

George R.R. Martin

SERIES PHIM TRUYỀN HÌNH ĐƯỢC YÊU THÍCH NHẤT **HBO**

GAME OF THRONES

TRÒ CHƠI VƯƠNG QUYỀN

5c

Đũ điệu rồng thiêng

Cẩm Chi dịch

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

imOne

alphabooks®

Tác giả: George R. R. Martin

Dịch giả: Cẩm Chi

Phát hành: ImOne (trực thuộc Alpha Books)

Xuất bản: NXB Lao Động

Typer: Hà Du

Tập 5C: Vũ điệu rồng thiêng

Daenerys Targaryen trèo lên lưng con rồng, tay nắm chặt lấy cây giáo... Không gian mịt mù bụi cát. Dany chẳng nhìn thấy gì, chẳng thở được, cũng chẳng nghĩ được. Đôi cánh đen kêu răng rắc như sấm và đột nhiên cát đỏ rục chảy dưới chân cô.

Dany nhắm mắt lại vì chóng mặt. Khi mở mắt ra, cô thấy bóng người Meereen lơ lửng dưới chân qua màn nước mắt và bụi bẩn. Họ đang đổ xô xuống những bậc thang và tóa ra đường.

Cây roi vẫn đang ở trong tay cô. Cô quất nhẹ nó vào cổ Drogon và hô lớn, “Cao nữa lên!” Tay kia cô bám vào vảy của nó, các ngón tay bấu thật chắc. Đôi cánh đen của Drogon sải dài và đập vào không khí. Dany cảm nhận được sức nóng của con vật giữa hai chân. Tim cô cảm giác như sắp nổ tung ra. Đúng rồi, cô nghĩ, đúng rồi, nào, nào, làm đi làm đi, đưa ta đi, đưa ta BAY lên nào!

George R.R. Martin

SERIES PHIM TRUYỀN HÌNH ĐƯỢC YÊU THÍCH NHẤT HBO

GAME OF THRONES

TRÒ CHƠI VƯƠNG QUYỀN

Đũ điệu rồng thiêng

Cẩm Chi dịch

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

ImOne

alphabooks®
ALPHABOOKS PUBLISHING

JON

"R'hllor," Melisandre ngâm nga, hai cánh tay giơ lên giữa màn tuyết trắng, "ngài là ánh sáng trong mắt, là lửa trong tim, là hơi ấm trong lòng chúng con. Ngài là mặt trời sưởi ấm chúng con mỗi ngày, là những vì sao canh gác màn đêm tăm tối."

"Tất cả hãy cùng tỏ lòng thành kính với R'hllor, Thần Ánh Sáng," Các vị khách mời đám cưới rời rạc trả lời, trước khi một cơn gió lạnh thổi bay tiếng nói của họ. Jon Snow kéo mũ áo choàng lên.

Tuyết hôm nay không rơi nhiều, trong không trung chỉ lác rác vài bông tuyết mỏng, nhưng gió đang thổi từ hướng đông đến dọc theo Tường Thành, lạnh lẽo như hơi thở của con rồng băng trong những câu chuyện Già Nan thường vẫn kể. Ngay cả ngọn lửa của Melisandre cũng đang run rẩy; ngọn lửa lập lòe dưới con hào, tiếng lách tách nhỏ phát ra khi nữ tu đỏ hát. Đường như chỉ có Bóng Ma là không thấy lạnh.

Alys Karstark ghé lại gần Jon. "Tuyết rơi trong đám cưới báo hiệu một cuộc hôn nhân nguội lạnh. Mẹ tôi thường bảo thế."

Anh liếc nhìn hoàng hậu Selyse. *Ngày cưới của bà ta và Stannis chắc phải có một trận bão tuyết.* Thu mình trong chiếc áo choàng lông chồn éc-min, xung quanh là các tùy nữ, người hầu, hiệp sĩ, vị hoàng hậu phương nam trông mỏng manh, xanh xao và teo tóp. Đôi môi mỏng của bà nở nụ cười thoảng qua trên khuôn mặt cứng đờ, nhưng vẻ sùng đạo ngời lên trong mắt. *Bà ta ghét lạnh giá và thích lửa.* Chỉ cần nhìn qua anh cũng biết. Chỉ cần một lời từ Melisandre, bà ta sẽ cam tâm tình nguyện bước vào lửa và ôm ấp nó như một người tình.

Nhưng không phải ai trong số người của hoàng hậu cũng sùng đạo đến mức đó. Ser Brus có vẻ đã ngà ngà say, bàn tay đeo găng của Ser Malegorn úp trợn vào mông cô gái ngồi bên cạnh, Ser Narbert đang ngáp, và Ser Patrek vùng Núi Vương trông bưng bưng giận dữ. Jon Snow bắt đầu hiểu tại sao Stannis lại để họ lại đây cùng với hoàng hậu.

"Màn đêm tối tăm và đầy rẫy nỗi kinh hoàng," Melisandre hát. "Chúng con sinh ra và chết đi trong cô độc, nhưng khi đi qua thung lũng đen tối này, chúng con được tiếp thêm sức mạnh từ mọi người xung quanh, và từ người, chúa tể của chúng con." Chiếc váy bằng lụa và sa-tanh đỏ của cô ta xoay theo từng đợt gió. "Hôm nay, hai người họ đến đây để hòa cuộc sống làm một, để họ có thể đối mặt với những thế lực tối tăm trong thế giới này. Xin người hãy cho lửa bùng lên trong tim họ, để họ có thể bước đi trên con đường ngập tràn ánh sáng của người, tay trong tay, mãi mãi."

"Thần Ánh Sáng, xin hãy bảo vệ chúng con," hoàng hậu Selyse hô to. Những người khác hòa giọng đáp lời. Họ là những kẻ trung thành với Melisandre: các tùy nữ xanh xao vàng vọt, đám hầu gái run rẩy, Ser Axell, Ser Narbert và Ser Lambert, các kỵ binh hạng nặng mặc giáp xích sắt, người Thenn mặc giáp đồng, thậm chí cả một số anh em áo đen của Jon. "Thần Ánh Sáng, xin hãy phù hộ cho các con của người."

Melisandre quay lưng về phía Tường Thành, bên chiếc hào sâu nơi ngọn lửa của cô ta đang cháy. Cặp đôi chuẩn bị làm đám cưới đứng phía bên kia hào, đối diện với cô ta. Đứng sau họ là hoàng hậu với con gái và gã hề xăm mặt. Công chúa Shireen được bọc trong nhiều lớp lông đến nỗi trông cô bé tròn vo, hơi thở phả ra tạo thành những làn khói trắng bay qua chiếc khăn gần như trùm kín mặt. Ser Axell Florent và người của hoàng hậu đứng xung quanh các thành viên của hoàng tộc.

Tuy chỉ có vài người của Đội Tuần Đêm tụ tập quanh ngọn lửa dưới hào, nhưng rất nhiều người khác từ trên mái nhà, cửa sổ và bậc thang của chiếc cầu thang hai nhịp vĩ đại nhìn xuống. Jon cẩn thận để ý xem ai có mặt ở đó và ai không. Một số người phải làm nhiệm vụ; nhiều người vừa rời phiên canh gác là đi ngủ. Nhưng có những kẻ cố tình vắng mặt để thể hiện sự chống đối. Othell Yarwyck và Bowen Marsh nằm trong số những người vắng mặt. Septon Chayle xuất hiện ở điện thờ trong chốc lát, tay lần lên hình ngôi sao bảy cánh bằng pha lê đeo trên một chiếc dây quanh cổ, nhưng ông lập tức quay vào khi họ cất lời cầu nguyện.

Melisandre giơ tay lên cao, và ngọn lửa dưới hào bốc lên theo ngón tay cô ta, giống như một con chó đỏ khổng lồ nhảy lên đớp thức ăn. Đám tia lửa cuộn

xoáy lên và gập các bông tuyết đang rơi xuống. "Ôi, Thần Ánh Sáng, chúng con tạ ơn người," cô ta hát trước những ngọn lửa đói khát. "Cảm ơn người đã mang đến cho chúng con vị vua Stannis dũng cảm. Hãy dẫn đường cho ngài, bảo vệ ngài, hỡi thần R'hllor. Bảo vệ ngài khỏi sự phản bội của những con người hiểm độc và ban cho ngài sức mạnh để đánh tan những kẻ phục tùng bóng tối."

"Hay cho nhà vua sức mạnh," Hoàng hậu Selyse cùng các hiệp sĩ và tùy nữ trả lời. "Cho ngài ấy lòng dũng cảm. Cho ngài ấy sự thông thái."

Alys Karstark khoác cánh tay Jon. "Còn bao lâu nữa, Lãnh chúa Snow? Nếu kết cục của tôi là bị chôn dưới tuyết này thì tôi muốn được chết với tư cách phụ nữ có chồng."

"Sắp xong rồi tiểu thư ạ," Jon trấn an cô. "Sắp xong rồi."

"Chúng con cảm ơn người đã cho chúng con mặt trời sưởi ấm," hoàng hậu cầu nguyện. "Cảm ơn người vì những ngôi sao canh gác cho chúng con giữa đêm đen. Cảm ơn người đã cho chúng con lò sưởi và đuốc để xua tan bóng tối. Cảm ơn người đã cho chúng con những tâm hồn trong sáng, lửa trong lòng và trong tim."

Melisandre tiếp tục, "Hãy cho hai người chuẩn bị làm đám cưới tiến lên." Ngọn lửa in bóng cô ta lên Tường Thành phía sau, viên ruby sáng đỏ rực trên cái cổ trắng bệch.

Jon quay về phía Alys Karstark. "Tiểu thư, cô đã sẵn sàng chưa?"

"Vâng, sẵn sàng rồi."

"Cô không sợ sao?"

Cái cách cô gái mỉm cười khiến Jon nhớ em gái da diết. "Hãy để anh ta phải sợ tôi." Tuyết tan ra trên má cô, nhưng tóc cô được búi trong một cuộn đăng ten mà Sa-tanh tìm được ở đâu đó nên tuyết bắt đầu tạo thành một chiếc vương miện bằng sương giá trên đầu. Hai má cô đỏ rực, đôi mắt sáng lấp

lánh.

"Cô gái mùa đông." Jon siết chặt tay cô.

Magnar vùng Thenn đứng đợi bên ngọn lửa, ăn mặc như thể sắp sửa ra chiến trường, với lông, da, giáp vảy đồng và một thanh kiếm đồng ở bên hông. Mái tóc bạc liếm khiến hắn trông già hơn tuổi, nhưng khi hắn quay lại nhìn cô dâu đang tiến đến, Jon nhận ra ở hắn có nét rất trẻ con. Hai mắt hắn mở to như hai quả óc chó và có phần lo sợ, nhưng Jon không rõ đó là do lửa, do nữ tu đỏ, hay do cô gái. Alys nói đúng.

"Ai đưa người phụ nữ này đến làm đám cưới?" Melisandre hỏi.

"Tôi," Jon nói. "Đây là Alys Nhà Karstark, một phụ nữ trưởng thành đã có thể đơm hoa kết trái, con nhà dòng dõi và quý tộc." Anh siết chặt tay cô lần cuối và lùi lại đứng cùng mọi người phía sau.

"Ai đến mang người phụ nữ này đi?" Melisandre hỏi.

"Tôi." Sigorn vỗ ngực. "Magnar vùng Thenn."

"Sigorn," Melisandre hỏi, "cậu có sẵn sàng chia sẻ ngọn lửa với Alys và sưởi ấm cho cô ấy không, khi màn đêm tối tăm và đầy rẫy nỗi kinh hoàng?"

"Tôi xin thề." Lời hứa của Magnar là một đám khói trắng trong không khí. Tuyết phủ trên vai hắn. Hai tai hắn đỏ lựng. "Bên ngọn lửa của vị thần đỏ, tôi sẽ sưởi ấm cho cô ấy đến cuối đời."

"Alys, cô có sẵn sàng chia sẻ ngọn lửa với Sigorn và sưởi ấm cho anh ta không, khi màn đêm tối tăm và đầy rẫy nỗi kinh hoàng?"

"Cho đến khi máu anh ấy sôi lên mới thôi." Chiếc áo choàng trinh nữ của cô may bằng len đen của Đội Tuần Đêm. Hình mặt trời lóe sáng của Nhà Karstark được khâu trên lưng áo bằng lông trắng giống như lông viền mép áo.

Đôi mắt Melisandre cũng sáng rực như viên ruby trên cổ cô ta. "VẬY thì hãy đến với ta và hòa làm một." Khi cô ta vẫy tay, một bức tường lửa chồm lên, liếm tuyết rơi xuống bằng những cái lưỡi màu cam nóng rực. Alys Karstark nắm tay Magnar.

Họ cùng nhau nhảy qua hào. "Hai người bước vào lửa." Một làn gió thổi tung chiếc váy đỏ tươi của nữ tu đỏ lên, cho đến khi ả phải dùng tay ấn nó xuống. "Một người bước ra." Mái tóc màu đồng của cô ta như nhảy nhót trên đầu. "Những gì lửa kết lại với nhau, không ai có thể tách rời."

"Những gì lửa kết lại với nhau, không ai có thể tách rời," mọi người đồng thanh đọc theo, gồm người của hoàng hậu, người Thenn, và cả một số anh em áo đen.

Trừ các vị vua và các chú của cô ta, Jon Snow nghĩ.

Cregan Karstark xuất hiện một ngày sau cô cháu gái. Đi cùng ông ta là bốn kỵ binh hạng nặng, một thợ săn và một đàn chó lùn theo tiểu thư Alys như thể cô ta là một con nai. Jon Snow gặp họ trên vương lộ cách Thị Trấn Chuột Chũi khoảng một dặm rưỡi, trước khi họ kịp tới Hắc Thành để đòi quyền làm khách hoặc yếu cầu thương lượng. Một trong số những tên đi theo Karstark giương nỏ lên bắn Ty và bỏ mạng. Nhóm họ còn lại bốn người, cộng với Cregan.

Thật may khi họ có một tá nhà ngục băng. Đủ phòng cho tất cả bọn họ.

Giống như nhiều thứ khác, huy hiệu của các nhà không còn giá trị ở Tường Thành. Người Thenn không có gia huy giống như các gia đình quyền quý ở Bảy Phụ Quốc, vì thế Jon sai nhóm phục vụ sáng tác ra một cái huy hiệu. Anh nghĩ họ đã làm rất tốt. Chiếc áo choàng cô dâu mà Sigorn buộc lên vai tiểu thư Alys có hình một chiếc đĩa đồng trên nền len trắng, xung quanh là những ngọn lửa may bằng lụa đỏ. Nếu để ý sẽ thấy chiếc huy hiệu có hơi hướng của hình mặt trời Nhà Karstark, nhưng vẫn đủ khác biệt để trở thành gia huy phù hợp của Nhà Thenn.

Magnar giật chiếc áo choàng trinh nữ trên vai Alys xuống một cách thô bạo,

nhưng khi mặc áo choàng cô dâu cho cô, hắt lại rất nhẹ nhàng. Khi hắt cúi xuống hôn vào má cô, hơi thở của họ hòa vào nhau. Ngọn lửa lại bùng lên một lần nữa. Người của hoàng hậu bắt đầu hát một bài ngợi ca. "Xong chưa nhỉ?" Jon nghe thấy Sa-tanh thì thầm.

"Xong rồi xong rồi," Mully lắm bầm, "tốt đẹp rồi. Họ đã thành vợ chồng, còn mình thì sắp đóng băng đến nơi." Ông ta diện bộ đồ đen đẹp nhất, len còn rất mới nên chưa có cơ hội để phai màu, nhưng gió đã làm cho má ông cũng đỏ như màu tóc. "Hobb vừa ủ chút rượu với quế và đinh hương rồi. Chúng ta sẽ ấm lên được chút ít."

"Đinh hương nào?" Owen Đền hỏi.

Tuyết bắt đầu rơi mỗi lúc một dày và ngọn lửa dưới hào đang dần tắt. Đám đông bắt đầu di tản và từ trong sân tuôn ra, người của hoàng hậu, người của nhà vua hay dân du mục, tất cả đều nóng lòng muốn thoát khỏi nơi gió máy lạnh lẽo này. "Lãnh chúa có dự tiệc cùng chúng tôi không?" Mully hỏi Jon Snow.

"Một lúc nữa." *Sigorn có thể sẽ phạt lòng nếu anh không tham gia. Và xét cho cùng thì cuộc hôn nhân này cũng do ta sắp đặt.* "Nhưng giờ ta còn có một số việc khác phải làm."

Jon đi qua trước mặt hoàng hậu Selyse, Bóng Ma chạy theo bên cạnh. Đống tuyết cũ dưới đế giày anh. Việc cào tuyết trên đường nối các tòa tháp với nhau đang trở nên mất thời gian hơn bao giờ hết; ngày càng có nhiều người sử dụng con đường ngầm dưới đất mà họ gọi là đường sâu đục.

"... buổi lễ tuyệt quá," hoàng hậu nói. "Ta có thể cảm nhận được ánh mắt rực lửa của vị thần nhìn xuống chúng ta. Ôi, các ngươi không biết chứ, ta đã xin Stannis tổ chức đám cưới lại cho chúng ta không biết bao nhiêu lần rồi, một cuộc kết giao thực sự của linh hồn và thể xác dưới sự chứng kiến và phù hộ của Thần Ánh Sáng. Chắc chắn ta sẽ sinh thêm con cho nhà vua nếu chúng ta được gắn kết với nhau bằng lửa."

Để sinh thêm con cho nhà vua, bà phải đưa được ông ấy lên giường đã.

Thậm chí ở Tường Thành mọi người cũng biết chuyện Stannis Baratheon đã bỏ bê vợ mình suốt bao năm nay. Thế nên không cần hỏi, ai cũng biết nhà vua sẽ phản ứng ra sao trước ý kiến về một đám cưới thứ hai giữa cảnh chiến tranh.

Jon cúi đầu. "Thưa hoàng hậu, yến tiệc đang đợi người ạ."

Hoàng hậu liếc nhìn Bóng Ma cảnh giác, sau đó ngẩng lên nhìn Jon. "Được rồi. Chắc hẳn Quý cô Melisandre biết đường đến đó chứ."

Nữ tu đỏ lên tiếng. "Thần phải ở bên cạnh ngọn lửa của mình, thưa hoàng hậu. Có thể R'hllor sẽ hạ cố gửi cho thần hình ảnh của nhà vua. Hình ảnh của một chiến thắng vĩ đại nào đó chẳng hạn."

"Ồ." Hoàng hậu Selyse có vẻ như hiểu ra. "Hiển nhiên rồi... chúng ta hãy cùng cầu nguyện để Thần Ánh Sáng gửi cho chúng ta hình ảnh..."

"Sa-tanh, dẫn đường cho hoàng hậu," Jon nói.

Ser Malegorn bước lên. "Tôi sẽ dẫn hoàng hậu đến bữa tiệc. Chúng tôi không cần... hầu cận của ngài." Cái cách ông ta ngập ngừng mấy từ cuối cho Jon biết ông ta định nói gì đó khác. *Thằng nhóc? Thú cảnh? Hay điểm đực?*

Jon cúi chào lần nữa. "Vậy cũng được. Thần sẽ nhập cuộc với mọi người sau."

Ser Malegorn giơ cánh tay ra, và Hoàng hậu Selyse bám lấy. Tay kia của bà đặt lên vai cô con gái nhỏ. Đàn vịt con hoàng gia lẻo đẻo theo sau, họ cùng băng qua sân trong theo nhịp chuông trên đầu gã hề. "Dưới đại dương, người cá mở tiệc bằng súp sao biển, tất cả người hầu là những con cua," Mặt Sẹo vừa đi vừa hát. "Ta biết rồi, ta biết rồi, ồ ồ ô."

Mặt Melisandre tối sầm lại. "Hắn là một sinh vật nguy hiểm. Rất nhiều lần ta đã nhìn thấy hắn trong ngọn lửa. Thỉnh thoảng xung quanh hắn đầy rẫy đầu lâu, và môi hắn đỏ rực máu."

Vậy thì thật khó hiểu khi cô chưa thiêu sống gã khờ tội nghiệp đó. Chỉ cần một lời thì thào vào tai hoàng hậu, và Mặt Sợ sẽ được thưởng thức ngọn lửa của cô ta. "Quý cô thấy tên hề trong ngọn lửa, nhưng lại không có dấu hiệu nào của Stannis hay sao?"

"Khi tìm kiếm ngài ấy, tất cả những gì ta nhìn thấy là tuyết."

Vẫn một câu trả lời vô dụng đó. Clydas đã gửi một con quạ đến Deepwood Motte để cảnh báo nhà vua về sự phản bội của Arnolf Karstark, nhưng Jon không thể biết lá thư có đến được với nhà vua đúng lúc hay không. Phái viên ngân hàng từ Braavos cũng đã lên đường đi tìm Stannis, cùng với đoàn người dẫn đường mà Jon cử đi cùng ông ta. Nhưng giữa tình hình chiến tranh và thời tiết thế này, anh ta khó lòng mà tìm thấy nhà vua được. "Nếu nhà vua đã chết thì cô có biết không?" Jon hỏi nữ tu đỏ.

"Nhà vua chưa chết. Stannis là người được thần linh lựa chọn, sứ mệnh của ngài là lãnh đạo cuộc chiến tranh chống lại bóng tối. Ta đã thấy điều đó trong ngọn lửa và đọc về nó trong những lời tiên tri cổ. Khi ngôi sao đỏ chảy máu và bóng tối tập hợp lại với nhau, Azor Ahai sẽ tái thế giữa khói và muối để đánh thức rồng từ đá. Dragonstone là vùng đất của khói và muối."

Jon từng nghe tất cả những chuyện này rồi. "Stannis Baratheon là lãnh chúa đảo Dragonstone, nhưng không được sinh ra ở đó. Ông ấy sinh ra ở Storm's End, giống như các anh em của mình." Anh nhú mày. "Còn Mance thì sao? Cũng mất tích à? Cô không thấy gì trong lửa sao?"

"Ta e là vậy. Tất cả những gì ta thấy chỉ là tuyết."

Tuyết. Jon biết tuyết đang rơi rất dày ở phía nam. Chỉ cách đây hai ngày đường, người ta đã nói vương lộ không thể qua lại được. Melisandre cũng biết điều đó. Còn về phía đông, một cơn bão khủng khiếp đang nổi lên dữ dội trên vịnh Hải Cầu. Theo báo cáo mới nhất, hạm đội thuyền rách nát mà họ cử đi để cứu đám dân du mục ở Hardhome vẫn đang trú ở Trạm-Đông-Bên-Bờ-Biển và không thể ra khơi vì biển động quá mạnh. "Cô nhìn thấy than hồng nhảy nhót trong đồng lửa bốc lên đấy chứ."

"Ta thấy những cái đầu lâu. Và thấy cậu. Ta thấy mặt cậu mỗi lần nhìn vào lửa. Mỗi nguy hiểm mà ta cảnh báo cho cậu đang đến gần lắm rồi."

"Những con dao găm trong bóng tối. Tôi biết rồi. Nhưng quý cô phải hiểu cho sự nghi ngờ của tôi. Một cô gái màu xám trên lưng một con ngựa sắp chết, chạy trốn khỏi đám cưới, đó là những gì cô nói."

"Ta đâu có sai."

"Cũng chẳng đúng. Alys không phải Arya."

"Ảo ảnh hiện ra là đúng. Chỉ có ta đọc sai ý nghĩa của nó thôi. Ta cũng là con người như cậu, Jon Snow. Con người ai chẳng mắc sai lầm."

"Ngay cả tướng chỉ huy." Mance Rayder và đám nữ chiến binh vẫn chưa trở về, và Jon không thể không nghi ngờ nữ tu đỏ đã nói dối về mục đích của chuyến đi đó. *Liệu có phải cô ta đang chơi ván bài của riêng mình không?*

"Cậu sẽ không việc gì nếu giữ con sói ở bên mình, lãnh chúa ạ."

"Bóng Ma hầu như không bao giờ đi xa." Con sói tuyết ngẩng đầu lên khi nghe thấy tên nó. Jon gãi vào sau tai con vật. "Nhưng giờ ta phải xin phép quý cô rồi. Bóng Ma, đi theo ta."

Dưới chân Tường Thành, gần hai cánh cửa gỗ nặng nề là các nhà ngục khoét vào băng, xếp hàng theo thứ tự từ nhỏ đến lớn. Một số nhà ngục đủ rộng để một người có thể đi lại, những buồng khác nhỏ hơn nên tù binh bắt buộc phải ngồi; chiếc nhỏ nhất thậm chí chật đến nỗi cả ngồi cũng không xong.

Jon dành cho tù nhân quan trọng căn ngục lớn nhất, một cái xô để đi vệ sinh, đủ lông thú để giữ cho ông ta khỏi đông cứng, và một bì rượu. Lính canh phải mất một lúc mới mở được cửa ngục, vì băng giá đóng lại bên trong ổ khóa. Bản lề gỉ sét kéo kẹt như tiếng oan hồn khi Wick Cấn Dao giật mở cánh cửa đủ rộng để Jon len vào. Chào đón anh là mùi phân người thoang thoảng, không nồng nặc như anh dự tính. Ngay cả phân cũng đông cứng trong cái lạnh thấu xương này. Jon Snow có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình lờ

mờ trên tường băng.

Trong một góc nhà ngục là đồng lông thú chất cao bằng người. "Karstark," Jon Snow nói. "Dậy đi."

Đám lông thú động dậy. Một số lông đã đông cứng dính lại với nhau, và sương giá phủ bên ngoài chúng lấp lánh khi chuyển động. Một cánh tay thò ra, sau đó là mặt - tóc nâu rối bù Bett lại với nhau và điểm những sợi bạc, hai mắt hung tợn, một cái mũi, một cái miệng và một bộ râu. Băng đóng chặt trên ria người tù, nước mũi kết lại thành cục đá. "Snow." Hơi thở của ông ta bốc khói trong không khí, tạo thành làn sương mờ che bức tường băng sau đầu ông ta. "Người không có quyền giữ ta. Luật lệ về lòng hiếu khách..."

"Ông không phải khách của ta. Ông đến Tường Thành mà không được ta cho phép, lại mang theo vũ khí với mục đích bắt cháu gái của ông, dù cô ấy không hề muốn. Tiểu thư Alys được ăn bánh mỳ và muối ở đây. Cô ấy mới là khách. Ông là tù binh." Jon im lặng một lúc, rồi nói thêm, "Cháu gái ông làm đám cưới rồi."

Đôi môi Cregan Karstark dính vào răng. "Alys được hứa gả cho ta rồi cơ mà." Dù đã hơn 50 tuổi, nhưng lúc mới bị giam vào ngục, ông ta vẫn là một người đàn ông khỏe mạnh. Cái lạnh đã cướp đi sức lực đó của ông ta, để lại một lão già lạnh lẽo và yếu ớt. "Cha ta..."

"Cha ông chỉ là người quản thành, không phải lãnh chúa. Và một người quản thành không có quyền sắp xếp hôn nhân."

"Arnolf cha ta bây giờ là lãnh chúa của Karhold."

"Theo như luật lệ mà ta biết, con trai có quyền thừa kế cao hơn chú."

Cregan lấy bẫy đứng lên và giữ lớp lông thú dính trên mắt cá chân. "Harrion chết rồi."

Hoặc là sắp chết. "Con gái cũng có quyền thừa kế cao hơn chú. Nếu người anh trai qua đời, Karhold sẽ thuộc về tiểu thư Alys. Và cô ấy đã đồng ý cưới

Sigorn, Magnar vùng Thenn."

"Một tên du mục giết người bản thủ." Tay Cregan nắm lại thành hai nắm đấm. Đôi găng tay da viền lông thú cùng bộ với chiếc áo choàng lù xù cứng ngắc trên đôi vai rộng của ông ta. Chiếc áo choàng len đen được thêu hình mặt trời màu trắng rực rỡ của gia tộc. "Ta biết ngươi là ai, Snow. Nửa sói nửa du mục, con hoang của một tên phản bội và một ả điếm. Ngươi đưa một tiểu thư quý tộc lên giường cùng một tên hoang dã thối tha. Ngươi có tự mình ném thử cô ta trước không?" Ông ta phá lên cười. "Nếu định giết ta thì làm luôn đi, và trở thành kẻ giết người thân khốn kiếp. Nhà Stark và Nhà Karstark có chung dòng máu đấy."

"Họ của ta là Snow."

"Con hoang."

"Ít nhất thì ta cũng mang tội đó."

"Tên Magnar đó cứ thử đến Karhold mà xem. Chúng ta sẽ chặt đầu hắn và nhét xuống hố xí, để ai cũng có thể đá vào mồm hắn."

"Sigorn sẽ dẫn theo hai trăm người Thenn," Jon nói, "và tiểu thư Alys tin rằng Karhold sẽ mở cổng cho cô ấy. Hai người của ông đã thề đứng về phía Alys, và khẳng định những gì cô ấy nói về kế hoạch của cha ông với Ramsay Snow là sự thật. Ta nghe nói ông có họ hàng gần ở Karhold. Một lời của ông có thể bảo toàn mạng sống cho họ. Hãy giao nộp tòa lâu đài. Tiểu thư Alys sẽ tha thứ cho đám phụ nữ đã phản bội cô ấy và cho phép đàn ông gia nhập Đội Tuần Đêm."

Cregan lắc đầu. Băng bám thành từng mảng trên tóc ông ta và khẽ kêu leng keng khi cái đầu lắc qua lắc lại. "Không bao giờ," ông ta nói. "Không bao giờ. Không bao giờ. Không bao giờ."

Ta nên chặt đầu hắn làm quà cưới cho tiểu thư Alys và Magnar của cô ấy thì hơn, Jon nghĩ bụng, nhưng anh không dám. Đội Tuần Đêm không tham gia vào những cuộc giao tranh trong vương quốc; nhiều người sẽ nói anh giúp

Stannis quá nhiều. *Lại làm thêm chuyện điên rồ này, họ sẽ nói ta giết người phương bắc để giao đất đai của họ cho dân du mục. Nhưng nếu thả hắc ra, hắc sẽ cố phá hoại tất cả những gì ta đã làm cho tiểu thư Alys và Magnar.*

Jon tự hỏi cha anh sẽ làm gì trong trường hợp này, chú anh sẽ xử lý tình huống này ra sao. Nhưng Eddard Stark đã chết, còn Benjen Stark đã mất tích ngoài khu rừng đóng băng phía bên kia Tường Thành. *Người chẳng biết gì, Jon Snow ạ.*

"Không bao giờ là khoảng thời gian khá dài đấy," Jon nói. "Có thể sáng mai ông sẽ cảm thấy khác, hoặc là một năm nữa. Nhưng sớm hay muộn vua Stannis cũng sẽ trở lại Tường Thành. Và khi đó, nhà vua sẽ xử ông tội chết... trừ khi ông đã gia nhập đội quân áo đen. Khi một người đã mặc áo choàng đen, mọi tội lỗi của anh ta đều được xóa bỏ." *Ngay cả với một kẻ như người.*

"Giờ thì xin cáo từ. Ta còn phải dự yến tiệc."

Sau cái lạnh cắt da trong ngực băng, tầng hầm đông đúc nóng đến mức Jon cảm thấy ngọt ngào ngay khi bước xuống cầu thang. Không khí đầy mùi khói, thịt nướng và rượu nóng. Axell Florent đang nâng ly chúc tụng khi Jon lên ngồi trên bục. "Chúc mừng vua Stannis và vợ, hoàng hậu Selyse, Ánh Sáng của Phương Bắc!" Ser Axell rống lên. "Mừng thần R'hllor, Thần Ánh Sáng, mong ngài sẽ bảo vệ tất cả chúng ta! Một vương quốc, một vị thần, một nhà vua!"

"Một vương quốc, một vị thần, một nhà vua!" Người của hoàng hậu nói theo.

Jon uống rượu với những người còn lại. Anh không biết Alys Karstark có vui về gì trong cuộc hôn nhân này không, nhưng ít nhất đêm nay cũng nên là đêm kỷ niệm.

Đám người phục vụ bắt đầu đem món đầu tiên ra, món súp hành điểm thêm vài mẩu thịt dê và cà rốt. Không thực sự là món ăn hoàng gia, nhưng cũng đủ dinh dưỡng; hương vị khá ngon và giúp làm ấm bụng. Owen Đản chơi đàn vĩ cầm, một số dân du mục cũng tham gia với tiêu và trống, vẫn là loại tiêu và trống họ dùng khi Mance Rayder tấn công Tường Thành. Jon thấy âm thanh của chúng bây giờ ngọt ngào hơn. Cùng với món súp là bánh mỳ nâu thô mới lấy từ lò ra. Trên bàn đặt sẵn muối và bơ. Khung cảnh đó khiến tâm trạng Jon

nặng trĩch. Bowen Marsh nói với anh rằng họ có đủ muối, nhưng bơ sẽ hết nhẵn trong vòng một tuần trăng.

Flint Già và Lãnh chúa Norrey được ngồi ở vị trí danh dự ngay bên dưới chiếc bục. Cả hai đều đã quá già nên không thể hành quân với Stannis; thay vào đó, họ cử đám con và cháu trai đi thay. Tuy nhiên, họ vẫn đủ nhanh nhẹn để xuống Hắc Thành xuống tham dự đám cưới. Mỗi người đều đem theo một vú nuôi đến Tường Thành. Người phụ nữ của Norrey trạc tuổi 40, với bộ ngực vĩ đại nhất mà Jon Snow từng thấy. Cô gái của Nhà Flint mới 14 tuổi, ngực phẳng như đàn ông, nhưng sữa thì cô ta không thiếu. Giữa hai người họ, đứa trẻ mà Val gọi là Quái Vật có vẻ lớn nhanh như thổi.

Jon cảm kích trước sự có mặt của họ... nhưng dù chỉ một phút anh cũng không tin hai chiến binh già tóc hoa râm đó lồm khồm xuống đây chỉ vì đám cưới. Mỗi người họ đều đem theo binh lính - năm người phía Flint Già, mười hai người của Norrey, tất cả đều mặc lông thú bờm xồm và da thuộc tán đĩnh, đáng sợ như bộ mặt của mùa đông. Một số người để râu dài, một số người có sẹo, một số kẻ có cả hai; tất cả đều thờ các vị cự thần phương bắc, cũng là những vị thần của cư dân tự do phía bên kia Tường Thành. Nhưng giờ họ ở đây, uống rượu chúc mừng một cuộc hôn nhân dưới sự tác thành của một vị thần đồ kỳ cục bên kia bờ biển.

Nhưng thà uống còn hơn là từ chối. Cả Flint lẫn Norrey đều không lật ngược cốc cho rượu đổ xuống sàn. Điều đó chứng tỏ một sự thừa nhận nhất định. Hoặc là họ chỉ không muốn bỏ phí rượu quý của phương nam. Họ sẽ không có nhiều cơ hội được uống nó trên núi đá nơi họ ở.

Mỗi khi chờ món mới được mang ra, Ser Axell Florent lại dẫn hoàng hậu Selyse ra giữa sàn nhảy. Những người khác cũng ra nhảy theo - ban đầu là các hiệp sĩ của hoàng hậu nhảy cặp với các tùy nữ. Ser Brus nhảy cùng công chúa Shireen bài đầu tiên, sau đó nhảy với mẹ cô bé. Ser Narbert lần lượt nhảy với mọi quý cô đi theo hộ giá Selyse.

Lính của hoàng hậu nhiều gấp ba lần số tùy nữ, vì thế ngay cả các hầu gái thấp hèn nhất cũng được đưa vào nhảy. Sau vài bài hát, các anh em áo đen nhớ lại các kỹ năng học được trong triều đình và trong các tòa lâu đài khi còn

trẻ, trước khi tội lỗi đẩy họ đến Tường Thành, và cũng bắt đầu tham gia khiêu vũ. Ulmer già rắc rối của hội Rừng Vương đã chứng tỏ ông cũng nhảy giỏi chẳng kém gì bắn cung. Chắc chắn ông ta sẽ gây được ấn tượng với các bạn nhảy trong hoàng tộc bằng những câu chuyện về hội Anh Em Rừng Vương, khi ông còn cưỡi ngựa với Simon Toyne và Ben Bụng Bự, cũng như giúp Wenda Hươu Trắng đóng dấu sắt nung của cô ta lên mũ các tù binh quý tộc. Sa-tanh duyên dáng nhảy lần lượt cùng ba hầu gái, nhưng không bao giờ mời bất cứ tiểu thư quý tộc nào. Jon cho rằng đó là hành động khôn ngoan. Anh không thích cách một số hiệp sĩ của hoàng hậu nhìn người hầu cận của anh, đặc biệt là Ser Patrek vùng Núi Vương. *Có vẻ hắn muốn đổ máu một chút thì phải*, anh nghĩ. *Hắn đang tìm cơ để đánh nhau.*

Khi Owen Đàn bắt đầu nhảy với tên hề Mặt Sọc, tiếng cười bắt đầu rộ lên trong sảnh. Hình ảnh đó khiến tiểu thư Alys mỉm cười. "Anh có hay nhảy không, ở Hắc Thành này này?"

"Mỗi lần ở đây có đám cưới, thưa tiểu thư."

"Anh có thể nhảy với tôi. Cho lịch sự ấy mà. Đẳng nào anh cũng sớm nhảy với tôi thôi."

"Sớm là sao?" Jon đùa.

"Khi chúng ta còn nhỏ." Cô xé một mẩu bánh mỳ và nện vào anh. "Anh cũng biết mà."

"Tiểu thư nên nhảy với chồng thì hơn."

"Tôi sợ là Magnar của tôi không thích nhảy. Nếu không chịu nhảy với tôi, ít nhất anh cũng có thể rót cho tôi chút rượu nóng chứ."

"Xin tuân lệnh." Anh ra hiệu mang một vò rượu tới. "VẬY là giờ," Alys nói khi Jon đang rót rượu, "tôi đã là phụ nữ có chồng. Một người chồng du mục với đội quân du mục nhỏ của anh ta."

"Họ tự nhận mình là cư dân tự do. Ít nhất là hầu hết bọn họ. Nhưng Thenn lại

là một tộc người khác hẳn. Rất cổ đại." Ygritte từng nói với anh như vậy. *Anh chẳng biết gì cả, Jon Snow ạ.* "Họ đến từ một thung lũng kín đáo ở phía bắc, tận cùng của dãy Frostfangs, bao quanh là những đỉnh núi cao. Suốt hàng ngàn năm qua, họ có mối quan hệ với người khổng lồ nhiều hơn với bất cứ tộc người nào khác. Điều đó khiến họ trở nên khác biệt."

"Khác," cô ta nói, "nhưng giống chúng ta nhiều hơn."

"Đúng vậy. Người Thenn cũng có các lãnh chúa và luật pháp." *Họ biết thế nào là quý giới.* "Họ khai thác đồng và thiếc để chế tạo hợp kim, tự rèn vũ khí và quân trang thay vì trộm cắp. Một dân tộc dũng cảm và đáng tự hào. Mance Rayder phải đánh bại Magnar cũ ba lần trước khi Styr chịu thừa nhận ông ta là Vua-Bên-Ngoài-Tường-Thành."

"Và giờ họ ở đây, bên trong Tường Thành. Bị đẩy từ pháo đài của họ trên núi vào phòng ngủ của tôi." Cô cười như mỉa. "Cũng do tôi mà ra cả. Cha tôi đã bảo tôi phải quyến rũ Robb, anh trai anh, nhưng lúc đó tôi mới 6 tuổi và tôi đâu có biết phải làm thế nào."

Đúng thế, nhưng giờ cô đã gần 16 tuổi, và hy vọng cô sẽ biết cách quyến rũ người chồng mới của mình. "Thưa tiểu thư, kho lương thực của cô ở Karhold thế nào rồi?"

"Không ổn lắm." Alys thở dài. "Cha tôi đã mang theo rất nhiều người về phương nam, nên chỉ còn phụ nữ và các cậu nhóc ở nhà lo việc thu hoạch. Cộng thêm những người quá già hoặc què quặt không thể ra trận được nữa. Hoa màu héo úa trên đồng hoặc bị mưa thu nhấn chìm trong bùn lầy. Và giờ mùa tuyết rơi đang đến. Mùa đông này sẽ rất khó khăn. Hầu hết người già sẽ khó mà qua khỏi, và rất nhiều trẻ em cũng sẽ chết."

Câu chuyện này, mọi người phương bắc đều biết rất rõ. "Bà ngoại của cha tôi cũng là người Nhà Flint vùng núi," Jon kể. "Họ tự gọi mình là những người Nhà Flint đầu tiên. Họ nói những người mang họ Flint khác là con cháu của các con trai trẻ hơn, những kẻ rời vùng núi để đi tìm thức ăn, đất đai và lấy vợ. Cuộc sống trên đó lúc nào cũng khắc nghiệt. Khi tuyết rơi và thức ăn trở nên khan hiếm, những người trẻ tuổi phải tới các thị trấn mùa đông

hoặc xin vào làm việc trong các lâu đài. Những người già lấy hết sức lực còn sót lại và thông báo họ sẽ đi sẵn. Một số người trở về nhà vào mùa xuân. Nhưng hầu hết đều ra đi không trở lại."

"Ồ Karhold cũng gần giống như vậy."

Anh không thấy ngạc nhiên. "Tiểu thư, khi lương thực dự trữ bắt đầu cạn kiệt dần, hãy nhớ đến chúng tôi. Hãy cho những người già đến Tường Thành, cho họ nói lời tuyên thệ. Ở đây, ít ra họ cũng không chết một mình trong tuyết lạnh, nơi chỉ có ký ức còn cho họ chút ấm áp. Cho chúng tôi cả những cậu bé nữa, nếu có."

"Được rồi." Cô chạm vào tay anh. "Karhold sẽ ghi nhớ."

Họ đang xẻ thịt hươu sừng tám. Mùi của nó thơm hơn Jon tưởng. Anh cho người mang một phần đến cho Leathers ở Tháp Hardin, cùng với ba đĩa rau to cho Wun Wun, sau đó anh ăn một lát lớn. Hobb Ba Ngón đã làm rất tốt nhiệm vụ của mình. Đó từng là nỗi lo lắng của anh. Hai đêm trước Hobb còn đến chỗ anh phàn nàn rằng anh ta gia nhập Đội Tuần Đêm để giết bọn du mục, chứ không phải để nấu ăn cho chúng. "Ngoài ra, tôi chưa nấu tiệc cưới bao giờ, thừa lãnh chúa. Các anh em áo đen không bao giờ lấy vợ. Nó nằm trong lời tuyên thệ chết dẫm kia, và tôi đã thề rồi."

Jon đang nuốt miếng thịt quay với một ngụm rượu nóng thì Clydas đến bên. "Một con chim vừa đến," ông thông báo và ấn một mảnh giấy da vào tay Jon. Mảnh giấy được niêm phong bằng một dấu tròn bằng sáp cứng màu đen.

Trạm Đông, Jon nhận ra trước khi mở dấu sáp. Bức thư được viết bởi Maester Harmune; Cotter Pyke không biết đọc cũng không biết viết. Nhưng lời lẽ của Pyke, đúng như cách nói chuyện thường ngày của ông ta, lỗ mãng và thẳng thắn.

Hôm nay biển lặng. Sáng sớm nay, mười một con thuyền đã ra khơi đến Hardhome khi thủy triều lên. Ba thuyền Braavos, bốn thuyền Lys, và bốn thuyền của chúng ta. Hai chiếc thuyền của Lys hầu như không thể đi biển được nữa. Rất có thể chúng ta sẽ chìm chết nhiều dân du mục hơn số người chúng ta cứu được. Theo lệnh của ngài. Hai mươi anh em áo đen lên thuyền,

cùng với Maester Harmune. Tôi sẽ gửi báo cáo về. Tôi sẽ chỉ huy từ trên thuyền Móng Vuốt, chỉ huy phó là Tattersalt trên thuyền Chim Hét, Ser Glendon ở lại giữ Trạm Đông.

"Đôi cánh chim đen mang điềm u ám ư?" Alys Karstark hỏi.

"Không phải, thưa tiểu thư. Tôi đã chờ tin này từ lâu lắm rồi." *Dù đoạn cuối khiến ta lo lắng.* Glendon Hewett là một người đàn ông mạnh mẽ và dày dạn, khá phù hợp để thay thế vị trí chỉ huy khi Cotter Pyke vắng mặt. Nhưng theo những gì ông ta nói, ông ta là bạn của Alliser Thorne, và gần như là đồng minh thân thiết với Janos Slynt, dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi. Jon vẫn nhớ Hewett đã lôi anh ra khỏi giường như thế nào, và cảm giác bất của ông ta thúc vào mạn sườn anh ra sao. *Nếu là ta, ta sẽ không chọn hắn.* Anh cuộn tấm giấy da lại và nhét nó vào thắt lưng.

Món tiếp theo được dọn ra là cá, nhưng khi họ đang dỡ xương cá măng, tiểu thư Alys bèn lôi Magnar lên sàn nhảy. Nhìn cách di chuyển kia, rõ ràng là Sigorn chưa nhảy bao giờ, nhưng hắn đã uống khá nhiều rượu nóng nên biết nhảy hay không cũng không có gì khác biệt.

"Một cô gái phương bắc và một chiến binh du mục, được Thần Ánh Sáng kết hợp với nhau." Ser Axell Florent ngồi vào chiếc ghế trống của tiểu thư Alys. "Hoàng hậu đã đồng ý. Tôi rất thân thiết với bà ấy nên tôi hiểu bà ấy nghĩ gì. Vua Stannis cũng sẽ đồng ý thôi."

Trừ khi Roose Bolton đã cắm đầu ông ấy lên ngọn giáo. "Nhưng than ôi, không phải ai cũng vừa lòng." Râu của Ser Axell là một bụi rậm bờm xờm bên dưới chiếc cằm lẹm; lông lá mọc ra từ lỗ tai và lỗ mũi ông ta một cách thô thiển. "Ser Patrek cảm thấy anh ta phù hợp để làm chồng tiểu thư Alys hợp. Anh ta đã mất hết đất đai khi cùng nhà vua tiến về phương bắc."

"Rất nhiều người trong căn sảnh này phải chịu mất mát gấp nhiều lần hơn thế," Jon nói, "và nhiều người nữa đã đổi mạng sống của mình để phục vụ vương quốc. Ser Patrek nên tự thấy mình may mắn."

Axell Florent mỉm cười. "Nếu nhà vua ở đây thì ngài ấy cũng sẽ nói như vậy."

Nhưng chắc chắn các hiệp sĩ của nhà vua phải được đền đáp một chút chứ? Họ đã đi theo ông ấy một quãng đường xa như vậy, phải trả giá nhiều như vậy. Và chúng ta cũng cần phải tạo mối liên hệ giữa dân du mục với nhà vua và vương quốc. Cuộc hôn nhân này là bước khởi đầu tốt đẹp, nhưng tôi biết hoàng hậu muốn gả chồng cho cả công chúa du mục nữa."

Jon thở dài. Anh đã quá chán khi cứ phải nói đi nói lại rằng Val không phải là công chúa. Dù anh đã giải thích cho họ không biết bao nhiêu lần, nhưng dường như họ luôn bỏ ngoài tai. "Ngài ngoan cố quá đấy, Ser Axell."

"Ngài đổ lỗi cho tôi sao, lãnh chúa? Một phần thưởng lớn như vậy không dễ gì giành được. Tôi nghe nói đó là một cô gái hấp dẫn và dễ coi. Hồng đẹp, ngực đẹp, dễ dãi dễ dàng."

"Vậy ai sẽ là cha mấy đứa trẻ đó? Ser Patrek ư? Hay là ngài?"

"Còn ai tốt hơn được nữa? Nhà Florent chúng ta có dòng máu của các vị vua Nhà Gardener cổ đại chảy trong huyết quản. Quý cô Melisandre có thể cử hành nghi thức giống như đã làm cho tiểu thư Alys và Magnar."

"Tất cả những gì các người thiếu là một cô dâu."

"Việc đó thì dễ không." Nụ cười của Florent giả tạo đến đau đớn. "Cô ấy đâu rồi, Lãnh chúa Snow? Ngài đã chuyển cô ấy đến một lâu đài khác rồi đúng không? Greyguard hay Tháp Đêm? Hay là cô ta đang ở Hang Điểm với đám phụ nữ du mục còn lại?" Ông ta cúi người lại gần. "Có người nói ngài giấu cô ta đi để thỏa mãn cho riêng mình. Tôi không quan trọng việc đó, chỉ cần cô ta không dính bầu là được. Rồi cô ta sẽ sinh con trai cho tôi. Nếu ngài đã cưới cô ta rồi thì, hừm... chúng ta đều là đàn ông cả mà, đúng không?"

Jon đã nghe đủ. "Ser Axell, nếu ngài thực sự là quân sư của hoàng hậu thì ta thấy thật tiếc cho bà ấy."

Mặt Florent đỏ bừng lên vì giận dữ. "Vậy là đúng rồi. Người định giữ cô ấy cho riêng mình, giờ thì ta đã nhìn rõ. Tên con hoang muốn cái ghế của cha hắn đây mà."

Tên con hoang vừa từ chối cái ghế của cha mình đấy. Nếu tên con hoang muốn có Val thì chỉ cần hỏi một câu là xong. "Xin phép ser," anh nói. "Ta cần chút không khí thoáng đãng để thở." Trong này quá hôi hám. Đột nhiên, một âm thanh cất lên khiến anh phải quay đầu. "Có tiếng tù và."

Những người khác cũng nghe thấy. Âm nhạc và tiếng cười dừng ngay lập tức. Các vũ công đứng khựng lại nghe ngóng. Ngay cả Bóng Ma cũng dừng đứng đôi tai. "Các người có nghe thấy không?" Hoàng hậu Selyse hỏi các hiệp sĩ.

"Tiếng tù và chiến, thưa hoàng hậu," Ser Narbert nói.

Hoàng hậu lần tay lên cổ. "Chúng ta bị tấn công à?"

"Không ạ," Ulmer hội Anh Em Rừng Vương nói. "Chỉ là các lính canh trên Tường Thành thôi."

Một hồi tù và, Jon Snow nghĩ. Các lính biệt kích đang trở về.

Nhưng sau đó một hồi nữa lại vang lên. Âm thanh dường như tràn ngập cả căn hầm. "Hai hồi," Mully nói.

Các anh em áo đen, người phương bắc, cư dân tự do, người Thenn, người của hoàng hậu, tất cả đều lặng im nghe ngóng. Trống ngực nện năm hồi. Rồi mười. Hai mươi. Sau đó, Owen Đền cười khúc khích, và Jon Snow cũng có thể thở bình thường trở lại. "Hai tiếng tù và," anh thông báo. "Dân du mục." *Val.*

Cuối cùng, Tormund Giantsbane cũng đã tới.

DAENERYS

Căn sảnh rộn rã tiếng cười của người Yunkai, những bài hát Yunkai và những lời cầu nguyện bằng tiếng Yunkai. Vũ công nhảy múa; nhạc công chơi những điệu nhạc kỳ quái bằng chuông, kèn bóp và kèn túi; ca sĩ hát tình ca cổ điển bằng thứ tiếng Old Ghis xa lạ. Rượu chảy như suối - không phải loại rượu lạt của Vịnh Nô Lệ mà là thứ rượu nho ngọt ngào của Arbor và rượu giấc mơ của Qarth kèm theo các loại gia vị lạ lùng. Người Yunkai đến đây theo lời mời của vua Hizdahr, để ký hiệp ước hòa bình và chứng kiến sự hồi sinh của các trường đấu Meereen nổi tiếng từ xa xưa. Ông chồng quý tộc của cô đã mở cửa Đại Kim Tự Tháp để tiếp đãi họ.

Ta ghét chuyện này, Daenerys Targaryen nghĩ. Tại sao nó lại xảy ra được nhỉ, tại sao ta lại uống rượu và mỉm cười với những kẻ ta chỉ muốn lột da?

Hàng chục loại thịt cá khác nhau được mang ra: thịt cừu, thịt cá sấu, mực, vịt tằm ướp và ấu trùng gai, những ai không ăn được thức ăn lạ có thể dùng thịt dê, thịt lợn và thịt ngựa. Cả thịt chó nữa. Các bữa tiệc ở Ghis sẽ không hoàn chỉnh nếu thiếu đi thịt chó. Các đầu bếp của Hizdahr đã chuẩn bị bốn món thịt chó khác nhau. "Người Ghis sẽ ăn bất cứ thứ gì bơi, bay hay bò, trừ thịt người và thịt rồng," Daario từng cảnh báo cô, "và ta cá là họ sẽ ăn cả rồng nếu có cơ hội." Tuy nhiên, chỉ riêng thịt sẽ không đủ cho một bữa ăn, vì thế họ còn có hoa quả, ngũ cốc và rau. Không khí sục nức mùi nghệ tây, quế, đinh hương, tiêu và các gia vị quý hiếm khác.

Dany hầu như không động một miếng nào. *Đây là hòa bình, cô tự nhủ. Đây là những gì ta muốn, là những gì ta cố gắng để đạt được, là lý do tại sao ta cưới Hizdahr. Vậy thì tại sao ta lại thấy nó giống mùi vị của thất bại đến như vậy?*

"Chỉ một lúc nữa thôi, tình yêu ạ," Hizdahr quả quyết với cô. "Người Yunkai cùng các đồng minh và tay sai sắp rút đi hết rồi. Chúng ta sẽ có tất cả những gì chúng ta muốn. Hòa bình, thực phẩm, giao thương. Cảng của chúng ta sẽ mở cửa trở lại, và thuyền bè sẽ được phép đến và đi."

"Đúng là họ cho phép giao thương," cô trả lời, "nhưng thuyền chiến của họ

vẫn còn ở đó. Nếu muốn, họ sẽ lại bóp cổ chúng ta bất cứ khi nào. Họ thậm chí còn mở một chợ nô lệ ngay trước tường thành của ta!"

"Bên ngoài tường thành của chúng ta chứ, vợ yêu. Cái giá của hòa bình là người Yunkai sẽ được tự do buôn bán nô lệ như trước, không bị ai quấy rầy."

"Nhưng phải giới hạn trong thành phố của họ, nơi ta có thể khuất mắt trông coi chứ." Đám Wise Master dựng các trại nô lệ và bực đấu giá ngay phía nam Skahazadhan, nơi dòng sông nâu rộng lớn đổ vào Vịnh Nô Lệ. "Bọn chúng đang cười vào mặt ta, phô trương để chứng minh ta bất lực trước chúng."

"Họ chỉ làm bộ thế thôi," người chồng quý tộc của cô nói. "Một cuộc phô trương, đúng như nàng vừa nói. Cứ để họ diễn xong màn kịch của mình đi. Khi họ đi rồi, chúng ta sẽ biến những gì họ để lại thành một khu chợ hoa quả."

"Khi họ đi rồi," Dany nhắc lại. "Nhưng là khi nào mới được chứ? Người ta nhìn thấy các kỵ binh phía bên kia dòng Skahazadhan. Rakharo nói đó là các lính trinh sát của người Dothraki, với một khalasar ở phía sau. Họ sẽ có tù binh. Đàn ông, đàn bà và trẻ em, họ sẽ là những món quà cho lũ buôn nô lệ. Người Dothraki không mua bán, nhưng họ cho và nhận quà. "Đó là lý do tại sao người Yunkai dựng lên khu chợ đó. Họ sẽ rời nơi này với hàng nghìn nô lệ mới."

Hizdahr zo Loraq nhún vai. "Nhưng rồi họ sẽ đi. Đó mới là điều quan trọng, tình yêu của ta ạ. Yunkai buôn bán nô lệ, nhưng Meereen thì không, đây là những gì chúng ta đã thỏa thuận. Cố chịu đựng thêm một thời gian nữa, rồi mọi việc sẽ ổn thôi."

Thế nên Daenerys ngồi im lặng suốt bữa ăn. Trong chiếc tokar màu đỏ son, cô miên man với những suy tư ảm đạm, chỉ nói khi cần thiết, trầm ngâm nghĩ về những người bị mua bán bên ngoài tường thành, ngay cả lúc này khi họ đang tiệc tùng trong thành phố. Hãy để người chồng cao quý của cô chuyện trò và cười nói trước những câu đùa nhạt nhẽo của người Yunkai. Đó là quyền và nghĩa vụ của một vị vua.

Quanh bàn ăn, hầu hết mọi người đều nói về các trận đấu sẽ diễn ra ngày mai. Barsena Tóc Đen sẽ chiến đấu với một con gấu, răng nanh đấu với đoàn kiếm. Khrazz cũng tham gia, và Mèo Đốm cũng vậy. Cặp đấu cuối trong ngày là Goghor Khổng Lồ và Belaquo Bẻ Gãy Xương. Một trong hai người sẽ chết trước khi mặt trời lặn. *Nữ hoàng nào bàn tay chẳng vấy máu*, Dany tự nhủ. Cô nghĩ về Doreah, về Quaro, về Eroeh... về một bé gái cô chưa gặp bao giờ tên là Hazzea. *Thà vài người chết trong trường đấu còn hơn hàng nghìn người phải chết ở cổng thành. Đây là cái giá của hòa bình, và ta sẵn sàng trả nó. Nếu nhìn lại, ta sẽ lạc lối mất.*

Tổng Tư Lệnh của Yunkai, Yurkhaz zo Yunzak, nhìn chẳng khác nào vừa sống sót sau Cuộc Chinh Phạt của Aegon. Lung gù, nhãn nheo và móm mém, ông ta được hai nô lệ cáng đến bàn ăn. Các lãnh chúa Yunkai còn lại trông cũng chẳng có gì ấn tượng hơn. Một gã vừa nhỏ bé vừa còi cọc, trong khi đám lính nô lệ đi theo lại cao và gầy đến mức khó coi. Người thứ ba còn trẻ, cơ thể cân đối và khỏe mạnh, nhưng lại say mềm đến nỗi Dany hầu như không hiểu anh ta nói gì. *Sao ta lại để những kẻ như thế đưa ta vào con đường này nhỉ?*

Lính đánh thuê lại là vấn đề khác. Cả bốn hội nhóm đánh thuê của Yunkai đều cho chỉ huy trưởng đến. Đại diện của Hội Gió Thổi là một quý tộc người Pentos mang tên Hoàng Tử Rách Rưới, đại diện hội Giáo Dài là Gylo Rhegan, một gã nói năng lúng búng và trông giống thợ đóng giày hơn là chiến binh. Râu Đỏ đến từ Nhóm Mèo, ồn ào gấp hàng chục lần kẻ khác. Đó là một gã đàn ông vĩ đại với bộ râu rậm rạp, cực kỳ đam mê tử sắc, ông ta nói, ợ hơi và đánh rắm như sấm nổ, cầu véo bất cứ cô hầu gái nào đi qua. Cứ thỉnh thoảng ông ta lại kéo một người ngồi lên lòng, bóp ngực và mân mê hạ bộ cô ta.

Hội Con Trai Thứ cũng có mặt. Nếu Daario ở đây, bữa tiệc này sẽ kết thúc bằng máu. Chẳng hiệp ước hòa bình nào có thể thuyết phục đội trưởng của cô để Ben Plumm Da Nâu bước chân về Meereen mà sống sót ra đi. Dany đã thề không để rủi ro nào xảy đến với bảy công sứ và tướng chỉ huy, nhưng điều đó vẫn chưa đủ đối với người Yunkai. Họ còn đòi giữ con tin của cô. Để cân bằng với ba quý tộc Yunkai và bốn đội trưởng lính đánh thuê, Meereen cử bảy người phía họ tới trại bao vây: Em gái của Hizdahr, hai người họ hàng

của anh, kỵ sĩ tâm phúc của Dany là Jhogo, đô đốc hải quân của cô là Groleo, đội phó Hero của đội quân Thanh Sạch, và Daario Naharis.

"Ta sẽ để lại đám phụ nữ của ta cho nàng," đội trưởng của cô nói khi đưa đai đeo kiếm cùng hai ả phụ nữ mạ vàng đâm đăng trên đó cho cô. "Hãy bảo vệ chúng an toàn, tình yêu của ta. Chúng ta không muốn chúng gây đổ máu với người Yunkai chứ, đúng không?"

Đầu Cạo cũng không có mặt. Việc đầu tiên Hizdahr làm từ khi đội vương miện là cách chức đội trưởng đội Thú Đồng của anh ta, thay vào đó họ hàng của mình, gã Marghaz zo Loraq béo ú và nhão nhoẹt. *Như thế lại tốt. Mỹ Nữ Xanh Lá nói có nợ máu giữa Loraq và Kandaq, và Đầu Cạo chưa bao giờ giấu giếm thái độ khinh thường đối với chồng ta. Còn Daario...*

Daario trở nên hung hăng hơn kể từ sau đám cưới nữ hoàng. Hòa bình của cô không làm anh vui, và đám cưới của cô lại càng khiến anh khó chịu. Hơn nữa, anh còn giận dữ vì bị ba người Dorne lừa dối. Khi hoàng tử Quentyn nói với họ rằng đám người Westeros còn lại gia nhập hội Quạ Bão dưới sự chỉ huy của Hoàng tử Rách Rưới, Daario suýt nữa giết tất cả bọn chúng nếu không có Giun Xám và đội Thanh Sạch của anh ta can ngăn. Đám người đào ngũ giả mạo đã được giam cầm bên trong kim tự tháp... nhưng con thịnh nộ của Daario thì vẫn còn đó.

Anh ta sẽ được an toàn hơn trong vai trò con tin. Đội trưởng của ta không phải con người của hòa bình. Dany không thể mạo hiểm để anh giết Ben Plumm Da Nâu, xô xiên Hizdahr trước triều đình, khiêu khích người Yunkai, nếu không cũng phá hỏng bản hiệp ước cô đã phải vất vả mới đạt được. Daario là chiến tranh và tai họa. Vì thế cô không được để anh bén mảng đến gần giường cô, ngự trong tâm trí cô và ở bên trong cô. Nếu không trở thành kẻ phản bội thì anh cũng sẽ thống trị cô. Cô không biết đâu mới là điều mình sợ nhất.

Khi cơn thèm ăn qua đi và số đồ ăn thừa mứa đến phân nửa được đem ban phát cho những người nghèo tụ tập phía dưới theo ý chỉ của nữ hoàng, họ bắt đầu dọn ra những ly thủy tinh cao đựng rượu nêm gia vị màu trầm như hổ phách đến từ vùng Qarth. Sau đó, các trò tiêu khiển bắt đầu.

Một nhóm ca sĩ giọng nam cao đến từ Yunkai của Yurkhaz zo Yunzak biểu diễn bằng ngôn ngữ của Đế Chế Cổ, giọng họ lạnh lùng, ngọt ngào và trong veo đến khó tin. "Nàng đã được nghe bài hát nào như thế chưa, tình yêu của ta?" Hizdahr hỏi cô, "Họ có giọng hát của thiên thần, nàng có thấy thế không?"

"Đúng vậy," cô nói, "nhưng không biết họ có mong muốn được đầy đủ bộ phận như đàn ông bình thường không nhỉ?"

Tất cả những người làm trò tiêu khiển đều là nô lệ. Một trong những cái giá của hòa bình là chủ nô được quyền đưa nô lệ vào Meereen mà không sợ nô lệ được phóng thích. Đáp lại, Yunkai đã hứa sẽ tôn trọng quyền và sự tự do của các nô lệ cũ được Dany trả tự do. Hizdahr nói đó là cuộc đổi chác công bằng, nhưng dư vị của nó chỉ khiến nữ hoàng cảm thấy lợm miệng. Cô uống một cốc rượu nữa để rửa sạch nó.

"Ta tin là nếu nàng thích, Yurkhaz sẽ rất sẵn lòng tặng chúng ta các ca sĩ đó," vị hôn phu quý tộc của cô nói. "Một món quà minh chứng cho hòa bình, một vật trang trí cho triều đình chúng ta."

Hắn sẽ tặng chúng ta các ca sĩ, Dany nghĩ, rồi sau đó sẽ trở về nhà và thêm thêm vài người nữa. Thế giới này thiếu gì các cậu nhóc như vậy.

Đám người biểu diễn nhào lộn tiếp theo cũng không thể khiến cô hứng thú, dù họ có thể tạo thành tháp người cao chín tầng, với một cô gái trần truồng trên đỉnh. *Đó có phải là biểu tượng kim tự tháp của ta không?* Nữ hoàng tự hỏi. *Cô gái trên đỉnh kim tự tháp có phải ta không nhỉ?*

Sau đó, chồng cô dẫn khách khứa xuống sảnh dưới để các vị khách đến từ Thành Phố Vàng có thể nhìn ngắm Meereen buổi tối. Với những cốc rượu trên tay, người Yunkai thơ thẩn trong vườn theo từng nhóm nhỏ, bên dưới những cây chanh và những bông hoa nở về đêm. Dany nhận ra mình đang đứng ngay trước Ben Plumm, mặt đối mặt.

Ông cúi chào thật thấp. "Nữ hoàng đáng kính. Trông người rất đáng yêu. Từ

trước tới nay lúc nào cũng vậy. Chẳng có người Yunkai nào đẹp bằng một nửa của người. Tôi đã nghĩ đến việc chuẩn bị quà cưới cho người, nhưng họ trả giá lên quá cao nên Ben Da Nâu già không theo nổi."

"Ta không muốn nhận món quà nào từ người hết."

"Nhưng thứ này thì có lẽ người cần. Cái đầu của một kẻ thù cũ."

"Đầu người ấy à?" Cô ngọt ngào nói. "Người phản bội ta."

"Mong nữ hoàng đừng giận, nhưng nói như vậy có chương tai quá không?" Ben Da Nâu gãi bộ ria muối tiêu lồm đồm. "Chúng tôi theo phe chiến thắng, vậy thôi. Từ trước đến giờ vẫn vậy. Đó cũng không phải ý kiến của riêng tôi. Tôi để cho người của mình quyết định đây chứ."

"Vậy là họ phản bội ta, ý ông là thế đúng không? Tại sao? Ta đối xử với hội Con Trai Thứ tệt bạc lắm à? Ta có trả thiếu các người đồng nào không?"

"Không hề," Ben Da Nâu nói, "nhưng tiền bạc không thôi chưa đủ, thưa nữ hoàng đáng kính. Tôi đã học được điều đó từ lâu lắm rồi, kể từ trận đánh đầu tiên kia. Buổi sáng sau cuộc chiến, tôi đang rà soát đám xác chết để tìm chiến lợi phẩm như thường lệ. Tôi thấy một xác chết bị rìu chặt đứt cánh tay từ vai trở xuống. Xác hắn bị ruồi nhặng bu đầy, máu khô vón cục lại xung quanh, thảo nào không ai động đến hắn, nhưng bên trong, hắn mặc áo da tán đĩnh, có vẻ được làm bằng da tốt. Tôi nghĩ có thể tôi sẽ mặc vừa, vì thế tôi đuổi lũ ruồi đi và cắt cái áo ra khỏi người hắn. Tuy nhiên, cái thứ chết dẫm đó nặng một cách kỳ lạ. Bên dưới lớp vải lót, hắn khâu cả một gia tài toàn tiền xu. Những đồng vàng, thưa nữ hoàng, đáng yêu làm sao! Đủ cho bất cứ ai sống sung sướng như một lãnh chúa trong suốt phần đời còn lại. Nhưng nó đâu còn ý nghĩa gì đối với hắn ta nữa? Hắn ở đó với đồng vàng của mình, nằm trong vũng máu và bùn, một tay bị cắt cụt. Và người đã thấy bài học chưa? Bạc thật ngọt ngào và vàng là mẹ của chúng ta, nhưng khi người ta chết đi, chúng cũng vô tích sự chẳng khác gì đồng phân mà anh ta nằm chết bên trên. Tôi đã nói rồi, có những lính đánh thuê già, và cũng có những lính đánh thuê quả cảm. Nhưng chẳng có lính đánh thuê nào vừa già vừa quả cảm hết. Những cậu nhóc của tôi không sợ chết, đúng thế, nhưng khi tôi bảo với chúng rằng

nữ hoàng không thể thả lũ rồng ra để chống lại người Yunkai, hừm..."

Người coi ta là kẻ bại trận, Dany nghĩ, và ta đâu có tư cách gì để nói người sai? "Ta hiểu." Cô định dừng lại ở đó, nhưng cô thấy hiểu kỳ. "Người nói đủ vàng để sống như một lãnh chúa, vậy người đã làm gì với số tài sản đó rồi?"

Ben Da Nâu phá lên cười. "Hồi đó vì quá ngu muội nên tôi kể lại cho một người tôi coi là bạn, hắn nói lại với đội trưởng, và ông ta đến giải tỏa gánh nặng đó cho tôi. Đội trưởng nói tôi còn quá trẻ nên tôi sẽ chỉ phung phí số tiền đó vào gái điếm và những thứ tương tự thôi. Tuy nhiên ông ta cho tôi giữ lại cái áo da." Ông nhổ nước bọt. "Người đừng bao giờ tin vào lính đánh thuê, nữ hoàng ạ."

"Ta cũng học được điều đó rồi. Chắc chắn một ngày ta sẽ cảm ơn người vì bài học đó."

Đôi mắt Ben Da Nâu nheo lại. "Không cần đâu. Tôi biết kiểu cảm ơn mà người đang nghĩ trong đầu rồi." Ông cúi chào lần nữa rồi bỏ đi.

Dany quay lại nhìn xuống thành phố của cô. Bên ngoài tường thành, những chiếc lều vàng của Yunkai đứng ngăn nắp thành từng hàng bên bờ biển, xung quanh là những con hào chắn được các nô lệ đào lên. Hai binh đoàn sắt của New Ghis được huấn luyện và trang bị vũ khí như đội quân Thanh Sạch, đang cắm trại bên kia dòng sông về phía bắc. Hai quân đoàn nữa của Ghis đóng trại ở phía đông, bóp nghẹt con đường dẫn tới đèo Khyzai. Các dãy ngựa và bếp lửa của các hội nhóm tự do nằm ở phía nam. Ban ngày, khói mỏng nhẹ nhàng bay lên trông như những sợi ruy băng rách rưới màu xám nhạt. Ban đêm, những ngọn lửa có thể được nhìn thấy từ xa. Gần vịnh, nằm ngay cửa sông là chợ nô lệ mà cô ghét cay ghét đắng. Giờ cô không thể nhìn thấy nó khi mặt trời đang lặn, nhưng cô biết nó đang ở đó. Cô lại càng cảm thấy bức bối hơn.

"Ser Barristan?" Cô gọi nhỏ.

Vị hiệp sĩ áo trắng xuất hiện ngay lập tức. "Thưa nữ hoàng."

"Ông nghe được những gì?"

"Vừa đủ ạ. Ông ta nói không sai. Đừng bao giờ tin tưởng lính đánh thuê."

Hoặc là đừng tin vào nữ hoàng, Dany nghĩ. "Liệu có thể thuyết phục ai trong hội Con Trai Thứ... trừ khử... Ben Da Nâu không?"

"Giống như Daario Naharis từng trừ khử các đội trưởng khác của đội Quạ Bão ấy à?" Vị hiệp sĩ già trông có vẻ không thoải mái. "Cũng có thể. Nhưng thần không biết chắc, thưa nữ hoàng."

Phải rồi, cô nghĩ, ông quá chất phác và chính trực. "Phía Yunkai còn thuê được thêm ba hội nhóm tự do khác đây."

"Bọn đều cồng, giết người, cặn bã của chiến trường," Ser Barristan cảnh báo, "với những đội trưởng phản trắc như Plumm."

"Ta chỉ là một cô gái trẻ và không biết gì nhiều về chiến tranh, nhưng có vẻ họ bội bạc như vậy lại tốt cho chúng ta. Ông có nhớ lần ta thuyết phục hội Con Trai Thứ và Quạ Bão đứng về phía chúng ta không?"

"Nếu người muốn bí mật gặp Gylo Rhegan hay Hoàng Tử Rách Rưới, thần có thể dẫn họ tới sảnh riêng của người."

"Giờ không phải lúc thích hợp. Có quá nhiều tai mắt. Sự vắng mặt của họ sẽ bị mọi người chú ý, dù ông có thể kín đáo tách họ ra khỏi đám người Yunkai. Chúng ta phải tìm ra cách bí mật hơn để liên lạc với họ... không phải đêm nay, nhưng sẽ sớm thôi."

"Tuân lệnh nữ hoàng. Tuy nhiên, thần sợ rằng nhiệm vụ này không phù hợp với thần cho lắm. Ở Vương Đô, những việc như thế này thường do Lãnh chúa Ngón Út hoặc Nhèn Nhện lo liệu. Hiệp sĩ già như chúng thần là những con người đơn giản, chỉ biết chiến đấu mà thôi." Ông vỗ nhẹ lên chuôi kiếm.

"Tù binh của chúng ta," Dany gợi ý. "Đám người Westeros đến từ Hội Gió Thổi cùng với ba người Dorne. Chúng ta vẫn giữ họ trong ngục đúng không?"

Hãy sử dụng bọn họ."

"Ý người là thả họ ra à? Liệu đó có phải lựa chọn khôn ngoan không? Họ được cử đến đây để từ từ chiếm lòng tin của người, vì thế có thể họ sẽ phản bội người ngay khi có cơ hội đầu tiên."

"Vậy thì họ sẽ thất bại. Ta không tin họ. Và ta sẽ không bao giờ tin họ." Thật tình mà nói, Dany đã quên mất thế nào là tin tưởng. "Nhưng chúng ta vẫn có thể sử dụng họ. Một người là phụ nữ. Meris. Hãy gửi trả cô ta, như một... lời chào từ phía ta. Nếu đội trưởng của họ đủ khôn ngoan, ông ta sẽ hiểu."

"Người phụ nữ đó là lựa chọn tồi tệ nhất."

"Và cũng là tốt nhất." Dany suy nghĩ một lúc. "Chúng ta nên đánh tiếng với hội Giáo Đài nữa. Và cả hội Nhóm Mèo."

"Râu Đỏ." Những nếp nhăn trên trán Ser Barristan càng hằn sâu hơn. "Nhưng xin người hãy hiểu, chúng thần không muốn hấn tham gia cái gì hết. Nữ hoàng còn quá trẻ nên không nhớ chuyện về các vị Vua Chín Đồng, nhưng tên Râu Đỏ này cũng cùng hội cùng thuyền với lũ người độc ác đó. Hấn chẳng có chút danh dự nào, chỉ có đói khát... khát vàng, khát vinh quang, và khát máu."

"Ông đúng là hiểu nhiều về những kẻ như vậy hơn ta, hiệp sĩ ạ." *Nếu Râu Đỏ thực sự là kẻ tham lam và đáng hổ thẹn nhất trong số lính đánh thuê thì chúng ta sẽ dễ dàng lay chuyển hấn.* Nhưng cô không muốn làm ngược lại lời cố vấn của Ser Barristan trong những chuyện như thế này. "Hãy làm những gì ông nghĩ là tốt nhất. Nhưng phải nhanh lên. Nếu hòa bình mà Hizdahr lập ra có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào thì ta muốn phải sẵn sàng. Ta không tin tưởng bọn buôn nô lệ." *Cũng không tin chồng ta.* "Họ sẽ chia kiếm vào chúng ta ngay khi chúng ta lộ ra điểm yếu."

"Quân đội Yunkai cũng đang mỏng dần. Nghe nói căn bệnh kiết lỵ chết dần đã hoành hành khắp Tolos và đang lan sang phía bên kia sông, nơi quân đoàn thứ ba của Ghis đang đóng."

Con ngựa cái màu xám. Daenerys thở dài. Quaithe cảnh báo ta về một con ngựa cái màu xám đang đến. Bà ta cũng cảnh báo về hoàng tử xứ Dorne, con trai của mặt trời. Bà ta nói rất nhiều, nhưng tất cả đều ở dạng câu đố. "Ta không thể mong bệnh dịch thanh toán kẻ thù giúp ta được. Hãy thả Meris Xinh Đẹp ra. Ngay lập tức."

"Xin tuân lệnh. Nhưng... thưa nữ hoàng, thần xin phép được gợi ý, có một con đường khác..."

"Đường tới Dorne à?" Dany thở dài. Ba người Dorne đều được xếp chỗ ngồi ở buổi tiệc phù hợp với địa vị của hoàng tử Quentyn, tuy nhiên Reznak vẫn bố trí cho họ ngồi cách xa chông cô hết mức có thể. Bản tính Hizdahr không ghen tuông, nhưng chẳng người đàn ông nào sẵn lòng để một kẻ cầu hôn đối địch ngồi gần cô dâu mới của mình. "Anh ta có vẻ dịu dàng và nói năng lễ độ, nhưng..."

"Martell là gia tộc cổ xưa, quyền quý, và từng là người bạn trung thành của Nhà Targaryen trong hơn một thế kỷ. Thần và ông của hoàng tử Quentyn từng phục vụ cùng nhau trong đội Ngự Lâm Quân của cha người. Hoàng tử Lewyn là người anh em vô cùng quả cảm mà ai cũng mong có được. Hoàng tử Martell cũng mang dòng máu đó, nữ hoàng có thể cân nhắc."

"Ta sẽ cân nhắc nếu anh ta xuất hiện với năm mươi nghìn tay kiếm như lời anh ta nói. Nhưng thay vào đó, anh ta lại mang theo hai hiệp sĩ và một tấm giấy da. Giấy da có bảo vệ được dân chúng của ta trước người Yunkai không? Nếu anh ta đem theo một hạm đội thuyền..."

"Sunspear chưa bao giờ mạnh về thủy quân, thưa nữ hoàng."

"Đúng vậy." Dany đủ hiểu về lịch sử Westeros để biết điều đó. Mười nghìn con thuyền của hạm đội Nymeria từng cập bờ biển cát của Dorne, nhưng khi cưới hoàng tử xứ Dorne, bà ta đã đốt toàn bộ thuyền của mình và mãi mãi quay lưng lại với biển. "Dorne ở quá xa. Để làm hài lòng vị hoàng tử này, ta sẽ phải bỏ mặc toàn bộ cư dân của mình. Ông nên bảo anh ta về nhà thì hơn."

"Người Dorne nổi tiếng cứng đầu cứng cổ. Tổ tiên hoàng tử Quentyn đã

chiến đấu với tổ tiên của người trong suốt hai trăm năm qua. Cậu ta chắc chắn sẽ không lên đường mà không có nữ hoàng đâu."

Vậy thì anh ta sẽ chết ở đây, Daenerys nghĩ, trừ khi anh ta không đơn giản như những gì ta thấy bên ngoài. "Anh ta vẫn ở trong đó à?"

"Vâng. Đang uống rượu với các hiệp sĩ đi cùng."

"Đưa anh ta tới đây. Đã đến lúc cho anh ta gặp các con ta rồi."

Một thoáng bắn khoăn hiện lên trên khuôn mặt dài nghiêm nghị của Barristan Selmy. "Xin tuân lệnh."

Nhà vua của cô đang cười đùa với Yurkhaz zo Yunzak và các lãnh chúa Yunkai khác. Dany không nghĩ anh ta sẽ nhớ đến cô, nhưng để chắc chắn, cô cứ dặn các hầu gái nói rằng cô đang đi vệ sinh, nếu chồng cô có hỏi.

Ser Barristan đang đứng đợi ở cầu thang với hoàng tử xứ Dorne. Khuôn mặt vuông vức của Martell đỏ hồng hào. *Anh ta uống quá nhiều rượu,* theo nhận định của nữ hoàng, *dù anh đã cố hết sức để che giấu chúng.* Ngoài một hàng mặt trời đồng chạm trở trên thắt lưng, hoàng tử xứ Dorne ăn mặc vô cùng giản dị. *Họ gọi anh ta là Éch,* Dany nhớ lại. *Cô đã hiểu tại sao. Chàng trai này không hề đẹp.*

Cô mỉm cười. "Hoàng tử, quãng đường xuống dài lắm đấy. Anh có chắc anh muốn làm việc này không?"

"Nếu điều đó khiến nữ hoàng vui lòng."

"Vậy thì đến đây."

Một cặp lính Thanh Sạch cầm đuốc đi xuống cầu thang trước họ; đằng sau là hai người của đội Thú Đồng, một người đeo mặt nạ hình cá, người còn lại hình điều hâu. Ngay cả ở đây trong kim tự tháp của cô, trong đêm lễ hội hòa bình và hạnh phúc này, Ser Barristan vẫn khẳng khái cho lính gác đi theo bảo vệ cô ở khắp mọi nơi.

Nhóm người đi xuống cả quãng đường dài trong im lặng trên đường dừng lại nghỉ ba lần.

"Con rồng có ba cái đầu," Dany nói khi họ xuống tới nhịp cầu thang cuối cùng. "Cuộc hôn nhân của ta không nhất thiết phải đặt dấu chấm hết cho mọi hy vọng của các anh. Ta biết tại sao các anh tới đây."

"Vì nữ hoàng," Quentyn nói, cử chỉ ga lăng một cách vụng về.

"Không," Dany nói. "Vì máu và lửa."

Một trong những con voi trong chuồng rống lên. Phía dưới vang lên tiếng gầm đáp trả khiến mặt cô đỏ lựng vì nhiệt độ tăng đột ngột. Hoàng tử Quentyn nhìn lên hốt hoảng.

"Lũ rồng biết khi nào cô ấy tới gần," Ser Barristan giải thích với anh.

Mọi đứa con đều biết mẹ mình là ai, Dany nghĩ. Khi biển cạn khô và núi bị gió thổi bay như những chiếc lá... "Chúng đang gọi ta. Đi nào." Cô nắm tay hoàng tử Quentyn và dẫn anh tới chỗ chiếc hố nơi hai con rồng của cô bị giam giữ. "Cứ ở ngoài này," Dany nói với Ser Barristan trong khi người của hội Thanh Sạch đang mở hai cánh cửa sắt khổng lồ. "Hoàng tử Quentyn sẽ bảo vệ ta." Cô kéo hoàng tử xứ Dorne vào trong với mình và đứng phía trên chiếc hố.

Hai con rồng ngẩng cổ lên, nhìn họ với đôi mắt như lửa cháy. Viserion đã giật đứt một sợi xích và thiêu cháy những sợi xích khác. Nó đậu lên trần chiếc hố như một con dơi trắng vĩ đại, móng của nó đâm sâu vào bức tường gạch cháy và đổ nát. Chân vẫn đang bị xích, Rhaegal đang ăn một con bò. Xương dưới nền hố đã chắt cao hơn so với lần trước cô xuống đây, tường và sàn nhà cũng đã chuyển hết thành màu đen và xám, màu của tro nhiều hơn là màu gạch. *Nơi này không giữ chúng được bao lâu nữa... nhưng đằng sau chúng chỉ có đất và đá. Liệu rồng có đào được đường hầm qua đá như rồng đất của Valyria cổ đại không nhỉ?* Cô hy vọng là không.

Mặt hoàng tử xứ Dorne trắng bệch ra như sữa. "Tôi... tôi nghe nói có ba con mà."

"Drogon đang đi săn." *Anh ta không cần phải nghe hết câu chuyện.* "Con màu trắng là Viserion, con màu xanh là Rhaegal. Ta đặt tên chúng theo tên các anh trai." Tiếng nói của cô vọng lên những bức tường đá cháy xém. Giọng cô nhỏ nhẹ - giọng nói của một bé gái chứ không phải của một nữ hoàng hay một nhà chinh phạt, cũng không phải giọng nói vui tươi của một cô dâu mới.

Rhaegal gầm lên như trả lời, và lửa lại bùng lên trong hố như một thanh giáo đỏ vàng. Viserion cũng hòa giọng, lửa của nó màu vàng và cam. Khi nó đập cánh, một đám mây bụi xám bay lên dày đặc trong không khí. Các sợi xích đứt leng keng quanh chân nó. Quentyn Martell lùi lại một bước.

Một phụ nữ độc ác sẽ cười nhạo anh ta, nhưng Dany nắm tay anh và nói, "Chính ta cũng sợ hãi trước chúng. Không có gì phải xấu hổ về điều đó cả. Các con ta dần trở nên hoang dại và hung dữ trong bóng tối."

"Người... người muốn cưới chúng sao?"

"Một trong số chúng. Tất cả những gì ta biết về rồng đều do anh trai kể lại khi ta còn bé, một số thông tin khác ta lấy từ sách vở, nhưng nghe nói ngay cả Aegon Nhà Chinh Phạt cũng chẳng bao giờ dám cưới Vhagar hay Meraxes, cũng như các chị em ông không dám cưới Ác Mộng Đen mang tên Balerion. Rồng sống lâu hơn người, có những con sống đến vài trăm năm, vì thế vẫn có những người khác cưới Balerion sau khi Aegon chết... nhưng chẳng có ai cưới tận hai con rồng cả."

Viserion rít lên một lần nữa. Khói bay lên giữa hai hàm răng nó, và sâu trong họng con vật, họ nhìn thấy lửa vàng đang cuộn lên.

"Chúng là... chúng là những sinh vật đáng sợ."

"Chúng là rồng, Quentyn." Dany đứng kiểng trên đầu ngón chân và hôn phớt vào hai bên má chàng trai. "Và ta cũng vậy."

Hoàng tử trẻ nuốt nước miếng. "Tôi... tôi cũng mang trong mình dòng máu của rồng, thừa nữ hoàng. Dòng dõi xa xưa của tôi là Daenerys đầu tiên, công chúa Nhà Targaryen, em gái Daeron Tốt Đẹp và vợ của hoàng tử xứ Dorne. Ông là người xây Thủy Viên cho bà ấy."

"Thủy Viên ấy à?" Thực tình mà nói, cô hầu như không biết gì về Dorne và lịch sử của nó.

"Đó là cung điện yêu thích của cha tôi. Tôi sẽ rất vui lòng nếu một ngày được dẫn người đến đó. Khắp nơi là đá cẩm thạch hồng, hồ bơi và đài phun nước nhìn ra biển."

"Nghe hấp dẫn quá!" Cô kéo anh ra xa chiếc hồ. *Anh ta không thuộc về nơi này. Lẽ ra anh ta không nên đến đây.* "Anh nên quay về đó đi. Ta e rằng triều đình của ta không phải nơi an toàn cho anh. Anh có nhiều kẻ thù hơn anh tưởng đấy. Anh khiến cho Daario trông như gã ngốc, và anh ấy không dễ quên những chuyện như vậy đâu."

"Tôi có các hiệp sĩ trung thành."

"Hai người. Trong khi Daario có năm trăm lính Quạ Bão. Và anh cũng nên để ý chồng ta nữa. Ta biết Hizdahr có vẻ hòa nhã dễ chịu, nhưng đừng để vẻ bề ngoài lừa dối. Hizdahr có được vương miện là nhờ ta, và dưới quyền anh ta là những chiến binh đáng sợ nhất thế giới. Nếu một trong số họ định lấy lòng chủ nhân bằng cách tiêu diệt một đối thủ của anh ta thì..."

"Tôi là hoàng tử xứ Dorne, thừa nữ hoàng. Tôi sẽ không bỏ chạy trước nô lệ và lính đánh thuê."

Vậy thì anh đúng là một thằng ngốc, Hoàng Tử Éch ạ. Dany nhìn những đứa con hoang dã của mình một lần cuối thật lâu. Khi dẫn chàng trai quay lại cửa, cô vẫn nghe thấy tiếng hai con rồng gào thét và nhìn thấy ánh sáng bập bùng do lửa của chúng phản chiếu lên tường gạch. *Nếu nhìn lại, ta sẽ lạc lối mất.*

"Ser Barristan sẽ sắp xếp một đôi ghế kiệu để đưa chúng ta trở về bữa tiệc, nhưng quãng đường trên vẫn khá gian nan đấy." Hai cánh cửa sắt vĩ đại

đóng rầm phía sau họ. "Kể ta nghe về Daenerys ngày xưa đi. Ta chẳng hiểu gì mấy về vương quốc của cha mình, những điều lẽ ra ta phải biết. Ta chưa bao giờ được các học sĩ dạy dỗ." *Chỉ có một người anh trai.*

"Tôi rất lấy làm vinh hạnh," Quentyn nói.

Quá nửa đêm, khách mời cuối cùng của họ mới rời đi, và Dany mới được về phòng nghỉ với chồng. Tuy hơi say xỉn nhưng Hizdahr rất vui vẻ. "Ta giữ lời hứa rồi nhé, " anh nói với cô khi Irri và Jhiqui đang chuẩn bị đồ ngủ cho họ. "Nàng muốn hòa bình, và giờ nàng đã có hòa bình." *Còn anh thì muốn cảnh đổ máu, và ta sắp phải trao nó cho anh,* Dany nghĩ thầm, nhưng cô nói, "Ta rất cảm kích." Do đã phấn khích cả ngày nên khao khát của chồng cô trở nên mãnh liệt. Các hầu gái vừa đi khỏi, anh đã ngấu nghiến lột quần áo cô và đẩy cô lên giường. Dany vòng tay qua người anh ta và để anh làm gì tùy thích. Vì anh ta đã khá say nên cô biết anh sẽ không ở trong cô lâu được.

Quả thực như vậy. Sau khi xong việc, anh rúc vào tai cô thì thầm, "Cầu mong đêm nay các vị thần cho chúng ta một đứa con trai."

Những lời của Mirri Maz Duur vang lên trong đầu cô. *Khi mặt trời mọc ở phía tây và lặn ở phía đông. Khi biển cạn khô và núi bị gió thổi bay đi như những chiếc lá. Khi bụng cô quặn lên lần nữa và cô mang trong mình một đứa con. Chỉ khi đó, anh ta mới trở lại.* Ý nghĩa của nó đã quá rõ ràng; Khal Drogo sẽ từ cõi chết trở về nếu cô sinh con ra khỏe mạnh. Nhưng có một số bí mật mà cô không thể chia sẻ cho ai, ngay cả với chồng, vì thế cô cứ để cho Hizdahr zo Loraq hy vọng.

Ông chồng quý tộc của cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong khi Daenerys trần trọc trở mình bên cạnh. Cô muốn lắc anh, gọi anh dậy để ôm cô, hôn cô và làm tình với cô lần nữa, nhưng kể cả như thế, anh cũng sẽ lại lăn ra ngủ khi xong việc và để lại cô một mình trong bóng tối. Cô tự hỏi giờ này Daario đang làm gì. Liệu anh có trần trọc như cô không? Anh có đang nghĩ về cô? Anh có yêu cô thực lòng? Anh có ghét cô vì đã cưới Hizdahr? *Lẽ ra mình không nên cho anh ta lên giường. Anh ta chỉ là lính đánh thuê, sao có thể xứng đáng với nữ hoàng được, nhưng... Ta thừa biết những điều đó, vậy mà ta vẫn làm đấy thôi.*

"Nữ hoàng?" Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trong bóng tối.

Dany lưỡng lự. "Ai đó?"

"Chỉ có Missandei thôi." Cô bé phiên dịch người Naath tiến tới gần giường hơn. "Em nghe thấy tiếng người khóc."

"Khóc ư? Ta có khóc đâu. Tại sao ta phải khóc? Ta có hòa bình, có nhà vua của ta, ta có mọi thứ mà một nữ hoàng mơ ước. Là em gặp ác mộng đó thôi."

"Vâng, thưa nữ hoàng." Cô bé cúi chào và chuẩn bị rời đi.

"Ở lại đây," Dany nói. "Ta không muốn ở một mình."

"Nhà vua đang ở cạnh người đó thôi," Missandei nói.

"Nhà vua đang say giấc, nhưng ta không ngủ được. Ngày mai ta sẽ phải tắm trong máu. Cái giá của hòa bình." Cô mỉm cười uể oải bước xuống giường. "Lại đây. Ngồi nói chuyện với ta nào."

"Tuân lệnh nữ hoàng!" Missandei ngồi xuống bên cạnh cô "Chúng ta sẽ nói chuyện gì?"

"Về quê nhà," Dany nói. "Naath. Những cánh bướm, các anh trai của em. Kể cho ta về những thứ làm em hạnh phúc ấy, những thứ khiến em cười, tất cả những kỷ niệm đẹp đẽ của em Để nhắc ta rằng trên thế giới vẫn còn những điều tốt đẹp."

Missandei cố gắng làm theo lời cô. Cô bé vẫn đang tiếp tục nói khi Dany chìm vào giấc ngủ và mơ những giấc mơ kỳ quặc nửa vờ của khói và lửa.

Chẳng mấy chốc trời đã sáng.

THEON

Bình minh đến với họ cũng lặng lẽ như Stannis: chẳng ai nhìn thấy cả.

Winterfell đã thức suốt nhiều giờ, trên đỉnh tường thành và nóc các tòa tháp chật ních lính canh trong len, giáp xích và da thuộc, chờ đợi một cuộc tấn công không bao giờ đến. Khi bầu trời bắt đầu sáng rõ, tiếng trống đã nhỏ dần, nhưng tiếng tù và chiến vẫn vang lên ba lần nữa, mỗi lần lại gần hơn một chút. Và tuyết vẫn tiếp tục rơi.

"Hôm nay cơn bão sẽ tan," một trong số các cậu bé chăn ngựa lớn giọng quả quyết. "Tại sao chứ? Mùa đông còn chưa đến cơ mà." Theon sẽ cười thật to nếu gã dám. Gã nhớ lại những câu chuyện mà Già Nan từng kể về những cơn bão dữ dội kéo dài bốn mươi ngày đêm, một năm, mười năm... những cơn bão chôn vùi các tòa lâu đài, thành phố và cả vương quốc dưới hàng chục mét tuyết.

Gã ngồi cuối Đại Sảnh, không xa lũ ngựa là bao. Gã quan sát Abel, Rowan và một ả thợ giặt rứt rề tóc nâu tên Sóc đang chiến đấu với những miếng bánh mỳ nâu cũ chiên trong mỡ thịt xông khói. Theon ăn sáng một mình bằng một vại bia đen đầy bọt và đặc quánh đến nỗi có thể nhai được. Có khi uống thêm vài vại bia nữa, gã sẽ không còn thấy kế hoạch của Abel là điên rồ.

Roose Bolton bước vào, mắt xám nhạt và ngáp dài ngáp ngắn. Đi cùng ông ta là bà vợ bụng chứa ục ịch tên Walda Bé. Một vài lãnh chúa và đội trưởng đi đằng trước ông ta, trong số đó có Umber Kẻ Giết Điểm, Aenys Frey và Roger Ryswell. Cuối bàn là Wyman Manderly đang ngồi tọng xúc xích và trứng luộc, trong khi Lãnh chúa Locke già bên cạnh đang múc từng thìa cháo đưa vào cái mồm móm mém không răng.

Lãnh chúa Ramsay cũng nhanh chóng xuất hiện, vừa cài đai đeo kiếm vừa đi lên phía đầu căn sảnh. Hôm nay tâm trạng hắn không tốt. Theon có thể nhận ra điều đó. Gã đoán tiếng trống làm hắn mất ngủ cả đêm, hoặc ai đó làm hắn bực mình. Một lời không đúng, một ánh nhìn vô ý, hoặc cười không đúng lúc, cái gì cũng có thể khiến cơn giận của lãnh chúa dâng trào và một kẻ nào đó sẽ bị lột da. Xin lãnh chúa, đừng nhìn về hướng này. Chỉ cần một cái liếc

nhìn là đủ để Ramsay hiểu mọi chuyện. Hắn sẽ thấy mọi thứ viết rõ ràng trên mặt ta. Lúc nào hắn cũng biết.

Theon quay về phía Abel. "Việc này sẽ không thành công đâu." Gã hạ giọng thật thấp để lũ ngựa cũng không nghe được. "Chúng ta sẽ bị bắt trước khi rời được khỏi tòa lâu đài. Mà kể cả có trốn thoát được, Lãnh chúa Ramsay cũng sẽ săn lùng chúng ta bằng được, hắn, Ben Bones và đàn chó săn."

"Lãnh chúa Stannis đang ở bên ngoài tường thành, và những âm thanh cho thấy ông ấy đã ở rất gần. Tất cả những gì chúng ta cần làm là tới chỗ ông ấy." Các ngón tay Abel nhảy nhót trên những sợi dây đàn luyến. Bộ râu của tên ca sĩ có màu nâu, nhưng mái tóc dài của hắn phần lớn đã chuyển sang màu xám. "Nếu tên Con Hoang thực sự đuổi theo chúng ta, hắn sẽ chỉ sống đủ lâu để hối tiếc về điều đó."

Cứ nghĩ như thế đi, Theon nghĩ bụng. Cứ tin vào điều đó. Cứ tự nhủ như vậy đi. "Ramsay sẽ dùng đám phụ nữ của người làm con mồi," gã nói với tên ca sĩ. "Hắn sẽ săn họ, hãm hiếp họ, sau đó ném xác họ cho lũ chó ăn. Nếu cuộc săn đuổi diễn ra tốt đẹp, hắn có thể còn dùng tên của họ để đặt cho lứa chó cái tiếp theo. Còn người, hắn sẽ lột da. Hắn, Lột Da, cùng với Damon Nhảy-Cho-Ta, họ sẽ biến nó thành trò tiêu khiển. Người sẽ cầu xin họ ban cho cái chết." Gã nắm lấy cánh tay người ca sĩ bằng bàn tay cụt ngón. "Người đã hứa sẽ không để ta rơi vào tay hắn một lần nữa. Người hứa rồi đấy." Gã cần được nghe những lời đó một lần nữa.

"Lời của Abel luôn chắc như đinh đóng cột," Sóc nói.

Nhưng Abel chỉ nhún vai. "Bằng mọi giá, hoàng tử ạ."

Trên bậc, Ramsay đang cãi cọ với cha. Họ ở quá xa nên Theon không đoán được họ nói gì, nhưng nỗi sợ hãi trên khuôn mặt hồng hào tròn trịa của Walda Béo giá trị hơn cả lời nói. Gã nghe thấy Wyman Manderly gọi thêm xúc xích và tiếng cười của Roger Ryswell sau câu nói đùa của Harwood Stout một tay.

Theon tự hỏi liệu gã có được xuống thủy cung của Thần Chết Chìm không,

hay linh hồn gã sẽ nán ná lại đây ở Winterfell này. Chết là hết. Chết còn hơn phải làm Hôi Thối. Nếu kế hoạch của Abel thất bại, Ramsay sẽ cho họ chết một cách từ từ và đau đớn. Lần này hắn sẽ lột da mình từ đầu đến chân, và dù có xin xỏ bao nhiêu, nỗi đau đớn cũng không thể nào thuyên giảm. Không nỗi đau nào Theon trải qua khủng khiếp bằng một phần nỗi đau đớn mà Lột Da gây ra bằng con dao nhỏ của hắn. Abel sẽ nhanh chóng học được bài học đó thôi. Và để làm gì? Jeyne, tên cô ấy là Jeyne, và màu mắt cô ta không đúng. Một diễn viên đóng tròn vai diễn. Lãnh chúa Bolton biết, Ramsay cũng biết; nhưng tất cả những kẻ khác đều đui mù, ngay cả tên Ca Sĩ chết dẫm với nụ cười ranh mãnh này. Lời chế nhạo nhắm vào người đầy, Abel, người và lũ điểm giết người của người. Người sẽ chết vì một cô gái giả mạo.

Gã đã suýt kể cho họ sự thật khi Rowan đưa gã đến gặp Abel trong đám đồ nát của tòa Tháp Cháy, nhưng cuối cùng gã lại chọn cách im lặng. Tên ca sĩ có vẻ định bỏ chạy cùng con gái của Eddard Stark. Nếu hắn biết cô dâu của Lãnh chúa Ramsay chỉ là con của một quân gia, hừm...

Cửa Đại Sảnh kéo kẹt mở ra.

Một cơn gió xoáy lạnh lẽo tràn vào, và một đám mây bằng tinh thể tuyết màu trắng xanh sáng lấp lánh trong không khí. Ser Hosteen Frey đi qua giữa màn mây, tuyết bám tới eo, trên tay là một xác người. Tất cả mọi người trên ghế dài đồng loạt hạ cổ và thìa xuống, quay ra nhìn và há hốc mồm trước hình ảnh ghê rợn đó. Cả căn sảnh chìm trong im lặng.

Lại một vụ giết người nữa.

Tuyết chảy ra từ chiếc áo choàng của Ser Hosteen khi ông ta tiến đến chiếc bàn cao, tiếng bước chân vang lên trên nền nhà. Một tá hiệp sĩ và kỵ binh hạng nặng Nhà Frey bước vào đằng sau ông. Theon biết một tên trong số đó - Walder Lớn, một gã nhỏ con, mặt cáo và gầy như que gậy. Vết máu bắn tung tóe trên ngực, cánh tay và áo choàng của hắn.

Mùi của nó khiến lũ ngựa hí lên hoảng loạn. Chó từ trong gầm bàn chui ra đánh hơi. Mọi người từ trên các ghế dài đứng dậy. Cái xác trên tay Ser Hosteen sáng lấp lánh trong ánh đuốc và bao phủ trong một lớp sương giá

màu hồng. Cái lạnh bên ngoài đã làm máu hắn đông cứng lại.

"Con trai của Merrett, em trai tôi." Hosteen Frey đặt cái xác xuống sàn bên dưới chiếc bục cao. "Bị giết như một con lợn và nhét vào một đồng tuyết bên đường. Nó chỉ là một thằng bé."

Walder Nhỏ, Theon nghĩ. Tên to con hơn. Gã liếc nhìn Rowan. Gã nhớ bọn họ có sáu người. Ai trong số họ cũng có thể là thủ phạm. Nhưng ả thợ giặt cảm nhận được ánh mắt của gã. "Việc này không phải do chúng tôi làm," cô ta nói.

"Im lặng," Abel cảnh cáo.

Lãnh chúa Ramsay bước từ trên bục xuống chỗ cậu nhóc đang nằm chết. Cha hắn cũng đứng dậy nhưng chậm chạp hơn, đôi mắt nhợt nhạt, mặt cứng đờ nghiêm nghị. "Việc này thật bẩn thỉu." Lần đầu tiên giọng Roose Bolton đủ lớn cho mọi người cùng nghe được. "Mọi người tìm thấy cái xác ở chỗ nào?"

"Bên dưới pháo đài đổ nát, thưa lãnh chúa," Walder Lớn trả lời. "Pháo đài với các miệng máng xối hình đầu thú cổ ấy." Máu của người anh em họ đóng cục trên đôi găng tay của thằng nhóc. "Tôi đã bảo không nên ra ngoài một mình, nhưng thằng nhóc nói nó phải tìm một người đàn ông nợ nó bạc."

"Người đàn ông nào?" Ramsay hỏi. "Nói tên hắn đi. Chỉ hắn cho ta, nhóc, để ta may áo choàng bằng da hắn."

"Nó không nói là ai, thưa lãnh chúa. Chỉ nói là nó thắng bạc khi chơi trò xúc xắc." Cậu nhóc Nhà Frey lưỡng lự. "Một số người đến từ Cảng White có dạy chơi xúc xắc. Tôi không biết chính xác ai, nhưng chắc chắn là bọn họ."

"Thưa lãnh chúa," giọng Hosteen Frey trầm vang. "Chúng tôi biết ai làm những việc này. Giết thằng bé và tất cả những người khác. Hắn không tự tay làm việc đó, không hề. Hắn quá béo và hèn nhát để có thể tự tay giết người. Nhưng hắn dùng lời nói." Ông ta quay sang phía Wyman Manderly. "Người có gì để phủ nhận không?"

Lãnh chúa Cảng White cầm một chiếc xúc xích làm đôi. "Ta thú thực..." Ông ta lau mỡ trên môi bằng ống tay áo. "... thú thực là ta không biết nhiều về thằng nhóc tội nghiệp này. Cận vệ của Lãnh chúa Ramsay phải không nhỉ? Thằng nhóc bao tuổi rồi?"

"Lên chín trong ngày lễ đặt tên gần đây nhất."

"Trẻ quá," Wyman Manderly nói. "Nhưng có lẽ đây lại là phúc lành. Nếu còn sống, nó sẽ phải lớn lên làm một người Nhà Frey."

Ser Hosteen giẫm một chân lên mặt bàn khiến chân bàn gãy sập và đổ xuống cái bụng béo ị của Lãnh chúa Wyman. Cốc đĩa bay tứ tung, xúc xích vương vãi khắp nơi, và hơn chục người của Manderly đứng bật dậy. Một số người nhặt dao, đĩa, vò rượu, bất cứ thứ gì có thể dùng làm vũ khí.

Ser Hosteen Frey rút thanh trường kiếm từ trong vỏ ra và nhảy tới chỗ Wyman Manderly. Lãnh chúa của Cảng White cố lùi ra, nhưng mặt bàn đè ông xuống ghế. Thanh kiếm đâm xuyên qua ba trong số bốn lớp cảm của ông và máu đỏ tươi phun ra. Phu nhân Walda ré lên và bám chặt cánh tay chồng.

"Dừng lại," Roose Bolton hô to. "Dừng trò điên rồ này lại." Người của ông ta lao đến khi người Nhà Manderly nhảy qua các băng ghế để xông vào tấn công Nhà Frey. Một người cầm dao găm lao vào Ser Hosteen, nhưng một hiệp sĩ to lớn ngăn lại và chặt đứt cánh tay anh ta từ vai trở xuống. Lãnh chúa Wyman đứng được dậy, nhưng lập tức đổ gục xuống. Lãnh chúa Locke già hô hoán gọi học sĩ đến khi Manderly rơi bịch xuống sàn nhà như một con hải mã thô kệch trong vũng máu. Xung quanh ông, lũ chó tranh nhau xúc xích.

Phải hơn hai chục lính giáo của Dreadfort mới đủ sức tách hai bên ra và chấm dứt cuộc tàn sát. Cho tới lúc đó, sáu người của Cảng White và hai người Nhà Frey đã nằm chết trên sàn. Hơn một chục người nữa bị thương, và một trong những kẻ tâm phúc của tên Con Hoang, Luton, đang rống lên trong cơn hấp hối, vừa khóc gọi mẹ vừa cố nhét một nắm ruột nhầy nhụa trở lại vết thương toác ra trên bụng Lãnh chúa Ramsay giật một cây giáo từ tay lính của Xà Cạp Thép và đâm qua ngực Luton để hắn im mồm. Ngay cả khi đó, căn sảnh vẫn vang lên tiếng la hét, cầu nguyện và chửi rủa, tiếng hí kinh hãi của lũ ngựa và

tiếng gầm gừ của lũ chó cái của Ramsay. Walton Xà Cạp Thép phải giở cán giáo xuống sàn nhà hơn chục lần căn sấn mới đủ im lặng để mọi người nghe được giọng của Roose Bolton.

"Ta thấy các ngươi đều khát máu," Lãnh chúa Dreadfort nói. Maester Rhodry đứng bên cạnh ông ta, một con quạ đậu trên cánh tay. Bộ lông đen của nó sáng lên như dầu hỏa trong ánh đuốc. Nó bị ướt, Theon nghĩ. Và trong tay lãnh chúa là một tấm giấy da. Chắc chắn thứ đó cũng bị ướt như vậy. Đôi cánh chim đen mang điềm u ám. "Thay vì cầm kiếm giết nhau, các người nên chĩa nó về phía Lãnh chúa Stannis thì hơn." Lãnh chúa Bolton gỡ cuộn giấy da ra. "Đội quân của hắc còn cách đây ít nhất ba ngày đường, chìm trong tuyết lạnh và chết đói, và ta cũng quá chán ngán khi phải chờ đợi hắc rồi. Ser Hosteen, chuẩn bị các hiệp sĩ và kỵ binh hạng nặng của ông ra cổng chính đi. Ông thích đánh nhau như vậy, ta sẽ cho ông đánh trận đầu tiên. Lãnh chúa Wyman cũng cho người của Cảng White ra cổng đông luôn đi. Họ cũng sẽ tấn công."

Kiếm của Hosteen Frey đỏ rực đến tận gần chuôi. Máu lổm đổm trên má ông ta trông như tàn nhang. Ông ta hạ kiếm xuống và nói, "Xin tuân lệnh lãnh chúa. Nhưng sau khi tôi đem cho ngài cái đầu của Stannis Baratheon, tôi vẫn sẽ lấy đầu tên Lãnh chúa Lợn Béo kia."

Bốn hiệp sĩ Cảng White đứng thành vòng tròn quanh Lãnh chúa Wyman, trong khi Maester Medrick quỳ bên cạnh cầm máu cho ông ta. "Vậy thì người phải vượt qua chúng ta trước, hiệp sĩ ạ," người lớn tuổi nhất trong số họ nói. Đó là một người đàn ông râu xám với khuôn mặt cứng cỏi, chiếc áo choàng vấy máu có hình ba người cá bằng bạc trên nền tím.

"Được thôi. Từng người một hoặc tất cả xông lên cùng lúc, ta chấp hết."

"Đủ rồi," Lãnh chúa Ramsay gầm lên và khua cây giáo vấy máu của hắc. "Còn thêm một câu dọa dẫm nào nữa, ta sẽ tự tay mổ bụng tất cả các ngươi! Cha ta đã nói rồi đấy! Hãy để dành cơn thịnh nộ của các ngươi cho kẻ yêu sách bất chính Stannis thì hơn."

Roose Bolton gật đầu tán thành. "Đúng vậy. Các người sẽ có đủ thời gian

đánh nhau một khi chúng ta thanh toán xong Stannis." Ông ta quay cái đầu với đôi mắt xám lạnh lẽo tìm kiếm khắp căn sảnh, cho đến khi nhìn thấy Abel đang ngồi cạnh Theon. "Ca sĩ," ông ta gọi, "tới đây hát cho chúng ta bài gì đó giải khuây đi."

Abel cúi chào. "Xin tuân lệnh lãnh chúa." Với cây đàn lúyt trong tay, hắn thông dong bước lên bục, nhanh nhẹn nhảy qua vài cái xác và ngồi khoanh chân trên chiếc bàn cao. Khi hắn bắt đầu chơi - một bài hát buồn nhẹ nhàng mà Theon Greyjoy không biết là bài gì - Ser Hosteen, Ser Aenys và đám người Nhà Frey quay đầu dẫn lũ ngựa của họ ra khỏi sảnh.

Rowan nắm lấy cánh tay Theon. "Chuẩn bị nước tắm. Ngay bây giờ."

Gã giật tay ra. "Ban ngày sao? Chúng ta sẽ bị phát hiện mất."

"Tuyệt sẽ che cho chúng ta. Người bị điếc à? Bolton đã hạ lệnh rồi. Chúng ta phải tới chỗ vua Stannis trước bọn chúng."

"Nhưng... Abel..."

"Abel có thể tự lo cho mình," Sóc lẩm bẩm.

Điều này thật điên rồ. Vô vọng, ngu xuẩn, đâm đầu vào chỗ chết. Theon uống những cạn bia cuối cùng và miễn cưỡng đứng lên. "Tìm các chị em cô đi. Bồn tắm của phu nhân cần nhiều nước lắm."

Sóc rời đi, bước chân nhẹ nhàng như thường lệ. Rowan đưa Theon ra khỏi sảnh. Kể từ khi cô ta và các chị em tìm thấy gã trong rừng thiêng, họ luôn cử một người trông chừng từng bước đi của gã, không bao giờ để gã ngoài tầm mắt. Họ không tin gã. Mà tại sao họ phải tin? Trước đây ta là Hôi Thối, và có thể sẽ lại là Hôi Thối một lần nữa. Hôi Thối, Hôi Thối, vằn với gian dối.

Bên ngoài, tuyết vẫn đang rơi. Dãy người tuyết mà đám cận vệ đắp lên đã trở thành những người khổng lồ quái dị, cao tới 3 mét và gớm ghiếc, chẳng ra hình thù gì. Các bức tường trắng toát nhô lên hai bên khi gã và Rowan trên đường vào rừng thiêng; những con đường mòn giữa các pháo đài, tòa tháp và

đại sảnh đã biến thành một mê cung của những con hào đóng băng, mỗi giờ tuyết lại được xúc bót đi để thông đường. Người ta dễ dàng bị lạc trong mê cung đóng băng đó, nhưng Theon Greyjoy biết mọi ngã rẽ và góc ngách ở đây.

Ngay cả rừng thiêng cũng chuyển thành màu trắng. Một lớp băng mỏng đã hình thành trên bề mặt chiếc hồ bên dưới cây đước, và khuôn mặt khắc trên thân cây trắng đã mọc ra một bộ râu gồm những trụ băng nhỏ. Giờ này, họ chẳng thể mong các cự thần là của riêng họ. Rowan kéo Theon ra xa đám người phương bắc đang cầu nguyện trước cái cây, tới một nơi hẻo lánh đằng sau trại lính, bên cạnh một hồ nước bùn ảm đạm mùi trứng thối. Theon thấy ngay cả bùn cũng đóng băng ở gần bờ. "Mùa đông đang đến..."

Rowan quắc mắt lườm gã. "Người không có quyền mở miệng nhắc lại lời của Lãnh chúa Eddard. Không phải ngươi. Không bao giờ. Sau những gì ngươi đã làm..."

"Các ngươi cũng vừa giết một thằng nhóc đấy thôi."

"Chúng ta không làm việc đó, ta nói rồi."

"Lời nói gió bay, có giá trị gì đâu." Bọn chúng cũng chẳng tốt đẹp gì hơn mình. Chúng ta như nhau cả thôi. "Các ngươi giết những kẻ khác, nhưng lại không giết nó, tại sao? Của Quý Vàng..."

"... cũng bốc mùi hôi thối như ngươi. Người lợn."

"Còn Walder Nhỏ chính xác là con lợn. Giết thằng nhóc khiến Nhà Frey và Nhà Manderly đụng độ vũ khí với nhau, các người thật thủ đoạn, các người..."

"Không phải chúng ta." Rowan bóp cổ gã và ấn gã vào tường doanh trại, mặt cô ta chỉ cách mặt gã vài centimet. "Thử nói lại lần nữa xem, ta sẽ rút cái lưỡi dối trá của ngươi, đồ giết hại người thân."

Gã mỉm cười, nhe ra hàm răng gãy. "Không đâu. Cô cần cái lưỡi này đưa cô

qua đám lính gác. Cô cần những lời nói dối của ta."

Rowan nhỏ nước bọt vào mặt gã. Sau đó cô để gã đi và lau bàn tay đeo găng lên đùi, như thể động vào gã cũng khiến cô bẩn tay.

Theon biết gã không nên chọc tức cô ta. Kẻ này đáng sợ theo cách riêng của ả, và cũng nguy hiểm không kém Lột Da hay Damon Nhảy-Cho-Ta. Nhưng gã thấy lạnh và mệt mỏi, đầu gã đau nhức, đã nhiều ngày nay gã chẳng ngủ chút nào. "Ta đã làm những việc kinh khủng... chống lại người của chính mình, phản bội, giết những kẻ tin tưởng ta... nhưng ta không phải là kẻ giết người thân."

"Đám nhóc Nhà Stark chưa bao giờ là anh em với người, đúng vậy. Chúng ta biết."

Điều ấy thì đúng, nhưng đó không phải là những gì Theon muốn nói. Họ không mang dòng máu giống ta, nhưng ngay cả như vậy, ta cũng chưa bao giờ hại họ. Hai đứa trẻ bị giết chỉ là con của một chủ cối xay gió. Theon không muốn nghĩ đến mẹ chúng. Gã đã quen biết vợ người chủ cối xay gió nhiều năm, thậm chí từng ăn nằm với cô ta. Hai bầu ngực bự với núm vú đen thẫm, cái miệng ngọt ngào và nụ cười vui vẻ. Những trò vui mà ta không bao giờ có thể cảm nhận được nữa.

Nhưng kể cho Rowan điều đó thì được tích sự gì. Cô ta sẽ không bao giờ tin sự phủ nhận của gã, cũng giống như gã không tin cô ta. "Tay ta vấy máu, nhưng không phải máu của anh em ruột," gã mệt mỏi nói. "Và ta đã bị trừng phạt rồi."

"Vẫn chưa đủ." Rowan nói rồi quay lưng về phía gã. Đồ đàn bà ngu ngốc. Tuy tàn phế, nhưng Theon vẫn đeo một con dao găm. Gã có thể dễ dàng tuốt nó ra và đâm vào giữa hai xương bả vai cô ả. Gã vẫn có thể làm được việc đó, bất chấp răng đã rụng và vỡ, bất chấp tất cả. Thậm chí đó còn là một ơn huệ - một cái chết nhanh chóng, sạch sẽ hơn những gì các chị em cô ta sẽ phải đối mặt khi Ramsay bắt được họ.

Hồi Thối có thể sẽ làm việc đó. Chắc chắn sẽ làm việc đó, với hy vọng làm

hài lòng Lãnh chúa Ramsay. Lũ điếm này định đánh cắp cô dâu của Ramsay; Hôi Thối đời nào để điều đó xảy ra. Nhưng các cựu thần biết gã, và đã gọi gã là Theon. Người sắt, ta là người sắt, là con trai của Balon Greyjoy và là người thừa kế chính đáng của Pyke. Những vết cụt nơi ngón tay gã ngựa ngáy và co giật, nhưng gã vẫn để nguyên dao trong vỏ.

Khi Sóc trở lại, bốn người khác đi cùng với cô ta: Myrtle gầy gò tóc xám, Willow Mắt Phù Thủy với búi tóc tết đen dài, Frenya ngực to eo bự, và Holly với con dao của cô ta. Họ ăn mặc như hầu gái trong các lớp áo vải thô xám, bên ngoài là áo choàng len nâu viền lông thỏ trắng. Theon thấy họ không cầm kiếm. Không rìu, không búa, không vũ khí, ngoại trừ những con dao. Móc áo choàng của Holly bằng bạc, còn Frenya có thắt lưng bằng dây thừng sợi gai dầu quấn quanh người, từ hông lên đến ngực. Nó khiến cô ta đã không lồ lại càng không lồ hơn.

Myrtle tìm được bộ đồ của người hầu cho Rowan. "Sân nào cũng nhan nhản lũ ngốc," cô ta cảnh báo. "Bọn chúng chuẩn bị cưỡi ngựa xông ra ngoài thành."

"Bọn quý gồi," Willow nói và khịt mũi vẻ khinh miệt. "Lãnh chúa cao quý của chúng ra lệnh rồi, chúng phải làm theo thôi."

"Chúng sẽ chết," Holly líu lo vui vẻ.

"Cả họ lẫn chúng ta," Theon nói. "Kể cả chúng ta có đi qua được đám lính gác thì cũng làm sao cứu được phu nhân Arya ra?"

Holly mỉm cười. "Sáu phụ nữ đi vào, sáu đi ra. Ai thèm nhìn lũ hầu gái? Chúng ta sẽ mặc cho cô gái nhà Stark giống như Sóc."

Theon liếc nhìn Sóc. Kích thước của họ gần bằng nhau. Có thể sẽ ổn. "Thế làm sao để Sóc thoát ra?"

Sóc tự trả lời. "Nhảy qua cửa sổ, và đi thẳng ra rừng thiêng. Hôi ta 12 tuổi, anh trai đã đưa ta đi cướp phá ở phía nam Tường Thành của các người. Và từ đó ta có cái tên này. Anh trai nói trông ta như một con sóc leo trèo trên cây.

Ta đã trèo bức tường đó sáu lần rồi. Trèo vào rồi trèo ra. Ta tin mình có thể trèo xuống một tòa tháp đá."

"Thế đã được chưa, đồ phản bội?" Rowan hỏi. "Hành động thôi."

Gian bếp rộng rãi của Winterfell chiếm trọn cả một tòa nhà, cách xa các sảnh chính và pháo đài của tòa lâu đài để đề phòng hỏa hoạn. Bên trong, mùi thức ăn thay đổi từng giờ - mùi thịt nướng, tỏi tây, hành và bánh mì mới nướng. Roose Bolton cho cả lính gác đứng trước cửa bếp. Với nhiều miệng ăn như vậy, mỗi mẫu thức ăn đều quý giá. Ngay cả các đầu bếp và các cậu nhóc bụng bê ở đây cũng luôn bị đề mắt. Nhưng đám lính gác biết Hôi Thối. Họ thích chế nhạo gã mỗi khi gã đến lấy nước tắm cho phu nhân Arya. Tuy nhiên, không ai trong số họ dám đi xa hơn thế. Mọi người đều biết Hôi Thối là thú nuôi của Lãnh chúa Ramsay.

"Hoàng tử Bốc Mùi đến lấy nước nóng kia," một tên lính thông báo khi Theon và các hầu gái xuất hiện. Hắn đẩy cửa cho bọn họ. "Nhanh lên, không khí ẩm bay hết ra ngoài bây giờ."

Bên trong, Theon nắm lấy cánh tay một cậu bé bụng bê. "Nhóc, chuẩn bị nước nóng cho phu nhân đi," gã ra lệnh. "Sáu xô đầy, và phải bảo đảm thật nóng đấy. Lãnh chúa Ramsay muốn cô ấy hồng hào và sạch sẽ."

"Vâng," cậu nhóc nói. "Ngay lập tức, thưa ngài."

Cái "ngay lập tức" đó lâu hơn Theon tưởng. Chẳng có chiếc ấm đun lớn nào đủ sạch, nên thằng nhóc phải cọ sạch chúng trước khi đổ nước vào. Sau đó, thời gian chờ nước sôi như dài vô tận, và mất gấp đôi thời gian đó để sáu cái xô đầy nước. Trong khi chờ đợi, đám phụ nữ của Abel giấu khuôn mặt trong bóng tối của những chiếc mũ trùm đầu. Họ làm sai hết rồi. Các hầu gái thật luôn trêu chọc các cậu nhóc bụng bê, tán tỉnh các đầu bếp, vùi vãnh ném thử món này, ăn một miếng món kia. Rowan và đám chị em thủ đoạn của cô ta không muốn thu hút sự chú ý, nhưng sự im lặng rầu rĩ của họ thu hút cái nhìn tò mò của đám lính gác. "Maisie, Jez và mấy đứa khác đâu rồi?" một tên hỏi Theon. "Mấy đứa bình thường vẫn lấy nước ấy."

"Phu nhân Arya không hài lòng với họ," gã nói dối. "Lần trước, nước của cô ấy bị nguội trước khi kịp tới bồn tắm."

Nước nóng bốc khói tràn ngập không khí, làm những bông tuyết đang rơi xuống tan chảy. Đám người đi qua những con hào tường băng cao vút hai bên. Với mỗi bước đi óc ách, nước lại nguội đi một chút. Những con đường tắc nghẽn bởi các đạo quân: các hiệp sĩ mặc giáp, áo khoác len và áo choàng lông, kỵ binh hạng nặng đeo giáo trên vai, cung thủ cầm cung và các bó tên, kỵ sĩ tự do và các quân mã dắt ngựa. Người Nhà Frey đeo huy hiệu hình hai tòa tháp, còn người của Cảng White mang hình người cá và đinh ba. Họ chen vai nhau đi trong cơn bão về hai hướng và nhìn nhau cảnh giác khi vượt qua nhau, nhưng không ai rút kiếm ra cả. Không phải ở đây. Nhưng có thể ở ngoài khu rừng kia, mọi chuyện sẽ khác.

Sáu tên lính canh dày dạn của Dreadfort đang đứng gác cửa Đại Vọng Lâu. "Lại tắm à?" tên đội trưởng nói khi nhìn thấy những xô nước nóng bốc hơi. Hai tay hắn rúc vào nách để tránh cái lạnh. "Tối qua cô ta vừa tắm rồi còn gì. Chỉ ở trên giường mà cũng bắn nhanh thế sao?"

Bản hơn người tưởng đấy, nhất là khi phải chung giường với Ramsay, Theon nghĩ và nhớ lại những gì hắn bắt gã và Jeyne làm với nhau trong đêm đám cưới. "Lệnh của Lãnh chúa Ramsay."

"Thế thì vào đi, trước khi nước lạnh," tên đội trưởng nói. Hai tên lính khác đẩy hai cánh cửa mở ra.

Lối vào cũng lạnh gần như chẳng kém bên ngoài. Holly đá tuyết bám trên giày và hạ mũ trùm đầu xuống "Ta cứ tưởng sẽ khó khăn hơn cơ." Hơi thở của cô ta bốc khói trong không khí.

"Trên phòng của lãnh chúa còn nhiều lính gác nữa," Theon cảnh báo cô. "Người của Ramsay." Gã không dám gọi chúng là tay chân của Con Hoang, không phải ở đây. Ai mà biết được những kẻ nào sẽ nghe trộm. "Cúi đầu xuống và đội mũ lên."

"Làm theo những gì hắn nói đi, Holly," Rowan nói. "Một số người sẽ biết

mặt cô. Chúng ta không muốn những rắc rối như vậy."

Theon dẫn họ lên cầu thang. Ta đã trèo những bậc thang này cả nghìn lần trước đây rồi. Khi còn là cậu bé, gã thường chạy lên; khi đi xuống, gã sẽ nhảy cóc ba bậc cùng một lúc. Có một lần gã nhảy thẳng vào người Già Nan và khiến bà ngã bổ chửng. Lần đó gã bị một trận đòn kinh khủng chưa từng có từ khi ở Winterfell, nhưng nó vẫn còn nhẹ nhàng hơn so với những roi vọt hời ở Pyke mà các anh trai dành cho gã. Gã và Robb đã tham gia bao trận đánh hùng tráng trên những bậc thang này, chém nhau bằng kiếm gỗ. Những buổi luyện tập bổ ích; nó khiến gã nhận ra việc từ dưới đánh lên trong đối thủ từ trên đánh xuống khó khăn như thế nào. Ser Rodrik thường nói một người giỏi khi đánh từ trên xuống có thể thắng cả trăm người.

Nhưng chuyện đó đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Giờ họ đều đã chết. Jory, Ser Rodrik già, Lãnh chúa Eddard, Harwin và Hullen, Cayn, Desmond và Tom Bự, Alyn với giấc mơ làm hiệp sĩ, Mikken người đã rèn cho gã thanh kiếm thực sự đầu tiên. Thậm chí cả Già Nan nữa.

Và Robb. Robb giống như anh em của Theon hơn bất cứ người con nào do Balon Greyjoy đẻ ra. Cậu ta đã bị người Nhà Frey giết ở Đám Cưới Đỏ. Mình nên ở đó với cậu ấy. Khi đó mình ở đâu? Mình nên chết cùng cậu ấy mới phải.

Theon dừng lại đột ngột đến nỗi Willow suýt nữa đâm sầm vào lưng gã. Cánh cửa dẫn vào phòng ngủ của Ramsay đang ở trước mặt. Và canh giữ nó là hai tay chân thân cận của Con Hoang, Alyn Gắt Gông và Cầu Nhàu.

Các cựu thần hắc đã ủng hộ chúng ta. Cầu Nhàu không có lưỡi, còn Alyn Gắt Gông không có tí trí khôn nào, Lãnh chúa Ramsay thường nói vậy. Một gã độc ác, gã còn lại xấu xa, nhưng cả hai đều dành phần lớn thời gian của họ phục vụ tại Dreadfort. Họ làm theo những gì được sai bảo.

"Tôi đem nước nóng cho phu nhân Arya," Theon nói với họ.

"Người cũng tắm đi, Hôi Thối," Alyn Gắt Gông nói. "Người có mùi như nước đái ngựa ấy." Cầu Nhàu gầm gừ đồng ý. Hoặc có thể âm thanh đó có

nghĩa là hắn đang cười. Nhưng Alyn vẫn mở khóa cửa phòng ngủ, và Theon vẩy đám phụ nữ đi qua.

Căn phòng không bao giờ có ánh mặt trời. Bóng tối lúc nào cũng bao trùm tất cả. Một khúc củi cuối cùng cháy lách tách yếu ớt giữa một đồng than sắp tàn trong lò sưởi, và một ngọn nến leo lét đặt trên bàn bên cạnh chiếc giường trống không nhàu nát. Cô gái đi rồi, Theon nghĩ. Cô ta đã nhảy ra ngoài cửa sổ trong cơn tuyệt vọng. Nhưng cửa sổ đã được đóng lại vì cơn bão tuyết và bị bít kín bởi các lớp tuyết nâu và sương giá. "Cô ta đâu rồi?" Holly hỏi. Các chị em cô đổ nước trong các xô vào bồn tắm bằng gỗ tròn. Frenya đóng cửa phòng và dựa lưng lên đó. "Cô ta đâu?" Holly hỏi lần nữa. Bên ngoài, một hồi kèn vang lên. Tiếng kèn trumpet. Nhà Frey đang chuẩn bị cho trận chiến. Theon thấy những ngón tay ma ngửa ran lên.

Sau đó gã nhìn thấy cô gái. Cô ta đang co ro ở góc tối nhất của căn phòng, trên sàn nhà, cuộn tròn như quả bóng dưới một đồng lông sói. Theon sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nếu không phải vì cô đang run rẩy. Jeyne kéo lông trùm kín người để trốn. Trốn chúng ta ư? Hay cô ta nghĩ đó là lãnh chúa chồng mình? Ý nghĩ rằng Ramsay có thể đang đến khiến gã muốn hét lên. "Phu nhân," Theon không thể mở miệng gọi cô là Arya, và lại càng không dám gọi cô là Jeyne. "Không cần phải trốn đâu. Chúng tôi đều là bạn."

Đám lông thú động dậy. Một con mắt thò ra, lấp lánh nước. Màu sẫm, quá sẫm. Con mắt màu nâu. "Theon?"

"Phu nhân Arya." Rowan tiến lại gần hơn. "Cô phải đi với chúng tôi, nhanh lên. Chúng tôi sẽ đưa cô đến chỗ anh trai."

"Anh trai?" Mặt cô gái thò ra từ bên dưới đám lông thú. "Tôi... tôi không có anh em nào cả."

Cô ấy đã quên mất mình là ai. Cô ấy đã quên mất tên mình. "Đúng vậy," Theon nói, "nhưng trước đây cô có ba người, Robb, Bran và Rickon."

"Họ chết hết rồi. Tôi không có anh em nào hết."

"Cô có một người anh cùng cha khác mẹ," Rowan nói. "Lãnh chúa Quạ ấy."

"Jon Snow?"

"Chúng tôi sẽ đưa cô đến chỗ anh ấy, nhưng cô phải đi ngay lập tức."

Jeyne kéo đồng lông thú lên cằm. "Không. Đây là trò lừa đảo. Là ngài ấy, là... là lãnh chúa, là lãnh chúa đáng yêu của tôi. Ngài ấy cử các cô tới, đây chỉ là thử thách để chắc chắn rằng tôi yêu ngài ấy thôi. Tôi yêu chứ, yêu chứ, tôi yêu ngài ấy hơn bất cứ thứ gì." Một giọt nước mắt lăn xuống má cô ta. "Nói với ngài ấy, các người hãy nói với ngài ấy. Tôi sẽ làm những gì ngài ấy muốn... bất cứ thứ gì ngài ấy muốn... với ngài ấy, hoặc... với chó, hoặc... xin các người... không cần phải chặt chân tôi đâu, tôi sẽ không chạy đâu, không bao giờ, tôi sẽ sinh con trai cho ngài ấy, tôi thề, tôi thề..."

Rowan khẽ huýt sáo. "Gã đàn ông đáng nguyên rủa."

"Tôi là gái ngoan," Jeyne rên rỉ. "Họ huấn luyện cho tôi."

Willow quắc mắt. "Ai đó làm cô ta ngừng khóc đi. Tên lính canh đó bị câm chứ không điếc. Bọn họ nghe thấy bây giờ."

"Dừng cô ta dậy đi, Phán Bội." Holly cầm con dao trong tay. "Người dựng cô ta dậy, hoặc là ta sẽ làm. Chúng ta phải đi rồi. Kéo con nhóc đó dậy và truyền cho nó chút can đảm đi."

"Nếu cô ta gào thét thì sao?" Rowan nói.

Thì chúng ta sẽ chết hết, Theon nghĩ. Ta đã nói với họ việc này là điên rồ, nhưng bọn họ không ai chịu nghe. Chính Abel đã đẩy họ đến đường chết. Tất cả các ca sĩ đều dở điên dở dại. Trong các bài hát, các anh hùng luôn cứu trình nữ khỏi lâu đài của quái vật, nhưng cuộc sống không giống như bài hát, cũng như Jeyne có phải là Arya Stark đâu. Màu mắt cô ta không đúng. Và ở đây cũng chẳng có anh hùng nào hết, chỉ có những con điếm mà thôi. Dù vậy, gã vẫn quỳ xuống bên cạnh cô gái, kéo lớp lông thú xuống và chạm vào má cô. "Cô biết tôi mà. Tôi là Theon, cô nhớ không. Tôi cũng biết cô. Tôi biết

tên cô."

"Tên tôi?" Cô gái lắc đầu. "Tên tôi... là..."

Gã đặt một ngón tay lên môi cô gái. "Chúng ta có thể nói về chuyện đó sau. Giờ cô phải im lặng. Đi với chúng tôi. Đi với tôi. Chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây. Thoát khỏi hẻm."

Mắt cô gái mở to. "Xin anh," cô ta thì thầm. "Ôi, cầu xin anh."

Theon vòng tay qua người cô gái. Vết cụt của những ngón tay bị mất nhô lên khi gã kéo cô gái đứng dậy. Tầm da sồi rơi khỏi người cô. Bên trong, cô gái không mặc gì, hai bầu ngực nhỏ xanh xao đầy những vết răng. Gã nghe thấy một người trong đám phụ nữ thở dài. Rowan nhét một bọc quần áo vào tay gã. "Mặc quần áo cho cô ta. Bên ngoài lạnh lắm." Sóc đã cởi hết quần áo ngoài và đang lục lọi một chiếc rương chạm khắc bằng gỗ tuyết tùng để tìm thứ gì đó ấm hơn. Cuối cùng, cô ta quyết định mặc một chiếc áo chần chân bông của Lãnh chúa Ramsay và một chiếc quần ống túm cũ, rộng thùng thình và bay phấp phật quanh chân cô ta như cánh buồm trong cơn bão.

Với sự giúp đỡ của Rowan, Theon cho Jeyne Poole mặc đồ của Sóc. Nếu các vị thần tốt bụng và đám lính gác đui mù, cô ta có thể thoát ra ngoài. "Giờ chúng ta ra ngoài và đi xuống cầu thang," Theon nói với cô gái. "Cúi đầu xuống và đội mũ lên. Đi theo Holly. Đừng chạy, đừng khóc, đừng nói gì cả, đừng nhìn vào mắt bất kỳ ai."

"Ở đây với tôi," Jeyne nói. "Đừng bỏ tôi."

"Tôi sẽ ở ngay bên cạnh cô," Theon hứa hẹn khi Sóc nằm vào giường Phụ nhân Arya và kéo chăn lên.

Frenya mở cửa phòng ngủ. "Ngày Hôi Thối, người đã tắm rửa cho cô ta chưa?" Alyn Gắt Gông hỏi khi họ xuất hiện. Cầu Nhàu bóp ngực Willow khi cô đi qua. Họ thật may vì hẻm lựa chọn Willow. Nếu hẻm chạm vào Jeyne, có thể cô ta sẽ hét lên. Sau đó Holly sẽ cắt toạc họng hẻm bằng con dao giấu trong tay áo. Willow chỉ đơn giản xoay người tránh và đi qua.

Trong giây lát, Theon thấy đầu óc choáng váng. Chúng không để ý. Chúng không nhìn thấy gì cả. Chúng ta đưa cô gái đi ngay trước mặt họ!

Nhưng trên cầu thang, nỗi sợ hãi quay trở lại. Nếu họ gặp Lột Da hay Damon Nhảy-Cho-Ta, hay Walton Xà Cạp Thép thì sao? Hoặc là chính Ramsay? Các vị thần hãy giúp con, đừng giúp Ramsay, giúp ai chứ đừng giúp hắn. Lén đưa cô gái ra khỏi phòng ngủ của cô ta để làm gì cơ chứ? Họ vẫn ở bên trong tòa lâu đài, mọi cánh cổng đều khóa chặt cài then, và trên đỉnh tường thành thì dày đặc lính canh. Rất có thể các lính canh phía ngoài pháo đài sẽ chặn họ lại. Holly và con dao của cô ta sẽ gần như vô tác dụng trước sáu người đàn ông mặc giáp và đeo kiếm hoặc cầm giáo.

Nhưng các lính gác bên ngoài đang tụ tập ở cửa, quay lưng về phía gió lạnh và mưa tuyết. Ngay cả tên đội trưởng cũng chỉ nhìn họ một cái lấy lệ. Theon cảm thấy có chút thương cảm cho tên đội trưởng và lính của hắn ta. Ramsay sẽ lột da tất cả bọn họ khi nhận ra cô dâu bỏ trốn, và những gì hắn sẽ làm với Cầu Nhàu và Alyn Gắt Gông thì có trời mới biết được.

Cách cánh cửa chưa đến mười thước, Rowan vút bỏ chiếc xô rỗng, và các chị em của cô cũng làm tương tự. Đại Vọng Lâu đã khuất khỏi tầm mắt họ. Khoảng sân là một khoảng trống hoang vu với những âm thanh mơ hồ, lạ lùng vọng lại trong cơn bão. Tường hào đóng băng cao dần xung quanh họ, đến đầu gối, rồi đến eo, rồi sau đó quá đầu. Họ đang ở giữa lòng Winterfell với tòa lâu đài ở bốn bề xung quanh, nhưng không nhìn thấy dấu hiệu nào của chúng cả. Rất có thể họ đã bị lạc giữa Vùng Đất Cửa Mùa Đông Vĩnh Hằng một nghìn dặm phía bên kia Tường Thành. "Lạnh quá," Jeyne Poole rên rỉ khi cô loạng choạng đi cạnh Theon.

Và chút nữa sẽ còn lạnh hơn. Bên ngoài bức tường lâu đài, mùa đông đang đợi họ với hàm răng lạnh lẽo. Đó là nếu chúng ta đi được xa như vậy. "Đường này," gã nói khi họ đến một ngã rẽ nơi ba con hào giao nhau.

"Frenya, Holly, đi với họ," Rowan nói. "Chúng tôi sẽ đi với Abel. Đừng đợi chúng tôi." Nói đoạn, cô ta quay đi và lao vào màn tuyết, tiến về phía Đại Sân. Willow và Myrtle nhanh chóng đi theo cô ta, áo choàng lật phật trong

gió.

Càng lúc càng điên rồ, Theon Greyjoy nghĩ. Với cả sáu thợ giặt của Abel, việc trốn thoát còn khó khăn; giờ chỉ có hai người, đó dường như là điều không thể. Nhưng họ đã đi quá xa để đưa cô gái lại phòng ngủ và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Thế nên thay vào đó, gã nắm cánh tay Jeyne và kéo cô gái đi trên con đường nhỏ dẫn đến Cổng Tường Phòng Hộ. Chỉ là một nửa cánh cổng, gã tự nhủ. Cứ cho là đám lính canh để họ đi, nhưng họ sẽ vượt qua bức tường ngoài bằng cách nào? Mọi đêm khác, các lính canh đều cho Theon đi qua, nhưng tất cả những lần đó gã đều đi một mình. Gã sẽ không đi qua được dễ dàng như vậy với ba cô hầu gái đi kèm, và nếu đám lính canh nhận ra mặt cô dâu của Ramsay bên dưới chiếc mũ trùm đầu của Jeyne...

Con đường uốn khúc về phía bên trái. Ở đó trước mặt họ, bên dưới màn tuyết rơi, Cổng Tường Phòng Hộ đang há miệng toang hoác, hai lính canh đứng gác hai bên. Trong bộ đồ len, lông thú và da thuộc, trông họ vĩ đại như hai con gấu. Những cây giáo họ cầm dài gần hai mét rưỡi. "Ai ở đó đấy?" Một tên hỏi. Theon không nhận ra giọng hắn. Hầu hết những đường nét trên mặt người đàn ông bị chiếc khăn quàng che kín. Chỉ có đôi mắt của hắn thò ra. "Hôi Thối, có phải ngươi không?"

Phải, gã định nói như vậy. Nhưng thay vào đó, gã nghe thấy mình trả lời, "Theon Greyjoy. Tôi... tôi đem vài phụ nữ đến cho cậu."

"Các chàng trai tội nghiệp chắc sắp chết còng rồi," Holly nói. "Lại đây, để tôi ủ ấm cho." Cô lách qua ngọn giáo của tên lính gác và đưa tay lên mặt hắn, nới lỏng chiếc khăn gần như đông cứng để đặt lên môi hắn một nụ hôn. Khi môi họ chạm nhau, con dao của cô ta cắt ngọt vào cổ hắn, ngay bên dưới tai. Theon thấy mất người đàn ông đại đi. Trên môi Holly có máu khi cô ta lùi lại, và máu cũng chảy ra từ miệng tên lính gác.

Tên lính thứ hai vẫn còn đang há hốc mồm ngạc nhiên khi Frenya chớp lấy cán cây thương của hắn. Họ vật lộn một lúc, giằng giạt cho đến khi người phụ nữ giặt được vũ khí ra khỏi tay hắn và thụi hắn vào thái dương bằng cán cây thương. Khi hắn lao đảo lùi về phía sau, cô ta xoay ngược cây thương và đâm

đầu nhọn vào bụng hắn với một tiếng rên khe khẽ.

Jeyne Poole rít lên một tiếng chói tai. "Ôi, khốn nạn," Holly nói. "Tiếng hét của cô ta chắc chắn sẽ kéo lũ quỷ gỏi đến chỗ chúng ta cho mà xem. Chạy đi!"

Theon dùng một tay che miệng Jeyne, tay kia túm lấy eo cô ta và kéo cô ta qua chỗ hai tên lính gác đang nằm chết, qua cổng, và qua hào nước đóng băng. Có lẽ các cự thần cũng đang quan sát họ; cây cầu kéo đã được hạ xuống để lính bảo vệ Winterfell có thể ra vào bức tường ngoài nhanh chóng hơn. Đằng sau họ vang lên tiếng chuông báo động và tiếng bước chân người rầm rập, sau đó là một hồi kèn trumpet trên thành lũy của bức tường trong.

Trên chiếc cầu kéo, Frenya ngừng bước và quay người lại. "Đi đi. Ta sẽ chặn lũ quỷ gỏi lại ở đây." Cây thương đâm máu vẫn đang được cô ta nắm chặt trong hai bàn tay hộ pháp.

Khi đến được chân cầu thang, bước chân của Theon đã lão đảo. Gã vác cô gái lên vai và bắt đầu trèo. Jeyne lúc này đã thôi vùng vẫy, và lại cô ta cũng khá nhỏ bé... nhưng những bậc thang trơn trượt vì băng đông cứng bên dưới lớp tuyết mềm như bột, và nửa đường lên, gã sảy chân rồi khụy một gó xuống. Cú ngã mạnh khiến gã đau đến nỗi suýt làm rơi cô gái, và trong tích tắc, gã sợ rằng mình chỉ có thể đi được đến đây. Nhưng Holly kéo gã đứng lên, và hai người họ cuối cùng cũng đưa được Jeyne lên đỉnh tường thành.

Khi đứng dựa vào tường chắn thờ hồng hộc, Theon nghe được tiếng la hét từ phía dưới, nơi Frenya đang chiến đấu với năm, sáu tên lính gác trong tuyết. "Đường nào bây giờ?" gã gào lên hỏi Holly. "Chúng ta đi đâu bây giờ? Làm thế nào để ra khỏi đây?"

Cơn tức giận trên mặt Holly chuyển thành kinh hãi. "Ôi, bỏ mẹ rồi. Cái dây thừng." Cô ta phá lên cười như điên dại. "Frenya cầm dây thừng rồi." Sau đó, cô ta rên lên và ôm lấy bụng, nơi vừa bị một mũi tên cắm vào. Khi cô ta dùng một tay nắm lấy nó, máu rỉ ra qua các ngón tay. "Bọn quỷ gỏi ở bức tường trong..." cô ta thở hắt ra trước khi bị một mũi tên nữa cắm giữa ngực. Holly bám lấy hình tượng thú ở gần nhất và ngã xuống. Đóng tuyết cô ta làm rơi

bao trùm lên người cô ta với một tiếng thịch nhẹ nhàng.

Tiếng hô hoán vang lên từ phía bên trái họ. Jeyne Poole đang trở mắt nhìn xuống Holly khi tấm chăn tuyết phủ lên người cô ta chuyển từ trắng sang đỏ. Ở bức tường trong, cung thủ đang lấp tên. Theon biết. Gã bắt đầu di chuyển về phía bên phải, nhưng hướng đó cũng có người đang tiến đến chỗ họ với kiếm trong tay. Xa xa ở phía bắc gã nghe thấy có tiếng tù và chiến. Stannis, gã nghĩ trong hoảng loạn. Stannis là hy vọng cuối cùng của chúng ta, nếu chúng ta có thể tới chỗ ông ấy. Gió đang gào thét, trong khi gã và cô gái mắc kẹt ở đây.

Tiếng thịch của nỏ vang lên. Một mũi tên nữa bay sượt qua, chỉ cách gã ba mươi phân và làm vỡ tan mảnh tuyết đóng băng bít kín lỗ châu mai gần nhất. Gã chẳng thấy dấu vết của Abel, Rowan, Sóc và những người khác đâu cả. Chỉ có gã và cô gái một mình ở đây. Nếu bị bắt sống, chúng sẽ giải ta đến chỗ Ramsay.

Theon ôm lấy eo Jeyne và nhảy xuống.

DAENERYS

Bầu trời xanh thăm thẳm không một gợn mây. Gạch sẽ nhanh chóng nóng như rang dưới ánh mặt trời, Dany nghĩ. Trong hố cát, các chiến binh sẽ cảm nhận được sức nóng qua đôi xăng đan dưới chân.

Jhiqui cởi bộ đồ bằng lụa qua vai Dany và Irri giúp cô bước vào bồn tắm. Mặt trời đang lên tỏa ánh nắng lóng lánh trên mặt nước, bị che khuất một phần bởi bóng cây hồng vàng. "Tuy phải mở trường đấu, nhưng người có nhất thiết phải có mặt không?" Missandei hỏi khi đang gọi đầu cho nữ hoàng.

"Một nửa Meereen sẽ ở đó để gặp ta, em gái ạ."

"Thưa nữ hoàng," Missandei nói, "em xin phép được nói thẳng, nhưng một nửa Meereen ở đó là để xem các chiến binh chảy máu và chết."

Cô biết cô bé nói đúng, nhưng điều đó không quan trọng.

Dany nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ. Cô đứng dậy và khẽ lắc người. Nước chảy xuống chân cô và đọng thành từng giọt trên ngực. Mặt trời đang dần lên cao, và người của cô sẽ nhanh chóng tụ tập. Cô muốn đắm mình trong hồ nước thơm cả ngày, ăn quả mát từ khay bạc và mơ về một ngôi nhà có cánh cửa đỏ, nhưng nữ hoàng thuộc về dân chúng, không thuộc về bản thân cô.

Jhiqui đem một chiếc khăn mềm đến cho cô lau người. "Khaleesi, hôm nay người muốn mặc chiếc tokar nào?" Irri hỏi.

"Chiếc bằng lụa màu vàng ấy." Nữ hoàng của loài thỏ không thể xuất hiện mà thiếu đôi tai thỏ được. Lụa vàng nhẹ và mát, và trong trường đấu chắc hẳn sẽ nóng bỏng da. Cát đỏ sẽ đốt cháy lòng bàn chân của những kẻ chuẩn bị đi vào chỗ chết. "Mạng che mặt dài màu đỏ phủ bên ngoài." Chiếc mạng sẽ chắn gió thổi cát vào miệng cô. Và màu đỏ giúp che đi những vết máu bắn lên, nếu có.

Khi Jhiqui chải tóc cho Dany và Irri sơn móng tay cho cô, họ vui vẻ nói chuyện về những trận đấu diễn ra trong ngày. Missandei quay lại. "Thưa nữ hoàng. Nhà vua muốn người đi cùng khi nào người mặc đồ xong. Và hoàng

tử Quentyn cùng hai hiệp sĩ Dorne cũng đã đến. Họ muốn diện kiến người, nếu nữ hoàng vừa ý."

Những ngày này hầu như chẳng có gì khiến ta vừa ý cả. "Để hôm khác đi."

Dưới tầng trệt của Đại Kim Tự Tháp, Ser Barristan đang đợi họ bên cạnh một chiếc kiệu trang trí lộng lẫy, bao quanh là đội Thú Đồng. Đúng là Ser Ông Nội, Dany nghĩ. Dù tuổi tác đã cao nhưng trông ông vẫn to lớn và đẹp đẽ trong bộ giáp cô ban cho. "Thần sẽ hạnh phúc hơn nếu người đồng ý để Hội Thanh Sạch canh gác cho người hôm nay," hiệp sĩ già nói khi Hizdahr tới chào người anh em họ của anh ta. "Một nửa đội Thú Đồng là cư dân tự do chưa qua thử thách." Và nửa còn lại là người Meereen, những kẻ không biết trung thành được đến đâu. Tuy nhiên, ông không nói ra về thứ hai. Selmy chẳng tin người Meereen nào, kể cả đội quân cạo đầu.

"Và họ sẽ mãi không được thử thách, nếu chúng ta không cho họ cơ hội."

"Một chiếc mặt nạ có thể che đi rất nhiều thứ, thưa nữ hoàng. Liệu người đàn ông đằng sau chiếc mặt nạ cú có cùng là con cú gác cho người hôm qua và hôm trước nữa hay không? Làm sao chúng ta biết được?"

"Làm sao Meereen có thể tin tưởng đội Thú Đồng nếu ta không tin họ? Dưới những chiếc mặt nạ đó có những người đàn ông tài hoa và dũng cảm. Ta giao mạng sống của mình vào tay họ." Dany mỉm cười với ông. "Ông lo nghĩ nhiều quá, hiệp sĩ ạ. Ta đã có ông bên cạnh rồi, cần gì ai bảo vệ nữa?"

"Thần chỉ là một ông già thôi ạ."

"Belwas Khỏe Mạnh cũng sẽ đi cùng ta."

"Xin theo ý người." Ser Barristan hạ giọng. "Thưa nữ hoàng, chúng thần đã thả tự do cho ả Meris, theo lời người dặn. Trước khi đi, cô ta muốn được nói chuyện với người. Nhưng thay vào đó, thần đến gặp cô ta. Cô ta nói Hoàng Tử Rách Rưới thực ra muốn hội Gió Thổi về phe nữ hoàng từ đầu rồi. Ông ta cử cô ta đến đây để bí mật thỏa thuận với người, nhưng đám người Dorne vạch mặt họ và phản bội họ trước khi cô ta kịp lên tiếng."

Phản bội chồng chất phản bội, nữ hoàng mệt mỏi nghĩ. Chẳng nhẽ không có cách nào để chấm dứt nó sao? "Ông tin vào chuyện này đến đâu, ser?"

"Gần như không tin, nhưng đó là những lời do chính cô ta nói."

"Liệu họ có về phe chúng ta không, nếu cần thiết?"

"Cô ta bảo có. Nhưng với một cái giá nhất định."

"Thế thì hãy trả cái giá đó." Meereen cần sắt, không phải vàng.

"Hoàng Tử Rách Rưới không chỉ cần tiền, thưa nữ hoàng. Meris nói ông ta muốn có Pentos."

"Pentos?" Cô nheo mắt. "Sao ta có thể trao Pentos cho hắn được cơ chứ?"

"Ông ta sẽ sẵn sàng đợi, Meris nói vậy. Chờ đến khi chúng ta hành quân trở về."

Và nếu ta không bao giờ chạm chân được tới Westeros thì sao? "Pentos thuộc về người Pentos. Và Magister Illyrio đang ở đó. Ông ấy là người đã sắp xếp đám cưới cho ta và Khal Drogo, sau đó tặng ta những quả trứng rồng. Người đem ông đến cho ta cùng Belwas và Groleo. Ta nợ ông ấy nhiều không kể xiết. Ta sẽ không trả món nợ đó bằng cách trao thành phố của ông ấy cho vài lính đánh thuê. Không đời nào."

Ser Barristan cúi đầu. "Nữ hoàng sáng suốt."

"Nàng đã bao giờ thấy một ngày tươi đẹp như thế này chưa, tình yêu của ta?" Hizdahr zo Loraq nhận xét khi hai người quay lại với nhau. Anh giúp Dany lên kiệu, bên trên là hai chiếc ngai đứng cạnh nhau.

"Chắc là đối với anh thôi. Đối với những kẻ phải chết trước khi mặt trời lặn thì không tươi đẹp cho lắm."

"Tất cả mọi người đều phải chết," Hizdahr nói, "nhưng không phải ai cũng được chết trong vinh quang, dưới sự reo hò cổ vũ của cả thành phố bên tai." Anh ta giơ một tay ra hiệu cho mấy người lính đứng ở cửa. "Mở ra." Quảng trường phía trước kim tự tháp của cô được lát gạch nhiều màu, nhiệt độ bốc lên từ chúng tạo thành những làn khói rung rinh trong không khí. Khắp nơi toàn người là người. Một số ngồi kiệu hoặc cưỡi ngựa, một số cưỡi lừa, rất nhiều người đi bộ. Cứ mười người thì chín người đi về phía tây, dọc theo con đường lớn lát gạch để đến trường đấu của Daznak. Khi nhìn thấy chiếc kiệu từ kim tự tháp đi ra, tiếng chào mừng rộ lên từ những người gần nhất và sau đó lan ra khắp quảng trường. Kỳ lạ thật, nữ hoàng nghĩ. Họ tung hô ta trên chính cái quảng trường nơi ta từng đóng đinh 163 Great Master của họ.

Một chiếc trống lớn dẫn đầu đám rước hoàng gia để mở đường cho họ. Giữa mỗi hồi trống, một sứ giả đầu cạo trong chiếc áo bằng đồng đánh bóng lại hô to để đám đông tránh đường. BUMM. "Họ đang đến!" BUMM. "Tránh đường!" BUMM. "Nữ hoàng!" BUMM. "Nhà vua!" BUMM. Đằng sau đội trống là đội Thú Đồng đi thành hàng bốn. Người cầm dùi cui, kẻ cầm quyền trượng; tất cả đều mặc váy gấp ly, dép da và áo choàng chấp vá may từ những mảnh vải sặc sỡ hình vuông, tượng trưng cho những bức tường gạch nhiều màu của Meereen. Mặt nạ của họ sáng lên trong ánh mặt trời: lợn rừng và bò đực, điều hâu và diệc, sư tử, hổ, gấu, rắn độc thè lưỡi hình chĩa và thần lằn basilisk gớm ghiếc.

Vì không thích ngựa nên Belwas Khỏe Mạnh đi bộ phía trước. Anh ta mặc áo gi-lê đính tán, cái bụng màu nâu đầy sẹo rung rinh theo mỗi bước đi. Irri và Jhiqui cưỡi ngựa đi theo, cùng với Aggo và Rakharo, sau đó là Reznak trên chiếc ghế kiệu trang trí lộng lẫy có mái bạt che đầu. Ser Barristan Selmy cưỡi ngựa đi bên cạnh Dany, bộ giáp phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh. Trên vai ông là chiếc áo choàng dài được tẩy trắng xóa. Tay trái ông cầm một chiếc khiên trắng. Xa hơn một chút ở phía sau là Quentyn Martell, hoàng tử xứ Dorne, cùng với hai người bạn đồng hành.

Đoàn người bò chậm chạp dọc con đường dài lát gạch. BUMM. "Họ đang đến!" BUMM. "Nữ hoàng của chúng ta. Đức vua của chúng ta." BUMM. "Tránh đường."

Dany nghe thấy đám hầu gái cãi nhau phía sau, tranh luận xem ai sẽ thắng trận cuối cùng trong ngày. Jhiqui thích gã khổng lồ Goghor, kẻ trông giống bò đực nhiều hơn giống người, nhất là với chiếc khuyên đồng trên mũi. Irri khẳng khái cái búa của Belaquo Bẻ Gãy Xương chứng minh sự thất bại của người khổng lồ. Các hầu gái của ta là người Dothraki, cô tự nhủ. Cái chết luôn đồng hành với mọi khalasar. Ngày cô cưới Khai Drogo, những chiếc arakh múa may loang loáng trong tiệc cưới, có những kẻ phải chết trong khi kẻ khác uống rượu và làm tình. Sự sống và cái chết đi kèm với nhau giữa các lãnh chúa ngựa, và họ cho rằng một chút đổ máu sẽ đem lại phước lành cho đám cưới. Cuộc hôn nhân mới của cô rồi cũng sẽ chìm trong bể máu. Hẳn phước sẽ lớn lắm đây.

BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, tiếng trống vang lên dồn dập hơn trước, đột nhiên đầy giận dữ và nôn nóng. Ser Barristan rút kiếm ra khi đoàn người dừng khựng lại giữa kim tự tháp trắng pha hồng của gia tộc Pahl và kim tự tháp xanh pha đen của gia tộc Naqqan.

Dany quay người. "Tại sao chúng ta dừng lại?"

Hizdahr đứng lên. "Đường bị chặn rồi."

Một chiếc kiệu nằm lật ngửa cản đường bọn họ. Một trong số các phu khiêng kiệu gục xuống nền gạch vì nắng nóng. "Giúp người đi," Dany ra lệnh. "Đưa anh ta ra ngoài, không lại bị dẫm bẹp bây giờ. Kiếm chút nước và thức ăn nữa, trông anh ta cứ như nửa tháng nay chưa ăn gì rồi ấy."

Ser Barristan lo lắng nhìn trái rồi nhìn phải. Những khuôn mặt của người Ghis thò ra từ trên những ban công, nhìn xuống họ với ánh mắt lạnh lùng và khó chịu. "Thưa nữ hoàng, thần không thích phải dừng lại thế này. Đây rất có thể là cái bẫy. Hội Con Trai Nữ Quái Harpy..."

"... đã được thuần hóa rồi," Hizdahr zo Loraq tuyên bố. "Tại sao chúng phải làm hại nữ hoàng của ta khi cô ấy đã đưa ta lên làm chồng và làm vua? Giờ thì giúp người đàn ông đó đi, nữ hoàng đáng yêu của ta đã ra lệnh rồi đấy." Anh ta nắm lấy tay Dany rồi mỉm cười.

Đội Thú Đồng làm theo những gì được sai bảo. Dany quan sát họ làm việc. "Những người khuôn vác đó là nô lệ trước khi ta tới đây. Ta trả tự do cho họ. Nhưng chiếc kiệu đó thì không nhẹ hơn trước."

"Đúng vậy," Hizdahr nói, "nhưng giờ những người này được trả tiền để khiêng kiệu. Trước khi nàng đến, kẻ nào ngã sẽ bị quân đốc dùng roi đánh tuột da. Nhưng giờ, anh ta nhận được sự giúp đỡ."

Đúng vậy. Một người đội Thú Đồng trong chiếc mặt nạ lợn lòi đưa cho người khiêng kiệu một bì nước. "Vậy chắc ta phải biết trân trọng những chiến thắng nhỏ đó," nữ hoàng nói.

"Cứ từng bước, từng bước một, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ tiến rất xa. Chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một Meereen hoàn toàn mới." Con đường phía trước cuối cùng cũng thông thoáng. "Chúng ta đi tiếp chứ?"

Cô còn có thể làm gì ngoài gặt đầu? Từng bước, từng bước một, nhưng ta đang đi đâu?

Trước cổng đấu trường Daznak, hai chiến binh đúc bằng đồng cao chót vót đang tham gia một trận đấu sinh tử. Một người vung kiếm, người kia dùng rìu; hai bức tượng đang chém giết lẫn nhau, vũ khí và thân người họ tạo thành chiếc cổng vòm trên đầu.

Môn nghệ thuật chết người, Dany nghĩ.

Cô đã nhìn thấy các đấu trường rất nhiều lần từ trên sân thượng. Những trường đấu nhỏ lấm tấm trên khuôn mặt vùng Meereen trông như sẹo đậu mùa; đấu trường lớn là những vết thương mới đỏ rực. Tuy nhiên, không trường đấu nào có thể so bì với nơi này. Belwas Khỏe Mạnh và Ser Barristan đi cạnh nhau khi cô và chồng di chuyển qua bên dưới bức tượng đồng, sau đó xuất hiện trên đỉnh một sân khấu tròn bằng gạch vĩ đại, xung quanh là những dãy ghế thấp dần xuống dưới, mỗi dãy một màu khác nhau.

Hizdahr zo Loraq dẫn cô xuống qua các hàng ghế đen, tím, xanh dương, xanh lá, trắng, vàng và cam để tới hàng ghế đỏ, nơi những viên gạch đỏ tươi mang

màu của cát phía dưới. Xung quanh họ là người bán rong đang rao bán xúc xích chó, hành nướng, chó bao tử xiên, nhưng Dany không cần đến những thứ đó. Hizdahr đã chất đầy lô ghế của họ với các bình rượu cay và nước ngọt, sung, chà là, dưa, lựu, hồ đào, ớt ngọt và một tô lớn đựng châu châu tằm mật ong. Belwas Khỏe Mạnh rống lên, "Châu châu!" sau đó với tay lấy cái tô và bốc từng nắm ăn rau rầu.

"Chúng ngon lắm đấy," Hizdahr khuyên. "Nàng nên ăn thử đi, tình yêu của ta. Chúng được tằm gia vị trước khi ướp mật ong, vì thế hương vị vừa ngọt vừa cay."

"Thảo nào mà Belwas đang toát mồ hôi," Dany nói. "Ta ăn chà là với sung là được rồi."

Phía bên kia sân đấu, các Mỹ Nữ trong trang phục sắc sỡ đang ngồi quanh Galazza Galare giản dị, người duy nhất mặc đồ màu xanh lá. Các Great Master của Meereen ngồi trên các hàng ghế màu đỏ và da cam. Đám phụ nữ che mạng, còn đàn ông chải và uốn tóc thành hình sừng, bàn tay hoặc ngọn giáo; Gia tộc Loraq cổ đại của Hizdahr có vẻ chuộng tokar màu tía, chàm và tím, trong khi gia tộc Pahl mặc đồ kẻ sọc trắng và hồng. Các sứ giả đến từ Yunkai đều mặc màu vàng và ngồi kín lô ghế bên cạnh lô của nhà vua, mỗi người đem theo người hầu và nô lệ. Người Meereen dòng dõi thấp kém hơn ngồi đông đúc ở các dãy ghế cao và xa sân đấu hơn. Các dãy ghế đen và tía, cao nhất và xa hồ cát nhất, đông đúc cư dân tự do và dân thường. Daenerys thấy lính đánh thuê cũng ngồi trên đó, các đội trưởng ngồi giữa, các chiến binh bình thường bao xung quanh. Cô phát hiện ra khuôn mặt dạn dày sương gió của Ben Da Nâu và đôi ria đỏ rực cùng mái tóc tết dài của Râu Đỏ.

Chồng cô đứng dậy và giơ tay lên. "Các Great Master! Hôm nay nữ hoàng của ta đến đây để bày tỏ tình yêu mến của cô ấy với mọi người, các thần dân của cô ấy. Trước sự chiếu cố và cho phép của nữ hoàng, ta đem đến cho các người môn nghệ thuật chết người! Meereen! Hãy cho nữ hoàng Daenerys thấy tình yêu của các người đi nào!"

Một vạn người gào thét nói lời cảm ơn; rồi hai vạn; sau đó là tất cả mọi người. Họ không reo hò tên cô, cái tên ít người đánh vần được. Thay vào đó,

họ reo Mhysa, có nghĩa là "Mẹ!" theo từ ngữ vùng Ghis! Họ dậm chân, vỗ bụng và hét, "Mhysa, Mhysa, Mhysa," cho đến khi cả đấu trường dường như chao đảo. Dany đón nhận chúng một cách hồ hững. Ta không phải mẹ các người, cô muốn hét lên đáp trả, ta là mẹ của nô lệ các người, của những người phải chết dưới hố cát kia trong khi các người tọng châu chấu tẩm mật ong đầy mồm. Đằng sau cô, Reznak cúi xuống thì thầm vào tai cô, "Nữ hoàng vĩ đại, người đã thấy họ yêu quý người thế nào chưa!"

Đâu có, cô biết họ chỉ yêu môn nghệ thuật chết người kia thôi. Khi tiếng hô nhỏ dần, cô ngồi xuống. Lô ghé nằm trong bóng râm, nhưng đầu cô đau nhức. "Jhiqui," cô gọi, "đem nước ngọt tới đây cho ta. Họng ta khô khốc rồi."

"Khrazz sẽ có vinh dự trở thành người chiến thắng đầu tiên," Hizdahr nói với cô. "Chưa từng có chiến binh nào giỏi hơn hẳn."

"Belwas Khỏe Mạnh giỏi hơn," Belwas Khỏe Mạnh khẳng khái.

Khrazz là người Meereen, xuất thân thấp hèn - một người đàn ông cao ráo với chòm tóc đỏ đen cứng quèo như mào gà, chạy từ đỉnh đầu ra sau gáy. Đối thủ của hắn là một gã cầm giáo, da đen như gỗ mun, người Quần đảo Summer. Ban đầu, những cú đâm của hắn khiến Khrazz không thể tiếp cận, nhưng một khi Khrazz áp sát và vượt quá tầm giáo của hắn, công việc còn lại chỉ là giết chóc. Sau khi xong việc, Khrazz moi tim gã da đen, giờ trái tim đỏ rực, máu chảy rùng rùng lên quá đầu, sau đó đưa lên mồm cắn một miếng.

"Khrazz tin rằng trái tim của một người dũng cảm giúp hắn mạnh mẽ hơn," Hizdahr nói. Jhiqui lầm bầm đồng ý. Dany từng ăn tim một con ngựa chiến để mang lại sức khỏe cho đứa con cô đang thai nghén... nhưng điều đó vẫn không cứu được Rhaego khỏi bị mụ phù thủy giết hại từ trong bụng mẹ. Cô sẽ có ba kẻ phản bội. Đầu tiên là bà ta, thứ hai là Jorah, thứ ba là Ben Plumm Da Nâu. Cô còn phải đối mặt với những tên phản bội nào nữa?

"À," Hizdahr hài lòng nói. "Giờ đến lượt Mèo Đốm. Nàng hãy nhìn chuyển động của hắn mà xem. Giống như một bài thơ có chân vậy."

Đối thủ mà Hizdahr tìm cho bài thơ có chân là một gã cao như Goghor và to

như Belwas, nhưng chậm chạp. Họ chiến đấu cách chỗ ngồi của Dany chỉ khoảng hai mét khi Mèo Đốm cất gân khoeo chân hắn. Khi người đàn ông khụy gối xuống, con mèo đặt một chân lên lưng hắn, vòng một tay qua đầu và rạch họng hắn đến tận mang tai. Cát đỏ nhanh chóng uống sạch chỗ máu phun ra, và gió cuốn đi những lời cuối cùng của hắn. Đám đông hò hét tán thưởng.

"Đánh thì chán, chỉ chết là hay," Belwas Khỏe Mạnh nói. "Belwas Khỏe Mạnh rất ghét tiếng la hét." Anh ta ăn xong tất cả chỗ châu chấu tằm mật ong, sau đó ợ to một tiếng và uống một ngụm rượu.

Người Qarth trắng ớn, người đảo Summer đen trũi, người Dothraki da đồng, người Tyrosh râu xanh, Người Cừu, Jogos Nhai, người Braavos râu rĩ, những kẻ nửa người nửa ngợm vằn vện đến từ rừng rậm ở Sothoros - từ phía bên kia thế giới, họ đến đây để chết trong trường đấu Daznak. "Tên này triển vọng lắm, nữ hoàng đáng yêu ạ," Hizdahr nói về một gã trẻ tuổi người Lys với mái tóc vàng hoe bay bay trong gió... nhưng cậu ta vẫn bị kẻ thù giật tóc và mất thăng bằng, sau đó bị hắn moi ruột. Khi chết, trông cậu ta còn trẻ hơn trước đó, với thanh kiếm trong tay. "Một cậu nhóc," Dany nói. "Đó mới chỉ là một thằng bé thôi mà."

"16 tuổi rồi," Hizdahr khẳng định. "Đã là một người đàn ông trưởng thành, có thể tự do lựa chọn đánh liều với mạng sống để đổi lấy vàng và vinh quang. Hôm nay trong trường đấu Daznak sẽ không có đứa trẻ nào phải chết, đúng như chỉ thị của nữ hoàng đáng yêu của ta."

Một chiến thắng nhỏ nữa. Có lẽ ta không thể khiến người của mình tốt lên, cô tự nhủ, nhưng ít nhất cũng nên thử làm họ bớt xấu xa đi một chút. Daenerys còn định cấm các trận đấu giữa phụ nữ với nhau, nhưng Barsena Tóc Đen phản kháng rằng cô ta cũng có quyền liều mạng như đàn ông. Nữ hoàng còn muốn cấm các vở kịch, các cuộc đấu hài hước, trong đó những người lùn, người tàn tật và bà già lao vào đánh nhau bằng cỏ ngỗng, đuốc hay búa (họ cho rằng các chiến binh càng ngờ nghệch, trò giải trí càng vui vẻ), nhưng Hizdahr nói người của anh ta sẽ yêu quý cô hơn nếu cô cười cùng họ và lập luận rằng nếu không có những cuộc vui như vậy, những kẻ què quặt, người lùn và người già sẽ chết đói. Vì thế Dany mới dụi đi.

Họ có tục lệ xử tội phạm trong trường đấu; cô đã đồng ý khôi phục lại tập tục đó, nhưng chỉ đối với những tội danh nhất định. "Những kẻ giết người và hãm hiếp có thể bị bắt đánh nhau, và cả những kẻ cố tình giữ nô lệ nữa, nhưng trộm cắp và người quyệt nợ thì không."

Tuy nhiên, mãnh thú vẫn được sử dụng. Dany thấy một con voi giết chết cả một đàn sáu con sói đỏ. Tiếp theo là một con bò đấu với một con gấu trong một trận đẫm máu, kết cục cả hai con vật đều bị thương nặng và chết. "Không thể để phí thịt được," Hizdahr nói. "Các thợ mổ hãy dùng những cái xác kia để nấu món hầm tốt cho sức khỏe và phát cho người đói. Bất cứ ai xuất hiện trước Công Định Mệnh sẽ được chia một bát."

"Luật này hay lắm," Dany nói. Luật lệ của anh ta chẳng mấy khi được như vậy. "Chúng ta phải chắc chắn phát huy truyền thống này."

Sau màn đấu thú là một cuộc chiến kiểu châm biếm. Trong sân đấu là sáu người đàn ông đi bộ đấu với sáu người cưỡi ngựa. Nhóm thứ nhất mặc giáp, đeo khiên và mang kiếm dài, nhóm thứ hai dùng arakh của người Dothraki. Các hiệp sĩ giả mặc giáp xích dài, còn những người giả làm tộc Dothraki thì không đeo khiên giáp. Ban đầu, các kỵ sĩ có vẻ thắng thế, dẫm được hai kẻ thù và chém đứt tai một tên thứ ba, nhưng sau đó các hiệp sĩ còn sống bắt đầu tấn công lũ ngựa và dần dần từng người một, các kỵ sĩ bị kéo xuống ngựa và giết chết trong sự ghê tởm của Jhiqui. "Chúng không phải là các khalasar thật," cô nói.

"Mấy cái xác đó không được dùng để nấu món hầm tốt cho sức khỏe đấy chứ," Dany nói khi các xác chết được lôi ra.

"Lũ ngựa thì có," Hizdahr nói. "Người thì không."

"Thịt ngựa và hành giúp cơ thể khỏe mạnh hơn," Belwas nói.

Phần tiếp theo của trận đấu là màn hài kịch đầu tiên trong ngày, cuộc đấu thương ngựa giữa cặp người lùn của một trong các lãnh chúa Yunkai được Hizdahr mời đến dự buổi đấu. Một tên cưỡi chó, kẻ còn lại cưỡi lợn. Bộ giáp

gỗ của họ vừa được sơn mới, một bộ có hình con hươu của kẻ tiếm quyền Robert Baratheon, bộ còn lại có hình sư tử vàng của Nhà Lannister. Rõ ràng chúng được sơn như vậy vì cô. Trò hề của họ nhanh chóng nhận được tiếng cười khịt khịt của Belwas, nhưng Dany chỉ cười nhạt và miễn cưỡng. Khi người lùn trong trang phục đỏ ngã từ trên yên xuống và bắt đầu đuổi theo con lợn trên cát, trong khi người lùn cười chó phi nước đại đuổi theo và chém vào hông anh ta bằng thanh kiếm gỗ, cô nói, "Trò này khá đáng yêu và ngốc nghếch, nhưng..."

"Cứ bình tĩnh, tình yêu của ta," Hizdahr nói. "Bọn họ còn chuẩn bị thả sư tử ra nữa cơ."

Daenerys nhìn anh dò hỏi. "Sư tử ấy à?"

"Ba con. Hai tên lùn không ngờ tới đâu."

Cô nhú mày. "Hai người lùn chỉ có kiếm gỗ và giáp gỗ. Làm sao anh hy vọng họ đấu lại được sư tử?"

"Tất nhiên là không," Hizdahr nói, "nhưng có lẽ bọn chúng sẽ làm khán giả bất ngờ. Rất có thể chúng sẽ ré lên, chạy vòng quanh và cố trèo ra khỏi hố đấu. Đó mới thực sự là phần nực cười."

Dany không hài lòng. "Ta cấm."

"Nữ hoàng nhân từ. Nàng không nên làm mọi người thất vọng như vậy chứ."

"Anh đã thề với ta rằng các chiến binh đều là người trưởng thành và tự nguyện liều mạng vì vàng và danh dự. Những người lùn này không hề đồng ý đánh nhau với sư tử bằng kiếm gỗ. Anh phải dừng trò đó lại. Ngay bây giờ."

Miệng nhà vua mím lại. Trong khoảnh khắc, Dany nghĩ cô thấy thoáng chút giận dữ trong đôi mắt tĩnh lặng kia. "Vậy thì theo ý nàng." Hizdahr gọi chủ đấu trường lại. "Không thả sư tử nữa," anh ta nói khi chủ trường đấu tới với cây roi trong tay.

"Một con cũng không à, thừa hoàng đế vĩ đại? Thế thì còn gì vui nữa?"

"Nữ hoàng của ta đã ra lệnh. Không được làm hại hai người lùn."

"Đám đông sẽ không thích đâu."

"Thế thì đem Barsena ra. Chắc chắn họ sẽ hài lòng."

"Hoàng đế là người thấu đáo nhất." Chủ trường đấu quát cây roi và hô ra lệnh. Hai người lùn được dẫn ra ngoài cùng tất cả lợn và chó, trong khi khán giả hò hét chê bai rồi ném đá và hoa quả thối về phía họ.

Một tiếng gầm vang lên khi Barsena Tóc Đen bước vào sân cát, toàn thân trần truồng ngoại trừ một mảnh khố và đôi xăng đan. Đó là một phụ nữ da đen cao ráo khoảng trên 30 tuổi. Cô ta bước đi với sự uyển chuyển hoang dã của một con báo đen. "Barsena được mọi người ưa chuộng lắm," Hizdahr nói trong khi âm thanh bắt đầu nổi lên trong sân đấu. "Người phụ nữ dũng cảm nhất ta từng thấy trên đời."

Belwas Khỏe Mạnh nói, "Đấu với con gái thì có gì mà dũng cảm. Đấu với Belwas Khỏe Mạnh mới là dũng cảm này."

"Hôm nay cô ta sẽ đấu với lợn rừng," Hizdahr nói.

Phải rồi, Dany nghĩ, bởi vì anh không thể tìm được một phụ nữ nào khác chiến đấu với cô ta, dù túi tiền có lớn đến đâu. "Và có vẻ không phải đấu bằng kiếm gỗ."

Con lợn rừng to vĩ đại với đôi răng nanh dài như cánh tay người và đôi mắt nhỏ xíu đầy giận dữ. Cô tự hỏi con lợn giết Robert Baratheon trông có dữ tợn như vậy không. Một sinh vật kinh khủng và một cái chết kinh dị. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô dường như thấy thương hại cho Kẻ Tiếm Quyền.

"Barsena rất nhanh nhẹn," Reznak nói. "Cô ta sẽ nhảy cùng con lợn rừng và đâm nó khi nó đến gần. Con lợn sẽ chìm trong vũng máu trước khi ngã xuống, người cứ chờ mà xem."

Mọi việc bắt đầu đúng như ông ta nói. Con lợn xông đến, Barsena tránh sang một bên, lưỡi dao của cô ta lóe lên màu bạc dưới ánh mặt trời. "Cô ta cần một cây giáo," Ser Barristan nói trong khi Barsena tấn công con vật cú thứ hai. "Không thể nào đánh nhau với lợn rừng bằng thứ đó được." Quả là giọng điệu của một ông nội lắm lời, hết như những gì Daario vẫn nói.

Lưỡi dao của Barsena đỏ rực, nhưng con lợn rừng nhanh chóng dừng lại. Dany nhận ra nó thông minh hơn một con bò. Nó sẽ không tấn công lần nữa. Barsena cũng nhận ra điều đó. Miệng la hét, cô tiến đến gần con lợn rừng hơn, tung con dao từ tay này sang tay kia. Khi con lợn lùi lại, cô chửi thề và chém vào mũi nó, cố làm cho nó điên tiết... và cô đã thành công. Chỉ có điều, lần này cô nhảy tránh chậm một giây, và một chiếc răng nanh xé toạc chân cô ta từ đầu gối lên đến bẹn.

Một tiếng rên vang lên từ ba mươi nghìn cổ họng. Ôm lấy cái chân rách, Barsena bỏ rơi con dao và cố tập tễnh lết đi, nhưng cô chưa kịp đứng lên thì con lợn rừng vồ lấy cô lần nữa. Dany quay mặt đi. "Như thế đã đủ dũng cảm chưa?" cô hỏi Belwas Khỏe Mạnh, đúng lúc một tiếng hét vang lên trên cát.

"Đầu lợn cũng dũng cảm thật đấy, nhưng sao phải hét to đến vậy. Nó làm đau tai Belwas Khỏe Mạnh." Thái giám của cô xoa cái bụng căng phồng chằng chịt những vết sẹo trắng cũ. "Nó cũng làm Belwas Khỏe Mạnh đau bụng nữa."

Con lợn rừng rúc mõm vào bụng Barsena và bắt đầu rút ruột cô ta ra. Mùi của nó quá sức chịu đựng của nữ hoàng. Nhiệt độ, lũ ruồi, tiếng la hét từ khán giả... ta không thở được. Cô mở tấm mạng che mặt ra và để nó bay đi. Cô cời luôn cả chiếc tokar ra khỏi người. Ngọc trai khế đập vào nhau lạch cạch khi cô tháo tấm vải lụa.

"Khaleesi?" Irri hỏi. "Người đang làm gì thế?"

"Tháo đôi tai thả ra." Hơn chục người cầm giáo sẵn lợn lòi bước ra sân cát để đẩy con lợn ra khỏi cái xác và xua nó về chuồng. Chủ lợn đi cùng họ, trong tay cầm một chiếc roi gai dài. Khi ông ta dùng nó quất con lợn rừng, nữ

hoàng đứng dậy. "Ser Barristan, ông có thể hộ tống ta an toàn trở về khu vườn của ta được không?"

Hizdahr trông có vẻ bối rối. "Vẫn còn nữa mà. Còn một vở kịch hài, sáu bà già, và ba trận đấu nữa. Belaquo và Goghor!"

"Ai chẳng biết là Belaquo sẽ thắng," Irri tuyên bố.

"Chẳng ai biết cả," Jhiqui nói. "Belaquo sẽ chết."

"Không người này chết thì người kia chết," Dany nói. "Và người còn sống một ngày nào đó cũng sẽ chết. Đây là một sai lầm."

"Belwas Khỏe Mạnh ăn quá nhiều châu chấu." Khuôn mặt to bè nâu sậm của Belwas có vẻ khó chịu. "Belwas Khỏe Mạnh cần uống sữa."

Hizdahr phớt lờ tên thái giám. "Nữ hoàng, người dân Meereen đến đây để chúc mừng sự kết thân của chúng ta. Nàng cũng đã nghe thấy họ hô tên nàng rồi đấy. Đừng vứt bỏ tình yêu của họ."

"Họ tung hô đôi tai thỏ của ta đấy chứ, đâu phải tung hô ta. Chồng hãy đưa ta ra khỏi cái lò sát sinh này đi." Cô nghe thấy tiếng con lợn khụt khịt, tiếng hô của lính giáo, tiếng chủ lợn quát roi đen đét.

"Không được đâu vợ yêu. Ở lại một chút nữa thôi. Xem vở kịch hài và một trận đấu cuối thôi. Nhắm mắt lại, không ai nhìn thấy đâu. Họ còn mãi xem Belaquo và Ghogor, thời gian đâu mà để ý..."

Mặt anh ta đột nhiên tối sầm lại.

Sự hỗn độn và những tiếng reo hò tắt ngấm. Mười ngàn giọng nói bỗng im bật. Mọi con mắt đều hướng lên trời. Một luồng gió ấm thổi lên má Dany, và to hơn cả tiếng đập thành thịch của trái tim, cô nghe thấy tiếng đập cánh. Hai lính giáo chạy vào lều trú. Chủ lợn đứng như trời trồng một chỗ. Con lợn khụt khịt quay lại chỗ Barsena. Belwas Khỏe Mạnh rên rỉ, loạng choạng rời ghế và ngã khụy gối xuống.

Con rồng xuất hiện trên đầu họ, làm tối đen cả một vùng trời. Vảy của nó đen sì, mắt, sừng và gai trên xương sống màu đỏ rực. Vốn đã là con lớn nhất trong số ba con rồng của cô, sống trong tự nhiên, Drogon lại càng trở nên vĩ đại. Sải cánh của nó trải dài tới bảy mét và đen nhánh. Nó đập cánh một lần khi lượn vòng trên cát, âm thanh nghe như sấm nổ. Con lợn ngẩng đầu lên khụt khịt... và lửa nuốt trọn nó, lửa đen lẫn đỏ. Dany cảm nhận được sức nóng từ cách xa hàng chục mét. Tiếng kêu hấp hối của con vật nghe như tiếng người. Drogon cắm móng vuốt vào chỗ thịt đang bốc khói. Khi ăn, con vật không phân biệt đâu là Barsena và đâu là con lợn.

"Ôi trời ơi," Reznak rên rỉ, "nó đang ăn cô ấy!" Viên quân gia che miệng. Belwas Khỏe Mạnh đang nôn ọe âm ỉ. Biểu cảm khác lạ vụt qua trên khuôn mặt dài và tái nhợt của Hizdahr zo Loraq - nửa sợ hãi, nửa thèm khát, nửa sung sướng. Anh ta liếm môi. Dany nhìn thấy đám người Nhà Pahl kéo nhau lên cầu thang, tay nắm chặt tokar và vấp tua rua áo khi mãi chạy. Những người khác đi theo. Một số người vừa chạy vừa xô đẩy. Hầu hết ngồi yên trên ghế.

Một người đàn ông tự đứng lên làm người hùng. Anh ta là một trong các lính giáo được cử ra để lừa con lợn vào bên trong hàng rào. Có thể anh ta say, hoặc bị điên. Có thể anh ta đã yêu mến Barsena Tóc Đen từ xa hoặc là đã nghe ai đó thảm thì về cô gái tên Hazzea. Có thể anh ta chỉ là một người đàn ông bình thường và muốn được các ca sĩ hát ngợi ca mình. Anh ta xông lên với cây giáo trong tay. Cát đỏ tung lên mù mịt sau gót giày anh, và tiếng hét rộ lên từ phía khán đài. Drogon ngẩng đầu, máu từ hàm răng nó chảy xuống. Người anh hùng nhảy lên lưng nó và xiên ngọn giáo vào cuối cái cổ dài của con rồng.

Dany và Drogon cùng hét lên một lúc.

Người hùng đè cả người xuống cây giáo, dùng trọng lượng cơ thể để ấn và xoay mũi giáo vào sâu hơn. Con rồng cong người lên với tiếng rít đau đớn. Đuôi nó quẫy sang hai bên. Cô nhìn thấy đầu nó ngoảnh lại nhìn phần cuối cái cổ dài như con rắn, nhìn thấy đôi cánh đen của nó xò ra. Kẻ giết rồng mất thăng bằng và ngã nhào xuống cát. Anh ta đang cố đứng lên thì đã bị

hàm răng ròng ngoạm lấy cánh tay. "Không," là âm thanh duy nhất người đàn ông đó kịp phát ra. Drogon giật đứt cánh tay anh ta ra khỏi vai và ném nó sang một bên như con chó ném một con chuột trong hang.

"Giết nó," Hizdahr zo Loraq quát các lính giáo. "Giết con quái vật đó đi!"

Ser Barristan giữ cô thật chặt. "Nữ hoàng hãy quay đi chỗ khác."

"Thả ta ra!" Dany vùng ra khỏi tay ông. Thế giới dường như chậm lại khi cô chạy dọc khu khán đài chắn lan can. Lúc xuống được dưới hố đấu, cô để mất một chiếc dép. Vừa chạy, cô vừa cảm nhận được cát giữa các ngón chân, thô nhám và nóng bỏng. Ser Barristan gọi với theo cô. Belwas Khỏe Mạnh vẫn đang nôn ọe. Cô chạy nhanh hơn.

Các lính giáo cũng đang chạy. Một số chạy về phía con rồng với giáo trong tay. Số khác chạy về hướng ngược lại, vứt cả vũ khí. Vị anh hùng đang co giật trên nền cát, máu đỏ tươi tuôn ra từ vết rách lổm chổm trên vai. Giáo của anh ta vẫn ở nguyên trên lưng Drogon, rung lên bần bật khi con rồng vẩy cánh. Khói bốc lên từ vết thương. Khi các lính giáo khác vây quanh, con rồng khè lửa, tẩm hai người trong lửa đen kịt. Đuôi nó quẫy sang hai bên và đập trúng gã quản trường đấu đang bò phía sau, chém ông ta đứt thành hai nửa. Một kẻ tấn công khác định đâm vào mắt nó, cho đến khi bị con rồng ngoạm lấy và moi bụng. Người dân Meereen gào rú, chửi bới, la hét. Dany nghe thấy ai đó huỳnh huych chạy theo mình. "Drogon," cô hét lên. "Drogon."

Con rồng quay đầu, khói bay ra giữa hai hàm răng. Máu nó rơi xuống đất cũng bốc hơi. Nó đập cánh một lần nữa, làm một con lốc cát đỏ bay lên. Dany loạng choạng trong đám mây cát nóng rực và ho sù sụ. Con rồng táp cô.

"Không," cô chỉ kịp nói có thể. Không, không phải tao, mà không nhận ra tao sao? Hàm răng đen chỉ cách mặt cô vài centimet. Nó định cắn đứt đầu mình. Bụi cát bay đầy vào mắt cô. Cô vấp vào xác gã chủ trường đấu và ngã ngửa ra sau.

Drogon gầm lên. Âm thanh vang vọng khắp trường đấu. Một làn gió nóng nuốt trọn lấy nữ hoàng. Cái cổ dài đầy vảy cứng của nó vươn tới chỗ cô. Khi

con rồng há miệng ra, cô nhìn thấy những mảnh xương vỡ và thịt cháy đen giữa các kẽ răng màu đen của nó. Hai mắt nó như hai hố kim loại nấu chảy. Ta đang nhìn vào địa ngục, nhưng ta không dám quay đi. Cô chưa bao giờ dám chắc về điều gì. Nếu ta bỏ chạy, nó sẽ thiêu ta và ngấu nghiến ta. Ở Westeros, các septon nói về bảy địa ngục và bảy thiên đường, nhưng Bảy Phụ Quốc và các vị thần của họ ở cách đây rất rất xa. Dany tự hỏi nếu cô chết ở đây, liệu thần ngựa của người Dothraki có tách cô ra và đem cô về khalasar đầy sao sáng của ngài, để cô được cưỡi ngựa trên vùng đất bóng đêm bên cạnh mặt trời và các vì tinh tú của cô không? Hay là các vị thần giận dữ của Ghis sẽ cử các nữ quái Harpy đến bắt linh hồn cô và kéo cô xuống để tra tấn? Drogon há miệng rồng vào mặt cô, hơi thở của nó nóng đến bỏng da. Phía bên phải, Dany nghe thấy Barristan Selmy hò hét, "Ta! Tới đây thử xem. Bên này. Ta!"

Trong đôi mắt như hai hố dung nham đỏ rực của Drogon, Dany thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình. Trông cô mới nhỏ bé, yếu đuối, mong manh và sợ hãi làm sao. Ta không thể để nó nhìn thấy vẻ sợ hãi của mình. Cô lập cập bò trên cát, đẩy cái xác của gã chủ trường đấu ra, và ngón tay cô chạm vào cán cây roi của hắn. Chạm vào nó khiến cô cảm thấy dũng cảm hơn. Da ấm và như sống dậy trong tay cô. Drogon gầm lên lần nữa, âm thanh to đến mức cô suýt đánh rơi cây roi. Hàm nó đớp về phía cô.

Dany đánh nó. "Không được," cô hét lên và quật cây roi bằng toàn bộ sức lực của mình. Con rồng giật đầu trở lại. "Không," cô hét lên lần nữa. "KHÔNG!" Những ngạnh sắc cào vào mũi nó. Drogon đứng dậy, bóng của đôi cánh trùm kín Dany trong bóng tối. Cô vung roi lên quất liên tục vào cái bụng đầy vảy của nó, cho đến khi cánh tay cô mỏi nhừ. Cái cổ dài như rắn của nó cong sang một bên như cây cung. Với một tiếng phiiiiiìlìlì, con rồng khè lửa vào cô. Dany núp bên dưới ngọn lửa, vung roi và hét, "Không, không, không. Nằm XUỐNG!" Tiếng gầm đáp trả của con vật đầy đau đớn và giận dữ. Nó đập cánh một lần, rồi hai lần...

... và gập cánh lại. Con rồng rít lên lần cuối và nằm bẹp xuống đất. Máu đen chảy ra từ vết thương nơi ngọn giáo đâm vào và bốc khói khi nhỏ xuống cát nóng bỏng. Thịt da nó làm bằng lửa, cô nghĩ, và ta cũng vậy.

Daenerys Targaryen trèo lên lưng con rồng, nắm lấy cây giáo và nhổ nó ra. Mũi giáo đã bị nung chảy mất một nửa, sắt phát sáng đỏ rực. Cô ném nó sang một bên. Drogon vẫy người bên dưới cô, các cơ bắp cuộn lên khi nó tập trung sức lực. Không gian mịt mù bụi cát. Dany chẳng nhìn thấy gì, không thở được, cũng không nghĩ được. Đôi cánh đen kêu răng rắc như sấm và đột nhiên cát đỏ rực chảy dưới chân cô.

Dany nhắm mắt lại vì chóng mặt. Khi mở mắt ra, cô thấy bóng người Meereen lơ lửng dưới chân qua màn nước mắt và bụi bẩn. Họ đang đổ xô xuống những bậc thang và tóa ra đường.

Cây roi vẫn đang ở trong tay cô. Cô quát nhẹ nó vào cổ Drogon và hô lớn, "Cao nữa lên!" Tay kia cô bám vào vảy của nó, các ngón tay bấu thật chắc. Đôi cánh đen của Drogon sải dài và đập vào không khí. Dany cảm nhận được sức nóng của con vật giữa hai chân. Tim cô cảm giác như sắp nổ tung ra. Đứng rồi, cô nghĩ, đứng rồi, nào, nào, làm đi, làm đi, đưa ta đi, đưa ta BAY lên nào!

JON

Tormund Giantsbane không hề cao lớn, nhưng các vị thần cho hắn khuôn ngực rộng và cái bụng khổng lồ. Mance Rayder đặt tên cho hắn là Tormund Người Thối Tù Và vì phổi hắn cực khỏe, và thường nói rằng Tormund có thể cười bay tuyết trên đỉnh núi. Trong cơn thịnh nộ, tiếng gầm của hắn khiến Jon nhớ đến tiếng rống của voi ma mút.

Hôm đó Tormund la hét nhiều hơn và to hơn. Hắn rống, hắn gào thét, hắn đâm lên bàn mạnh đến nỗi một vò rượu bị lật, đổ hết ra ngoài. Trên tay hắn luôn có một cốc rượu mật ong, vò thể nước dãi hắn bắn ra khi dọa nạt cũng ngọt như mật. Hắn gọi Jon Snow là đồ hèn, đồ dối trá và phản bội, chửi anh là kẻ quỳ gối tìm đen chó chết, là kẻ trộm, là con quạ thối tha, buộc anh tội bắt chẹt dân du mục. Hắn hai lần ném cốc rượu vào đầu Jon, tất nhiên là sau khi đã uống cạn rượu bên trong. Tormund không phải kiểu người dễ dàng lãng phí rượu mật ong hảo hạng. Jon bỏ ngoài tai những lời đó. Anh không bao giờ lên giọng hay đáp trả những lời đe dọa bằng đe dọa, nhưng anh cũng không nhượng bộ nhiều hơn những gì đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Cuối cùng, khi bóng chiều đổ dài bên ngoài trại, Tormund Giantsbane - Cao Kêu Ba Hoa, Người Thối Tù Và, Người Phá Vỡ Mạn Thuyền, Tormund Năm Đám Sấm Sét, Chồng của Gấu, Vua Rượu Mật Ong của Sản Ruddy, Người Phát Ngôn của Thần Linh và Cha của Quỷ Dữ - mới giờ tay ra. "Xong rồi nhé. Hy vọng các vị thần lượng thứ cho ta. Nhưng ta biết hàng trăm bà mẹ sẽ không bao giờ tha thứ."

Jon vỗ vào bàn tay hắn. Lời tuyên thệ vang lên trong đầu anh. Ta là thanh kiếm trong bóng đêm. Ta là người canh gác những bức tường thành. Ta là ngọn lửa xua tan băng giá, là ánh sáng gọi bình minh, là chiếc tù và đánh thức người say ngủ, là tấm khiên bảo vệ vương quốc loài người. Và riêng anh còn có thêm một đoạn điệp khúc mới: Ta là tên lính canh đã mở cổng thành cho kẻ địch tràn qua. Anh ước mình đã suy nghĩ kỹ hơn để biết chắc những việc anh làm là sai hay đúng. Nhưng anh đã đi quá xa để quay đầu lại. "Tất cả đã xong," anh nói.

Cái nắm tay của Tormund chặt đến nỗi anh suýt gãy xương. Nét đó ở hắn vẫn

chưa thay đổi. Bộ râu vẫn y như cũ, dù khuôn mặt bên dưới lớp râu trắng đó đã gầy hơn trước rất nhiều, và trên hai gò má hồng hào kia đã in những vết hằn sâu. "Lẽ ra Mance nên giết ngươi khi ông ta có cơ hội," hắn nói khi cố hết sức biến tay Jon thành một đồng xương và bột nhão. "Vàng đổi lấy cháo, cả các cậu bé nữa... một sự đổi chác quá tàn nhẫn. Điều gì đã xảy ra với chàng trai đáng yêu mà ta từng biết vậy?"

Họ phong cậu ta làm tướng chỉ huy. "Ta từng nghe nói một cuộc đổi chác công bằng thường khiến cả hai bên không hài lòng. Ba ngày đúng không nhỉ?"

"Nếu ta sống được đến lúc đó. Một số người của ta sẽ phi nhổ vào ta nếu họ nghe được những điều khoản này." Tormund thả tay Jon ra. "Đám quạ của ngươi cũng sẽ cầu nhàu, nếu ta hiểu đúng về chúng. Và tất nhiên là ta hiểu chúng. Ta đã giết lũ khốn áo đen của ngươi nhiều đến mức không đếm xuể rồi."

"Tốt nhất đừng to mồm nhắc đến chuyện đó khi ngươi ở phía nam Tường Thành."

"Ha!" Tormund cười phá lên. Cái điệu đó cũng không thay đổi; hắn vẫn dễ cười và hay cười như trước. "Nói hay lắm! Ta sẽ không để lũ quạ các ngươi mổ chết đâu." Hắn vỗ vai Jon. "Khi nào tất cả dân du mục của ta được an toàn đằng sau Tường Thành của ngươi, chia sẻ thịt và rượu mật ong với nhau... Đến khi đó..." Gã du mục tháo chiếc băng đeo tay bên trái và ném nó về phía Jon, sau đó làm tương tự với chiếc bên phải. "Trả cho ngươi món đầu tiên này. Ta thừa kế nó từ cha ta, cha ta thừa kế từ ông nội. Giờ chúng là của ngươi, thằng con hoang áo đen trộm cắp." Hai chiếc băng tay làm bằng vàng cổ, đặc và nặng trĩu, bên trên chạm trổ chữ rune cổ của Tiên Nhân. Kể từ khi Jon biết hắn, Tormund Giantsbane đã luôn đeo chúng; dường như chúng cũng là một phần cơ thể giống như bộ râu của hắn vậy. "Người Braavos sẽ nấu chảy chúng để lấy vàng. Nếu vậy thì sẽ thật đáng tiếc. Có lẽ ngươi nên giữ chúng thì hơn."

"Không. Ta sẽ không để người đời nói rằng Tormund Năm Đám Sấm Sét bắt cư dân tự do từ bỏ của cải của họ, trong khi hắn giữ lại đồ của riêng mình."

Hắn nhe răng cười. "Nhưng ta sẽ giữ lại chiếc nhẫn đeo trên của quý của ta. Nó to hơn mấy món đồ nhỏ xíu đó nhiều. Với người nó sẽ trông như vòng cổ ấy."

Jon không thể nhịn cười. "Đúng là người chẳng thay đổi gì."

"À, có chứ." Nụ cười tan biến như tuyết mùa hè. "Ta không còn là người đàn ông trước kia khi ở sảnh Ruddy nữa. Ta đã chứng kiến quá nhiều người chết, và cả những thứ tệ hơn nữa. Các con trai ta..." vẻ đau khổ làm mặt Tormund méo mó. "Dormund bị chém chết trong trận tấn công Tường Thành, và nó vẫn còn chưa qua tuổi thiếu niên. Một hiệp sĩ của nhà vua các người đã giết nó, một thằng khốn trong bộ giáp màu xám với hình con nhện trên khiên. Ta chứng kiến nó bị chém, nhưng con ta đã chết trước khi ta kịp nhào tới. Còn Torwynd... cái lạnh đã đem nó đi mất. Thằng bé đó lúc nào cũng yếu ớt. Và đến một đêm, nó đã không qua khỏi. Tệ hơn là khi chúng ta còn chưa phát hiện ra cái chết của thằng bé, nó đã tỉnh dậy với đôi mắt xanh lè và da dẻ trắng toát. Chính mắt ta phải chứng kiến toàn bộ. Thực sự rất khắc nghiệt, Jon ạ." Nước mắt long lanh đầy lên trong mắt hắn. "Thực tình mà nói thằng bé chưa phải một người đàn ông trưởng thành nhưng nó là đứa con trai bé bỏng của ta, và ta yêu nó."

Jon đặt một tay lên vai hắn. "Ta rất tiếc."

"Tại sao? Đâu phải lỗi của người. Dù rằng tay người cũng vấy máu như ta thôi. Nhưng không phải máu của thằng bé." Tormund lắc đầu. "Tuy nhiên, ta vẫn còn hai cậu con trai khỏe mạnh."

"Thế còn con gái... ?"

"Munda." Nụ cười trở lại trên môi Tormund. "Nó lấy tên Ryk Giáo Dài làm chồng rồi. Phải thừa nhận đó là một tên hữu dũng vô mưu, nhưng hắn đối xử tốt với con bé. Nếu hắn làm đau con bé, ta sẽ giết đứt của quý của hắn và dùng nó đánh hắn như tử." Tormund vỗ vai Jon thân mật một lần nữa. "Đến lúc người phải trở về rồi. Giữ người ở lại lâu hơn, bọn chúng lại nghĩ chúng ta ăn thịt người rồi cũng nên."

"Vậy thì bình minh nhé. Ba ngày nữa, bắt đầu từ hôm nay. Các cậu nhóc trước."

"Ta đã nghe người nói mười lần rồi, quạ ạ. Người ta sẽ nghĩ chúng ta không tin tưởng nhau." Hắc nhỏ bọt. "Đúng, các cậu bé trước. Ma mút sẽ đi đường vòng xa hơn. Người phải chắc chắn Trạm Đông sẽ chào đón họ. Còn ta đảm bảo không đánh nhau, không tấn công vào cánh cổng chết tiệt của người. Chúng ta sẽ đi ngay hàng thẳng lối, nối đuôi nhau như một bầy vịt con. Và ta là vịt mẹ. Haha!" Tormund tiễn Jon ra khỏi lều.

Bên ngoài, trời sáng sủa không một gợn mây. Mặt trời đã quay trở lại sau nửa tháng đi vắng, và phía nam, Tường Thành trắng xanh nhô cao lấp lánh trong ánh nắng. Có một câu nói Jon từng nghe từ những người già ở Hắc Thành, đó là: tâm trạng của Tường Thành còn bất thường hơn cả Vua Diên Aerys, hoặc đôi khi là, tâm trạng của Tường Thành còn bất thường hơn cả phụ nữ. Vào những ngày nhiều mây, trông nó như đá trắng. Vào những đêm không trăng, nó có màu đen như than. Trong cơn bão, dường như bức tường được tạc từ tuyết. Nhưng trong những ngày như thế này, người ta không thể gọi nó là thứ gì khác, ngoài băng. Vào những ngày như thế này, Tường Thành sáng lên lấp lánh như pha lê của một septon, mỗi vết nứt nẻ được ánh mặt trời tô đậm, trong khi cầu vòng nhảy nhót và nhạt dần đằng sau những gợn mây lăn tăn trong vắt. Vào những ngày như thế này, Tường Thành tuyệt đẹp.

Con trai cả của Tormund đứng gần bầy ngựa và đang nói chuyện với Leathers. Toregg Cao, cư dân du mục gọi cậu ta như vậy. Dù chỉ cao hơn Leathers chưa đến hai phân rưỡi, nhưng cậu ta vẫn cao hơn cha khoảng 30 phân. Hareth, cậu nhóc vạm vỡ ở Thị Trấn Chuột Chũi mà các anh em gọi là Ngựa, đang cúi đầu bên ngọn lửa, quay lưng về phía hai người còn lại. Jon chỉ mang theo mỗi cậu ta và Leathers đến cuộc hòa đàm; nhiều hơn sẽ bị coi là dấu hiệu của sợ hãi, và hai mươi người cũng chẳng có lợi hơn hai người là bao nếu Tormund muốn đổ máu. Jon chỉ cần duy nhất sự bảo vệ của Bóng Ma; con sói tuyết có thể đánh hơi được kẻ thù, ngay cả những kẻ che giấu được đã âm thầm đằng sau những nụ cười.

Tuy nhiên, Bóng Ma không ở đó. Jon lột một chiếc găng tay đen, cho hai ngón tay vào miệng và huýt. "Bóng Ma! Lại đây với tao!"

Từ trên cao, tiếng đập cánh vang lên. Con quạ của Mormont bay từ một cành sồi già xuống đậu trên yên ngựa của Jon. "Ngô," nó hét lên. "Ngô, ngô, ngô."

"Mày cũng đi theo tao à?" Jon với tay định xua con quạ đi, nhưng thay vào đó lại vuốt lông nó. Con quạ héch mắt lên nhìn anh. "Snow," nó lẩm bẩm và gật gù cái đầu vẻ ranh mãnh. Sau đó Bóng Ma xuất hiện giữa hai thân cây với Val bên cạnh.

Trông họ như thể thuộc về nhau. Val mặc toàn màu trắng; quần ống túm len trắng nhét vào trong đôi boots cao bằng da tẩy trắng, áo choàng da gấu trắng, ghim cài trên vai hình khuôn mặt khắc trên gỗ đước, áo dài chùng trắng có khuy cài bằng xương. Hơi thở của cô cũng trắng... nhưng hai mắt cô màu xanh dương, mái tóc tết dài màu đậm hơn mật ong, và hai má cô đỏ ửng lên vì lạnh. Đã lâu lắm rồi Jon Snow chưa được nhìn thấy cảnh tượng nào đáng yêu như vậy.

"Cô định cố ăn cắp con sói của tôi đấy à?" Anh hỏi.

"Tại sao không chứ? Nếu mỗi phụ nữ có một con sói tuyết bên mình thì đàn ông sẽ ngọt ngào hơn nhiều. Ngay cả quạ cũng vậy."

"Ha!" Tormund Giantsbane cười phá lên. "Đừng đấu khẩu với cô ta, Lãnh chúa Snow, cô ta quá thông minh nên những kẻ như ta và người không đấu lại được đâu. Đánh cắp cô ta nhanh lên, trước khi Toregg tỉnh ra và chiếm cô ta trước."

Gã đàn Axell Florent nói gì về Val ấy nhỉ? Một cô gái khêu gợi, dễ nhìn. Hồng đẹp, ngực đẹp, thân hình phù hợp để sinh con. Tất cả đều đúng, nhưng người phụ nữ du mục này còn hơn cả như vậy. Cô ấy đã chứng minh được điều đó bằng cách tìm thấy Tormund khi các lính biệt kích dày dạn của Đội Tuần Đêm không làm được. Tuy không phải công chúa, nhưng cô ấy sẽ là một người vợ xứng đáng cho bất kỳ lãnh chúa nào.

Nhưng cây cầu đó đã bị đốt lâu rồi, và chính Jon là người tự tay châm đuốc. "Toregg cứ việc thoải mái với cô ấy," anh tuyên bố. "Ta đã nói lời tuyên thệ

rồi."

"Cô ấy sẽ không phiền chứ. Cô có đồng ý không, cô gái?"

Val vỗ vào con dao dài bằng xương bên hông. "Lãnh chúa Quạ cứ việc lên vào giường ta đêm nào cũng được, nếu anh ta dám. Khi bị thiến rồi, anh ta sẽ dễ dàng giữ vững lời tuyên thệ hơn."

"Ha!" Tormund khịt mũi lần nữa. "Con nghe thấy chưa, Toregg? Tránh xa cô ả ra. Ta có một đứa con gái rồi, không cần thêm đứa nữa đâu." Thủ lĩnh du mục lắc đầu và chui vào lại trong lều.

Khi Jon gãi sau tai Bóng Ma, Toregg đem con ngựa của Val đến cho cô. Cô vẫn cưỡi con ngựa xám nhỏ mà Mully chuẩn bị cho cô ngày cô rời Tường Thành, một con vật bồm xồm, còi cọc và bị mù một mắt. Khi quay ngựa hướng về Tường Thành, cô hỏi, "Con quái vật nhỏ thế nào rồi?"

"Lớn gấp đôi hồi cô rời đi, và to mồm gấp ba lần. Mỗi khi nó đòi sữa, cô có thể nghe thấy tiếng khóc của nó từ Trạm Đông." Jon cưỡi lên con ngựa của mình.

Val thúc ngựa đi bên cạnh anh. "Vậy là... tôi đã đem Tormund về cho anh, đúng như lời hứa. Bây giờ thì sao? Tôi lại trở về căn ngục cũ à?"

"Ngục của cô bị chiếm rồi. Hoàng hậu Selyse đã giành lấy Tháp Vương cho riêng mình. Cô còn nhớ Tháp Hardin không?"

"Cái tháp trông như sắp sập đó à?"

"Trông nó vẫn vậy từ hàng trăm năm nay rồi. Tôi đã cho người chuẩn bị tầng trên cùng cho cô. Cô sẽ có nhiều không gian hơn so với khi ở Tháp Vương, tuy nhiên sẽ không thoải mái bằng. Chưa ai gọi nó là Cung điện Hardin cả."

"Tôi sẽ luôn chọn tự do thay vì thoải mái."

"Cô sẽ có tự do trong tòa lâu đài, nhưng tôi rất tiếc phải nói rằng cô vẫn là tù

binh. Tuy nhiên, tôi hứa cô sẽ không bị kẻ nào quấy nhiễu. Người của tôi canh gác Tháp Hardin, không phải người của hoàng hậu. Và Wun Wun ngủ ngay ở lối ra vào."

"Dùng người khổng lồ làm bảo vệ à? Ngay cả Dalla cũng không dám khoác lác như vậy."

Đám dân du mục của Tormund nhìn họ đi qua, lộ mặt ra từ những chiếc lều và lán trại bên dưới những thân cây khẳng khiu trụi lá. Với mỗi một người trong độ tuổi chiến đấu, Jon lại thấy ba phụ nữ và từng đó trẻ em, những khuôn mặt gầy gò với gò má hóp và đôi mắt nhìn không chớp. Khi Mance Rayder đưa đội quân tiến đánh Tường Thành, những người đi theo hắn lùa theo những đàn cừu, dê và lợn vĩ đại, nhưng giờ, loài động vật duy nhất còn lại quanh đây là ma mút. Anh dám chắc nếu không phải vì sự dữ tợn của người khổng lồ thì chúng cũng đã bị giết thịt rồi. Ma mút có rất nhiều thịt.

Jon cũng thấy những dấu hiệu của bệnh tật và ốm yếu. Điều đó khiến anh lo lắng đến mức không thể nói thành lời. Nếu đội quân của Tormund đói khát và bệnh tật như vậy thì hàng nghìn người đi theo Mẹ Chuột Chũi tới Hardhome còn thế thảm tới mức nào? Cotter Pyke sẽ sớm tới đó thôi. Nếu hướng gió thuận lợi, giờ này đoàn thuyền của ông ấy chắc đang trên đường quay lại Trạm Đông, và chở theo nhiều cư dân tự do hết mức có thể.

"Cuộc thương lượng của anh với Tormund thế nào rồi?" Val hỏi.

"Một năm nữa hãy hỏi lại tôi nhé. Phần khó khăn vẫn đang ở trước mắt. Đó là tôi phải thuyết phục người của chính mình ăn bữa cơm tôi vừa nấu cho họ. Tôi e là sẽ chẳng ai trong số họ thích mùi vị của nó đâu."

"Để tôi giúp."

"Cô giúp rồi đó thôi. Cô đã đưa Tormund về."

"Tôi có thể làm nhiều hơn thế." Ủ, tại sao không nhỉ? Jon nghĩ. Họ đều tin rằng cô ấy là công chúa. Val trông cũng giống công chúa thật, và cô ấy cười ngượng như thể được sinh ra trên lưng ngựa. Một công chúa chiến binh, anh

nghĩ, chứ không phải một cô nàng yếu điệu thướt tha, ngồi chải tóc trên đỉnh tháp và chờ đợi một kỵ sĩ nào đó đến giải cứu. "Tôi phải báo cho hoàng hậu về thỏa thuận này," anh nói. "Cô có thể đến gặp bà ấy, nếu cô chấp nhận quỳ gối." Không nên xúc phạm hoàng hậu khi anh còn chưa kịp mở miệng nói lời nào.

"Tôi có được cười khi quỳ gối không?"

"Chắc là không. Đây không phải trò đùa. Một dòng sông máu chảy giữa chúng ta, cổ xưa, sâu thẳm và đỏ rực. Stannis Baratheon là một trong số ít những người cho phép dân du mục vào bên trong vương quốc. Tôi cần nhận được sự ủng hộ của hoàng hậu đối với những gì tôi vừa làm."

Nụ cười tinh nghịch của Val tắt ngấm. "Tôi hứa với anh, Lãnh chúa Snow. Tôi sẽ là một công chúa du mục thực sự trước mặt hoàng hậu của anh."

Bà ta không phải hoàng hậu của tôi, anh định nói như vậy. Thực tình mà nói, anh chỉ mong ngày bà ta rời đi từng giây từng phút. Và nếu các vị thần tốt bụng, bà ta sẽ đem theo cả Melisandre nữa.

Suốt quãng đường còn lại, họ cưỡi ngựa đi trong im lặng, Bóng Ma chạy lẻo đẻo dưới chân. Con quạ của Mormont theo họ ra đến cổng, sau đó đập cánh bay lên khi bọn họ xuống ngựa. Ngựa đi lên phía trên, tay cầm khúc củi cháy dở để thấp sáng lối đi trong đường hầm đóng băng.

Một nhóm nhỏ các anh em áo đen đang đợi ở cổng khi Jon cùng hai người hộ tống xuất hiện phía nam Tường Thành. Trong số họ có Ulmer của hội Anh Em Rừng Vương, và cung thủ già tiến lên phía trước để nói thay cho tất cả mọi người "Thưa lãnh chúa, các cậu nhóc đang đặt ra nhiều câu hỏi đấy ạ. Liệu có hòa bình không, thưa ngài? Hay là máu và sắt?"

"Hòa bình," Jon Snow trả lời. "Ba ngày nữa, Tormund Giantsbane sẽ dẫn người của hắn vượt qua Tường Thành. Như những người bạn chứ không phải kẻ thù. Một số người thậm chí sẽ còn gia nhập với anh em chúng ta. Chúng ta sẽ phải sẵn sàng chào đón họ. Giờ thì quay lại với nhiệm vụ của mọi người đi." Jon đưa cương ngựa cho Sa-tanh. "Ta phải gặp hoàng hậu Selyse." Bà ta

sẽ coi đó là sự khinh thường nếu anh không chịu đến gặp bà ngay lập tức. "Sau đó ta sẽ phải viết một lá thư. Đem giấy da, bút lông và một lọ mực đen của học sĩ vào phòng cho ta. Sau đó triệu tập Marsh, Yarwyck, Septon Cellador và Clydas." Cellador chắc đang nửa say nửa tỉnh, còn Clydas là sự thay thế tồi tệ cho một học sĩ thực thụ, nhưng đó là tất cả những gì anh có. Cho đến khi Sam trở về. "Người phương bắc nữa. Flint và Norrey. Leathers, anh cũng nên có mặt ở đó."

"Hobb đang nướng bánh hành," Sa-tanh nói. "Tôi có nên yêu cầu tất cả bọn họ đến ăn bữa tối với ngài không?" Jon suy nghĩ một lúc. "Không. Bảo họ hãy lên đỉnh Tường Thành lúc hoàng hôn để gặp ta." Anh quay về phía Val. "Tiểu thư. Hãy đi cùng tôi!"

"Con quạ đã ra lệnh, tù binh phải nghe lời thôi." Cô nói, giọng vui đùa. "Hoàng hậu của anh chắc phải dữ tợn lắm nhỉ, nên đàn ông trưởng thành mới bủn rủn khụy gối xuống như vậy mỗi khi gặp bà ta chứ. Tôi có nên mặc giáp xích thay vì len và lông thú không? Quần áo này là của Dalla cho tôi, tôi không muốn máu bắn tung tóe lên chúng đâu."

"Nếu lời lẽ có thể làm chảy máu thì đúng là cô có lý do để sợ hãi. Tôi nghĩ quần áo của cô sẽ được an toàn, tiểu thư ạ."

Họ lên đường tới Tháp Vương trên một lối mòn nhỏ mới được dọn sạch tuyết, hai bên đường là những đống tuyết bản. "Tôi nghe nói hoàng hậu của anh có bộ râu bờm xồm đen nhánh."

Jon biết anh không nên cười, nhưng anh không thể cưỡng lại được. "Chỉ có chút ria mép thôi. Nhưng rất thưa. Cô có thể gọi chúng là lông."

"Thất vọng quá!"

Dù nói đi nói lại về việc muốn trở thành chủ nhân của dinh thự mới, Selyse Baratheon có vẻ như không hề vội vàng từ bỏ sự thoải mái ở Hắc Thành để đến với bóng tối ở Pháo Đài Đêm. Tất nhiên bà có lính canh - bốn người giữ cửa, hai người phía ngoài trên bậc cầu thang, hai người bên trong đứng cạnh lò than. Chỉ huy họ là Ser Patrek vùng Núi Vương trong bộ trang phục hiệp sĩ

màu trắng, xanh da trời và bạc. Áo choàng của anh ta tung tóe hình các ngôi sao năm cánh. Khi đứng trước Val, viên hiệp sĩ quỳ một gối và hôn lên găng tay của cô. "Trông cô xinh đẹp hơn cả những lời đồn đại, thưa công chúa," anh ta tuyên bố. "Hoàng hậu cũng kể cho tôi rất nhiều về vẻ đẹp của cô."

"Sao lạ vậy? Bà ấy còn chưa gặp tôi mà." Val vỗ nhẹ lên đầu Ser Patrek. "Đứng lên đi nào, ser quý gối! Đứng lên, đứng lên!" Giọng điệu của cô ấy nghe như đang nói chuyện với một con chó vậy.

Jon phải cố hết sức mới không phá lên cười. Giữ bộ mặt nghiêm nghị, anh nói với viên hiệp sĩ rằng anh muốn diện kiến hoàng hậu. Ser Patrek cho một kỵ binh hạng nặng trèo cầu thang lên hỏi xem hoàng hậu có muốn gặp họ hay không. "Nhưng con sói phải ở lại đây," Ser Patrek khẳng định.

Jon đã lường trước điều đó. Con sói làm hoàng hậu Selyse lo lắng, không kém Wun Weg Wun Dar Wun là bao. "Bóng Ma, ở lại đây nhé."

Họ thấy hoàng hậu đang ngồi khâu vá bên ngọn lửa, trong khi tên hề của bà ta nhảy múa vòng quanh với những tiếng nhạc mà chỉ hần mới nghe nổi, chuông bò treo trên những chiếc gạc kêu leng keng. "Con quạ con quạ," Mặt Sẹo kêu to khi nhìn thấy Jon. "Dưới biển, lông quạ trắng như tuyết, ta biết, ta biết, ồ ồ ô." Công chúa Shireen đang cuộn tròn trên một chiếc ghế bên cửa sổ, chiếc mũ trùm đầu kéo lên che nơi vảy xám làm mặt cô bé biến dạng kinh khủng nhất.

Không có dấu vết gì của Quý cô Melisandre. Jon thở phào nhẹ nhõm. Sớm hay muộn anh cũng sẽ phải đối mặt với nữ tu đỏ, nhưng anh không muốn gặp cả hoàng hậu và cô ta cùng một lúc. "Thưa hoàng hậu." Anh quỳ một gối. Và Val làm theo.

Hoàng hậu Selyse để đồng đồ may vá sang một bên. "Đứng lên đi!"

"Nếu hoàng hậu cho phép, thần xin được giới thiệu tiểu thư Val. Dalla chị cô ấy là..."

"... mẹ của thằng nhóc to mồm vẫn làm chúng ta thức giấc mỗi đêm. Ta biết

cô ta là ai rồi, Lãnh chúa Snow." Hoàng hậu khịt mũi. "Thật may cho người là cô ấy trở về trước chồng ta, nếu không người sẽ gặp rắc rối lớn. Thực sự là cực lớn đấy."

"Cô là công chúa du mục à?" Shireen hỏi Val.

"Vài người gọi tôi như vậy," Val nói. "Chị tôi là vợ của Mance Rayder, Vị-Vua-Bên-Ngoài-Tường-Thành. Chị ấy chết khi sinh con cho ông ấy."

"Tôi cũng là công chúa," Shireen tuyên bố, "nhưng tôi không có chị gái. Tôi từng có một người anh họ, nhưng anh ấy lên thuyền và đi rồi. Anh ấy chỉ là con hoang, nhưng tôi thích anh ấy."

"Shireen," mẹ cô bé nói. "Mẹ dám chắc tướng chỉ huy không đến đây để nghe con nói về nghiệp chướng của Robert đâu. Mặt Sợ, làm một tên gốc ngoan ngoãn và đưa công chúa về phòng đi nào."

Chuông trên người hắc leng keng. "Đi xa, đi xa," tên hề hát, "Đi với ta xuống lòng biển, đi xa, đi xa, đi xa." Hắc vừa nhảy cóc vừa nắm tay công chúa nhỏ và kéo cô bé về phòng.

Jon nói, "Thưa hoàng hậu, thủ lĩnh của dân du mục đã đồng ý với những điều khoản của thần."

Hoàng hậu Selyse gật đầu rất khẽ. "Chồng ta luôn muốn cho đám người man rợ này một nơi ẩn náu. Chỉ cần giữ vững nền hòa bình cho nhà vua và tuân theo luật pháp của nhà vua, họ sẽ được chào đón ở vương quốc của chúng ta." Bà ta bậm môi. "Nghe nói họ có nhiều người khổng lồ hơn đi cùng."

Val trả lời. "Gần hai trăm, thưa hoàng hậu. Và hơn tám mươi con ma mút."

Hoàng hậu rung mình. "Những sinh vật đáng sợ." Jon không biết bà ta đang nói đến những con voi ma mút hay người khổng lồ. "Tuy nhiên, những con vật đó có thể có ích cho chồng ta trên chiến trường."

"Có thể như vậy, thưa hoàng hậu," Jon nói, "nhưng lũ ma mút quá to nên

không thể đi qua cổng thành của chúng ta."

"Không làm cho cổng to hơn được nữa à?"

"Như vậy... thần nghĩ đó không phải là ý kiến hay."

Selyse khụt khịt. "Nếu người nghĩ vậy. Chắc hẳn người biết về những chuyện đó rõ hơn ta. Thế người định cho đám dân du mục này ở đâu? Chắc hẳn Thị Trấn Chuột Chũi không đủ rộng để chứa... họ có bao nhiêu người ấy nhỉ?"

"Bốn nghìn, thưa hoàng hậu. Họ sẽ giúp chúng ta đóng quân trong các tòa lâu đài bỏ hoang, giúp bảo vệ Tường Thành tốt hơn."

"Theo những gì ta được nghe thì mấy tòa lâu đài đó đều đổ nát hết rồi. Những nơi ẩm ướt, hoang vu và lạnh lẽo, hầu như chẳng hơn gì đồng gạch vụn. Ở Trạm Đông chúng ta còn nghe nói có chuột và nhện nữa."

Giờ này, chắc hẳn cái lạnh đã giết hết lũ nhện rồi, Jon nghĩ, và chuột có thể là một nguồn thực phẩm hữu ích cho mùa đông. "Tất cả đều đúng, thưa hoàng hậu... nhưng ngay cả những đồng đổ nát cũng là nơi trú ẩn. Và Tường Thành sẽ đứng giữa họ và bọn Ngoại Nhân."

"Ta thấy có vẻ người đã xem xét chuyện này rất kỹ, Lãnh chúa Snow. Ta chắc hẳn vua Stannis sẽ hài lòng khi ông thắng trận trở về."

Đó là nếu ông ấy trở về. "Tất nhiên," hoàng hậu tiếp tục, "đám du mục sẽ phải nhận Stannis làm vua và R'hllor làm vị thần của mình."

Đây rồi, cuối cùng chúng ta đã đối mặt nhau trên con đường hẹp. "Hoàng hậu, xin người thứ lỗi. Đó không phải là những điều khoản mà chúng thần trao đổi."

Mặt nữ hoàng đành lại. "Một sơ suất tai hại." Chút ảm áp ít ỏi trong giọng nói của bà lập tức biến mất toàn bộ.

"Cư dân tự do không quỳ gối," Val nói với bà ta.

"Vậy thì họ càng phải quỳ," hoàng hậu tuyên bố.

"Người cứ thử làm thế xem, và chúng tôi sẽ nổi dậy một lần nữa ngay khi cơ hội đầu tiên xuất hiện," Val hứa hẹn. "Nổi dậy với dao kiếm trong tay."

Môi hoàng hậu mím lại, và cằm bà ta khễ rung lên. "Người thật xác láo! Ta nghĩ chỉ có bọn du mục mới hành xử như vậy. Chúng ta phải nhanh chóng tìm cho người một người chồng để hấn dạy người thế nào là lịch sự." Hoàng hậu quay đầu và nhìn về phía Jon. "Ta không đồng ý, tướng chỉ huy. Cả chồng ta cũng vậy. Ta không thể cản người mở cổng thành, cả hai chúng ta đều hiểu rõ, nhưng ta dám chắc người sẽ phải trả lời cho chuyện này một khi nhà vua trở về từ chiến trận. Có thể người sẽ muốn suy nghĩ lại đấy."

"Thưa hoàng hậu." Jon quỳ lần nữa. Lần này Val không làm theo. "Thần xin lỗi vì các hành động của thần khiến người không hài lòng. Thần làm những gì thần cho là tốt nhất. Giờ thần được phép đi chưa?"

"Đi đi, ngay lập tức!"

Khi đã ra ngoài và tránh xa khỏi hoàng hậu, Val bắt đầu xả cơn giận của mình. "Anh nói dối về bộ râu của bà ta. Râu trên cằm bà ta còn rậm hơn cả lông giữa hai chân tôi nữa. Và đứa con gái... mặt con bé..."

"Do bệnh vảy xám đấy."

"Chúng tôi gọi đó là cái chết màu xám."

"Ồ trẻ em, đó không phải lúc nào cũng là căn bệnh chết người."

"Nhưng ở phía bắc Tường Thành thì đúng như vậy. Cây cần độc dược là giải pháp tốt nhất, nhưng một cái gối hoặc một nhát kiếm cũng có tác dụng không kém. Nếu là mẹ của đứa trẻ đáng thương như vậy thì tôi đã trao cho nó món quà ân huệ từ lâu rồi."

Đây là một Val mà Jon chưa từng thấy bao giờ. "Công chúa Shireen là đứa con duy nhất của hoàng hậu."

"Tôi thấy đáng thương cho cả hai người họ. Đứa trẻ đó không sạch bệnh."

"Nếu Stannis thắng trong cuộc chiến này, Shireen sẽ là người thừa kế Ngai Sắt."

"Vậy thì tôi thấy đáng thương cho Bảy Phụ Quốc của anh."

"Các học sĩ nói bệnh vảy xám không..."

"Các học sĩ cứ việc tin vào những gì họ muốn tin. Nếu muốn biết sự thật, hãy hỏi các phù thủy rừng rậm ấy. Cái chết xám chỉ ngủ thôi, và nó sẽ tỉnh dậy. Đứa trẻ đó không sạch bệnh!"

"Cô bé có vẻ rất đáng yêu. Cô không thể biết..."

"Tôi biết. Anh chẳng biết gì, Jon Snow ạ." Val nắm lấy cánh tay anh. "Tôi muốn đưa con quái vật ra khỏi đó. Thằng bé và vú em của nó. Anh không thể để họ ở chung tòa tháp với một đứa con gái đã chết được."

Jon giật tay cô ra. "Con bé chưa chết."

"Nó chết rồi. Mẹ nó không nhìn ra thôi. Dường như cả anh cũng vậy. Nhưng cái chết đã ở đó." Cô bước nhanh lên trên, sau đó quay lại. "Tôi đã đem Tormund Giantsbane về cho anh. Hãy đem quái vật về cho tôi."

"Tôi sẽ làm nếu có thể."

"Anh phải làm. Anh nợ tôi một món nợ, Jon Snow." Jon nhìn cô sai bước. Cô ấy sai rồi. Chắc chắn cô ấy sai rồi. Vảy xám không phải là căn bệnh chết người ở trẻ em.

Anh lại không thấy Bóng Ma đâu. Mặt trời đã xuống thấp ở chân trời phía tây. Một cốc rượu nóng nêm gia vị sẽ giúp ích cho mình lúc này. Hai cốc thì

càng tốt. Nhưng việc đó phải để sau đã. Anh có những kẻ thù phải đối mặt. Loại kẻ thù kinh khủng nhất: các anh em.

Anh thấy Leathers đang đợi anh bên ngoài chiếc lồng kéo bằng ròng rọc quay tay. Hai người họ vào trong lồng và lên đỉnh Tường Thành cùng nhau. Càng lên cao, gió càng thổi mạnh. Lên được khoảng 15 mét, chiếc lồng nặng bắt đầu xoay theo từng cơn gió. Nó đập vào Tường Thành liên tục, khiến những tinh thể trong như pha lê rơi xuống như mưa và sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Họ lên đến tòa tháp cao nhất của lâu đài. Ở độ cao 120 mét, gió dường như mọc răng, nó cắn xé chiếc áo choàng đen của anh, khiến chiếc áo đập lật phật vào các song sắt. Ở độ cao hơn 200 mét, gió như cắt vào da thịt anh. Tường Thành là của ta, Jon tự nhủ khi đám người quay ròng rọc đang kéo chiếc lồng vào, ít nhất trong hai ngày nữa.

Jon nhảy xuống mặt băng, cảm ơn mấy người kéo lồng, gật đầu với các lính giáo đang đứng canh gác. Cả hai đều đội mũ len trùm đầu, nên anh chẳng nhìn thấy mặt họ ngoại trừ đôi mắt, nhưng anh nhận ra Ty qua mớ tóc đen bóng dầu rối rắm sau lưng và Owen qua chiếc xúc xích nhét vào bao kiếm bên hông. Dù sao anh cũng vẫn nhận ra họ, chỉ qua cách họ đứng. Một lãnh chúa tử tế phải hiểu người của mình, cha anh từng nói với anh và Robb như vậy hồi ở Winterfell.

Jon đi bộ tới rìa Tường Thành và nhìn xuống từ địa nơi đội quân của Mance Rayder bỏ mạng. Anh tự hỏi giờ này Mance đang ở đâu. Hắn có tìm thấy em không, em gái? Hay em chỉ là cái cớ để anh thả hãn ra?

Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối anh gặp Arya. Bây giờ trông con bé thế nào nhỉ? Anh có còn nhận ra nó nữa không? Arya Đê Tiện. Mặt con bé lúc nào cũng bẩn thỉu. Con bé có còn giữ thanh kiếm mà anh đã nhờ Mikken rèn cho nó hay không? Đám chúng bằng đầu nhọn, anh nói với cô bé. Con bé có thể áp dụng nó trong đêm đám cưới nếu một nửa những thông tin anh nghe được về Ramsay Snow là sự thật. Hãy đưa con bé về nhà, Mance. Ta đã cứu con trai người khỏi ngọn lửa của Melisandre, và giờ ta chuẩn bị cứu bốn nghìn dân du mục của người. Người chỉ nợ ta mỗi tính mạng của con bé thôi.

Phía bắc khu rừng ma ám, bóng chiều đang dần bò tới qua những thân cây.

Bầu trời phía tây đỏ rực lên, trong khi ở phía đông, ngôi sao đầu tiên bắt đầu ló rạng. Jon Snow gập các ngón bên bàn tay cầm kiếm lại, nhớ đến tất cả những gì anh đã mất. Sam, tên béo ngốc nghếch đáng yêu kia, cậu đã chơi tôi một vở thật ác khi đưa tôi lên làm tướng chỉ huy, cậu có biết không? Tướng chỉ huy không có bạn bè.

"Lãnh chúa Snow?" Leathers nói, "Chiếc lồng đang đi lên."

"Ta nghe thấy rồi." Jon từ rìa bức tường quay lại.

Những người đầu tiên lên tới nơi là trưởng các bộ tộc Flint và Norrey, trong bộ đồ bằng lông và sắt. Tộc trưởng của Norrey trông như một con cáo già - nhăn nheo và nhỏ thó, nhưng đôi mắt lạnh lợi và hoạt bát. Torgben Flint thấp hơn nửa cái đầu, nhưng nặng phải gấp đôi - một ông già cộc cằn to béo, hai tay to như đùi lợn với những đốt ngón tay đỏ rực xương xẩu, nặng nhọc chống gậy mạn gai và tập tễnh bước đi. Tiếp theo là Bowen Marsh thu mình trong tấm da gấu. Theo sau ông ta là Othell Yarwyck. Tiếp đến là Septon Cellador nửa say nửa tỉnh.

"Đi cùng ta," Jon nói với bọn họ. Họ đi về phía tây trên đỉnh Tường Thành, dọc theo những con đường trải sỏi tiến về phía mặt trời lặn. Khi đi cách trạm nghỉ sưởi ấm khoảng 50 mét, anh nói, "Có biết tại sao ta lại triệu tập mọi người không? Ba ngày nữa, chúng ta sẽ mở cổng cho Tormund và người của hắn đi qua Tường Thành. Chúng ta sẽ phải chuẩn bị rất nhiều thứ."

Đón nhận câu thông báo của anh là sự im lặng. Sau đó Othell Yanvyck nói, "Tướng chỉ huy, bọn chúng là hàng nghìn..."

"... dân du mục gầy nhẳng, da bọc xương, đói khát và xa nhà." Jon chỉ về phía lửa trại của dân du mục. "Bọn họ có bốn nghìn người, theo lời Tormund nói."

"Bọn chúng có ba nghìn người quanh ngọn lửa." Bowen Marsh sống chỉ để đo đạc và đong đếm. "Nghe nói số người ở Hardhome với mù phù thủy rừng rậm còn gấp đôi số đó. Và Ser Denys cũng gửi thư nói về những khu trại lớn trên núi, bên ngoài Tháp Đêm..."

Jon không phủ nhận điều đó. "Tormund nói Khóc Lóc định cố vượt qua Cầu Đầu Lâu một lần nữa."

Quả Lựu Già chạm vào cái sẹo của ông. Ông nhận lấy cái sẹo đó vì bảo vệ Cầu Đầu Lâu trong làn gần đây nhất Khóc Lóc cố tìm đường vượt qua hẻm Gorge. "Chắc chắn tướng chỉ huy không định đồng ý cho... cho cả tên quái vật đó đi qua đây chứ?"

"Ta không hề muốn." Jon vẫn chưa quên mấy cái đầu mà Khóc Lóc để lại cho anh với những hốc mắt đầy máu. Jack Bulwer Đen, Hai Long Lá, Garth Long Xám. Ta không thể trả thù cho họ, nhưng ta sẽ không quên tên họ. "Nhưng đúng đây, thưa các lãnh chúa. Cả hãn nữa. Chúng ta không thể lựa chọn giữa đám dân du mục, nói tên này được qua, tên kia không được qua. Hòa bình nghĩa là hòa bình cho tất cả mọi người."

Norrey khạc nhổ. "Chẳng khác gì thương lượng hòa bình với sói và lũ quạ ăn xác thối."

"Trong các hầm ngục của ta thanh bình lắm," Flint Già càu nhàu. "Đưa tên Khóc Lóc cho ta."

"Khóc Lóc đã giết bao nhiêu lính biệt kích rồi?" Othell Yarwyck hỏi. "Hắn đã cưỡng hiếp, giết hay đánh cắp bao nhiêu phụ nữ?"

"Ba người trong dòng tộc của ta," Flint Già nói. "Và hắn thường chọc mù những đứa con gái nào hắn không thèm bắt."

"Khi một người gia nhập đội quân áo đen, mọi tội lỗi của hắn đều được tha thứ," Jon nhắc. "Nếu chúng ta muốn dân du mục chiến đấu bên cạnh mình, chúng ta phải tha thứ cho những tội lỗi trong quá khứ của họ, giống như tất cả chúng ta ở đây."

"Khóc Lóc sẽ không nói lời tuyên thệ đâu," Yarwyck khẳng định. "Hắn sẽ không đời nào chịu mặc áo choàng đen. Ngay cả những tên cướp khác cũng không tin tưởng hắn."

"Không cần phải tin người mới dùng được người." Nếu không làm sao ta có thể sử dụng tất cả các người?"

"Chúng ta cần Khóc Lóc và những kẻ khác giống hần. Ai hiểu rõ về rừng hoang hơn một tên du mục? Ai hiểu kẻ thù của chúng ta hơn một người từng đánh nhau với chúng?"

"Tất cả những gì tên Khóc Lóc biết làm là hiếp và giết," Yarwyck nói.

"Một khi vượt qua Tường Thành, quân du mục sẽ đông gấp ba lần chúng ta," Bowen Marsh nói. "Và đó mới chỉ là đội quân của Tormund. Thêm cả người của Khóc Lóc và những kẻ hiện đang ở Hardhome, chúng sẽ đủ sức mạnh để kết liễu Đội Tuần Đêm chỉ trong một đêm."

"Số lượng không quyết định thắng bại của chiến tranh. Các người chưa nhìn thấy họ thôi. Một nửa trong số họ đang sắp chết đến nơi rồi."

"Tôi lại muốn họ chết hơn," Yarwyck nói. "Nếu lãnh chúa hài lòng."

"Ta chẳng thấy hài lòng gì cả." Giọng Jon lạnh lẽo như cơn gió đang giật áo choàng của họ. "Trong trại đó có hàng trăm, hàng nghìn trẻ em. Cả phụ nữ nữa."

"Các nữ chiến binh."

"Một số thôi. Cùng với họ là những người mẹ, người bà, góa phụ và các bé gái... ngài cũng muốn họ phải chết hết sao?"

"Các anh em không nên cãi nhau ầm ĩ," Septon Cellador nói. "Chúng ta hãy quỳ xuống cầu nguyện Bà Lão ban cho chúng ta sự thông thái."

"Lãnh chúa Snow," Norrey nói, "ngài định cho đám du mục đó ở đâu? Hy vọng không phải ở vùng đất của tôi chứ?"

"Đúng," Flint Già nói. "Ngài muốn đưa chúng đến vùng Quà Tặng, đó là điều điên rồ, nhưng hãy chú ý đừng để chúng lang thang ra ngoài, nếu không tôi sẽ

gửi lại ngài đầu của chúng đây. Mùa đông đang đến gần rồi, tôi không muốn thêm các miệng ăn nữa."

"Đám du mục sẽ ở lại Tường Thành," Jon trấn an bọn họ. "Hầu hết sẽ ở một trong những tòa lâu đài bỏ hoang của chúng ta. Đội Tuần Đêm giờ đã có quân đồn trú ở Icemark, Long Barrow, Sable Hall, Greyguard, và Deep Lake, tất cả đều thiếu rất nhiều quân số, nhưng mười tòa lâu đài khác vẫn bị bỏ không. Đàn ông có vợ con, tất cả những đứa trẻ mồ côi dưới 10 tuổi, bà già, các bà mẹ góa, đám phụ nữ không biết đánh nhau. Chúng ta sẽ đưa các nữ chiến binh đến Long Barrow để nhập hội với các chị em của họ, đàn ông độc thân sẽ đến các pháo đài khác mà chúng ta vừa mở cửa trở lại. Những người gia nhập đội quân áo đen sẽ ở lại đây, hoặc được đưa sang Trại Đông hay Tháp Đêm. Tormund sẽ lấy Oakenshield làm cứ địa, để hắn ở trong tầm mắt chúng ta."

Bowen Marsh thở dài. "Nếu chúng không giết chúng ta bằng kiếm thì chúng cũng sẽ làm việc đó bằng miệng. Trời ạ, tại sao tướng chỉ huy có thể đề xuất nuôi ăn Tormund và hàng nghìn người của hắn được cơ chứ?"

Jon đã lường trước câu hỏi đó. "Qua Trại Đông chúng ta sẽ mang thức ăn đến bằng thuyền, sao cho đủ dùng thì thôi. Thực phẩm sẽ đến từ vùng đất ven sông, vùng đất bão tố và thung lũng Arryn, từ Dorne và vùng Reach, từ các Thành Phố Tự Trị phía bên kia biển hẹp."

"Và chúng ta sẽ phải trả tiền thực phẩm... tôi xin hỏi bằng cách nào đây?"

Bằng vàng, từ Ngân Hàng Sắt của Braavos, Jon định nói như vậy. Nhưng thay vào đó, anh nói, "Ta đã đồng ý cho dân tự do giữ lại lông và da thú. Họ sẽ cần đến chúng để giữ ấm khi mùa đông đến. Tất cả những tài sản khác, họ sẽ phải giao nộp. Vàng, bạc, hổ phách, đá quý, các tác phẩm điêu khắc, bất cứ thứ gì có giá trị. Chúng ta sẽ đưa tất cả những thứ đó qua Biển Hẹp và bán ở các Thành Phố Tự Trị."

"Tất cả tài sản của dân du mục," Norrey nói. "Chắc đủ để ngài mua một gia lúa mạch. Có khi được hai gia đấy."

"Tướng chỉ huy, tại sao không tước cả vũ khí của đám du mục nữa?" Clydas hỏi.

Leathers phá lên cười. "Các người muốn dân du mục chiến đấu bên cạnh các người, chống lại kẻ thù chung. Chúng ta sẽ chiến đấu kiểu gì nếu không có vũ khí? Các người muốn chúng ta ném tuyết vào bọn xác sống à? Hay là muốn chúng ta dùng que đâm chúng?"

Vũ khí mà hầu hết dân du mục mang theo cũng chẳng hơn những cái que là bao, Jon nghĩ. Dùi cui gỗ, rìu đá, vò, giáo bằng gỗ vót nhọn tời qua lửa, dao làm bằng xương, đá và đá rỗng, khiên bằng liễu gai, giáp xương và da thuộc. Người Thenn mặc đồ đồng, và những tên cướp như Khóc Lóc mang những thanh kiếm thép và sắt cướp được từ xác chết... nhưng ngay cả những thứ đó cũng thường cũ kỹ, dums dỏ vì được sử dụng quá nhiều lần và lóm đóm những vết gỉ sét.

"Tormund Giantsbane sẽ không bao giờ sẵn sàng tước vũ khí của người phe hắc," Jon nói. "Hắc không phải là gã Khóc Lóc, nhưng cũng không hèn nhát. Nếu tôi yêu cầu hắc điều đó, chắc chắn sẽ có đổ máu xảy ra."

Norrey đưa ngón tay lên vuốt râu. "Ngài có thể cho đám du mục của ngài ở trong các pháo đài đồ nát, Lãnh chúa Snow, nhưng ngài sẽ giữ họ ở lại bằng cách nào? Điều gì sẽ ngăn họ tiến về phía nam tới một vùng đất đẹp đẽ hơn, ấm áp hơn?"

"Vùng đất của chúng ta," Flint Già nói.

"Tormund đã thề với ta. Hắc sẽ ở cùng phe với chúng ta cho đến mùa xuân. Khóc Lóc và các đội trưởng khác cũng sẽ thề như vậy, hoặc chúng ta sẽ không để họ qua."

Flint Già lắc đầu. "Họ sẽ phản bội chúng ta."

"Lời của Khóc Lóc chẳng có giá trị gì cả," Othell Yarwyck nói. "Chúng là những kẻ hoang dã vô thần," Septon Cellador nói. "Ngay cả ở phương nam người ta cũng đều biết đến sự phản trắc của dân du mục."

Leathers khoanh tay lại. "Còn nhớ trận chiến dưới kia không? Hồi đó tôi ở phe bên kia, nhớ không? Giờ tôi mặc màu đen giống các người và luyện cho lũ nhóc của các người kỹ năng chém giết. Một số kẻ sẽ gọi tôi là phản bội. Có thể... nhưng tôi không man rợ hơn lũ quạ các người. Chúng tôi cũng có các vị thần. Chính là các cự thần của Winterfell."

"Các vị thần phương Bắc, kể từ trước khi bức tường này được dựng lên," Jon nói. "Tormund đã thề trước chính những vị thần đó. Hắn sẽ giữ lời thề. Ta hiểu hắn cũng như hiểu Mance Rayder. Ta đã đi cùng họ một thời gian, chắc mọi người vẫn còn nhớ."

"Tôi vẫn chưa quên," Lãnh chúa Quản Gia nói.

Tất nhiên rồi, Jon nghĩ, ta không nghĩ ngài quên đâu.

"Mance Rayder cũng đã nói lời thề," Marsh tiếp tục. "Hắn ta thề sẽ không đeo vương miện, không lấy vợ, không sinh con. Sau đó hắn phản bội, làm tất cả những việc đó, và dẫn một đội quân đáng sợ tấn công vương quốc. Chính tàn dư của đội quân đó đang chờ đợi phía bên kia Tường Thành."

"Đám tàn dư tan nát."

"Một thanh kiếm gãy vẫn có thể được rèn lại. Một thanh kiếm gãy vẫn có thể giết người."

"Dân du mục không có luật lệ, cũng chẳng có các lãnh chúa," Jon nói, "nhưng họ yêu quý con cái của mình. Ông có đồng ý điều đó không?"

"Điều chúng ta quan tâm không phải là con của chúng. Chúng ta sợ cha chúng, chứ không phải đàn con."

"Ta cũng vậy thôi. Thế nên ta mới muốn giữ con tin." Ta không phải tên ngốc cả tin như ông nghĩ... cũng không mang tạo dòng máu du mục nào, dù ông muốn nghĩ ra sao. "Một trăm cậu bé tuổi từ 8 đến 16. Mỗi đội trưởng và thủ lĩnh phải giao nộp một người con trai, còn lại chọn bằng cách rút thăm. Các

cậu bé sẽ cho làm tiểu đồng hoặc cận vệ, để người của chúng ta có thời gian làm việc khác. Rồi một ngày sẽ có những người trong số họ muốn gia nhập đội quân áo đen. Những sự việc lạ lùng hơn từng xảy ra rồi. Số còn lại sẽ tiếp tục làm con tin để chắc chắn cha mẹ chúng trung thành với chúng ta."

Người phương Bắc nhìn nhau. "Con tin?" người nhà Norrey suy tư. "Tormund đồng ý với việc này rồi à?"

Hoặc đồng ý, hoặc phải nhìn người của hắn chết dần. "Hắn gọi đó là cái giá trả phải bằng máu," Jon Snow nói, "nhưng hắn sẽ trả."

"Đúng, tại sao không chứ?" Flint Già chống mạnh gậy xuống băng. "Chúng ta luôn gọi chúng là những đứa trẻ được bảo hộ khi Winterfell đòi giữ các cậu nhóc làm con tin, chẳng có gì đáng sợ cả."

"Chẳng có gì đáng sợ, trừ những đứa mà cha mẹ chúng làm các vị Vua Mùa Đông phật ý," Norrey nói. "Những đứa được trả về trong tình trạng mất đầu. Vậy nói tôi nghe, chàng trai... nếu dám du mục bạn cậu tạo phản thì cậu có dám làm những việc phải làm không?"

Hỏi Janos Slynt ấy. "Tormund Giantsbane sẽ không dám giỡn mặt với ta. Ta có thể chỉ là một cậu nhóc xanh non trong mắt ông, Lãnh chúa Norrey ạ, nhưng ta vẫn là con trai của Eddard Stark."

Câu nói đó vẫn chưa làm Lãnh chúa Quản Gia hài lòng. "Ngài nói những thằng nhóc đó sẽ được dùng làm cận vệ. Chắc hẳn tướng chỉ huy không định cho họ tập chiến đấu đấy chứ?"

Con giận của Jon bùng lên. "Không thưa ngài, ta định cho chúng khâu đồ lót bằng ren. Tất nhiên họ sẽ luyện tập để chiến đấu rồi. Họ cũng sẽ đánh bọ, bỏ củi, dọn phân chuồng ngựa, đổ bỏ, đưa thư... và xen kẽ với những việc đó, họ sẽ được tập luyện với giáo, kiếm và trường cung."

Marsh mặt lại càng đỏ gay đỏ tía. "Xin tướng chỉ huy bỏ quá cho nếu tôi nói thẳng, nhưng tôi không có cách nào nhẹ nhàng hơn để diễn tả việc này. Những gì ngài vừa nói chẳng khác gì phản bội. Tám nghìn năm qua, người

của đội Đội Tuần Đêm đứng trên Tường Thành và chiến đấu chống lại bọn du mục. Giờ ngài lại muốn cho chúng đi qua, cho chúng ở trong lâu đài của chúng ta, cho chúng ăn, cho chúng mặc, dạy chúng cách chiến đấu. Lãnh chúa Snow, tôi có phải nhắc ngài không? Ngài đã đọc lời tuyên thệ."

"Ta biết mình đã thề điều gì." Jon đã nói lời tuyên thệ. "Ta là thanh kiếm trong bóng đêm. Ta là người gác những bức tường thành. Ta là ngọn lửa xua tan băng giá, là ánh sáng gọi bình minh, là chiếc tù và đánh thức người say ngủ, là tấm khiên bảo vệ vương quốc loài người. Ông chẳng phải cũng đã nói những lời đó khi tuyên thệ hay sao?"

"Đúng vậy. Tướng chỉ huy biết mà."

"Ông có chắc là ta không quên đoạn nào không? Đoạn về nhà vua và các luật lệ, và chúng ta phải bảo vệ mọi tấc đất của ngài và bám chặt lấy mọi tòa lâu đài đồ sộ ấy? Đoạn đó thế nào nhỉ?" Jon chờ đợi một câu trả lời. Nhưng không có câu trả lời nào cả. "Ta là tấm khiên bảo vệ vương quốc loài người. Chính là những lời đó. Vậy hãy nói cho ta nghe, lãnh chúa - đám du mục đó là gì, nếu không phải là người?"

Bowen Marsh mở miệng. Nhưng chẳng thốt ra được lời nào. Cổ ông ta đỏ lựng lên.

Jon Snow quay mặt đi. Tia nắng cuối cùng đã nhạt. Anh quan sát những vết nứt trên Tường Thành chuyển từ màu đỏ sang xám, rồi đen, từ những vệt lửa đỏ thành những dòng sông băng đen kịt. Phía dưới, Quý cô Melisandre chắc hẳn đang đốt lửa đêm và tụng kinh, Thần Ánh Sáng, xin hãy bảo vệ chúng con, vì màn đêm tối tăm và đầy rẫy nỗi kinh hoàng.

"Mùa đông đang đến rồi," cuối cùng Jon nói và phá vỡ không gian im ắng nặng nề, "và cùng với nó là bọn Bóng Trắng. Tường Thành là nơi chúng ta chặn chúng lại. Tường Thành được xây nên để ngăn chúng... nhưng Tường Thành phải có người. Cuộc thảo luận này đã đến hồi kết thúc. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm trước khi cánh cổng được mở ra. Tormund và người của hắn ta sẽ cần thức ăn, quần áo mặc và ngựa cưỡi. Một số người ốm yếu và cần được chăm sóc. Những nhiệm vụ đó sẽ đặt lên vai ông, Clydas ạ. Hãy

cứu càng nhiều người càng tốt."

Clydas chớp đôi mắt hồng mờ đục. "Tôi sẽ làm hết sức có thể, Jon. Ý tôi là, thưa lãnh chúa."

"Chúng ta cần chuẩn bị tất cả xe đẩy, xe ngựa sẵn sàng để đưa cư dân tự do đến nhà mới của họ. Othell, ông sẽ lo việc đó."

Yarwyck nhăn nhó. "Vâng, thưa tướng chỉ huy."

"Lãnh chúa Bowen, ông sẽ thu lộ phí. Vàng, bạc, hổ phách, kiềng cổ, vòng tay, dây chuyền. Phân loại tất cả rồi đếm và chắc chắn chúng đến Trại Đông một cách an toàn."

"Vâng, thưa Lãnh chúa Snow," Bowen Marsh nói.

Và Jon nghĩ về những lời nữ tu đỏ nói, "Băng tuyết và những con dao trong bóng tối. Máu đông đặc và cứng ngắc, và một lưỡi thép trần." Anh co duỗi bàn tay cầm kiếm. Gió đang thổi mỗi lúc một mạnh hơn.

CERSEI

Mỗi đêm hôm sau dường như lại lạnh hơn đêm hôm trước.

Căn ngục chẳng có lò sưởi cũng không có chậu than. Cánh cửa sổ duy nhất quá cao để ả có thể nhìn ra ngoài và quá nhỏ để có thể chui qua, nhưng lại rộng hơn mức cần thiết để gió lạnh lùa vào. Cersei đã xé nát chiếc áo đầu tiên họ đưa cho và đòi quần áo của chính ả, song việc đó chẳng mang lại kết quả gì mà chỉ khiến ả phải trần truồng run rẩy. Khi họ mang chiếc áo thứ hai đến, ả mặc nó qua đầu và ngóng nghịu cảm ơn.

Cửa sổ cũng khiến âm thanh lọt qua. Đó cũng là cách duy nhất để thái hậu biết ngoài kia đang có gì diễn ra trong thành phố. Các nữ tu đem đồ ăn chẳng kể cho ả chuyện gì.

Ả ghét điều đó. Jaime sẽ đến cứu ả, nhưng làm sao ả biết được khi nào anh sẽ đến? Cersei chỉ hy vọng anh không ngu ngốc đến mức bỏ lại đội quân của mình mà đi trước. Anh sẽ cần mọi tay kiếm để đối đầu với Hội Anh Em Nghèo rách rưới bao quanh Đại Điện. Ả thường hỏi về người em sinh đôi của mình, nhưng các cai ngục không trả lời. Ả hỏi về Ser Loras nữa. Theo tin tức gần đây nhất, Hiệp Sĩ Hoa đang chết dần ở Dragonstone vì những vết thương sau cuộc chiếm thành. Cứ để hấn chết, Cersei nghĩ, và chết nhanh lên một chút. Cái chết của thằng nhóc sẽ để lại một chỗ trống trong đội Ngự Lâm Quân, và điều đó có thể là sự cứu rỗi đối với ả. Nhưng các septa cũng kín miệng về Loras Tyrell giống như họ kín miệng về Jaime.

Lãnh chúa Qyburn là người cuối cùng và duy nhất đến thăm ả. Thế giới của ả có bốn người: ả và ba cai ngục, những kẻ sùng đạo và kiên định. Septa Unella xương to, dáng người như đàn ông, với đôi tay đầy cục chai và các đường nét cau có, xấu xí què mùa. Septa Moelle có mái tóc trắng cứng quèo và đôi mắt nhỏ bần tiện lúc nào cũng nheo nheo nghi hoặc, bên trên một khuôn mặt sắc như lưỡi rìu. Septa Scolera lùn xùn với eo to, ngực bự, da màu ô liu và mùi cơ thể chua như sữa sắp thiu. Họ đem thức ăn và nước uống cho ả, đổ bỏ tiểu cho ả, và cứ vài ngày lại đem áo ả đi giặt, để lại ả nằm co ro trần truồng dưới chăn cho đến khi chiếc áo khô và họ đem trả lại. Thỉnh thoảng, Scolera sẽ đọc cuốn Ngôi Sao Bảy Cánh hoặc cuốn Kinh Cầu cho ả nghe, nhưng còn lại

không ai chịu nói chuyện hay trả lời những câu hỏi của ả.

Ả căm ghét và khinh bỉ cả ba bọn chúng, căm ghét và khinh bỉ không kém so với những người từng phản bội ả. Những người bạn giả dối, đám hầu bội bạc, những kẻ tuyên bố dành cho ả một tình yêu bất diệt, thậm chí là máu thịt trong gia đình... tất cả bọn chúng đều bỏ rơi ả khi ả cần giúp đỡ nhất. Tên Osney Kettleblack yếu đuối đã gục ngã trước đòn roi và phun hết vào tai Đại Chim Sẻ những bí mật mà đáng lẽ hẳn phải ôm theo xuống mồ. Các anh em trai của hắn, bọn cặn bã trên đường phố được ả cất nhắc, cũng chỉ ngồi đực ra đó, chẳng làm được trò trống gì. Đô đốc hải quân Aurane Waters đã chạy ra biển với đám chiến thuyền ả đóng cho hắn. Orton Merryweather cũng chạy về Longtable, đem theo vợ là Taena, kẻ từng là người bạn thực sự duy nhất của thái hậu trong những thời khắc kinh hoàng. Harys Swyft và Grand Maester Pycelle bỏ mặc thái hậu bị bắt và đặt vương quốc vào chính tay những kẻ từng muốn phản bội ả. Meryn Trant và Boros Blount từng thề sẽ bảo vệ nhà vua nhưng giờ chẳng thấy đâu. Thậm chí em họ Lancel, kẻ từng nói với ả bao lời yêu thương, giờ cũng là một trong những người buộc tội ả. Chú ruột từ chối giúp ả trị vì khi ả đề nghị đưa ông lên làm quân sư của nhà vua.

Và Jaime...

Không, ả không thể tin, và sẽ không tin đâu. Jaime sẽ tới đây ngay khi biết tin về cảnh ngộ của ả. "Đến đây ngay lập tức," ả đã viết như vậy. "Giúp ta. Cứu ta. Lúc này ta cần chàng hơn bao giờ hết. Ta yêu chàng. Ta yêu chàng. Ta yêu chàng. Hãy đến ngay lập tức." Qyburn đã thề sẽ đảm bảo lá thư của ả đến được chỗ người em sinh đôi, hiện đang ở vùng đất ven sông với đội quân của mình. Tuy nhiên, Qyburn từ đó đến nay không trở lại. Rất có thể ông ta đã chết, đầu ông ta đang cắm trên ngọn giáo trên cổng thành. Hoặc là đang héo mòn dần trong ngục tối dưới Tháp Đỏ và lá thư vẫn chưa được gửi. Thái hậu hỏi thăm tin tức về ông ta hàng trăm lần, nhưng những kẻ bắt giữ không chịu nói gì. Tất cả những gì ả biết là Jaime chưa đến.

Vẫn chưa đến, ả tự nhủ. Nhưng sẽ sớm thôi. Và một khi anh đến, Đại Chim sẻ và lũ chó cái của hắn sẽ ca một bài ca khác.

Ả ghét cảm giác bất lực.

Ả đã dọa nạt, nhưng mọi lời dọa nạt đều được đáp lại bằng mặt ngơ tai điếc. Ả đã ra lệnh, nhưng lệnh của ả bị phớt lờ. Ả đã khẩn cầu đến lòng nhân từ của Đức Mẹ hồng lay động lòng cảm thông của phụ nữ với nhau, nhưng ba nữ tu quắt queo đó hẳn đã gạt thân phận đàn bà sang một bên khi họ nói lời tuyên thệ. Ả cũng thử quyến rũ, nói chuyện với họ nhẹ nhàng, ngoan ngoãn chấp nhận những lời sỉ nhục. Nhưng họ vẫn không lung lay. Thậm chí ả đề nghị ban thưởng cho họ, hứa sẽ cho họ lòng khoan dung, danh dự, vàng, địa vị trong triều đình. Nhưng những lời hứa hẹn cũng được đối xử như những lời đe dọa.

Và ả cầu nguyện. Ôi, ả đã cầu nguyện. Cầu nguyện là những gì họ muốn, vì thế ả cho họ điều đó. Ả quỳ gồi như một mục sư dân nhếch nhác trên đường phố chứ không phải với tư cách con gái của thành Rock. Ả cầu mong được khuây khỏa, được giải thoát, và cầu mong Jaime tới. Ả lớn tiếng cầu xin các vị thần bảo vệ sự trong sáng, vô tội của mình; và thì thầm cầu cho những kẻ buộc tội ả sẽ phải chịu những cái chết đột ngột và đau đớn. Ả cầu nguyện cho đến khi đầu gối đau buốt và chảy máu, cho đến khi lưỡi cứng lại và nặng nề đến mức ả suýt nghẹn. Tất cả những lời cầu nguyện ả từng học khi còn là một bé gái ulla về với Cersei trong nhà ngục, ả còn bịa ra những lời cầu nguyện mới nếu cần thiết, gửi tới Đức Mẹ và Trinh Nữ, Đức Cha và Thần Chiến Binh, gửi tới Bà Già và Thần Thợ Rèn. Ả thậm chí cầu nguyện cả Kẻ Lạ Mặt. Bất cứ vị thần nào trong cơn bão. Nhưng Thất Diện Thần đã chứng tỏ họ cũng điếc như đám đầy tớ của mình trên mặt đất. Cersei đã cầu nguyện hết cả lời với họ, cho họ tất cả mọi thứ ngoại trừ nước mắt. Họ sẽ không bao giờ có được nước mắt của ta, ả tự nhủ.

Ả ghét cảm giác yếu đuối.

Nếu các vị thần cho ả sức mạnh mà họ cho Jaime và gã Robert huênh hoang ngu ngốc kia, rất có thể ả đã trốn thoát được ra ngoài. À, tất nhiên ả cần cả một thanh kiếm và kỹ năng dùng kiếm nữa. Ả có trái tim của một chiến binh, nhưng đám thần linh mù lòa ác độc kia lại cho ả cơ thể yếu đuối của đàn bà. Ban đầu, thái hậu cố đánh nhau với họ, nhưng đám nữ tu áp đảo ả. Bọn họ quá đông, và họ cũng khỏe hơn về bề ngoài. Lũ đàn bà xấu xí, tất cả bọn họ,

nhưng tất cả những lời cầu nguyện, việc kỳ cọ và dùng gậy đánh các giáo sinh đã khiến họ trở nên rắn như thép.

Và họ cũng không để cho ả nghỉ ngơi. Ngày cũng như đêm, cứ mỗi khi thái hậu nhắm mắt ngủ là một trong những kẻ bắt giữ lại tới đánh thức ả dậy và bắt ả nhận tội. Các tội danh bao gồm ngoại tình, gian dâm, phản trắc, thậm chí là giết người, vì Osney Kettleblack thú nhận đã ám sát Đại Tư Tế cũ theo lệnh của ả. "Tôi ở đây để nghe lời thú tội về tất cả những vụ giết người và thông dâm," Septa Unella vừa làm bầm vừa lắc thái hậu tỉnh dậy. Septa Moelle sẽ nói chính tội lỗi khiến ả không ngủ được. "Chỉ những người vô tội mới biết thế nào là sự thanh thản của một giấc ngủ yên bình. Hãy thú nhận tội lỗi, và người sẽ được ngủ như một đứa trẻ sơ sinh."

Thức rồi ngủ rồi lại thức, đêm nào giấc ngủ của ả cũng bị chia thành năm bảy đoạn bởi bàn tay thô bạo của những kẻ quấy rầy, và mỗi đêm hôm sau lại lạnh lẽo và khắc nghiệt hơn đêm hôm trước. Giờ cú kêu, giờ sói tru, giờ sơn ca hát, trăng lên, trăng lặn, bình minh, hoàng hôn, chúng lướt qua như những kẻ say rượu. Bây giờ là mấy giờ? Ngày bao nhiêu? ả đang ở đâu? Đây có phải là một giấc mơ không, hay là ả đang thức? Chút thời gian ít ỏi họ cho ả ngủ biến thành những con dao cạo cửa vào trí não. Mỗi ngày ả thấy mình ngu dần hơn hôm trước, bồn chồn và kiệt sức. ả không còn nhớ mình đã bị giam trong nhà ngục này bao lâu, trên tầng cao của một trong bảy tòa tháp của Đại Điện Baelor. Ta sẽ già và chết ở đây, ả nghĩ trong tuyệt vọng.

Cersei không thể để điều đó xảy ra. Con trai cần có ả. Vương quốc cần có ả. ả cần tìm tự do cho chính mình, dù rủi ro có lớn đến đâu. Thế giới của ả đã thu nhỏ lại thành một căn ngục chỉ hơn 3 mét vuông, một chiếc xô tiểu, một tấm ván lồi lõm, một chiếc chăn len nâu mỏng manh như hy vọng của ả và khiến ả ngửa ngáy, nhưng ả vẫn là người thừa kế của Lãnh chúa Tywin, con gái của thành Rock.

Kiệt sức vì thiếu ngủ, run rẩy vì cái lạnh lùa vào căn ngục mỗi đêm, những cơn sốt và cơn đói thay nhau hành hạ, cuối cùng Cersei cũng nhận ra ả phải tự thú.

Đêm đó, khi Septa Unella tới lay thái hậu dậy, bà đã thấy thái hậu đang quỳ

gối đợi chờ. "Ta có tội," Cersei nói. Lưỡi ả cứng lại trong miệng, môi ả khô và nứt nẻ. "Ta đã mắc những tội lỗi nghiêm trọng. Giờ ta đã nhận ra rồi. Sao ta có thể mù quáng trong một thời gian dài đến vậy? Bà Già đã đến đây với chiếc đèn giờ cao, và dưới ánh sáng thiêng liêng của nó, ta đã nhìn thấy con đường mình phải đi. Ta muốn được trong sạch trở lại, ta muốn được xá tội. Nữ tu, ta xin bà, hãy đưa ta đến chỗ Đại Tư Tế để ta có thể thú nhận mọi tội ác và thời gian dâm của mình."

"Tôi sẽ nói với ông ấy, thưa thái hậu," Septa Unella nói. "Đại Tư Tế sẽ rất hài lòng. Chỉ có thú tội và sự ăn năn hối cải thực sự mới có thể cứu rỗi linh hồn con người phạm trần chúng ta."

Và trong cả đêm đó, họ để cho ả ngủ. ả được ngủ hàng giờ, hàng giờ một cách sung sướng. Lần đầu tiên ả không còn biết đâu là giờ của cú, của chó sói và của chim sơn ca, chúng trôi qua mà không để lại một dấu vết nào, trong khi Cersei được mơ một giấc mơ dài ngọt ngào, trong đó Jaime là chồng ả và con trai họ vẫn còn sống.

Sáng hôm sau, thái hậu cảm thấy được quay lại là chính mình. Khi những kẻ giam giữ ả tìm đến, ả lại nói những lời ngoan đạo và cho họ thấy ả quyết tâm thú nhận tội lỗi để được tha thứ cho tất cả những gì ả đã làm.

"Chúng tôi rất mừng khi nghe thấy vậy," Septa Moelle nói. "Người sẽ trút bỏ được một gánh nặng cực lớn trong tâm hồn," Septa Scolera nói. "Người sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, thưa thái hậu."

Thưa thái hậu. Mấy từ đơn giản đó khiến ả rùng mình. Trong suốt thời gian dài ả bị bắt giữ, đám cai ngục chưa bao giờ thêm dành cho ả phép lịch sự tối thiểu ấy.

"Đại Tư Tế đang đợi," Septa Unella nói.

Cersei cúi đầu, khiêm tốn và ngoan ngoãn. "Liệu ta có thể tắm trước không? Tình trạng của ta lúc này không phù hợp để gặp ông ấy."

"Người sẽ được tắm sau nếu Đại Tư Tế đồng ý," Septa Unella nói. "Bây giờ,

sự sạch sẽ trong tâm hồn mới quan trọng, chứ không phải vệ sinh thân thể."

Ba nữ tu dẫn ả xuống cầu thang, Septa Unella đi trước ả, Septa Moelle và Septa Scolera đi sau, như thể họ sợ ả sẽ cố chạy trốn. "Lâu lắm rồi ta chẳng có ai đến thăm," Cersei lẩm bẩm khi họ đi xuống. "Nhà vua có ổn không? Ta chỉ hỏi với tư cách một người mẹ lo lắng cho con mình."

"Nhà vua vẫn khỏe," Septa Scolera nói, "và được bảo vệ cẩn mật ngày đêm. Hoàng hậu luôn ở bên cạnh ngài ấy."

Ta mới là hoàng hậu! ả nuốt nước bọt, mỉm cười và nói, "Vậy thì tốt quá. Tommen cũng yêu con bé. Ta không bao giờ tin những câu chuyện kinh khủng họ nói về con bé." Margaery Tyrell đã thoát khỏi mọi lời buộc tội về thông dâm, ngoại tình và tạo phản rồi sao? "Họ có xét xử gì không?"

"Sớm thôi," Septa Scolera, "nhưng là xét xử anh trai cô ấy..."

"Suyt." Septa Unella quay lại lườm Scolera sau lưng ả. "Bà nói quá nhiều rồi đấy, bà già ngu ngốc. Chúng ta không được phép nói về những chuyện đó."

Scolera cúi đầu. "Xin thứ lỗi cho tôi."

Từ đó họ đi xuống trong im lặng.

Đại Chim Sẻ tiếp ả trong một chốn linh thiêng, một căn phòng bày cạnh giản dị nơi các khuôn mặt chạm khắc sơ sài của Thất Diện Thần nhìn ra từ các bức tường đá với biểu cảm vừa gắt gỏng vừa khiể trách, giống như khuôn mặt của chính Đại Tư Tế. Khi ả bước vào, ông đang ngồi viết lách phía sau một chiếc bàn đẽo tròn. Đại Tư Tế vẫn chẳng thay đổi gì kể từ lần cuối cùng ả gặp, trong cái ngày ả bị ông bắt giữ và tống giam, ông ta vẫn là một gã đàn ông tóc xám với vẻ ngoài gầy còm, thô cứng và gần như chết đói, khuôn mặt ông sắc cạnh, nhăn nheo và đôi mắt hoài nghi. Thay vì những bộ trang phục lộng lẫy của những người tiền nhiệm, ông ta mặc áo dài chùng bằng len thô không nhuộm, bùng nhùng dài đến mắt cá chân. "Thái hậu," ông chào "Ta biết người đến đây để thú tội."

Cersei quỳ sụp xuống. "Đúng vậy, thưa Đại Tư Tế. Bà Già đã đến trong khi ta ngủ với cây đèn giờ cao..."

"Chắc chắn rồi. Unella, bà hãy ở lại và ghi hết những lời thái hậu nói. Scolera, Moelle, hai người đi được rồi." Ông ta chấp các đầu ngón tay vào nhau, ả vẫn thấy cha mình làm như vậy cả ngàn lần.

Septa Unella ngồi xuống chiếc ghế phía sau ả, giờ một cuộn giấy da ra, nhúng bút lông vào lọ mực. Cảm giác sợ hãi như mũi gươm đâm vào ngực Cersei. "Một khi đã thú tội, ta có được..."

"Thái hậu sẽ được xét xử dựa theo tội lỗi của người."

Không thể làm mũi lòng gã đàn ông này được, một lần nữa ả nhận ra. ả ngồi im một lúc để trấn tĩnh. "Vậy thì Đức Mẹ hãy nhân từ với con. Con đã ăn nằm với những người đàn ông không phải chồng mình. Con thú nhận tội lỗi đó."

"Ai?" Đại Tư Tế nhìn chằm chằm vào ả.

Cersei nghe thấy tiếng Unella đang viết phía sau. Bút lông của bà ta khẽ sột soạt. "Lancel Lannister, em họ ta. Và Osney Kettleblack." Cả hai người đã thú nhận ăn nằm với ả, ả không nên chối bỏ điều đó. "Cả các anh trai của hấn nữa. Cả hai người họ." ả không biết Osfryd và Osmund sẽ nói gì. Thà thú tội quá nhiều còn hơn quá ít. "Không phải ta cố thanh minh đâu thưa Đại Tư Tế, nhưng ta rất cô đơn và sợ hãi. Các vị thần lấy mất vua Robert, người vẫn yêu thương và che chở cho ta. Ta cô độc, xung quanh là những kẻ mưu mô, những người bạn giả dối và lũ phản bội hiệp lực giết con ta. Ta không biết phải tin tưởng vào ai, vì thế ta... ta sử dụng phương tiện duy nhất mình có để níu giữ anh em Nhà Kettleblack."

"Phương tiện duy nhất, nghĩa là vùng kín của phụ nữ đúng không?"

"Da thịt ta." ả run rẩy đưa một tay lên che mặt. Khi ả bỏ tay xuống, mắt ả sung sũng nước. "Đúng, xin thần Trinh Nữ tha thứ cho con. Nhưng đó là vì các con con, vì vương quốc. Ta không sung sướng gì khi làm điều đó. Nhà

Kettleblack... họ là những người đàn ông dữ dội, tàn nhẫn, và họ đối xử với ta rất thô bạo, nhưng ta biết làm sao được? Ta cần những người có thể tin tưởng được để bảo vệ Tommen."

"Nhà vua đã được đội Ngự Lâm Quân bảo vệ."

"Đội Ngự Lâm Quân chỉ đứng như một lũ vô dụng khi Joffrey anh nó bị ám sát trong bữa tiệc cưới của chính mình. Ta đã chứng kiến cái chết của một người con trai, ta không thể để mất thêm người nữa. Ta có tội, ta đã gian dâm phóng đảng, nhưng ta làm thế vì Tommen. Xin Đại Tư Tế hãy thứ lỗi cho ta, nhưng ta sẵn sàng dạn chân cho mọi người đàn ông ở Vương Đô nếu đó là những gì ta phải làm để bảo vệ các con mình."

"Chỉ có các vị thần mới được quyền tha thứ. Thế còn Ser Lancel, em họ người và cũng là cận vệ của chồng người? Thái hậu đưa cậu ta lên giường cũng là để đổi lấy lòng trung thành của cậu ta sao?"

"Lancel." Cersei lưỡng lự. Phải cẩn thận mới được, ả tự nhủ, Lancel sẽ nói với họ tất cả mọi thứ. "Lancel yêu ta. Cậu ấy còn chưa hết phần trẻ con, nhưng ta chưa bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của Lancel dành cho mẹ con ta."

"Vậy mà người vẫn phải mua chuộc cậu ta."

"Ta cô đơn." ả ghen lời và bắt đầu thút thít. "Ta mất chồng, mất con, mất cha. Ta là thái hậu nhiếp chính, nhưng thái hậu vẫn là phụ nữ, mà phụ nữ thì mong manh, dễ bị cám dỗ... Đại Tư Tế cũng hiểu điều đó mà. Ngay cả các nữ tu mộ đạo cũng có người từng có tội. Ta tìm niềm an ủi ở Lancel. Cậu ấy rất tốt, nhẹ nhàng, và ta cần ai đó. Ta biết mình đã sai, nhưng ta chẳng còn ai... phụ nữ cần được yêu, cô ấy cần một người đàn ông ở cạnh, cô ấy... cô ấy..." ả bắt đầu khóc không dừng lại được.

Đại Tư Tế không có vẻ gì muốn an ủi ả. Ông ta ngồi đó nhìn ả chăm chăm, nhìn ả khóc, cứng rắn như những bức tượng Thất Diện Thần bên trên. Một lúc lâu trôi qua, cuối cùng nước mắt ả cũng cạn hết. Lúc này mắt ả đã đỏ rực vì khóc, và ả cảm giác mình sắp ngất.

Tuy nhiên, Đại Chim Sẻ vẫn chưa xong việc. "Đó là những tội lỗi thông thường," ông ta nói. "Sự yếu đuối của các góa phụ là dễ hiểu, và mọi phụ nữ trong thâm tâm đều là kẻ dâm ô, thường sử dụng sắc đẹp và mưu mô để bắt đàn ông làm theo ý của mình. Tội này không gọi là phản bội, chỉ cần người không ăn nằm với người khác khi vua Robert còn sống."

"Không bao giờ," ả thì thầm và run lẩy bẩy. "Không bao giờ. Ta thề."

Ông ta không để tâm đến những gì ả vừa thề thốt. "Còn có những lời cáo buộc khác dành cho thái hậu, những tội ác khác trầm trọng hơn tội gian dâm nhiều. Người công nhận Ser Osney Kettleblack là người tình, còn Ser Osney khẳng định đã làm người tiền nhiệm của ta chết ngạt theo ý chỉ thái hậu. Anh ta còn khẳng định mình làm nhân chứng giả để cáo buộc hoàng hậu Margaery và các chị em họ, kể những câu chuyện về tội thông dâm, ngoại tình và đại nghịch của họ, cũng theo ý thái hậu."

"Không," Cersei nói. "Điều đó không đúng. Ta yêu quý Margaery như con đẻ. Còn sự việc kia... đúng là ta từng phàn nàn về Đại Tư Tế cũ. Ông ta là tay chân của Tyrion, yếu đuối, đồi bại, một vết nhơ đối với Thất Diện Giáo của chúng ta. Đại Tư Tế cũng hiểu điều đó rõ như ta mà. Có thể Osney nghĩ rằng cái chết của ông ta sẽ làm ta vui lòng. Nếu như vậy, ta cũng có phần tội lỗi... nhưng giết người ư? Không. Ta không phạm tội đó. Hãy đưa ta vào điện và ta sẽ đứng trước sự phán xét của Đức Cha, thề rằng đó là sự thật."

"Sắp rồi," Đại Tư Tế nói. "Người còn bị buộc tội âm mưu giết chính chồng mình, vua Robert Đệ Nhất đáng kính của chúng ta."

Lancel, Cersei nghĩ. "Robert bị một con lợn rừng giết chết. Giờ họ còn nói ta là kẻ biến hình nữa à? Hay là người đội lốt? Họ có buộc ta cả tội giết Joffrey, con trai đầu lòng của ta không?"

"Không, chỉ chồng thôi. Người có phủ nhận không?"

"Có. Ta phủ nhận. Trước thần linh và con người, ta phủ nhận chuyện đó."

Ông ta gật đầu. "Tội lỗi cuối cùng, và cũng là kinh khủng nhất, một số người nói các con của thái hậu không phải là con vua Robert, mà là con hoang, kết quả của sự loạn luân và ngoại tình."

"Stannis bảo thế đúng không?" Cersei đáp trả ngay lập tức. "Dối trá, dối trá, rõ ràng là dối trá. Stannis muốn chiếm Ngai Sắt cho mình, nhưng lại bị các con của anh trai cản đường, vì thế ông ta phải tuyên truyền rằng chúng không phải là con đẻ của Robert. Lá thư bản thảo đó... chẳng có chút sự thật nào trong đó cả. Ta phủ nhận!"

Đại Tư Tế đặt cả hai tay lên bàn và đứng lên. "Tốt! Lãnh chúa Stannis đã từ bỏ Thất Diện Thần, vị thần đích thực, để tôn thờ quỷ đỏ, và đức tin sai trái đó không có chỗ đứng trên Bảy Phụ Quốc."

Ả thấy nhẹ cả người. Cersei gật đầu. "Ngay cả như vậy," Đại Tư Tế tiếp tục, "đó là những lời cáo buộc khủng khiếp, và cả vương quốc cần được biết chân tướng sự việc. Nếu những gì thái hậu nói là sự thật, chắc chắn người sẽ được chứng minh là vô tội trong cuộc xét xử."

Vẫn có một cuộc xét xử. "Ta đã thú nhận..."

"... một số tội lỗi, đúng. Những tội lỗi khác thái hậu đều phủ nhận. Cuộc xét xử sẽ phân định rạch ròi đâu là thật, đâu là giả. Ta sẽ xin Thất Diện Thần tha thứ cho những tội lỗi mà người vừa thú nhận, và cầu nguyện cho người vô tội trước những lời cáo buộc còn lại."

Cersei từ từ đứng dậy. "Ta rất ngưỡng mộ tài trí của Đại Tư Tế," ả nói, "nhưng ta chỉ xin một chút xúi lòng nhân từ của Đức Mẹ, ta... đã lâu lắm rồi ta chưa gặp con trai, xin ngài..."

Đôi mắt ông già trông như hai viên đá lửa. "Người không được ở cạnh nhà vua cho đến khi rửa sạch được mọi tội lỗi xấu xa. Tuy nhiên, người đã đi những bước đầu trên con đường quay lại với lẽ phải, và vì thế, ta sẽ cho phép khách đến thăm. Mỗi ngày một người."

Thái hậu lại tiếp tục khóc. Lần này nước mắt là thật. "Ngài nhân từ quá! Cảm

ơn ngài!"

"Đức Mẹ nhân từ. Thái hậu nên cảm ơn bà ấy," Moelle và Scolera đang đợi để đưa ả quay về căn ngục. Unella đi theo sát phía sau. "Tất cả chúng tôi đều cầu nguyện cho thái hậu," Septa Moelle nói khi họ đang trèo lên.

"Đúng vậy," Septa Scolera đồng ý, "và giờ người đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều rồi, trong sạch và vô tội như một cô gái trong buổi sáng hôm đám cưới."

Ta làm tình với Jaime vào buổi sáng trước lễ cưới, thái hậu nhớ lại. "Đúng vậy," ả nói, "Ta cảm thấy như được tái sinh, như thể một cái nhọt mưng mủ được chọc ra và cuối cùng ta đã có thể chờ nó lành trở lại. Ta cảm giác như đang bay vậy." Ả tưởng tượng sẽ thật ngọt ngào biết bao nếu được đánh cùi chỏ vào mặt Septa Scolera cho bà ta ngã lộn cổ xuống bậc thang xoắn ốc. Nếu các vị thần tốt bụng, mục già nhăn nheo đó sẽ ngã vào Septa Unella và lôi cả mục ta đi cùng.

"Thật vui khi lại được nhìn thấy nụ cười của thái hậu," Scolera nói.

"Đại Tư Tế nói khách có thể tới thăm ta đúng không?"

"Đúng vậy," Septa Unella nói. "Thái hậu cứ nói người muốn gặp ai, chúng tôi sẽ chuyển lời đến cho họ."

Jaime, ta muốn Jaime. Nhưng nếu cậu em trai sinh đôi của ả đang ở trong thành phố thì tại sao anh không đến? Có lẽ cứ để Jaime lại đã, cho đến khi ả biết rõ hơn về những gì đang diễn ra bên ngoài bức tường của Đại Điện Baelor. "Chú ta," ả nói. "Ser Kevan Lannister, em trai của cha ta. Ông ấy có đang ở trong thành phố không?"

"Có," Septa Unella nói. "Lãnh chúa Nhiếp chính đã vào ở trong Tháp Đỏ. Chúng tôi sẽ gửi lời đến ông ấy ngay lập tức."

"Cảm ơn," Cersei nói và nghĩ ngợi, Lãnh chúa nhiếp chính, vậy ư? Ả không thể giả vờ ngạc nhiên.

Một trái tim khiêm tốn và hối cải đã chứng minh nó không chỉ thanh tẩy tội lỗi cho tâm hồn, mà còn có tác dụng hơn thế rất nhiều. Đêm đó thái hậu được chuyển tới một căn ngục lớn hơn, thấp hơn hai tầng, với một chiếc cửa sổ ả có thể nhìn ra ngoài, ấm áp hơn và có chăn mềm để trên giường. Khi đến giờ dùng bữa tối, thay vì bánh mì lát và cháo yến mạch, ả được ăn gà trống thiến quay, một tô rau tươi giòn rắc quả óc chó đập vụn, cùng với một đồng củ cải nghiền nấu bơ. Đêm đó ả bò vào giường với cái bụng đầy, lần đầu tiên kể từ khi bị bắt, và ngủ hết đêm mà không bị quấy rầy gì.

Sáng hôm sau, khi bình minh tới cũng là lúc chú ả đến.

Cersei vẫn đang ăn sáng khi cánh cửa bật mở, và Ser Kevan Lannister bước vào. "Để chúng ta nói chuyện riêng," ông nói với những người canh ngục. Septa Unella xua Scolera và Moelle ra ngoài rồi đóng cửa lại. Thái hậu đứng lên.

Ser Kevan trông già hơn lần gần đây nhất ả gặp ông. Dáng người ông cao lớn, vai rộng, eo to, bộ râu vàng óng cắt ngắn sát vào khuôn hàm thô và mái tóc vàng hói hết phần trước trán. Chiếc áo choàng len nặng nề nhuộm màu đỏ thẫm dính trên một bên vai ông bằng móc đeo vàng hình đầu sư tử.

"Cảm ơn chú vì đã đến," thái hậu nói.

Chú ả nhú mày. "Cháu ngồi xuống đi. Có những việc ta cần phải nói với cháu..."

Ả không muốn ngồi. "Chú vẫn còn giận cháu. Cháu nhận thấy điều đó trong giọng nói của chú. Hãy tha lỗi cho cháu. Cháu đã sai khi hất cốc rượu vào người chú nhưng..."

"Cháu nghĩ ta quan tâm đến một cốc rượu sao? Lancel là con trai ta, Cersei. Là em họ của cháu. Nếu ta giận cháu thì đó chính là lý do. Lẽ ra cháu phải trông nom nó, dạy bảo nó, tìm cho nó một cô gái tốt từ một gia đình danh giá. Vậy mà thay vào đó, cháu..."

"Cháu biết, cháu biết." Lancel luôn muốn có ta nhiều hơn ta muốn có hắn. Và ta dám cá là bây giờ vẫn vậy. "Cháu chỉ có một mình, yếu đuối. Ôi, thật vui khi cháu lại được nhìn thấy khuôn mặt dễ mến của chú. Cháu biết mình đã làm những việc độc ác, nhưng cháu không thể chịu được nếu chú ghét cháu." Ả vòng tay quanh người ông và hôn lên má. "Hãy tha lỗi cho cháu! Tha lỗi cho cháu!"

Ser Kevan chịu đựng cái ôm trong vài giây trước khi cuối cùng cũng gỡ tay lên ôm trả. Cái ôm của ông ngắn ngủi và vụng về. "Đủ rồi," ông nói, giọng vẫn đều đều và lạnh lùng. "Cháu được tha thứ rồi. Giờ thì ngồi đi. Ta cho cháu biết một số tin tức không hay đây, Cersei."

Câu nói của ông làm ả sợ hãi. "Có chuyện xảy ra với Tommen à? Không phải đây chứ. Cháu lo lắng cho thằng bé bấy lâu nay. Chẳng ai cho cháu biết tin gì cả. Chú hãy nói là Tommen vẫn ổn đi."

"Nhà vua vẫn khỏe. Thằng nhóc thường xuyên nhắc đến mẹ." Ser Kevan đặt tay lên và giữ lấy hai vai ả.

"Vậy thì là Jaime à? Có phải Jaime không?"

"Không. Jaime vẫn đang ở đâu đó ở vùng đất ven sông."

"Ở đâu đó ư?" Ả không thích như vậy.

"Cậu ta đã chiếm được Raventree và chấp nhận sự quy phục của Lãnh chúa Blackwood," chú ả nói, "nhưng trên đường trở về Riverrun, cậu ấy rời đoàn quân và bỏ đi với một phụ nữ."

"Một phụ nữ?" Cersei không hiểu gì, chăm chăm nhìn ông. "Phụ nữ nào? Tại sao? Họ đi đâu vậy?"

"Không ai biết. Chúng ta không nhận được thêm tin tức gì về cậu ấy. Người phụ nữ có thể là con gái của Sao Hôm, tiểu thư Brienne."

Cô ta. Thái hậu vẫn nhớ Trinh Nữ Nhà Tarth, một kẻ to cao, xấu xí, vụng về

trong bộ giáp của đàn ông. Jaime sẽ không bao giờ bỏ ta vì một sinh vật như vậy. Con quạ của ta không đến được tay cậu ấy, nếu không cậu ấy đã đến đây rồi.

"Chúng ta cũng nhận được tin báo rằng lũ lính đánh thuê đổ bộ liên tục vào miền nam," Ser Kevan tiếp tục nói. "Tarth, Stepstones, mũi Wrath... ta rất muốn biết Stannis lấy tiền đâu ra để thuê một hội nhóm tự do. Nhưng ta không có sức mạnh để đối đầu với chúng, không phải ở đây. Mace Tyrell đủ sức, nhưng ông ta quyết án binh bất động cho đến khi mọi chuyện xảy ra với con ông ta được giải quyết."

Một đao phủ sẽ giải quyết vấn đề của Margaery nhanh gọn. Cersei chẳng quan tâm gì đến Stannis hay đám lính đánh thuê của hắn. Quỷ tha ma bắt hắn và cả Nhà Tyrell đi. Hãy để chúng giết chóc lẫn nhau, và vương quốc sẽ trở nên tốt đẹp hơn. "Xin chú, hãy đưa cháu ra khỏi đây!"

"Bằng cách nào? Vũ lực chắc?" Ser Kevan bước tới chỗ cửa sổ và nhú mào nhìn ra ngoài. "Ta sẽ phải biến nơi linh thiêng này thành lò giết mổ. Nhưng ta không có đủ người. Lực lượng chính của ta đã tới Riverrun cùng với em trai cháu. Ta không có thời gian để chiêu mộ một đội quân mới." Ông quay lại đối mặt với ả. "Ta đã nói chuyện với Đại Tư Tế. Ông ta sẽ không thả cháu cho đến khi cháu chuộc lại lỗi lầm."

"Cháu đã thú tội."

"Ta nói là chuộc lỗi. Trước cả thành phố. Một cuộc diễu hành..."

"Không." ả biết chú ả chuẩn bị nói gì, và ả không muốn nghe điều đó.

"Không bao giờ, hãy bảo ông ta như vậy nếu chú nói chuyện với ông ta lần nữa. Cháu là thái hậu, không phải một con điếm ngoài bến cảng."

"Sẽ không ai làm hại cháu. Không ai dám động chạm..."

"Không," ả nói cương quyết hơn. "Cháu thà chết còn hơn."

Ser Kevan vẫn không mủi lòng. "Nếu đó là những gì cháu muốn thì cháu sẽ

được toại nguyện thôi. Đại Tư Tế dự định xét xử cháu các tội giết vua, giết chúa, loạn luân và đại nghịch."

"Giết chúa?" Á suýt phá lên cười. "Cháu giết một vị thần khi nào vậy?"

"Đại Tư Tế là người phát ngôn của Thất Diện Thần trên trái đất. Công kích ông ta nghĩa là cháu đã công kích chính các vị thần." Chú ả giơ một tay lên trước khi ả kịp nói gì. "Chúng ta không nên nói về những chuyện như vậy. Không phải ở đây. Thời gian để nói về những chuyện này là trong phiên xét xử." Ông nhìn quanh căn ngục. Ánh mắt ông nói lên tất cả.

Ai đó đang nghe trộm. Kể cả ở đây, ngay lúc này, ả không dám nói nhiều. ả hít một hơi dài. "Ai sẽ xét xử cháu?"

"Thất Diện Giáo," chú ả nói, "trừ khi cháu khẳng khẳng một cuộc xét xử bằng thách đấu. Trong trường hợp đó, chiến binh của cháu phải là một hiệp sĩ trong đội Ngự Lâm Quân. Dù kết quả là gì thì thời gian trị vì của cháu cũng hết rồi. Ta sẽ là nhiếp chính của Tommen cho đến khi thằng bé đủ lớn. Mace Tyrell đã được phong làm quân sư của nhà vua. Grand Maester Pycelle và Ser Harys Swyft sẽ tiếp tục giữ các vị trí như trước, nhưng Paxter Redwyne giờ là đô đốc hải quân và Randyll Tarly được quay lại làm đại pháp quan."

Cả hai người họ đều là chư hầu của Tyrell. Cả bộ máy quyền lực của vương quốc rơi vào tay kẻ thù, bạn bè và người nhà của hoàng hậu Margaery.

"Margaery cũng bị buộc tội. Cô ta và đám chị em họ. Tại sao lũ chim sẻ thả cô ta ra mà không thả cháu?"

"Randyll Tarly khẳng khẳng muốn như vậy. Ông ta là người đầu tiên tới Vương Đô khi cơn bão này nổ ra, và ông ta mang cả gia đình theo cùng. Các cô gái nhà Tyrell vẫn sẽ bị xét xử, nhưng Đại Tư Tế thừa nhận những lời cáo buộc họ rất yếu ớt. Tất cả những người đàn ông được liệt kê là người tình của hoàng hậu đều đã bác bỏ lời buộc tội hoặc công khai thừa nhận sai lầm, ngoại trừ tên ca sĩ què cụt của cháu, kẻ có vẻ đã dờ dẩn dờ dại. Vì thế Đại Tư Tế giao đám con gái đó lại cho Tarly giám hộ và lãnh chúa Randyll đã thề trước các vị thần rằng khi thời gian xét xử đến, ông sẽ đưa họ đến phiên tòa."

"Thế còn những kẻ buộc tội cô ta?" thái hậu hỏi. "Ai giữ bọn họ?"

"Osney Kettleblack và Thi Sĩ Xanh ở đây, dưới điện thờ. Anh em sinh đôi Nhà Redwyne đã được chứng minh vô tội, và Hamish, gã chơi đàn hạc đã chết. Tất cả những kẻ còn lại đang ở trong ngục tối dưới Tháp Đỏ, dưới sự trông coi của Qyburn, người của cháu."

Qyburn, Cersei nghĩ. Tốt lắm, ít nhất vẫn còn một cọng rơm để ả bám vào. Lãnh chúa Qyburn đang giữ bọn chúng, lãnh chúa Qyburn có thể làm những điều kỳ diệu. Và kinh khủng nữa. Ông ta có thể làm những điều khủng khiếp.

"Vẫn còn những tin tồi tệ hơn nữa. Cháu không định ngồi xuống sao?"

"Ngồi xuống à?" Cersei lắc đầu. Còn gì có thể tệ hơn được nữa? ả sắp bị xét xử vì tội đại phản nghịch, trong khi hoàng hậu nhỏ và các chị em họ của cô ta tung tăng bay nhảy, tự do như những con chim. "Nói cháu nghe đi, là tin gì vậy?"

"Myrcella. Chúng ta có tin không hay từ Dorne."

"Tyrion," ả nói ngay lập tức. Tyrion đưa con gái nhỏ của ả tới Dorne, và Cersei đã cử Ser Balon Swann đi mang con bé về nhà. Lũ người Dorne đều là rắn độc, và Nhà Martell là những kẻ tồi tệ nhất. Rắn Hổ Lục thậm chí còn cố bảo vệ Quỷ Lùn và suýt nữa đã chiến thắng trong đường tơ kẽ tóc. Và khi đó, gã lùn sẽ thoát khỏi tội ám sát Joffrey. "Chính hắn, hắn trốn ở Dorne suốt thời gian qua và giờ hắn bắt giữ con gái cháu."

Ser Kevan một lần nữa cau mày nhìn ả. "Myrcella bị một hiệp sĩ người Dorne tên là Gerold Dayne tấn công. Con bé còn sống, nhưng bị thương. Hắn chém vào mặt con bé, con bé... ta rất tiếc... nó bị mất một tai."

"Một tai." Cersei kinh hãi nhìn ông. Nó mới chỉ là một đứa trẻ, công chúa bé bỏng của ta. Con bé cũng vô cùng xinh đẹp nữa. "Hắn cắt tai con bé. Vậy hoàng tử Doran và đám hiệp sĩ người Dome của lão, bọn họ ở đâu? Họ không thể bảo vệ nổi một bé gái chắc? Arys Oakheart ở chỗ nào?"

"Bị giết khi bảo vệ con bé. Trong thư viết Dayne chém chết cậu ta."

Tay Kiếm Ban Mai cũng mang họ Dayne, thái hậu nhớ lại, nhưng hắn đã chết lâu rồi. Ser Gerold này là ai và tại sao hắn lại muốn hại con gái ả? Ả thấy chuyện này thật vô lý, trừ khi... "Tyrion mất một nửa cái mũi trong trận Xoáy Nước Đen. Chém vào mặt con bé, cắt mất một cái tai... trong chuyện này rõ ràng có bàn tay bẩn thỉu của Quỷ Lùn."

"Hoàng tử Doran không nói gì về em trai cháu cả. Và Balon Swann viết rằng công chúa Myrcella nói mọi tội lỗi đều là của Gerold Dayne. Sao Đen, họ gọi hắn như vậy."

Ả phá lên cười cay đắng. "Dù họ gọi hắn là gì thì hắn vẫn là tay sai của em trai cháu. Tyrion có bạn bè ở Dorne. Quỷ Lùn đã lên kế hoạch cho việc này từ trước rồi. Chính Tyrion là kẻ đã cho Myrcella hứa hôn với hoàng tử Trystane. Giờ cháu đã hiểu tại sao rồi."

"Trong bóng tối, chỗ nào cháu cũng nhìn thấy Tyrion."

"Hắn là sinh vật của bóng đêm. Chính hắn đã giết Joffrey. Hắn giết cha. Chú nghĩ hắn sẽ dừng lại ở đó sao? Cháu đã sợ rằng Quỷ Lùn vẫn đang ở Vương Đô tính kế hại Tommen, nhưng hóa ra hắn lại tới Dorne để giết Myrcella trước." Cersei đi đi lại lại trong căn ngục. "Cháu cần phải ở bên Tommen. Đám hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân cũng vô dụng chẳng khác gì những cái nùm trên tấm chắn ngục." Ả quay về phía ông chú. "Chú nói Ser Arys đã bị giết à?"

"Dưới tay gã Sao Đen đó, đúng vậy."

"Chết, anh ta đã chết. Chú có chắc chắn không?"

"Đó là những gì chúng ta nghe được."

"Vậy thì đội Ngự Lâm Quân sẽ trống ra một chỗ. Phải tìm người thế vào đó ngay lập tức. Tommen cần phải được bảo vệ."

"Lãnh chúa Tarly đang lên một danh sách các hiệp sĩ xứng đáng để em trai cháu lựa chọn, nhưng từ giờ đến khi Jaime quay lại..."

"Nhà vua có thể trao áo choàng trắng cho ai đó. Tommen là thằng bé ngoan. Hãy cho nó một cái tên, và nó sẽ bổ nhiệm người đó."

"Vậy cháu muốn nó bổ nhiệm ai?"

Ả chưa có câu trả lời. Người chiến đấu cho ta cần có một cái tên mới và một khuôn mặt mới. "Qyburn sẽ biết. Cứ tin tưởng ông ta trong chuyện này. Chúng ta có nhiều điểm khác nhau, chú ạ, nhưng vì dòng máu chúng ta cùng mang và tình yêu dành cho cha cháu, vì Tommen và vì người chị khuyết tật của nó, xin chú hãy làm như những gì cháu bảo. Hãy thay mặt cháu đến chỗ Lãnh chúa Qyburn, đưa cho ông ta một chiếc áo choàng trắng và bảo ông ta thời khắc đã đến rồi."

NGƯỜI BẢO VỆ NỮ HOÀNG

"Ông từng là người của nữ hoàng," Reznak mo Reznak nói. "Nhưng nhà vua cần người của ngài ấy trong triều đình."

Ta vẫn đang là người của nữ hoàng. Hôm nay, ngày mai, mãi mãi, cho đến khi ta hay cô ấy trút hơi thở cuối cùng. Barristan Selmy không muốn tin là Daenerys Targaryen đã chết.

Có lẽ đó là lý do tại sao ông bị gạt sang một bên. Hizdahr đang loại bỏ chúng ta từng người một. Belwas Khỏe Mạnh đang ở đền Mỹ Nữ trong cảnh thập tử nhất sinh, dưới sự chăm sóc của các Mỹ Nữ Xanh Dương... nhưng Selmy ngờ rằng họ sẽ hoàn thành nốt công việc dở dang của món châu chấu tằm mật ong đó. Skahaz Đầu Cạo đã bị cách chức. Đội quân Thanh Sạch đã quay về trại. Jhogo, Daario Naharis, Đô Đốc Groleo, và Anh Hùng của đội quân Thanh Sạch vẫn đang bị người Yunkai giữ làm con tin. Aggo, Rakharo và toàn bộ khalasar của nữ hoàng đã được phái sang bên kia sông, đi tìm nữ hoàng mất tích. Ngay cả Missandei cũng bị thay thế; nhà vua cho rằng không thể dùng một đứa trẻ con, lại từng là nô lệ ở Naath làm sứ truyền lệnh. Và giờ đến lượt ta.

Đã có thời ông coi sự bãi chức này là vết nhơ đối với thanh danh của ông. Nhưng đó là hồi ở Westeros. Trong ổ rắn độc ở Meereen này, danh dự là thứ nghe cũng ngu ngốc như bộ đồ sặc sỡ của tên hề. Và sự bất tín cũng đến từ hai phía. Hizdahr zo Loraq có thể là chồng của nữ hoàng, nhưng không bao giờ là vua của ông. "Nếu nhà vua muốn tôi tự rời khỏi triều đình..."

"Quốc vương," viên quân gia sửa lại. "Không, không, không, ông hiểu lầm tôi rồi. Quốc vương đáng kính chuẩn bị tiếp một phái đoàn đến từ Yunkai, để bàn việc rút quân đội của họ về. Họ có thể yêu cầu... à... bồi thường cho những người mất mạng trong cơn giận dữ của con rồng. Một tình huống khá nhạy cảm. Nhà vua cảm thấy sẽ tốt hơn nếu họ nhìn thấy một vị vua Meereen trên ngai vàng, và được bảo vệ bởi các chiến binh người Meereen. Tôi dám chắc là ngài hiểu điều đó, ser."

Chắc chắn ta hiểu nhiều hơn người. "Tôi có thể biết bộ hạ đã chọn ai làm cận

vệ không?"

Reznak mo Reznak nở nụ cười chảy nhót như thường lệ. "Các chiến binh đáng sợ, những kẻ yêu quý hoàng đế đáng kính. Người Khổng Lồ Goghor. Khrazz. Mèo Đốm. Belaquo Bẻ Gãy Xương. Đều là các anh hùng." Đều là các đầu sỏ. Ser Barristan không thấy ngạc nhiên. Hizdahr zo Loraq không dễ dàng ngồi trên chiếc ngai mới. Cả nghìn năm nay mới có một vị vua người Meereen, và ngay cả trong dòng máu cổ xưa cũng có nhiều người cho rằng họ có thể lựa chọn người tốt hơn hẳn lên làm vua. Bên ngoài thành phố là đám người Yunkai với các đội lính đánh thuê và đồng minh; bên trong là hội Con Trai Nữ Quái.

Những người bảo vệ nhà vua cũng ngày càng ít. Sai lầm của Hizdahr đối với Giun Xám khiến hắn để tuột mất đội quân Thanh Sạch. Khi nhà vua định cho một người anh em họ chỉ huy đội quân như đã làm với đội Thú Đồng, Giun Xám thông báo với nhà vua rằng họ là những người tự do, chỉ nghe lệnh từ Mẹ của họ. Còn với đội Thú Đồng, một nửa trong số họ là dân tự do, số còn lại đều là dân cạo đầu, những kẻ vẫn trung thành với Skahaz mo Kandaq. Các chiến binh trong trường đấu là lực lượng đáng tin cậy duy nhất của vua Hizdahr, chống lại cả một biển kẻ thù.

"Hy vọng họ có thể bảo vệ nhà vua trước mọi kẻ thù." Giọng Ser Barristan không để lộ cảm xúc thật của ông; ông đã học cách che giấu chúng từ hồi ở Vương Đô nhiều năm trước.

"Quốc vương," Reznak mo Reznak nhấn mạnh. "Các nhiệm vụ khác của ông vẫn không thay đổi, ser. Nếu hiệp ước hòa bình không thành, quốc vương vẫn muốn ông chỉ huy quân đội chống lại kẻ thù của thành phố."

Ít ra hắn vẫn còn chút trí khôn. Belaquo Bẻ Gãy Xương và Goghor Người Khổng Lồ có thể là tấm khiên cho Hizdahr, nhưng ý tưởng cho bọn họ dẫn đầu một đội quân ra chiến trường lỗ bịch đến nỗi vị hiệp sĩ già suýt bật cười. "Tôi xin sẵn sàng nghe lệnh từ nhà vua."

"Không nhà vua gì hết," viên quân gia phàn nàn. "Đó là cách gọi ở Westeros. Phải gọi là quốc vương vĩ đại, quốc vương đáng kính."

Quốc vương rồng tuếch thì hợp hơn. "Được, từ giờ ta sẽ gọi như vậy."

Reznak liếm môi. "Vậy thì xong rồi." Lần này nụ cười bóng bẩy của ông ta tỏ ý giải tán. Ser Barristan rời đi, vui mừng vì được bỏ lại mùi nước hoa hôi thối của tên quân gia ở phía sau. Đàn ông thì phải có mùi mồ hôi, chứ không phải mùi hoa.

Đại Kim Tự Tháp của Meereen cao gần 250 mét từ đáy lên đến đỉnh. Nơi ở của viên quân gia nằm ở tầng thứ hai. Dinh thự của nữ hoàng và phòng riêng của ông nằm trên đỉnh kim tự tháp. Một quãng đường đi lên quá dài đối với một người già như ông, Ser Barristan ngẫm nghĩ khi bắt đầu trèo lên. Ông từng trèo những bậc thang đó năm, sáu lần một ngày để giải quyết công việc cho nữ hoàng, những đau đớn nơi đầu gối và lưng ông là bằng chứng. Rồi một ngày ta sẽ không thể trèo lên những bậc thang đó nữa, ông nghĩ, và ngày đó sẽ đến sớm hơn mong muốn của ta. Từ giờ đến lúc đó, ông phải chắc chắn ít nhất một vài cậu nhóc trong đội quân của ông có thể thay ông ở bên cạnh nữ hoàng. Ta sẽ tự mình sắc phong hiệp sĩ cho chúng khi chúng xứng đáng, và cho chúng mỗi người một con ngựa và một cặp đinh thúc ngựa bằng vàng.

Cung điện hoàng gia im ắng và tĩnh mịch. Hizdahr vẫn chưa lên đó ở vì thích ở sâu giữa trung tâm của Đại Kim Tự Tháp, nơi những bức tường gạch khổng lồ bao quanh anh ta từ mọi phía. Mezzara, Miklaz, Qezza và toàn bộ các tiểu đồng bụng bê của nữ hoàng đã đi theo nhà vua. Thực ra đó là các con tin, nhưng cả Selmy và nữ hoàng đều mỗi lúc một yêu quý chúng hơn nên thật khó để gọi chúng theo cách đó. Irri và Jhiqui đã lên đường với những người Dothraki khác. Chỉ có Missandei ở lại, một bóng ma nhỏ đơn độc trong cung điện của nữ hoàng trên đỉnh kim tự tháp.

Ser Barristan bước ra ngoài sân thượng. Bầu trời Meereen có màu da thịt của xác chết, trắng xám và nặng nề, một khối mây khổng lồ nổi từ chân trời bên này tới chân trời bên kia. Mặt trời ẩn đằng sau một bức tường mây. Nó sẽ lặn mà không ai nhìn thấy, giống như khi mặt trời mọc sáng nay. Ban đêm sẽ nóng nực, kiểu thời tiết ngọt ngào, vã mồ hôi, nhớp nháp và hoàn toàn lặng gió. Ba ngày nay trời đều dọa mưa, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có giọt mưa nào. Trời mưa sẽ làm không khí thoáng đãng hơn. Có thể nó sẽ giúp thanh tẩy

thành phố.

Từ đây ông nhìn thấy bốn kim tự tháp nhỏ hơn, những bức tường phía tây của thành phố và các trại lính của người Yunkai bên bờ Vịnh Nô Lệ, nơi các cột khói dày đặc và mù mịt cuộn lên như những con rắn khổng lồ.

Thì ra người Yunkai hỏa thiêu người chết. Con ngựa cái màu xám phi nước đại qua trại bao vây của chúng. Dù nữ hoàng đã cố hết sức nhưng dịch bệnh vẫn lây lan cả trong lẫn ngoài thành phố. Các khu chợ Meereen đều đóng cửa, đường phố trống không. Vua Hizdahr đã đồng ý cho các trường đấu tiếp tục mở cửa, nhưng khán giả cũng thưa thớt. Nghe nói người Meereen thậm chí còn bắt đầu tránh xa Đền Mỹ Nữ.

Đám người buôn nô lệ sẽ tìm cách đổ lỗi cho Daenerys về chuyện đó, Ser Barristan cay đắng nghĩ. Dường như ông nghe thấy tiếng họ thì thầm - các Great Master, Con Trai Nữ Quái Harpy, người Yunkai, tất cả đều bảo nhau rằng nữ hoàng của ông đã chết. Một nửa thành phố tin vào điều đó, dù họ vẫn chưa có đủ dũng khí để công khai nói ra. Nhưng sẽ sớm thôi, ta nghĩ vậy.

Ser Barristan cảm thấy mình quá già yếu và mệt mỏi. Những năm tháng đã đi đâu cả rồi? Gần đây, mỗi lần ông quỳ xuống để uống nước trong một chiếc hồ lặn sóng, ông lại thấy khuôn mặt của một người lạ từ dưới nước nhìn lên. Những vết chân chim kia xuất hiện quanh khóe đôi mắt xanh xám của ông khi nào vậy? Tóc ông chuyển từ màu nắng sang màu tuyết được bao lâu rồi? Từ nhiều năm trước, ông già ạ. Nhiều thập kỷ rồi.

Vậy mà ông cảm giác như mình mới được sắc phong hiệp sĩ ngày hôm qua, sau một cuộc đấu thương ngựa ở Vương Đô. Ông vẫn nhớ cảm giác thanh kiếm của vua Aegon chạm vào vai ông, nhẹ nhàng như nụ hôn thiếu nữ.

Cổ họng ông nghẹn lại khi ông nói lời tuyên thệ. Trong bữa tiệc đêm hôm đó, ông ăn sườn lợn rừng nấu với tiêu rồng theo kiểu Dorne, nóng đến bỏng miệng. Bốn mươi bảy năm trôi qua, và dư vị của nó vẫn đọng lại trong ký ức ông, vậy mà ông không thể nhớ mười ngày trước ông đã ăn món gì, dù có cố gắng đến đâu. Có lẽ là thịt chó luộc. Hoặc là một món kinh khủng nào đó mà vị của nó cũng chẳng khác hơn.

Đây không phải lần đầu tiên Selmy thấy ngạc nhiên trước định mệnh kỳ lạ đã đưa ông đến nơi này. Ông là hiệp sĩ của Westeros, một người đàn ông ở vùng đất bão tố và vùng March của người Dome; chỗ của ông là ở Bảy Phụ Quốc, chứ không phải ở đây, bên bờ biển oi ả, ngột ngạt của Vịnh Nô Lệ. Ta đến để đưa Daenerys về nhà. Vậy mà ông lại để mất cô, giống như ông đã để mất cả cha và anh trai cô ấy. Thậm chí cả Robert. Mình cũng không bảo vệ được ông ấy nốt.

Có lẽ Hizdahr thông minh hơn ông tưởng. Mười năm trước, ta sẽ cảm nhận được những gì Daenerys định làm. Mười năm trước, có thể ta sẽ đủ nhanh để chặn cô ấy lại. Nhưng thay vào đó, ông lại đứng ngơ ngẩn khi nữ hoàng nhảy vào sân đấu, hò hét tên cô ấy, rồi đuổi theo một cách vô vọng sau khi cô băng qua bãi cát đỏ. Ta đã trở nên già yếu và chậm chạp. Thảo nào Naharis nói mớ ông là Ser Ông Nội. Liệu Daario có hành động nhanh nhẹn hơn không, nếu anh ta ở bên cạnh nữ hoàng ngày hôm ấy?

Selmy nghĩ ông biết lời giải cho câu hỏi đó, tuy nhiên đó không phải là câu trả lời ông thích.

Đêm qua ông lại thấy giấc mơ đó: Belwas đang quỳ gối, miệng nôn ra cả mật và máu, Hizdahr thúc giục những kẻ giết rồng, đàn ông và phụ nữ bỏ chạy trong hoảng sợ, đánh nhau trên các bậc thang, giẫm đạp lên nhau, gào thét, la hét. Và Daenerys...

Tóc nữ hoàng rực lửa. Cô cầm roi trong tay và la hét, sau đó bay đi trên lưng con rồng. Con rồng đập cánh bay lên làm cát bay tủa bụi vào mắt Ser Barristan khiến mắt ông cay xè, nhưng qua làn nước mắt, ông thấy con vật bay lên từ hố đấu, đôi cánh đen vĩ đại đập vào vai cặp chiến binh bằng đồng đứng ở cổng.

Tất cả những việc khác ông đều được nghe kể sau đó. Bên ngoài cánh cổng đông nghịt người. Lũ ngựa phát điên vì mùi của rồng và lông lên trong kinh hãi, móng sắt đá lung tung. Các quây thức ăn và kiệu đều lật ngược, người ngã dúi dụi, giẫm đạp lên nhau. Giáo phi vun vút, mũi tên bắn ra như mưa. Một số bay trúng đích. Con rồng quằn quại trên không, những vết thương bốc khói, với cô gái bám chặt trên lưng. Sau đó nó khè lửa.

Phải mất cả ngày và gần hết đêm, đội Thú Đồng mới thu nhặt được hết xác. Con số cuối cùng là hai trăm mười bốn người chết, số người bị bỏng và bị thương nhiều gấp ba lần. Drogon không còn xuất hiện trong thành phố kể từ ngày đó. Lần cuối họ nhìn thấy con rồng là khi nó đang rải cánh trên dòng Skahazadhan và bay về phía bắc. Còn về Daenerys Targaryen, họ vẫn chưa tìm thấy một dấu vết nào. Một số người thề rằng họ nhìn thấy nữ hoàng ngã xuống. Những kẻ khác khẳng khẳng cho rằng con rồng đã mang cô ấy đi để sau đó ăn thịt. Tất cả đều sai.

Những gì Ser Barristan biết về rồng chỉ gói gọn trong những truyền thuyết mà mọi trẻ em đều được nghe, nhưng ông hiểu Nhà Targaryen. Daenerys từng cưới con rồng đó, giống như Aegon từng cưới Balerion già.

"Có thể cô ấy đang bay về nhà," ông nói to tự nhủ.

"Không," một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên phía sau ông. "Nữ hoàng sẽ không làm thế đâu, ser. Cô ấy sẽ không về nhà nếu không có chúng ta."

Ser Barristan quay người. "Missandei. Cháu đứng đó bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm. Cháu xin lỗi nếu đã làm phiền ngài." Cô gái lưỡng lự. "Skahaz mo Kandaq muốn nói chuyện với ngài."

"Đầu Cạo ấy à? Cháu vừa nói chuyện với anh ta à?" Hấp tấp quá. Giữa Skahaz và nhà vua có mối thâm thù, và cô gái cũng đủ thông minh để nhận ra điều đó. Skahaz đã công khai phản đối cuộc hôn nhân của nữ hoàng, chắc chắn Hizdahr không quên việc này. "Anh ta có ở đây, trong kim tự tháp này không?"

"Nếu anh ta muốn. Anh ta đến và đi, thưa ser."

Ừ, phải rồi. "Ai nói với cháu là anh ta muốn nói chuyện với ta?"

"Một người thuộc đội Thú Đồng. Anh ta đeo mặt nạ cú."

Anh ta đeo mặt nạ cú khi nói chuyện với cháu, nhưng giờ có thể anh ta là một con chó rừng, hổ hoặc một con lười. Ngay từ đầu, Ser Barristan đã ghét những chiếc mặt nạ, và nhất là lúc này. Những kẻ chân thực không bao giờ cần che mặt. Và Đầu Cạo...

Anh ta đang nghĩ gì nhỉ? Sau khi Hizdahr đã trao quyền chỉ huy đội Thú Đồng cho em họ mình là Marghaz zo Loraq, Skahaz được phong làm Người Bảo Vệ Sông, có nhiệm vụ trông nom tất cả các bến phà, việc nạo vét lòng sông và các rãnh tưới tiêu dọc dòng Skahazadhan trong vòng 170 dặm, nhưng Đầu Cạo đã từ chối công việc cổ xưa và danh giá đó, theo cách gọi của Hizdahr. Anh ta thích rút về kim tự tháp khiêm tốn của Kandaq hơn. Không có nữ hoàng bao bọc, anh ta đến đây đã là cả một sự mạo hiểm. Nếu Ser Barristan bị bắt gặp nói chuyện với anh ta thì kẻ cả hiệp sĩ cũng bị nghi ngờ.

Ông không thích hương vị của việc này. Nó có mùi của lừa gạt, của những lời thì thầm, dối trá và những âm mưu nảy nở trong bóng tối, tất cả những thứ ông đã hy vọng để lại phía sau cho Nhèn Nhện, Ngón út và lũ bọn chúng. Barristan Selmy không phải kiểu đàn ông sách vở, nhưng ông vẫn thường liếc qua các trang Sách Trắng, trong đó ghi chép mọi thông tin về các tiền bối của ông. Một số thực sự là người hùng, nhưng cũng có những kẻ yếu đuối, bất lương hoặc hèn nhát. Hầu hết chỉ là những người đàn ông bình thường - nhanh nhẹn và khỏe mạnh hơn hầu hết mọi người, có kỹ năng dùng khiên và kiếm, nhưng vẫn là nạn nhân của niềm kiêu hãnh, tham vọng, lòng ham muốn, tình yêu, giận dữ, ghen tuông, tham vàng bạc, đói quyền năng, cùng tất cả những điểm yếu khác vẫn làm khổ con người. Những người giỏi nhất trong số họ vượt qua được lỗi lầm, làm tròn bổn phận và chết với thanh kiếm trong tay. Tệ nhất...

Tệ nhất là những kẻ tham gia trong trò chơi vương quyền, "Cháu có thể tìm lại con cú đó được không?" ông hỏi Missandei.

"Cháu sẽ cố, thưa ser."

"Nói với anh ta rằng ta sẽ tiếp chuyện với... bạn bè của chúng ta... sau khi trời tối và sau chuồng ngựa." Các cánh cửa chính của kim tự tháp được đóng cửa và cài then trước khi mặt trời lặn. Khu chuồng ngựa sẽ yên ắng vào thời điểm

đó. "Hãy chắc chắn đó phải là con cú cũ nhé!" Nếu để tên Thú Đồng nào khác nghe được thì mọi việc sẽ hỏng bét.

"Cháu hiểu rồi." Missandei quay người định đi, sau đó dừng lại một lát rồi nói, "Nghe nói người Yunkai đã bao vây thành phố bốn phía với máy bắn tên, sẵn sàng bắn tên sắt lên trời nếu Drogon trở lại."

Ser Barristan cũng nghe thấy. "Giết rồng trên trời không phải việc đơn giản. Ở Westeros, rất nhiều người đã cố giết Aegon và các chị em gái của ông, nhưng chẳng ai thành công cả."

Missandei gật đầu. Ông không rõ cô có bị thuyết phục hay không. "Ngài có nghĩ họ sẽ tìm được cô ấy không, ser? Vùng đồng cỏ quá rộng lớn, mà rồng thì chẳng để lại dấu vết nào trên bầu trời cả."

"Aggo và Rakharo là máu mủ của cô ấy... và còn ai hiểu về vùng biển của người Dothraki hơn một người Dothraki nữa?" Ông bóp vai cô bé. "Họ sẽ tìm thấy cô ấy thôi." Nếu cô ấy còn sống. Trên đồng cỏ còn có các khal khác đi lại lảng vảng, các chúa ngựa với các khalasar và số kỵ binh lên tới hàng chục nghìn người. Nhưng cô bé không cần phải nghe những điều đó. "Ta biết cháu rất yêu quý nữ hoàng. Ta biết. Ta thề sẽ bảo vệ cô ấy an toàn." Những lời của ông có vẻ an ủi được cô gái phần nào. Nhưng lời nói gió bay, Ser Barristan nghĩ. Làm sao ta có thể bảo vệ nữ hoàng khi ta không ở bên cạnh cô ấy?

Barristan Selmy biết rất nhiều vị vua. Ông sinh ra trong thời kỳ trị vì hỗn loạn của Aegon Không Mong Đợi, vị vua được nhân dân yêu quý, bản thân ông cũng nhận tước vị hiệp sĩ từ tay nhà vua. Con trai của Aegon là Jaehaerys đã trao chiếc áo choàng trắng cho ông khi ông 23 tuổi, sau khi ông giết Maelys Quái Dị trong Cuộc Chiến Của Các Vị Vua Chín Đồng. Cũng trong chiếc áo choàng đó, ông đứng bên cạnh Ngai Sắt trong khi Aerys, con trai Jaehaerys dần trở nên điên dại. Ông đứng đó, nhìn thấy nghe thấy, và chẳng làm gì cả.

Nhưng không. Như vậy không công bằng, ông vẫn làm nhiệm vụ của mình đầy chữ. Có vài đêm, Ser Barristan tự hỏi có phải ông đã thực hiện nhiệm vụ đó quá tốt hay không. Ông đã nói lời tuyên thệ trước con mắt của thần linh và người thương, danh dự không cho phép ông phản lại chúng... nhưng việc giữ

vững những lời tuyên thệ đó ngày càng trở nên khó khăn, nhất là trong những năm tháng trị vì cuối cùng của vua điên Aerys. Ông đã từng chứng kiến những việc khiến ông đau lòng khi nhớ lại, và hơn một lần ông tự hỏi tay ông thực ra đã dính bao nhiêu máu. Nếu ông không tới Duskendale để giải cứu Aerys khỏi nhà ngục của Lãnh chúa Darklyn, rất có thể nhà vua sẽ chết ở đó khi Tywin Lannister đánh chiếm thành phố. Sau đó hoàng tử Rhaegar sẽ lên Ngai Sắt, và rất có thể sẽ hàn gắn được vương quốc này. Duskendale từng là những thời khắc rực rỡ nhất của ông, vậy mà những ký ức vẫn để lại dư vị trên lưỡi ông đắng ngắt.

Tuy nhiên, những thất bại cứ ám ảnh ông đêm đó. Jaehaerys, Aerys, Robert. Ba vị vua đã chết. Rhaegar, kẻ đáng lẽ sẽ là vị vua tốt hơn tất thảy. Công chúa Elia và các con. Aegon chỉ là một cậu bé ẵm ngựa, và Rhaenys đang chơi với con mèo. Mọi người đều đã chết, vậy mà ông, kẻ thề sẽ bảo vệ họ, lại vẫn còn sống. Và giờ đến lượt Daenerys, nữ hoàng bé nhỏ chói ngời của ông. Cô ấy chưa chết. Ta không tin điều đó.

Buổi chiều, Ser Barristan mới thôi nghiền ngẫm về những mối lo sợ của mình chút ít. Ông dành cả buổi chiều trong sảnh tập ở tầng ba của kim tự tháp, tập luyện với các cậu bé, dạy họ cách đánh kiếm, dùng khiên, cưỡi ngựa đánh thương... và tinh thần nghĩa hiệp, điều cốt lõi làm nên sự khác biệt giữa một hiệp sĩ và một chiến binh trong trường đấu. Daenerys sẽ cần những người bảo vệ bằng tầm tuổi cô khi ông qua đời, và Ser Barristan quyết tâm là người đem họ đến cho cô.

Những cậu nhóc mà ông đang hướng dẫn có tuổi đời từ 8 đến 20. Ông bắt đầu với sáu mươi người, nhưng những bài tập của ông quá hà khắc đối với số đông, và giờ còn số đó giảm còn chưa đến một nửa. Nhưng một số cậu bé rất có triển vọng. Vì không có vị vua nào để bảo vệ, nên giờ ta sẽ có thêm thời gian huấn luyện chúng, ông ngẫm nghĩ khi kiểm tra các cặp đấu tay đôi, nhìn họ tấn công nhau với kiếm cùn và giáo đầu tròn. Những cậu nhóc dũng cảm. Dù xuất thân thấp hèn nhưng một số sẽ trở thành các hiệp sĩ cừ, và họ đều yêu quý nữ hoàng. Nếu không nhờ có cô ấy, tất cả bọn họ sẽ dành cả cuộc đời trong hố đấu. Vua Hizdahr có các đấu sĩ riêng, nhưng Daenerys sẽ có các hiệp sĩ.

"Nâng khiên cao lên," ông hô to. "Ra đòn cho ta xem nào. Giờ hãy thực hiện cùng nhau. Thấp, cao, thấp, thấp, cao, thấp..."

Tối hôm đó, Selmy ăn bữa tối đơn giản ngoài sân thượng của nữ hoàng khi mặt trời vừa lặn. Trong ánh hoàng hôn màu tím, ông quan sát những ngọn lửa lần lượt được thắp lên trong các kim tự tháp bậc thang vĩ đại, khi các bức tường gạch nhiều màu của Meereen chuyển thành màu xám, rồi đen. Bóng tối bủa vây các con đường và ngõ nhỏ phía dưới, tạo thành những hồ nước và dòng sông. Trong ánh sáng mờ mờ của chiều tà, thành phố dường như rất yên bình, thậm chí là đẹp đẽ. Nhưng đó là bệnh dịch chứ không phải hòa bình, vì hiệp sĩ già tự nhủ khi nhấp ngụm rượu cuối cùng.

Ông không muốn để người khác thấy nên sau khi ăn xong, ông cởi bộ triều phục ra, thay áo choàng trắng của Đội Bảo Vệ Nữ Hoàng bằng một chiếc áo choàng nâu có mũ của người du hành mà bất cứ người đàn ông bình thường nào cũng có thể mặc. Ông giữ lại kiếm và dao găm. Đây vẫn có thể là một cái bẫy. Ông không mấy tin tưởng Hizdahr, và lại càng không tin Reznak mo Reznak. Tên quản gia nước hoa thơm phức rất có thể cũng góp phần ở đây, cố lừa ông tới một cuộc gặp gỡ bí mật để kéo cả ông lẫn Skahaz vào việc này, cáo buộc họ tội âm mưu chống lại nhà vua. Nếu Đầu Cạo nói về việc phản bội, mình sẽ không còn cách nào khác ngoài bắt giữ anh ta. Hizdahr là chồng của nữ hoàng, dù mình có không thích anh ta đến mức nào. Mình phải phục vụ anh ta, chứ không phải Skahaz.

Đúng không nhỉ?

Nhiệm vụ quan trọng nhất của đội Ngự Lâm Quân là bảo vệ nhà vua trước mọi hiểm nguy. Các hiệp sĩ áo trắng cũng sẽ nghe lệnh nhà vua, bảo vệ bí mật của ngài, cố vấn cho ngài khi được yêu cầu, giữ im lặng trong trường hợp còn lại, làm hài lòng nhà vua, bảo vệ tên tuổi và danh dự của ngài. Nói một cách nghiêm khắc thì chỉ nhà vua mới có quyền quyết định cho đội Ngự Lâm Quân bảo vệ ai khác nữa hay không, kể cả thành viên của hoàng tộc. Một số vị vua nghĩ việc phái Ngự Lâm Quân bảo vệ vợ con, anh em, cô dì chú bác, anh chị em họ xa gần, thỉnh thoảng là người tình, thê thiếp và con hoang là điều đúng đắn và nên làm. Nhưng những người khác lại thích sử dụng các hiệp sĩ và kỵ binh hạng nặng của gia tộc cho những mục đích đó, và giữ bảy

lính Ngự Lâm Quân làm của riêng và luôn ở sát bên mình.

Nếu nữ hoàng yêu cầu phải bảo vệ Hizdahr thì ta sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài nghe lệnh. Nhưng Daenerys Targaryen thậm chí còn không có một đội bảo vệ nữ hoàng tử tế cho riêng cô, cũng không ra lệnh bảo vệ nhà vua. Thế giới đơn giản hơn khi ta có một tướng chỉ huy quyết định những vấn đề như vậy, Selmy nhớ lại. Giờ ta là tướng chỉ huy, và thật khó để biết đâu là con đường đúng đắn.

Cuối cùng cũng xuống đến chân nhíp cầu thang cuối cùng, Selmy thấy ông chỉ có một mình giữa hành lang sáng ánh đuốc, xung quanh là những bức tường gạch đỏ sộ của kim tự tháp. Cánh cửa lớn đang đóng chặt và cài then, đúng như ông dự đoán. Bốn người trong đội Thú Đồng đứng gác ngoài cửa, bốn người nữa gác bên trong Đó là những kẻ mà vị hiệp sĩ già từng gặp - những người đàn ông cao lớn đeo mặt nạ lợn rừng, gấu, chuột đồng và manticores.

"Tất cả đều im ắng, ser," con gấu nói với ông.

"Cứ duy trì như vậy." Ser Barristan vẫn thường đi tuần lúc nửa đêm để đảm bảo an toàn cho kim tự tháp.

Sâu bên trong kim tự tháp, bốn người nữa của đội Thú Đồng được sắp xếp canh gác cánh cửa sắt phía ngoài chiếc hồ nơi Viserion và Rhaegal bị xích. Ánh đuốc sáng lập lòe trên mặt nạ của họ - khỉ, cừu đực, sói và cá sấu.

"Lũ rồng đã được ăn chưa?" Ser Barristan hỏi.

"Rồi thưa ser," con khỉ đột trả lời. "Mỗi con một con cừu."

Chừng đó thức ăn sẽ đủ được trong bao lâu nữa? Mỗi ngày lũ rồng một lớn, và chúng cũng ăn nhiều hơn.

Đã đến lúc phải tìm Đầu Cạo. Ser Barristan đi qua chuồng voi và con ngựa cái bạc của nữ hoàng, tới phía sau chuồng ngựa. Một con lừa hí vang khi ông đi qua, và vài con ngựa bắt đầu bị kích động khi nhìn thấy ánh sáng phát ra từ

chiếc đèn lồng. Còn lại, mọi thứ chìm trong bóng đêm tĩnh mịch.

Một cái bóng bước ra từ một ngăn chuồng bỏ không, thì ra là một chiến binh nữa của đội Thú Đồng trong chiếc váy đen gấp li, giáp che ống chân và tấm che ngực cơ bắp. "Một con mèo à?" Barristan Selmy nói khi ông nhìn thấy chiếc mặt nạ đồng bên dưới cái mũ. Khi Đầu Cạo còn chỉ huy đội Thú Đồng, anh ta rất thích một chiếc mặt nạ hình rắn, trông độc đoán và đáng sợ.

"Mèo đi khắp mọi nơi," giọng Skahaz mo Kandaq quen thuộc vang lên.
"Không ai thèm nhìn đến chúng."

"Nếu Hizdahr biết anh đang ở đây..."

"Ai sẽ mách cho hắn? Marghaz chắc? Marghaz chỉ biết những gì tôi muốn hắn biết. Đội Thú Đồng vẫn là của tôi. Đừng quên điều đó." Giọng Đầu Cạo nghèn nghẹt bên dưới chiếc mặt nạ, nhưng Selmy thấy có sự tức giận trong đó. "Tôi biết kẻ hạ độc là ai rồi."

"Ai?"

"Gã làm kẹo mút cho Hizdahr. Tên hắn có lẽ chẳng có ý nghĩa gì với ông. Hắn chỉ là một cái vuốt mèo thôi. Hội Con Trai Nữ Quái Harpy bắt giữ con gái hắn và thề con bé sẽ được an toàn trở về với điều kiện nữ hoàng phải chết. Belwas và con rồng đã cứu Daenerys. Nhưng chẳng có ai cứu cô bé cả. Con bé được trả về với cha nó trong đêm, nhưng đã bị chặt thành chín mảnh. Tương ứng với số năm con bé được sống trên đời."

"Tại sao?" Lòng ông đầy ngờ vực. "Hội Con Trai Nữ Quái đã thôi không chém giết. Hòa bình của Hizdahr..."

"... là giả dối. Ban đầu không phải như vậy. Người Yunkai sợ nữ hoàng, sợ đội quân Thanh Sạch, sợ những con rồng của cô ấy. Vùng đất này trước đây đã từng biết đến rồng. Yurkhaz zo Yunzak từng đọc sách lịch sử, và hắn biết. Hizdahr cũng vậy. Tại sao không phải một nền hòa bình? Họ biết Daenerys muốn có nó. Muốn có nó vô cùng. Lẽ ra cô ấy nên hành quân tới Astapor." Skahaz tiến lại gần hơn. "Nhưng đó là trước đây thôi. Trường đấu đó đã thay

đổi tất cả. Daenerys mất tích, Yurkhaz đã chết. Thay vào chỗ một con sư tử già là cả một đàn chó rừng. Râu Đỏ... tên đó không ưa hòa bình. Và còn những tên khác nữa. Tệ hơn. Volantis đã cử hạm đội thuyền đến tấn công chúng ta."

"Volantis." Bàn tay cầm kiếm của Selmy ngứa râm ran. Chúng ta thỏa thuận hòa bình với Yunkai. Không phải với Volantis. "Anh có chắc không?"

"Chắc chắn. Các Học sĩ Thông Thái biết. Các bạn họ cũng vậy. Hội Nữ Quái Harpy, Reznak, Hizdahr. Nhà vua sẽ mở cổng thành cho người Volantis khi chúng tới. Tất cả những người được Daenerys giải phóng sẽ lại quay về kiếp nô lệ. Thậm chí những kẻ chưa bao giờ làm nô lệ cũng sẽ bị xiềng xích. Có thể ông sẽ sống những ngày cuối đời trong trường đấu, ông già ạ. Khrazz sẽ ăn tim ông."

Đầu ông nhúc nhúc như búa bổ. "Daenerys cần được biết chuyện này."

"Trước tiên phải tìm cô ấy đã." Skahaz nắm lấy cẳng tay ông. Các ngón tay anh ta cứng như sắt. "Chúng ta không thể đợi cô ấy. Tôi đã nói chuyện với các Anh Em Tự Do, Người Của Mẹ Rồng và đội Vệ Binh Lực Lượng. Họ đều không tin tưởng Loraq. Chúng ta phải đánh bại Yunkai. Nhưng chúng ta cần đội quân Thanh Sạch. Giun Xám sẽ nghe lời ông. Hãy nói chuyện với anh ta."

"Để làm gì?" Anh ta đang tính chuyện phản bội. Đây là một âm mưu.

"Để sinh tồn." Mắt Đầu Cạo như hai hố đen đằng sau chiếc mặt nạ mèo.

"Chúng ta phải tấn công trước khi người Volantis đến. Phá vòng vây và giết bọn buôn nô lệ, mua chuộc lính đánh thuê về phía chúng ta. Người Yunkai không nghĩ chúng ta sẽ tấn công. Tôi có gián điệp trong trại của chúng. Họ nói bệnh tật tràn lan và mỗi ngày một tệ hơn. Chẳng còn kỷ cương phép tắc gì nữa. Các lãnh chúa say nhiều hơn tỉnh, suốt ngày tiệc tùng, rôm rả chia chác của cải khi Meereen sụp đổ, tranh nhau chức vụ. Râu Đỏ và Hoàng Tử Rách Rưới ghét nhau. Không ai mong đợi một cuộc chiến cả. Không phải bây giờ. Hòa bình của Hizdahr đã ru ngủ chúng ta, họ tin là vậy."

"Daenerys đã ký hiệp ước hòa bình đó," Ser Barristan nói. "Chúng ta không được phép phá vỡ nó mà không có sự cho phép của cô ấy."

"Nếu cô ấy chết rồi thì sao?" Skahaz hỏi. "Vậy khi đó phải làm sao, hả ser? Tôi nghĩ cô ấy sẽ muốn chúng ta bảo vệ thành phố. Và các con của cô ấy."

Các con của cô ấy là những người tự do. Mhysa, họ gọi cô ấy như vậy, tất cả những kẻ được nữ hoàng giải phóng khỏi xiềng xích. "Mẹ." Đầu Cạo nói không sai. Daenerys muốn các con mình được bảo vệ an toàn. "Thế còn Hizdahr? Hắn vẫn đang là chồng của nữ hoàng. Là vua, là hôn thê của cô ấy."

"Kẻ đầu độc cô ấy nữa chứ."

Thật sao? "Anh có chứng cứ không?"

"Cái vương miện hắn đang đeo, chiếc ngai hắn đang ngồi đã đủ là chứng cứ rồi. Mở mắt ra đi, ông già. Đó là tất cả những gì hắn cần từ Daenerys, tất cả những gì hắn thêm muốn. Một khi đã có được nó rồi, tại sao phải chia sẻ quyền cai trị?"

Tại sao nhỉ? Dưới hố cát rất nóng. Ông vẫn mừng tượng ra hình ảnh khi nóng bốc lên từ cát đỏ, mùi máu của những người phải chết để mua vui cho họ. Và tai ông vẫn văng vẳng tiếng Hizdahr thúc giục nữ hoàng ăn thử món châu châu tấm mật ong. Chúng rất ngon... ngọt và cay... nhưng hắn lại không động tay vào món đó dù chỉ một lần... Selmy xoa thái dương. Ta chẳng thể thốt gì với Hizdahr zo Loraq. Mà kẻ cả có thể, hắn cũng đã vút ta sang một bên, giống như Joffrey hồi trước. "Tên... tên làm bánh kẹo này, ta muốn tự mình tra khảo hắn. Một mình."

"Vậy sao?" Đầu Cạo khoanh tay trước ngực. "Được thôi. Cứ việc thẩm vấn hắn theo ý ông."

"Nếu... nếu những gì hắn nói thuyết phục được ta... nếu ta tham gia với anh việc... việc này... ta muốn anh hứa không được làm hại Hizdahr zo Loraq cho đến khi... trừ khi... có bằng chứng cho thấy hắn tham gia trong chuyện này."

"Tại sao ông quan tâm tới Hizdahr nhiều quá vậy, ông già? Nếu hắn không phải là Harpy thì cũng là con trai đầu lòng của nữ quái."

"Ta chỉ biết chắc chắn hắn là hôn phu của nữ hoàng. Ta muốn anh hứa việc đó, hoặc ta hứa sẽ chống lại anh."

Skahaz nở nụ cười độc ác. "Vậy thì tôi hứa sẽ không làm hại gì đến Hizdahr cho đến khi tội ác của hắn được chứng minh. Nhưng khi có bằng chứng, tôi sẽ tự tay kết liễu hắn. Tôi muốn moi ruột hắn ra và giơ lên cho hắn xem trước khi cho hắn chết."

Không, vị hiệp sĩ già nghĩ. Nếu Hizdahr âm mưu giết nữ hoàng, ta sẽ tự tay thanh toán hắn, nhưng cái chết của hắn sẽ phải mau lẹ và sạch sẽ. Các vị thần của Westeros ở rất xa, nhưng Ser Barristan Selmy vẫn dừng lại một lúc để thầm cầu nguyện, cầu xin Bà Lão thấp sáng đường cho ông tìm đến sự thông thái. Vì lũ trẻ, ông tự nhủ. Vì thành phố. Vì nữ hoàng của ta.

"Ta sẽ nói chuyện với Giun Xám," ông nói.

NGƯỜI SẮT CẦU HÔN

Dau Buồn xuất hiện đơn độc khi trời rạng sáng, những cánh buồm đen nổi bật trên nền trời màu hồng của bình minh.

Năm mươi tư, Victarion chưa chút nghĩ khi họ đánh thức ông dậy, và con thuyền đang chỉ có một mình. Ông chửi thề Thần Bão Tố vì sự độc ác của ông ta, cơn giận giống như tảng đá đen đè xuống bụng ông nặng trĩu. Thuyền của ta đâu hết rồi?

Ông ra khơi từ quần đảo Shields với chín mươi ba trong số một trăm con thuyền thuộc Hạm Đội Sắt trước đây, một hạm đội thuyền không thuộc về một lãnh chúa nào mà trực tiếp thuộc về Ngai Đá Biển, chỉ huy và thủy thủ đều là người của các đảo. Tuy nhỏ hơn đám chiến thuyền vĩ đại của đất liền nhưng chúng vẫn to gấp ba lần so với thuyền dài thông thường, với thân thuyền sâu và mũi thuyền cực kỳ sắc nhọn, phù hợp để đối mặt với hạm đội thuyền của nhà vua trên chiến trường.

Trên quần đảo Stepstones, họ đã tiếp tế thêm ngũ cốc, thịt thú săn và nước ngọt sau một chuyến hải trình dài dọc bờ biển xứ Dorne tro trọi và ẩm ướt, với các bãi nông và xoáy nước. Ở đó, Vinh Quang Sắt đã chiếm được một thuyền buôn lớn, con thuyền cog vĩ đại mang tên Tiểu Thư Quý Tộc đang trên đường tới Olldtown qua Gulltown, Duskendale và Vương Đô, trên thuyền là cá thu muối, dầu cá heo và cá trích ngâm. Kho dự trữ của họ được bổ sung một lượng lớn. Năm chiến lợi phẩm khác thu được ở eo biển Redwyne và dọc bờ biển Dorne - ba thuyền cog, một chiếc ga-li-at và một chiếc ga-lê - đã giúp cho quân số lên tới chín mươi chín.

Chín mươi chín con thuyền chia làm ba hạm đội kiêu hãnh rời Stepstones, sau đó sẽ nhập lại với nhau tại điểm cực nam của đảo Cedars. Bốn mươi lăm con thuyền đã tới phía bên kia thế giới xa xôi. Hai mươi hai con thuyền của Victarion tới rải rác thành từng tốp bốn, năm thuyền, đôi khi chỉ có một chiếc đơn lẻ; mười bốn thuyền của Ralf Tập Tềnh; và chỉ có chín chiếc trong nhóm của Ralf Đỏ Nhà Stonehouse. Chính Ralf Đỏ cũng nằm trong số những người mất tích. Hạm đội kết nạp được thêm chín con thuyền mới chiếm được, nâng tổng số lên năm mươi tư... nhưng chiến lợi phẩm của họ là thuyền cog,

thuyền đánh cá, thuyền của thương nhân và thuyền buôn nô lệ, chứ không phải là thuyền chiến. Trên chiến trường, chúng sẽ khó lòng thay thế những con thuyền đã mất trong Hạm Đội Sắt.

Con thuyền cuối cùng xuất hiện là Nỗi Đau Thiếu Nữ vào ba ngày trước. Ngày trước đó nữa, ba con thuyền cùng nhau xuất hiện từ phía nam - con thuyền mới bị bắt giữ là Tiểu Thư Quý Tộc ị ạch lết đi giữa Người Chấn Quạ và Nụ Hôn Sắt. Nhưng hai ngày trước đó chẳng có gì, trước đó nữa cũng chỉ có Jeyne Không Đầu và Sợ Hãi, tiếp đó là hai ngày biển lặng và trời không một gợn mây sau khi Ralf Tập Tễnh xuất hiện với những gì còn lại trong đội thuyền chiến của anh ta. Lãnh chúa Quellon, Góa Phụ Trắng, Than Vãn, Tai Họa, Thủy Quái, Tiểu Thư Sắt, Gặt Gió, Búa Chiến và sáu con thuyền nữa phía sau, hai trong số đó bị bão đập tả tơi và phải được kéo về.

"Bão biển," Ralf Tập Tễnh lẩm bẩm khi trèo tới chỗ Victarion. "Ba con bão lớn, kèm theo gió mạnh. Hết gió đổ đầy mùi tro với lưu huỳnh từ Valyria lại đến gió đen đẩy chúng tôi về phía bờ biển sương mù dày đặc. Cuộc hải trình này ngay từ đầu đã bị nguyên rủa rồi. Mất Quạ sợ ngài, thừa lãnh chúa, nếu không tại sao hắn lại đẩy ngài đi xa? Hắn không hề muốn chúng ta quay lại."

Victarion cũng từng nghĩ như vậy khi ông gặp cơn bão đầu tiên, lúc mới lên đường từ Volantis Cổ. Các vị thần ghét những kẻ giết người thân, ông nghĩ, chứ không Euron Mất Quạ đã chết hàng chục lần dưới tay ta rồi. Khi sóng biển vỗ ị oạp xung quanh và boong thuyền dềnh lên đập xuống dưới chân, ông thấy thuyền Bữa Tiệc Của Ròng và Thủy Triều Đỏ đâm vào nhau mạnh đến nỗi cả hai vỡ tung thành hàng nghìn mảnh vụn. Tất cả do anh trai ta gây ra, ông nghĩ. Đó là hai chiếc thuyền đầu tiên bị mất trong số một phần ba hạm đội do ông làm chủ. Nhưng chúng không phải những chiếc cuối cùng.

Ông tát gã Tập Tễnh hai cái vào mặt và nói, "Cái tát thứ nhất dành cho số thuyền người làm mất, cái tát thứ hai là vì người dám nhắc đến từ "nguyên rủa". Thử nói lại một câu xem, ta sẽ đóng đinh lưỡi ngươi vào cột buồm. Nếu Mất Quạ có thể tạo ra những thằng câm thì ta cũng vậy." Bàn tay trái của ông nhúc nhối khiến cho lời lẽ tuôn ra cũng nặng nề hơn thường lệ, nhưng những gì ông nói là thật. "Sẽ có thêm thuyền tới. Bão đã tan rồi. Hạm đội sẽ đầy đủ trở lại thôi."

Một con khi trên cột buồm hú lên nhạo báng, cứ như thể nó hiểu được thất bại của ông. Đồ to mồm bản thủ. Ông có thể cho một người trèo lên đuổi theo nó, nhưng lũ khi dường như thích trò chơi đó và đã chứng tỏ chúng nhanh nhẹn hơn đám thủy thủ của ông. Tuy nhiên, tiếng rú vang lên bên tai ông khiến vết thương trên tay càng thêm đau đớn.

"Năm mươi tư," ông lầm bầm. Không thể mong đợi Hạm Đội Sắt giữ nguyên sức mạnh sau một cuộc hành trình dài như vậy... nhưng bảy mươi thuyền, thậm chí tám mươi, rất có thể Thần Chết Chìm sẽ cho ông chừng đó. Ước gì có Damphair ở đây với chúng ta, hoặc thầy tu nào cũng được. Victarion đã làm lễ tế trước khi ra khơi, và một lần nữa ở điện Stepstones khi ông chia hạm đội ra làm ba, nhưng có lẽ ông đã nói sai lời cầu nguyện. Hoặc như vậy, hoặc là Thần Chết Chìm chẳng có chút sức mạnh nào ở đây. Càng ngày ông càng sợ rằng họ đã đi quá xa, đến những vùng biển lạ lẫm nơi ngay cả thần linh cũng trở nên xa lạ... nhưng ông chỉ thú nhận những nghi ngờ đó với người phụ nữ da màu của mình, kẻ không có lưỡi để nhắc lại những gì ông nói.

Khi Đau Buồn xuất hiện, Victarion triệu tập Wulfe Một Tai. "Ta muốn nói chuyện với Chuột Đồng. Hãy truyền tin tới Ralf Tập Tễnh, Tom Vô Tình và Chó Chăn Cừ Đen. Gọi tất cả các nhóm thợ săn về, dỡ tất cả lều trại ven biển trước bình minh. Chặt thật nhiều hoa quả lên boong và lừa lũ lợn lên thuyền. Chúng ta có thể giết thịt chúng khi nào cần thiết. Thuyền Cá Mập sẽ ở lại đây để thông báo cho các thuyền tới sau về vị trí của chúng ta." Con thuyền cũng sẽ cần một khoảng thời gian dài để sửa chữa; con bão khiến nó chẳng còn lại gì trừ cái vỏ. Như vậy họ sẽ chỉ còn năm mươi ba, nhưng không còn cách nào khác cả. "Hạm đội sẽ lên đường vào ngày mai, khi trời xẩm tối."

"Xin tuân lệnh," Wulfe nói, "nhưng chờ một ngày nữa là thêm một con thuyền, thừa hạm đội trưởng."

"Đúng. Mười ngày thêm mười con thuyền, hoặc là không được gì cả. Chúng ta đã phí quá nhiều ngày mong ngóng rồi. Vinh quang của chúng ta sẽ ngọt ngào hơn nhiều nếu chúng ta chiến thắng với một hạm đội thuyền nhỏ hơn."

Và ta phải đến được với nữ chúa rồng trước người Volantis.

Ở Volantis, ông đã thấy những chiếc ga lê chất đống dự trữ lên thuyền. Cả thành phố như say xỉn. Người ta thấy các thủy thủ, chiến binh và thợ hàn nhảy nhót trên đường phố với đám lái buôn quý tộc béo tròn. Trong mọi quán rượu và nhà trọ, mọi người nâng cốc chúc mừng các triarch mới. Tất cả các câu chuyện đều xoay quanh chuyện vàng, ngọc và nô lệ sẽ tràn ngập Volantis một khi nữ chúa rồng bị tiêu diệt. Một ngày nghe những tin tức đó là quá đủ với Victarion Greyjoy; dù cảm giác nhục nhã, nhưng ông vẫn phải trả cái giá bằng vàng để đổi lấy nước và thức ăn, sau đó một lần nữa ông dong thuyền ra biển.

Con bão chắc hẳn đã trì hoãn và làm tan tác hạm đội thuyền của Volantis, ngay cả khi chúng chiếm được thuyền của ông. Nếu vận may mỉm cười, có thể rất nhiều chiến thuyền của họ đã chìm hoặc mắc cạn. Nhưng không phải là tất cả. Chẳng có vị thần nào tốt đến vậy, và những chiếc ga-lê xanh lá còn lại rất có thể đã đến được gần Valyria. Họ sẽ tiến về phía bắc tới Meereen và Yunkai, các chiến thuyền vĩ đại chất đầy quân lính nô lệ. Nếu Thần Bão Tố tha cho họ, giờ này rất có thể họ đã tới Vịnh Đau Buồn. Ba trăm con thuyền, có thể là năm trăm cũng nên. Các đồng minh của họ đã vây kín Meereen: Người Yunkai, Astapor, New Ghis, Qarth, Tolos, có trời mới biết còn những đồng minh nào nữa, thậm chí cả thuyền chiến của Meereen, những chiếc bỏ chạy khỏi thành phố trước khi thành phố thất thủ. Chống lại tất cả bọn chúng, Victarion có năm mươi tư. Năm mươi ba, trừ thuyền Cá Mập.

Mắt Quạ đã dong thuyền đi khắp nơi trên thế giới tàn phá và cướp bóc từ Qarth tới thị trấn Cây Cao, dừng lại ở những bến cảng tội lỗi, nơi chỉ có những kẻ điên khùng mới đến. Euron thậm chí còn can đảm ra tận biển Smoking và sòng sót để kể lại những câu chuyện về nó. Tất cả chỉ với một con thuyền. Nếu hắn có thể chế nhạo các vị thần thì ta cũng vậy.

"Vâng, thưa Đội Trưởng," Wulfe Một Tai nói. Hắn ta chẳng bằng một nửa so với Nute Thợ Cạo, nhưng Mắt Quạ đã đánh cắp Nute. Bằng cách phong cho anh ta làm Lãnh chúa của Oakenshield, anh trai Victarion đã lôi tay chân giỏi nhất của ông về phía mình. "Chúng ta vẫn tiến về Meereen chứ?"

"Còn nơi nào được nữa? Nữ chúa rồng đang đợi ta ở Meereen." Người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới, nếu những gì anh trai ta nói là đúng. Cô gái có mái tóc bạch kim và đôi mắt màu thạch anh tím.

Nhưng liệu có quá nhiều không khi hy vọng Euron nói thật một lần? Có thể lắm chứ. Có thể cô ta chỉ là một ả đàn bà nhếch nhác, mặt đầy sẹo đậu mùa và vú dài đến gối, còn mấy con "rồng" của cô ta trông chẳng khác gì mấy con thằn lằn vằn vện trong đầm lầy ở Sothoryos. Tuy nhiên, nếu cô ta đúng như những gì Euron miêu tả thì... Họ đã nghe những câu chuyện về vẻ đẹp của Daenerys Targaryen từ chính miệng của đám cướp biển ở Stepstones và các lái buôn béo ở Volantis Cổ. Rất có thể điều đó là đúng.

Và Euron đâu có tặng cô ta cho Victarion; Mất Quạ định chiếm cô gái cho riêng mình. Hắn cử ta đi bắt cô ấy về như một tên hầu. Hắn sẽ phải gào thét khi bị ta nâng mất cô gái ấy. Cứ để đám đàn ông bàn tán. Họ đã đi quá xa và mất mát quá nhiều vì Victarion. Họ không thể quay đầu về phía tây mà không có được phần thưởng mang về.

Thuyền trưởng sắt nắm bàn tay lạnh lặn thành một nắm đấm. "Hãy đi xem lệnh của ta đã được thực thi chưa. Đi tìm học sĩ xem hắn đang trốn ở đâu, rồi giải hắn tới khoang của ta."

"Vâng." Wulfe nhận lệnh và rời đi.

Victarion Greyjoy quay về phía mũi thuyền, lướt nhìn cả hạm đội của ông. Thuyền dài đứng chập chờn trên biển, những cánh buồm cuộn lại, những tay chèo gác mái, chúng trôi dập dềnh ở bãi neo hoặc dạt vào bờ cát trắng. Đảo Cedars. Nhưng sao chẳng thấy cây tuyết tùng nào hết? Có vẻ chúng đã bị chìm từ hàng trăm năm trước. Victarion đã lên bờ hàng chục lần để săn thịt tươi, nhưng chưa bao giờ ông nhìn thấy một cây tuyết tùng nào.

Vị học sĩ ông ọ mà Euron đẩy cho ông hỏi ở Westeros nói rằng nơi này từng là "Hòn Đảo của Trăm Trận Chiến", nhưng những kẻ từng tham gia các trận chiến đó đều đã về với cát bụi từ nhiều thế kỷ trước. Họ nên gọi nơi này là Đảo Khi thì hơn. Ở đây có cả lợn: những con lợn rừng to nhất, đen nhất mà người sắt chưa từng thấy bao giờ cùng với vô số lợn nhỏ kêu éc trong bụi

rậm, những sinh vật dũng cảm không sợ hãi trước con người. Tuy nhiên đã đến lúc chúng cần học cách sợ hãi. Đùi lợn xông khói, thịt lợn muối và ba chỉ chất đống trong các tủ thức ăn của Hạm Đội Sắt.

Tuy nhiên, lũ khi... lũ khi lại là một tai ương. Victarion đã cấm người của mình không được mang lũ sinh vật ma ám đó lên thuyền, nhưng chẳng hiểu sao giờ đây một nửa số thuyền của ông bị khi quấy phá, thậm chí cả chiếc Vinh Quang Sắt. Ngay lúc này ông có thể nhìn thấy một số con đang đu đưa, nhảy từ cột này sang cột khác, thuyền này sang thuyền khác Ước gì mình có một cái nổ!

Victarion không thích vùng biển này, không thích bầu trời trải dài vô tận không một gợn mây kia, cũng không ưa ánh mặt trời thiêu đốt trên đầu họ và nướng sên thuyền lên khô rang, cho đến khi nó nóng đến mức làm cháy xém bàn chân những kẻ đi chân trần. Ông không thích những cơn bão không hiểu từ đâu đột nhiên kéo đến. Vùng biển xung quanh Pyke thường có bão, nhưng ít nhất người ta có thể ngửi thấy mùi của chúng đang đến gần. Những cơn bão phương nam này cũng bội bạc như phụ nữ. Ngay cả màu nước cũng không đúng – gần bờ biển là màu ngọc lam lóng lánh, xa xa phía ngoài là màu xanh dương thăm thẳm đến nỗi gần chuyển sang đen. Victarion nhớ màu nước xanh lục xám ở nhà, với những con sóng bạc đầu trào dâng.

Ông cũng không thích quần đảo Cedars. Nó có thể tốt cho việc săn bắn, nhưng khu rừng xanh ngắt và quá yên ắng, khắp nơi là những thân cây vện vẹo và các loại hoa sặc sỡ kỳ lạ mà người của ông chưa ai nhìn thấy bao giờ. Và ở đó còn có nỗi kinh hoàng ẩn nấp trong những cung điện đồ sộ và đám tượng vỡ nát của thành phố chìm Velos, cách nơi hạm đội của ông đang thả neo một dặm rưỡi về phía bắc. Lần gần đây nhất khi ở một đêm trên bờ, Victarion gặp phải những cơn ác mộng kinh hoàng khiến ông bồn chồn lo lắng, và ông thấy miệng đầy máu khi tỉnh dậy. Học sĩ nói ông đã cắn lưỡi trong lúc ngủ, nhưng ông cho rằng đó là một dấu hiệu từ Thần Chết Chìm, một lời cảnh báo rằng nếu ở lại đây quá lâu, ông sẽ chết nghẹn bởi chính máu của mình.

Khi Ngày Tàn đến với Valyria, nghe nói một bức tường nước cao hơn 90 mét đã đổ bộ vào hòn đảo, nhấn chìm hàng trăm nghìn đàn ông, phụ nữ và cả trẻ

em, chẳng còn sót lại ai để kể câu chuyện ngày hôm đó, trừ vài ngư dân thoát nạn vì ra biển từ trước và vài lính giáo của Velos trấn thủ một tòa tháp đá trên ngọn đồi cao nhất của hòn đảo, những người được tận mắt chứng kiến những ngọn đồi và thung lũng phía dưới biến thành một vùng biển trào dâng dữ dội. Velos xinh đẹp với những cung điện bằng gỗ tuyết tùng và đá cẩm thạch hồng biến mất chỉ trong nháy mắt. Ở cực bắc của hòn đảo, những bức tường gạch cổ kính và kim tự tháp bậc thang ở cảng Ghozai của dân buôn nô lệ cũng có số phận tương tự.

Quá nhiều người chết đuối, Thần Chết Chìm sẽ có sức mạnh rất lớn ở đây, Victarion đã nghĩ như vậy khi chọn hòn đảo làm nơi ba đoàn thuyền trong hạm đội nhập lại với nhau. Tuy nhiên, ông không phải thầy tu. Nếu cách hiểu của ông ngược hoàn toàn thì sao? Có thể Thần Chết Chìm đã tàn phá hòn đảo trong cơn thịnh nộ. Aeron có thể có câu trả lời, nhưng Damphair còn đang trên đảo Iron thuyết giáo chống lại Mắt Quạ và nền cai trị của anh ta. Không có kẻ vô thần nào được ngồi lên Ngai Đá Biển. Ấy vậy mà, các thuyền trưởng và tiểu vương vẫn hô vang tên Euron trong lễ bầu vua, chọn anh ta thay vì Victarion hay những kẻ sùng đạo khác.

Mặt trời chiếu trên mặt nước lặn tẩn, ánh sáng khiến người ta chói mắt khi nhìn vào. Victarion bắt đầu thấy đau đầu, tuy nhiên do trời nắng, vì vết thương ở tay hay vì những mối hồ nghi dày vò thì ông không biết. Ông xuống dưới khoang của mình, nơi không gian mát mẻ và lờ mờ tối. Người phụ nữ da màu luôn biết ông cần gì mà không cần ông hỏi. Khi ông ngồi xuống ghế, cô ta lấy một miếng vải ẩm mềm từ trong chậu và đặt nó lên trán ông. "Tốt," ông nói. "Tốt lắm. Giờ đến bàn tay."

Người phụ nữ da màu không trả lời. Euron đã cắt lưỡi cô ta trước khi tặng cho ông. Victarion dám chắc Mắt Quạ cũng đã ngủ với cô ta trước đó. Anh trai ông là vậy. Mọi món quà của Euron đều có độc, đội trưởng đã tự nhủ ngay trong ngày người phụ nữ da màu lên thuyền. Ta không muốn thứ gì của hắn hết. Khi đó ông đã quyết định sẽ cắt cổ cô ta và ném xuống biển, một lễ vật bằng máu cho Thần Chết Chìm. Nhưng chẳng hiểu sao ông lại không làm như vậy.

Kể từ đó đến nay, họ đã đi một quãng đường dài. Victarion có thể nói chuyện

với người phụ nữ da màu. Cô ta không bao giờ cố trả lời cả. "Đau Buồn là con thuyền cuối cùng," ông nói khi cô ta đang cởi găng tay cho ông. "Số còn lại hoặc bị mất, hoặc đến muộn, hoặc chìm rồi." Ông nhắm mắt khi người phụ nữ luồn mũi dao vào bên dưới tấm vải lạnh bản quần quanh tay cầm khiên của ông. "Một số người sẽ nói ta không nên chia hạm đội thuyền ra. Ngu ngốc. Chúng ta có chín mươi chín con thuyền... sao có thể lừa một con quái vật kình càn như vậy băng qua biển rộng để đến đầu bên kia thế giới được cơ chứ. Nếu ta giữ chúng thành một khối, những con thuyền nhanh hơn sẽ bị những con thuyền chậm chạp nhất cầm chân. Và biết tìm đâu ra lương thực cho chừng ấy miệng ăn? Chẳng hải cảng nào muốn chừng đó thuyền chiến đậu trong lãnh hải của họ. Dù chọn cách nào thì cơn bão cũng vẫn làm đoàn thuyền tan tác. Giống như những chiếc lá trôi trên biển Summer."

Thay vào đó, ông chia hạm đội thuyền lớn ra làm các liên đội nhỏ, đi theo những hải trình khác nhau tới Vịnh Nô Lê. Những con thuyền nhanh nhất được ông giao cho Ralf Đỏ Nhà Stonehouse, đi theo đường của hải tặc dọc bờ biển phía bắc Sothoryos. Bất cứ ai đi biển đều biết họ nên tránh xa các thành phố chết mục nát trên bờ biển ngọt ngào, oi bức đó. Nhưng trong các thành phố của bùn và máu trên quần đảo Basilisks, nơi nô lệ bỏ trốn, chủ buôn nô lệ, người buôn da, gái điếm, thợ săn, tộc người vằn vện, và những kẻ tệ hơn thế tập trung đông đúc, họ sẽ luôn tìm được đồ tiếp tế, chỉ cần họ không ngại trả cái giá bằng sắt.

Những chiếc thuyền lớn hơn, nặng nề hơn và chậm chạp hơn sẽ tới Lys để bán các tù binh bắt được ở Shields, phụ nữ và trẻ em ở thị trấn của Lãnh chúa Hewett và các hòn đảo khác, cùng với đám đàn ông quyết định thà đầu hàng còn hơn chết. Victarion luôn coi khinh những kẻ yếu đuối đó. Ngay cả như vậy, việc bán tù binh vẫn khiến ông kinh tởm. Bắt đàn ông làm đầy tớ và phụ nữ làm vợ lẽ là đúng đắn. Con người không phải dê hay gà để đem ra bán lấy vàng như vậy. Ông thấy mừng vì giao được việc mua bán đó cho Ralf Tập Tễnh; anh ta sẽ dùng tiền đó để mua thêm đồ tiếp tế cho đoàn thuyền lớn, chuẩn bị cho chuyến đi dài chậm chạp về phương đông.

Đoàn thuyền của ông sẽ bò dọc bờ biển của Vùng Đất Tranh Chấp để tiếp thêm thức ăn, rượu và nước ở Volantis trước khi vòng xuống phía nam quanh Valyria. Đó là con đường quen thuộc nhất để đi về phương đông, với thuyền

bè đi lại tấp nập nhất. Trên đường, họ còn có thể chiếm được chiến lợi phẩm hoặc tạt vào những hòn đảo nhỏ tránh bão, sửa chữa và chất thêm đồ dự trữ vào kho nếu cần.

"Năm mươi tư là quá ít," ông nói với người phụ nữ da màu, "nhưng ta không thể đợi thêm được nữa. Cách duy nhất" - Ông lau bầu khi cô ta gỡ dải băng ra, kéo theo cả một chút vảy. Thịt bên dưới xanh và đen lại nơi bị thanh kiếm chém vào - "Cách duy nhất để làm việc này là đánh úp bọn buôn nô lệ khi chúng không cảnh giác, giống như ta từng làm ở Lannisport. Tràn vào từ biển và đập tan bọn chúng, sau đó đem cô gái theo và chạy về nhà trước khi Volantis tấn công chúng ta." Victarion không phải loại hèn nhát, nhưng ông cũng không ngu; ông không thể đánh thắng ba trăm con thuyền với hạm đội năm mươi tư thuyền được. "Cô ấy sẽ trở thành vợ ta, và cô sẽ là hầu gái." Một hầu gái không có lưỡi sẽ không để lộ bí mật nào được.

Lẽ ra ông còn nói thêm nữa, nhưng đúng lúc đó học sĩ của ông tới, gõ cửa buồng ông rụt rè như con chuột. "Vào đi," Victarion nói vọng ra, "và nhớ cài cửa lại. Người biết tại sao người lại ở đây rồi đấy."

"Hạm Đội Trưởng." Với chiếc áo dài xám và bộ ria nâu mảnh mai, vẻ ngoài của tên học sĩ cũng chẳng khác gì con chuột. Hắn nghĩ như vậy trông hắn sẽ nam tính hơn sao? Tên gã học sĩ là Kerwin. Hắn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng 22. "Tôi xem tay ngài có được không?" hắn hỏi.

Câu hỏi ngu ngốc. Học sĩ đôi khi cũng có ích, nhưng với gã Kerwin này, Victarion chỉ thấy coi thường. Với đôi má hồng hào nhẵn mịn, bàn tay mềm mại và mái tóc nâu loăn xoăn, trông hắn còn giống con gái hơn bất cứ đứa con gái nào. Khi mới lên thuyền Vinh Quang Sắt, hắn còn có nụ cười điệu chảy mỡ nữa kia. Nhưng một đêm ở gần quần đảo Stepstones, hắn đã cười với nhằm người và Burton Khiêm Tốn đánh gãy bốn chiếc răng của hắn. Không lâu sau đó, Kerwin bò đến chỗ thuyền trưởng để phàn nàn về việc bốn thuyền viên kéo hắn xuống dưới khoang và hiếp hắn như phụ nữ. "Người có thể kết thúc việc đó bằng cái này," Victarion nói và chọc con dao găm xuống mặt bàn giữa hai người họ. Kerwin cầm lấy con dao (thuyền trưởng nghĩ hắn không dám từ chối vì sợ hãi) nhưng rồi không bao giờ dùng đến nó.

"Tay ta đây," Victarion nói. "Người cứ việc nhìn thỏa thích."

Maester Kerwin quỳ một gối xuống để quan sát vết thương được dễ hơn. Thậm chí hắn còn ngửi nó như một con chó. "Tôi sẽ phải chọc mủ một lần nữa. Mà này... thưa Hạm Đội Trưởng, vết cắt không lành lại được. Rất có thể tôi sẽ phải cưa tay ngài."

Trước đây họ đã từng nói về chuyện này. "Nếu người làm thế ta sẽ giết người. Nhưng đầu tiên ta sẽ trói người vào lan can để cho thủy thủ đoàn hăm hiếp người trước đã. Làm đi."

"Sẽ đau đấy"

"Lúc nào chẳng đau." Cuộc sống vốn đã đau rồi, đồ ngu ạ. Chẳng nơi đâu có niềm vui, ngoại trừ trong thủy cung của Thần Chết Chìm. "Làm đi."

Thằng nhóc đặt lưỡi dao lên lòng bàn tay thuyền trưởng và rạch (thật khó để coi một kẻ hồng hào và mềm mại như hắn là đàn ông). Mủ bung ra đặc và có màu vàng như sữa hồng. Người phụ nữ da màu nhăn mũi vì mùi của nó, gã học sĩ nôn khan, và ngay cả Victarion cũng cảm thấy bụng cồn cào. "Cắt sâu vào! Hút tất cả ra! Ta chưa thấy máu đâu cả."

Maester Kerwin rạch con dao sâu hơn. Lần này ông thấy đau, nhưng máu trào lên cùng với mủ. Máu có màu thẫm đến nỗi gần chuyển sang đen trong ánh đèn.

Chảy máu là tốt. Victarion làm bầm đồng ý. Ông ngồi đó điềm nhiên khi tên học sĩ đâm, xoay và lau mủ ra khỏi vết thương bằng những vuông vải lược trong giấm. Khi hắn xong việc, chậu nước sạch đã biến thành một thứ hỗn hợp đầy bọt vẩn. Riêng hình ảnh đó cũng đủ khiến mọi người kinh tởm. "Đem cái chậu bẩn thỉu đó đi!" Victarion hát đầu về phía người phụ nữ da màu. "Cô ta có thể băng bó cho ta."

Ngay cả sau khi thằng nhóc đã đi, mùi hôi thối vẫn còn vương lại. Gần đây ông chẳng có cách nào để thoát khỏi nó. Gã maester gợi ý chọc mủ vết thương trên boong thuyền, nơi có ánh sáng mặt trời và không khí trong lành,

nhưng Victarion không đồng ý. Các thuyền viên của ông không được nhìn thấy vết thương. Họ đang ở cách xa nhà cả nửa thế giới, không thể để họ nhìn thấy thuyền trưởng sắt của mình bắt đầu gỉ sét được.

Tay trái của ông vẫn đau - vết thương chỉ âm ỉ nhưng không bao giờ dứt. Khi ông nắm tay lại thành nắm đấm chỗ đau nhói như bị một con dao đâm vào cẳng tay. Không phải một con dao, mà là một thanh trường kiếm. Thanh trường kiếm trong tay một bóng ma. Serry, đó là tên hắn. Một hiệp sĩ, người thừa kế của Southshield. Ta giết hắn, nhưng hắn lại đâm ta từ dưới mồ. Từ dưới địa ngục thiêu đốt do ta đưa tới, hắn đâm kiếm vào tay ta và xoay vặn.

Victarion vẫn nhớ như in trận chiến, như thể nó mới diễn ra ngày hôm qua. Khiên của ông vỡ ra từng mảnh, lung lảng trên tay ông vô dụng, vì thế khi thanh trường kiếm của Serry chém xuống, ông giơ tay lên và bắt được nó. Gã thanh niên khỏe hơn so với vẻ bề ngoài; lưỡi kiếm của hắn cắt qua chiếc găng bằng thép và bao tay độn bông phía dưới, cắt vào lòng bàn tay ông. Vết cào của mèo con, sau đó Victarion tự nhủ. Ông đã rửa vết thương, đổ giấm sôi lên đó, băng nó lại và không nghĩ về nó nữa vì tin rằng dần dần vết thương sẽ hết đau và bàn tay sẽ lành trở lại.

Nhưng thay vào đó vết thương lại mưng mủ, cho đến khi Victarion phải tự hỏi liệu thanh kiếm của Serry có độc hay không. Nếu không tại sao vết cắt lại không lành? Suy nghĩ về nó khiến ông nổi giận. Chẳng người đàn ông thực thụ nào giết người bằng độc. Ở Moat Cailin, lũ quỷ đầm lầy bắn tên độc vào lính của ông, nhưng ông không thể mong gì hơn từ những sinh vật hạ đẳng như vậy. Serry từng là một hiệp sĩ quý tộc. Độc được chỉ là cách của lũ hèn nhát, đàn bà, và người Dorne.

"Nếu không phải Serry thì là ai?" Ông hỏi người phụ nữ da màu. "Hay là gã học sĩ chuột nhắt kia là thủ phạm? Các học sĩ biết thần chú và các mảnh khoe khác. Rất có thể hắn dùng một trong số chúng để hạ độc ta, hy vọng ta sẽ phải chặt bớt một tay." Càng nghĩ về chuyện đó ông lại càng thấy có lý. "Mất Quạ tặng hắn cho ta, một gã tồi tệ đến thảm hại." Euron bắt được Kerwin ở Greenshield, nơi hắn phục vụ cho Lãnh chúa Chester, chăm sóc bầy quạ cho ông ta và dạy các con ông ta học, hoặc có thể là ngược lại. Con chuột kêu lên choe choe khi một trong những gã câm của Euron lôi chiếc xích sắt quanh cổ

hắn, kéo hắn lên thuyền Vinh Quang Sát. "Nếu đây là cách hắn trả thù thì hắn hiểu nhầm ta rồi. Chính Euron là kẻ khăng khăng muốn bắt hắn, để hắn không thể làm trò với lũ quạ của anh ta." Anh trai ông cũng đưa cho hắn ba lồng quạ để Kerwin có thể gửi báo cáo về cuộc hành trình của họ, nhưng Victarion cấm hắn không được thả chúng. Cứ để Mất Quạ bối rối, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Người phụ nữ da màu băng lại tay cho ông bằng vải lanh mới, quấn nó sáu lần quanh lòng bàn tay. Đúng lúc đó, Longwater Pyke tới gõ cửa buồng thông báo thuyền trưởng của thuyền Đau Buồn vừa giải một tù binh lên boong. "Anh ta nói anh ta đem một phù thủy đến, thưa Đội Trưởng. Anh ta lôi hắn từ dưới biển lên."

"Phù thủy ấy à?" Có phải Thần Chết Chìm vừa gửi cho ông một món quà đến nơi xa xôi này của trái đất hay không? Aeron anh trai ông hắn đã biết điều đó, nhưng Aeron từng nhìn thấy thủy cung nguy nga của Thần Chết Chìm ở dưới biển trước khi trở về với cuộc sống bình thường. Victarion vẫn kính sợ vị thần của mình như tất cả những người khác, nhưng ông cũng tin vào đao kiếm. Ông co duỗi bàn tay bị thương, nhắm mắt, sau đó kéo găng tay lên và đứng dậy. "Dẫn tên phù thủy tới gặp ta."

Chủ thuyền Đau Buồn đang đợi họ trên boong. Một người đàn ông nhỏ nhắn, lông lá và quē kệnh mang họ Sparr. Các thủy thủ gọi anh ta là Chuột Đồng. "Hạ Đội Trưởng," anh ta nói khi Victarion xuất hiện, "đây là Moqorro. Một món quà gửi đến chúng ta từ Thần Chết Chìm."

Gã phù thủy to như quái vật, với chiều cao bằng Victarion và béo gấp đôi, cái bụng phệ như tảng đá và một mớ tóc trắng mọc quanh mặt như bờm sư tử. Da hắn đen. Không phải màu nâu hạt dẻ của cư dân đảo Summer trên các con thuyền thiên nga, không phải màu nâu đỏ của các chúa ngựa Dothraki, cũng không phải màu nâu đen của đất và than giống như người phụ nữ da màu, mà là màu đen kịt. Đen hơn than, đen hơn huyền thạch, đen hơn cả cánh quạ. Hắn bị thiêu, Victarion nghĩ, giống như bị quay trên lửa cho đến khi da thịt biến thành than, giòn rụm và bốc khói, rơi ra khỏi xương. Ngọn lửa biến hắn thành than vẫn đang nhảy nhót trên má và trán hắn, tạo thành chiếc mặt nạ lửa đóng băng viền quanh đôi mắt. Thuyền trưởng biết đó là hình xăm nô lệ. Dấu hiệu

của quỹ dữ.

"Chúng tôi tìm thấy hắc đang bám trên một cột buồm gãy," Chuột Đồng nói.
"Hắc đã ở dưới nước mười ngày sau khi con thuyền của hắc bị chìm."

"Nếu ở dưới nước mười ngày thì hắc phải chết rồi chứ, nếu không cũng hóa điên vì phải uống nước biển." Nước biển là thứ linh thiêng; Aeron Damphair và các thầy tu khác có thể ban phước lành cho con người bằng nước biển, và thỉnh thoảng uống một, hai ngụm sẽ giúp củng cố lòng tin, nhưng chẳng người thường nào có thể uống nước biển suốt nhiều ngày liên tục mà có thể sống sót. "Người nói người là phù thủy à?" Victarion hỏi tù binh.

"Không, thưa Đội Trưởng," người đàn ông da đen trả lời bằng tiếng phổ thông. Giọng hắc trầm đến nỗi âm thanh nghe như vang lên từ đáy biển sâu.
"Tôi chỉ là một nô lệ tầm thường của R'hllor, Thần Ánh Sáng."

R'hllor. Hóa ra là thầy tu đỏ. Victarion đã thấy những kẻ như vậy bên ngọn lửa thiêng ở các thành phố lạ. Họ mặc áo dài đỏ thắm bằng nhung, lụa và len lông cừu. Tên này mặc một mớ giẻ rách đã phai màu vì muối biển, từng thớ vải tã tưởi quấn quanh thân người và dính vào đôi chân chầy mộp của hắc... nhưng khi thuyền trưởng nhìn đóng giẻ rách kỹ hơn, có vẻ trước đây chúng từng có màu đỏ. "Một thầy tu hồng," Victarion thông báo.

"Thầy tu ma quỷ," Wulfe Một Tai nói, miệng nhỏ bọt. "Có thể áo hắc bắt lửa nên hắc nhảy xuống nước để dập lửa," Longwater Pyke gợi ý, một tràng cười rõ lên. Ngay cả lũ khỉ cũng thấy hài hước. Chúng chí chèo trên đầu và một con ném xuống một nắm phân của chính nó. Phân rơi vung vãi khắp sàn thuyền.

Victarion Greyjoy nghi ngờ những tiếng cười. Âm thanh của nó luôn để lại cho ông cảm giác khó chịu, rằng ông là mục tiêu của một trò giễu cợt nào đó mà ông không nhận ra. Euron Mất Quạ vẫn thường chế nhạo ông khi cả hai còn nhỏ. Cả Aeron cũng vậy, trước khi nó trở thành Damphair. Những câu châm chọc thường được ngụy trang dưới hình thức một lời khen, và đôi khi Victarion không nhận ra rằng mình bị nói xỏ. Cho đến khi ông nghe thấy tiếng cười phá lên. Sau đó là cơn giận dữ sôi sục trong cuống họng, bóp chặt

cổ ông cho đến khi ông mắc nghẹn vì dư vị của nó. Với lũ khi ông cũng có cảm giác như vậy. Trò hề của chúng chưa bao giờ đem lại dù một cái cười mỉm trên mặt vị thuyền trưởng, trong khi các thuyền viên của ông rống lên, hú hét và huýt sáo.

"Ném hấn xuống cho Thần Chết Chìm trước khi hấn nguyên rửa tất cả chúng ta," Burton Khiêm Tôn thúc giục.

"Cả con thuyền đều chìm, vậy mà chỉ có mỗi hấn bám được lên mảnh thuyền vỡ," Wulfe Một Tai nói. "Các thuyền viên đâu? Có phải hấn đã gọi quý dữ tới ăn bọn họ rồi không? Chuyện gì đã xảy ra với con thuyền?"

"Một cơn bão." Moqorro khoanh tay trước ngực. Hấn không hề sợ hãi, dù bốn bề quanh hấn, mọi người đều thúc giục cho hấn chết. Ngay cả lũ khi dường như cũng không thích tên phù thủy đó. Chúng nhảy từ dây này qua dây kia trên đầu và hò hét.

Riêng Victarion không dám chắc. Hấn ngoi lên từ biển. Tại sao Thần Chết Chìm lại ném hấn lên, nếu không, phải vì ngài muốn chúng ta tìm thấy hấn? Euron anh trai ông cũng nuôi đám phù thủy như thú cưng. Có lẽ Thần Chết Chìm muốn Victarion cũng có một tên phù thủy. "Tại sao người lại nghĩ người này là phù thủy?" ông hỏi Chuột Đồng. "Ta chỉ thấy mỗi một thầy tu đỏ rách rưới."

"Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, thưa Hạm Đội Trưởng... nhưng hấn biết nhiều thứ. Hấn biết chuyện chúng ta đang tới Vịnh Nô Lệ khi chưa ai nói cho hấn cả, và hấn biết ngài sẽ đến đây, ngay ngoài khơi hòn đảo này." Người đàn ông nhỏ thó ngần ngại. "Hạm Đội Trưởng, hấn nói với tôi... hấn nói với tôi chắc chắn ngài sẽ chết, trừ khi chúng tôi đem hấn đến cho ngài."

"Rằng ta sẽ chết ấy à?" Victarion khịt mũi. Cắt cổ hấn và ném hấn xuống biển, ông định nói như vậy, cho đến khi vết thương của ông nhói lên, nhức nhối đến tận khuỷu tay. Nó đau đến nỗi những lời nói ra biến thành một nơi cổ họng. Ông loạng choạng bám lấy lan can thuyền cho khỏi ngã.

"Gã phù thủy dám nguyên rửa hạm đội trưởng," Một giọng nói vang lên.

Những người khác hưởng ứng theo. "Cắt cổ hắn! Giết hắn trước khi hắn triệu tập quý dữ tấn công chúng ta!" Longwater Pyke là người đầu tiên lôi dao găm ra.

"KHÔNG!" Victarion gầm lên. "Lùi lại! Tất cả các người Pyke, bỏ vũ khí xuống. Chuột Đồng quay về thuyền. Khiêm Tốn đưa tên phù thủy vào khoang thuyền của ta. Tất cả các người quay về làm nhiệm vụ." Trong nửa giây, ông không dám chắc bọn họ sẽ nghe lệnh. Họ đứng đó lăm bằm, một nửa đã cầm sẵn vũ khí trong tay, người này chờ đợi người kia. Phân tử rơi xuống họ như mưa, đập, đập, đập. Không ai động đậy cho đến khi Victarion kéo tay phù thủy và lôi ông ta đến cửa hầm.

Khi ông mở cánh cửa dẫn vào khoang của đội trưởng, người phụ nữ da màu quay về phía ông, im lặng mỉm cười... nhưng khi nhìn thấy thầy tu đỏ đi cùng, cô ta nhe răng và đột ngột rít lên giận dữ như một con rắn. Victarion bạt tai cô ta bằng mu bàn tay lạnh lặn, làm cô ta ngã quay xuống sàn thuyền. "Con đàn bà im mồm ngay. Đem rượu cho chúng ta mau." Ông quay về phía người đàn ông da đen. "Những gì Chuột Đồng nói có đúng không? Người nhìn thấy cái chết của ta sao?"

"Đúng vậy, và còn nhiều điều nữa."

"Ở đâu? Khi nào? Ta có chết trên chiến trường không?" Bàn tay lạnh lặn của ông mở ra rồi nắm lại. "Nếu người dối trá, ta sẽ bỏ đầu người ra như quả dưa và để lũ khỉ ăn não của người."

"Ngay lúc này, cái chết của ngài đang ở đây với chúng ta, thừa lãnh chúa. Đưa tay cho tôi."

"Tay ta à? Người biết gì về tay ta?"

"Tôi đã nhìn thấy ngài trong ngọn lửa đêm, Victarion Greyjoy. Ngài sai bước qua ngọn lửa cứng rắn và dữ dội, máu nhỏ xuống tong tong từ chiếc rìu vĩ đại của ngài, bất chấp những xúc tu bóp lấy cánh tay, cổ và mắt cá chân, những sợi dây đen khiến ngài nhảy nhót."

"Nhảy ư?" Victarion nổi giận. "Lửa đêm của người nói dối. Ta không sinh ra để nhảy, và ta cũng không phải con rối của ai hết." Ông tháo găng tay ra và giơ bàn tay đau vào mặt vị thầy tu. "Đây. Đây có phải thứ người muốn không?" Vải lanh mới đã biến màu vì máu và mủ. "Kẻ gây ra vết thương này cho ta có một bông hồng trên khiên. Một cái gai cào vào tay ta."

"Ngay cả một vết xước nhỏ nhất cũng có thể giết người, Đội Trưởng ạ, nhưng nếu ngài cho phép, tôi sẽ chữa trị vết thương này. Tôi sẽ cần một lưỡi dao. Bằng bạc là tốt nhất, nhưng sắt cũng được. Cả một lò than nữa. Tôi cần đốt một đồng lửa. Sẽ đau đấy. Đau kinh khủng khiếp, ngài chưa bao giờ thấy đau đến mức này. Nhưng khi chúng ta xong việc, tay ngài trở lại bình thường."

Tất cả bọn họ đều như nhau, đám người ma thuật này. Con chuột cũng cảnh báo ta về nỗi đau. "Ta là người Sắt, tu sĩ ạ. Ta cười trước nỗi đau. Người sẽ có được những gì người muốn... nhưng nếu người thất bại, tay ta không được chữa lành, ta sẽ tự mình cắt cổ người và ném ra biển."

Moqorro cúi đầu, đôi mắt đen của hắn sáng lên "Được thôi."

Ngày hôm đó không ai nhìn thấy vị thuyền trưởng sắt nữa, nhưng vài giờ sau, thủy thủ trên thuyền Vinh Quang Sắt nói họ nghe thấy tiếng cười như điên đại phát ra từ buồng của thuyền trưởng, tiếng cười sâu, cay độc và điên loạn, và khi Longwater Pyke cùng Wulfe Một Tai thử mở cửa khoang, họ thấy cánh cửa được cài then. Sau đó họ nghe thấy tiếng hát, một bài hát than khóc bằng thứ tiếng cao vút kỳ lạ mà vị học sĩ gọi là tiếng High Valyrian. Đó cũng là lúc đám khi rời con thuyền, kêu thất thanh và nhảy xuống nước.

Khi mặt trời lặn, biển chuyển sang màu đen như mực và mặt trời vĩ đại nhuộm bầu trời một màu đỏ như máu, Victarion mới lên boong. Ông cởi trần, cánh tay trái máu me đến tận khuỷu tay. Khi các thủy thủ tụ tập, thì thào và liếc nhìn nhau, ông giơ một bàn tay toàn than đen kịt lên. Những vạt khói đen bay lên từ các ngón tay ông khi ông chỉ vào gã học sĩ. "Tên đó. Cắt cổ hắn, ném hắn xuống biển, và gió sẽ đưa chúng ta tới Meereen." Moqorro nhìn thấy điều đó trong ngọn lửa. Hắn cũng đã nhìn thấy đám cưới của cô gái trẻ, nhưng thế thì có sao? Cô ta không phải người phụ nữ đầu tiên bị Victarion

Greyjoy biến thành góa phụ.

TYRION

Thầy thuốc vừa bước vào lều vừa lầm bầm pha trò, nhưng sau khi ngửi thấy mùi hôi thối và thoáng nhìn thấy Yezzan zo Qaggaz, ông ta ngưng bật. "Con ngựa cái xám," người đàn ông nói với Kẹo Ngọt.

Ngạc nhiên chưa? Tyrion nghĩ. Ai mà biết được cơ chứ? Trừ những người có mũi và kẻ chỉ có nửa cái mũi như ta. Yezzan đang sốt hầm hập và quần quai từng cơn trong một vũng chất thải của chính mình. Phần của ông ta đã chuyển thành chất lỏng màu nâu lẫn với máu... và nhiệm vụ của Yollo và Xu là chùi cái đít vàng khè của ông ta. Ngay cả khi được dìu đỡ, chủ nhân của họ vẫn không thể nâng nổi trọng lượng của chính mình; toàn bộ sức lực tiêu tụy của ông ta chỉ đủ để lăn người sang một bên.

"Tôi không thể làm được gì trong trường hợp này," thầy thuốc nói. "Sự sống của quý tộc Yezzan nằm trong tay các vị thần. Các người hãy giữ cho ông ấy được mát mẻ, nếu có thể. Một số người nói làm như thế sẽ có tác dụng. Đem nước cho ông ấy nữa." Những kẻ bị bệnh từ con ngựa cái xám đều khát nước, họ uống hàng chục lít nước giữa mỗi lần đại tiện. "Nước sạch ấy, cho ông ấy uống càng nhiều càng tốt."

"Không được dùng nước sông," Kẹo Ngọt nói.

"Nhất quyết không được!" Và sau đó, gã thầy thuốc bỏ đi.

Chúng ta cũng phải đi thôi, Tyrion nghĩ. Anh là nô lệ trong sợi xích vàng, với những quả chuông nhỏ kêu leng keng vui vẻ theo mỗi bước đi. Một trong những báu vật đặc biệt của Yezzan. Một niềm vinh dự không khác với tờ giấy chứng tử là bao. Yezzan zo Qaggaz thích để các báu vật ở bên mình, nên Yollo, Xu, Kẹo Ngọt và các báu vật khác phải chăm sóc ông ta khi ông ta ốm.

Yezzan già tội nghiệp. Vị lãnh chúa ục ịch không phải là một chủ nhân tồi. Về điều này Kẹo Ngọt nói đúng. Phục vụ trong các bữa tiệc của ông ta mỗi đêm, Tyrion nhanh chóng nhận ra Yezzan là người đứng đầu trong số các lãnh chúa Yunkai chủ trương hòa bình với Meereen. Hầu hết những người

khác chỉ câu kéo thời gian, chờ đợi quân đội từ Volantis tới. Một vài kẻ muốn tấn công thành phố ngay lập tức, vì sợ rằng người Volantis sẽ nhận hết vinh quang và chiếm những phần bở béo nhất trong số của cải cướp được. Yezzan không tham gia phe đó. Ông cũng không đồng ý giao trả con tin của Meereen bằng mấy bắn đá như tên lính đánh thuê Râu Đỏ đề nghị.

Nhưng chỉ hai ngày, mọi việc bỗng thay đổi hoàn toàn. Hai ngày trước, Vú Nuôi vẫn còn tráng kiện và khỏe mạnh. Hai ngày trước, Yezzan vẫn còn chưa nghe thấy tiếng vó ma quái của con ngựa cái xám. Hai ngày trước, hạm đội thuyền của Volantis Cổ vẫn còn cách hai ngày đường. Và giờ đây...

"Yezzan sắp chết rồi à?" Xu hỏi, bằng cái giọng kiểu xin-đừng-nói-đó-là-sự-thật.

"Tất cả chúng ta đều sẽ chết."

"Ý tôi là vì bệnh kiết lỵ ấy."

Kẹo Ngọt lo lắng nhìn hai người họ. "Yezzan không thể chết được." Kẻ ái nam ái nữ xoa cái trán vĩ đại của chủ nhân, gạt những sợi tóc ẩm ướt của ông ta vương trên đó. Người đàn ông Yunkai rên lên, và một dòng chất lỏng màu nâu nữa phun ra, chảy xuống chân. Giường ông bắn thiu và bốc mùi kinh tởm, nhưng họ không có cách nào lật ông lên được.

"Một số chủ nhân thả nô lệ của mình khi họ chết," Xu nói.

Kẹo Ngọt cười khùng khục. Một âm thanh kinh dị. "Chỉ có những người được yêu quý thôi. Họ giải phóng nô lệ khỏi sự đau buồn của thế giới này, để theo chủ nhân yêu dấu của họ xuống mộ và phục vụ ông ta ở thế giới bên kia."

Kẹo Ngọt biết. Hắn sẽ là người đầu tiên bị cắt cổ.

Cậu nhóc người dê lên tiếng. "Nữ hoàng bạch kim..."

"... chết rồi," Kẹo Ngọt khẳng khẳng. "Quên cô ta đi! Con rồng đã mang cô ta

qua sông. Cô ta chết đuối dưới biển Dothraki rồi."

"Làm sao chết đuối trong cỏ được," cậu nhóc người dê nói.

"Nếu chúng ta được thả ra," Xu nói, "chúng ta có thể tìm được nữ hoàng. Hoặc ít ra cũng đi tìm cô ấy."

Cô cười chó, còn tôi cười con lợn nái, đuổi theo một con rồng băng qua biển Dothraki. Tyrion gãi gãi cái sọ để khỏi phá lên cười. "Con rồng này tỏ ra rất thích thịt lợn quay. Thịt người lùn quay còn ngon gấp đôi."

"Đó chỉ là ước mơ thôi mà," Xu buồn bã nói. "Chúng ta có thể dong thuyền bỏ đi. Giờ chiến tranh kết thúc rồi. Ngoài kia lại có thuyền."

Thật sao? Tyrion không thể không nghi ngờ nền hòa bình đó. Các tấm giấy da đã được ký kết, nhưng chẳng ai đánh nhau trên giấy cả.

"Chúng ta có thể tới Qarth bằng thuyền," Xu tiếp tục. "Ở đó đường phố được lát bằng ngọc bích, anh tôi luôn nói vậy. Tường thành cũng là một trong các kỳ quan của thế giới. Khi chúng ta biểu diễn ở Qarth, vàng và bạc sẽ rơi xuống chúng ta như mưa, rồi anh sẽ thấy."

"Một số thuyền đậu ngoài vịnh là của Qarth," Tyrion nhắc. "Lomas Longstrider đã nhìn thấy những bức tường thành ở Qarth. Đọc những cuốn sách ông ta viết là đủ cho tôi rồi. Tôi chỉ định đi về phía đông xa đến chừng này thôi."

Kẹo Ngọt dùng một mảnh vải ẩm lau lên khuôn mặt sốt bừng bừng của Yezzan. "Yezzan phải sống. Nếu không chúng ta sẽ chết cùng ông ấy. Con ngựa cái xám không đem tất cả mọi người theo nó. Chủ nhân sẽ khỏe lại thôi."

Đó là một câu nói dối quá trắng trợn. Sẽ là kỳ tích nếu Yezzan sống được thêm một ngày nữa. Với Tyrion, rõ ràng Lãnh chúa ục ịch đang chết dần vì căn bệnh lạ gồm ghêếc ông ta đem về từ Sothoryos. Và con ngựa cái xám chỉ đẩy nhanh cái chết của ông ta. Thực ra đó là một ơn huệ. Nhưng bản thân

người lùn cũng không mong kiểu ơn huệ đó. "Thầy thuốc nói ông ấy cần nước sạch. Chúng tôi sẽ lo chuyện đó."

"Anh chu đáo quá." Kẹo Ngọt trầm ngâm. Cô ta không chỉ sợ bị cắt cổ; đơn độc giữa các báu vật của Yezzan, có vẻ cô ta thực sự yêu quý chủ nhân vĩ đại của mình.

"Xu, đi với tôi." Tyrion mở cửa lều và kéo cô gái ra ngoài trong buổi sáng Meereen nóng nực. Không khí oi bức và ngột ngạt, nhưng vẫn là sự giải thoát so với chương khí nặng nề của mồ hôi, phân và bệnh tật trong căn lều trắng lè của Yezzan.

"Chắc chắn nước sẽ giúp được chủ nhân," Xu nói. "Thầy thuốc đã nói vậy mà. Nước ngọt và sạch."

"Nhưng nước ngọt và sạch có cứu được Vú Nuôi đâu."

Vú Nuôi già tội nghiệp. Đêm qua khi trời nhập nhoạng tối, đám lính của Yezzan ném ông ta vào chiếc xe chở xác, một nạn nhân nữa của con ngựa cái xám. Cứ mỗi giờ trôi qua lại có người chết, nên chẳng ai để ý kỹ những người xấu số, đặc biệt là một kẻ bị ghét như Vú Nuôi. Các nô lệ khác của Yezzan đã từ chối không chịu đến gần gã đốc công khi ông ta phát bệnh, nên chỉ còn Tyrion giữ ấm và đem nước đến cho ông ta. Rượu pha nước, nước chanh và một chút súp đuôi chó, bên trong có vài miếng nấm. Uống đi, Vú Nuôi, cần uống nhiều nước để thay thế chỗ phân lỏng phun ra từ đít ông. Từ cuối cùng Vú Nuôi thốt ra là, "Không." Và những từ cuối cùng ông ta nghe được là, "Người nhà Lannister luôn trả món nợ của mình."

Tyrion giấu sự thật đó không cho Xu biết, nhưng cô ta cần hiểu chuyện gì sẽ xảy ra với chủ nhân của mình. "Tôi sẽ bị sốc nếu Yezzan sống được đến khi trời sáng."

Cô gái bám lấy tay anh. "Chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta?"

"Ông ta có người thừa kế. Các cháu trai." Bốn cháu trai theo Yezzan từ Yunkai đến đây để chỉ huy đám lính nô lệ của ông. Một người đã bị các lính

đánh thuê của Targaryen giết chết trong một cuộc xuất kích. Chắc chắn ba người còn lại sẽ chia nhau số nô lệ của gã áo vàng ục ịch. Nhưng bọn họ có chia sẻ sự yêu mến của Yezzan dành cho đám què cụt, đồng bóng và dị hợm hay không thì không ai dám chắc. "Một trong số họ có thể thừa kế chúng ta. Hoặc chúng ta sẽ quay trở lại bụi đất giá."

"Không." Mắt cô ta mở to. "Xin đừng như vậy chứ."

"Tôi cũng chẳng trông mong gì viễn cảnh đó."

Cách đó vài thước, sáu tên lính nô lệ của Yezzan đang ngồi xổm trên đồng xương tàn, ném các mảnh xương và chuyền tay nhau một bì rượu. Một người là hạ sĩ tên Sẹo, một gã cục súc vũ phu với cái đầu nhẵn như đá và đôi vai của một con bò mộng. Trí thông minh cũng như bò nót, theo như trí nhớ của Tyrion.

Anh lạch bạch tiến về phía bọn họ. "Sẹo," anh gọi, "quý tộc Yezzan cần nước ngọt và sạch. Đem theo hai người và múc càng nhiều xô nước về đây càng tốt. Nhanh nhẹn lên."

Đám lính dừng cuộc chơi. Sẹo đứng lên, lông mày nhíu lại. "Mày vừa nói gì, thằng lùn? Mày nghĩ mày là ai hả?"

"Người biết ta là ai mà. Yollo. Một trong các báu vật của lãnh chúa. Giờ thì làm theo những gì ta bảo đi."

Đám lính cười ồ lên. "Đi đi, Sẹo," một tên nói mỉa, "và nhanh nhẹn lên. Con khỉ của Yezzan đã ra lệnh rồi kìa."

"Mày không có quyền ra lệnh cho quân lính," Sẹo nói.

"Quân lính ấy à?" Tyrion tỏ ra bối rối. "Ta thấy một đám nô lệ đấy chứ. Các người cũng đeo vòng quanh cổ khác gì ta đâu."

Cú bạt tai của Sẹo dành cho anh khiến anh ngã gục xuống đất và rách môi. "Vòng cổ của Yezzan. Không phải của mày."

Tyrion dùng mu bàn tay lau máu trên đôi môi rách. Khi anh cố đứng dậy, một chân anh không có tí sức lực nào, và anh khụy xuống hai đầu gối. Anh cần Xu giúp mới đứng thẳng được lên. "Kẹo Ngọt nói chủ nhân cần nước," anh nói với giọng than vãn hết sức có thể.

"Kẹo Ngọt đi mà tự xử. Nó được sinh ra để làm những việc đó. Chúng tao cũng không phải làm theo lệnh tên đồng bóng đó".

Phải rồi, Tyrion nghĩ. Ngay cả trong đám nô lệ với nhau cũng có các lãnh chúa và nông dân, anh nhanh chóng nhận ra điều đó. Tên lưỡng tính từ lâu đã là vật nuôi đặc biệt của chủ nhân họ, được cưng chiều và yêu quý, vì thế nên hắn bị các nô lệ khác của Yezzan ghét.

Đám lính đã quen nhận lệnh từ chủ nhân và các đốc công. Nhưng Vú Nuôi đã chết, và Yezzan quá yếu nên không thể chọn được người kế vị. Còn với ba cháu trai, mấy cậu nhóc dũng cảm đó tự nhiên nhớ ra có việc gấp cần làm ở nơi khác ngay khi nghe thấy tiếng vó của con ngựa cái xám đến gần.

"N... nước," Tyrion van nài. "Thầy thuốc bảo không được dùng nước sông. Phải dùng nước ngọt, và là nước sạch."

Sợ lâu bầu. "Thế thì chúng mày đi lấy đi. Và nhanh cái chân lên."

"Chúng tôi ấy à?" Tyrion và Xu nhìn nhau vô vọng. "Nước nặng lắm. Chúng tôi không khỏe như các anh. Chúng tôi có thể... chúng tôi có thể dùng chiếc xe la kéo không?"

"Dùng chân ấy."

"Thế thì chúng tôi sẽ phải đi hơn chục chuyến."

"Một trăm chuyến cũng được. Liên quan quái gì đến tao."

"Chỉ có hai người... chúng tôi sẽ không đem về được toàn bộ lượng nước mà chủ nhân cần."

"Thế thì đem con gấu của mày đi," Sẹo gợi ý. "Tên đó đâu có tác dụng gì ngoài gánh nước."

Tyrion quay đi. "Vâng, thưa chủ nhân."

Sẹo cười nhăn nhở. Chủ nhân. Ồ, hẳn thích từ đó. "Morgo, đem chìa khóa đến đây. Chúng mày lấy đầy nước rồi quay về ngay. Chúng mày biết chuyện gì sẽ xảy ra với nô lệ chạy trốn rồi đấy."

"Đem xô tới đây," Tyrion nói với Xu. Anh đi cùng với người đàn ông tên Morgo để đem Ser Jorah Mormont từ trong lồng ra.

Gã hiệp sĩ có vẻ không quen cảnh tù tội. Khi được gọi ra để đóng vai con gấu và đưa cô gái trẻ đi, ông ta mặt sưng mày sía, không chịu hợp tác mà lết đi như kẻ vô hồn, mỗi khi được họ hạ cổ cho tham gia buổi kịch. Không cố chạy trốn, cũng không tỏ ra hung bạo với những người bắt giữ mình, nhưng ông ta thường làm ngơ trước mệnh lệnh của họ hoặc trả lời bằng những tiếng chửi thề lảm bảm. Tất cả những hành động đó khiến Vú Nuôi không hài lòng chút nào. Hẳn thể hiện sự tức giận của mình một cách rõ ràng bằng cách tống Mormont vào một cái lồng sắt và đánh ông ta mỗi tối khi mặt trời lặn xuống Vịnh Nô Lệ. Viên hiệp sĩ chỉ im lặng nhận đòn; âm thanh duy nhất phát ra là tiếng chửi thề của đám nô lệ được sai đánh ông và tiếng gậy tày nện thình thịch vào da thịt thâm tím và trầy xước của Ser Jorah.

Ông ta chẳng khác gì một cái vỏ ốc, Tyrion nghĩ khi anh nhìn thấy viên hiệp sĩ bị đánh lần đầu tiên. Lẽ ra ta nên im mồm và để Zahrina mua hẳn. Như vậy có lẽ số phận hẳn đỡ thảm hại hơn thế này.

Mormont nheo mắt quỳ trước cửa lồng chật hẹp, hai mắt thâm quầng và lưng đầy máu khô đóng vảy. Mặt ông ta thâm tím và sưng vù đến mức trông chẳng còn giống người nữa. Trên người ông ta không có gì ngoại trừ một cái khố, mà nói đúng hơn là một mảnh giẻ rách hôi thối màu vàng. "Người ra giúp chúng lấy nước đi," Morgo nói với ông ta.

Ser Jorah chỉ trả lời bằng bộ mặt sưng sía. Có lẽ một số người thà chết tự do

còn hơn sống làm nô lệ. Thật may là Tyrion không bị ảnh hưởng bởi tư tưởng đó, nhưng nếu Mormont giết Morgo, các nô lệ khác có lẽ cũng không nhận ra sự khác biệt. "Đi nào," anh nói trước khi viên hiệp sĩ kịp làm điều gì quả cảm và ngu ngốc. Anh đi lên trước và hy vọng Mormont sẽ đi theo.

Lần này các vị thần tốt bụng. Mormont chịu theo sau.

Hai xô cho Xu, hai cho Tyrion, và bốn cho Ser Jorah, mỗi tay hai xô. Cái giếng gần nhất nằm ở phía tây nam chiếc máy bắn đá Bà Già Độc Ác, vì vậy họ đi về hướng đó, chuông trên vòng cổ của họ kêu leng keng vui vẻ theo mỗi bước đi. Chẳng ai để ý gì đến họ. Họ chỉ là các nô lệ mang nước cho chủ nhân. Đeo vòng cổ rõ ràng cũng có những lợi thế nhất định, đặc biệt là một chiếc vòng mạ vàng in tên của Yezzan zo Qaggaz. Tiếng lanh canh của những chiếc chuông nhỏ chứng minh giá trị của họ với bất cứ người nào thính giác vẫn hoạt động bình thường.

Tầm quan trọng của nô lệ phụ thuộc vào chủ nhân của hắn; Yezzan là người giàu nhất Thành Phố Vàng và đã đem theo sáu trăm lính nô lệ tới cuộc chiến, dù ông ta trông như một con sên vàng khổng lồ và bốc mùi nước tiểu. Vòng cổ của họ cho phép họ đi bất cứ đâu họ muốn, miễn là ở trong trại.

Cho đến khi Yezzan chết.

Các Lãnh chúa Lanh Canh cho các chiến binh nô lệ luyện tập ở cánh đồng gần nhất. Tiếng lanh canh của dây xích trói họ với nhau tạo nên một điệu nhạc chát chúa bằng kim loại khi họ bước đều nhau hành quân qua bãi cát và lập đội hình với giáo dài trên tay. Ở những nơi khác, các nhóm nô lệ đang dựng những con dốc bằng đá và cát bên dưới các máy bắn đá và bắn lửa, hướng chúng thẳng lên trời để bảo vệ trại lính, ngộ nhỡ con rồng đen quay ướ lại. Người lùn mỉm cười khi thấy họ vừa mồ hôi mồ kê nhễ nhại vừa chửi rửa và vật lộn đưa những cỗ máy nặng nề lên dốc. Nỗ cũng được dùng khá nhiều. Cứ hai người lại thấy một người cầm nỏ, với những ống đựng đầy mũi tên treo một bên hông.

Nếu ai đó hỏi anh, Tyrion sẽ bảo họ đừng phí công làm gì. Con thú cưng quái vật của nữ hoàng sẽ không dễ gì bị hạ bởi những thứ đồ chơi đó, trừ khi một

trong các mũi tên sắt dài ngoằng kia nhắm được trúng mắt con vật. Ròng không dễ bị giết như vậy. Dùng những thứ này để cù nó sẽ chỉ khiến nó thêm giận dữ mà thôi.

Mắt là điểm dễ bị tổn thương nhất của rồng. Đôi mắt, và bộ não phía sau. Không phải phần bụng giống như một vài câu chuyện cổ nhận định. Vảy ở bụng cũng cứng như vảy dọc lưng hay sườn con vật. Ở cổ cũng không phải. Thật điên rồ! Các hiệp sĩ giết rồng tương lai này có lẽ còn định đập lửa bằng một cú chọc giáo. "Cái chết đến từ miệng con rồng," Septon Barth đã viết trong cuốn Lịch Sử Không Tự Nhiên như vậy, "nhưng không thể giết nó theo đường đó."

Phía xa, hai quân đoàn New Ghis đang dàn trận, hai bức tường khiên đối mặt với nhau, trong khi các hạ sĩ đội mũ nửa đầu có chỏm bằng lông đuôi ngựa đang hò hét ra lệnh bằng ngữ giọng địa phương khó hiểu. Với mắt thường, lính nô lệ của Ghis trông dữ dội hơn của Yunkai, nhưng Tyrion không tin lắm vào điều đó. Lính trong quân đoàn có thể được trang bị và tổ chức giống như đội quân Thanh Sạch... nhưng đám thái giám sống cả đời làm lính Thanh Sạch, trong khi lính người Ghis là cư dân tự do và chỉ phục vụ trong đội quân ba năm.

Bên giếng, mọi người xếp hàng gần nửa cây số.

Trong bán kính một ngày đi bộ ở Meereen chỉ có vài cái giếng, vì thế hàng người đợi lúc nào cũng rất dài. Hầu hết mọi người trong đội quân Yunkai lấy nước uống từ dòng Skahazadhan, và Tyrion từ lâu đã biết đó là một ý kiến tồi, trước cả khi nghe lời cảnh báo của thầy thuốc. Những người khôn ngoan cẩn thận dùng nước ở nơi cao hơn nhà xí, nhưng kể cả như vậy họ vẫn ở hạ nguồn so với thành phố.

Việc các giếng nước sạch vẫn tồn tại trong khoảng một ngày đường quanh thành phố chỉ chứng tỏ rằng Daenerys Targaryen vẫn còn quá ngây thơ trong việc đối phó với vòng bao vây. Lẽ ra cô ta nên bỏ độc vào mọi chiếc giếng. Khi đó người Yunkai sẽ phải uống nước sông. Để xem họ sẽ bao vây được bao lâu. Tyrion dám chắc nếu là cha anh, ông sẽ làm như vậy.

Mỗi khi họ di chuyển, những chiếc chuông trên cổ họ lại rung lên hân hoan. Âm thanh vui vẻ đến nỗi nó khiến ta muốn dùng một cái thìa móc mắt ai đó ra. Giờ này Griff, Vịt và Haldon Maester Nửa Mùa hắc đang ở Westeros với hoàng tử trẻ của mình. Lẽ ra ta nên ở đó với họ... nhưng không, ta cần một con điếm. Giết người thân thôi chưa đủ, ta cần háng đàn bà và rượu để chữa lành các vết thương. Vậy mà giờ ta lại đang ở nhăm nửa bên này trái đất, cổ đeo vòng nô lệ với những chiếc chuông vàng nhỏ xíu leng keng báo hiệu sự có mặt của ta. Nếu biết cách nhảy, có khi ta sẽ rung chuông được thành bài "Con mưa vùng Castamere."

Để nghe tin tức mới nhất và những lời đồn đại thì không đâu bằng quanh miệng giếng. "Ta biết mình nhìn thấy gì," một nô lệ già trong chiếc vòng cổ gỉ sét nói, trong khi Tyrion và Xu theo hàng người tiến lên, "ta thấy con rồng đó vật tay, vật chân và xé xác người thành từng mảnh, thiêu trụi họ đến mức chỉ còn tro và xương. Mọi người bắt đầu chạy, cố gắng thoát ra khỏi trường đấu, nhưng ta đến là để xem biểu diễn, và xin thề trước các vị thần của Ghis, đúng là ta đã được xem một màn biểu diễn ngoạn mục. Vì ngồi ở hàng ghế màu tía nên ta nghĩ con rồng sẽ không làm hại được mình."

"Nữ hoàng trèo lên lưng con rồng và bay đi," một phụ nữ da nâu cao lớn khẳng định.

"Cô ấy cố," ông già nói, "nhưng không thể giữ được nó. Mũi tên từ chiếc nỏ làm con rồng bị thương, và nghe nói nữ hoàng bị đánh một cú ngay giữa hai bầu vú hồng hào của cô ta. Rồi cô ta ngã xuống. Cô ta chết giữa đống bùn và bị đè nát dưới bánh xe ngựa. Ta biết một cô gái có quen một người đàn ông, và chính mắt anh ta nhìn thấy cô ta chết."

Trong những nhóm người như thế này, im lặng là thông minh nhất, nhưng Tyrion không thể kiềm chế thêm được nữa. "Chẳng ai tìm thấy cái xác nào hết," anh nói.

Ông già nhú mày. "Làm sao người biết?"

"Họ cũng có mặt ở đó," người phụ nữ da nâu nói. "Họ là hai người lùn biểu diễn đấu thương giả cho nữ hoàng xem."

Ông già nheo mắt nhìn xuống như thể mới thấy anh và Xu lần đầu. "À, các người cưới hai con lợn đúng không?"

Quả là chưa biết người đã nghe tai tiếng. Tyrion cúi chào lịch sự, và quyết định không giải thích một trong hai con lợn thực ra là con chó. "Con lợn tôi cưới thực ra là em gái tôi đấy. Chúng tôi có cái mũi giống nhau, các người có thấy không? Một phù thủy đã làm phép biến cô ấy thành lợn, nhưng nếu ai đó tặng cho cô ấy một nụ hôn dài ướt át, cô ấy sẽ biến thành một phụ nữ xinh đẹp. Nhưng khổ một nỗi khi đã biết cô ấy rồi, các người sẽ muốn hôn cô ấy lần nữa và lại biến cô ấy thành lợn như cũ."

Tất cả bọn họ đều phá lên cười. Ngay cả ông già cũng tham gia. "Vậy thì các người nhìn thấy cô ấy rồi à," một thanh niên tóc đỏ đằng sau họ nói. "Nữ hoàng ấy. Cô ấy có xinh đẹp như họ nói không?"

Ta nhìn thấy một cô gái mảnh dẻ với mái tóc bạch kim và chiếc tokar quấn quanh người, anh định nói như vậy. Mặt cô ta che mạng, và ta chưa đến đủ gần để nhìn cho rõ. Ta còn đang mãi cưới lợn. Daenerys Targaryen ngồi trong lô của chủ nhân, bên cạnh vị vua người Ghis của cô ta, nhưng Tyrion lại để ý đến vị hiệp sĩ trong bộ giáp màu trắng vàng bên cạnh cô gái nhiều hơn. Dù đường nét của ông ta không được rõ, nhưng người lùn nhận ra Barristan Selmy dù ở bất cứ đâu. Ít nhất Illyrio cũng đúng về chuyện này, khi ấy anh đã nghĩ như vậy. Nhưng liệu Selmy có nhận ra ta không nhỉ? Và nếu nhận ra thì ông ta sẽ làm gì?

Anh suýt nữa định tiết lộ thân phận mình lúc đó và ở đó, nhưng có thứ gì đó ngăn anh lại - cảnh giác, hèn nhát, bản năng, gọi là gì cũng được. Barristan Quả Cảm còn có thể chào đón anh với thái độ nào đây, ngoài thù hận? Selmy chưa bao giờ đồng ý với sự có mặt của Jaime trong đội Ngự Lâm Quân quý giá của ông ta. Trước cuộc tạo phản, vị hiệp sĩ già cho rằng Jaime quá trẻ và chưa có kinh nghiệm; và sau này, nghe nói ông từng bảo Sát Vương nên đổi áo choàng trắng thành áo choàng đen thì hơn. Nhưng tội lỗi của ta còn kinh khủng hơn thế. Jaime giết một người điên. Còn Tyrion bắn một mũi tên vào hạ bộ của chính cha mình, một người Ser Barristan từng biết và phục vụ suốt nhiều năm. Anh đã định đánh liều tiết lộ thân phận, nhưng rồi Xu giáng một

cú lên chiếc khiên của anh, giây phút đó trôi qua và không bao giờ trở lại.

"Nữ hoàng xem chúng tôi đâu," Xu nói với các nô lệ khác ở trong hàng, "nhưng đó là lần duy nhất chúng tôi nhìn thấy cô ấy."

"Vậy chắc các người phải nhìn thấy con rồng chứ," ông già nói.

Ta cũng ước như vậy. Nhưng các vị thần không hạ cố cho anh. Khi Daenerys Targaryen trèo lên lưng rồng bay đi, Vú Nuôi cùm cổ chân họ bằng còng sắt để họ không chạy trốn trên đường quay về với chủ nhân của họ. Nếu gã đốc công rời đi sau khi đưa họ đến cái lò mổ đó, hoặc bỏ chạy cùng các nô lệ khác khi con rồng từ trên trời sà xuống thì hai người lùn đã có thể lên ra ngoài và bỏ trốn. Gọi là bỏ chạy thì đúng hơn, vì những chiếc chuông nhỏ của chúng ta chẳng bao giờ ngừng leng keng.

"Có rồng à?" Tyrion nhún vai nói. "Tôi chỉ biết là không ai tìm thấy xác vị nữ hoàng nào hết."

Ông già không đồng tình. "À, họ tìm thấy hàng trăm cái xác. Họ kéo chúng vào trong hố đấu và đốt đi, nhưng một nửa số xác đã không còn nguyên vẹn. Có thể họ không nhận ra cô ấy vì cái xác bị cháy, máu me và biến dạng. Có thể họ tìm được nhưng không nói ra sự thật, nhằm bịt miệng đám nô lệ các người."

"Đám nô lệ chúng tôi ấy à?" người phụ nữ da nâu nói. "Ông cũng đeo vòng cổ còn gì."

"Nhưng là vòng cổ của Ghazdor," ông già khoác lác. "Ta biết ông ấy từ lúc chúng ta mới sinh ra. Ta giống như em trai ông ấy. Còn đám nô lệ các người chỉ là rác rưởi ở Astapor và Yunkai, các người kêu gào đòi tự do, nhưng ta sẽ không đòi nào giao vòng cổ của ta cho nữ chúa rồng, kể cả cô ta có ngậm của quý của ta đi chăng nữa. Tìm được đúng chủ nhân vẫn tốt hơn."

Tyrion không tranh cãi với ông ta. Điều kinh khủng nhất của cảnh tù tội là nó khiến người ta quen với nó một cách dễ dàng. Trong mắt anh, cuộc đời của hầu hết nô lệ không khác là bao so với cuộc sống của một người hầu ở

Casterly Rock. Đúng, một số chủ nô và đốc công rất cục súc và tàn nhẫn, nhưng một số lãnh chúa, quản gia và người giám sát ở Westeros cũng đâu khác gì. Hầu hết người Yunkai đối xử với các nô lệ của mình khá tử tế, chỉ cần họ chịu làm việc và không gây rắc rối gì... nên những kẻ như ông già trong chiếc vòng cổ gỉ sét này, cùng lòng trung thành sắt đá với Lãnh chúa Mông Lắc Lư chủ nhân của lão cũng không phải là hiếm gặp.

"Ghazdor Hào Hiệp ấy à?" Tyrion nhẹ nhàng nói. "Chủ nhân Yezzan vẫn thường nói về tài trí của ông ấy." Những gì Yezzan nói thực ra là, mông trái của ta còn thông minh hơn cả Ghazdor lẫn các anh em của hắn cộng lại. Anh nghĩ tốt nhất nên bỏ bớt đi những từ đó.

Buổi trưa đến và đi trước khi anh và Xu tới được miệng giếng, nơi một nô lệ một chân gầy nhẳng đang kéo nước. Ông ta nheo mắt nhìn họ ngờ vực. "Vú Nuôi luôn đến lấy nước cho Yezzan, cùng với bốn người đàn ông và một cái xe la kéo." Ông ta ném xô xuống giếng một lần nữa. Một tiếng tòm khẽ vang lên. Người đàn ông một chân cho nước vào đầy xô, sau đó bắt đầu kéo nó lên. Hai cánh tay ông ta cháy nắng, da bong từng mảng, cẳng tay gầy gò nhưng toàn cơ.

"Con la chết rồi," Tyrion nói. "Vú Nuôi cũng thế, tội nghiệp ông ta. Giờ chính Yezzan cũng đang cười trên lưng con ngựa cái xám, sáu lính của ông ta cũng đang tiêu chảy. Tôi lấy hai xô đầy được không?"

"Bao nhiêu cũng được." Câu chuyện kết thúc ở đó. Ông nghe thấy tiếng vó ngựa đúng không? Lời nói dối về đám lính khiến ông già một chân di chuyển nhanh hơn hẳn.

Xong xuôi, họ quay về, mỗi người lùn mang hai xô nước ngọt đầy đến miệng, trong khi Ser Jorah mỗi tay hai xô. Ban ngày mỗi lúc một nóng hơn, không gian bức bối và ướt át như len ả, và những xô nước cứ nặng dần theo mỗi bước chân. Một quãng đường dài trên đôi chân ngắn ngủn. Mỗi lần sải bước, nước trong xô lại sánh ra ngoài và tóe vào chân anh, trong khi đám chuông trên cổ rung lên theo nhịp. Biết trước thế này con đã để cha sống rồi, cha ạ. Cách đó nửa dặm về phía đông, một cột khói bốc lên nơi một căn lều đang bốc cháy. Họ đang đốt những cái xác của đêm qua. "Đường này," Tyrion nói

và hát đầu về bên phải.

Xu nhìn anh bối rối. "Vừa rồi mình có đi đường đó đâu."

"Chúng ta không nên hít thứ khói độc đó." Câu này anh không nói dối. Không hoàn toàn.

Xu nhanh chóng mặt bở hơi tai và đánh vật với hai xô nước. "Tôi cần nghỉ một lúc."

"Được thôi," Tyrion đặt hai xô nước xuống đất, vui mừng vì được tạm dừng. Chân anh bị chuột rút cứng lại, vì thế anh tìm một tảng đá và ngồi xuống xoa đùi.

"Tôi có thể giúp anh," Xu đề nghị. "Tôi biết các huyết đạo ở chỗ nào." Dù càng ngày càng quý cô gái hơn, nhưng anh vẫn thấy không thoải mái khi cô ta chạm vào người. Anh quay sang phía Ser Jorah. "Chỉ cần để bị đánh thêm một thời gian nữa là trông ông sẽ xấu xí hơn cả tôi đây Mormont. Ông nói xem, ông có còn sức đánh nhau nữa không?"

Gã hiệp sĩ to lớn giương đôi mắt đen lên nhìn anh như thể đang nhìn một con rệp. "Đủ để bẻ cổ người Quỷ Lùn ạ."

"Tốt." Tyrion nhấc hai chiếc xô lên. "Vậy thì đi đường này."

Xu nhúm mày. "Không đúng, phải đi về bên trái chứ." Cô ta chỉ. "Mụ Già Độc Ác ở đằng kia cơ mà."

"Còn đằng này là Cô Em Ranh Mãnh." Tyrion hát đầu về hướng ngược lại. "Tin tôi đi," anh nói. "Đường của tôi ngắn hơn." Nói rồi anh bước đi trong tiếng chuông leng keng. Xu sẽ đi theo, anh biết điều đó.

Đôi khi anh thấy ghen tị với những giấc mơ nhỏ bé của cô gái. Cô ta khiến anh nhớ đến Sansa Stark, cô dâu trẻ con anh từng cưới và để mất. Bất chấp những nỗi kinh hoàng mà Xu từng chịu đựng, chẳng hiểu sao cô ta vẫn cả tin. Lẽ ra cô ta nên biết suy nghĩ hơn một chút. Xu lớn tuổi hơn Sansa. Và lại là

người lùn. Cô ta cứ làm như thể đã quên mất điều đó, như thể cô ta là con nhà quý tộc cần được mọi người trân trọng, chứ không phải một ả nô lệ kệch cỡm. Ban đêm, Tyrion thường nghe thấy tiếng cô cầu nguyện. Chỉ phí lời thôi. Nếu có thần thánh nào lắng nghe thì đó là những vị thần tàn ác, chuyên lấy việc tra tấn con người làm thú vui. Còn ai tạo ra một thế giới như thế này, đầy rẫy cảnh tù đầy, máu me và đau đớn? Còn ai nặn ra những hình hài quái dị như chúng ta? Đôi khi anh chỉ muốn tát cô ta, lắc cô ta, hét vào mặt cô ta, bất cứ việc gì để cô ta tỉnh cơn mơ. Sẽ chẳng có ai cứu chúng ta hết, anh muốn hét vào mặt cô như vậy. Phần tòi tệ nhất vẫn còn chưa đến đâu. Nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn không thể thốt ra những lời đó. Thay vì tát vào khuôn mặt xấu xí kia để cô ta bớt mù quáng và ngu muội, anh lại nắn vai hoặc ôm lấy cô. Mỗi lần động chạm là một câu lừa dối. Mình đã trả cho cô ta quá nhiều đồng xu giả, để rồi cô ta tưởng cô ta giàu có.

Thậm chí anh còn giấu cô sự thật về trường đấu của Daznak.

Sư tử. Bọn họ định thả sư tử ra đuổi chúng ta. Việc đó chắc hẳn sẽ rất mỉa mai và nực cười. Chắc anh sẽ có đủ thời gian cho một tràng cười ngắn ngủi và cay đắng trước khi bị xé ra thành từng mảnh.

Chẳng ai nói cho họ về đoạn kết được sắp đặt sẵn, không phải bằng lời, nhưng không khó để anh phát hiện ra điều đó dưới những bức tường gạch của trường đấu Daznak, trong một thế giới bí mật dưới gầm ghế khán đài, lãnh địa tối tăm của các đấu sĩ và những người chăm sóc họ, dù họ sống hay chết - các đầu bếp nấu cho họ ăn, các thợ sắt trang bị cho họ giáp và vũ khí, các thợ cạo cạo râu cho họ, thợ phẫu thuật cho họ, thợ cắt tóc cho họ, chăm sóc vết thương cho họ, các ả điếm phục vụ đàn ông trước và sau khi ra trận, những người dọn dẹp dùng xích và móc sắt kéo xác kẻ thua ra khỏi hố cát.

Về mặt Vú Nuôi cho Tyrion những ý niệm mơ hồ đầu tiên. Sau buổi diễn của mình, anh và Xu quay lại căn sảnh sáng ánh đuốc nơi các đấu sĩ tụ tập trước và sau trận đấu. Một số người đang ngồi mài vũ khí; những người khác đang cầu xin các vị thần kỳ lạ, hoặc tự làm cho đầu óc u mê bằng sữa cây anh túc trước khi ra ngoài đấu trường để chết. Những người thi đấu và chiến thắng sẽ được dọn vào một góc và cười ha hả, một điệu người mà chỉ có những kẻ vừa đối mặt với tử thần và sống sót mới cười được.

Vú Nuôi nhìn thấy Xu cười Răng Rắc đi vào khi ông ta đang trả tiền thua cược cho một gã phục vụ đấu trường. Về ngạc nhiên trong mắt hắn chỉ thoáng qua trong nửa giây rồi biến mất, nhưng cũng đủ để Tyrion hiểu ý nghĩa của nó là gì. Vú Nuôi không nghĩ chúng ta sẽ quay trở lại. Anh nhìn những khuôn mặt khác ở xung quanh. Không ai nghĩ chúng ta sẽ quay trở lại. Số phận của chúng ta là phải chết ngoài kia. Và anh có được mảnh ghép cuối cùng của bức tranh khi nghe lỏm thấy một người luyện thú lớn tiếng phàn nàn với chủ trường đấu. "Mấy con sư tử đang đói. Hai ngày chúng không được ăn gì rồi. Họ bảo tôi không được cho lũ sư tử ăn, tôi cũng nghe theo. Nữ hoàng phải trả tiền thịt đi chứ."

"Thế thì lần sau nữ hoàng thiết triều, cứ đến mà phàn nàn," chủ trường đấu đáp trả.

Ngay cả bây giờ, Xu vẫn chẳng mấy may nghi ngờ gì. Khi nói về việc ở trường đấu, lo lắng duy nhất của cô ta là rất nhiều người không cười. Chắc hẳn bọn chúng sẽ cười đái ra quần nếu mấy con sư tử được thả ra, Tyrion suýt nói với cô như vậy. Nhưng thay vào đó, anh chỉ bóp vai cô.

Xu đột ngột dừng lại. "Chúng ta đi sai đường rồi."

"Đâu có." Tyrion đặt hai xô nước xuống. Quai xô hằn đậm lên các ngón tay anh. "Kia là những cái lều chúng ta đang hướng đến, kia kìa."

"Hội Con Trai Thứ ấy à?" Một nụ cười quái gở thoáng hiện lên trên mặt Ser Jorah. "Nếu người định tìm kiếm sự giúp đỡ ở đó thì người không hiểu gì về Ben Plumm Da Nâu rồi."

"Ồ, tôi hiểu chứ. Plumm và tôi đã chơi cùng nhau năm ván cờ cyvasse. Ben Da Nâu xảo hoạt, ngoan cường, không hề tối dạ... nhưng quá đề phòng. Ông ta thích để cho đối thủ của mình lao vào nguy hiểm, trong khi ông ta ngồi dựa lưng quan sát và để ngỏ các cơ hội, chỉ tham gia vào trận chiến khi cục diện đã hình thành."

"Trận chiến à? Trận chiến nào?" Xu lùi lại. "Chúng ta phải quay về. Chủ

nhân cần có nước sạch. Nếu đi lâu quá, chúng ta sẽ bị đánh đấy. Cả Con Lợn Xinh Đẹp và Răng Rắc cũng đang ở đó."

"Kẹo Ngọt sẽ lo những việc ấy," Tyrion nói dối. Nhiều khả năng là Sẹo và các bạn hắn sẽ nhanh chóng liên hoan với đùi lợn, thịt ba chỉ và ngấu nghiến món chó hầm, nhưng Xu không cần phải nghe điều đó. "Vú Nuôi đã chết và Yezzan thì đang chết dần. Trước khi trời tối, sẽ chẳng ai nhớ đến chúng ta đâu. Cơ hội này sẽ không bao giờ lặp lại nữa."

"Không được. Anh biết họ sẽ làm gì khi bắt được nô lệ cố bỏ trốn rồi đấy. Anh biết mà. Thôi nào. Họ sẽ không bao giờ để chúng ta rời trại."

"Chúng ta đã rời trại đâu." Tyrion nhắc hai xô nước lên. Anh nhanh nhẹn lạch bạch bước đi, đầu không ngoảnh lại. Mormont đi phía sau anh. Sau một hồi, anh nghe thấy tiếng Xu tắt tả theo anh đi xuống triền cát, tới một khu trại rách nát xếp vòng tròn.

Tên lính gác đầu tiên xuất hiện khi họ tới gần hàng ngựa, một lính giáo sẵn chắc với bộ râu màu hạt dẻ của người Tyrosh. "Chúng ta có ai đây nhỉ? Và các ngươi có gì trong xô thế?"

"Nước," Tyrion nói, "nếu ngươi muốn biết."

"Ta muốn bia hơn." Một mũi giáo trở vào lưng anh - một lính gác thứ hai xuất hiện phía sau họ. Tyrion thấy trong giọng hắn có ngữ điệu của người ở Vương Đô. Tên cận bã đến từ Flea Botrom. "Ngươi lạc đường hả, thằng lùn?" tên lính hỏi.

"Chúng tôi đến đây để gia nhập hội nhóm của các anh."

Một xô nước rơi khỏi tay Xu và lật nghiêng dưới đất. Một nửa số nước chảy ra ngoài trước khi cô ta kịp dựng nó lên.

"Hội nhóm của chúng ta đã có một lũ đàn rồi. Chúng ta còn cần thêm làm gì nữa?" Gã người Tyrosh gõ nhẹ vào vòng cổ của Tyrion bằng đầu mũi giáo, làm những chiếc chuông vàng nhỏ xúy rung lên. "Những gì ta thấy một nô lệ

bỏ trốn. Ba nô lệ bỏ trốn. Vòng cổ của ai đây?"

"Cá Voi Vàng." Một người thứ ba nghe thấy câu chuyện của họ và lên tiếng - một người đàn ông gầy gò, râu ria lởm chởm, răng đỏ rực vì nhai lá chua. Tyrion nhận ra đó là một hạ sĩ, dựa vào cách hai kẻ còn lại xưng hô với hắn. Trên tay phải của hắn có một cái móc câu thay vì bàn tay. Một bản sao còn xấu xa hơn cả Bronn đề tiện, hoặc ta là Baelor Đáng Kính. "Đây là đám người lùn Ben định mua," tên hạ sĩ nheo mắt nhìn và nói với hai người đàn ông còn lại, "nhưng tên cao to kia... tốt nhất cứ mang cả hắn vào. Cả ba người."

Gã người Tyrosh khoát tay ra hiệu. Tyrion đi theo. Tên lính đánh thuê còn lại - một thanh niên mới lớn, trên má có vài sợi lông tơ và tóc màu rom bầm - nhấc bổng Xu lên bằng một tay. "Ô, tên này của tôi có vú kìa," thằng nhóc nói và phá lên cười. Hắn luồn tay vào dưới áo Xu để kiểm tra cho chắc chắn.

"Cứ đưa vào đây," tên hạ sĩ quát.

Gã thanh niên quăng Xu lên một bên vai. Trên đôi chân còi cọc, Tyrion cố đi lên phía trước nhanh hết mức có thể. Anh biết họ đang đi đâu: căn lều lớn cách xa hố lửa, vài bạt sơn màu nứt nẻ và bạc phếch vì dầm mưa dãi nắng. Một vài lính đánh thuê quay đầu nhìn họ đi qua, một ả điểm trong quân đội cũng đi theo cười cợt, nhưng không ai can thiệp gì cả.

Trong lều, họ thấy có ghế đầu và một cái bàn kê bằng phản, một giá đựng giáo và kích, trên sàn trải những tấm thảm mòn xơ chỉ với năm, sáu màu sắc tương phản nhau, và ba sĩ quan chỉ huy. Một người mảnh dẻ và tao nhã với bộ râu nhọn, trên mình là thanh kiếm kiểu bravo và một chiếc áo chên điểm các vạch màu hồng. Một người béo và hói, một tay cầm cây bút lông và mực đầy đầy ra các ngón tay.

Kẻ thứ ba là người đàn ông anh đang tìm kiếm. Tyrion cúi chào. "Đội trưởng."

"Chúng tôi bắt được họ lên vào lều." Gã thanh niên mới lớn ném Xu xuống thảm.

"Một lũ bỏ trốn," gã người Tyrosh tuyên bố. "Cùng với các xô nước."

"Xô nước ấy à?" Ben Plumm Nâu nói. Khi không ai giải thích gì, ông nói tiếp, "Quay lại gác đi các nhóc. Và không được nói chuyện này cho ai biết hết." Khi họ đi rồi, ông ta mỉm cười với Tyrion. "Đến chơi một ván cyvasse nữa à, Yollo?"

"Nếu ông muốn. Tôi rất thích được đánh bại ông. Tôi nghe nói ông phản bội đến hai lần, Plumm ạ. Một người đàn ông có tính cách rất giống tôi."

Miệng Ben Da Nâu cười, nhưng mắt ông thì không bao giờ. Ông ta nhìn Tyrion như kiểu một người đàn ông nghiên cứu một con rắn biết nói. "Tại sao ngươi lại ở đây?"

"Để biến giấc mơ của ông thành hiện thực. Ông đã cố mua chúng tôi trong buổi bán đấu giá. Sau đó ông lại cố thắng cờ cyvasse để chiếm được chúng tôi. Ngay cả khi vẫn còn mũi thì tôi cũng không đẹp trai đến mức khiến người ta say đắm đến vậy... trừ những kẻ biết giá trị thực sự của tôi là gì. Giờ thì tôi đã ở đây, sẵn sàng tự giao nộp cho ông. Hãy tỏ ra thân tình một chút, truyền gọi thợ khóa và tháo cái vòng cổ này ra cho chúng tôi với. Tôi nghe những tiếng leng keng mãi chán lắm rồi."

"Ta không muốn gây rắc rối với chủ nhân quý tộc của ngươi."

"Yezzan có nhiều vấn đề cấp bách phải quan tâm hơn là ba nô lệ mất tích. Ông ta đang cưỡi trên lưng con ngựa cái màu xám rồi. Mà tại sao họ lại đi tìm chúng tôi ở đây? Ngài có đủ các tay kiếm để làm nản lòng bất cứ ai chõ mũi lung tung. Rủi ro nhỏ, nhưng lợi ích lớn."

Tên ranh con trong chiếc áo chên sọc hồng xì một tiếng. "Bọn chúng vừa đem bệnh tật đến cho chúng ta. Vào trong chính lều của chúng ta." Hắn quay về phía Ben Plumm. "Tôi có nên chặt đầu hắn không, Đội Trưởng? Chúng ta có thể ném toàn bộ phần còn lại xuống hố phân." Hắn rút kiếm ra, một thanh kiếm kẻ cướp có chuôi nạm đá quý.

"Hãy cẩn thận với cái đầu của ta," Tyrion nói. "Người không muốn máu của ta vấy lên người chứ. Máu mang bệnh tật. Và người sẽ phải mang quần áo của ta đi luộc, hoặc đốt chúng."

"Ta lại muốn đốt chúng cùng với người luôn, Yollo ạ."

"Đó không phải là tên tôi. Nhưng ông biết điều đó mà. Ông biết điều đó ngay từ lần đầu nhìn thấy tôi."

"Có thể."

"Tôi cũng hiểu rõ về ông, lãnh chúa ạ." Tyrion nói. "Ông ít tí hơn và nâu nhiều hơn so với đám Plumm ở nhà, nhưng ông là người Westeros, không phải dòng máu thì cũng là dòng dõi, trừ khi tên ông là giả. Nhà Plumm là chủ hầu của Casterly Rock, và tình cờ tôi biết chút ít về lịch sử của nó. Chi của ông chắc chắn đến từ mỏm đá phía bên kia biển hẹp. Con trai thứ của Viserys Plumm, tôi dám cá như vậy. Lũ rồng của nữ hoàng rất quý ông, phải không nhỉ?"

Tên lính đánh thuê có vẻ thích thú. "Ai kể cho người?"

"Chẳng ai cả. Hầu hết những câu chuyện truyền miệng về rồng đều chỉ dành cho lũ ngốc. Rồng biết nói, rồng tích trữ vàng và ngọc, rồng bốn chân và bụng to như con voi, rồng chơi trò giải đố với nhân sư... tất cả đều nhằm nhí. Nhưng trong sách cổ vẫn có những sự thật. Tôi không chỉ biết lũ rồng thích ông, mà tôi còn biết tại sao nữa kìa."

"Mẹ ta nói trong dòng máu của cha ta có một giọt máu rồng."

"Hai giọt chứ. Nếu không thì ông ta phải có của quý dài gần hai mét. Ông biết câu chuyện đó chứ? Tôi biết đấy. Ông là Plumm khôn ngoan, nên ông biết cái đầu tôi có thể đổi được một tước vị lãnh chúa... ở Westeros, cách đây nửa vòng trái đất. Cho đến khi ông tới được đó, những gì còn lại chỉ là xương và giòi. Chị gái đáng yêu của tôi sẽ bảo cái đầu không phải của tôi, và ăn quyết của ông phần thưởng đã hứa hẹn. Ông cũng hiểu các bà hoàng mà. Một lũ điểm thay đổi như chong chóng, và Cersei là tệ nhất."

(Trương truyền rằng lãnh chúa Ossifer có của quý dài gần hai mét. Ông kết hôn với Elaena Targaryen và chết ngay trong đêm tân hôn. Bà sinh ra Viserys Plumm và nói đó là con của Ossifer Plumm. Tyrion chỉ ra rằng Ben Plumm Nâu là hậu duệ của con thứ của Viserys Plumm, và thay vì có "một giọt máu rồng" như lời Ben nói, dòng dõi của ông ta phải mang "hai giọt máu rồng" (là con của hai người Nhà Targaryen) , hoặc là của quý dài gần hai mét. Điều này cho thấy Tyrion nghĩ cha thực sự của đứa con sinh ra sau khi Ossifer chết là người Nhà Targaryen)

Ben Da Nâu gãi râu. "Vậy thì ta có thể giải người còn sống và quần quai tới đó. Hoặc là ướp đầu người trong một cái lọ."

"Hoặc là nhập hội với tôi. Đó là bước đi khôn ngoan nhất." Anh nhe răng cười. "Tôi sinh ra là con trai thứ, hội nhóm này chính là số phận của tôi."

"Hội Con Trai Thứ không có chỗ cho diễn viên kịch câm," tên cướp áo hồng khinh bỉ nói. "Người chúng ta cần là các chiến binh."

"Ta đem cho các người một chiến binh đây." Tyrion trở ngón cái vào Mormont.

"Sinh vật đó ấy à?" Tên cướp phá lên cười. "Một gã cục súc và xấu xí, nhưng chỉ có sẹo không thôi chưa đủ để gia nhập Hội Con Trai Thứ đâu."

Tyrion đảo đôi mắt lệch. "Lãnh chúa Plumm, hai người bạn này của ông là ai vậy? Tên áo hồng thật là khó chịu."

Tên cướp bặm môi, trong khi bạn gã với cây bút lông cười khúc khích trước sự xác lác của anh. Tuy nhiên, Jorah Mormont mới là người nói tên bọn họ. "Lọ Mực là người lo phân chia tiền trong hội nhóm. Con công lòn loẹt tự gọi mình Kasporio Xảo Quyết, dù Kasporio Chết Tiệt mới thực sự đúng với bản chất của hắn. Một gã xấu xa." Khuôn mặt Mormont có thể biến dạng vì bị đánh đến tả tơi, nhưng giọng ông ta vẫn không đổi. Kasporio giật mình nhìn ông, trong khi các nếp nhăn quanh khóe mắt Plumm hằn lên thích thú. "Jorah Mormont à? Có phải người không? Trông không anh hùng như hồi người

mới bỏ đi nhỉ. Chúng ta có cần tiếp tục gọi người là ser không?"

Đôi môi sưng phồng của Ser Jorah xéch lên thành một nụ cười méo mó. "Cứ đưa cho ta một thanh kiếm, và người có thể gọi ta là gì cũng được, Ben."

Kasporio lùi lại. "Người... cô ấy đã cho người đi đày rồi cơ mà..."

"Ta quay trở lại. Cứ gọi ta là kẻ ngốc cũng được."

Một gã ngốc đang yêu. Tyrion hắng giọng. "Các người có thể nói về chuyện cũ sau được không... để tôi giải thích tại sao giữ đầu tôi trên cổ lại có ích hơn đã. Thừa Lãnh chúa Plumm, ngài sẽ thấy rằng tôi rất hào phóng với bạn bè. Nếu không tin cứ hỏi Bronn. Hỏi Shagga, con trai của Dolf. Hãy hỏi Timett, con trai của Timett ấy."

"Và họ là ai?" Người đàn ông tên Lọ Mực hỏi.

"Những người đàn ông tốt từng phục vụ ta, và hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình." Anh nhún vai. "À, thực ra thì, ta có nói dối về phần 'đàn ông tốt'. Bọn chúng cũng là một đám con hoang khát máu, hết như lũ các người."

"Có thể," Ben Da Nâu nói. "Hoặc là người vừa bịa ra mấy cái tên. Người vừa nói Shagga à? Đó có phải tên phụ nữ không?"

"Ngực hấn cũng bự đấy. Lần sau gặp tôi sẽ ngó dưới đũng quần hấn cho chắc chắn. Trong kia có bàn cờ cyvasse à? Đem nó ra đây chơi nào. Nhưng đầu tiên, tôi muốn có cốc rượu trước đã. Họng tôi khô rang rồi, và có vẻ tôi sẽ còn phải nói rất nhiều nữa."

JON

Đêm đó anh mơ thấy dân du mục trong rừng, vừa hò hét vừa tiến lên trong tiếng tù và chiến và trống trận. Âm thanh vang lên Tùng TÙNG từng TÙNG từng TÙNG, giống như hàng ngàn trái tim đập chung một nhịp. Một số người cầm giáo, một số cầm cung, một số cầm rìu. Những người khác cưỡi trên các cỗ xe bằng xương do những con chó to như ngựa kéo. Người khổng lồ cao hơn 12 mét nặng nề đi giữa bọn họ, trên tay cầm những chiếc vò to như cây sồi.

"Giữ nguyên vị trí," Jon Snow ra lệnh. "Đẩy lùi bọn chúng." Anh đứng một mình trên đỉnh Tường Thành. "Lửa," anh hô to, "hãy cho chúng nếm lửa," nhưng chẳng có ai nghe lời.

Họ đã đi hết. Họ bỏ lại ta một mình.

Các mũi tên lửa xé gió bay lên rào rào, để lại những vệt lửa dài trong không khí. Các anh em bù nhìn ngã lộn cổ xuống đất, áo choàng đen bốc cháy.

"Snow," một con đại bàng thét lên, trong khi kẻ thù leo lên bức tường bằng như lũ nhện. Jon mặc giáp bằng băng màu đen, nhưng thanh kiếm của anh cháy đỏ rực trong tay. Khi người chết lên đến đỉnh Tường Thành, anh đẩy chúng xuống cho chúng chết lần nữa. Anh giết một tên râu xám và một cậu nhóc không râu, một người khổng lồ, một người đàn ông gầy còm răng nhọn hoắt và một cô gái với mái tóc đỏ dày. Anh nhận ra đó là Ygritte, nhưng đã quá trễ. Cô gái biến mất nhanh chóng như khi xuất hiện.

Cả thế giới biến thành một màn sương đỏ rực. Jon đâm chém loạn xạ. Anh chém chết Donal Noye và đâm thủng ruột Dick Follard Điếc. Qhorin Cụt Tay loạng choạng ngã xuống, cố gắng ngăn dòng máu túa ra từ cổ trong vô vọng. "Ta là lãnh chúa của Winterfell," Jon hét lên. Giờ trước mặt anh là Robb, tuyết tan ra ướt đầm tóc anh. Móng Dài chặt đứt đầu Robb. Sau đó một bàn tay xương xẩu nắm lấy vai Jon. Anh quay người...

... và tỉnh dậy với con quạ đang mổ trên ngực. "Snow," con chim kêu lên. Jon đập mạnh vào người nó. Con quạ ré lên phản đối và đập cánh bay lên cột giường, giương đôi mắt độc ác nhìn anh trong bóng tối lơ mơ trước rạng

đông.

Ngày mới lại đến. Bây giờ là giờ của sói. Mặt trời sắp mọc, và bốn nghìn dân du mục sẽ tràn qua Tường Thành. Điên rồ. Jon Snow vuốt bàn tay bị bỏng qua mái tóc và một lần nữa tự hỏi anh đang làm gì. Khi cánh cổng mở ra tức là sẽ không còn đường quay lại. Lẽ ra người thương lượng với Tormund phải là Gấu Già. Lẽ ra phải là Jaremy Rykker, Qhorin Cụt Tay, Denys Mallister hoặc một lính biệt kích dạn dày nào đó. Lẽ ra phải là chú của ta. Nhưng đã quá trễ cho sự lo âu đó. Mọi lựa chọn đều có rủi ro, mọi lựa chọn đều kéo theo hệ quả. Anh sẽ tiếp tục chơi cho đến khi trò chơi kết thúc.

Anh đứng dậy và mặc quần áo trong bóng tối, trong khi con quạ của Mormont đang lằm bằm ở đầu kia căn phòng. "Ngô" con quạ nói, và, "Vua," rồi "Snow, Jon Snow, Jon Snow." Kỳ lạ thật. Theo trí nhớ của Jon, con quạ chưa bao giờ nói được tên đầy đủ.

Anh ăn sáng trong hầm rượu với các tướng tá của mình. Bánh mì chiên, trứng chiên, xúc xích tiết và cháo yến mạch, đồ uống đi kèm là bia vàng loãng. Trong khi ăn, họ tiếp tục nói về chuyện về việc chuẩn bị. "Tất cả đều đã sẵn sàng," Bowen Marsh quả quyết với anh. "Nếu bọn du mục định phá vỡ thỏa thuận, tất cả sẽ theo lệnh ngài."

Còn nếu không, nó sẽ biến thành một cuộc tàn sát đẫm máu. "Hãy nhớ rằng," Jon nói, "Người của Tormund đều đói khát, rét mướt và sợ hãi. Một số người trong bọn họ cũng ghét chúng ta chẳng khác gì một số người ở đây ghét họ. Chúng ta đang nhảy trên lớp băng mỏng. Chỉ cần một vết nứt thôi, tất cả chúng ta sẽ chết đuối. Nếu ngày hôm nay máu phải chảy, hãy đảm bảo chúng ta không phải là người ra cú đòn đầu tiên, nếu không, trước các cự thần và tân thần, ta thề sẽ lấy đầu kẻ nào phát động chiến tranh."

Họ trả lời anh bằng ánh mắt, gật đầu và lằm bằm những câu như "Xin theo lệnh ngài," "Tuân lệnh," và "Vâng, thưa lãnh chúa." Từng người một, họ đứng dậy đeo kiếm, mặc áo choàng đen ảm áp và bước ra ngoài trời giá lạnh.

Người cuối cùng rời bàn là Edd Tollett U Sầu. Từ giữa đêm, anh ta đã tới cùng với sáu chiếc xe kéo đến từ Long Barrow. Giờ các anh em gọi pháo đài

đó là Barrow Đĩ Điểm. Edd được cử đến đó để gom càng nhiều nữ chiến binh càng tốt, xe kéo sẽ đưa họ về tập hợp với các chị em khác.

Jon nhìn anh ta dùng một mẩu bánh mỳ quét chút lòng đỏ trứng loãng. Anh cảm thấy dễ chịu một cách kỳ lạ khi một lần nữa lại được nhìn thấy khuôn mặt Edd. "Việc khôi phục đến đâu rồi?" Anh hỏi cận vệ cũ của mình.

"Mười năm nữa chắc sẽ xong," Tollett trả lời với giọng buồn bã như thường lệ. "Ở đó đâu đâu cũng thấy chuột khi chúng tôi mới chuyển vào. Các nữ chiến binh đã giết hết bọn đáng ghét đó rồi. Giờ thì đâu đâu cũng thấy nữ chiến binh. Những ngày này tôi lại muốn lũ chuột quay trở lại."

"Cậu thấy phục vụ Emmett Sắt thế nào?" Jon hỏi.

"Chủ yếu là Maris Đen phục vụ anh ta, thừa lãnh chúa. Còn tôi đã có lũ la rồi. Nettles bảo tôi có họ hàng với loài la. Đúng là chúng tôi cùng có mặt dài giống nhau, nhưng tôi không cứng đầu bằng một phần bọn chúng. Mà tôi xin đem danh dự ra thề, rằng tôi không biết mẹ chúng là ai đâu nhé." Anh ăn nốt chỗ trứng và thở dài. "Tôi rất thích món trứng lòng đào này. Xin lãnh chúa đừng để bọn du mục ăn hết gà của chúng ta nhé."

Ngoài sân, bầu trời phía đông sáng dần và không một gợn mây. "Có vẻ chúng ta có một ngày khá đẹp trời phía trước," Jon nói. "Sáng sủa, ấm áp và nhiều nắng."

"Tường Thành sẽ khóc. Và mùa đông đang đến gần chỗ chúng ta lắm rồi. Việc này không tự nhiên, thừa lãnh chúa. Tôi nghĩ đó là một điềm gở."

Jon mỉm cười. "Còn nếu trời đổ tuyết thì sao?"

"Còn gở hơn."

"Vậy cậu thích thời tiết thế nào?"

"Kiểu thời tiết trong nhà ấy," Edd U Sầu nói. "Thôi xin phép lãnh chúa, tôi phải quay lại với lũ la rồi. Mỗi khi tôi đi đâu là chúng lại nhớ. Chắc chắn là

hơn đám nữ chiến binh kia."

Họ chia tay ở đó, Tollett lên đường đi về phía đông, nơi đoàn xe của anh ta đang đợi, còn Jon Snow tới chuồng ngựa. Sa-tanh đã thắng yên cương ngựa sẵn sàng và đang đợi anh, con chiến mã màu xám dữ dội với chiếc bờm đen sáng bóng như mực của các học sĩ. Anh sẽ không chọn kiểu ngựa đó để đi lại, nhưng sáng hôm nay, điều quan trọng duy nhất là trông anh phải thật ấn tượng, và với mục đích đó, con ngựa chiến là lựa chọn hoàn hảo.

Đoàn tùy tùng của anh cũng đang đợi. Jon chưa bao giờ thích có lính canh ở xung quanh, nhưng hôm nay anh thấy cần có vài người giỏi bên cạnh để đề phòng. Trông họ đàng đàng sát khí trong trang phục giáp xích, mũ giáp nửa đầu và áo choàng đen, với giáo dài trong tay, kiếm và dao găm giắt ở thắt lưng. Với nhiệm vụ này, Jon không dùng các cậu bé xanh non hay các ông già đầu bạc, mà chọn tám người trong độ tuổi sung sức nhất: Ty và Mully, Lew Tay Trái, Liddle Lớn, Rory, Fulk Vùng Flea, Garrett Greenspear. Và Leathers, hiệp sĩ cấp cao mới của Hắc Thành, để cho dân tự do thấy ngay cả một người từng chiến đấu cho Mance trong trận đấu dưới chân Tường Thành cũng có thể tìm được chỗ đứng đầy vinh dự trong Đội Tuần Đêm.

Một quãng đỏ thẫm đã xuất hiện ở phía đông khi họ tập hợp đông đủ ở cổng. Các vì sao đang lặn dần, Jon nghĩ. Lần tới khi xuất hiện, chúng sẽ chiếu sáng một thế giới thay đổi hoàn toàn và mãi mãi. Một vài người của hoàng hậu đứng quan sát từ phía sau đồng than sắp tàn trong ngọn lửa đêm của Quý cô Melisandre. Khi Jon liếc nhìn về Tháp Vương, anh thoáng thấy ánh sáng đỏ phía sau một ô cửa sổ. Nhưng anh không thấy hoàng hậu Selyse đâu cả.

Đến giờ rồi. "Mở cổng ra," Jon Snow nói khẽ.

"MỞ CỔNG RA!" Liddle Lớn rống lên. Giọng anh ta nghe như sấm nổ. Hơn 200 mét phía trên, đám lính canh nghe thấy hiệu lệnh và giờ tù và chiến lên môi. Âm thanh vang lên, vọng từ Tường Thành xuống và bay khắp thế gian. Àúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú. Một hồi dài. Hàng nghìn năm qua, âm thanh đó luôn có nghĩa là các lính biệt kích trở về. Nhưng hôm nay, nó mang ý nghĩa khác. Hôm nay, nó là lời chào cư dân tự do đến với ngôi nhà mới.

Ở cả hai đầu căn hầm dài, các cánh cổng bật mở và rào sắt cũng được tháo khóa. Những tia nắng đầu tiên của bình minh sáng lấp lánh trên mặt băng, tạo ra các màu hồng, vàng và tím. Edd U Sầu nói không sai. Tường Thành sẽ nhanh chóng chảy nước mắt. Các vị thần chỉ cho nó biết khóc mà thôi.

Sa-tanh dẫn họ đi dưới lớp băng, thấp sáng con đường hầm tối tăm bằng một chiếc đèn sắt. Jon dắt ngựa đi theo. Sau đó là các lính gác. Đi sau họ là Bowen Marsh và một tá cận vệ, mỗi người được giao một nhiệm vụ khác nhau. Trên đầu, Ulmer hội Anh Em Rừng Vương trấn thủ Tường Thành. Hai tá cung thủ giỏi nhất của Hắc Thành đang đứng cùng ông, sẵn sàng phản ứng trước mọi biến cố xảy ra bên dưới bằng một cơn mưa tên.

Phía bắc Tường Thành, Tormund Giantsbane đang chờ đợi trên lưng một con ngựa nhỏ còi cọc, quá còi để có thể nâng đỡ trọng lượng của hắn ta. Bên cạnh là hai con trai còn sống của hắn, Toregg cao và Dryn trẻ tuổi, cùng với ba tá chiến binh.

"Ha!" Tormund hô to. "Cho lính gác à? Giờ thì niềm tin đâu cả rồi, con quạ?"

"Người còn đem theo nhiều người hơn ta."

"Đúng vậy. Tới đây nào, chàng trai. Ta muốn dân du mục của ta được nhìn thấy người. Hàng nghìn người trong số họ chưa bao giờ được nhìn thấy tướng chỉ huy, từ người già đến thanh niên đều nghe nói đám biệt kích của người sẽ ăn thịt họ nếu họ không biết cách cư xử. Họ cần được nhìn thấy người bằng xương bằng thịt, một cậu nhóc mặt dài ngoằng trong chiếc áo choàng đen. Họ cần được biết rằng Đội Tuần Đêm không có gì đáng sợ cả."

Bài học đó ta muốn họ không bao giờ học được thì hơn. Jon tháo găng khỏi bên tay bị bỏng, đặt hai ngón tay lên miệng và huýt sáo. Bóng Ma từ cổng chạy tới. Con ngựa của Tormund khựng lại đột ngột đến nỗi tên du mục suýt ngã. "Không có gì đáng sợ ấy à?" Jon nói. "Bóng Ma, đứng yên."

"Lãnh chúa Quạ, người là tên con hoang xấu xa." Tormund Người Thối Tù Và đưa chiếc tù và chiến lên môi. Âm thanh của nó vọng vào vách băng nghe như tiếng sấm rền, và những tên du mục đầu tiên bắt đầu tràn qua cổng thành.

Jon đứng quan sát dân du mục đi qua từ sáng sớm đến tối mịt.

Ban đầu là các con tin - một trăm cậu nhóc tuổi từ 8 đến 16. "Cái giá phải trả bằng máu của người đây, Lãnh Chúa Quạ," Tormund tuyên bố. "Hy vọng tiếng rên rỉ của những người mẹ đáng thương không ám ảnh giấc mơ của người mỗi đêm." Một số cậu nhóc được cha hoặc mẹ dẫn đến cổng thành, những người khác đi cùng các anh chị. Phần lớn đi một mình. Những cậu nhóc 14,15 đã sắp bước vào tuổi trưởng thành, và họ không muốn bị cho là bám váy phụ nữ.

Hai cận vệ đếm số lượng các cậu nhóc đi qua, ghi tên mỗi người lên một cuộn giấy dài bằng da cừu. Một người thứ ba thu các vật giá trị của họ làm lệ phí, và chúng cũng được ghi lại cẩn thận. Những cậu nhóc này đang tới một nơi chưa ai từng đến, để phục vụ một đội quân từng là kẻ thù của gia đình, bạn bè họ trong suốt hàng nghìn năm, nhưng Jon không nhìn thấy một giọt nước mắt hay nghe thấy tiếng than khóc của bất cứ người mẹ nào. Họ là cư dân của mùa đông, anh tự nhủ. Nước mắt vừa chảy ra sẽ đóng băng ngay trên má. Không một con tin nào đứng lại hay cố chuồn khi đến lượt mình phải bước vào con đường hầm tối tăm.

Hầu hết các cậu nhóc đều gầy gò, một số người còn quá cả gầy gò, với ống chân khẳng khiu và cẳng tay như cây gậy. Nhưng Jon đã dự đoán điều này từ trước. Còn lại, dân du mục tiến vào với đủ các dáng người, kích thước và màu da. Anh thấy những cậu nhóc có cao, có thấp, tóc nâu, tóc đen, tóc vàng hoe, tóc đỏ cam, tóc đỏ rực như lửa, như màu tóc của Ygritte. Anh thấy có người mang sẹo, có người đi khập khiễng, và có người mặt lấm chấm rỗ hoa. Những cậu nhóc lớn hơn má phủ đầy lông tơ hoặc có một chút ria trên mép, nhưng có một tên râu rậm không kém gì Tormund. Một số người mặc đồ lông mềm, một số mặc da thuộc và những mẫu giáp đầu thừa đuôi theo, phần lớn mặc len và da hải cẩu, còn lại là giẻ rách. Một cậu nhóc thậm chí trần truồng. Rất nhiều người mang vũ khí: giáo mài sắc, vò bằng đá, dao làm từ xương, đá hoặc đá rỗng, gậy tày có gai, lưới bắt cá, thậm chí đây đó còn có những thanh kiếm cũ han gỉ. Các cậu nhóc người Hornfoot đi chân trần vô tư trên tuyết. Những người khác gắn móng gấu lên giày, cũng đi bộ trên tuyết như vậy mà không bao giờ sợ lún. Sáu cậu nhóc cười trên lưng ngựa, hai người cười la.

Hai anh em khác đi cùng một con dê. Con tin lớn nhất cao gần 2 mét, nhưng có khuôn mặt của một đứa trẻ; đứa nhỏ nhất là một thằng bé còi cọc tự nhận mình chín tuổi, nhưng trông chỉ như 6 tuổi là cùng.

Đặc biệt cần chú ý là con trai của những kẻ tiếng tăm. Tormund cẩn thận chỉ rõ từng người khi bọn họ đi qua. "Thằng nhóc kia là con của Soren Đập Vỡ Khiên," hắn chỉ một thằng nhóc cao lớn. "Còn cậu bé tóc đỏ kia là con của Gerrick Hoàng Tộc. Hắn tự nhận là con cháu của Raymun Râu Đỏ. Con cháu của em trai út của Râu Đỏ thì đúng hơn." Có hai cậu nhóc trông giống nhau như sinh đôi, nhưng Tormund khẳng định họ chỉ là anh em họ và hơn kém nhau một tuổi. "Một người là con của Harle Thợ Săn, người còn lại là con của Harle Đẹp Trai, nhưng có cùng một mẹ. Hai người cha ghét nhau. Nếu là người, ta sẽ cho một người đến Trại Đông và người còn lại đến Tháp Đêm."

Các con tin còn lại là con trai của Howd Lang Thang, Brogg, Devyn Lột Da Hải Cầu, Kyleg Tai Gỗ, Morna Mặt Nạ Trắng, Hải Mã Vĩ Đại...

"Hải Mã Vĩ Đại ấy à? Thật không vậy?"

"Người ở bờ biển Băng Giá cổ những cái tên rất kỳ quặc."

Ba con tin là con trai của Alfyn Kẻ Giết Quạ, một tên cướp bị Qhorin Cụt Tay giết chết. Theo lời của Tormund. "Trông họ chẳng giống anh em gì cả," Jon quan sát.

"Anh em cùng cha khác mẹ thôi. Của quý của Alfyn nhỏ xíu ấy, có khi còn nhỏ hơn của người, nhưng hắn chưa bao giờ ngại đem nó đút khắp mọi nơi. Làng nào cũng có con của hắn."

Tiếp theo là một cậu bé mặt chuột còi dí, Tormund nói, "Đó là con của Varamyr Sáu Lốt. Người còn nhớ Varamyr không, Lãnh chúa Quạ?"

Anh nhớ chứ. "Người đội lốt."

"Đúng rồi, hắn đấy. Một gã còi cọc và độc ác. Có khi bây giờ hắn chết rồi cũng nên. Từ khi trận chiến kết thúc không ai nhìn thấy hắn nữa."

Hai trong số đám nhóc là con gái cải trang. Khi Jon nhìn thấy chúng, anh sai Rory và Liddle Lớn đem chúng lại chỗ anh. Một người khá nhu mì dễ bảo, kẻ còn lại đấm đá và cắn xé. Chuyện này có thể kết thúc một cách tồi tệ. "Cha của hai người này có tiếng tăm gì không?"

"Ha! Hai tên gầy nhẳng này á? Không. Chọn đại thôi."

"Chúng là con gái."

"Thật sao?" Tormund nheo mắt nhìn họ từ trên lưng ngựa. "Ta và Lãnh Chúa Quạ đã cá cược xem ai trong số hai người có của quý lớn hơn. Kéo quần chúng xuống cho bọn ta xem nào."

Một trong hai bé gái đỏ mặt. Kẻ còn lại nhìn trừng trừng thách thức. "Để chúng ta yên, tên Tormund Thối Tha kia. Thả bọn ta ra."

"Ha! Quạ thắng rồi. Bọn chúng không có của quý. Nhưng đứa nhỏ hơn gan dạ đấy. Có vẻ sẽ trở thành một nữ chiến binh tương lai." Hắn gọi người của mình. "Đi tìm thứ gì đó nữ tính cho chúng mặc mau, không Lãnh chúa Snow lại ướt hết quần nhỏ bây giờ."

"Ta sẽ cần hai cậu bé thay vào vị trí của họ."

"Sao lại thế?" Tormund gãi râu. "Với ta con tin là con tin. Thanh kiếm sắc vĩ đại đó của ngươi cũng có thể chặt đầu con gái dễ dàng như con trai. Cha cũng yêu quý con gái chứ. Hừm, hầu hết là như vậy."

Mỗi quan tâm của ta không phải là cha họ. "Mance đã bao giờ hát về Danny Flint dừng cảm chưa?"

"Ta không nghĩ vậy. Hắn là ai?"

"Một cô gái ăn mặc giả trai để gia nhập Đội Tuần Đêm. Bài hát của cô ta buồn và đẹp. Nhưng những gì xảy ra với cô ấy thì không được như vậy." Trong một số phiên bản của bài hát, hồn ma của cô gái vẫn đang đi thơ thẩn ở

Hắc Thành. "Ta sẽ cho hai bé gái đó đến Long Barrow." Ở đó chỉ có hai người đàn ông là Emmett Sắt và Edd U Sầu, cả hai người họ đều đáng tin tưởng. Với tất cả các anh em khác, anh không dám chắc điều đó.

Tên du mục đã hiểu. "Các người đúng là lũ quạ bản thủ." Hắc làu bàu. "Thế thì thêm hai thằng nhóc nữa. Người sẽ có chúng."

Khi chín mươi chín con tin lê bước qua trước mặt họ để vào trong Tường Thành, Tormund Giantsbane đem tới người cuối cùng. "Đây là con trai ta, Dryn. Nhớ chăm sóc nó cho cẩn thận, nếu không ta nấu gan đen của người lên ăn thì đừng có trách."

Jon chăm chú nhìn con trai của Tormund. Dryn trạc tuổi Bran hiện giờ, nếu thằng bé không bị Theon giết chết, nhưng cậu nhóc không có nét đáng yêu nào của Bran. Thằng nhóc mập lùn, chân ngắn, tay vạm vỡ, khuôn mặt to và đỏ lựng - một bản sao thu nhỏ của cha mình, với mớ tóc đen nâu bù xù. "Thằng bé sẽ được làm cận vệ của ta." Jon hứa với Tormund.

"Nghe thấy chưa, Dryn? Đừng có mà tỏ ra kiêu ngạo." Rồi hắc quay sang nói với Jon, "Thỉnh thoảng phải đánh cho nó một trận nó mới nghe lời. Cẩn thận không nó cắn đấy nhé." Hắc lại giơ chiếc tù và lên và thổi một hồi nữa.

Lần này, các chiến binh tiến lên phía trước. Và không chỉ một trăm người. Phải đến năm trăm, Jon Snow ước tính khi họ xuất hiện từ sau những thân cây, có lẽ là một nghìn. Chỉ có một phần mười trong số họ có thú cưỡi, nhưng tất cả đều mang vũ khí. Trên lưng họ đeo khiên đan bằng liễu gai, bọc bên ngoài là da thuộc và lông thú có trang trí hình rắn, nhện, những cái đầu bị chặt nham nhở, búa chiến máu me, đầu lâu vỡ và quỷ dữ. Một số người mang đồ bằng thép ăn cắp được, những mẫu giáp cộc cạch rúm ró lộ ra từ xác các lính biệt kích ngã xuống. Những người khác tự trang bị giáp cho mình bằng xương giống như Giáp Xương. Tất cả đều mặc lông và da.

Trong số họ còn có các nữ chiến binh tóc dài. Jon không thể nhìn họ mà không nhớ đến Ygritte: mái tóc sáng như lửa, ánh mắt cô lúc ở trong hang khi cô cưỡi đồ cho anh, giọng nói của cô. "Anh chẳng biết gì cả, Jon Snow," cô từng nói với anh hàng trăm lần như vậy.

Đến giờ nó vẫn đứng. "Đáng lẽ người nên cho phụ nữ vào trước," anh nói với Tormund. "Các bà mẹ và các bé gái."

Tên du mục nhìn anh vẻ gian xảo. "Đúng, ta có thể làm thế. Nhưng nhớ lũ quạ các người quyết định đóng cổng lại sau đó thì sao. Cho vài chiến binh sang bên kia thì mới giữ cho cổng mở được chứ, đúng không?" Hắc nhe răng cười. "Jon Snow, ta đã mua con ngựa chết tiệt của người, nhưng đừng tưởng là chúng ta không thể đếm răng của nó. Giờ người nghĩ ta và người của ta không tin tưởng người. Nhưng chúng ta cũng tin người giống như người tin chúng ta vậy." Hắc khịt mũi. "Chẳng phải người muốn có các chiến binh sao? Vậy thì họ đây. Mỗi người họ giá trị bằng sáu tên quạ đen của các người cộng lại đây."

Jon mỉm cười. "Chỉ cần họ chĩa vũ khí đó vào kẻ thù chung, ta sẽ bằng lòng."

"Ta đã hứa với người điều đó rồi còn gì? Lời hứa của Tormund Giantsbane. Cứng như sắt." Hắc quay đầu và nhổ bọt.

Trong số các chiến binh đi vào có rất nhiều người là cha của các con tin của Jon. Một số người nhìn anh chằm chằm với ánh mắt băng giá khi họ đi qua, tay đặt trên chuôi kiếm. Những người khác mỉm cười với anh như bà con bị thất lạc lâu ngày, tuy nhiên, một số nụ cười trong đó khiến Jon Snow khó chịu hơn cả những cái lườm. Không có ai quý gồi, nhưng rất nhiều người trong số họ cho anh lời tuyên thệ. "Tôi cũng thề lời thề của Tormund," Người đàn ông tóc đen kiếm lời tên Brogg tuyên bố. Soren Đập Vỡ Khiên cúi đầu khoảng vài phân và ngẩng lên. "Tay rìu của Soren giờ là của ngài, Jon Snow, bất cứ khi nào ngài cần dùng đến." Gerrick Râu Đỏ của hội Anh Em Rừng Vương đem theo ba con gái. "Bọn chúng sẽ là những người vợ tốt, sẽ sinh cho chồng những cậu con trai khỏe mạnh mang dòng dõi hoàng gia," ông ta khoác lác. "Giống như cha chúng, các con gái tôi đều mang dòng máu của Raymun Râu Đỏ, người từng là Vua-Bên-Ngoài-Tường-Thành."

Jon biết dòng dõi hầu như chẳng có giá trị gì trong đám dân du mục. Ygritte đã dạy anh điều đó. Các con gái của Gerrick cũng có mái tóc đỏ như cô ấy, tuy nhiên tóc cô ấy là những lọn xoắn xoăn, còn tóc họ dài và thẳng. Mái tóc

mang nụ hôn của lửa. "Ba nàng công chúa, ai cũng xinh đẹp," anh nói với cha họ. "Ta sẽ giới thiệu họ với hoàng hậu." Anh tin là Selyse Baratheon sẽ thích ba cô gái này hơn so với Val; họ trẻ hơn và ngoan ngoãn hơn nhiều. Trông họ khá đáng yêu, nhưng cha họ thì có vẻ là một gã ngốc.

Howd Lang Thang thề trên thanh kiếm của mình, dù đó là một thanh sắt sút mẻ và lỗi lổm nhắt mà Jon từng thấy. Devyn Lột Da Hải Cầu tặng anh một chiếc mũ làm bằng da hải cầu, Harle Thợ Săn tặng vòng cổ làm bằng móng gấu. Chiến binh phù thủy Morna bỏ chiếc mặt nạ bằng gỗ được ra chỉ để hôn lên bàn tay đeo găng của anh và thề rằng sẽ là người của anh dù với cương vị đàn ông hay phụ nữ, tùy anh chọn. Cứ thế bọn họ tiếp tục đi vào.

Khi họ đi qua, mỗi chiến binh đều cởi bỏ các vật quý giá và ném chúng vào những chiếc xe đẩy được đám người phục vụ đặt sẵn ở cổng. Mặt dây chuyền hổ phách, vòng cổ vàng, dao găm nạm đá quý, ghim gài đầu bằng bạc gắn đá, vòng tay, nhẫn, cốc khảm men huyền và ly vàng, tù và chiến và các loại cốc sừng, một chiếc lược bằng ngọc bích xanh, một chiếc vòng cổ bằng trai nước ngọt... tất cả đều được Bowen Marsh thu thập và ghi lại. Một người đàn ông giao nộp một chiếc áo giáp vảy bạc, rõ ràng được may cho vị lãnh chúa lớn nào đó. Một người khác nộp một thanh kiếm gầy có ba viên sa-phia trên chuôi.

Ngoài ra còn có những thứ kỳ quặc khác: một con ma mút đồ chơi làm bằng lông ma mút thật, một bức tượng dương vật bằng ngà voi, một cái mũ nửa đầu làm bằng sọ kỳ lân. Ở các thành phố tự trị, những thứ này có thể mua bao nhiêu thực phẩm thì Jon Snow không dám chắc.

Đằng sau các kỵ sĩ là người ở bờ biển Băng Giá. Jon quan sát một tá cỗ xe lớn bằng xương đi qua anh từng chiếc một, chúng rung lên lạch cạch như Giáp Xương. Một nửa trong số đó vẫn có bánh xe lăn; những chiếc còn lại dùng bàn trượt thay vì bánh xe. Chúng trượt đi trên tuyết một cách mượt mà, trong khi những chiếc xe có bánh bị lún sụt.

Lũ chó kéo xe là những con thú đáng sợ, kích thước lớn không kém gì sói tuyết. Phụ nữ của họ mặc da hải cầu, một số người ôm trẻ sơ sinh đang bú trước ngực. Những đứa trẻ lớn hơn lách thếch đi đằng sau mẹ chúng và

ngước nhìn Jon với đôi mắt cứng rắn như những hòn đá mà chúng nắm trong tay. Một số đàn ông đeo gạc hươu trên mũi, một số đeo răng nanh hải mã. Anh nhanh chóng nhận ra hai phe không yêu quý gì nhau. Vài con tuần lộc gầy còm đi cuối cùng, trong khi lũ chó vĩ đại sủa nhặng xị dưới chân những người bị tụt hậu.

"Đề ý đám người đó nhé, Jon Snow," Tormund cảnh báo. "Bọn chúng man rợ lắm đấy. Đàn ông thì tồi tệ, mà đàn bà còn xấu xa hơn." Hắn lôi một bì rượu từ yên ngựa ra và đưa nó cho Jon. "Đây, thứ này có thể sẽ khiến họ trông bớt đáng sợ hơn. Và có thể còn sưởi ấm cho người đêm nay. Không, cầm đi, nó là của người. Uống một hơi đi."

Trong chiếc túi là một loại rượu mật ong mạnh đến nỗi nó làm mắt Jon chảy nước, những ngón tay lửa như bò quần quai trong ngực anh khi anh ném thử. Jon uống một hơi dài. "Người cũng tốt bụng đấy, Tormund Giantsbane. So với dân du mục."

"Có thể hơn hầu hết bọn họ. Nhưng không tốt bằng một số người khác đâu."

Dân du mục cứ thế đi qua, trong khi mặt trời bò dần từ đông sang tây. Gần trưa, đoàn người dừng lại khi một chiếc xe bò bị tắc ở một khúc quanh bên trong đường hầm. Jon Snow đích thân tới kiểm tra. Chiếc xe lúc này bị nêm chặt. Mọi người đằng sau đang dọa sẽ xẻ thịt con bò, trong khi người đánh xe và gia đình ông ta thề sẽ giết họ nếu họ động vào nó. Với sự giúp đỡ của Tormund và Toregg, con trai hắn, Jon đã ngăn được một cuộc đổ máu giữa dân du mục, nhưng phải mất đến một giờ sau con đường mới thông trở lại.

"Người cần một cánh cổng to hơn," Tormund nhăn mặt nhìn lên trời và phàn nàn với Jon, vài đám mây bay ngang qua đầu. "Chứ thế này lâu quá. Cứ như hút nước dòng Milkwater qua một ống trúc ấy. Ha. Nếu có Tù Và Joramun, ta sẽ thổi một hồi và chúng ta sẽ trèo qua đám gạch vụn."

"Melisandre đã đốt cháy Tù Và Cửa Joramun rồi."

"Thật sao?" Tormund vỗ đùi và huýt gió. "Cô ta đốt cái tù và vĩ đại quý giá đó thật à? Ta gọi đó là một tội lỗi kinh tởm. Cái tù và đã 1.000 tuổi rồi."

Chúng ta tìm thấy nó trong mộ của một người khổng lồ, và chưa ai trong số chúng ta nhìn thấy chiếc tù và nào lớn đến vậy. Chắc hẳn vì thế nên Mance mới bảo người đó là Tù Và Của Joramun. Ông ta muốn đấm quạ các người nghĩ rằng ông ấy có sức mạnh đập tan Tường Thành chết tiệt của các người thành bình địa. Nhưng chúng ta chưa bao giờ tìm thấy chiếc tù và thật, dù đã mất bao công đào bới. Nếu chúng ta có nó, mỗi kẻ quỳ gối trên Bảy Phụ Quốc của người sẽ có một đồng đá để làm mát rượu trong suốt mùa hè."

Jon quay ngựa và nhíu mày. Joramun từng thổi chiếc Tù Và Mùa Đông và đánh thức người khổng lồ từ trong lòng đất. Chiếc tù và vĩ đại với các đai bằng vàng cổ và khắc chữ rune cổ đại... là Mance Rayder lừa anh, hay giờ Tormund đang nói dối? Nếu tù và của Mance chỉ là đồ giả thì chiếc tù và thật ở đâu?

Đến chiều, mặt trời đã khuất bóng, không gian chuyển sang màu xám và nổi đông tố. "Trời sắp đổ tuyết," Tormund thông báo.

Những người khác cũng nhìn thấy điềm gở đó trong những đám mây trắng mỏng. Dường như nó làm cho họ khẩn trương hơn. Mọi người bắt đầu cúi kính và xung đột. Một người đàn ông bị đâm khi cố chen lên trước những người đã xếp hàng cả giờ đồng hồ phía trước. Toregg giật con dao từ tay kẻ tấn công anh ta, kéo cả hai người ra khỏi chỗ và đưa họ về trại để xếp hàng lại từ đầu.

"Tormund này," Jon nói khi họ đang quan sát bốn bà già kéo một xe đầy trẻ con về phía chiếc cổng, "kể ta nghe về kẻ thù của chúng ta đi. Ta muốn biết tất cả mọi thứ về Ngoại Nhân."

Tên du mục xoa miệng. "Không phải ở đây," hắn lẩm bẩm, "không phải ở phía bên này Tường Thành." Hắn lo lắng nhìn về phía bụi cây trong lớp áo choàng trắng xóa. "Người biết không, bọn chúng luôn ở rất gần. Ban ngày khi mặt trời còn chiếu sáng, bọn chúng sẽ không bao giờ xuất hiện, nhưng đừng nghĩ là chúng bỏ đi. Những cái bóng không bao giờ bỏ đi. Có thể người không nhìn thấy chúng, nhưng chúng luôn bám vào gót giày người."

"Bọn chúng có làm phiền trên đường người tiến về phương nam không?"

"Chúng không bao giờ tấn công bằng vũ lực, nếu đó là những gì người muốn hỏi, nhưng chúng luôn đi cùng chúng ta, rửa bớt người của chúng ta dần dần. Chúng ta mất nhiều lính mở đường đến mức ta không muốn nhắc đến nữa, và người sẽ mất mạng nếu bị tụt lại hoặc lạc đường. Mỗi đêm chúng ta đều đốt lửa vòng quanh trại. Chúng không thích lửa cho lắm, và quả đúng như vậy. Tuy nhiên, khi tuyết rơi... mưa tuyết, mưa đá, mưa lạnh, củi khô hay mồi nhen lửa rất khó kiếm... có những đêm lửa của chúng ta lập lòe rồi tắt. Trong những đêm như thế, người sẽ luôn thấy vài xác chết vào buổi sáng. Trừ khi bọn chúng tìm đến người trước. Trong cái đêm Torwynd... con trai ta, thằng bé..." Tormund quay mặt đi.

"Ta biết," Jon Snow nói.

Tormund quay lại. "Người chẳng biết gì cả. Ta nghe nói người giết một người chết. Mance đã giết cả trăm tên rồi. Một người có thể chống lại người chết, nhưng khi các chủ nhân của họ tới, khi sương mù trắng dâng lên... người đánh nhau với sương mù bằng cách nào hả quạ? Những cái bóng có răng... không gian quá lạnh nên đến thở cũng đau, giống như bị đâm dao vào ngực... người không hiểu, người không thể hiểu đâu... kiếm của người có chém được giá lạnh không?"

Chúng ta hãy chờ xem, Jon nghĩ và nhớ lại những gì Sam nói với anh, những thông tin cậu ta đọc được trong các cuốn sách cổ. Móng Dài được rèn trong lửa của Valyria cổ đại, trong lửa của rồng và được yểm bùa chú. Thép rồng, Sam gọi nó như vậy. Mạnh hơn tất cả các loại thép thông thường, nhẹ hơn, cứng hơn, sắc hơn... Nhưng những lời trong sách là một chuyện. Thử thách thực sự phải ở trên chiến trường.

"Người nói không sai," Jon nói. "Ta không biết. Và nếu các vị thần tốt bụng, ta sẽ không bao giờ biết."

"Các vị thần hiếm khi tốt bụng lắm, Jon Snow ạ." Tormund hát đầu chỉ bầu trời. "Mây đang tụ về. Đã chuyển màu sẫm hơn và lạnh lẽo hơn rồi. Tường Thành của người không còn khóc nữa. Nhìn xem." hắn quay đầu và gọi cậu con trai Toregg. "Cưỡi ngựa về trại và bảo chúng di chuyển nhanh nhẹn lên."

Bọn người ốm yếu, lười nhác, hèn hạ, bắt chúng đứng dậy hết đi. Đốt luôn lều của bọn chúng nếu cần. Chúng ta phải đóng cổng trước khi trời tối. Khi đó, còn kẻ nào vẫn ở ngoài Tường Thành thì tốt nhất hãy cầu mong bị Ngoại Nhân bắt trước khi ta bắt chúng. Nghe rõ chưa?"

"Rõ rồi." Toregg thúc gót giày vào con ngựa và phi về phía cuối đoàn người.

Dân du mục tiếp tục tiến lên. Không gian mỗi lúc một tối tăm hơn, đúng như những gì Tormund nói. Mây phủ kín bầu trời từ đầu này đến đầu kia, và hơi ẩm cũng nhạt dần. Mọi người xô đẩy nhau ở cổng nhiều hơn, khi người, dê và bò thiến chen lấn trên đường. Jon nhận ra bọn họ không chỉ nôn nóng. Họ đang sợ hãi. Các chiến binh, nữ chiến binh, kẻ cướp... tất cả bọn họ đều sợ khu rừng đó, sợ những bóng tối luồn lách qua các thân cây. Họ muốn được ở bên trong Tường Thành trước khi màn đêm buông xuống.

Một bông tuyết nhảy nhót trong không khí. Rồi một bông tuyết nữa. Nhảy cùng tôi, Jon Snow, anh nghĩ. Anh sẽ sớm nhảy cùng tôi thôi.

Dân du mục vẫn tiếp tục tiến vào. Giờ một số người di chuyển nhanh hơn, băng qua chiến trường một cách vội vã. Những người khác - người già, người trẻ và những kẻ yếu ớt - dường như không thể đi được bước nào. Sáng nay cả vùng đất đã phủ một tấm chăn dày bằng tuyết cũ, tuyết trắng sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Giờ đây trận địa trở thành một màu nâu đen và nhớp nhúa. Đường đi của cư dân tự do đã biến mảnh đất thành bùn, bên trên in đầy dấu bánh xe gỗ và vó ngựa, bàn trượt bằng xương, sừng và sắt, dấu chân lợn, bột nặng, dấu chân bò thường và bò thiến, bàn chân trần đen sì của cư dân Hornfoot. Tuyết mềm làm đoàn người lại càng chậm chạp hơn. "Người cần một cánh cổng to hơn mới được," Tormund phàn nàn lần nữa.

Khi chiều muộn, tuyết đã rơi khá nặng hạt, nhưng dòng người du mục đã thu nhỏ lại thành một dòng bé xíu. Từng cột khói bay lên từ trong rừng cây nơi họ cắm trại. "Toregg," Tormund giải thích, "phải đốt xác chết đi. Lúc nào cũng có những người đi ngủ và không bao giờ tỉnh dậy. Người sẽ tìm thấy họ thu mình đông cứng trong lều, đó là với những kẻ có lều. Toregg sẽ biết phải làm gì."

Khi Toregg quay lại từ khu rừng, đoàn người chỉ còn một dòng nhỏ xíu. Đi cùng cậu ta là một tá chiến binh cưỡi ngựa với giáo và kiếm. "Đội hậu vệ của ta," Tormund nói và nở nụ cười với hàm răng thiếu một chiếc. "Lũ quạ các ngươi có lính biệt kích. Chúng ta cũng vậy. Ta để họ lại trại để đề phòng chúng ta bị tấn công trước khi tất cả rời đi."

"Những người giỏi nhất của ngươi."

"Hoặc những kẻ tồi tệ nhất. Ai trong số họ cũng từng giết một con quạ đen rồi."

Trong số các kỵ sĩ có một người đi bộ, cùng một con quái vật vĩ đại đi bên cạnh. Một con lợn lòi, Jon nghĩ. Con lợn khổng lồ to gấp đôi Bóng Ma, người phủ đầy lông đen như than và hai cái răng nanh to như cánh tay người. Jon chưa nhìn thấy con lợn lòi nào to và xấu đến thế trong đời. Người đàn ông bên cạnh cũng không đẹp dễ gì hơn; vùng vè, lông mày đen, mũi tẹt, hàm dưới nặng trĩu với râu mọc như gốc rễ, đôi mắt đen nhỏ gần sát vào nhau.

"Borroq." Tormund quay đầu và nhử bọt.

"Một kẻ đội lốt." Đó không phải là câu hỏi. Không hiểu sao anh lại biết.

Bóng Ma quay đầu. Tuyết rơi chặn hết mùi con lợn, nhưng giờ con sói trắng đã ngửi thấy. Nó ra đứng trước mặt Jon và nhe răng gầm gừ.

"Không!" Jon quát. "Bóng Ma, ngồi xuống. Ở lại. Ở lại!"

"Lợn lòi và chó sói," Tormund nói. "Tốt nhất đêm nay hãy nhốt con thú đó của ngươi lại. Ta sẽ đảm bảo Borroq làm tương tự với con lợn của hấn." hấn liếc nhìn bầu trời đang tối dần. "Đây là những người cuối cùng. Mọi thứ sắp xong rồi. Ta cảm nhận được trời sẽ đổ tuyết cả đêm. Giờ ta phải đi xem tình hình bên kia bức tường băng đây."

"Cứ tự nhiên," Jon nói với Tormund. "Ta muốn là người cuối cùng đi qua Tường Thành. Ta sẽ tham gia bữa tiệc với các ngươi sau."

"Tiệc ấy à? Ha! Mãi mới được một từ ta thích nghe." Tên du mục quay đầu con ngựa nhỏ về phía Tường Thành và quất vào mông nó. Toregg và các kỵ sĩ theo sau, họ xuống ngựa ở cổng để dắt chúng qua.

Bowen Marsh ở lại một chút để giám sát người phục vụ đẩy xe vào đường hầm. Cuối cùng, chỉ còn lại Jon Snow và lính canh của anh.

Kẻ Đội Lốt đứng lại cách đó mười thước. Con quái vật của hắn khịt khịt cắm móng chân vào bùn. Một lớp tuyết trắng phủ lên tấm lưng đen gù gù của con vật. Nó khịt mũi, cúi đầu, và trong khoảnh khắc, Jon tưởng nó sắp tấn công. Từ hai bên, người của anh hạ giáo xuống.

"Người anh em," Bowen nói. "Rảo chân đi nhanh lên chứ. Chúng ta chuẩn bị đóng cổng rồi."

"Người nhớ phải đóng cổng đấy," Borroq nói. "Khóa cửa thật chặt và kỹ lưỡng vào. Bọn chúng đang đến rồi, quạ ạ." Hắn nở nụ cười xấu xí chưa từng thấy và rảo bước về phía cổng. Con lợn rừng lặng lẽ theo sau. Tuyết rơi xóa hết dấu vết đằng sau họ.

"Vậy là xong rồi nhỉ," Rory nói khi họ đã đi hết.

Không, Jon Snow nghĩ, mọi thứ mới chỉ bắt đầu thôi.

Bowen Marsh đang đợi anh ở phía nam Tường Thành với một xấp giấy dày đặc những con số. "Hôm nay có ba nghìn một trăm mười chín tên du mục đi qua cổng thành," Lãnh chúa Quản Gia nói. "Sáu mươi con tin của ngài sẽ được cử tới Trại Đông và Tháp Đêm sau khi họ dùng bữa. Edd Tollett đem sáu xe la kéo chở phụ nữ về Long Barrow. Số còn lại ở đây với chúng ta."

"Sẽ không ở lâu đâu," Jon hứa hẹn. "Tormund muốn tự dẫn người của mình tới Oakenshield trong một hai ngày tới. Tất cả số còn lại sẽ đi theo hắn, ngay khi chúng ta quyết định được sẽ cho họ ở đâu."

"Vâng, thưa Lãnh chúa Snow." Từ ngữ lạnh lùng và giọng điệu của ông cho thấy Bowen Marsh biết anh sẽ cho họ tới nơi nào.

Tòa lâu đài Jon trở về khác hẳn tòa lâu đài anh rời đi sáng nay. Từ khi anh biết nó đến nay, Hắc Thành luôn là một nơi của sự tĩnh lặng và bóng tối, nơi một đám người trong bộ đồ đen đi lại như những bóng ma giữa tàn tích của một pháo đài từng chứa được số người đông gấp mười lần họ hiện nay. Tất cả đã thay đổi. Giờ đây, ánh sáng chiếu qua cửa sổ nơi Jon Snow chưa bao giờ thấy ánh sáng chiếu qua. Những giọng nói lạ lẫm vọng xuống sân, và dân tự do đi lại dọc các con đường phủ băng mà lâu nay chỉ có dấu giày của các anh em qua. Bên ngoài doanh trại Flint cũ kỹ, anh thấy một tá người đang dùng tuyết ném nhau. Họ đang chơi đùa, Jon ngạc nhiên nghĩ, người lớn chơi đùa với nhau như trẻ nhỏ, ném quả bóng tuyết vào nhau giống như Bran và Arya từng làm, giống như Robb và mình trước đó.

Kho vũ khí cũ của Donal Noye vẫn tối tăm và im ắng, nhưng phòng của Jon ở cuối lò rèn còn tối tăm hơn. Tuy nhiên, anh vừa mới kịp cởi áo choàng thì Dannel lộ đầu vào thông báo rằng Clydas đem một thông điệp tới.

"Cho ông ấy vào." Jon châm ba dây nến bằng than hồng ở trong lò.

Clydas bước vào, mặt đỏ tía tai và mắt chớp lia lịa, tấm giấy da cuộn chặt nằm trong một bàn tay. "Thưa tướng chỉ huy. Tôi biết ngài đã mệt rồi, nhưng ngài nên xem cái này ngay lập tức."

"Ông làm tốt lắm." Jon đọc:

Ở Hardhome, với sáu con thuyền. Biển động dữ dội Chim Hét mất tích cùng toàn bộ các tay chèo, hai thuyền Lys mắc cạn ở Skane, Talon đang dần bị ngập nước. Tình hình ở đây rất tệ. Dân du mục ăn cả thịt người chết. Xác sống trong rừng. Các thuyền trưởng Braavos chỉ đem theo phụ nữ, trẻ em lên thuyền. Các nữ phù thủy gọi chúng ta là những kẻ buôn nô lệ. Cố gắng đánh chiếm Qua Bão thất bại, sáu thuyền viên chết, cùng với rất nhiều dân du mục. Tám con qua bỏ đi. Xác sống ản trong nước. Hãy tiếp viện bằng đường bộ, bão biển đang rất khủng khiếp. Gửi từ Talon, viết bởi Maester Harmune.

Bên dưới là dấu tích giận dữ của Cotter Pyke để lại. "Có nghiêm trọng không, thưa lãnh chúa?" Clydas hỏi.

"Khá nghiêm trọng." Xác sống ở trong rừng. Xác sống trong nước. Chỉ còn lại sáu con thuyền, trong số mười một con thuyền ra khơi. Jon Snow nhú mày, cuộn tờ giấy da lại. Màn đêm đã buông, anh nghĩ, và giờ cuộc chiến của ta bắt đầu.

VỊ HIỆP SĨ BÃI CHÚC

"Tất cả quỳ xuống trước hoàng đế Hizdahr zo Loraq vĩ đại, Đời thứ mười bốn của Hoàng Tộc, Vua của người Meereen, Con cháu của người Ghis, Thành viên Hội Đồng Tay Tám của Đế Chế Cổ, chủ nhân vùng Skahazadhan, Hôn phu của Rồng và Dòng dõi của Harpy," người truyền tin nói oang oang. Giọng anh ta vọng xuống nền đá cẩm thạch và vang lên giữa các cột nhà.

(Nguyên tác: Octarch, gợi ý Hizdahr zo Loraq là một trong số tám người trong hội đồng cai trị)

Ser Barristan Selmy luôn một tay vào phía dưới những nếp gấp áo choàng, khẽ nói lỏng thanh kiếm trong bao. Không ai được mang đao kiếm khi nhà vua có mặt, trừ những người bảo vệ ngài. Có vẻ ông vẫn được nằm trong danh sách đó, mặc dù đã bị bãi chức. Ít nhất cũng không có ai cố tước kiếm của ông.

Daenerys Targaryen thích thiết triều trên một chiếc ghế dài bằng gỗ mun đánh bóng, nhẵn mượt và đơn giản, bên trên là những chiếc gối mà Ser Barristan chuẩn bị để cô cảm thấy thoải mái hơn. Vua Hizdahr đã thay cái ghế bằng hai chiếc ngai gỗ mạ vàng hùng vĩ, tựa ghế cao chạm trổ hình rồng. Nhà vua ngồi ở chiếc ngai bên phải, đầu đội vương miện vàng và cầm vương trượng gắn đá quý ở một bên tay trắng xanh. Chiếc ngai thứ hai vẫn đang để trống.

Chiếc ngai quan trọng, Ser Barristan nghĩ. Chẳng ngai rồng nào có thể thay thế một con rồng, dù nó có được chạm trổ công phu đến đâu chăng nữa.

Phía bên phải đôi ngai vàng là Goghor Khổng Lồ, một người đàn ông to lớn vụng về, mặt sẹo chằng chịt và hung bạo. Phía bên trái là Mèo Đốm, với tấm da báo vắt một bên vai. Phía sau họ là Belaquo Đập Vỡ Xương và Khrazz mặt lạnh. Tất cả bọn họ đều là những kẻ giết người lão luyện, Selmy nghĩ, nhưng đối mặt với kẻ thù trong trường đấu với rồng và tù và báo hiệu là một chuyện, tìm kiếm kẻ thù đang ẩn nấp trước khi hấn kịp tấn công lại là chuyện khác.

Ngày còn sớm và trong trẻo, nhưng ông đã cảm thấy mệt mỏi, xương cốt rệu rã, như thể ông đã chiến đấu cả đêm qua. Tuổi càng cao, Ser Barristan càng ít cần ngủ. Khi còn là cận vệ, ông có thể ngủ mười tiếng một đêm mà vẫn ngáp ngắn ngáp dài khi loạng choạng đi ra sân tập. Ở tuổi 63, ông thấy ngủ năm tiếng một đêm đã là nhiều. Đêm qua hầu như ông không chợp mắt chút nào. Phòng ngủ của ông là một phần nhỏ trong nơi ở của nữ hoàng, ban đầu là chỗ dành cho nô lệ; đồ đạc bên trong bao gồm một chiếc giường, một xô tiểu, một tủ quần áo, thậm chí có cả một chiếc ghế nếu ông cần ngồi. Trên chiếc bàn cạnh giường, ông đặt một cây nến sáp ong và một bức tượng khắc nhỏ hình Thần Chiến Binh. Dù không phải là kẻ sùng đạo, nhưng bức tượng khiến ông cảm thấy đỡ lẻ loi hơn trong thành phố xa lạ này, đó cũng là nơi ông tìm đến giữa đêm đen mỗi khi tỉnh giấc. Hãy bảo vệ con trước những mối hồ nghi cứ gặm nhấm con mỗi ngày, ông cầu nguyện, và cho con sức mạnh để làm theo lẽ phải. Nhưng cả những lời cầu nguyện lẫn bình minh đều không đem đến cho ông câu trả lời.

Căn sảnh vẫn đông đúc như thường lệ, nhưng những người vắng mặt mới khiến Barristan Selmy để ý nhất: Missandei, Belwas, Giun Xám, Aggo, Jhogo và Rakharo, Irri và Jhiqui, Daario Naharis. Đứng ở vị trí của Đầu Cạo là một gã béo ú, tám chấn ngực hằn lên cơ bắp và trên mặt đeo mặt nạ sư tử, đôi chân nặng nề của hắn thò ra dưới một chiếc váy may từ những sợi da: Marghaz Z0 Loraq, em họ của nhà vua, chỉ huy mới của đội Thú Đồng. Selmy vốn đã khinh thường gã đàn ông đó. Ông đã sớm biết về loại người như hắn từ hồi ở Vương Đô - nịnh bợ bề trên, hách dịch với kẻ dưới, vừa ngu muội, vừa khoác lác, lại còn quá đỗi kiêu căng.

Skahaz có thể cũng đang trong sảnh, Selmy nghĩ, khuôn mặt xấu xí giấu đằng sau mặt nạ. Hai tá lính của đội Thú Đồng đứng giữa những hàng cột, ánh đuốc chiếu lên những chiếc mặt nạ đồng sáng loáng. Đầu Cạo có thể là bất cứ ai trong số họ.

Căn sảnh rộ lên như sấm khi hàng trăm giọng nói trầm trầm cùng cất lên, vọng lại từ các hàng cột và nền đá cẩm thạch. Tất cả tạo nên một âm thanh giận dữ và đáng sợ. Nó gọi Selmy nghĩ đến âm thanh phát ra từ tổ ong bắp cày ngay trước khi cả một đàn ong tràn ra. Trên những khuôn mặt trong đám đông, ông thấy có giận dữ, đau buồn, nghi hoặc và sợ hãi.

Mọi thứ trở nên lộn xộn ngay khi người truyền tin của nhà vua vừa hạ lệnh cho phép tẩu trình. Một người phụ nữ bắt đầu than khóc về việc ông anh trai bị chết trong trường đấu của Daznak, tố một người khác làm hỏng kiệu của cô ta. Một gã béo xé toạc lớp vải băng vết thương, để lộ cánh tay bị bỏng, vết thương vẫn còn mới và đang rỉ nước. Khi một người đàn ông trong chiếc tokar màu vàng xanh bắt đầu nói về Harghaz Anh Hùng, một cư dân tự do phía sau anh ta đẩy anh ta ngã xuống sàn. Phải sáu lính Thú Đồng mới tách rời được hai người và lôi họ ra khỏi sảnh. Cáo, điều hâu, hải cẩu, châu chấu, sư tử, cóc. Selmy tự hỏi liệu những cái mặt nạ đó có ý nghĩa gì với những người mang chúng hay không. Một người sẽ đeo cùng một chiếc mặt nạ ngày này qua ngày khác, hay mỗi sáng họ lại chọn cho mình một khuôn mặt mới?

"Im lặng!" Reznak mo Reznak nói. "Thôi nào! Ta sẽ chỉ trả lời nếu các người..."

"Có đúng như vậy không?" Một cư dân tự do hỏi. "Có phải mẹ chúng tôi đã chết không?"

"Không, không, không," Reznak kêu thất thanh. "Nữ hoàng Daenerys sẽ nguyên vẹn trở về Meereen khi nào cô ấy muốn và khi thời gian thích hợp. Từ giờ đến lúc đó, đức vua Hizdahr sẽ..."

"Ông ta không phải là vua của tôi," một cư dân tự do hét trả.

Mọi người bắt đầu xô đẩy nhau. "Nữ hoàng chưa chết," vị quản gia tuyên bố. "Các kỵ sĩ tâm phúc của cô ấy đã được phái sang bên kia dòng Skahazadhan tìm nữ hoàng và đưa cô ấy về với nhà vua yêu quý của mình. Mỗi người chọn mang theo mười kỵ sĩ nữa, mỗi kỵ sĩ lại có ba con ngựa khỏe và nhanh nhẹn, vì thế chúng có thể đi nhanh và xa. Rồi họ sẽ tìm thấy nữ hoàng Daenerys thôi."

Tiếp theo là một người Ghis trong chiếc áo dài thêu kim tuyến lên tiếng, giọng nói vừa sang sảng vừa lạnh lùng. Vua Hizdahr đổi tư thế trên chiếc ngai rồng, khuôn mặt cứng như đá vì phải cố gắng hết sức để tỏ ra quan tâm nhưng vẫn bình thản. Một lần nữa quản gia của anh ta đưa ra câu trả lời.

Ser Barristan mặc kệ cho những lời lẽ bóng bẩy của Reznak trôi qua tai. Những năm tháng trong Ngự Lâm Quân đã dạy ông cách nghe mà không nghe, đặc biệt hữu hiệu khi người nói chủ tâm muốn chứng tỏ rằng lời nói gió bay. Ở cuối căn sảnh, ông phát hiện ra hoàng tử người Dorne và hai bạn đồng hành. Họ không nên tới đây. Martell không nhận ra cậu ta đang gặp nguy hiểm như thế nào. Daenerys là người bạn duy nhất của cậu ta ở triều đình này, và cô ấy đã đi rồi. Ông tự hỏi không biết họ hiểu những gì đang diễn ra được đến đâu. Ngay cả ông cũng không hiểu hết thứ tiếng Ghis lai căng mà các nô lệ nói, đặc biệt là khi họ nói nhanh.

Ít nhất hoàng tử Quentyn cũng đang rất chăm chú lắng nghe. Cậu ta quả thực là con trai của cha mình. Thấp và gầy, khuôn mặt không có nét gì đặc biệt. Cậu ta có vẻ là một cậu nhóc lịch sự, tinh táo, hiểu biết, ngoan ngoãn... nhưng không phải là kiểu người có thể khiến trái tim một cô gái trẻ đập nhanh hơn. Và Daenerys Targaryen, dù là gì đi chăng nữa, cũng vẫn chỉ là một cô gái trẻ, giống như cô ấy vẫn thường nói mỗi khi muốn tỏ ra ngây thơ. Là một nữ hoàng tốt, cô đặt thân dân của mình lên trên - nếu không cô đã không bao giờ cưới Hizdahr zo Loraq - nhưng người con gái trẻ trong cô vẫn luôn khao khát những bài thơ, sự đam mê và những tiếng cười. Cô ấy muốn lửa, và Dorne lại đem bùn đến cho cô ấy.

Bùn có thể được dùng làm thuốc đắp để làm dịu cơn sốt. Người ta có thể gieo hạt và trồng cây trên bùn để con cái có thức ăn. Bùn nuôi sống, trong khi lửa chỉ thiêu đốt người, nhưng những kẻ ngốc, trẻ em và các cô gái trẻ sẽ luôn chọn lửa.

Đằng sau hoàng tử, Ser Gerris Drinkwater đang thì thầm gì đó với Yronwood. Ser Gerris có tất cả những gì mà hoàng tử của mình không có: cao lớn, lực lưỡng và đẹp trai, với sự uyển chuyển của một tay kiếm và đầu óc của một cận thần. Selmy dám chắc rất nhiều cô gái xứ Dorne đã luồn tay qua mái tóc như những vệt nắng kia và hôn lên đôi môi nghịch ngợm của anh ta. Nếu người này là hoàng tử thì có lẽ mọi chuyện đã khác, ông không thể không nghĩ như vậy... nhưng đối với ông, ở người đàn ông này có cảm giác gì đó dễ chịu một cách quá mức. Một đồng bạc giả, hiệp sĩ già nghĩ. Ông từng biết những người này.

Điều anh ta nói thẳm hẳn phải buồn cười lắm, vì gã bạn béo đầu hói của anh ta cười ha hả, to đến nỗi cả nhà vua cũng quay sang nhìn đám người Dome. Khi nhìn thấy hoàng tử, Hizdahr zo Loraq nhú mày.

Ser Barristan không thích cái nhú mày đó. Và khi nhà vua vẫy người em họ Marghaz lại gần, thì thẳm vào tai anh ta, ông lại càng không thích chút nào.

Ta chẳng thể thốt gì với Dorne, Ser Barristan tự nhủ. Nhưng Lewyn Martell từng là anh em thề nguyện với ông, hồi mối liên hệ giữa các anh em trong Ngự Lâm Quân vẫn còn sâu sắc. Mình đã không thể cứu Hoàng tử Lewyn hồi ở Trident, nhưng giờ mình có thể giúp cháu họ anh ta. Martell đang nhảy trong một tổ rắn, và thậm chí cậu ta còn chẳng nhìn thấy con rắn nào cả. Sự hiện diện liên tục của cậu ta, thậm chí sau khi Daenerys đã cưới người khác trước sự chứng kiến của thần linh và con người, chắc chắn sẽ khiến bất cứ người chồng nào nổi giận, và Quentyn không còn có nữ hoàng ở bên bảo vệ trước cơn thịnh nộ của Hizdahr. Tuy nhiên...

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu ông như một cú tát vào mặt. Quentyn lớn lên trong triều đình ở Dorne. Âm mưu tạo phản và hạ độc đã không còn là chuyện lạ lắm với cậu ta. Cả hoàng tử Lewyn, và người chú duy nhất của cậu ta cũng vậy. Cậu ta là cháu của Rắn Hồ Lục Khát Máu. Daenerys đã chấp nhận một người khác làm hôn phu, nhưng nếu Hizdahr chết, cô ấy sẽ được tự do để lấy chồng lần nữa. Liệu Đầu Cạo có nói sai không nhỉ? Ai dám bảo mấy con châu chấu đó chỉ dành cho Daenerys? Nó nằm trong lô ghế của nhà vua. Nếu bấy lâu nay nhà vua vẫn là nạn nhân thì sao? Cái chết của Hizdahr sẽ phá vỡ nền hòa bình vốn dĩ đã mong manh. Hội Con Trai Nữ Quái Harpy sẽ tập trung lại lực lượng, người Yunkai sẽ tiếp tục chiến tranh. Nhiều khả năng, Daenerys sẽ không còn lựa chọn nào tốt hơn Quentyn và hiệp ước hôn nhân của cậu ta.

Đang đánh vật với mối nghi ngờ đó thì Ser Barristan nghe thấy tiếng bót nặng nề đi xuống cầu thang đá dốc ở cuối sảnh. Đám người Yunkai đã đến. Ba Wise Master dẫn đầu đám người đến từ Thành Phố Vàng, mỗi người có một đoàn tùy tùng theo sau. Một người buôn nô lệ mặc tokar lụa màu hạt dẻ viền tua rua bằng vàng, một người khác mặc tokar kẻ sọc da cam và xanh mòng

kết, người thứ ba đeo tấm chắn ngực khảm hoa văn cảnh mây mưa gợi dục bằng đá đen, ngọc bích và xà cừ. Đội trưởng lính đánh thuê Râu Đỏ đi cùng họ, trên một bên vai lực lưỡng đeo một túi da, vẻ mặt vừa khoái trá vừa đang đẳng sát khí.

Selmy để ý không thấy Hoàng Tử Rách Rưới. Cũng không thấy Ben Plumm Da Nâu. Ser Barristan nhìn Râu Đỏ lạnh lùng. Chỉ cần cho ta một nửa lý do để nhảy với người thôi, chúng ta sẽ xem cuối cùng ai mới là kẻ được cười.

Reznak mo Reznak len lỏi tiến lên phía trước. "Thật vinh dự khi được đón các Wise Master. Quốc vương Hizdahr chúc lợi xin chào đón những người bạn đến từ Yunkai. Chúng tôi hiểu..."

"Hiểu cái này này." Râu Đỏ lôi một cái đầu kinh dị từ trong bao tải ra và ném nó vào viên quân gia.

Reznak ré lên kinh hãi và nhảy sang một bên. Cái đầu nảy đi, để lại những dấu máu trên nền đá cẩm thạch tía cho đến khi nó dừng lại dưới chân chiếc ngai rồng vàng của vua Hizdahr. Dọc căn sảnh dài, đội Thú Đồng chữa giáo. Goghor Khổng Lồ nặng nề tiến lên đứng trước ngai của nhà vua, còn Mèo Đốm và Khrazz đứng hai bên ngai vàng tạo thành một bức tường.

Râu Đỏ phá lên cười. "Hắn chết rồi. Hắn không cần được đâu."

Thận trọng, rón rén, viên quân gia tiến lại chỗ cái đầu, nhẹ nhàng nắm tóc và nhấc nó lên. "Đồ đóc Groleo."

Ser Barristan liếc nhìn lên ngai. Vì đã phục vụ rất nhiều vua, nên ông không thể không tự hỏi các vị vua sẽ phản ứng trước hành động khiêu khích này như thế nào. Aerys chắc hẳn sẽ rùng mình sợ hãi, có khi còn tự làm mình bị thương vì đâm phải ngạnh của Ngai Sắt, sau đó hò hét ra lệnh các tay kiếm xẻ lũ người Yunkai thành từng mảnh. Robert sẽ truyền lệnh đem búa chiến của ông tới để đáp trả Râu Đỏ. Thậm chí Jaehaerys, kẻ bị nhiều người cho là yếu đuối, cũng sẽ ra lệnh bắt Râu Đỏ và lũ buôn nô lệ người Yunkai lại.

Hizdahr ngồi im như tượng trong khiếp đảm. Reznak đặt cái đầu lên một

chiếc gối sa-tanh và đặt dưới chân nhà vua, sau đó lật đật lui đi. Miệng ông mím lại về dè bủ và kính tởm. Ser Barristan vẫn ngửi thấy mùi nước hoa đậm đặc của vị quân gia dù cách xa hàng mét.

Đôi mắt người chết nhìn lên đầy trách móc. Bộ râu ông ta chuyển sang màu nâu đậm vì máu khô vón cục, nhưng một dòng máu đỏ vẫn đang rỉ ra từ cổ. Nhìn cái đầu, có thể thấy chúng phải chém hơn một nhát để nó lìa khỏi cổ. Ở cuối sảnh, những người cầu kiến bắt đầu lĩnh đi. Một người trong đội Thú Đồng tháo chiếc mặt nạ điều hâu và nôn thốc nôn tháo bừa sáng ra ngoài.

Barristan Selmy chẳng lạ gì với cảnh máu chảy đầu rơi nữa. Tuy nhiên, cái đầu này... ông đã đi nửa vòng thế giới với lão thủy thủ già Groleo, từ Pentos tới Qarth và quay lại Astapor. Groleo là người tốt. Ông ấy không đáng phải chịu kết cục này. Tất cả những gì ông ấy muốn là trở về nhà. Hiệp sĩ căng người chờ đợi.

"Cái này," Vua Hizdahr cuối cùng cũng lên tiếng, "cái này không phải... chúng ta không hài lòng, việc này... việc này nghĩa là... nghĩa là thế nào..."

Gã buôn nô lệ trong chiếc tokar màu hạt dẻ lôi ra một cuộn giấy da. "Tôi vinh dự được mang tới đây thông điệp này từ hội đồng các chủ nhân." Hắn giở cuộn giấy và đọc. "Trong đây có viết, 'Bảy người đến Meereen để ký hiệp ước hòa bình và xem các trận đấu chúc mừng trong trường đấu Daznak. Để đảm bảo sự an toàn của họ, bảy con tin được giao đến chỗ chúng tôi. Thành Phố Vàng tiếc thương người con quý tộc Yurkhaz zo Yunzak, người vừa qua đời đau đớn trong khi làm khách ở Meereen. Nợ máu phải được trả bằng máu'."

Groleo có một vợ ở Pentos. Các con và các cháu. Tại sao lại chọn ông ta trong số các con tin? Jhogo, Anh Hùng và Daario Naharis, tất cả đều chỉ huy các chiến binh, nhưng Groleo là đô đốc hải quân không có thuyền. Chúng rút thăm chẵn, hay là chúng nghĩ Groleo ít có giá trị nhất đối với chúng ta, nên ít có khả năng bị trả thù? Hiệp sĩ già ngẫm nghĩ... nhưng hỏi thì dễ, trả lời mới khó. Mình không có khả năng tháo những nút thắt như vậy.

"Thưa đấng vua," Ser Barristan nói to. "Xin ngài hãy nhớ lại, cái chết của quý

tộc Yurkhaz là hoàn toàn ngẫu nhiên. Chắc ông ta bị vấp ngã trên cầu thang khi cố bỏ chạy trước con rồng và bị nô lệ lần bạn bè giẫm bẹp. Hoặc là như vậy, hoặc là tim ông ta nổ tung vì sợ hãi. Ông ta già lắm rồi."

"Kẻ nào dám lên tiếng mà không được lệnh của nhà vua vậy?" Người vừa nói là một lãnh chúa Yunkai trong chiếc tokar kẻ sọc, thân hình nhỏ thó với cái cằm thụt và răng quá to so với mồm. Nhìn hắn, Selmy nghĩ đến một con thỏ. "Đường đường là các lãnh chúa Yunkai mà lại phải nói chuyện với đám lính canh các người sao?" Hắn lắc những hạt trai tua rua trên chiếc tokar.

Hizdahr zo Loraq có vẻ không rời được mắt khỏi cái đầu. Chỉ đến khi Reznak thì thầm câu gì đó vào tai, hắn mới bừng tỉnh lại. "Yurkhaz zo Yunzak là chỉ huy tối cao của các người," hắn nói. "Giờ ai sẽ là người phát ngôn của Yunkai?"

"Tất cả chúng ta," con thỏ nói. "Hội đồng các chủ nhân."

Vua Hizdahr cuối cùng cũng tìm được chút can đảm. "Vậy thì tất cả các người phải chịu trách nhiệm về hành động phá vỡ hiệp ước hòa bình này."

Gã người Yunkai đeo tám chấn ngực lên tiếng. "Hòa bình của chúng ta vẫn chưa bị phá vỡ. Nợ máu trả bằng máu, mạng đổi mạng. Để thực hiện lời hứa, chúng ta trao trả ba con tin." Các hàng người phía sau hắn tách ra. Ba người Meereen được đẩy lên phía trước, tay nắm chặt tokar - hai phụ nữ và một người đàn ông.

"Em gái," Hizdahr zo Loraq cứng người. "Các em họ." Hắn ta chỉ cái đầu đang rỉ máu. "Lôi cái thứ kia ra khỏi đây."

"Đô đốc là con của biển cả," Ser Barristan nhắc. "Liệu quốc vương vĩ đại có thể bảo người Yunkai trả thi thể ông cho chúng ta, để chúng ta chôn ông ấy dưới những con sóng hay không?"

Lãnh chúa răng thỏ phẩy một tay. "Việc đó thì dễ thôi, nếu quốc vương muốn. Một hành động thể hiện sự tôn trọng của chúng ta."

Reznak mo Reznak hắng giọng. "Tôi không có ý xúc phạm gì đâu, nhưng có vẻ nữ hoàng Daenerys đã giao cho các ngài... ờm... bảy con tin. Ba người còn lại..."

"Những người còn lại sẽ vẫn là khách của chúng ta," lãnh chúa Yunkai với tấm chăn ngực thông báo, "cho đến khi lũ rồng bị tiêu diệt."

Cả căn sảnh lặng đi. Sau đó là tiếng làm bầm, lao xao, chửi thề, cầu nguyện thề, như những con ong bắp cày rộ lên trong tổ. "Lũ rồng..." Vua Hizdahr nói.

"... là những con quái vật, như tất cả mọi người đã thấy trong trường đấu Daznak. Chẳng có hòa bình nào thực sự nếu chúng vẫn còn sống."

Reznak trả lời. "Nữ hoàng Daenerys là Mẹ Của Rồng. Chỉ cô ấy mới có thể..."

Râu Đỏ giận dữ ngắt lời. "Cô ta chết rồi. Chết cháy và bị ăn thịt rồi. Cỏ đã mọc lên đầy từ cái xương sọ vỡ của cô ta."

Hắn vừa dứt lời, tiếng ầm ầm rộ lên phản đối. Một số người bắt đầu la hét và chửi rủa. Những kẻ khác giậm chân, huýt sáo và la ó. Đội Thú Đồng phải đập thành thịch cán giáo xuống nền nhà, căn sảnh mới im ắng trở lại.

Ser Barristan không rời mắt khỏi Râu Đỏ lấy một giây. Hắn đến để cướp thành phố, và nền hòa bình đã phá hỏng mục tiêu của hắn. Hắn sẽ làm tất cả những gì có thể để kích động cuộc giết chóc.

Trên ngai vàng, Hizdahr zo Loraq chậm rãi đứng lên. "Ta phải lấy ý kiến của hội đồng. Hôm nay bãi triều tại đây."

"Tất cả quỳ xuống trước hoàng đế Hizdahr zo Loraq vĩ đại, Đời thứ mười bốn của Hoàng Tộc, Vua của người Meereen, Con cháu của người Ghis, Thành viên Hội Đồng Tay Tám của Đế Chế Cổ, Chủ nhân vùng Skahazadhan, Hôn phu của Rồng và Dòng dõi của Harpy," người truyền tin hô to. Đội Thú Đồng từ chỗ hàng cột tiến lên xếp thành một hàng dài, sau đó chậm rãi bước đều,

dẫn những người cầu kiến ra khỏi sảnh.

Ba người Dorne không cần phải di chuyển xa như hầu hết những người còn lại. Với địa vị của mình, Quentyn Martell được sắp xếp cho ở ngay bên trong Đại Kim Tự Tháp, dưới sảnh thiết triều hai tầng - những căn phòng đẹp với nhà vệ sinh riêng và sân thượng có tường bao. Có lẽ đó là lý do tại sao cậu ta và các bạn đồng hành ở lại, chờ đợi cho đến khi đám đông giải tán bớt trước khi tiến ra cầu thang.

Ser Barristan nhìn họ và nghĩ ngợi. Daenerys sẽ muốn gì nhỉ? ông tự hỏi. Có lẽ ông biết câu trả lời. Hiệp sĩ già đi bộ dọc sảnh, chiếc áo choàng trắng dài của ông lăn tăn phía sau vai. Ông thấy đám người Dorne đang đứng trên đỉnh cầu thang. "Điện của cha cậu chưa bao giờ sôi động bằng một nửa nơi này," ông nghe thấy câu đùa của Drinkwater.

"Hoàng tử Quentyn," Selmy gọi. "Tôi có vài lời muốn nói có được không?"

Quentyn Martell quay lại. "Ser Barristan. Tất nhiên là được rồi. Phòng tôi ở ngay tầng dưới."

Không. "Tôi biết mình chẳng là gì để đưa lời khuyên cho cậu, hoàng tử Quentyn... nhưng nếu là cậu, tôi sẽ không trở về phòng. Cậu và các bạn nên xuống cầu thang và rời khỏi đây đi."

Hoàng tử Quentyn nhìn ông không chớp. "Rời kim tự tháp ấy à?"

"Rời thành phố. Trở về Dorne."

Đám người Dorne nhìn nhau. "Áo giáp và vũ khí của chúng tôi đều ở trong phòng," Gerris Drinkwater nói. "Còn chưa kể hầu hết số tiền còn lại của chúng tôi cũng đang ở đó."

"Kiếm có thể thay thế được," Ser Barristan nói. "Tôi có thể cho các anh đủ tiền để quay về Dorne. Hoàng tử Quentyn, hôm nay nhà vua đã để ý đến cậu rồi. Hắn đã nhú mào."

Gerris Drinkwater phá lên cười. "Chúng ta phải sợ Hizdahr zo Loraq sao? Ông cũng thấy hắn rồi đấy, run sợ trước người Yunkai. Họ gửi đến cho hắn một cái đầu, và hắn chẳng làm gì cả."

Quentyn Martell gật đầu đồng ý. "Một hoàng tử thường nghĩ rất thấu đáo trước khi hành động. Vị vua này... tôi không biết phải nghĩ sao về hắn nữa. Đúng là nữ hoàng đã cảnh báo tôi về hắn, nhưng..."

"Nữ hoàng đã cảnh báo rồi à?" Selmy nhú mày. "Vậy sao cậu vẫn còn ở đây?"

Hoàng tử Quentyn đỏ mặt. "Hiệp ước hôn nhân..."

"... được lập bởi hai người quá cố và chẳng có lời nào nhắc đến cậu và nữ hoàng cả. Trong đó chị gái cậu được hứa gả cho anh trai nữ hoàng, một kẻ cũng đã lìa đời. Nó chẳng có hiệu lực gì hết. Trước khi cậu xuất hiện ở đây, nữ hoàng không hề biết gì về nó cả. Cha cậu giữ bí mật rất tốt, hoàng tử Quentyn. Tôi sợ là quá tốt. Nếu nữ hoàng biết về hiệp ước này từ khi còn ở Qarth, có thể cô ấy sẽ không bao giờ tới Vịnh Nô Lệ. Nhưng cậu đến quá muộn. Tôi không muốn xát muối vào vết thương của cậu đâu, nhưng nữ hoàng đã có một người chồng mới và một người tình cũ, có vẻ cô ấy thích cả hai người họ hơn cậu."

Vẻ giận dữ thoáng hiện lên trong đôi mắt đen của hoàng tử. "Gã lãnh chúa người Ghis này không phù hợp để làm hôn phu nữ hoàng của Bảy Phụ Quốc."

"Cậu không có quyền phán xét việc đó." Ser Barristan dừng lại, tự hỏi có phải ông đã nói nhiều quá hay không. Không. Cứ nói hết cho cậu ta nghe đi. "Hôm đó trong đấu trường của Daznak, một số thức ăn trong lô ghế ngồi của hoàng gia bị bỏ độc. Tình cờ là Belwas Khỏe Mạnh ăn hết món đó. Các Mỹ Nữ Xanh Dương nói may nhờ thân hình đồ sộ và sức khỏe phi thường nên anh ta mới không chết Nhưng cũng chẳng có gì chắc chắn cả. Có thể là anh ta chưa chết thôi."

Vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt hoàng tử Quentyn. "Bỏ độc... để giết Daenerys

ấy à?"

"Cô ấy, hoặc là Hizdahr. Có thể là cả hai. Tuy nhiên lô ghé đó là của nhà vua. Chính nhà vua là người sắp xếp mọi thứ. Nếu bỏ độc là âm mưu của hắn... hừm, sẽ có một kẻ bị trút mọi tội lỗi lên đầu. Còn lựa chọn nào tốt hơn một địch thủ đến từ một vùng đất xa xôi, chẳng có bạn bè gì trong triều đình? Còn ai phù hợp hơn một người cầu hôn bị nữ hoàng cự tuyệt?"

Quentyn Martell mặt xanh lét lại. "Tôi ấy à? Tôi sẽ không bao giờ... ngài không thể nghĩ ngờ tôi tham gia vào..."

Ông tin đó là sự thật, hoặc cậu ta phải là một diễn viên bậc thầy. "Những người khác có thể sẽ nghĩ như vậy," Ser Barristan nói. "Rắn Hổ Lục là chú cậu. Và cậu hoàn toàn có lý do muốn cho Vua Hizdahr chết."

"Những người khác cũng vậy," Gerris Drinkwater gợi ý. "Naharis chẳng hạn. Đối với nữ hoàng, hắn là..."

"... nhân tình," Ser Barristan tiếp lời trước khi hiệp sĩ người Dorne kịp nói câu gì xúc phạm danh dự nữ hoàng của ông. "Đó là cách gọi của các người ở Dorne, đúng không?" Ông không đợi câu trả lời. "Hoàng tử Lewyn từng là anh em của tôi trong đội Ngự Lâm Quân. Hồi đó, giữa chúng tôi hầu như chẳng có bí mật nào. Tôi biết anh ta cũng có nhân tình. Anh ta không cảm thấy xấu hổ gì về điều đó cả."

"Không," Quentyn nói, mặt đỏ lên, "nhưng..."

"Daario sẽ giết Hizdahr trong vòng chưa đến một giây, nếu anh ta dám làm như vậy," Ser Barristan nói tiếp. "Nhưng không dùng chất độc. Không bao giờ. Và Daario cũng không có ở đó; Hizdahr sẽ vui mừng chẳng kém nếu đồ được tội cho anh ta về những con cháu... nhưng rất có thể nhà vua sẽ cần đội Quạ Bão, và hắn sẽ mất bọn họ nếu có vẻ dính líu đến cái chết của đội trưởng Daario. Không đâu, hoàng tử ạ. Nếu nhà vua cần một người bỏ độc, chắc chắn hắn sẽ tìm đến cậu." Ông đã nói tất cả những gì ông có thể nói, trong phạm vi an toàn. Trong vài ngày tới, nếu các vị thần mỉm cười với họ, Hizdahr zo Loraq sẽ không còn cai trị Meereen... nhưng để hoàng tử

Quentyn kẹt giữa bể máu sắp tới cũng chẳng mang lại lợi ích gì. "Nếu nhất định phải ở lại Meereen, cậu nên tránh xa triều đình và hy vọng Hizdahr quên cậu đi," Ser Barristan kết thúc, "nhưng một con thuyền trở về Voiantis sẽ là lựa chọn khôn ngoan nhất, hoàng tử ạ. Dù cậu lựa chọn con đường nào, tôi cũng chúc cậu may mắn."

Khi còn ba bậc thang nữa đến nơi, Quentyn Martell gọi với ông. "Người ta gọi ông là Barristan Quả Cắm."

"Một số người thôi, đúng vậy." Selmy có được cái tên đó từ hồi lên 10 khi mới được phong làm cận vệ, nhưng lại quá kiêu căng, tự phụ và ngu ngốc đến nỗi ông cả gan thách đấu với các hiệp sĩ dạn dày kinh nghiệm. Vì thế ông mượn một con ngựa chiến và áo giáp từ kho vũ khí của Lãnh chúa Dondarrion và ghi tên vào danh sách thi đấu ở Blackhaven với cương vị hiệp sĩ giấu mặt. Ngay cả người phụ trách trận đấu cũng phá lên cười. Tay ta quá gầy guộc nên khi hạ thương xuống, phải cố gắng lắm ta mới không cày mũi thương xuống mặt đất. Lãnh chúa Dondarrion hoàn toàn có quyền kéo ông xuống ngựa và đánh đòn, nhưng hoàng tử Chuồn Chuồn vì thương hại cậu bé ngớ ngẩn trong bộ giáp đầu thừa đuôi thẹo nên đã cho phép ông thi đấu. Và tất nhiên chỉ cần một trận là ông bị loại. Sau đó, hoàng tử Duncan giúp cậu bé đứng dậy và tháo mũ giáp ra. "Một cậu nhóc," hoàng tử nói với đám đông. "Một cậu nhóc dũng cảm." Năm mươi ba năm trước. Giờ này, còn bao nhiêu người có mặt ở Blackhaven mà vẫn còn sống sót?

"Ông nghĩ họ sẽ gọi ta là gì nếu ta trở về Dorne mà không có Daenerys?" Hoàng tử Quentyn hỏi. "Quentyn Cẩn Trọng? Quentyn Hèn Nhát? Hay Quentyn Sợ Hãi?"

Hoàng Tử Đến Quá Muộn, vị hiệp sĩ già nghĩ thầm... nhưng một hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân dù chẳng học được gì thì cũng học được cách giữ mồm giữ miệng. "Quentyn Khôn Ngoan," ông gợi ý. Và hy vọng đó là sự thật.

NGƯỜI CẦU HÔN BỊ TỪ CHỐI

Khi giờ của ma quỷ gần trôi qua, Ser Gerris Drinkwater mới về đến kim tự tháp để báo cáo về việc anh tìm thấy Hạt Đậu, Sách và Bill Bone Già trong một quán rượu không mấy sạch sẽ ở Meereen, uống rượu vàng và xem các nô lệ khóa thân giết nhau bằng tay không và răng nhọn.

"Hạt Đậu rút kiếm ra và đề xuất cá cược xem trong bụng bọn đào ngũ có đầy nhót vàng hay không," Ser Gerris kể lại, "vì thế tôi ném cho hắn một đồng rỗng vàng và hỏi hắn màu vàng đó thế nào. Hắn cắn đồng xu và hỏi tôi muốn mua gì. Khi tôi trả lời, hắn cất kiếm đi và hỏi tôi say rượu hay là bị điên."

"Cứ để hắn nghĩ gì tùy thích, chỉ cần hắn gửi thông điệp đi là được," Quentyn nói.

"Hắn sẽ gửi thôi. Tôi cũng cá là kiểu gì cậu cũng được gặp ông ta, chỉ như vậy Rách Rưới mới có thể sai Meris Xinh Đẹp moi gan cậu ra và xào với hành được chứ. Chúng ta nên cân nhắc lời Selmy nói. Khi Barristan Quả Cầm khuyên cậu nên chạy khỏi đây, một người thông minh sẽ đi giày và chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta nên tìm thuyền về Volantis khi cảng vẫn còn đang mở."

Chỉ cần nhắc đến điều đó thôi cũng khiến mặt Ser Archibald xanh như đất nhái. "Không đi thuyền nữa đâu. Tôi thà nhảy cò lò về Volantis trên một chân còn hơn."

Volantis, Quentyn nghĩ. Sau đó là Lys, sau đó là nhà. Quay lại con đường ta đã đi, trở về tay trắng. Ba người đàn ông dũng cảm phải chết mà chẳng đạt được mục đích gì. Sẽ thật ngọt ngào khi được nhìn thấy dòng Greenblood một lần nữa, được thăm Sunspear, Thủy Viên và hít thở không khí trong mát, ngọt ngào của vùng núi Yronwood thay vì không khí nóng bức, ướt át, bẩn thỉu của Vịnh Nô Lệ. Quentyn biết cha anh sẽ không quở trách lời nào, nhưng nỗi thất vọng sẽ mãi ở đó trong đôi mắt ông. Chị gái anh sẽ khinh bỉ, đám Rắn Cát sẽ giễu cợt anh bằng những nụ cười sắc như dao, và Lãnh chúa Yronwood, người cha thứ hai của anh, người đã cử con trai của chính mình đi theo để bảo vệ anh an toàn...

"Tôi sẽ không giữ mọi người ở đây," Quentyn bảo các bạn mình. "Cha tôi đặt nhiệm vụ này lên vai tôi, không phải các anh. Về nhà đi, nếu đó là điều các anh muốn. Bằng bất cứ phương tiện gì các anh thích. Tôi sẽ ở lại."

Người đàn ông to lớn nhún vai. "Vậy thì Drink và tôi cũng sẽ ở lại." .

Đêm hôm sau, Denzo D'han xuất hiện trước cửa phòng hoàng tử Quentyn để nói về những điều khoản.

"Ông ấy sẽ gặp anh vào ngày mai ở chợ gia vị. Hãy tìm một cánh cửa được đánh dấu bằng hoa sen màu tím. Sau đó gõ cửa hai lần và yêu cầu tự do."

"Đồng ý," Quentyn nói. "Arch và Gerris sẽ đi với tôi. Ông ấy cũng có thể đem theo hai người nữa. Không hơn."

"Xin theo ý hoàng tử." Lời lẽ của Denzo lịch sự, nhưng giọng lưỡi anh ta lại hiểm độc đầy gai góc, và đôi mắt của chiến binh thi sĩ ánh lên như giễu cợt. "Hãy tới lúc hoàng hôn. Và đảm bảo đừng để kẻ nào theo dõi nhé."

Đám người Dorne rời Đại Kim Tự Tháp trước hoàng hôn một giờ, phòng trường hợp họ rẽ nhầm lối hoặc khó tìm bông sen màu tím. Quentyn và Gerris đeo đai kiếm. Gã to lớn đeo búa chiến trên tám lưng to như cái phản.

"Vẫn chưa quá muộn để rút lui khỏi trò điên rồ này," Gerris nói khi họ đang đi vào một ngõ nhỏ hơi hám dẫn đến chợ gia vị cũ. Mùi nước tiểu nồng nặc trong không khí, và họ nghe thấy tiếng lộc cộc của một chiếc xe vành sắt chở xác đi phía trước. "Bill Bone Già thường nói Meris Xinh Đẹp có thể kéo dài cái chết của một người đến cả một tuần trăng. Chúng ta đã nói dối họ, Quent. Sử dụng họ để đến được đây, sau đó lại bỏ họ để sang đội Quạ Bão."

"Chúng ta làm theo mệnh lệnh đấy chứ."

"Nhưng Rách Rưới chưa bao giờ muốn chúng ta làm thật," người đàn ông to lớn nói. "Những thuộc hạ khác của ông ta, Ser Orson, Dick Straw, Hungerford, Will Rừng Rậm, đám người ấy vẫn ở đâu đó trong hầm ngục, nhờ có chúng ta. Rách Rưới già chắc chắn không thích thú gì điều đó."

"Chắc chắn rồi," hoàng tử Quentyn nói, "nhưng ông ta thích vàng."

Gerris phá lên cười. "Thật đáng tiếc là chúng ta không có đồng nào cả. Cậu có tin vào nền hòa bình này không, Quent? Tôi thì không. Cả nửa thành phố đang gọi kẻ giết rồng là anh hùng, nửa còn lại phỉ nhổ khi nghe thấy tên hắc." "

"Harzoo," người đàn ông to lớn nói.

Quentyn nhú mào. "Tên hắc là Harghaz."

"Hizdahr, Humzum, Hagnag, quan trọng gì đâu? Tôi gọi tất cả bọn chúng là Harzoo. Hắc không phải là kẻ giết rồng. Tất cả những gì hắc làm là nướng mông cho cháy giòn lên."

"Hắc rất dũng cảm." Liệu ta có can đảm đối mặt với con quái vật đó khi chỉ có một cây giáo trong tay không?

"Hắc chết một cách can đảm, nếu đó là ý của cậu."

"Hắc chết trong gào thét chứ," Arch nói.

Gerris đặt một tay lên vai Quentyn. "Ngay cả khi nữ hoàng trở lại thì cô ấy cũng vẫn là gái có chồng."

"Không, nếu tôi đập cho vua Harzoo một nhát bằng cái búa này," gã to béo gọi ý.

"Hizdahr," Quentyn nói. "Tên anh ta là Hizdahr."

"Chỉ cần một nụ hôn từ cái búa của tôi, và sẽ chẳng ai nhớ tên hắc nữa," Arch nói.

Họ chẳng thấy gì cả. Các bạn anh đã quên mất mục đích thực sự của chuyến đi này. Con đường đi qua chỗ nữ hoàng, chứ không phải đến chỗ nữ hoàng. Daenerys là phương tiện để đạt được phần thưởng, chứ không phải là phần

thường. "'Con rồng có ba đầu', cô ấy bảo tôi thế. 'Cuộc hôn nhân của ta không nhất thiết phải đặt dấu chấm hết cho mọi hy vọng của anh', cô ấy nói vậy. 'Tôi biết tại sao anh ở đây. Vì lửa và máu', Tôi có dòng máu Targaryen trong người, các anh cũng biết đấy. Tôi có thể tra ngược dòng dõi của mình..."

"Dòng dõi cái mẹ gì," Gerris ngắt lời. "Bọn rồng chả quan tâm cậu mang dòng máu nào hết, nếu có thì cũng là vị của nó như thế nào thôi. Cậu không thể huấn luyện rồng bằng những bài học lịch sử được. Chúng là quái vật, không phải các học sĩ. Quent, đây thực sự là những gì cậu muốn làm sao?"

"Đây là những gì tôi phải làm. Vì Dorne. Vì cha tôi. Vì Cletus, Will và Maester Kedry."

"Họ chết cả rồi," Gerris nói. "Họ không quan tâm đâu."

"Tất cả đều đã chết," Quentyn đồng ý. "Vì cái gì chứ? Để đưa tôi đến đây, để tôi có thể cưới nữ chúa rồng. Một cuộc phiêu lưu vĩ đại, theo cách nói của Cletus. Những con đường ma quỷ, biển cả đầy sỏi đá, và cuối cuộc hành trình là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian. Một câu chuyện để kể lại cho con cháu chúng ta. Nhưng Cletus không bao giờ có con được nữa, trừ khi anh ta có con rơi trong bụng ả nhà quê ở quán rượu mà anh ta thích. Will sẽ không bao giờ được làm đám cưới. Những cái chết của họ phải đem lại cái gì đó chứ."

Gerris chỉ vào một cái xác đang nằm dựa vào bức tường gạch, bên trên là đàn ruồi xanh vo ve như một đám mây. "Cái chết của hấn có ý nghĩa gì không?"

Quentyn nhăn mặt nhìn cái xác. "Hấn chết vì bệnh kiết lỵ. Tránh xa hấn ra." Con ngựa cái xám đã vào trong tường thành. Thảo nào đường phố lại vắng vẻ như vậy. "Đội quân Thanh Sạch sẽ đưa xe đến dọn cái xác đi."

"Chắc chắn rồi. Nhưng đó không phải là câu hỏi của tôi. Mạng người sống mới có ý nghĩa, chứ không phải cái chết của họ. Tôi cũng yêu quý Will và Cletus, nhưng việc này không thể đem họ về với chúng ta. Đây là một sai lầm, Quent. Cậu không thể tin đám lính đánh thuê được."

"Họ cũng là người, như bao con người khác. Họ muốn có vàng, vinh quang và quyền lực. Đó là tất cả những gì tôi tin tưởng." Và cả vận mệnh của ta nữa. Ta là hoàng tử xứ Dorne, và có dòng máu của rồng chảy trong huyết quản.

Khi họ tìm được bông sen màu tía cũng là lúc mặt trời khuất dạng sau bức tường thành. Hình bông sen được sơn trên cánh cửa gỗ cũ mòn của một ngôi nhà gạch thấp tồi tàn, nằm giữa một đồng những ngôi nhà tương tự, dưới bóng đại kim tự tháp Rhazdar màu vàng xanh. Quentyn gõ cửa hai lần như được dặn. Một giọng nói cộc cằn trả lời qua cánh cửa. Anh ta cầm nắm cái gì đó khó hiểu bằng thứ tiếng pha tạp của Vịnh Nô Lê, một sự kết hợp khó chịu giữa tiếng Old Ghis và High Valyrian. Hoàng tử cũng trả lời bằng ngôn ngữ đó. "Tự do."

Cánh cửa bật mở. Để đề phòng, Gerris bước vào trước, tiếp theo là Quentyn đi sát phía sau, cuối cùng là gã to xác. Bên trong, không gian mù mịt trong màn khói xanh, nhưng mùi hương ngọt ngào của nó cũng không thể lấn át nổi mùi hôi thối lâu ngày của nước tiểu, rượu chua và thịt thối. Không gian rộng hơn khi nhìn từ bên ngoài vào rất nhiều, trải dài sang hai bên trái phải, tạo thành một dãy nhà nằm sát nhau. Bên ngoài, người đi đường sẽ thấy hàng chục ngôi nhà đứng kề vai, nhưng vào bên trong, tất cả nối với nhau thành căn sảnh dài.

Lúc này, trong nhà chỉ có một nửa số người ngồi. Vài vị khách nhìn đám người Dorne với ánh mắt chán chường, tò mò hoặc căm ghét. Số còn lại quây quần quanh cái hồ ở cuối phòng, trong đó có hai người đàn ông cưỡi trần đâm nhau bằng dao, trong khi khán giả phía trên reo hò cổ vũ.

Quentyn không thấy dấu hiệu gì của người đàn ông họ tới để gặp. Sau đó một cánh cửa mà trước đó anh không nhìn thấy bật mở, và một bà già bước ra. Bà lão run rẩy trong chiếc tokar màu đỏ thẫm viền tua rua hình những chiếc đầu lâu vàng nhỏ xíu. Da bà ta trắng như sữa ngựa, tóc mỏng đến mức anh có thể nhìn thấy cả da đầu bên dưới. "Dorne," bà già nói, "Ta là Zahrina. Sen Tía. Xuống dưới đây, các người sẽ gặp họ." Bà giữ cửa và vẫy họ đi qua.

Phía trong là một nhịp cầu thang gỗ, dốc và ngoằn ngoèo. Lần này gã to xác

dẫn đường và Gerris đi cuối, hoàng tử đi giữa hai người họ. Một tầng hầm. Đường đi xuống dài tít tắp và tối đến nỗi Quentyn phải dùng xúc giác để cảm nhận đường đi cho khỏi ngã. Gần đến nơi, Ser Archibald rút dao găm ra.

Họ bước vào một tầng hầm to gấp ba lần quán rượu phía trên. Những thùng gỗ vĩ đại xếp hàng dọc các bức tường trải dài hết tầm mắt hoàng tử. Một chiếc đèn lồng đỏ treo trên móc bên trong cánh cửa, và một cây nến mỡ màu đen cháy chập chờn trên chiếc thùng lật ngược để làm bàn. Đó là nguồn ánh sáng duy nhất.

Caggo Kẻ Giết Xác đang đi đi lại lại giữa các thùng rượu, chiếc arakh màu đen của hắn đeo lưng lẳng bên sườn. Meris Xinh Đẹp đang đứng cảm nỏ, mặt cô ta băng giá và vô hồn như hai viên đá xám. Denzo D'han cài cửa lại khi đám người Dorne đã vào trong, sau đó đứng trước cửa, tay khoanh trước ngực.

Nhiều hơn một người so với thỏa thuận, Quentyn nghĩ.

Hoàng Tử Rách Rưới đang ngồi bên chiếc bàn, tay nâng một cốc rượu. Trong ánh sáng vàng của cây nến, mái tóc xám bạc của ông ta dường như chuyển sang màu vàng, hai bông mắt ông phình ra to như hai cái túi đeo trên yên ngựa, ông ta mặc một chiếc áo choàng len nâu của khách du hành, giáp xích bạc lấp lánh phía trong. Điều đó chứng tỏ sự bội bạc hay đơn giản chỉ là thận trọng? Lính đánh thuê già bao giờ cũng rất cảnh giác. Quentyn tiến lại gần chiếc bàn. "Thưa ngài, trông ngài rất khác khi không có chiếc áo choàng."

"Mớ giẻ rách đó ấy à?" Gã người Pentos nhún vai. "Trông thật tội nghiệp... nhưng đám giẻ đó khiến kẻ thù của ta sợ hãi, và trên chiến trường, bóng chiếc áo choàng rách rưới bay trong gió tiếp thêm sức mạnh cho lính của ta hơn bất cứ cờ hiệu nào. Còn nếu muốn ẩn mình, ta chỉ việc bỏ cái áo ra, trở thành người bình thường và không có gì đáng chú ý." Ông ta chỉ vào cái ghế dài trước mặt. "Ngồi đi. Ta biết cậu là hoàng tử. Ước gì ta biết điều đó từ trước. Cậu muốn uống gì không? Zahrina bán cả đồ ăn đấy. Bánh mì của bà ta ôi thiu, nước sốt thì không còn lời gì để nói. Nhiều mỡ và lắm muối, với lèo tèo một hai mẩu thịt. Bà ta nói là thịt chó, nhưng ta nghĩ thịt chuột thì đúng hơn. Nhưng nó sẽ không giết được cậu đâu. Ta đã nghiệm ra rằng chỉ khi thức ăn

quá hấp dẫn chúng ta mới phải đề phòng. Người bỏ độc lúc nào cũng chọn những món ngon nhất."

"Ngài đem theo những ba người," Ser Gerris nhận xét, giọng chỉ trích.
"Chúng ta đã đồng ý chỉ mang theo hai thôi mà."

"Meris không phải đàn ông. Meris xinh xắn, cởi áo ra cho hân xem đi."

"Không cần đâu," Quentyn nói. Nếu những gì anh nghe được là sự thật thì bên dưới chiếc áo đó, Meris Xinh Đẹp chỉ còn những vết sẹo do lũ người đã cắt mất hai vú cô để lại. "Meris là phụ nữ, tôi đồng ý. Nhưng ngài vẫn không làm đúng thỏa thuận."

"Vừa rách rưới vừa lơ lửng, ta thật chẳng ra gì. Phải nói là ba người so với hai cũng không khác biệt cho lắm, nhưng nó vẫn có giá trị. Trong thế giới này, một người phải học cách nắm lấy bất cứ món quà gì các vị thần gửi đến cho mình. Đó là bài học mà ta phải trả giá mới học được. Ta trao lại nó cho cậu để chứng tỏ thiện chí." Ông ta chỉ vào cái ghế lần nữa. "Ngồi đi, rồi muốn gì thì hãy nói ra. Ta hứa sẽ không giết cậu trước khi nghe cậu nói hết. Ít nhất ta cũng có thể hứa điều đó với một hoàng tử. Quentyn, đúng không nhỉ?"

"Quentyn Nhà Martell."

"Ếch nghe hợp hơn đấy. Ta không quen uống rượu với lũ dối trá và đào ngũ, nhưng các người khiến ta thấy tò mò."

Quentyn ngồi xuống. Chỉ cần nói sai một lời, nơi này sẽ biến thành bể máu trong giây lát. "Xin ngài hãy thứ lỗi cho sự lừa gạt của chúng tôi. Những con thuyền duy nhất chịu đi đến Vịnh Nô Lệ là thuyền được ngài thuê để đưa đội quân của ngài tới cuộc chiến."

Hoàng Tử Rách Rưới nhún vai. "Tên phản bội nào mà chẳng có lý do. Người không phải người đầu tiên thề thốt với ta, lấy tiền của ta rồi bỏ chạy. Tất cả bọn họ đều có lý do. "Con trai nhỏ của tôi bị ốm," hay "vợ tôi đang cảm sùng tôi," hoặc là "tất cả lính trong trại đều bắt tôi ngâm của quý." Tên nhóc cuối

cùng cũng duyên dáng đấy, nhưng ta vẫn không tha cho hắc tội đào ngũ. Một người khác bảo ta rằng nguồn thức ăn của chúng ta quá kém, nên hắc phải chạy trước khi thức ăn làm hắc ốm, vì thế ta chặt chân hắc, nướng lên và bắt hắc ăn. Sau đó ta cho hắc làm đầu bếp. Từ đó bữa ăn của chúng ta cải thiện đáng kể, và khi hợp đồng kết thúc, hắc lại ký thêm hợp đồng mới. Tuy nhiên, với người... vài người giỏi nhất của ta đang bị giam trong hầm ngục của nữ hoàng, nhờ có cái lưỡi dối trá của các người, và ta không nghĩ là các người biết nấu nướng."

"Tôi là hoàng tử xứ Dorne," Quentyn nói. "Tôi có nhiệm vụ phải làm, vì cha, vì thần dân của mình. Có một hôn ước bí mật."

"Ta cũng nghe nói vậy. Và khi nữ hoàng bạch kim nhìn thấy mẫu giấy da của ngươi, cô ấy đã ngã vào vòng tay ngươi, có phải không nhỉ?"

"Không," Meris Xinh Đẹp nói.

"Không ư? Ôi, ta nhớ ra rồi. Cô dâu của ngươi cười rùng rợn bay đi mất. Hừm, khi cô ấy trở về, nhớ mời chúng ta đến dự lễ cưới nhé. Binh lính trong hội rất muốn được uống mừng hạnh phúc của ngươi. Và lại ta cũng rất thích một đám cưới kiểu Westeros. Đặc biệt là phần động phòng ấy, chỉ có... à, chờ đã..." Ông ta quay về phía Denzo D'han. "Denzo, ngươi từng nói với ta là nữ chúa rùng rợn đã cưới một người Ghis nào đó rồi mà nhỉ."

"Một quý tộc người Meereen. Giàu có."

Hoàng Tử Rách Rưới quay lại với Quentyn. "Có thật không vậy? Chắc hẳn là không rồi. Hôn ước đó bao gồm những gì vậy?"

"Cô ta đã cười vào mặt hắc," Meris Xinh Đẹp nói.

Daenerys chưa bao giờ cười cợt anh. Toàn thể Meereen có thể tò mò coi anh như một trò hề, giống như gã người đảo Summer bị lưu đày mà vua Robert từng sử dụng ở Vương Đô, nhưng nữ hoàng luôn nói chuyện với anh hết sức nhẹ nhàng. "Chúng tôi đến quá muộn," Quentyn nói.

"Thật tiếc là người không đào ngũ sớm hơn." Hoàng Tử Rách Rưới nhấp một ngụm rượu. "Vậy là... chẳng có đám cưới nào cho Hoàng Tử Ếch cả. Đó là lý do con ếch nhảy về với ta đúng không? Ba chàng trai xứ Dorne dũng cảm của ta định tiếp tục thực hiện bản giao kèo à?" "Không."

"Phiền phức quá nhỉ."

"Yurkhaz zo Yunzak chết rồi."

"Tin cũ quá. Chính ta chứng kiến ông ta chết. Ông già tội nghiệp nhìn thấy một con rồng và vấp ngã khi cố chạy trốn. Sau đó hàng nghìn người bạn giẫm lên ông ta. Thảo nào cả Thành Phố Vàng chìm trong nước mắt. Người mời ta đến đây để nâng cốc tưởng nhớ về ông ta à?"

"Không. Người Yunkai đã chọn ra chỉ huy mới chưa?" "Hội đồng các chủ nhân không thể đồng ý với nhau. Yezzan zo Qaggaz được nhiều người ủng hộ nhất, nhưng giờ ông ta cũng không còn. Các Wise Master đang luân phiên nắm giữ vai trò chỉ huy. Người chỉ huy hôm nay của chúng ta là kẻ mà các bạn của người trong hội nhóm đặt cho cái tên Nhà Chinh Phục Say Xỉn. Ngày mai, người đó sẽ là Lãnh chúa Mông Lắc Lư."

"Là con Thỏ chứ," Meris nói. "Mông Lắc Lư là hôm qua rồi."

"Ôi, ta thừa nhận là mình nhớ nhầm. Các bạn Yunkai còn tử tế cho chúng ta hẳn một danh sách. Ta phải chăm xem nó hơn mới được."

"Yurkhaz zo Yunzak là người thuê các ngài."

"Ông ta ký hợp đồng thay mặt thành phố. Cứ cho là vậy."

"Meereen và Yunkai đã ký hiệp ước hòa bình rồi. Vòng bao vây sẽ được tháo, quân đội sẽ giải tán. Sẽ chẳng có cuộc chiến nào, không có chém giết, không có thành phố nào để cướp hết."

"Cuộc sống luôn đầy những nỗi thất vọng."

"Ngài nghĩ người Yunkai sẽ sẵn sàng trả lương cho các hội nhóm tự do đến khi nào?"

Hoàng Tử Rách Rưới nhấp một ngụm rượu và nói, "Một câu hỏi thật khó chịu. Nhưng cuộc sống của các anh em trong các hội nhóm tự do là như vậy. Một cuộc chiến kết thúc, cuộc chiến khác lại bắt đầu. Thật may là luôn có ai đó chiến đấu với ai đó ở một nơi nào đó. Có thể là nơi này. Khi chúng ta đang ngồi đây uống rượu, Râu Đỏ đang thúc giục những người bạn Yunkai của chúng ta đem cho vua Hizdahr một cái đầu nữa. Cư dân tự do và nô lệ nhìn vào cổ nhau và mài dao, hội Con Trai Nữ Quái Harpy đang bày mưu tính kế trong các kim tự tháp, con ngựa cái xám chẳng tha ai, từ nô lệ cho đến các lãnh chúa, bạn bè của chúng ta từ Thành Phố Vàng nhìn ra biển, và đâu đó trên đồng cỏ xanh, một con rồng đang nhấm nháp da thịt mềm mại của Daenerys Targaryen. Tối nay ai là người cai trị Meereen? Và sáng mai là ai?" Gã người Pentos nhún vai. "Chỉ có một chuyện ta dám chắc. Đó là sẽ có người cần đến tay kiếm của chúng ta."

"Chính chúng tôi cần những tay kiếm đó. Dorne sẽ thuê các ngài."

Hoàng Tử Rách Rưới liếc nhìn Meris Xinh Đẹp. "Con ếch này to gan thật đấy. Ta có nên nhắc lại cho hần nhớ không nhỉ? Hoàng tử yêu quý ơi, hợp đồng gần đây nhất mà chúng ta ký kết, người đã dùng nó chùi đít rồi còn đâu."

"Tôi sẽ trả gấp đôi số tiền người Yunkai trả ngài."

"Và trả ngay bằng vàng khi chúng ta ký giao kèo chứ?"

"Tôi sẽ trả một phần khi chúng ta đến được Volantis, số còn lại sẽ trả khi tôi về tới Sunspear. Chúng ta đem vàng theo người khi lên đường, nhưng để giấu thân phận của mình khi gia nhập hội của ngài, chúng tôi đã gửi hết ở ngân hàng. Tôi có giấy tờ ở đây."

"À. Giấy tờ à. Nhưng chúng ta sẽ được trả gấp đôi." "Nhiều giấy tờ hơn gấp đôi," Meris Xinh Đẹp nói.

"Số còn lại các người sẽ được nhận ở Dorne," Quentyn nhấn mạnh. "Cha tôi là người đàn ông trọng danh dự. Nếu tôi đóng dấu vào bản hiệp ước, ông ấy sẽ thực hiện nó. Tôi xin hứa với các người."

Hoàng Tử Rách Rưới uống nốt chỗ rượu, dốc ngược chiếc cốc và đặt nó xuống giữa họ. "Vậy thì, để xem ta có hiểu không nào. Một kẻ phá vỡ lời thề và dối trá trắng trợn đang muốn giao kèo với chúng ta và thanh toán bằng những hứa hẹn. Và họ muốn chúng ta làm gì? Ta đang rất tò mò đây. Hội Gió Thổi của ta có phải đập nát Yunkai và cướp phá Thành Phố Vàng không? Hay là đánh tan một khalasar của người Dothraki trên chiến trường? Đưa người về nhà gặp cha? Hay là người muốn chúng ta đưa một Daenerys ướm ất và tự nguyện lên giường cho người? Nói sự thật cho ta nghe xem, Hoàng Tử Éch. Người muốn gì ở ta và người của ta?"

"Tôi muốn ngài giúp tôi đánh cắp một con rồng."

Caggo Kẻ Giết Xác cười khùng khục. Meris Xinh Đẹp cong môi thành nụ cười nửa miệng. Denzo D'han huýt sáo.

Hoàng Tử Rách Rưới tựa lưng vào chiếc ghế đầu và nói, "Trả gấp đôi cũng không mua được rồng đâu, hoàng tử bé ạ. Ngay cả một con ếch cũng biết điều đó. Rồng không rẻ như vậy. Và một người giao dịch bằng hứa hẹn cũng phải biết điều mà hứa hẹn nhiều hơn chứ."

"Nếu ngài muốn tôi tăng gấp ba..."

"Cái ta cần," Hoàng Tử Rách Rưới nói, "là Pentos."

GRIFFIN TÁI SINH

(Quái vật sư tử đầu chim, hay còn gọi là điều sư, gia huy của Nhà Connington)

Ông đưa các cung thủ lên đầu tiên.

Balaq Đen chỉ huy một nghìn tay cung. Hồi còn trẻ, Jon Connington cũng xem thường các cung thủ giống như hầu hết các hiệp sĩ khác, nhưng sau khi bị đi đày, ông đã khôn ngoan hơn. Các mũi tên cũng nguy hiểm không kém gì kiếm, theo cách riêng của nó. Vì thế trong chuyến hải trình dài, ông khẳng định bắt Harry Strickland Vô Gia Cư phải chia đội quân của Balaq thành mười nhóm nhỏ, mỗi nhóm một trăm người và cho mỗi đội lên một con thuyền.

Sáu con thuyền trong số đó đi gần nhau và đã đưa được người lên mũi Wrath (bốn con thuyền khác bị tụt lại phía sau nhưng chắc chắn sẽ tới nơi, đám người Volantis đảm bảo với họ như vậy, nhưng Griff không loại trừ khả năng họ bị mất tích hoặc đã cập bến ở đâu đó khác), bây giờ đội quân chỉ còn sáu trăm tay cung. Trong số đó chỉ có hai trăm người đủ khả năng. "Họ sẽ cố gửi qua đi liên lạc," Ông nói với Balaq Đen. "Hãy canh tháp học sĩ. Ở đây." Ông chỉ vào tấm bản đồ ông vẽ trên bùn trong khu trại. "Bắn hạ bất kỳ con qua nào rời tòa lâu đài nhé."

"Chúng tôi sẽ làm như vậy," gã người đảo Summer trả lời.

Một phần ba số người của Balaq dùng nỏ, một phần ba dùng cung hai đoạn cong làm từ sừng và gân kiêu phương đông. Tốt hơn hai loại trên là trường cung làm từ gỗ thông đỏ của các cung thủ đến từ Westeros, và loại tốt nhất là đại cung bằng gỗ vàng tâm, được chính Balaq Đen và năm mươi cung thủ đảo Summer sử dụng. Chỉ có cung tên làm từ xương rồng mới có tầm bắn xa hơn cung gỗ vàng tâm. Dù sử dụng loại gì thì tất cả các cung thủ của Balaq đều có con mắt tinh tường, là những chiến binh kỳ cựu đã trải qua hàng trăm trận chiến, cướp bóc và giao tranh. Họ đã chứng tỏ khả năng một lần nữa ở Griffin's Roost.

Lâu đài nhô lên trên bờ biển của mũi Wrath, tọa trên một vách đá đỏ cheo leo cao sừng sững, ba mặt là sóng biển của Vịnh Đắm Thuyền vỗ ò oạp xung quanh. Lối vào duy nhất được bảo vệ bởi một cổng chòi, đằng sau là một rặng núi trọc dài mà Nhà Connington gọi là cổ của griffin. Để bẻ gãy được cái cổ đó không phải là chuyện dễ, vì rặng núi khiến những kẻ xâm nhập nằm ngay trong tầm tấn công của tên, đá và giáo mác từ hai tháp phòng ngự bên sườn cổng chính của lâu đài. Kể cả họ tới được cánh cổng, những người bên trong cũng sẽ dội nước sôi xuống đầu họ. Griff đã sẵn sàng mất một trăm người, có thể hơn.

Nhưng cuối cùng họ chỉ mất bốn.

Khu rừng mọc lấn vào vùng đất trống bên ngoài cổng chòi nên Franklyn Flowers có thể dùng bụi cây ngụy trang và dẫn người tới cách cánh cổng 20 mét mới lao lên cùng gỗ công thành họ đẽo từ trước. Tiếng gỗ đập vào nhau ầm ầm kéo hai tên lính lên đỉnh tường thành, nhưng lập tức bị các cung thủ của Balaq Đen bắn hạ trước khi chúng kịp dụi mắt cho tỉnh ngủ. Hóa ra cánh cổng đóng nhưng không cài then; và nó mở toang chỉ sau cú thúc thứ hai. Người của Ser Franklyn đang đi được nửa đường tới cổ griffin thì thấy tiếng tù và chiến từ trong lâu đài vang lên.

Con quạ đầu tiên cắt cánh khi các móc sắt của họ đang được ném lên tường thành. Con thứ hai sau đó một chút. Nhưng chưa bay được quá trăm mét chúng đã bị tên bắn rơi. Một lính canh phía trong ném một thùng dầu xuống người đầu tiên tiếp cận cổng thành, nhưng hắn không có thời gian đun sôi dầu nên tác dụng sát thương chủ yếu là do cái thùng chứ không phải do dầu bên trong. Kiếm nhanh chóng được tuốt ra sáng loáng ở hơn chục điểm dọc theo tường lũy. Người của hội Chiến Binh Vàng leo lên và trèo vào trong, vừa chạy vừa hét "Griffin! Griffin!" câu khẩu hiệu khi ra trận của Nhà Connington ngày trước. Có lẽ nó khiến lớp lính phòng ngự càng thêm bối rối.

Cuộc tấn công diễn ra chóng vánh trong vài phút. Griff cưỡi trên lưng một con tuấn mã tới cổ griffin, bên cạnh là Harry Strickland Vô Gia Cư. Khi họ tiến đến gần lâu đài, ông thấy một con quạ thứ ba bay đi từ tháp của học sĩ, nhưng bị chính tay Balaq Đen bắn hạ. "Không có thông điệp gì hết," anh ta bảo với Ser Franklyn Flowers ở trong sân. Thứ tiếp theo bay ra từ tháp học sĩ

chính là vị học sĩ. Cái cách ông ta vẫy tay khua khoắng khi rơi xuống thật dễ khiến người ta tưởng nhầm ông ta là một con chim.

Mọi sự chống cự kết thúc ở đó. Số lính gác còn lại buông vũ khí. Và nhanh chóng, Griffin's Roost một lần nữa là của ông, Jon Connington lại được làm lãnh chúa.

"Ser Franklyn," ông nói, "kiểm tra pháo đài và khu bếp một lượt, lôi tất cả mọi người tìm được ra đây. Malo kiểm tra tháp học sĩ và kho vũ khí. Ser Brendel phụ trách chuồng ngựa, điện thờ và trại quân. Đưa họ ra sân và cố đừng giết ai cả, trừ những kẻ muốn chết. Chúng ta muốn có vùng đất bão tố, nhưng không phải bằng cách tàn sát. Nhớ kiểm tra dưới ban thờ Đức Mẹ nhé, ở đó có cầu thang dẫn xuống một cánh cửa bí mật. Và một cánh cửa nữa dưới tòa tháp phía tây bắc dẫn thẳng xuống biển. Không được để tên nào chạy thoát."

"Ngài cứ yên tâm," Franklyn Flowers hứa hẹn. Connington nhìn họ rời đi, sau đó vẫy Maester Nửa Mùa. "Haldon coi chuồng ngựa nhé. Tối nay ta cần gửi thông điệp đi."

"Hy vọng là họ để lại vài con ngựa cho chúng ta."

Ngay cả Harry Vô Gia Cư cũng bị sốc vì chiến thắng nhanh chóng của họ. "Ta không thể tưởng tượng được mọi việc lại dễ dàng đến vậy," tướng chỉ huy nói khi họ cùng bước vào đại sảnh để kiểm tra chiếc Ngai Griffin mạ vàng chạm trổ, nơi năm mươi thế hệ Nhà Connington từng ngồi và cai trị.

"Phía trước sẽ nhiều khó khăn hơn. Vừa rồi chúng ta đánh úp họ bất ngờ. Nhưng tình trạng này không thể kéo dài mãi được, dù Balaq Đen có bắn chết hết mọi con ngựa trong vương quốc."

Strickland quan sát những tấm thảm bạc màu treo trên tường, những ô cửa sổ hình vòm cùng vô số các ô kính màu đỏ và trắng hình quả trám, các giá đựng thương, kiếm và búa chiến. "Cứ để chúng đến. Nơi này có thể cầm cự trước đội quân đông gấp hai mươi lần chúng ta, miễn là ta có đủ quân lương. Và ngài nói có lối dẫn ra biển đúng không?"

"Bên dưới. Một vịnh nhỏ dưới vách đá, chỉ hiện ra khi thủy triều rút thôi." Nhưng Connington không định "để chúng đến". Griffin's Roost tuy mạnh nhưng nhỏ, và một khi còn ngồi đây, trông họ cũng sẽ nhỏ bé như vậy. Ngay bên cạnh có một lâu đài khác, rộng hơn rất nhiều và vô cùng vững chãi. Chiếm được nó, cả vương quốc sẽ rung chuyển. "Ngài phải thứ lỗi cho tôi rồi, tướng chỉ huy. Cha tôi được chôn bên dưới điện thờ, và lâu lắm rồi tôi không cầu nguyện cho ông ấy."

"Ồ, tất nhiên rồi."

Tuy nhiên khi họ chia tay, Jon Connington không đi đến điện thờ. Thay vào đó, những bước chân dẫn ông lên mái tòa tháp phía đông, tòa tháp cao nhất ở Griffin's Roost. Khi trèo lên, ông nhớ đến ngày xưa từng cùng cha ông lên đây cả trăm lần. Cha ông thích đứng trên đó nhìn bao quát khu rừng, vách núi lẫn biển cả, và biết rằng tất cả thuộc về gia tộc Connington. Ông lên đây một lần (chỉ một lần!) với Rhaegar Targaryen. Hoàng tử Rhaegar lúc đó đang từ Dorne trở về, và ngài đã cùng đoàn tùy tùng nán lại đây đến nửa tháng. Khi đó ngài ấy còn rất trẻ, và ta thậm chí còn trẻ hơn. Cả hai chúng ta đều là những cậu bé. Trong bữa tiệc chào mừng, hoàng tử đem cây đàn hạc dây bạc ra chơi cho họ nghe. Một bài ca về tình yêu và bất hạnh, Jon Connington nhớ lại. Và mọi phụ nữ trong sảnh đều khóc thút thít khi ngài buông cây đàn xuống. Tất nhiên đàn ông thì không. Đặc biệt là cha ông, kẻ chỉ yêu đất mà thôi. Lãnh chúa Armond Connington dành cả đêm để thuyết phục hoàng tử đứng về phía ông trong cuộc tranh chấp với Lãnh chúa Morrigen.

Cánh cửa lên gác mái kẹt lại chặt cứng, rõ ràng chẳng có ai mở nó trong suốt mấy năm nay. Ông phải ghé vai vào mới mở được nó ra, nhưng khi Jon Connington bước ra ngoài tường lũy cao vút, quang cảnh đẹp đến nghẹt thở hết như trong trí nhớ của ông: vách đá cheo leo bị gió bào mòn, đỉnh núi răng cưa lởm chởm, biển cả gầm gào phía dưới, sóng vỗ vào chân lâu đài như một con thú oằn oại, trời mây trải ra tít tắp, khu rừng khoác lên tấm áo của mùa thu. "Mảnh đất của cha cậu thật đẹp," Hoàng tử Rhaegar nói như vậy khi đứng ở ngay chỗ Jon đang đứng này. Và cậu nhóc khi đó trả lời, "Rồi một ngày, tất cả sẽ thuộc về tôi." Tưởng như vậy có thể gây ấn tượng với hoàng tử sao, trong khi ngài thừa kế cả một vương quốc, từ Arbor tới Tường Thành?

Griffin's Roost cuối cùng cũng là của ông, dù chỉ một vài năm ngắn ngủi. Từ đây, Jon Connington đã cai trị vùng đất rộng lớn, trải dài nhiều dặm về phía tây, bắc và nam, giống như cha ông và cha của cha ông trước đó. Nhưng họ chưa bao giờ để mất đất đai, còn ông lại để mất. Ta đã vươn quá cao, yêu quá đậm sâu và liều lĩnh quá mức. Ta cố với một ngôi sao, nhưng quá đà và ngã xuống.

Sau Trận Chiến Chuông Rung, khi bị Aerys Targaryen tước ngôi vị và phải đi đày trong sự vong ơn và ngờ vực, các vùng đất và tước vị lãnh chúa vẫn ở lại với Nhà Connington, truyền sang cho em họ ông là Ser Ronald. Jon đã phong cho người em họ làm quản thành khi ông tới Vương Đô để phục vụ hoàng tử Rhaegar. Sau chiến tranh, Robert Baratheon hoàn thành việc hủy diệt griffin. Em họ Ronald của ông được giữ lại lâu đài và cái đầu, nhưng mất chức vụ lãnh chúa và chỉ còn là một hiệp sĩ của Griffin's Roost, chín phần mười đất đai bị tước đoạt và trao cho các lãnh chúa xung quanh, những kẻ ủng hộ Robert.

Ronald Connington đã chết từ nhiều năm trước. Hiệp sĩ của Griffin's Roost hiện tại là Ronnet con trai Ronald, và nghe đâu cậu ta đang tham chiến ở vùng đất ven sông. Như vậy là tốt nhất. Theo kinh nghiệm của Jon Connington, đàn ông sẽ chiến đấu vì những gì họ cho là của mình, ngay cả những thứ họ trộm cắp được. Ông không muốn kỷ niệm lần trở về này bằng việc giết chính họ hàng ruột thịt. Cha của Ronnet Đỏ đúng là đã lợi dụng sự sa sút của anh em họ để làm lợi cho mình, nhưng con trai ông ta lúc đó chỉ là một đứa trẻ. Jon Connington thậm chí không ghét Ser Ronald quá cố như trước đây. Lỗi là ở ông.

Ông đã mất tất cả ở Thánh Đường Đá, chỉ vì tính kiêu ngạo của mình.

Robert Baratheon khi ấy đang lẩn trốn đâu đó trong thị trấn, bị thương và đơn độc. Jon Connington biết điều đó, và ông còn biết rằng cái đầu của Robert trên ngọn giáo sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc tạo phản ngay lập tức. Nhưng ông còn trẻ và vô cùng ngạo mạn. Tại sao không?

Vua Aerys phong ông làm quân sư và giao cho ông cả một đội quân, ông

muốn chứng tỏ mình xứng đáng với sự tin tưởng đó, xứng đáng với tình yêu của Rhaegar. Ông sẽ tự tay xử tất cả các lãnh chúa phản phúc, và sẽ tự khắc tên mình vào lịch sử của Bảy Phụ Quốc.

Và ông từ trên Thánh Đường Đá đi xuống, phong tỏa thị trấn và bắt đầu cuộc tìm kiếm. Các hiệp sĩ của ông đi từ nhà này sang nhà khác, đập mọi cánh cửa, ngó nghiêng mọi căn hầm. Thậm chí ông còn cử người bò vào các ống cống để tìm kiếm, nhưng chẳng hiểu sao Robert vẫn tránh được ông. Dân cư trong thị trấn đang bao che hắn. Họ chuyển hắn từ nơi ẩn nấp này sang nơi ẩn nấp khác, luôn trước người của nhà vua một bước. Cả thị trấn đều là hang ổ cho lũ tạo phản. Cuối cùng, họ cũng bắt được kẻ tiềm quyền đang ẩn náu trong một nhà thổ. Hắn là loại vua gì vậy, loại vua gì mà lại nấp sau váy đàn bà? Tuy nhiên trong khi cuộc tìm kiếm kéo dài, Eddard Stark và Hoster Tully tiến vào thị trấn với một đội quân phản nghịch. Chuông ngân lên, và sau đó là cuộc chiến. Robert thò mặt ra từ nhà thổ với thanh kiếm trong tay, và suýt nữa giết chết Jon trên bậc thềm của thánh đường cổ mà thị trấn được đặt tên theo.

Nhiều năm sau đó, Jon Connington vẫn tự nhủ lỗi không phải của ông, rằng ông đã làm tất cả những gì có thể. Lính của ông đã tìm kiếm mọi góc ngách có thể, ông còn hứa hẹn phần thưởng và tha thứ, ông bắt con tin và treo họ trong những chiếc lồng quạ, tuyên bố rằng họ sẽ không được cho thức ăn và nước uống, nếu dân làng không chịu giải Robert đến cho ông. Nhưng chẳng có tác dụng gì. "Kể cả Tywin Lannister cũng không thể làm gì khác," ông từng khẳng định như vậy trong một đêm nói chuyện với Tim Đen, trong năm đầu tiên ông bị lưu đày.

"Anh sai lầm ở chỗ đó," Myles Toyne trả lời. "Lãnh chúa Tywin sẽ chẳng bao giờ bận tâm với việc tìm kiếm. Ông ta sẽ đốt trụi cả thành phố và mọi sinh vật sống trong đó. Dù là đàn ông trưởng thành, cậu nhóc hay đứa bé còn ẵm ngửa, hiệp sĩ cao quý hay septon mộ đạo, lợn hay gái điếm, chuột hay lũ tạo phản, ông ta sẽ thiêu tất cả bọn họ. Khi lửa cháy hết chỉ còn lại than và tro tàn, ông ta sẽ cho người đến tìm xương của Robert Baratheon. Sau đó, khi Stark và Tully đem quân tới, ông ta sẽ đề nghị tha thứ cho cả hai, và họ sẽ đồng ý rồi cúp đuôi trở về nhà."

Ông ấy nói không sai, Jon Connington nhớ lại, người dựa vào tường bao lâu đài của tổ tiên. Ta thèm khát ánh vinh quang khi được giết Robert trong một trận đấu tay đôi, và ta không muốn bị mang danh đồ tể. Vì thế Robert đã thoát khỏi tay ta và giết chết Rhaegar trong trận Trident. "Ta đã không bảo vệ được nhà vua," ông nói, "nhưng nhất định ta sẽ không phụ lòng hoàng tử."

Khi Connington đi xuống, người của ông đã giải quân đồn trú trong lâu đài và cư dân còn sống sót ra sân.

Dù Ser Ronnet thực chất đang ở đâu đó phía bắc với Jaime Lannister, nhưng Griffin's Roost không thiếu những con griffin. Trong số các tù binh có em trai Ronnet là Raymund, chị gái hắn là Alynne, và con hoang của hắn, một cậu nhóc tóc đỏ dữ dội được mọi người gọi là Ronald Storm.

Tất cả bọn họ sẽ là con tin đáng giá khi Ronnet Đỏ trở về và cố chiếm lại tòa lâu đài mà cha cậu ta đã đánh cắp. Connington ra lệnh giam họ vào tòa tháp phía tây và canh phòng cẩn mật. Đưa con gái bắt đầu khóc lóc, và thằng nhóc con hoang cố cắn một lính giáp bên cạnh nó. "Thôi đi, cả hai người," ông quát. "Các người sẽ không gặp nguy hiểm gì cả, trừ khi Ronnet Đỏ là một tên đại ngốc."

Chỉ có một vài tù binh từng phục vụ ở đây khi Jon Connington còn là lãnh chúa: một đội trưởng tóc hoa râm, mắt mù một bên; hai thợ giặt, một quản mã từng là cậu nhóc chăn ngựa trong Cuộc Tạo Phản Của Robert; đầu bếp, gần đây béo đến mức khổng lồ; và người chế tạo giáp và vũ khí trong lâu đài. Lần đầu tiên trong nhiều năm, Griff để cho râu mọc um tùm trong cuộc hải trình, và thật ngạc nhiên là chúng phần lớn mọc ra đỏ rực, những sợi bạc chỉ loáng thoáng như tro trong đám lửa. Mặc trên mình chiếc áo dài trắng đỏ có thêu hình hai con griffin của gia tộc ông đang chiến đấu, đỏ trên nền trắng và trắng trên nền đỏ, trông ông giống hệt như vị lãnh chúa trẻ trước kia, kẻ từng là bạn và đồng hành với hoàng tử Rhaegar, chỉ là già hơn và nghiêm nghị hơn... nhưng đàn ông và phụ nữ ở Griffin's Roost vẫn nhìn ông bằng ánh mắt xa lạ.

"Một vài người trong các người sẽ biết ta," ông nói. "Những kẻ còn lại rồi sẽ biết. Ta là lãnh chúa chính đáng của các người, sau khi đi đây trở về. Các kẻ

thù của ta nói với các người rằng ta đã chết. Đó hoàn toàn là những điều bịa đặt, như các người thấy đấy. Hãy phục tùng ta một cách trung thành như đối với em họ ta trước kia, và các người sẽ không gặp nguy hiểm gì hết."

Ông cho từng người một bước lên, hỏi tên họ, sau đó bắt họ quỳ gối và thề sẽ trung thành. Tất cả diễn ra rất nhanh chóng. Các binh lính đồn trú đặt kiếm dưới chân ông. Sau cuộc tấn công chỉ có tổng cộng bốn lính đồn trú sống sót. Không ai kháng cự. Không ai phải chết.

Đêm đó trong đại sảnh, những người chiến thắng tiệc tùng bằng thịt quay và cá mới bắt được, đồ uống là rượu đỏ đặc lấy từ dưới hầm lên. Jon Connington chủ trì từ trên Ngai Griffin, cùng ngồi trên chiếc bàn cao có Harry Strickland Vô Gia Cư, Balaq Đen, Franklyn Flowers, và ba quái vật griffin mà họ bắt giữ. Lũ trẻ mang dòng máu của ông và ông cảm giác cần hiểu nhiều về chúng hơn, nhưng khi thằng nhóc con hoang tuyên bố, "cha ta sẽ giết người," ông thấy hiểu chừng đó là quá đủ và quyết định giam họ trở lại vào ngục, sau đó bỏ dở bữa tối.

Haldon Maester Nửa Mùa không có mặt trong buổi tiệc. Lãnh chúa Jon thấy anh ta đang ở trong tháp học sĩ, cắm cúi bên một chồng giấy da với những tấm bản đồ trải khắp xung quanh. "Đang tính toán xem nhóm Chiến Binh Vàng còn lại đang ở đâu à?" Connington hỏi.

"Ước gì tôi có thể, thưa lãnh chúa."

Mười nghìn người lên đường từ Volon Therys, với tất cả vũ khí, ngựa và voi. Nhưng đến nay, chưa đến một nửa số đó xuất hiện ở Westeros, trên hoặc gần nơi tập kết như đã định, một bờ biển dài hoang vắng rìa khu rừng mưa... một vùng đất Jon Connington biết rất rõ vì nó từng là của ông.

Nếu là vài năm trước, ông sẽ không bao giờ dám đổ bộ vào mũi Wrath; các lãnh chúa ở đó quá trung thành với Nhà Baratheon và vua Robert. Nhưng giờ cả Robert lẫn em trai Renly đều đã bị giết, mọi thứ đã thay đổi. Stannis quá lạnh lùng và khắc nghiệt nên dù không ở cách xa nửa vòng trái đất cũng khó có thể khiến kẻ khác yêu mến và trung thành, và vùng đất bão tố cũng không có lý do gì để yêu quý Nhà Lannister. Trong khi đó, Jon Connington không

thiếu bạn ở đây. Một số lãnh chúa già vẫn nhớ ta, và các con trai họ hẳn sẽ được nghe chuyện của bọn họ. Mỗi người họ sẽ biết đến Rhaegar và việc con trai nhỏ của ngài bị đập đầu vào tường đá lạnh như thế nào.

Thật may là thuyền của ông nằm trong số những con thuyền đầu tiên đến đích. Lúc này vấn đề chỉ còn là lập một điểm cắm trại, tập hợp người khi họ lên bờ và di chuyển nhanh chóng trước khi các lãnh chúa ở đây nhận thức được mối nguy hiểm đe dọa họ. Và ở đây hội Chiến Binh Vàng đã chứng minh được nhuệ khí của mình. Họ có thể tập hợp và hành quân nhanh chóng mà không hề gặp phải cảnh hỗn độn giống như các đội quân khác gồm hiệp sĩ các nhà và binh đoàn địa phương thành lập vội vàng. Họ là hậu duệ của Thép Đẳng, và tính kỷ luật là tối quan trọng đối với họ.

"Bằng giờ này ngày mai, chúng ta phải làm chủ được ba tòa lâu đài," ông nói. Lực lượng đánh chiếm Griffin's Roost chỉ bằng một phần tư sức mạnh của họ; cùng trong lúc đó Ser Tristan Rivers lên đường tới địa phận của Nhà Morrigen ở Crow's Nest, và Laswell Peake tới Rain House, đồn lũy của Nhà Wylde, mỗi cánh quân với lực lượng tương đương. Phần còn lại trong đội quân vẫn ở lại trại để bảo vệ điểm tập kết và hoàng tử, dưới sự chỉ huy của Gorys Edoryen, người phụ trách tiền lương đến từ Volantis. Số lượng của họ sẽ tăng dần lên, ông hy vọng thế; mỗi ngày sẽ có thêm thuyền cập bến. "Chúng ta vẫn có quá ít ngựa."

"Và không có voi," Maester Nửa Mùa nhắc. Chưa thuyền nào trong số đám thuyền cog lớn chở voi xuất hiện. Lần cuối cùng họ nhìn thấy chúng là ở Lys, trước khi cơn bão làm nửa hạm đội tan tác. "Ở Westeros có ngựa, nhưng voi thì..."

"... không sao cả." Chắc chắn những con thú lớn sẽ phát huy tác dụng trong các trận đánh kiểu dàn trận, nhưng họ sẽ cần thời gian để tập hợp sức mạnh trước khi có thể đối mặt với kẻ thù trên chiến trường. "Đống giấy da đó có thông tin gì hữu ích không?"

"Ôi, nhiều lắm, thưa lãnh chúa." Haldon khẽ mỉm cười. "Nhà Lannister dễ dàng tạo kẻ thù nhưng có vẻ không giỏi giữ tình bạn. Mới liên minh với Nhà Tyrell đang lỏng lẻo dần, theo những gì tôi đọc được ở đây. Thái hậu Cersei

và hoàng hậu Margaery đang đánh nhau tranh giành vị vua nhỏ, như hai con chó cái tranh nhau mẩu xương gà, và cả hai đều bị buộc tội phản bội và trụy lạc. Mace Tyrell đã bỏ vây ở Storm's End để quay về Vương Đô cứu con gái, chỉ để lại một lực lượng biểu trưng để vây người của Stannis trong lâu đài."

Connington ngồi xuống. "Nói tiếp đi."

"Ở phương bắc, Nhà Lannister đang dựa vào Nhà Bolton và ở vùng ven sông dựa vào Nhà Frey, cả hai đều là gia tộc từ lâu đã nổi tiếng tàn ác và bội bạc. Lãnh chúa Stannis Baratheon vẫn đang công khai tạo phản, và người sắt trên các hòn đảo của họ cũng dựng lên một vị vua. Có vẻ không ai nhắc đến vùng Thung Lũng, chứng tỏ Nhà Arryn không tham gia vào chuyện này."

"Còn Dorne thì sao?" Thung Lũng ở xa; nhưng Dorne thì gần. "Con trai thứ hai của Doran đã đính hôn với Myrcella Baratheon, điều đó chứng tỏ người Dorne đã thỏa hiệp với Nhà Lannister, nhưng họ có một đội quân ở Đèo Xương và một đội quân nữa ở Đèo Hoàng Tử, chỉ chờ đợi ở đó..."

"Chờ đợi." Ông nhú mày. "Chờ cái gì?" Nếu không có Daenerys và mấy con rồng, Dorne là niềm hy vọng lớn nhất của họ. "Viết thư cho Sunspear. Phải báo cho Doran Martell biết con trai của em gái ông ta vẫn còn sống, và thằng bé đang trên đường về nhà để đòi lại chiếc ngai của cha mình."

"Tuân lệnh lãnh chúa." Maester Nửa Mùa liếc nhìn tám giấy da còn lại. "Thời điểm đổ bộ của chúng ta quả là không thuận lợi hơn được nữa. Chúng ta có bạn bè và đồng minh ở mọi nơi."

"Nhưng không có rồng," Jon Connington nói, "vì thế để họ chịu quy phục, chúng ta phải có thứ gì đó cho họ."

"Vàng và đất đai là những động cơ truyền thống."

"Ước gì chúng ta có những thứ đó. Có thể một số người sẽ chấp nhận những lời hứa suông, nhưng Strickland và người của ông ta sẽ muốn được lựa chọn những mảnh đất và lâu đài tốt nhất, đòi lại những gì đã mất của tổ tiên khi họ bị đi đày. Không được."

"Lãnh chúa có một phần thưởng cho họ đấy chứ," Haldon Maester Nửa Mùa nhận định. "Cơ hội nắm tay hoàng tử Aegon. Một cuộc hôn nhân chính trị để mang một lãnh chúa lớn nào đó tới dưới cờ của chúng ta."

Một cô dâu cho hoàng tử đáng yêu của chúng ta. Jon Connington vẫn còn nhớ như in đám cưới của hoàng tử Rhaegar. Elia chưa bao giờ xứng đáng với ngài ấy. Cô ta ngay từ đầu đã mỏng manh, yếu đuối, và sau khi sinh con, cô ta lại càng yếu ớt hơn. Sau khi sinh công chúa Rhaenys, hoàng hậu đã phải ở trên giường suốt nửa năm, và lần sinh hoàng tử Aegon gần như là cửa tử đối với cô ấy. Hoàng hậu sẽ không thể sinh thêm con được nữa, sau đó các học sĩ đã nói với hoàng tử Rhaegar như vậy.

"Daenerys Targaryen có thể một ngày nào đó sẽ trở về," Connington nói với Maester Nửa Mùa. "Aegon phải được tự do để lấy cô ấy."

"Lãnh chúa là người hiểu rõ nhất," Haldon nói. "Trong trường hợp đó, chúng ta có thể xem xét việc tặng cho những người bạn tiềm năng một món quà nhỏ hơn."

"Theo cậu thì là gì?"

"Là ngài. Ngài vẫn đang độc thân. Và là một lãnh chúa lớn, vẫn còn tráng kiện, không có con cháu nối dõi ngoại trừ đám anh em họ mà chúng ta vừa truất quyền sở hữu, xuất thân từ một gia tộc lâu đời với một tòa lâu đài vững chãi, đất đai trù phú và rộng lớn chắc chắn sẽ được phục hồi và có thể sẽ mở rộng dưới nền trị vì của một vị vua vĩ đại, một khi chúng ta chiến thắng. Ngài là một chiến binh, là quân sư của vua Aegon, ngài sẽ nói thay cho cậu ấy và cai trị vương quốc này từ phía sau, chỉ là không chính danh. Tôi nghĩ nhiều lãnh chúa tham vọng sẽ rất muốn được gả con gái cho một người như vậy. Thậm chí cả hoàng tử xứ Dorne."

Câu trả lời của Jon Connington là một cái lườm dài và lạnh lẽo. Có những lúc Maester Nửa Mùa làm ông phật ý cũng chẳng kém gì so với tên lùn hôi xưa. "Ta không nghĩ vậy." Cái chết đang bò dần lên cánh tay ta. Không ai được phép biết điều đó, không có vợ con gì hết. Ông đứng lên. "Hãy chuẩn bị thư

cho hoàng tử Doran đi."

"Vâng thưa lãnh chúa."

Đêm đó, Jon Connington ngủ trong phòng ngủ của lãnh chúa, trên chiếc giường từng là của cha ông, bên dưới chiếc màn trướng bụi bặm bằng nhung màu đỏ trắng. Ông tỉnh dậy lúc bình minh vì tiếng mưa rơi và tiếng gõ cửa rụt rè của một người hầu, muốn biết xem lãnh chúa mới định ăn sáng bằng gì. "Trứng luộc, bánh mì nướng và đậu. Một bình rượu. Loại rượu tồi tệ nhất trong hầm ấy."

"Loại... loại tồi tệ nhất ấy ạ?"

"Người nghe thấy rồi đấy."

Khi thức ăn và rượu được mang lên, ông cài then cửa, đổ rượu ra một cái chậu và ngâm tay vào trong đó. Ngâm giấm và tắm bằng giấm là phương pháp chữa trị mà Quý Cô Lemoire bày cho người lùn, khi cô ấy sợ người lùn nhiễm bệnh vẩy xám, nhưng mỗi sáng lại yêu cầu một hũ giấm sẽ khiến ông bại lộ. Rượu thì hợp lý hơn, nhưng ông thấy không cần phải lãng phí rượu ngon. Bốn móng tay trên các ngón đều đã chuyển thành màu đen, nhưng ở ngón cái thì chưa. Trên ngón giữa, màu xám đã lan quá đốt thứ hai. Ta nên chặt bỏ chúng, ông nghĩ, nhưng ta sẽ giải thích về hai ngón tay bị mất thế nào đây? Ông không dám để mọi người biết ông có căn bệnh này. Dù kỳ quặc, nhưng những kẻ hồ hởi ra chiến trường và đối mặt với cái chết để giải cứu một người bạn đồng hành sẽ sẵn sàng rời bỏ chính người bạn đồng hành đó trong nháy mắt nếu biết người đó mang bệnh vẩy xám. Ta nên để thằng lùn chết tiệt đó chết đuối mới phải.

Hôm đó, một lần nữa mặc quần áo và đeo găng tay chinh tề, Connington kiểm tra thật kỹ tòa lâu đài và gửi lời mời Harry Strickland Vô Gia Cư cùng các đội trưởng của ông ta cùng ông lập một hội đồng chiến tranh. Chín người bọn họ tập trung trong sảnh: Connington và Strickland, Haldon Maester Nửa Mùa, Balaq Đen, Ser Franklyn Flowers, Malo Jayn, Ser Brendel Byrne, Dick Cole, và Lymond Pease. Maester Nửa Mùa có vài tin tức tốt. "Thông tin từ Marq Mandrake đã bay về trại. Người Volantis cho ông ta lên bờ ở

Estermont, cùng với gần năm trăm người nữa. Ông ta đã chiếm được Greenstone."

Estermont là một hòn đảo gần Mũi Wrath nhưng đó chưa bao giờ là mục tiêu của họ. "Lũ người Volantis chết tiệt đang rất hào hứng vì đuổi được chúng ta đi, họ thả chúng ta lên bất cứ mẩu đất nào tìm được," Franklyn Flowers nói. "Tôi dám chắc người của chúng ta đang lang thang trên khắp nửa Stepstones chết tiệt này."

"Cùng với lũ voi của ta nữa," Harry Strickland nói, giọng buồn rầu. Harry Vô Gia Cư nhớ mấy con voi của ông ta.

"Mandrake không có cung thủ nào đi cùng," Lymond Pease nói. "Làm sao chúng ta biết được Greenstone đã thả đi bao nhiêu con quạ trước khi nó sụp đổ?"

"Chắc hẳn bọn họ đã làm điều đó," Jon Connington nói, "nhưng chúng mang theo thông điệp gì đây? Cùng lắm là mẩu tin lộn xộn về đám cướp biển." Ngay cả trước khi họ ra khơi từ Volon Therys, ông đã hướng dẫn các thuyền trưởng không giương cờ trong các đợt tấn công đầu tiên - không phải con rồng ba đầu của hoàng tử Aegon, không phải hình griffin của gia tộc ông, cũng không phải hình đầu lâu trên nền vàng của hội nhóm. Cứ để Nhà Lannister dồn mọi nghi ngờ vào Stannis Baratheon, cướp biển đến từ Stepstones, bọn cướp trong rừng, hoặc bất kỳ ai chúng nghĩ ra. Nếu thông báo gửi về Vương Đô lộn xộn và mâu thuẫn thì càng tốt. Ngai Sắt phản ứng càng chậm, chúng càng mất nhiều thời gian để tập trung sức mạnh và kêu gọi đồng minh. "Chắc chắn sẽ có thuyền ở Estermont. Đó là một hòn đảo. Haldon, gửi thư cho Mandrake nói hãy để một đạo quân ở lại phía sau và đem toàn bộ số người còn lại tới Mũi Wrath, cùng với bất kể tù binh quý tộc nào."

"Vâng thưa lãnh chúa. Nhà Estermont có mối liên hệ máu mủ với cả hai vị vua. Những con tin giá trị."

"Khoản tiền chuộc sẽ lớn," Harry Vô Gia Cư hồ hởi nói.

"Đã đến lúc chúng ta cần gặp hoàng tử Aegon rồi," Lãnh chúa Jon thông báo.

"Ở đây đằng sau tường thành của Griffin's Roost, cậu ấy sẽ an toàn hơn khi ở trại."

"Để tôi cử kỵ sĩ đi," Franklyn Flowers nói, "nhưng tôi nghĩ cậu nhóc sẽ không thích ý tưởng ở lì một nơi an toàn đâu. Cậu ấy muốn tham gia vào mọi thứ cơ."

Khi bằng tuổi cậu ấy, chẳng phải tất cả chúng ta đều như vậy hay sao, Lãnh chúa Jon nghĩ và nhớ lại. "Đã đến lúc giương cờ hiệu của hoàng tử lên chưa?" Pease hỏi.

"Vẫn chưa. Cứ để Vương Đô nghĩ đây chỉ là một lãnh chúa bị lưu đày trở về nhà cùng vài lính đánh thuê để đòi quyền thừa kế. Một câu chuyện cũ quen thuộc. Tôi thậm chí sẽ viết cho vua Tommen, trình bày hết như vậy, cầu xin tha thứ và được trả lại đất đai cùng chức vụ. Như vậy chúng sẽ có thứ gì đó để suy ngẫm trong một thời gian. Và khi chúng đang lưỡng lự, chúng ta sẽ bí mật gửi thư cho bạn bè ở vùng đất bão tố và Reach. Cả Dorne nữa." Đó là bước quan trọng nhất. Các lãnh chúa nhỏ hơn có thể đi theo họ vì sợ bị hại hoặc hy vọng chiến thắng, nhưng chỉ hoàng tử xứ Dorne mới có sức mạnh để đánh bại Nhà Lannister và các đồng minh. "Trên hết, chúng ta phải có Doran Martell."

"Ít cơ hội lắm," Strickland nói. "Gã người Dorne sợ cái bóng của chính mình. Hắn sẽ không dám liều đâu."

Ông thì cũng có khác gì. "Hoàng tử Doran đúng là một người đàn ông can trọng. Ông ta sẽ không bao giờ tham gia với chúng ta, trừ khi ông ta tin rằng chúng ta sẽ thắng. Vì thế để thuyết phục ông ấy, chúng ta phải biểu dương sức mạnh."

"Nếu Peake và Rivers thành công, chúng ta sẽ kiểm soát phần lớn Mũi Wrath," Strickland lập luận. "Bốn tòa lâu đài chỉ trong chừng đó ngày, một khởi đầu quá tuyệt, nhưng sức mạnh của chúng ta mới chỉ có một nửa. Chúng ta cần đợi nửa còn lại trong đội quân của ta. Chúng ta cũng đang thiếu ngựa và một số voi nữa. Ta nghĩ lúc này cần chờ đợi. Tập trung sức mạnh, thuyết phục một số lãnh chúa nhỏ về phe chúng ta, để Lysono Maar cho gián điệp đi

do thám kẻ thù xem thế nào."

Connington lạnh lùng nhìn vị chỉ huy trưởng mập ú. Người đàn ông này không phải là Tim Đen, không phải Thép Đắng, cũng không phải Maelys. Ông ta sẽ đợi cho đến khi cả bảy địa ngục đóng băng chứ không chịu mạo hiểm nhận thêm một vài vết phỏng rộp nữa. "Chúng ta không đi nửa vòng trái đất để chờ đợi. Cơ hội tốt nhất của chúng ta là đánh nhanh và đánh mạnh, trước khi Vương Đô biết chúng ta là ai. Tôi muốn chiếm Storm's End. Một pháo đài gần như bất khả chiến bại, và là chỗ đứng cuối cùng của Stannis Baratheon ở phương nam. Một khi chiếm được nó, chúng ta sẽ có một hậu phương vững chắc để rút lui khi cần thiết, và việc chiếm được nó cũng chứng tỏ sức mạnh của chúng ta."

Các đội trưởng của hội Chiến Binh Vàng nhìn nhau. "Nếu Storm's End vẫn nằm trong tay những người trung thành với Stannis, chúng ta sẽ chiếm nó từ tay hắn chứ không phải của Nhà Lannister," Brendel Byrne phản đối. "Tại sao không thỏa thuận với hắn rồi cùng chống lại Nhà Lannister?"

"Stannis là em trai Robert, cùng là hạng người như kẻ lật đổ Nhà Targaryen," Jon Connington nhắc. "Thêm vào đó, hắn lại đang ở cách xa mấy ngàn cây số, chỉ huy một đạo quân ít ỏi còn lại. Chúng ta đang cách hắn cả nửa vương quốc. Để đến được chỗ hắn sẽ mất nửa năm, trong khi chúng ta chẳng được lợi lộc gì mấy từ hắn cả."

"Nếu Storm's End mạnh đến mức bất khả chiến bại thì ngài định hạ nó bằng cách nào?" Malo hỏi.

"Bằng mưu mẹo."

Harry Strickland Vô Gia Cư không đồng ý. "Chúng ta sẽ đợi."

"Đúng vậy." Jon Connington đứng lại. "Nhưng chỉ mười ngày, không hơn không kém. Chúng ta sẽ cần chừng đó thời gian để chuẩn bị. Sáng ngày thứ mười một, chúng ta sẽ lên đường tới Storm's End."

Bốn ngày sau, hoàng tử đến nhập bọn với họ. Chàng trai cười ngựa dẫn đầu

đoàn người gồm một trăm kỵ binh, ba con voi đi ạch đi cuối. Đi cùng cậu ta là Quý cô Lemoore, một lần nữa xuất hiện trong bộ y phục trắng của nữ tu. Đi phía trước họ là Ser Rolly Duckfield, chiếc áo choàng trắng như tuyết tung bay trên vai.

Một chiến binh cừ và đáng tin cậy, nhưng chưa đủ khả năng làm hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân, Connington nghĩ khi quan sát Vịt xuống ngựa. Ông đã cố thuyết phục hoàng tử đừng trao cái áo choàng đó cho Duckfield, chỉ ra rằng vinh dự đó phải để dành cho các chiến binh tiếng tăm hơn, những người mà lòng trung thành của họ sẽ giúp đại nghĩa của ta thêm chính đáng, nếu không cũng phải là con của các lãnh chúa lớn, bởi chúng ta cần lòng trung thành của họ trong giai đoạn khó khăn tiếp theo, nhưng thằng bé nhất quyết không nghe. "Vịt dám chết vì ta nếu cần thiết," cậu nói, "và đó là tất cả những gì ta cần ở một người lính Ngự Lâm. Sát Vương cũng là một chiến binh vĩ đại, và cũng là con của một lãnh chúa lớn đấy thôi." Ít nhất ta cũng có thể thuyết phục cậu ta để ngỏ sáu vị trí còn lại, nếu không chắc Vịt sẽ dẫn theo sáu con vịt con nữa đi theo, kẻ sau tồi tệ hơn kẻ trước. "Hộ tống hoàng tử về phòng ta," ông ra lệnh. "Ngay lập tức."

Nhưng hoàng tử Aegon Targaryen không hề ngoan ngoãn như Griff Trẻ ngày xưa. Phải một giờ đồng hồ sau, cậu ta mới xuất hiện trước cửa phòng, với Vịt đi bên cạnh. "Lãnh chúa Connington," cậu nói, "Ta thích tòa lâu đài này của ngài."

"Cha ngài có một vương quốc tuyệt đẹp," ông nói, và mái tóc bạch kim của ngài tung bay trong gió, đôi mắt ngài có màu tím sẫm, sẫm hơn màu mắt của cậu bé này. "Thần cũng rất thích. Hoàng tử ngồi đi, ngồi xuống đi. Ser Rolly, anh có thể lui được rồi."

"Không, ta muốn Vịt ở lại." Hoàng tử ngồi xuống. "Chúng ta đã nói chuyện với Strickland và Flowers. Họ kể cho chúng ta nghe về cuộc tấn công vào Storm's End."

Jon Connington cố nuốt cơn giận dữ. "Vậy Harry Vô Gia Cư có cố thuyết phục ngài trì hoãn nó không?"

"Thực ra là có," hoàng tử nói, "nhưng ta sẽ không đồng ý đâu. Harry cứ như một bà già ấy, ngài có thấy vậy không? Ngài tính toán không sai. Ta muốn tấn công... nhưng có một sự thay đổi nhỏ. Ta sẽ dẫn đầu đội quân."

LỄ TÊ

Trên bãi cỏ của làng, người của hoàng hậu đã dựng giàn thiêu.

Phải gọi là bãi tuyết chứ nhỉ? Tuyết ngập đến đầu gối ở khắp mọi nơi, trừ chỗ bọn họ đã xúc tuyết đổ đi để đào những chiếc hố trên nền đất đóng băng với rìu, cuốc và thuổng. Gió xoáy từ hướng tây thổi lại, tuyết bay qua các mặt hồ đông cứng đến đây mỗi lúc một nhiều.

"Cô sẽ không muốn xem buổi lễ này đâu," Aly Mormont nói.

"Đúng là tôi không muốn, nhưng tôi sẽ xem." Asha Greyjoy là con gái của kraken, không phải mấy đứa con gái yếu điệu thướt tha, hễ nhìn thấy cái gì xấu xa là không chịu được.

Hôm ấy trời u ám, lạnh lẽo và khô hanh, giống như hôm trước và hôm sau đó. Hầu như cả ngày họ ở ngoài trời, run rẩy bên cạnh hai cái hố họ đào trên hai mặt hồ nhỏ đóng băng, những đôi tay đeo găng lông ngóng nắm chặt cần câu cá. Cách đây chưa lâu, họ còn mong bắt được mỗi người một hai con, và đám người trong rừng sói với kỹ năng câu cá trong băng tốt hơn có thể câu tới bốn năm con. Nhưng hôm nay, Asha quay về với thành quả duy nhất là cái lạnh ngấm đến tận xương tủy. Aly cũng chẳng khá gì hơn. Đã ba ngày nay họ không bắt được con cá nào.

Gấu Cái nói một lần nữa. "Nhưng ta không muốn xem."

Người của hoàng hậu có định thiêu cô đâu. "Vậy thì đi đi. Tôi hứa với cô sẽ không chạy. Tôi biết đi đâu bây giờ? Đến Winterfell chắc?" Asha cười phá lên. "Họ bảo Winterfell chỉ cách đây ba ngày cưỡi ngựa thôi."

Sáu người của nữ hoàng đang vật lộn cắm hai cột gỗ thông vĩ đại vào những chiếc hố mà sáu lính khác đã đào xong. Asha không cần phải hỏi cũng biết mục đích của họ.

Họ đang dựng cọc thiêu. Màn đêm sắp buông, và vị thần đỏ cần được ăn. Người của hoàng hậu gọi là lễ vật bằng máu và lửa, để Thần Ánh Sáng có thể

hương đôi mắt rực lửa của ông ta xuống chúng ta và làm tan chảy lớp băng tuyết ngàn lần chết dẫm này đi.

"Ngay cả ở nơi tối tăm và đáng sợ này, Thần Ánh Sáng vẫn bảo vệ chúng ta," Ser Godry Farring nói với đám lính đang đứng quanh xem đóng cọc xuống hố.

"Ông thần phương nam của các người thì có liên quan gì tới tuyết?" Artos Flint hỏi. Chòm râu đen của ông bị băng phủ kín. "Đây là cơn giận dữ mà các cự thần trút lên chúng ta. Chúng ta phải cúng tế cho họ mới phải."

"Đúng vậy," Wull Xô Lớn nói. "Rahloo Đỏ chẳng có ý nghĩa gì ở đây cả. Các người sẽ chỉ làm các cự thần giận dữ mà thôi. Họ đang ở trên đảo của họ và quan sát chúng ta đấy."

Ngôi làng nhỏ nằm giữa hai cái hồ, trên chiếc hồ lớn hơn có vài hòn đảo cây cối mọc lùm xùm, nhô lên qua lớp nước đá trông như những nắm tay đông cứng của người khổng lồ chết đuối. Trên một trong các hòn đảo đó là một cây được cổ thụ và xromg xấu, thân và cành cây trắng không khác gì màu tuyết xung quanh. Tám ngày trước, Asha và Aly Mormont đã đến gần để nhìn đôi mắt và cái miệng đỏ như máu đó. Chúng chỉ là nhựa cây, cô tự nhủ, nhựa đỏ chảy ra từ bên trong cây được. Nhưng mắt cô lại hoài nghi; chúng tin vào những gì chúng thấy, và những gì chúng thấy là máu đông cứng lại.

"Băng tuyết này chính là do đám người phương bắc gây ra," Corliss Penny khẳng định. "Các người cùng với mấy cái cây ma quỷ đó. Thần R'hllor sẽ cứu chúng ta."

"R'hllor sẽ cho chúng ta chết cả nút," Artos Flint nói.

Quỷ tha ma bắt mấy ông thần của các người đi, Asha Greyjoy nghĩ.

Ser Godry Kẻ Giết Người Khổng Lồ kiểm tra mấy cái cọc, lắc thử một chiếc xem nó đã chặt hay chưa. "Tốt rồi, tốt rồi. Ổn đấy. Ser Clayton, đem lễ vật lên đây!"

Ser Clayton Suggs là cánh tay phải đắc lực của Godry. Hay là cánh tay quắt queo nhỉ? Asha không thích Ser Clayton. Trong khi Farring có vẻ tôn thờ vị thần đỏ một cách mãnh liệt thì Suggs chỉ đom giã là kẻ tàn bạo. Cô đã thấy hắc bên ngọn lửa đêm, quan sát hắc. Môi hắc mấp máy và mắt hắc thèm thườn. Thứ hắc yêu không phải là vị thần, mà là ngọn lửa, cô đã rút ra nhận xét như vậy. Khi cô hỏi Ser Justin có phải Suggs luôn luôn như vậy hay không, anh ta nhăn mặt. "Ở Dragonstone hắc thường cá cược với những người tra tấn và giúp họ tra khảo tù nhân, đặc biệt nếu tù nhân là phụ nữ trẻ."

Asha không thấy ngạc nhiên vì điều đó. Chắc hắc Suggs sẽ vô cùng vui sướng nếu được thiêu cô. Trừ khi bão tuyết tan dần.

Mười chín ngày nay, họ vẫn đang ở cách Winterfell ba ngày đường. Từ Deepwood Motte tới Winterfell chưa đầy 350 dặm. 300 dặm theo đường qua bay. Nhưng chẳng có ai trong số họ là quạ, và bão tuyết vẫn cứ vùn vù không ngừng. Sáng nào khi thức dậy Asha cũng mong được nhìn thấy mặt trời, nhưng chẳng bao giờ tuyết ngừng rơi. Con bão đã vùi lấp mọi nhà cửa và lều bạt dưới một đồng tuyết bản, và lớp tuyết sẽ nhanh chóng đủ dày để nuốt trọn cả sảnh dài.

Và họ cũng chẳng có thức ăn, ngoài những con ngựa chết, cá câu lên được từ hồ (mỗi ngày một ít hơn) và bất cứ con vật gầy còm nào những người cắt cỏ tìm được trong khu rừng lạnh lẽo chết chóc kia. Các hiệp sĩ và lãnh chúa của nhà vua giành phần lớn số thịt ngựa, nên những kẻ thường dân hầu như chẳng được gì. Chẳng trách mà họ bắt đầu ăn cả thịt người chết.

Asha cũng kinh hãi như tất cả mọi người khi nghe Gấu Cái kể bốn người nhà Peasebury bị bắt gặp đang xẻ thịt một người của Lãnh chúa Fell khi hắc qua đời. Họ xẻ từng mảng thịt ra từ đùi và mông xác chết trong khi một cánh tay đang được cắm vào xiên và quay trên bếp lửa, nhưng cô không thể giả vờ ngạc nhiên. Cô dám cá họ không phải là bốn người đầu tiên ném mùi vị thịt người trong cuộc hành quân ác nghiệt này - chỉ là những kẻ đầu tiên bị phát hiện mà thôi.

Bốn người của Peasebury phải trả giá cho bữa tiệc bằng mạng sống của chính mình, theo chỉ thị của nhà vua... và sẽ bị thiêu sống để chấm dứt cơn bão,

theo người của hoàng hậu. Asha Greyjoy chẳng tin gì vào vị thần đỏ của họ, nhưng cô thấy may mắn khi họ làm như vậy. Nếu không, chắc chắn những giàn thiêu khác sẽ mọc lên, và Ser Clayton Suggs sẽ có cơ hội hoàn thành ý nguyện của hắn.

Bốn kẻ ăn thịt người bị Ser Clayton giải ra trong tình trạng trần như nhộng, cổ tay bị buộc sau lưng bằng dây da. Kẻ trẻ nhất trong số họ vấp ngã trên tuyết, hai người khác lê bước như người đã chết rồi, mắt dán chặt xuống đất. Asha ngạc nhiên khi họ trông quá bình thường. Cô nhận ra họ không phải quái vật. Họ chỉ là những người đàn ông.

Người già nhất trong số đó hẳn là đội trưởng. Chỉ có hắn tỏ ra thách thức, chửi rủa người của hoàng hậu khi họ chữa thương vào người hắn và giải ra. "Mẹ kiếp các người, mẹ kiếp tên thần đỏ của các người," hắn nói. "Người nghe thấy ta nói không, Farring? Kẻ Giết Người Khổng Lồ? Ta đã cười sằng sặc khi thằng em họ khốn kiếp của người chết ngắc, Godry ạ. Đáng lẽ chúng ta nên ăn cả hắn mới phải, khi bọn họ nướng hắn lên, mùi hắn mới thơm làm sao. Ta dám chắc thịt thằng nhóc ngon và mềm lắm. Thật hấp dẫn!" Dù nhận một cú đánh bằng cán thương và ngã khụy xuống đất, nhưng hắn vẫn không ngừng nói. Khi đứng dậy, hắn nhả ra một mòm đầy máu và răng gãy, sau đó tiếp tục. "Của quý là phần ngon nhất, giòn tan trên xiên. Quả là một cái xúc xích béo ngậy." Ngay cả khi bị quán xích quanh người, hắn vẫn tiếp tục. "Corliss Penny, đến đây. Penny, họ chó gì mà lại nghĩa là đồng xu thế? Mẹ người đòi giá bằng đó à? Còn người, Suggs, thằng con hoang khốn kiếp, người..."

Ser Clayton không nói lời nào. Một nhát kiếm nhanh gọn rạch toang họng tên hạ sĩ, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống ngực hắn.

Cậu nhóc khóc nhè lại càng khóc to hơn, người cậu run lên theo từng cơn nấc. Cậu ta gầy đến nỗi Asha có thể đếm từng đê xương sườn. "Không," cậu ta cầu xin, "xin hãy tha cho tôi, anh ta chết rồi, anh ta chết rồi, trong khi chúng tôi quá đói, cầu xin các người..."

"Tên hạ sĩ đó khôn đấy," Asha nói với Aly Mormont. "Hắn trêu tức để Suggs giết hắn." Cô tự hỏi chiêu thức đó có tác dụng lần thứ hai nữa hay không, nếu

chẳng may cô đến lượt.

Bốn nạn nhân bị trói lại quay lưng vào nhau, hai người dựa vào một cột. Ba người sống và một người chết bị treo ở đó, trong khi các môn đồ thờ Thần Ánh Sáng chất củi và cành khô xuống dưới chân họ, sau đó tưới dầu lên. Họ phải làm mọi việc thật nhanh. Tuyết đang rơi rất dày, như bao ngày trước, và củi sẽ nhanh chóng ướt nhẹp.

"Nhà vua đâu?" Ser Corliss Penny hỏi.

Bốn ngày trước, một trong các cận vệ của nhà vua đã đầu hàng trước đói khát và giá lạnh. Cậu nhóc tên là Bryen Farring, họ hàng với Ser Godry. Stannis Baratheon buồn rầu đứng bên giàn hỏa thiêu trong khi xác cậu nhóc chìm trong ngọn lửa. Sau đó, nhà vua lui về tháp canh của mình. Kể từ đó ông chưa xuất hiện trở lại... dù thỉnh thoảng mọi người vẫn thoáng nhìn thấy ông trên đỉnh tháp, trong ánh lửa hiệu chói sáng đêm ngày. Một số người nói ông đang nói chuyện với vị thần đỏ. Những người khác khẳng định ông đang gọi Quý cô Melisandre. Dù câu trả lời là gì thì trong mắt Asha Greyjoy, nhà vua đang mất phương hướng và cần người cứu giúp.

"Canty, đi tìm nhà vua và nói với ngài rằng mọi thứ đã sẵn sàng," Ser Godry nói với tên kỵ binh hạng nặng đứng gần đó nhất.

"Nhà vua đang ở đây rồi." Giọng nói này là của Richard Horpe.

Bên ngoài lớp áo giáp xích và giáp tấm, Ser Richard mặc áo chên chân bông, bên trên có huy hiệu hình ba con nhện đầu lâu trên nền tro và xám. Vua Stannis đi bên cạnh anh ta. Đằng sau họ, Arnolf Karstark tập tễnh chống gậy bằng gỗ mạn gai cố gắng đuổi theo. Lãnh chúa Arnolf tìm thấy bọn họ tám ngày trước. Người đàn ông phương bắc đem theo một con trai, ba cháu trai, bốn trăm lính giáo, hai tá cung thủ, một tá lính cưỡi ngựa đánh thương, một maester và một lòng quạ... nhưng chỉ đủ quân lương để nuôi người của riêng ông.

Karstark thực ra không phải là lãnh chúa, Asha từng nghe nói ông ta chỉ là người quản thành Karhold trong khi lãnh chúa thực sự đang bị Nhà Lannister

bắt giữ. Ông già trông gầy gò hốc hác với cái lưng còng, vai trái cao hơn vai phải mười lăm phân, cái cổ khẳng khiu, đôi mắt xám leo nhèo và hàm răng vàng khè. Cái đầu gần hói của ông ta chỉ còn vài sợi tóc bạc lơ thơ; bộ râu hình chĩa nửa xám nửa trắng rối bù xù. Asha cho rằng nụ cười của ông ta có nét gì đó chanh chua. Tuy nhiên nếu những lời đồn đại là đúng thì Karstark sẽ giữ Winterfell nếu họ chiếm được tòa lâu đài đó. Cách đây từ rất lâu, Nhà Karstark là một nhánh của Nhà Stark, và Lãnh chúa Arnolf là chư hầu đầu tiên của Eddard Stark tuyên bố ủng hộ Stannis.

Theo những gì Asha biết, Nhà Karstark thờ các cự thần phương bắc, cũng là các vị thần của các bộ tộc Wull, Norrey, Flint và các bộ tộc trên núi khác. Cô tự hỏi có phải Lãnh chúa Arnolf đến để chứng kiến lễ hiến tế theo yêu cầu của nhà vua, để ông tận mắt nhìn thấy sức mạnh của vị thần đỏ hay không.

Khi nhìn thấy Stannis, hai người bị trói vào cọc bắt đầu cầu xin tha mạng. Nhà vua lắng nghe trong im lặng, hàm ông nghiền chặt. Sau đó ông nói với Godry Farring, "Bắt đầu được rồi."

Kẻ Giết Người Khổng Lồ giơ hai tay lên. "Thần Ánh Sáng, xin hãy nghe chúng con."

"Thần Ánh Sáng, xin hãy bảo vệ chúng con," người của hoàng hậu cầu nguyện, "vì màn đêm tối tăm và đầy rẫy nỗi kinh hoàng."

Ser Godry ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt. "Cảm ơn người đã cho mặt trời sưởi ấm chúng con, và mong người hãy cho mặt trời trở lại, soi đường cho chúng con tìm đến kẻ thù của người." Những bông tuyết tan ra trên mặt anh ta. "Cảm ơn người đã cho những vì sao chiếu sáng, bảo vệ chúng con khi đêm xuống, và mong người hãy xé đi lớp màn đã che giấu chúng bấy lâu nay, để ánh sáng rực rỡ của các vì sao một lần nữa quay trở lại."

"Thần Ánh Sáng, xin hãy bảo vệ chúng con," người của hoàng hậu cầu nguyện, "và xua đi bóng đêm ác nghiệt này."

Ser Corliss Penny tiến lên một bước, nắm chặt ngọn đuốc bằng cả hai tay. Anh ta giơ nó lên qua đầu và quay tròn cho ngọn lửa bùng lên. Một trong số

những kẻ bị trói bắt đầu rên rỉ.

"R'hllor," Ser Godry hát, "chúng con dâng cho người bốn kẻ xấu xa. Với những trái tim hân hoan và lòng thành khẩn, chúng con xin dâng họ cho ngọn lửa của người thanh tẩy, để thiêu đốt bóng tối trong tâm hồn họ. Hãy để thân xác hèn hạ của họ héo úa và cháy đen, để linh hồn bay vào ánh sáng, tự do và trong sạch. Hỡi thần linh, xin người hãy chấp nhận máu của họ, hỡi thần linh, hãy làm tan chảy những sợi xích băng đang trói buộc các bầy tôi trung thành của người. Chữa lành vết thương cho họ, ban cho thanh kiếm của chúng con sức mạnh để chúng con có thể chiến đấu với kẻ thù. Hãy nhận lễ vật này và chỉ đường cho chúng con tới Winterfell, để chúng con có thể đánh bại những kẻ vô tín nguỡng."

"Thần Ánh Sáng, hãy chấp nhận lễ vật này," một trăm người cùng hòa giọng. Ser Corliss dùng đuốc châm lửa giàn thiêu, sau đó chọc cây đuốc vào đồng củi dưới chân giàn thiêu thứ hai. Một vài sợi khói bắt đầu bay lên. Những kẻ bị trói bắt đầu ho. Những lưỡi lửa đầu tiên xuất hiện, e lệ như những cô gái đồng trinh, chúng bay lên, nhảy nhót từ đồng củi sang chân người. Chỉ trong chốc lát, cả hai chiếc cọc đã ngập trong lửa.

"Anh ta chết rồi," cậu bé khóc lóc hét lên khi ngọn lửa bắt đầu liếm lên chân cậu. "Chúng tôi tìm thấy xác anh ta... xin hãy tha mạng... tại chúng tôi quá đói mà..." Ngọn lửa liếm lên hạ bộ cậu nhóc. Khi lông ở đó bắt đầu cháy, tiếng cầu xin biến thành một tiếng thét dài.

Asha Greyjoy ném được cả vị mật nơi cuống họng. Trên Quần đảo Sắt, cô đã chứng kiến các thầy tu ở đó cắt cổ nô lệ và hiến xác họ cho biển cả để vinh danh Thần Chết Chìm. Hành động đó đã kinh khủng, nhưng những gì trước mắt cô còn man rợ hơn.

Nhắm mắt vào, cô tự nhủ. Bịt tai lại. Quay mặt đi. Người không cần phải chứng kiến cảnh này. Người của hoàng hậu đang hát bài tán ca, ca ngợi R'hllor đỏ, nhưng cô không nghe được lời hát của họ giữa những tiếng thét. Hơi nóng của lửa phả vào mặt cô, nhưng cô vẫn thấy run rẩy. Không khí trở nên nồng nặc với mùi khói và mùi thịt cháy, một trong những cái xác vẫn co giật giữa những sợi xích nóng đỏ trói anh ta vào cọc.

Một lát sau, những tiếng gào thét chấm dứt.

Không nói một lời nào, vua Stannis bỏ đi, trở lại với tòa tháp canh cô độc của ông. Về với ngọn lửa hiệu để tìm kiếm những câu trả lời trong đó, Asha biết. Arnolf Karstark cố cầ nhắc bước theo nhà vua, nhưng Ser Richard Horpe nắm lấy cánh tay ông ta và xoay người ông ta về phía sảnh dài. Những người đứng xem bắt đầu di tản, mỗi người trở về với ngọn lửa của riêng mình và chút đồ ăn đạm bạc cho bữa tối nếu anh ta may mắn tìm được.

Clayton Suggs tiến lên bên cạnh cô. "Con dĩ người sắt có thích màn trình diễn vừa rồi không?" Hơi thở của hắn tanh mùi rượu và hành. Đôi mắt hắn trông như mắt lợn, Asha nghĩ. Quả là phù hợp; trên khiên và áo khoác của hắn cũng có hình một con lợn có cánh. Suggs áp mặt vào cô gần đến nỗi cô đếm được từng cái mụn đầu đen trên mũi hắn. "Người xem sẽ còn đông hơn khi kẻ quần quai trên cọc là ngươi."

Hắn nói không sai. Lũ sói không ưa cô; cô là người sắt, và cô phải trả giá cho những tội lỗi mà người của mình gây ra, cho Moat Cailin, Deepwood Motte và Torrhen's Square, cho hàng thế kỷ cướp bóc dọc bờ biển đá, cho tất cả những gì Theon đã làm ở Winterfell.

"Bỏ tôi ra, ser." Mỗi lần Suggs nói chuyện với cô là cô lại muốn có đôi rìu của mình. Asha có tài khiêu vũ ngón tay không thua kém bất cứ người đàn ông nào trên quần đảo, và cô có đủ mười ngón tay để chứng minh điều đó. Ước gì ta có thể khiêu vũ với gã đàn ông này. Giống như mặt một số người đàn ông cần có râu, mặt Ser Clayton cần có một chiếc rìu bổ giữa hai mắt. Nhưng ở đây cô không có rìu, nên việc tốt nhất cô có thể làm là cố thoát khỏi hắn. Nhưng điều đó chỉ khiến Ser Clayton giữ cô chặt hơn, bàn tay đeo găng bầu chặt vào cánh tay cô như móng sắt.

(Trò chơi ném và bắt rìu của người Sắt, trong đó ít nhất hai người chơi ném rìu vào nhau. Người chơi phải bắt lấy cây rìu hoặc nhảy qua mà không được lỡ nhịp. Cái tên ra đời vì cuối trò chơi, người chơi dễ mất một ngón tay hoặc nhiều hơn thế)

"Cô ấy bảo anh buông ra kìa," Aly Mormont nói. "Tốt nhất là anh nên nghe theo đi, ser. Tiều thư Asha không phải để cho lên giàn lửa."

"Rồi cô ta sẽ phải lên thôi," Suggs khẳng định. "Chúng ta đã dung túng kẻ thờ quỷ dữ này quá lâu rồi." Tuy nhiên hắn vẫn thả tay Asha ra. Không ai muốn làm Gấu Cái bực mình một cách không cần thiết.

Vừa lúc đó, Justin Massey xuất hiện. "Nhà vua đã có các kế hoạch khác cho tù binh ưu tú của ông ấy rồi," anh ta nói và nở nụ cười nhẹ nhàng. Hai má anh ta đỏ ửng lên vì lạnh.

"Nhà vua ấy à? Hay là người?" Suggs khịt mũi vẻ khinh miệt. "Cứ việc mưu mô đi, Massey. Cô ta sẽ vẫn bị dâng cho lửa thôi, cô ta và dòng máu hoàng gia của mình. Nữ tu đỏ từng nói, trong dòng máu hoàng gia có sức mạnh. Sức mạnh để thỏa mãn vị thần đỏ của chúng ta."

"Cứ để R'hllor hài lòng với bốn người chúng ta vừa gửi cho đi đã."

"Bốn tên tiện dân hạ đẳng. Món quà cho kẻ ăn mày. Đám cận bã đó sẽ không bao giờ đủ để tuyết ngừng rơi."

Gấu Cái lên tiếng. "Vậy nếu anh thiêu cô ấy, và tuyết vẫn rơi thì sao? Ai sẽ bị thiêu tiếp theo? Tôi chẳng?"

Asha không thể lặng im thêm được nữa. "Tại sao không phải là Ser Clayton nhỉ? Có lẽ R'hllor sẽ thích một trong những người của mình. Một người đàn ông trung thành, dù lửa liếm lên của quý rồi mà vẫn hát tán dương thần đỏ."

Ser Justin phá lên cười. Nhưng Suggs không thấy hài hước như vậy. "Cứ cười đi, Massey. Nếu tuyết vẫn cứ rơi, chúng ta sẽ xem ai mới là người cười." Hắn liếc mắt nhìn mấy cái xác trên cọc, mỉm cười và tới nhập hội với Ser Godry cùng đám người của hoàng hậu.

"Anh hùng của tôi," Asha nói với Justin Massey. Anh ta xứng đáng với danh hiệu đó, dù động cơ của anh ta là gì. "Cảm ơn ser vì đã giải cứu."

"Hành động vừa rồi sẽ gây bất lợi cho anh trước người của hoàng hậu đấy," Gấu Cái nói. "Anh đã mất hết lòng tin vào thần R'hllor đỏ rồi à?"

"Tôi mất niềm tin vào nhiều thứ hơn thế rồi," Massey nói, hơi thở tạo thành màn sương trong không khí, "nhưng tôi vẫn tin vào bữa tối. Các quý cô có muốn tham gia với tôi không?"

Aly Mormont lắc đầu. "Tôi không muốn ăn."

"Tôi cũng đâu có muốn. Nhưng cứ cố nuốt vài miếng thịt ngựa thì hơn, nếu không cô sẽ sớm hối hận đấy. Chúng ta có tám trăm con ngựa khi khởi hành từ Deepwood Motte. Đêm qua họ đếm được còn sáu mươi tư."

Cô không thấy ngạc nhiên trước con số đó. Hầu hết chiến mã lóm của họ đều không trụ được, trong đó có cả ngựa của Massey. Ngựa thường cũng đã chết gần hết. Ngay cả loại ngựa nhỏ của người phương bắc cũng đi không còn vững vì thiếu cỏ. Nhưng họ cần gì ngựa? Stannis chẳng hành quân đi đâu nữa. Mặt trời, trăng và sao đã không xuất hiện từ lâu, lâu đến nỗi Asha bắt đầu tự hỏi có phải trước đó chúng chỉ xuất hiện trong mơ hay không. "Tôi sẽ ăn."

Aly lắc đầu. "Tôi thì không."

"Vậy thì để tôi trông chừng tiểu thư Asha cho," Ser Justin nói. "Tôi hứa với cô, tôi sẽ không để cô ta trốn thoát."

Gấu Cái miễn cưỡng đồng ý, bất chấp giọng lưỡi đùa cợt của anh ta. Họ chia tay ở đó, Aly về trại, cô và Justin Massey tới sảnh dài. Quãng đường không xa, nhưng tuyết rơi dày đặc và gió không ngừng gào rú, còn chân Asha đông cứng lại như hai cục băng. Mắt cá chân giống như mũi dao đâm theo mỗi bước cô đi.

Dù nhỏ bé và tàn tạ, sảnh dài vẫn là tòa nhà lớn nhất trong làng, vì thế các Lãnh chúa và đội trưởng đã tranh lấy chúng cho mình, trong khi Stannis ở trong tòa tháp canh bằng đá bên bờ hồ. Hai lính gác đứng chắn ở cửa, dựa người vào hai cây giáo dài. Một người nâng cánh cửa lật lên cho Massey, và

Ser Justin đưa Asha vào căn phòng ấm áp bên trong.

Ghế dài và bàn chân rời được kê dọc hai bên theo chiều dài căn phòng, đủ chỗ chứa năm mươi người... nhưng phải đến cả trăm người đang chui rúc trong đó. Trên nền đất ở giữa phòng họ đào một chiếc rãnh để đốt lửa, trên mái nhà là một hàng lỗ thông khói. Đàn sói ngồi ở một bên rãnh, các hiệp sĩ và lãnh chúa phương nam ngồi phía bên kia.

Đám người phương nam trông mới tội nghiệp làm sao, Asha nghĩ bụng - một đám gầy gò, má hóp, một số người xanh lét và ốm yếu, những kẻ khác mặt sạm gió và đỏ lựng lên. Ngược lại, người phương bắc có vẻ tráng kiện và khỏe mạnh. Đàn ông ai nấy đều hồng hào, râu dày như bụi rậm, với lông thú và giáp sắt trên người. Có thể họ cũng lạnh và đói, nhưng cuộc hành quân dễ dàng hơn đối với họ, nhất là khi họ có ngựa nhỏ và móng gấu.

Asha tháo đôi găng tay hở ngón bằng lông ra, nhăn mặt co duỗi những ngón tay. Cô bắt đầu thấy đau buốt khi hai bàn chân gần như đóng băng tan dần ra trong hơi ấm. Các chủ trại nhỏ để lại khá nhiều than bùn khi họ bỏ đi, vì thế không gian mờ mịt khói và bốc mùi nồng của đất khi than bùn cháy. Cô treo áo khoác vào một cái móc sau cánh cửa, sau khi đã rũ hết tuyết bám trên đó.

Ser Justin tìm được chỗ ngồi cho họ trên ghế dài và đi lấy bữa tối cho cả hai - bia và thịt ngựa, cháy cạnh bên ngoài và đỏ bên trong. Asha uống một hớp bia và ăn thịt. Phần ăn hôm nay nhỏ hơn hôm trước, nhưng bụng cô vẫn sôi ùng ục khi ngửi thấy mùi thức ăn. "Cảm ơn ser," cô nói, máu và mỡ ngựa chảy xuống cằm.

"Cứ gọi tôi là Justin thôi." Massey cắt phần thịt thành những miếng nhỏ và xiên một miếng bằng dao găm.

Phía cuối bàn, Will Foxglove đang nói với mọi người xung quanh rằng Stannis sẽ tiếp tục hành quân đến Winterfell sau ba ngày nữa. Ông ta nghe thông tin đó từ một trong những cậu bé chăm ngựa cho nhà vua.

"Nhà vua đã nhìn thấy chiến thắng trong ngọn lửa rồi," Foxglove nói, "một chiến thắng sẽ được người đời ngợi ca suốt hàng nghìn năm sau, dù trong lâu

đài của các lãnh chúa hay túp lều của đám nông dân."

Justin Massey ngẩng lên. "Số người chết rét tối qua đã lên đến tám mươi." Anh ta lôi một mẫu xương sụn ra khỏi răng và ném nó cho con chó gần nhất. "Nếu chúng ta hành quân, con số đó sẽ là hàng trăm."

"Hàng nghìn người sẽ chết nếu chúng ta ở lại đây," Ser Humfrey Clifton nói. "Tiến lên hoặc là chết, tôi nghĩ vậy."

"Còn tôi thì nghĩ là tiến lên và chết. Mà đến được Winterfell rồi thì sau đó thế nào? Chúng ta sẽ chiếm nó bằng cách nào đây? Một nửa số người của chúng ta ốm yếu đến mức chân còn không bước nổi. Họ sẽ trèo tường ra sao? Đóng tháp bao vây như thế nào?"

"Chúng ta nên ở lại đây cho đến khi thời tiết bình thường trở lại," người lên tiếng là Ser Ormund Wylde, một hiệp sĩ già lờ đờ như xác chết, đối lập hoàn toàn với cái tên của ông. Asha từng nghe họ đồn đại rằng một số kỵ binh hạng nặng đang cá cược nhau xem hiệp sĩ và lãnh chúa vĩ đại nào sẽ là người tiếp theo chết rét. Và Ser Ormund rõ ràng là một ứng cử viên sáng giá. Không biết họ đặt cược bao nhiêu vào ta nhỉ? Asha tự hỏi. Có lẽ vẫn còn thời gian cá cược. "Ít nhất ở đây chúng ta còn có chỗ chui ra chui vào," Wylde nhấn mạnh, "và trong hồ còn có cá."

"Cá thì ít mà người câu cá thì nhiều," Lãnh chúa Peasebury rầu rĩ nói. Ông ta có lý do chính đáng để buồn rầu; người của ông vừa bị Ser Godry đốt, và nghe đâu một số kẻ trong chính căn sảnh này còn truyền tai nhau rằng Peasebury biết quá rõ những gì người của mình làm, có khi ông ta còn tham gia bữa tiệc với họ cũng nên.

"Ông ấy nói không sai," Ned Woods, một trong các lính trinh sát đến từ Deepwood lảm bảm. Mọi người gọi anh ta là Ned Không Mũi; sương giá đã lấy mất chòm mũi của anh ta hai mùa đông trước. Woods hiểu khu rừng sỏi không kém gì ai. Ngay cả các lãnh chúa cao quý nhất của nhà vua cũng phải im lặng khi nghe anh ta nói. "Tôi biết quá rõ những cái hồ đó. Các người quây lấy chúng như lũ giòi trên xác chết, hàng trăm người. Rồi thì nhau đục hết lỗ này đến lỗ khác trên mặt hồ, thật lạ là vẫn chưa có ai rơi xuống. Gần

hòn đảo có những chỗ trông như tảng pho mát bị chuột khoét vậy." Anh ta lắc đầu. "Còn gì trong hồ nữa. Các người câu hết cá rồi còn đâu."

"Lại càng thêm lý do để tiếp tục hành quân," Humfrey Clifton khẳng khái. "Nếu số phận chúng ta là phải chết thì hãy chết với thanh kiếm trong tay."

Đêm trước và đêm trước nữa, họ cũng tranh luận chuyện tương tự. Tiến lên và chết, ở lại đây và chết, hay là quay về và chết.

"Muốn chết thì cứ tự nhiên thôi Humfrey," Justin Massey nói. "Riêng tôi, tôi muốn sống để chứng kiến thêm một mùa xuân nữa."

"Một số người sẽ bảo đó là hèn nhát," Lãnh chúa Peasebury trả lời.

"Nhưng thà hèn nhát còn hơn đi ăn thịt người."

Mặt Peasebury méo lại vì cơn giận dữ đột ngột. "Người..."

"Cái chết là một phần của chiến tranh, Justin." Ser Richard Horpe đứng giữa cửa, tuyết tan trên mái tóc đen của anh ta ẩm ướt. "Những người hành quân cùng chúng ta sẽ được chia tất cả tài sản cướp bóc được từ Bolton và tên con hoang của hắn, và trên hết là sự vinh quang bất diệt. Những kẻ quá yếu đuối không tiến lên được sẽ phải tự bảo vệ mình. Nhưng ta hứa, chúng ta sẽ gửi thực phẩm về một khi chiếm được Winterfell."

"Các người sẽ không chiếm được Winterfell."

"Ồ, được chứ," trên bàn cao có tiếng cười khúc khích, nơi Arnolf Karstark đang ngồi với con trai Arthor và ba cháu trai. Lãnh chúa Arnolf đột ngột đứng dậy, như một con chim kền kền bay lên từ chỗ con mồi. Một bàn tay lóm đóm của ông ta phải bám chặt vào vai con trai để khỏi ngã. "Chúng ta sẽ chiếm lại nó, vì Ned và con gái ông ấy. Đúng, và cả cho Sói Trẻ đã bị chúng giết hại dã man nữa. Ta và người của ta sẽ dẫn đường nếu cần thiết. Ta cũng đã nói như vậy với nhà vua. Chúng ta hãy hành quân trước tuần trăng mới, và tất cả chúng ta sẽ được tắm trong máu của Nhà Frey và Bolton."

Mọi người bắt đầu giậm chân, đấm tay xuống mặt bàn. Asha để ý thấy hầu hết đều là người phương bắc. Bên kia hố lửa, các lãnh chúa phương nam ngồi im lặng trên ghế dài.

Justin Massey chờ đến khi âm thanh huyền não dịu xuống, sau đó mới nói, "Lòng can đảm của ông rất đáng khen, Lãnh chúa Karstark ạ, nhưng chỉ có can đảm không đủ để tấn công tường thành Winterfell. Ông định chiếm tòa lâu đài bằng cách nào đây? Bằng bóng tuyết à?"

Một trong các cháu trai của Lãnh chúa Arnolf trả lời. "Chúng ta sẽ chặt cây làm gỗ công thành và phá cổng."

"Và chết."

Một cháu trai nữa lên tiếng. "Chúng ta sẽ làm thang để trèo lên tường thành."

"Và chết."

Arthor Karstark, con trai thứ của Lãnh chúa Arnolf lên tiếng. "Chúng ta sẽ dựng tháp bao vây."

"Vẫn chết, chết, chết." Ser Justin đảo mắt. "Các chư thần ơi, người Nhà Karstark các người điên hết rồi sao?"

"Các chư thần ấy à?" Richard Horpe nói. "Người quên mất mình rồi sao, Justin. Ở đây chúng ta chỉ có một vị thần thôi, không được nói đến các loại quỷ dữ khác trong đội quân này. Chỉ có Thần Ánh Sáng mới có thể cứu chúng ta. Người không đồng ý sao?" Anh ta đặt một tay lên chuôi kiếm như để nhấn mạnh, nhưng mắt không rời khỏi mặt Justin Massey.

Dưới cái nhìn chăm chăm đó, Ser Justin dịu giọng. "Thần Ánh Sáng, đúng vậy. Đức tin của ta cũng mãnh liệt như của người, người biết điều đó mà, Richard."

"Thứ ta nghi ngờ là lòng can đảm của người chứ không phải đức tin, Justin ạ. Người luôn miệt thị thuyết giáo về việc bại trận kể từ khi chúng ta lên đường

từ Deepwood Motte. Ta phải tự hỏi không biết người đứng về phe nào."

Cổ Massey đỏ rực lên. "Ta sẽ không ở đây để nghe người sỉ nhục." Anh ta giật chiếc áo khoác ẩm từ trên tường xuống mạnh đến nỗi cô nghe thấy tiếng rách, sau đó hùng hổ đi qua trước mặt Horpe và ra cửa. Một luồng khí lạnh tràn vào sảnh, làm tro trong lò sưởi cuộn lên và lửa cũng được quạt hồng lên hơn một chút.

Bỏ cuộc sớm vậy sao, Asha nghĩ. Vị anh hùng của ta đúng là làm bằng mỡ. Ngay cả như vậy, Ser Justin vẫn là một trong số những người ít ỏi phản đối, nếu người của hoàng hậu muốn thiêu sống cô. Cô đứng dậy, mặc áo choàng và theo anh ra ngoài trời tuyết.

Chưa đi được 10 mét cô đã bị lạc. Asha vẫn nhìn thấy lửa hiệu cháy trên đỉnh tháp canh, một quầng sáng màu cam nhạt trôi trong không khí. Nhưng còn lại, cả ngôi làng đã biến mất. Cô chỉ có một mình giữa một thế giới trắng toát của tuyết và tĩnh lặng, lặn lội đi trong lớp tuyết dày đến tận đùi. "Justin?" cô gọi. Nhưng không có ai trả lời. Đâu đó phía bên trái, cô nghe thấy tiếng ngựa hí. Con vật tội nghiệp nghe có vẻ sợ hãi. Có lẽ nó biết nó sẽ trở thành bữa tối cho ngày mai. Asha quấn chiếc áo choàng thật chặt quanh người.

Cô vô tình mò mẫm trở về bãi cỏ của làng. Hai chiếc cọc bằng gỗ thông vẫn đứng đó, ám đen và cháy xém, nhưng chưa bị đốt trụi. Những sợi xích trôi quanh người chết giờ đã nguội, nhưng chúng vẫn quấn chặt lấy những cái xác bằng vòng tay của sắt. Một con quạ đang đậu trên xác một người, lôi ra những mảnh thịt cháy bám trên cái đầu lâu đen kịt. Tuyết đã rơi phủ kín lớp tro dưới chân giàn thiêu và ngập đến mắt cá chân người chết. Các cự thần muốn chôn anh ta, Asha nghĩ. Họ không gây ra những việc này.

"Nhìn cho kỹ vào, con đi," giọng trầm trầm của Clayton Suggs vang lên phía sau cô. "Trông người cũng sẽ xinh đẹp như vậy một khi người bị nướng lên. Nói ta nghe xem, lũ mực ông có biết hết không?"

Hỡi Thần Chết Chìm, nếu người có thể nghe thấy lời cầu nguyện của con từ thủy cung nơi đáy sóng, xin người hãy cho con một chiếc rìu ném, nhỏ thôi cũng được. Thần Chết Chìm không trả lời. Hiếm khi ông trả lời. Vấn đề của

các vị thần là ở chỗ đó. "Người có thấy Ser Justin đâu không?"

"Thằng ngốc vênh váo đó sao? Người muốn gì ở hấn hả con đĩ? Nếu người cần làm tình thì ta đàn ông hơn Massey nhiều."

Lại con đĩ nữa à? Thật lạ khi đám đàn ông như Suggs hay dùng từ đó để miệt thị phụ nữ, trong khi đó là thứ mà bọn họ ai cũng thích. Suggs còn tệ hơn cả Liddle Giữa. Khi nói ra từ đó, hấn dùng nó theo đúng nghĩa đen. "Vua của người thiện bất cứ kẻ nào phạm tội hãm hiếp đây," cô nhắc.

Ser Clayton cười khúc khích. "Nhà vua nhìn vào lửa nhiều quá nên bị mù dờ rôi. Nhưng đừng sợ, con đĩ ạ, ta sẽ không hiếp người đâu. Ta muốn giết người hơn, và ta thích nhìn người bị thiêu đến chết."

Lại là tiếng hí của con ngựa đó. "Người có nghe thấy không?"

"Nghe thấy cái gì?"

"Một con ngựa. Không, nhiều hơn một." Cô nghiêng đầu nghe ngóng. Tuyệt làm âm thanh trở nên méo mó. Rất khó để biết nó từ hướng nào vọng lại.

"Người đùa đấy à, đồ con mực? Ta chẳng nghe..." Suggs quắc mắt. "Chết tiệt. Bọn kỵ binh." Hấn lật đật sờ đai đeo kiếm, tay hấn vụng về trong đôi găng bằng da và lông thú, rồi cuối cùng hấn cũng rút được thanh trường kiếm ra khỏi bao.

Lúc này, các kỵ sĩ đã tiến tới trước mặt họ.

Họ xuất hiện trong cơn bão như một đám hồn ma, những người đàn ông to cao trên lưng những con ngựa nhỏ, và trông họ lại càng vĩ đại hơn trong đồng da lông thú kèn càn. Những thanh kiếm lung lẳng bên hông, khẽ ca bài ca của thép khi chúng lạch cách trong vỏ. Asha thấy một chiếc rìu chiến buộc trên yên ngựa của một người, một chiếc búa chiến trên lưng một người khác. Họ đem theo cả khiên, nhưng băng tuyết đã che hết các huy hiệu vẽ bên trên. Dù cuộn mình trong các lớp len, lông và da thuộc, Asha vẫn cảm giác trần trụi khi đứng đó. Một chiếc tù và, cô nghĩ, mình cần một chiếc tù và để đánh

thức doanh trại.

"Chạy đi, con đĩ ngu đàn kia," Ser Clayton quát. "Chạy đi báo cho nhà vua ngay. Lãnh chúa Bolton đang tấn công chúng ta," Dù là kẻ cục súc, nhưng Suggs không thiếu lòng dũng cảm. Kiếm trong tay, hắn phăm phăm đi trong tuyết, đứng giữa đám kỵ binh và tháp của nhà vua, đèn hiệu trên tháp sáng le lói sau hắn như con mắt màu cam của một vị thần lạ lẫm. "Ai đấy? Đứng lại! Đứng lại!"

Tên kỵ binh đi đầu thắng cương ngựa trước mặt hắn. Phía sau anh ta là những người khác, có lẽ khoảng chừng một tá. Asha không có thời gian để đếm bọn họ. Có lẽ hàng trăm tên nữa đang ở ngoài kia trong cơn bão, và đang theo sát ngay sau gót họ. Toàn bộ đạo quân của Roose Bolton có lẽ đang bao vây họ, ẩn nấp trong bóng tối và mưa tuyết. Tuy nhiên, những người này...

Nếu là nhóm trinh sát thì quá đông, mà là đội quân tiên phong thì quá ít. Có hai người mặc đồ đen toàn thân. Đội Tuần Đêm, cô lập tức nhận ra. "Các người là ai?" cô hỏi.

"Những người bạn," một giọng nói có phần quen thuộc vang lên. "Chúng tôi đi tìm mọi người ở Winterfell, nhưng chỉ thấy Umber Thức Ăn Quạ đang đánh trống thổi tù và. Phải mất một thời gian chúng tôi mới tìm được mọi người ở đây." Tên kỵ sĩ nhảy xuống ngựa, cúi mũ và cúi chào. Râu anh ta quá dày và phủ đầy băng nên phải mất một lúc cô mới nhận ra đó là ai. "Tris à?" cô hỏi.

"Tiểu thư." Tristifer Botley quỳ một gối. "Thiếu Nữ cũng ở đây. Roggon, Grimtongue, Fingers, Rook... sáu người chúng tôi, những kẻ còn đủ sức cưỡi ngựa. Cromm chết vì bị thương rồi."

"Cái gì vậy?" Ser Clayton Suggs hỏi. "Các người là người của cô ta à? Sao các người lại trốn được khỏi hầm ngục của Deepwood thế?"

Tris đứng dậy và phui tuyết trên quần. "Sybelle Glover được trả một khoản tiền hậu hĩnh, đổi lại chúng tôi sẽ được tự do. Và ông ta chấp nhận nó, dưới danh nghĩa nhà vua."

"Tiền chuộc nào? Ai lại đi trả tiền để chuộc đám bọt biển các người?"

"Là tôi đây, ser." Người vừa nói tiến lên phía trước trên lưng con ngựa nhỏ. Ông ta rất cao, rất gầy, chân rất dài, đến nỗi cô cảm giác như nó không quét đất khi cưỡi ngựa đã là một kỳ tích. "Tôi cần một đội hộ tống đủ mạnh để đưa tôi an toàn đến gặp nhà vua, và phu nhân Sybelle đã có quá nhiều miệng ăn phải phục vụ rồi." Một chiếc khăn che kín các đường nét trên mặt ông ta, nhưng đầu ông ta đội chiếc mũ kỳ cục nhất mà Asha từng nhìn thấy kể từ lần cuối cô tới Tyrosh, một chiếc mũ tháp không vành làm bằng vải mềm, giống như ba hình trụ xếp chồng lên nhau. "Tôi nghe nói có thể gặp vua Stannis ở đây. Tôi cần nói chuyện với ông ấy ngay lập tức."

"Người là tên quái nào vậy?"

Gã cao kều khẽ khàng trượt xuống từ lưng ngựa, bỏ chiếc mũ kỳ cục ra khỏi đầu và cúi chào. "Xin hân hạnh giới thiệu, tôi là Tycho Nestoris, một bảy tôi hèn mọn đến từ Ngân Hàng Sắt ở Braavos."

Trong số tất cả những thứ kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong đêm, điều cuối cùng Asha Greyjoy có thể nghĩ đến là một phái viên ngân hàng ở Braavos. Nó quá đột ngột. Cô phá lên cười. "Vua Stannis đã lấy tháp canh làm chỗ ở. Ser Clayton chắc chắn sẽ rất vinh dự được đưa ông đến gặp nhà vua."

"Vậy thì tốt quá. Thời gian rất quan trọng." Phái viên ngân hàng nhìn cô bằng đôi mắt đen lạnh lợi. "Nếu tôi không nhầm thì cô là tiểu thư Asha Nhà Greyjoy đúng không?"

"Đúng, tôi là Asha Nhà Greyjoy. Nhưng có phải tiểu thư không thì tùy thuộc vào ý kiến riêng của mỗi người."

Người đàn ông Braavos mỉm cười. "Chúng tôi đem một món quà đến cho cô." Ông ta vẫy người đàn ông đứng phía sau. "Chúng ta cứ tưởng sẽ gặp được nhà vua ở Winterfell. Nhưng chính cơn bão tuyết này đã nuốt chửng cả tòa lâu đài, chao ôi. Đằng sau tường thành ở đó, chúng ta tìm thấy Mors Umer cùng một đội quân toàn các cậu bé xanh non, đang đợi nhà vua đến."

Ông ta giao cho tôi thứ này."

Một cô gái và một ông già, Asha nghĩ khi hai người bị vớt sổ sàng xuống tuyết trước mặt cô. Cô gái đang run cầm cập, ngay cả khi có lông thú bọc quanh người. Nếu không quá sợ hãi đến như vậy thì trông cô ta cũng khá xinh đẹp, dù đầu mũi đã đen lại vì tê cóng. Ông già... không ai có thể nghĩ ông ta đẹp. Cô thấy bù nhìn còn có nhiều da thịt hơn ông ta. Mặt ông ta là một chiếc đầu lâu bọc da bên ngoài, tóc bạc trắng và bản thủ. Và ông ta bốc mùi hôi thối. Chỉ hình ảnh của ông ta thôi cũng khiến Asha khiếp sợ.

Ông già ngược mắt nhìn lên. "Chị. Thấy chưa. Lần này em nhận ra chị rồi nhé."

Tim Asha ngừng đập một nhịp. "Theon à?"

Gã định nhe răng cười, nhưng môi dính lại với nhau. Một nửa hàm răng gã đã mất, còn một nửa chúng để lại cho gã cũng sứt mẻ và vỡ vụn. "Theon," gã nhắc lại. "Tên em là Theon. Ai cũng phải biết tên mình chứ."

VICTARION

Biển đen kịt và trắng dát bạc, Hạm Đội Sắt đuổi theo con mồi.

Họ phát hiện ra nó trên eo biển nằm giữa đảo Cedars và những ngọn đồi lởm chởm của Astapor trong đất liền, hết như lời thầy tu da đen Moqorro đã tiên đoán. "Thuyền của Ghis," Longwater Pyke hô to từ trên tổ quạ (*Đài quan sát trên cao, nằm trên cột buồm*). Từ boong trước, Victarion Greyjoy quan sát cánh buồm của nó lớn dần lên. Rồi nhanh chóng ông thấy hai hàng chèo ngoi lên ngụp xuống, và vệt sóng dài phía sau thuyền trắng xóa dưới ánh trăng, như một vết sẹo trên mặt biển.

Victarion nhận ra đó không phải là một chiến thuyền thực sự, mà là một chiếc ga-lê buôn khá lớn. Một chiến lợi phẩm quý giá. Ông ra lệnh cho các đội trưởng đuổi theo. Họ sẽ trèo lên và chiếm con thuyền đó.

Lúc này thuyền trưởng của con thuyền kia đã nhận ra nguy hiểm. Hắn chuyển hướng thuyền sang phía tây, tiến về phía đảo Cedars, có lẽ hy vọng tìm được một vịnh kín nào đó hoặc lừa thuyền địch đâm vào các rặng đá lởm chởm dọc theo bờ biển phía đông bắc của hòn đảo. Tuy nhiên, chiếc ga-lê của hắn chở rất nặng, và hướng gió lại có lợi cho người săn. Đau Buồn và Vinh Quang Sắt cắt ngang lộ trình của con mồi, trong khi Chim Bò Cắt nhanh nhẹn và Vũ Công Múa Ngón lẹ làng đuổi theo sau. Ngay cả như vậy, gã thuyền trưởng người Ghis vẫn không chịu giương cờ hiệu lên. Đến khi Than Vãn áp sát con mồi, huých vào mạn trái làm các mái chèo gãy nát, cả hai con thuyền đã ở gần đám tàn tích Ghozai đến nỗi họ nghe thấy cả tiếng lú lú của bầy khi, trong khi những tia sáng đầu tiên của bình minh tỏa xuống các kim tự tháp đổ nát của thành phố.

Phản thưởng của họ tên là Ghis Buồi Bình Minh, thuyền trưởng của chiếc ga-lê nói khi hắn bị xích và giải đến trước mặt Victarion. Con thuyền lên đường từ New Ghis và trở lại đó theo đường Yunkai, sau khi giao thương ở Meereen. Người đàn ông nói thứ ngôn ngữ rất khó nghe, kiểu giọng yết hầu của người Ghis với những tiếng gầm gừ, huýt gió, thứ tiếng xấu xí nhất mà Victarion Greyjoy từng nghe từ trước đến giờ. Moqorro dịch lời của thuyền trưởng sang tiếng Phổ Thông vùng Westeros. Họ đã chiến thắng trong cuộc

chiến với Meereen, thuyền trưởng nói; nữ chúa rồng đã chết, và một người Ghis tên Hizdak đang cai trị thành phố.

Victarion cho rút lưỡi hắc vì tội dối trá. Daenerys Targaryen chưa chết, Moqorro đã quả quyết như vậy; thần đỏ R'hllor đã cho hắn thấy khuôn mặt của nữ hoàng trong ngọn lửa thiêng. Hạm đội trưởng không thể chịu được những lời nói dối, vì thế ông cho buộc chân tay tên thuyền trưởng người Ghis lại và ném xuống biển như một vật hiến tế cho Thần Chết Chìm. "Vị thần đỏ của ngươi rồi sẽ được chia phần," ông hứa với Moqorro, "nhưng Thần Chết Chìm cai trị biển cả."

"Không có vị thần nào khác ngoài R'hllor và Ngoại Thần, một cái tên không nên được nói ra." Thầy tu phù thủy mặc trang phục màu đen kịt, nhưng có điểm chút chỉ vàng ở cổ, cổ tay và viền áo. Trên thuyền Vinh Quang Sắt chẳng có mảnh vải đỏ nào, nhưng cũng không thể để Moqorro đi lại trong đồng giẻ rách phai màu vì nước biển mà hắn mặc khi Chuột Đồng vớt được hắn từ dưới biển lên, vì thế Victarion đã sai Tom Tidewood khâu vài bộ quần áo mới cho thầy tu từ những gì họ có. Ông thậm chí còn quỳn góp vài chiếc áo dài chùng của chính mình. Còn chúng có màu vàng và đen là bởi huy hiệu của Nhà Greyjoy có hình thủy quái kraken vàng trên nền đen, cờ hiệu và các cánh buồm cũng mang hình hiệu tương tự. Trang phục màu đỏ tươi và đỏ thẫm của thầy tu đỏ quá xa lạ với người sắt, nhưng Victarion hy vọng người của ông sẽ chấp nhận Moqorro dễ dàng hơn nếu hắn mặc màu của Nhà Greyjoy.

Tuy nhiên, hy vọng của ông phá sản hoàn toàn. Mặc đồ đen từ đầu đến chân, với một vết xăm hình ngọn lửa màu đỏ và cam trên mặt, vị thầy tu trông độc ác và quái gở hơn bao giờ hết. Thủy thủ đoàn tránh xa khi hắn đi trên boong thuyền, và đàn ông sẽ nhỏ bọt nếu bóng hắn đổ lên người họ. Ngay cả Chuột Đồng, người vớt thầy tu đỏ từ biển lên, cũng giục Victarion ném hắn cho Thần Chết Chìm.

Nhưng Moqorro hiểu về những bờ biển lạ lẫm này, theo những cách mà người sắt không thể biết. Hắn còn biết cả những bí mật của loài rồng. Mất Quạ nuôi phù thủy được, tại sao ta lại không? Phù thủy đen của ông còn mạnh hơn cả ba tên phù thủy của Euron gộp lại, ngay cả khi ném hết chúng

vào nôi và lược cho thành một. Damphair có thể sẽ không đồng ý, nhưng Aeron và đám người mộ đạo của em trai ông đang ở rất xa.

Vì thế, Victarion nắm bàn tay bị bỏng lại thành nắm đấm và nói, "Một con thuyền trong Hạm Đội Sắt không thể mang tên Ghis Buổi Bình Minh được. Vì ngươi, phù thủy ạ, ta sẽ đặt lại tên con thuyền là Con Thịnh Nộ Của Thần Đỏ."

Phù thủy của ông cúi đầu. "Tuân lệnh thuyền trưởng."

Và rồi số thuyền trong Hạm Đội Sắt lại giảm xuống năm mươi tư.

Ngày hôm sau, một cơn gió mạnh đột ngột ập đến. Moqorro cũng đã đoán trước việc này. Khi mưa sập xuống, ba con thuyền biến mất. Victarion không thể biết chúng đã đắm, mắc cạn hay bị thổi dạt đi đâu. "Họ biết chúng ta đang đi đâu," ông nói với thủy thủ đoàn. "Nếu thuyền chưa chìm, chúng ta sẽ gặp lại họ." Thuyền trưởng sắt không có thời gian đợi chờ những chiếc thuyền tụt lại phía sau. Nhất là khi cô dâu của ông đang bị kẻ thù bao vây tứ phía. Người phụ nữ đẹp nhất thế gian đang trong tình thế cấp bách và rất cần đến chiếc rìu của ta.

Ngoài ra, Moqorro cũng cam đoan với ông rằng ba con thuyền không bị mất. Đêm nào vị thầy tu phù thủy cũng đốt một ngọn lửa ở boong trước của chiếc Vinh Quang Sắt và bệ vệ đi quanh ngọn lửa, miệng lầm rầm cầu nguyện. Ánh lửa phả lên làn da đèn bóng của hắn, khiến nó sáng bóng lên như mã não, và thỉnh thoảng Victarion còn thề rằng hình xăm ngọn lửa trên mặt hắn cũng đang nhảy nhót, cong lại, vặn xoắn và tan vào với nhau, màu sắc thay đổi mỗi khi vị thầy tu quay đầu.

"Thầy tu da đen đang triệu tập quỷ dữ xuống chỗ chúng ta," một tay chèo nói. Khi những lời đó đến tai Victarion, ông cho người đánh anh ta cho đến khi lưng anh ta máu me be bét từ vai xuống hông. Và khi Moqorro nói, "Những con cừu bị mất của ngài sẽ trở lại với đàn ở gần hòn đảo có tên Yaros," thuyền trưởng trả lời, "Hy vọng đó là sự thật, thầy tu ạ. Nếu không rất có thể ngươi sẽ là người tiếp theo ăn roi đấy."

Biển xanh dương và xanh ngọc, mặt trời chiếu xuống từ trên bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Đó cũng là lúc Hạm Đội Sắt đoạt được chiến lợi phẩm thứ hai trên vùng biển phía tây bắc Astapor.

Lần này là một con thuyền cog của Myr mang tên Bồ Câu, đang trên đường tới Yunkai qua New Ghis với một lô hàng gồm thảo, rượu xanh ngọt và đăng ten kiểu Myr. Tên thuyền trưởng sở hữu một con mắt kiểu Myr giúp làm cho những thứ ở xa trông như gần lại - bao gồm hai mắt kính lắp vào một chuỗi ống đồng chế tác tinh vi, để đoạn này chui được vào trong đoạn kia, cho đến khi con mắt thu lại ngắn hơn cả một con dao găm. Victarion nhận lấy báu vật đó cho mình. Ông đặt lại tên cho chiếc thuyền là Chim Bách Thanh. Thủy thủ đoàn được giữ lại để đổi lấy tiền chuộc, theo chỉ thị của thuyền trưởng. Họ không phải nô lệ, cũng không phải người buôn nô lệ, mà là người Myr tự do và các thủy thủ dạn dày kinh nghiệm. Những người như vậy sẽ đổi được kha khá tiền. Khi ra khơi từ Myr, Bồ Câu chẳng đem theo tin tức gì mới về Meereen hay Daenerys, chỉ có những bản báo cáo tẻ nhạt về đám người Dothraki cưỡi ngựa dọc dòng Rhoyme và hội Chiến Binh Vàng ở vùng march, ngoài ra, những tin tức khác Victarion đều đã biết cả.

"Người nhìn thấy gì?" Đêm đó, thuyền trưởng hỏi vị thầy tu da đen, khi Moqorro đang đứng trước ngọn lửa đêm. "Ngày mai điều gì sẽ đợi chúng ta? Lại mưa nữa à?" Ông ngửi thấy mùi mưa gió.

"Trời xám xịt và gió mạnh," Moqorro nói. "Không mưa. Đằng sau là bầy hổ. Phía trước, con rồng của ngài đang chờ đợi."

Con rồng của ngài. Victarion thích câu đó. "Nói điều gì ta chưa biết ấy, thầy tu."

"Thuyền trưởng đã ra lệnh, tôi xin nghe theo," Moqorro nói. Thủy thủ đoàn gần đây gọi hắn là Lửa Đen. Người đặt tên đó cho hắn là Steffar Nói Lấp, kẻ không phát âm được chữ "Moqorro." Dù với cái tên nào thì gã thầy tu cũng có sức mạnh. "Bờ biển ở đây trải dài từ tây sang đông," hắn nói với Victarion. "Khi nó quay về hướng bắc, ngài sẽ gặp hai con thỏ rừng nữa. Chúng đều rất nhanh nhẹn và có rất nhiều chân."

Và quả thực đúng như vậy. Lần này con mồi có vẻ là một cặp ga-lê, dài, đẹp và nhanh vun vút. Ralf Tập Tềnh là người đầu tiên nhìn thấy chúng, nhưng chúng nhanh chóng bỏ xa Tai Họa và Tuyệt Vọng, vì thế Victarion cử Cánh Sắt, Chim Bò Cắt và Nụ Hôn Của Kraken đuổi theo chúng. Ông không có con thuyền nào nhanh hơn ba con thuyền đó. Cuộc rượt đuổi diễn ra gần hết một ngày, nhưng cuối cùng, cả hai chiếc ga-lê đều bị đổ bộ và chiếm giữ, sau một thời gian ngắn chiến đấu căng thẳng. Thì ra họ đang đi thuyền không tới New Ghis để bốc hàng hóa và vũ khí về cho quân đoàn Ghis, hiện đang cắm trại trước cổng thành Meereen... và để đem lính mới tới chiến trường, thay thế cho những kẻ đã chết. "Họ bị giết khi chiến đấu à?" Victarion hỏi. Các thuyền viên trên hai chiếc ga-lê trả lời rằng không; quân lính chết vì dịch kiết lỵ. Con ngựa cái xám, đó là tên họ gọi căn bệnh đó. Và giống như thuyền trưởng của Ghis Buổi Bình Minh, các thuyền trưởng của hai chiếc ga-lê lặp lại câu nói dối về cái chết của Daenerys Targaryen.

"Nếu tìm thấy cô ấy ở bất cứ thiên đường nào thì giúp ta tặng cô ấy một nụ hôn nhé," Victarion nói. Ông cho người đem riu tới và chặt đầu họ. Sau đó, ông giết toàn bộ thuyền viên, chỉ để lại các nô lệ bị xích vào các tay chèo. Ông tự tay chặt đứt xích cho họ và nói với họ rằng giờ họ là cư dân tự do, được ban đặc ân là chèo thuyền cho Hạm Đội Sắt, một niềm vinh dự mà mọi cậu nhóc trên Quần đảo Sắt đều mơ ước đạt được khi lớn lên. "Nữ chúa rộng thả tự do cho nô lệ, và ta cũng vậy," ông tuyên bố.

Ông đặt lại tên cho hai chiếc ga-lê là Ma và Bóng Tối. "Vì ta muốn chúng sẽ trở về và ám ảnh lũ người Yunkai," ông nói với người phụ nữ da màu đêm hôm đó khi hai người làm tình với nhau. Giờ họ đã trở nên thân thiết, và ngày càng thân thiết hơn. "Chúng ta sẽ đánh úp chúng bất ngờ như sét đánh," ông vừa nói vừa bóp ngực cô gái. Ông tự hỏi em trai Aeron của ông có cảm thấy như vậy không khi Thần Chết Chìm nói chuyện với cậu ta. Dường như ông nghe được tiếng của vị thần vọng lên từ dưới biển sâu. Người sẽ phục vụ ta thật tốt, thuyền trưởng của ta, những ngọn sóng như nói. Đó là lý do ta tạo ra người.

Nhưng ông cũng sẽ nuôi cả vị thần đỏ nữa, thần lửa của Moqorro. Cánh tay được tên thầy tu chữa trị trông vô cùng gớm ghiếc, thịt nứt rạn từ khuỷu tay đến đầu các ngón tay. Thỉnh thoảng khi Victarion nắm tay lại, da thịt ông nứt

ra và bốc khói, nhưng cánh tay ông lúc này khỏe hơn bao giờ hết. "Giờ ta có hai vị thần bên cạnh," ông nói với người phụ nữ da màu. "Chẳng kẻ thù nào có thể chống lại hai vị thần." Sau đó ông đẩy cô gái nằm ngửa ra và làm tình với cô ta lần nữa.

Khi vách đá Yaros xuất hiện phía bên mạn trái, ông thấy ba con thuyền bị mất đang đứng đó đợi ông, đúng như lời Moqorro hứa hẹn. Victarion thưởng cho thầy tu một chiếc vòng cổ xoắn bằng vàng.

Giờ ông phải lựa chọn: mạo hiểm đi qua các eo biển, hay đem Hạm Đội Sắt đi vòng quanh hòn đảo? Những ký ức về sự việc ở đảo Fair vẫn còn giày vò vị thuyền trưởng sắt. Stannis Baratheon đã tấn công Hạm Đội Sắt từ cả hai hướng bắc nam, trong khi họ bị kẹt ở eo biển giữa hòn đảo và đất liền, giáng cho Victarion thất bại đau đớn nhất. Nhưng đi vòng qua Yaros sẽ khiến ông mất rất nhiều thời gian quý báu. Yunkai đã ở gần thế này, chắc hẳn trên eo biển sẽ có nhiều thuyền bè đi lại, nhưng ông không muốn đối mặt với thuyền chiến của Yunkai khi họ còn chưa đến được gần Meereen.

Mất Quạ sẽ làm gì trong trường hợp này? Sau một thời gian dài nghiền ngẫm, ông ra hiệu cho các thuyền trưởng của mình. "Chúng ta sẽ đi dọc theo các eo biển."

Họ thu được thêm ba chiến lợi phẩm nữa trước khi Yaros nhỏ lại và xa dần về phía đuôi thuyền. Một chiếc đại ga-lê đầu hàng trước Chuột Đồng và Đau Buồn, trong khi Manfred Merlyn, thuyền trưởng chiếc Điều Hâu, chiếm được một chiếc ga-lê buôn nữa. Trên thuyền chất đầy hàng hóa, rượu, lụa và gia vị, gỗ quý và hương liệu còn quý hơn, nhưng bản thân hai con thuyền mới là những chiến lợi phẩm đáng giá nhất. Cũng trong ngày hôm đó, Bảy Đầu Lâu và Nỗi Đau Nô Lệ chiếm được một chiếc thuyền buồm đánh cá. Con thuyền nhỏ, chậm chạp và bẩn thỉu, gần như chẳng đáng để cướp. Victarion bức mình khi nghe tin ông phải mất hai con thuyền mới có thể khiến đám ngư dân quỳ gối. Nhưng đổi lại, ông được nghe chính miệng họ nói về việc con rồng đen trở về. "Nữ hoàng bạch kim đi rồi," chủ con thuyền buồm nhỏ nói. "Cô ta đã cưỡi rồng bay đi, băng qua biển Dothraki rồi."

"Biển Dothraki đó ở chỗ nào?" Ông hỏi. "Ta sẽ đưa Hạm Đội Sắt băng qua

đó để tìm nữ hoàng, bắt kẻ cô ấy đang ở đâu."

Người đánh cá phá lên cười. "Hình ảnh đó sẽ đáng xem lắm đây. Biển Dothraki là biển cỏ, đồ ngốc ạ."

Hắn không nên nói như vậy. Victarion dùng bàn tay bị bỏng bóp cổ hắn nhắc bổng lên. Ông dúm hắn vào cột buồm và bóp cho đến khi mặt gã người Yunkai đen lại như những ngón tay bầu sâu vào cổ hắn. Người đàn ông giãy đạp và quần quai một hồi, cổ nới ngón tay của vị thuyền trưởng ra trong vô vọng. "Không kẻ nào bảo Victarion Greyjoy ngốc mà được sống để huênh hoang về điều đó." Khi ông thả tay ra, xác người đàn ông mềm nhũn rơi xuống boong thuyền. Longwater Pyke và Tom Tidewood vớt cái xác qua lan can, một vật tể nữa cho Thần Chết Chìm.

"Thần Chết Chìm của ngài là quý dữ," thầy tu da đen Moqorro cuối cùng lên tiếng. "Ông ta chỉ là đầy tớ của Ngoại Thần, vị thần đen tối không nên được nhắc tên."

"Người cẩn thận đấy, thầy tu," Victarion cảnh báo. "Rất nhiều người mộ đạo trên con thuyền này sẽ rút lưỡi người vì những lời báng bổ như vậy. Thần đồ của người rồi sẽ có phần, ta xin hứa. Lời nói của ta là sắt. Cứ hỏi người của ta mà xem."

Gã thầy tu da đen cúi đầu. "Không cần thiết ạ. Thần Ánh Sáng đã cho tôi thấy giá trị của ngài, thừa hạm đội trưởng. Đêm nào trong ngọn lửa thiêng, tôi cũng nhìn thấy vinh quang đang chờ đợi ngài."

Victarion Greyjoy vô cùng hài lòng khi nghe thấy vậy, theo những gì ông nói với người phụ nữ da màu đêm hôm đó. "Balon anh trai ta là một người đàn ông vĩ đại," ông nói, "nhưng ta sẽ làm được những việc ông ấy không thể làm. Quần đảo Sắt sẽ một lần nữa được tự do, và Phong Tục Cũ sẽ trở lại. Ngay cả Dagon cũng không làm được điều đó." Gần một trăm năm đã trôi qua kể từ khi Dagon Greyjoy ngồi trên Ngai Đá Biển, nhưng người sắt vẫn kể chuyện về những vụ cướp bóc và các trận chiến của ông ta. Vào thời của Dagon, ngồi trên Ngai Sắt là một vị vua yếu ớt, đôi mắt kèm nhèm của hắn nhìn đăm đăm ra biển hẹp nơi đám con hoang và những kẻ bị lưu đày âm

mưu tạo phản. Sau đó từ Pyke, Lãnh chúa Dagon ra khơi chiếm lấy biển Hoàng Hôn cho riêng mình. "Ông ta cạo râu sư tử ngay trong hang ổ của chúng và thắt đuôi chó sói, nhưng ngay cả Dagon cũng không thể đánh bại rồng. Tuy nhiên, ta sẽ giành lấy nữ chúa rồng cho riêng mình. Cô ta sẽ ngủ chung giường với ta và sinh cho ta thật nhiều con trai khỏe mạnh."

Đêm đó, số thuyền trong Hạm Đội Sắt họ đếm được là sáu mươi.

Những cánh buồm lạ trở nên phổ biến hơn khi họ tới phía bắc của Yaros. Họ ở rất gần Yunkai, chắc chắn bờ biển giữa Thành Phố Vàng và Meereen sẽ tràn ngập lái buôn và thuyền tiếp tế đi đi lại lại, vì thế Victarion đưa Hạm Đội Sắt ra vùng nước sâu hơn, khuất hẳn bóng khỏi đất liền. Ngay cả ở đó, họ vẫn gặp những con thuyền lớn khác. "Đừng để con thuyền nào trốn thoát và đi thông báo với kẻ thù về sự có mặt của chúng ta," thuyền trưởng sắt ra lệnh. Không con thuyền nào thoát cả.

Mặt biển xanh lục và bầu trời xám ngoét trong buổi sáng Đau Buồn, Nữ Chiến Binh Nhà Quê và Vinh Quang Sắt của Victarion bắt được chiếc ga-lê buôn nô lệ của Yunkai trong vùng biển phía bắc Thành Phố Vàng. Trên thuyền là hai mươi cậu nhóc thơm tho và bốn mươi tám bé gái được vận chuyển đến các khu nhà khoái lạc ở Lys. Các thuyền viên không thể nghĩ họ sẽ gặp hiểm nguy khi ở gần nhà đến vậy, và người sắt chiếm nó mà hầu như không gặp khó khăn gì. Tên con thuyền là Trinh Nữ Tự Nguyên.

Victarion giết hết bọn buôn nô lệ, sau đó cho người của mình xuống dưới tháo xích cho các tay chèo. "Giờ các ngươi sẽ chèo thuyền cho ta. Hãy làm việc chăm chỉ, và các ngươi sẽ được no đủ hạnh phúc." Còn số con gái, ông chia đều cho các thuyền trưởng. "Ở Lys, người ta sẽ cho các ngươi làm điếm, ông nói với họ, "nhưng chúng ta đã cứu các ngươi. Giờ các ngươi chỉ cần phục vụ một người đàn ông thay vì cả đống. Những ai làm hài lòng thuyền trưởng của mình có thể sẽ được lấy làm vợ lẽ, một địa vị vô cùng danh giá." Các cậu nhóc xúc nước hoa được ông xích vào với nhau và ném xuống biển. Chúng là những sinh vật không bình thường, và con thuyền đỡ mùi mẽ hơn hẳn khi không có chúng.

Victarion giành lấy bảy cô gái xinh đẹp nhất cho riêng mình. Một người có

mái tóc đỏ vàng và tàn nhang trên ngực. Một người cạo sạch lông. Một người có tóc nâu và mắt nâu, nhút nhát như một con chuột. Một ả có cặp vú to nhất mà ông từng thấy từ trước đến giờ. Người thứ năm nhỏ bé với tóc thẳng dài và da bánh mật. Mắt cô ta có màu hổ phách. Người thứ sáu trắng như sữa, trên núm vú và môi âm hộ đeo khuyên vàng, còn ả thứ bảy đen như mực. Các lái buôn nô lệ của Yunkai đã huấn luyện họ bảy niềm khao khát, nhưng đó không phải là lý do Victarion muốn có họ. Chỉ riêng người phụ nữ da màu là đủ để thỏa mãn ông cho đến khi ông tới Meereen và chiếm được nữ hoàng. Chẳng ai cần nín khi đã có mặt trời đang chờ đợi.

Ông đặt lại tên cho chiếc ga-lê là Tiếng Thét Của Lái Buôn Nô Lệ. Có được nó, số thuyền trong Hạm Đội Sắt nâng lên sáu mươi một. "Với mỗi con thuyền cướp được, chúng ta lại mạnh hơn trước," Victarion bảo với đám người sắt của mình, "nhưng từ giờ trở đi, mọi việc sẽ khó khăn hơn. Ngày mai hoặc ngày kia, rất có thể chúng ta sẽ chạm trán với thuyền chiến. Chúng ta đang tiến vào vùng lãnh hải của Meereen, nơi các hạm đội của kẻ thù đang chờ đợi. Chúng ta sẽ gặp các con thuyền đến từ ba Thành Phố Nô Lệ, thuyền từ Tolos, Elyria và New Ghis, thậm chí cả thuyền đến từ Qarth." Ông cẩn thận không nhắc đến những chiếc ga-lê xanh lá của Volantis Cổ. Chắc hẳn lúc này chúng đang đi qua Vịnh Đau Buồn. "Bọn buôn nô lệ là một lũ yếu đuối và nhu nhược. Mọi người đã nhìn thấy chúng bỏ chạy trước chúng ta như thế nào, nghe thấy chúng kêu khóc ra sao khi bị chúng ta kẻ gươm vào cổ. Mỗi người trong các người đáng giá gấp hai mươi lần bọn chúng, bởi vì chúng ta được làm từ sắt. Hãy nhớ điều này đầu tiên trong lần tới chúng ta phát hiện ra thuyền của bọn buôn nô lệ. Không tha cho kẻ nào hết, và cũng đừng hy vọng chúng tha cho ta. Tại sao chúng ta phải cần tha thứ? Chúng ta là người sắt và có hai vị thần ủng hộ. Chúng ta sẽ chiếm thuyền của chúng, đập tan hy vọng của chúng, và biến vịnh của chúng thành vịnh máu."

Khi ông nói xong, tiếng hò reo vang lên. Thuyền trưởng trả lời bằng cách gật đầu, khuôn mặt đờ đờ sát khí, sau đó sai người đem bảy cô gái ông nhận về mình lên boong thuyền, những cô gái đáng yêu nhất trong số gái điếm họ tìm được trên thuyền Trinh Nữ Tự Nguyện. Ông hôn lên má mỗi người và bảo họ rằng niềm vinh hạnh đang chờ đợi họ, dù họ không hiểu ông nói gì. Sau đó, ông sai người đưa họ lên con thuyền đánh cá mà họ bắt được, tách con thuyền ra khỏi hạm đội và phóng hỏa.

"Với món quà này của sắc đẹp và sự ngây thơ trong trắng, chúng con vinh danh cả hai vị thần," ông tuyên bố, trong khi các chiến thuyền của Hạm Đội Sắt vượt qua chiếc thuyền buồm nhỏ đang bốc cháy. "Hãy để những cô gái này tái sinh trong ánh sáng, không bị uế tạp bởi lòng tham của con người, hoặc để họ xuống thủy cung của Thần Chết Chìm, để tiệc tùng, nhảy nhót và cười nói đến khi nào biển cạn hết mới thôi."

Gần cuối trước khi con thuyền buồm nhỏ mù mịt khói bị biển cả nuốt trọn, Victarion Greyjoy cảm giác như tiếng thét của bảy cô gái đáng yêu chuyển thành một bài hát vui vẻ. Một cơn gió lớn nổi lên, làm các cánh buồm no căng gió và đẩy họ về phía bắc, rồi đông, và rồi lại bắc một lần nữa, tới Meereen và các kim tự tháp xây bằng gạch nhiều màu. Bài hát chấp cánh cho ta đến với nàng, Daenerys, thuyền trưởng sắt ngời.

Đêm đó, lần đầu tiên ông đem ra chiếc tù và rỗng mà Mắt Quạ tìm thấy giữa đồng cỏ nát trong màn khói ở Valyria vĩ đại. Đó là một vật cong xoắn, dài gần 2 mét từ đầu này đến đầu kia, màu sắc đen bóng với những chiếc nếp bằng vàng đỏ và thép đen Valyria. Chiếc tù và địa ngục của Euron. Victarion vuốt tay dọc theo chiếc tù và. Nó ấm và mềm mại như đùi người phụ nữ da màu, và bóng loáng đến mức ông soi thấy cả hình bóng vẹo vọ của mình trong đó. Trên những chiếc nếp quấn quanh tù và là những dòng chữ yêu ma kỳ lạ. "Nghệ thuật chạm khắc Valyria," theo cách gọi của Moqorro.

Victarion chỉ biết đến chừng đó. "Chữ trên đó viết gì vậy?"

"Nhiều lắm." Thầy tu da đen chỉ vào một chiếc nếp vàng. "Đây là tên chiếc tù và. 'Ta là Kẻ Luyện Rỗng,' trên đó viết như vậy. Ngài đã nghe thấy âm thanh của nó bao giờ chưa?"

"Một lần." Một tên trong đám người lai của anh trai ông từng thổi chiếc tù và địa ngục trong lễ bầu vua ở Old Wyk. Gã quái vật đó có thân hình vĩ đại và chiếc đầu cạo trọc, vòng vàng, đá đen, ngọc bích đeo quanh hai cánh tay cơ bắp, và trên ngực xăm hình một con chim ưng lớn. "Âm thanh của nó... chẳng hiểu sao giống như bùng cháy. Như thể xương cốt ta bị lửa thiêu, làm cho thịt ta khô lại từ bên trong. Những dòng chữ kia đỏ rực, sau đó trắng lên và khiến

người ta đau mắt khi nhìn vào. Âm thanh tưởng chừng không bao giờ chấm dứt, giống như một tiếng thét dài. Một nghìn tiếng thét hòa vào làm một."

"Còn người đàn ông thổi chiếc tù và, hấn ra sao?"

"Hấn chết rồi. Sau khi thổi, môi hấn bỗng rộp lên. Con chim trên ngực hấn cũng chảy máu." Vị thuyền trưởng đắm ngực. "Hình chim ung ở ngay chỗ này này. Mỗi cọng lông đều chảy máu. Ta nghe nói nội tạng người đàn ông bị cháy hết, nhưng có thể đó chỉ là truyền thuyết thôi."

"Truyền thuyết là có thật." Moqorro xoay chiếc tù và địa ngục, xem xét những chữ cái lạ lùng viết trên chiếc đai vàng thứ hai. "Ở đây có nói, 'Không người thường nào thổi ta xong mà sống sót'."

Victarion cay đắng nghiền ngẫm về những người anh em phản bội. Món quà của Euron luôn có độc. "Mắt Quạ thề rằng chiếc tù và này có thể giúp ta sai khiến rồng. Nhưng với ta nó còn có tác dụng gì nếu cái giá là phải chết?"

"Anh ngài không tự thổi tù và. Ngài cũng không cần phải làm như vậy." Moqorro chỉ vào chiếc vòng thép. "Đây. 'Máu đổi lấy lửa. Lửa đổi lấy máu.' Vấn đề không phải là ai thổi chiếc tù và địa ngục. Lũ rồng sẽ đến với chủ nhân chiếc tù và. Ngài phải chiếm được chiếc tù và. Bằng máu."

CÔ GÁI NHỎ XÁU XÍ

Đêm hôm đó, mười một bảy tôi của Đa Diện Thần tụ tập bên dưới ngôi đền, cô chưa bao giờ thấy cùng một lúc nhiều người đến vậy. Chỉ có lãnh chúa và chàng béo đến qua cửa chính; số còn lại dùng lối đi bí mật, qua những đường hầm và những lối đi giấu kín. Họ mặc áo dài đen trắng, nhưng khi ngồi xuống, mọi người đều kéo mũ trùm đầu ra để lộ khuôn mặt họ chọn mang trong ngày hôm đó. Những chiếc ghế cao được làm bằng gỗ mun và gỗ đước chạm trổ, giống như cửa của ngôi đền phía trên. Ghế gỗ mun có khuôn mặt khắc bằng gỗ đước trên tựa ghế và ngược lại.

Một trong các thầy dòng đứng phía bên kia phòng với một vò rượu đỏ thắm trong tay. Cô cầm vò nước. Mỗi khi một người muốn uống gì đó, anh ta sẽ đưa mắt nhìn hoặc ngoắc ngón tay, và một trong số họ hoặc cả hai bọn họ sẽ chạy đến và rót đầy cốc cho anh ta. Nhưng hầu hết họ chỉ đứng đó, chờ đợi những ánh mắt ngược lên nhưng chẳng ai ngược cả. Ta được tạc từ đá, cô tự nhủ. Ta là một bức tượng, giống như các Lãnh Chúa Biển đứng dọc theo Kênh Các Anh Hùng. Bình nước tuy nặng, nhưng tay cô rất khỏe.

Các thầy tu nói tiếng Braavos, nhưng một lần, ba người bàn luận sôi nổi với nhau bằng tiếng High Valyrian trong vài phút. Cô gái hiểu gần hết từ, nhưng họ nói quá nhỏ nên không phải lúc nào cô cũng nghe được. "Tôi biết người đàn ông này," đó là giọng một thầy tu với khuôn mặt trông như người mắc bệnh truyền nhiễm. "Tôi biết người đàn ông này," gã béo nói theo trong khi cô đang rót nước cho anh ta. Nhưng người đàn ông đẹp trai nói, "Tôi sẽ tặng người đàn ông này món quà, tôi không biết hẳn." Sau đó người mắt lác nói câu tương tự về một người khác.

Sau ba giờ đồng hồ uống rượu và trò chuyện, các thầy tu rời đi... tất cả mọi người trừ ông già tốt bụng, đứa trẻ gầy còm và kẻ có khuôn mặt của người mắc bệnh truyền nhiễm. Hai má ông ta chỉ chút những vết thương chảy nước, tóc tai xõa ra rũ rượi. Máu nhỏ xuống từ một lỗ mũi và đóng cục lại ở khóe cả hai bên mắt. "Anh cả của chúng ta có lời muốn nói với cháu, nhóc ạ," ông già tốt bụng nói với cô. "Ngồi xuống đây, nếu cháu muốn." Cô ngồi xuống một chiếc ghế làm bằng gỗ đước với khuôn mặt gỗ mun. Những vết thương chảy máu không hề khiến cô sợ hãi. Cô đã ở quá lâu trong Đền Đen Trắng, nên

những khuôn mặt giả chẳng là gì đối với cô.

"Cháu là ai?" Khuôn mặt bệnh tật hỏi khi họ chỉ có một mình.

"Không ai cả."

"Không đúng. Cháu là Arya Nhà Stark, người thường hay cắn môi và không biết đường nói dối."

"Đã từng thôi. Cháu không còn là cô ta nữa."

"Tại sao cháu ở đây, đồ nói dối?"

"Để phục vụ. Để học. Để thay đổi khuôn mặt."

"Đầu tiên, hãy thay đổi trái tim đã. Món quà của Đa Diện Thần không phải là thứ đồ chơi của trẻ con. Cháu sẽ giết người vì mục đích của riêng mình, vì thú vui của bản thân. Cháu có phủ nhận không?"

Cô cắn môi. "Cháu..."

Ông ta tát cô.

Cú đánh làm má cô đau rát, nhưng cô biết mình xứng đáng nhận nó. "Cảm ơn." Bị tát đủ nhiều, cô sẽ thôi không cắn môi nữa. Đó là thói quen của Arya, chứ không phải của một con sói đêm. "Cháu phủ nhận."

"Cháu nói dối. Ta có thể nhìn thấy sự thật trong mắt cháu. Cháu có đôi mắt của một con sói và rất khát máu." Ser Gregor, cô không thể không nghĩ. Dunsen, Raff Ngọt Ngào. Ser Ilyn, Ser Meryn, Thái hậu Cersei. Nếu mở miệng nói, cô sẽ phải nói dối, và ông ta sẽ biết. Vì thế cô im lặng.

"Họ nói với ta cháu là một con mèo. Lảng vảng quanh các ngõ nhỏ, người toàn mùi cá, bán sò, vẹm và trai. Cuộc sống đơn giản, phù hợp với một kẻ bé nhỏ như cháu. Cứ việc yêu cầu, và chúng ta sẽ trả nó lại cho cháu. Đẩy xe cút kít, rao bán sò và hải lòng với cuộc sống đó. Trái tim cháu quá yếu mềm để

trở thành một người trong số chúng ta."

Ông ta muốn đuổi mình đi. "Cháu không có trái tim. Chỉ có một lỗ hổng thôi. Cháu đã giết rất nhiều người rồi. Cháu có thể giết thêm nếu ông muốn."

"Vị của nó có ngọt ngào không?"

Cô không biết phải trả lời ra sao. "Có thể."

"Vậy thì cháu không thuộc về nơi này. Cái chết không có vị ngọt trong ngôi nhà này. Chúng ta không phải chiến binh, không phải quân lính, cũng không phải lũ cướp ngênh ngang kiêu ngạo. Chúng ta không giết người để phục vụ một lãnh chúa nào đó, để làm đầy túi tiền, hay để vuốt ve lòng tự hào trống tuếch của bản thân. Chúng ta không bao giờ trao đi món quà để tự thỏa mãn. Chúng ta không chọn người để giết. Chúng ta chỉ là đầy tớ của Đa Diện Thần."

"Valar dohaeris." Tất cả mọi người đều phải phục vụ.

"Cháu biết những từ đó, nhưng cháu quá kiêu căng để có thể phục vụ. Một đầy tớ phải khiêm tốn và ngoan ngoãn vâng lời."

"Cháu biết vâng lời. Cháu có thể khiêm tốn hơn bất kỳ ai."

Ông ta cười khúc khích. "Ta dám chắc cháu sẽ trở thành nữ thần của sự khiêm tốn. Nhưng cháu có thể trả giá không?"

"Giá gì?"

"Cái giá chính là cháu. Giá là tất cả những gì cháu có và hy vọng đạt được. Chúng ta lấy đi đôi mắt của cháu và trả lại cho cháu. Tiếp theo chúng ta sẽ lấy đi đôi tai, và cháu sẽ sống trong im lặng. Cháu sẽ cho chúng ta đôi chân và sau đó phải bò. Cháu sẽ không còn là con gái của người nào, không phải vợ hay mẹ của bất kỳ ai. Tên cháu sẽ là tên giả, và ngay cả khuôn mặt cũng không phải của cháu nốt."

Cô suýt định cắn môi lần nữa, nhưng lần này cô nhận ra và dừng lại. Mặt ta là hồ nước đen tối, che giấu mọi thứ, không tiết lộ điều gì. Cô nghĩ đến tất cả những cái tên cô đã mang: Arry, Chòn, Nan, Cat vùng Kênh Rạch. Cô nghĩ đến cô bé ngu ngốc ở Winterfell tên là Arya Mặt Ngựa. Những cái tên không quan trọng. "Cháu có thể trả giá. Hãy cho cháu một khuôn mặt."

"Những khuôn mặt phải kiếm mới có được."

"Hãy chỉ cách cho cháu."

"Tặng một món quà cho một người nào đó. Cháu có làm được không?"

"Người nào?"

"Một người cháu không biết."

"Cháu không biết rất nhiều người."

"Hắn là một trong số họ. Một người lạ. Không phải người cháu yêu, không phải người cháu ghét, không phải người cháu từng quen biết. Cháu có thể giết hắn không?"

"Có."

"Thế thì sáng mai, cháu sẽ trở thành Cat vùng Kênh Rạch một lần nữa. Hãy mang khuôn mặt đó, quan sát và tuân lệnh. Và chúng ta sẽ xem cháu có thực sự xứng đáng để phục vụ vị thần Đa Diện hay không."

Và thế là, sáng hôm sau cô trở về ngôi nhà bên con kênh của Brusco và các cô con gái. Brusco tròn mắt khi nhìn thấy cô, còn Brea há hốc mồm. "Valar morghulis," Cat nói, như một cách chào hỏi. "Valar dohaeris," Brusco trả lời.

Sau đó, mọi việc diễn ra như thể cô chưa bao giờ đi đâu cả.

Cô nhìn thấy người đàn ông cô phải giết lần đầu tiên cũng trong sáng hôm đó, khi cô đẩy xe đò con đường rải sỏi phía trước cảng Purple. Đó là một ông

già hơn 50 tuổi. Hấn đã sống quá lâu rồi, cô cố tự nhủ. Tại sao hấn được sống nhiều năm như vậy, trong khi cha ta thì không? Nhưng Cat vùng Kênh Rạch không có cha, nên cô giữ những suy nghĩ đó lại cho riêng mình.

"Vệ, trai, sò đây," Cat rao to khi hấn đi qua, "hàu, tôm, trai xanh béo ngậy đây! ' Cô thậm chí còn mỉm cười với hấn. Đôi khi, chỉ một nụ cười cũng có thể khiến người ta đứng lại mua hàng. Ông già không cười lại. Hấn cau có nhìn cô và đi lên trước, lội qua một vũng nước. Nước bắn tóe lên ướt chân cô.

Hấn chẳng biết lịch sự gì cả, cô nghĩ và nhìn người đàn ông đi xa dần. Khuôn mặt hấn xấu xa và bần tiện. Hấn có chiếc mũi hẹp và sắc, môi mỏng, mắt nhỏ và gần nhau. Tóc hấn đã chuyển thành màu xám, nhưng chòm râu nhọn nhỏ dưới cằm vẫn còn đen. Cat nghĩ đó hấn là râu nhuộm và tự hỏi tại sao hấn không nhuộm cả mái tóc luôn. Một bên vai hấn cao hơn bên vai còn lại, khiến dáng của hấn hơi vẹo về một phía.

"Hấn là kẻ độc ác," tối hôm đó cô hùng hồn tuyên bố khi quay trở lại Đèn Đen Trắng. "Môi hấn dữ tợn, đôi mắt xấu xa, và hấn có bộ râu của một kẻ bất lương."

Ông già tốt bụng cười khúc khích. "Hấn cũng là người như bao nhiêu kẻ khác, với những mảng sáng tối trong tâm hồn. Cháu không có quyền phán xét."

Câu nói khiến cô khựng lại. "Vậy các vị thần đã phán xét hấn chưa?"

"Có thể một số vị thần. Các vị thần tồn tại để làm gì, nếu không phải để ngồi phán xét con người? Tuy nhiên, Đa Diện Thần không quan tâm linh hồn con người ra sao. Ngài trao món quà cho cả những người tốt nhất và những kẻ tồi tệ nhất. Nếu không người tốt sẽ sống mãi."

Đôi tay là thứ tồi tệ nhất trên người ông già đó, Cat ngẫm nghĩ đằng sau chiếc xe đẩy vào ngày hôm sau. Các ngón tay hấn dài và xương xẩu, lúc nào cũng cử động, gãi râu, nhéo tai, gõ nhịp lên bàn, co giật, co giật, co giật. Hai tay hấn giống như hai con nhện trắng. Càng quan sát tay hấn, cô càng cảm ghét chúng.

"Hắn cử động tay quá nhiều," cô nói với họ khi quay lại đèn. "Chắc hẳn hắn đang rất sợ hãi. Món quà sẽ đem lại cho hắn sự thanh thản."

"Món quà đem sự thanh thản đến cho tất cả mọi người."

"Khi cháu giết hắn, hắn sẽ nhìn vào mắt cháu và cảm ơn cháu."

"Nếu vậy thì cháu sẽ thất bại. Tốt nhất là hắn không biết gì về cháu."

Ông già trông giống như một thương gia, Cat kết luận sau khi quan sát hắn ta vài ngày. Hắn công việc buôn bán của hắn phải liên quan đến biển, dù cô chưa bao giờ nhìn thấy hắn bước chân lên một con thuyền nào. Ngày nào hắn cũng ngồi ở một cửa hàng bán súp gần cảng Purple, với một cốc súp hành nguội dần bên khuỷu tay, trong khi hắn lật giở các tờ giấy và sập niêm phong, nói chuyện với một loạt các thuyền trưởng, chủ thuyền và các lái buôn khác bằng chất giọng chói tai. Có vẻ chẳng ai trong số họ yêu quý hắn.

Nhưng họ vẫn mang tiền về cho hắn: những chiếc túi da đựng đầy vàng bạc và những đồng xu sắt hình vuông của Braavos. Ông già đếm chúng một cách cẩn thận, phân loại các đồng xu và xếp chúng thành chồng ngay ngắn. Hắn không bao giờ nhìn những đồng xu. Thay vào đó, hắn ta cắn chúng, luôn là khóe miệng bên trái, nơi vẫn còn răng. Thỉnh thoảng, ông già lại xoay một đồng xu trên bàn và nghe tiếng leng keng khi nó dần dừng lại.

Khi tất cả các đồng xu đã được đếm và ném xong xuôi, ông già sẽ nguệch ngoạc viết lên một tấm giấy da, đóng dấu niêm phong lên trên và đưa nó cho viên thuyền trưởng. Nếu không, hắn sẽ lắc đầu và đẩy trả lại những đồng xu trên bàn. Mỗi lần hắn làm như vậy, người đàn ông còn lại sẽ giận đỏ mặt, hoặc mặt tái mét lại vì sợ hãi.

Cat không hiểu. "Họ trả cho hắn vàng bạc, nhưng hắn chỉ đưa cho họ những tờ giấy viết tay. Họ bị ngu à?"

"Có thể là vài người. Còn hầu hết họ chỉ cần trọng thôi. Một số người định lừa gạt hắn. Nhưng hắn là kẻ không dễ bị lừa."

"Nhưng hãn bán cho họ cái gì vậy?"

"Hãn viết cho họ mỗi người một bản cam kết. Nếu thuyền của họ mất tích trong bão hoặc bị cướp biển chiếm mất, hãn hứa sẽ trả cho họ giá trị của con thuyền và toàn bộ hàng hóa trên đó."

"Một dạng đặt cược à?"

"Có thể nói như vậy. Một kiểu cá cược mà mọi thủy thủ đều muốn thua."

"Đúng, nhưng nếu họ thắng..."

"... họ mất thuyền, và thường mất cả mạng nữa. Biển cả rất nguy hiểm, và chưa bao giờ nguy hiểm hơn vào mùa thu như lúc này. Chắc chắn nhiều thuyền trưởng chết chìm trong bão cũng được một chút an ủi theo như bản cam kết ở Braavos, biết rằng vợ góa con cô ở nhà sẽ không rơi vào cảnh túng thiếu." Một nụ cười buồn nở trên môi ông. "Tuy nhiên, viết cam kết là một chuyện, thực hiện nó lại là chuyện khác."

Cat đã hiểu. Một trong số họ ghét hãn. Một trong số họ đã đến Đền Đen Trắng để cầu cho hãn chết. Cô băn khoăn không biết người đó là ai, nhưng ông già tốt bụng không nói cho cô. "Đó không phải việc của cháu," ông nói. "Cháu là ai?"

"Không ai cả."

"Không ai cả sẽ không hỏi câu nào hết." Ông nắm lấy tay cô. "Nếu không làm được việc này, cháu chỉ cần nói một câu. Chuyện đó chẳng có gì đáng xấu hổ hết. Một số người sinh ra để phục vụ Đa Diện Thần, những người khác thì không. Chỉ cần nói một từ, ta sẽ hủy bỏ nhiệm vụ này của cháu."

"Cháu sẽ làm. Cháu đã nói là cháu làm. Và cháu sẽ làm được."

Nhưng bằng cách nào đây? Đó mới là phần khó.

Hắn có linh canh. Hai người, một tên cao gầy và một tên khá đậm người. Họ đi theo hắn tới khắp mọi nơi, từ khi hắn rời nhà buổi sáng sớm đến tối mịt khi hắn trở về. Họ đảm bảo chắc chắn không ai tới gần ông già mà không được ông ta cho phép. Một lần, một gã say loạn choạng suýt va vào hắn trên đường hắn trở về nhà từ quán súp, nhưng tên cao kêu xen vào giữa và đẩy gã say một cách thô bạo khiến hắn ngã kèn ra đất. Trong quán súp, gã thấp hơn luôn ăn thử súp hành trước. Ông già chờ súp hành nguội mới nhấp một ngụm, khoảng thời gian đủ dài để chắc chắn lính gác của hắn không bị làm sao.

"Hắn sợ," cô nhận ra, "hoặc là hắn biết có người muốn giết hắn."

"Hắn không biết," ông già tốt bụng nói, "hắn chỉ nghi ngờ thôi."

"Lính gác đi theo ngay cả khi hắn ra ngoài đi tiểu," cô nói, "nhưng khi hai tên lính gác đi tiểu thì hắn ở lại. Gã cao nhanh nhẹn hơn, cháu sẽ chờ đến khi hắn đi tiểu, vào quán súp và đâm ông già vào giữa mắt."

"Thế tên lính gác còn lại thì sao?"

"Hắn chậm chạp và ngu lắm. Cháu có thể giết cả hắn nữa."

"Cháu là đồ tể trên chiến trường à, giết tất cả những ai cản đường cháu hay sao?"

"Không ạ."

"Ta cũng hi vọng như vậy. Cháu là bày tôi của Đa Diện Thần, và chúng ta, những người phục vụ vị thần Nhiều Mặt chỉ ban tặng món quà của ngài cho những kẻ được đánh dấu và được chọn mà thôi."

Cô hiểu rồi. Giết hắn. Chỉ giết mình hắn.

Cô phải quan sát thêm ba ngày nữa mới nghĩ ra cách, và một ngày nữa để luyện tập với con dao nhỏ kẹp ngón tay. Roggo Đỏ đã dạy cô cách dùng nó, nhưng cô thậm chí còn chưa rạch một cái ví nào trước khi họ lấy đi đôi mắt của cô. Cô muốn chắc chắn mình vẫn còn biết cách sử dụng. Phải nhẹ nhàng

và nhanh chóng, không lóng ngóng, cô tự nhủ, và cô thoát lỏi con dao nhỏ ra khỏi ống tay áo, cứ thế làm đi làm lại. Khi cô hài lòng vì vẫn còn nhớ cách sử dụng nó, cô mài con dao trên một hòn đá mài cho đến khi rìa của nó sáng lên màu xanh bạc trong ánh nến. Phần còn lại nan giải hơn, nhưng cô đã có đứa trẻ gầy còm giúp đỡ. "Ngày mai cháu sẽ ban cho hấn món quà," cô thông báo khi đang ăn sáng.

"Đa Diện Thần sẽ rất hài lòng." Ông già tốt bụng đứng lên. "Cat vùng Kênh Rạch được rất nhiều người biết tới. Nếu mọi người nhìn thấy cháu làm việc này, rất có thể rắc rối sẽ xảy đến với Brusco và các con gái của ông ta. Đã đến lúc cháu cần có một khuôn mặt mới."

Cô gái không mỉm cười, nhưng trong lòng cô rất vui. Cô đã đánh mất Cat một lần, và đau buồn về mất mát đó. Cô không muốn đánh mất cô bé đó một lần nữa. "Trông cháu sẽ thế nào?"

"Xấu xí. Phụ nữ sẽ quay mặt đi khi nhìn thấy cháu. Trẻ em sẽ nhìn chằm chằm và chỉ trỏ. Những người đàn ông khỏe mạnh sẽ thương hại cháu, một số người thậm chí còn rơi nước mắt. Những người nhìn thấy cháu sẽ không dễ gì quên cháu được. Đến đây."

Dưới này, các bậc thang hẹp và dốc hơn, nhưng cô gái đã chạy lên chạy xuống đến cả hàng nghìn lần, và chúng chẳng có gì đáng sợ đối với cô. Hai mươi hai bậc nữa, và họ xuống đến tầng sâu hơn. Các đường hầm chật chội và quanh co như những lỗ sâu đục ngoằn ngoèo trong lòng khối đá lớn. Một đường hầm bị chặn bởi một cánh cửa nặng nề bằng sắt. Vị thầy tu treo đèn lên móc, chọc một tay vào trong áo dài và lôi ra một chiếc chìa khóa trang trí hoa văn.

Tay cô nổi da gà. Chấn linh thiêng. Họ vẫn tiếp tục đi xuống sâu hơn, tới tận tầng thứ ba, tới những căn sảnh bí mật mà chỉ các thầy tu mới được phép vào.

Tiếng chìa khóa lách tách ba lần rất khẽ khi ông già tốt bụng xoay nó trong ổ khóa. Cánh cửa bật mở, các bản lề sắt được tra dầu nên không tạo ra một tiếng động nào. Phía trước vẫn còn nhiều bậc thang nữa nhô ra từ đá. Thầy tu cầm đèn lên một lần nữa và dẫn đường. Cô gái đi theo ánh sáng, đếm những

bậc thang khi cô đi xuống. Bốn, năm, sáu, bảy. Tự nhiên cô ước mình đem theo cây gậy. Mười, mười một, mười hai. Cô biết có bao nhiêu bậc thang giữa ngôi đền và căn hầm, giữa căn hầm và tầng sâu hơn, thậm chí cô còn đếm số bậc trên chiếc cầu thang xoắn ốc chật hẹp dẫn lên gác xép và những thanh ngang trên chiếc thang gỗ dốc đứng bắc lên mái nhà và chỗ chim đậu phía ngoài.

Tuy nhiên, cô không biết đến cầu thang này, và vì thế nó trở nên nguy hiểm. Mười một, hai mươi hai, hai mươi ba, hai mươi... Với mỗi bậc thang, không khí lại lạnh hơn một chút. Khi cô đếm đến ba mươi, cô biết mình đang ở thấp hơn cả con kênh. Mười ba, ba mươi tư, ba mươi... Cầu thang này còn dẫn xuống sâu chừng nào nữa?

Cô đếm được năm mươi tư khi cuối cùng cầu thang cũng dừng lại trước một cánh cửa sắt khác. Cánh cửa này không khóa, ông già tốt bụng đẩy mở cửa và bước vào. Cô theo sau, cùng với đứa trẻ gầy còm ở ngay sát gót. Tiếng bước chân họ vang lên trong bóng tối. Ông già tốt bụng nhắc đèn lên và mở rộng chao đèn. Ánh sáng hắt lên khắp các bức tường xung quanh họ.

Hàng nghìn khuôn mặt đang nhìn xuống cô.

Chúng được treo ở khắp nơi trên tường, phía trước, phía sau, trên cao, dưới thấp, bất kể nơi nào cô nhìn đến, bất cứ hướng nào cô quay người. Cô thấy đủ những khuôn mặt của người già, người trẻ, da trắng, da đen, da nhẵn nhụi, da nhăn nheo, mặt tàn nhang, mặt có sẹo, mặt đẹp, mặt xấu, đàn ông, phụ nữ, bé trai, bé gái, thậm chí trẻ em, mặt tươi cười, mặt cau có, mặt tham lam, giận dữ, dâm ô, những cái đầu hói hay rậm rạp râu tóc. Những chiếc mặt nạ, cô tự nhủ, đó chỉ là những chiếc mặt nạ thôi, nhưng ngay cả khi đang nghĩ như vậy, cô vẫn biết sự thật không phải thế. Chúng là da người.

"Chúng có làm cháu sợ không, nhóc?" Ông già tốt bụng hỏi. "Vẫn chưa quá muộn để cháu rời chỗ chúng ta đâu. Đây có thực sự là những gì cháu muốn không?"

Arya cắn môi. Cô không biết mình muốn gì. Nếu đi, mình sẽ đi đâu? Cô đã rửa ráy và lột đồ của hàng trăm cái xác, xác chết không làm cô sợ hãi. Họ

đem xác người xuống đây và lột da mặt họ, vậy thì đã sao? Cô là con sói đêm, vài mảnh da sao có thể làm cô sợ được. Chúng chỉ là những chiếc mũ da, chúng không thể làm mình đau. "Cháu sẽ làm," âm thanh buột ra khỏi miệng cô.

Ông già dẫn cô đi dọc căn phòng, qua một loạt cửa hầm dẫn tới các lối đi bên cạnh. Chiếc đèn lồng của ông lần lượt chiếu sáng từng đường hầm một. Một đường hầm có xương người treo đầy hai bên tường, mái của nó được chống bằng những chiếc cột đầu lâu. Một đường hầm nữa nối với những bậc thang quanh co dẫn xuống tầng sâu hơn nữa. Ở đây có bao nhiêu tầng hầm nhỉ? Cô tự hỏi. Chẳng lẽ cứ đi xuống mãi như vậy sao?

"Ngồi đi," thầy tu ra lệnh. Cô ngồi xuống. "Giờ thì nhắm mắt vào." Cô nhắm mắt. "Sẽ đau đấy," ông cảnh báo, "nhưng sự đau đớn là cái giá của sức mạnh. Đừng cử động."

Tĩnh lặng như đá, cô nghĩ. Cô ngồi yên không động đậy. Con dao sắc rạch khá nhanh chóng. Đáng lẽ kim loại rạch vào da cô phải lạnh, nhưng cô lại cảm thấy ấm. Cô cảm nhận được máu chảy xuống trên mặt, một bức màn màu đỏ lẫn lẫn chảy xuống lông mày, rồi má và cằm cô, và cô hiểu tại sao vị thầy tu lại bảo cô nhắm mắt lại. Khi xuống đến môi, cô thấy nó mằn mặn và có vị của đồng. Cô liếm nó và rùng mình.

"Đem khuôn mặt tới đây cho ta," ông già tốt bụng nói. Đứa trẻ gầy còm không trả lời, nhưng cô nghe được tiếng đôi dép lê khẽ loẹt quẹt trên nền đá. Rồi ông quay sang nói với cô bé, "Uống cái này đi," và ấn một cái cốc vào tay cô. Cô uống nó ngay lập tức. Vị của nó rất chua, giống như cắn vào một quả chanh. Một nghìn năm trước, cô từng biết một cô bé thích ăn bánh chanh. Không, đó không phải là ta, đó chỉ là Arya thôi.

"Diễn viên kịch câm thay đổi diện mạo bằng cách hóa trang," ông già tốt bụng nói, "các phù thủy dùng ảo ảnh, dệt ánh sáng, bóng tối và lòng khao khát để tạo ra những hình ảnh lừa thị giác con người. Những nghệ thuật này cháu sẽ được học, nhưng những gì chúng ta làm ở đây còn đi xa hơn thế. Người khôn có thể nhìn qua lớp hóa trang, ảo ảnh cũng tan biến trước những con mắt tinh đời, nhưng khuôn mặt cháu chuẩn bị đeo cũng sẽ thật và chắc

chấn như khuôn mặt thật của cháu. Cứ nhắm mắt nguyên như thế nhé." Cô cảm thấy các ngón tay ông già hất tóc cô về phía sau. "Ngồi yên. Cảm giác sẽ hơi kỳ cục một chút. Cháu có thể hơi chóng mặt, nhưng đừng động đậy."

Sau đó là một cái giật mạnh và tiếng sột soạt khi khuôn mặt mới được kéo sát đè lên khuôn mặt cũ. Da cọ lên trán cô, khô và cứng, nhưng máu cô thấm đẫm vào miếng da khiến nó trở nên mềm mại. Má cô ảm lên rồi nóng bừng. Cô cảm nhận được tim cô đập thành thịch trong ngực, và cô không thở được trong một lúc lâu.

Những bàn tay như bóp nghẹt lấy cổ cô, cứng như đá và làm cô nghẹt thở. Hai tay cô giơ lên cào vào cánh tay kẻ tấn công, nhưng không có ai ở đó. Cảm giác sợ hãi kinh khủng xâm chiếm lấy cô, và cô nghe thấy một tiếng động, tiếng lạo xạo kinh tởm, theo sau là cơn đau chí mạng. Một khuôn mặt trôi phía trước cô, béo ú, râu ria, hung ác, miệng hằn nhằn lại vì giận dữ. Cô nghe thấy vị thầy tu nói, "Thử đi, nhóc. Hãy tổng nổi sợ hãi ra ngoài. Rũ bỏ những cái bóng. Hẳn chết rồi. Cô ta chết rồi. Nỗi đau của cô ấy không còn nữa. Thở đi."

Cô gái rùng mình hít một hơi thật sâu, và nhận ra đó là sự thật. Chẳng có ai bóp cổ cô hết, không có ai đánh cô. Mặc dù vậy, tay cô vẫn run run khi giơ lên chạm vào mặt. Những lớp máu khô vỡ ra dưới những ngón tay cô, trong ánh đèn nó có màu đen kịt. Cô sờ tay lên má, chạm vào mắt, lần theo xương quai hàm. "Mặt cháu vẫn thế."

"Thật không? Cháu có chắc không?"

Cô có chắc không? Cô không cảm nhận được sự thay đổi nào, nhưng có thể đó là thứ không thể cảm nhận được bằng xúc giác. Cô vuốt tay dọc theo khuôn mặt từ trên xuống dưới, giống như cô từng thấy Jaqen H'ghar làm hồi còn ở Harrenhal. Khi anh ta làm xong, cả khuôn mặt anh ta như gợn sóng và biến đổi. Nhưng khi cô làm vậy, chẳng có gì xảy ra. "Cảm giác vẫn như cũ."

"Là với cháu thôi," thầy tu nói. "Nhưng nhìn thì khác đấy."

"Với những người khác, mũi và hàm của cô bị gãy," đứa trẻ gầy còm nói.

"Một bên khuôn mặt cô hõm vào vì xương gò má bị vỡ, và cô còn mất một nửa hàm răng."

Cô dùng lưỡi đá quanh trong miệng, nhưng không thấy cái lỗ nào, cũng chẳng thấy cái răng nào bị gãy. Trò phù thủy, cô nghĩ. Mình có một khuôn mặt mới. Một khuôn mặt xấu xí, biến dạng.

"Có thể cháu sẽ gặp ác mộng một thời gian," ông già tốt bụng cảnh báo. "Cha con bé đánh nó thường xuyên và đã man đến nỗi con bé hầu như không bao giờ hết sợ và hết đau, cho đến khi nó đến chỗ chúng ta."

"Ông có giết hẳn không?"

"Con bé xin món quà cho bản thân, không phải cho cha nó."

Lẽ ra ông nên giết hẳn.

Chắc hẳn ông già đã đọc được suy nghĩ của cô. "Trước sau gì cái chết cũng đến với hẳn, giống như nó đến với tất cả mọi người. Giống như sáng mai, một người nào đó sẽ phải chết." Ông già nhắc chiếc đèn lên. "Chúng ta đừng ở đây nhé."

Bây giờ thôi. Khi họ quay lại cầu thang, những hốc mắt trống không trên tường dường như dõi theo cô. Trong chốc lát, cô cảm giác như nhìn thấy môi họ động đậy, thì thầm những bí mật ngọt ngào và đen tối với nhau, nhưng âm thanh quá nhạt nhòa nên cô không nghe được.

Đêm đó, giấc ngủ không đến với cô dễ dàng. Chăn quấn chặt quanh người, cô lăn bên này, lộn bên kia trong căn phòng tối tăm lạnh lẽo, nhưng dù quay hướng nào cô cũng nhìn thấy những khuôn mặt. Họ không có mắt, nhưng họ có thể nhìn thấy ta. Cô nhìn thấy mặt cha mình trên tường. Bên cạnh ông là mẹ cô, bên dưới là các khuôn mặt của anh trai và hai em trai xếp thành một hàng. Không. Đó là một cô gái khác. Ta là không ai cả, và các anh em duy nhất của ta đều mặc áo choàng đen trắng. Nhưng ngoài ra còn có tên ca sĩ áo đen, có cậu bé chần nựa mà cô đã giết bằng Mũi Kim, có tên cận vệ mặt mụn ở nhà trọ ngã tư đường, và cả tên lính gác cô đã cắt cổ để trốn ra khỏi

Harrenhal. Khuôn mặt gã Cù Lét cũng ở trên tường, hai hố đen nơi mắt hắn trông đầy hiểm độc. Hình ảnh của hắn làm dội về trong cô cảm giác cầm con dao găm trong tay và đâm liên tiếp, liên tiếp vào lưng hắn.

Cuối cùng buổi sáng cũng đến với Braavos, nhưng là một ngày tối tăm, xám xịt và u ám. Cô gái hy vọng có sương mù, nhưng các vị thần phớt lờ lời thỉnh cầu của cô, như mọi khi. Không khí trong lành và lạnh lẽo, và gió như những chiếc răng cắn vào da thịt. Một ngày đẹp trời để chết, cô tự nhủ. Đột nhiên, lời cầu nguyện của cô bật ra trên môi. Ser Gregor, Dunsen, Raff Ngọt Ngào. Ser Ilyn, Ser Meryn, thái hậu Cersei. Cô khẽ nói những cái tên nhưng không thành tiếng. Trong Đèn Đen Trắng, chẳng thể nào đoán được ai đang nghe trộm.

Các căn hầm chứa toàn quần áo cũ của những người đến Đèn Đen Trắng để tìm sự thanh thản bằng cách uống nước trong hồ. Tất cả mọi thứ, từ giẻ rách của ăn xin cho đến lụa là, nhưng gấm của người giàu đều được tìm thấy ở đó. Một cô gái xấu xí cũng phải mặc quần áo xấu xí, cô quyết định như vậy và chọn một chiếc áo choàng nâu bạc màu rách te tua ở mép, một chiếc áo dài chùng mốc meo màu xanh lá đầy mùi cá và một đôi giày to sụ. Cuối cùng, cô giấu thêm một con dao ngắn.

Vì không cần phải vội nên cô quyết định đi đường dài tới Cảng Purple. Cô đi dọc cây cầu tới Hòn Đảo của Các Vị Thần. Cat vùng Kênh Rạch từng bán trai sò trong các ngôi đền ở đây mỗi khi Talea con gái Brusco đến tháng và phải nằm một chỗ. Một phần trong cô hy vọng sẽ gặp Talea đi bán hàng hôm nay, có thể là bên ngoài Warren nơi thờ tất cả các vị thần bị lãng quên, với những điện thờ nhỏ đìu hiu cô quạnh, nhưng ý nghĩ đó thật ngu ngốc. Trời hôm nay lạnh lẽo, và Talea không bao giờ thích dậy sớm như thế này. Bức tượng bên ngoài điện thờ có hình Tiểu Thư Mắt Ướt của Lys với những dòng nước mắt bạc khi cô gái xấu xí đi qua. Trong Vườn Cửa Gelenei có một cái cây mạ vàng cao tới 30 mét, với những chiếc lá làm bằng bạc tán. Ánh nến long lanh đằng sau những cửa sổ bằng kính chì trong căn sảnh gỗ của Lãnh chúa Harmony, thấp sáng vài chục loại bướm đủ màu sắc sặc sỡ.

Cô gái nhớ có một lần, Vợ Thủy Thủ đi dạo cùng cô và kể cho cô nghe những câu chuyện về những vị thần xa lạ của thành phố. "Kia là nhà của Đại

Mục Sư. Tòa tháp với ba tháp canh nhỏ kia là để vinh danh thần Trios ba đầu. Cái đầu thứ nhất ăn người chết, và những người được tái sinh xuất hiện ở cái đầu thứ ba. Ta không biết cái đầu thứ hai dùng để làm gì. Kia là Bãi Đá của thần Im Lặng, còn kia là lối vào mê cung của Người Vẽ Hoa Vằn. Chỉ những ai nghiêm túc học cách đi trong mê cung mới có thể tìm đường tới sự thông thái, các thầy tu của hội Hoa Vằn nói vậy. Phía ngoài, bên cạnh con kênh là đền thờ Aquan Bò Tót Đỏ. Cứ mười ba ngày, các thầy tu ở đó sẽ cắt cỏ một con bê trắng muốt và phân phát các tô tiết cho ăn xin."

Có vẻ tôi nay không phải ngày thứ mười ba; các bậc thang của Điện Bò Tót Đỏ trống không. Hai anh em thần Semosh và Selloso đang mơ màng trong hai ngôi đền đôi nằm đối diện nhau qua con Kênh Đen và nối với nhau bằng một cây cầu đá chạm khắc. Cô gái băng qua đó và đi xuống cầu cảng, sau đó đi qua Cảng Ragman và Thành Phố Chìm với những chóp nhọn và mái vòm chìm một nửa dưới nước.

Một nhóm thủy thủ người Lys lão đảo bước ra khỏi Cảng Hạnh Phúc khi cô đi qua, nhưng cô gái không nhìn thấy ả điểm nào cả. Con Thuyền đứng trơ trọi hiện ra trước mặt, chắc hẳn các diễn viên trong gánh hát vẫn còn đang say ngủ. Nhưng xa xa, trên cầu tàu bên cạnh một chiếc thuyền săn cá voi của Ibben, cô nhác trông thấy Tagganaro, người bạn cũ của Cat, đang tung qua tung lại một quả bóng với Casso, Vua Hải Cẩu, trong khi tên rạch túi mới nhất cộng tác với anh ta đang xử lý đám đông đứng xem. Khi cô dừng lại để xem và nghe ngóng một lát, Tagganaro liếc cô nhưng không nhận ra, nhưng Casso kêu lên và vỗ hai chân chèo vào nhau. Nó nhận ra mình, cô gái nghĩ, hoặc là nó ngửi thấy mùi cá. Cô vội vã tiếp tục lên đường.

Khi cô tới được Cảng Purple, ông già đang ngồi thu lu trong quán súp bên chiếc bàn quen thuộc, đếm một túi đồng xu và thương lượng với một thuyền trưởng. Tên lính gác cao gầy đang lảng vảng xung quanh. Tên tháp mập đang ngồi gần cửa, nơi hắn có thể nhìn rõ bất cứ ai bước vào. Chẳng sao cả. Cô cũng không định vào. Thay vào đó, cô ngồi trên chốc một cái cọc gỗ cách đó 20 thước. Con gió dữ dội giật áo choàng của cô bằng những ngón tay ma quỷ.

Ngay cả trong một ngày lạnh lẽo và ảm đạm như thế này, khu bến cảng vẫn rất đông đúc và nhộn nhịp. Cô thấy các thủy thủ đang lảng vảng tìm gái điếm,

và gái điếm cũng lảng vảng tìm thủy thủ. Hai tên cướp trong trang phục lộng lẫy nhưng nhàu nát đi qua, nghiêng ngả như đổ lên người nhau khi say xỉn đi qua cầu cảng, kiếm của họ rung leng keng bên sườn. Một thầy tu đỏ lướt qua, chiếc áo dài màu đỏ tươi xen đỏ thẫm của ông ta bay lật phật trong gió.

Phải gần đến trưa cô mới nhìn thấy người đàn ông cô đang đợi, một thuyền trưởng giàu có từng giao dịch với ông già ba lần trước đó, chính mắt cô trông thấy. To béo, đầu hói và vạm vỡ, ông ta mặc một chiếc áo choàng nặng bằng nhung lông đen viền lông thú và đeo một cái thắt lưng da màu nâu, bên trên trang trí hình mặt trăng và những ngôi sao màu bạc. Một tai nạn nào đó đã làm ông ta liệt một chân. Ông ta đi chậm chạp, người dựa vào một chiếc ba toong.

Ông ta sẽ được việc như bất cứ ai, thậm chí còn tốt hơn hầu hết mọi người, cô gái xấu xí quyết định. Cô nhảy từ trên cọc xuống và theo sau ông. Chỉ sau hơn chục bước, cô đã ở ngay phía sau người đàn ông, con dao ngón của cô đã sẵn sàng. Chiếc ví của ông ta nằm bên phải, được dắt trên thắt lưng, nhưng áo choàng của ông ta cản đường cô. Cô xòe con dao ra, động tác nhanh nhẹn và uyển chuyển, chỉ cần một nhát rạch lên phần lưng; và ông ta sẽ không cảm thấy gì cả. Roggo Đỏ hần sẽ mỉm cười khi thấy cô làm như vậy. Cô chọc tay vào chỗ hở, cắt chiếc ví bằng dao ngón, nắm lấy một vốc vàng...

Gã to lớn quay người. "Cái gì..."

Chuyển động làm tay cô vướng vào các vạt áo choàng của ông ta khi cô đang cố rút tay lại. Các đồng xu vương vãi quanh chân họ. "Kẻ trộm!" Người đàn ông to lớn giờ gậy lên định đánh cô. Cô đá vào cái chân bại liệt của ông ta, và chạy trốn, cô tình cờ lao qua một người mẹ trẻ bế con. Những đồng bạc tiếp tục tuột khỏi tay cô và nảy tung tung trên nền đất. Những tiếng hét "trộm, trộm" vang lên phía sau cô. Một chủ nhà trọ bụng phệ đi ngang qua tóm lấy cánh tay cô một cách vụng về, nhưng cô giật được ra, chạy qua một nhà thổ náo nhiệt tiếng cười, cảm cố tìm một con ngõ gần nhất.

Cat vùng Kênh Rạch biết quá rõ những con ngõ này, và cô gái xấu xí ghi nhớ. Cô chạy về bên trái, vọt qua một bức tường thấp, nhảy qua một con kênh nhỏ, và lên vào một cánh cửa không khóa của một nhà kho bụi bặm. Lúc này cô

không còn nghe thấy tiếng người đuổi theo, nhưng tốt nhất vẫn nên thận trọng. Cô ngồi chồm hổm đằng sau vài chiếc thùng gỗ thừa và chờ đợi, hai tay ôm đầu gối. Cô chờ gần một tiếng rồi mới quyết định ra ngoài khi cảm thấy an toàn. Cô trèo thẳng lên hông tòa nhà và đi dọc trên mái ra tận Kênh Các Anh Hùng. Lúc này, gã chủ thuyền chắc hẳn đã chuẩn bị xong tiền và chống gậy tập tễnh đi về phía cửa hàng bán súp. Có thể lão ta sẽ uống một bát súp nóng và phàn nàn với ông già về một con nhóc xấu xí cố ăn cắp túi tiền của lão.

Ông già tốt bụng đang đợi cô ở Đèn Đen Trắng. Ông ngồi bên bờ hồ trong ngôi đền; cô gái xấu xí ngồi cạnh ông và đặt một đồng xu lên miệng hồ giữa hai người họ. Đó là một đồng vàng, với hình con rồng ở một mặt và hình một vị vua ở mặt bên kia.

"Con rồng vàng của Westeros," ông già tốt bụng nói. "Mà sao cháu lại có được thứ này? Chúng ta không phải trộm cắp."

"Đó không phải là trộm cắp. Cháu lấy một xu của hắn, nhưng để lại đồng xu của chúng ta."

Ông già tốt bụng đã hiểu. "Và với đồng xu đó cộng với những đồng xu khác trong túi, hắn sẽ trả tiền cho một người. Sau đó, tìm người đàn ông sẽ nhanh chóng ngừng đập. Đúng vậy không? Thật đáng buồn!" Thầy tu nhặt đồng xu lên và ném nó xuống bể nước. "Cháu còn nhiều điều phải học lắm, nhưng chắc cũng không đến nỗi vô vọng." Đêm đó, họ trả lại cho cô bộ mặt của Arya Stark.

Họ còn đem cho cô cả một bộ quần áo, chiếc áo thụng mềm và dày của các thầy dòng, một bên đen một bên trắng. "Mặc cái này khi cháu ở đây," tu sĩ nói, "nhưng hãy nhớ rằng hiện tại cháu không cần dùng đến nó nhiều. Sáng mai cháu sẽ tới Izembaro để bắt đầu chuỗi ngày học việc. Dem theo bất cứ quần áo gì cháu thích từ căn hầm phía dưới. Đội bảo vệ thành phố đang tìm kiếm một cô gái xấu xí, thường hay la cà đến Cảng Purple, vì thế cháu có gương mặt mới là tốt nhất." Ông nâng cằm cô lên, xoay mặt cô theo hướng này rồi hướng kia, sau đó gật đầu. "Ta nghĩ lần này là một khuôn mặt xinh xắn. Xinh như bản chất của cháu vậy. Cháu là ai, hử nhóc?"

"Không ai cả," cô trả lời.

CERSEI

Trong đêm cuối cùng bị giam giữ, thái hậu không ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt, trong đầu ả lại dày đặc những hình ảnh tưởng tượng về ngày mai. Minh sẽ có lính canh, ả tự nhủ. Họ sẽ ngăn không cho đám đông lại gần. Sẽ không ai được phép chạm vào ta. Đại Chim sẽ đã hứa rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, ả vẫn sợ hãi. Trong ngày Myrcella lên thuyền tới Dorne, ngày cuộc bạo loạn bánh mì diễn ra, đội quân áo vàng được bố trí đứng dọc lộ trình đoàn người đi qua, nhưng đám dân đen vẫn phá vây xông vào xé Đại Tư Tế già béo ú thành từng mảnh và hãm hiếp Lollys Stokeworth đến mấy chục lần. Nếu một sinh vật mềm yếu, xanh xao, ngu ngốc, lại còn mặc quần áo kín mít như cô ta đã đủ để kích thích lũ động vật đó rồi, thì một thái hậu sẽ còn khiến chúng thêm khát đến nhường nào?

Cersei đi đi lại lại trong căn ngục, bồn chồn không yên như những con sư tử trong lồng ở Casterly Rock khi ả còn bé xít, tài sản kế thừa do ông nội để lại. ả và Jaime thường thách nhau trèo vào trong lồng, và một lần ả còn dám thò tay vào giữa hai chân song để chạm vào một trong hai con mãnh thú màu vàng nâu vĩ đại. ả luôn dũng cảm hơn em trai mình. Con sư tử quay đầu và nhìn ả với đôi mắt vàng mở to. Sau đó nó liếm ngón tay ả. Lưỡi con vật thô ráp như cây giũa, nhưng ngay cả như vậy ả vẫn không rút tay lại, cho đến khi Jaime nắm lấy vai ả và giật ra.

"Đến lượt em," sau đó ả nói với cậu em sinh đôi. "Chị thách em dám giật cái bờm của nó đấy." Nhưng Jaime không dám làm. Người cầm kiếm đáng lẽ phải là ta, chứ không phải cậu ấy.

ả run rẩy đi đi lại lại trên đôi chân trần, một chiếc chăn mỏng quấn quanh vai. ả lo lắng cho ngày mai. Chỉ tới mai thôi mọi chuyện sẽ kết thúc. Chỉ cần đi một đoạn ngắn và ta sẽ về nhà, trở về với Tommen, về điện của ta trong pháo đài Maegor. Chú ả nói đó là cách duy nhất để cứu ả. Nhưng liệu có phải không? ả không tin tưởng chú của mình, cũng như không thể tin tưởng Đại Tư Tế. Ta vẫn có thể từ chối. Ta vẫn có thể đòi chứng minh sự trong sạch của mình bằng xét xử.

Nhưng ả không dám để Thất Diện Giáo phán quyết mình như Margaery Tyrell định làm. Bông hồng nhỏ sẽ có lợi khi dùng hình thức đó, nhưng Cersei không có nhiều bạn bè trong đám nữ tu và chim sẻ quanh Đại Tư Tế mới này. Hi vọng duy nhất của ả là xét xử bằng một uận đấu, và để làm điều đó, ả cần có một đấu sĩ.

Nếu Jaime chưa bị mất tay...

Nhưng con đường đó chẳng dẫn tới đâu cả. Tay cầm kiếm của Jaime đã mất, và anh ta cũng vậy, biến mất với ả đàn bà tên Brienne, đầu đó ở vùng ven sông. Thái hậu phải tìm một người bảo vệ mới, hoặc cuộc thử thách ngày hôm nay sẽ là việc dễ nhất ả có thể làm. Kẻ thù đang buộc ả tội phản nghịch. ả phải về được với Tommen, bằng bất cứ giá nào. Thằng bé yêu quý ta. Nó sẽ không chối bỏ mẹ mình. Joff cứng đầu và khó đoán, nhưng Tommen là thằng bé ngoan, một vị vua bé con tốt bụng. Thằng bé sẽ làm theo những gì được sai bảo. Nếu ở lại đây, đòi ả sẽ tiêu tùng, và cách duy nhất để trở về Tháp Đỏ là đi bộ. Đại Chim sẻ rất cứng đầu, và Ser Kevan không chịu động một ngón tay đến ông ta.

"Hôm nay ta sẽ không sao hết," Cersei nói khi tia sáng đầu tiên của ngày mới hắt vào cửa sổ. "Chỉ có danh dự của ta là bị sỉ nhục thôi." Những từ ngữ rỗng tuếch vang bên tai ả. Có lẽ Jaime vẫn chưa đến. ả tưởng tượng ra anh đang cưỡi ngựa trong màn sương buổi sớm, bộ giáp vàng sáng chói trong ánh mặt trời lúc bình minh. Jaime, nếu chàng thực sự yêu thương ta...

Khi các cai ngục đến, Septa Unella, Septa Moelle và Septa Scolera dẫn đầu đoàn người. Đi cùng với họ là bốn giáo sinh và hai chị em quản sinh tử. Hình ảnh hai chị em quản sinh tử trong bộ đồ màu xám làm thái hậu đột nhiên kinh hãi. Tại sao họ lại ở đây? Ta chuẩn bị chết chẵn? Chị em quản sinh tử trông nom xác chết. "Đại Tư Tế đã hứa sẽ không ai làm hại ta cơ mà."

"Đúng vậy." Septa Unella gọi các giáo sinh lại. Họ đem theo xà phòng, một chậu nước ấm, một chiếc kéo và một con dao cạo dài. Hình ảnh đồng sắt thép làm ả rùng mình. Họ định cạo đầu ta. Thêm một chút nhục nhã, cũng chỉ như thêm một quả nho trong bát cháo thôi. ả sẽ không cầu xin để chúng được hạ hê. Ta là Cersei Nhà Lannister, một con sư tử của thành Rock, thái hậu chính

đáng của Bảy Phụ Quốc, con gái Tywin Lannister. Và tóc có thể mọc lại.
"Làm nhanh đi," ả nói.

Ả lớn tuổi hơn trong hai chị em quân sinh tử cầm chiếc kéo lên. Hả là một thợ cạo chuyên nghiệp; nhiệm vụ của cô ta thường là vệ sinh sạch sẽ những cái xác của quý tộc bị giết trước khi trả chúng lại cho người thân, và tỉa râu, cắt tóc là một phần công việc. Người phụ nữ cạo đầu thái hậu trước. Cersei ngồi im như tượng đá, nghe tiếng kéo lách cách. Từng lọn tóc vàng rơi xuống sàn nhà. Ả không có điều kiện chăm sóc nó cẩn thận khi bị nhốt trong nhà ngục này, nhưng ngay cả khi rối rắm và bẩn thỉu, tóc ả vẫn sáng lên khi ánh nắng chiếu vào. Chiếc vương miện của ta, thái hậu nghĩ. Chúng đã lột chiếc vương miện kia ra khỏi đầu ta, giờ chúng còn lấy nốt cả cái này nữa. Khi những lọn tóc xoắn chặt đóng quanh chân ả, một trong các giáo sinh xoa xà phòng lên đầu ả và người phụ nữ cạo nốt chân tóc bằng con dao cạo.

Cersei cứ hy vọng mọi việc kết thúc ở đó, nhưng không. "Thái hậu hãy cởi váy ra," Septa Unella ra lệnh.

"Ồ đây á?" Thái hậu hỏi. "Tại sao?"

"Chúng tôi phải xén sạch lông mới được."

Xén, ả nghĩ, giống như xén lông một con cừu. Ả lột mạnh cái áo qua đầu và quăng xuống nền nhà. "Cứ việc làm những gì các người thích."

Sau đó lại là xà phòng, nước ấm và dao cạo. Lông nách được cạo tiếp theo, rồi đến chân, và cuối cùng là chỏm lông vàng óng mượt trên mu. Khi người phụ nữ quân sinh tử lướt chiếc dao cạo giữa hai chân ả, Cersei nhớ lại tất cả những lần Jaime quỳ xuống ngay nơi bà ta đang quỳ, đặt những nụ hôn nóng bỏng vào bên trong đùi ả làm ả ướt nhẹp. Nụ hôn của chàng lúc nào cũng ấm áp. Còn chiếc dao cạo thì lạnh như băng.

Khi mọi thứ xong xuôi, ả trở nên mong manh trần trụi như bất kỳ người phụ nữ yếu đuối nào. Đến một sợi lông cũng không có để che chắn. Tự nhiên ả khẽ bật cười, cảm giác trống trải và cay đắng.

"Người thấy việc này thú vị lắm sao?" Septa Scolera nói. "Đâu có," Cersei trả lời. Nhưng một ngày nào đó ta sẽ rút lưỡi người ra bằng kim nóng, và lúc đó mới là khoảnh khắc thú vị.

Một trong các giáo sinh mang áo choàng đến cho ả, một chiếc áo trắng mềm của septa để ả che thân khi đi từ trên tháp xuống và qua điện thờ, để những người đến thờ cúng mà họ gặp trên đường sẽ không phải nhìn thấy da thịt lồ lộ của ả. Thất Diện Thần ơi, bọn chúng mới giả nhân giả nghĩa làm sao. "Ta có được đi xăng đan không?" ả hỏi. "Ngoài đường phố rất bẩn."

"Bẩn mấy cũng không bằng tội lỗi của thái hậu," Septa Moelle nói. "Đại Tư Tế đã ra lệnh rằng thái hậu phải xuất hiện trong hình hài mà các vị thần ban cho. Khi mới từ trong bụng mẹ chui ra, người có đi dép không?"

"Không, thưa septa," thái hậu miễn cưỡng nói.

"Vậy thì người có câu trả lời rồi đây."

Một hồi chuông bắt đầu ngân lên. Những ngày tháng cầm tù dài đằng đẳng của thái hậu sắp đến hồi kết thúc. Cersei kéo chiếc áo chặt hơn, sung sướng vì hơi ấm của nó. "Chúng ta đi thôi," ả nói. Đầu kia thành phố, con trai ả đang đợi. Khởi hành càng sớm, ả sẽ càng chóng được gặp con trai hơn.

Những bậc thang đá thô ráp cào lên lòng bàn chân Cersei Lannister khi ả đi xuống. ả đến Đại Điện Baelor trong tư thế một thái hậu ngồi trong kiệu. ả rời khỏi đây trên đôi chân trần và không mảnh vải che thân. Nhưng ta đang rời khỏi đây. Đó mới là điều quan trọng.

Tiếng chuông ngân nga như bài hát, triệu tập cư dân trong thành phố đến chứng kiến nỗi nhục nhã của ả. Đại Điện Baelor chật cứng những kẻ mộ đạo đến phục dịch, những lời cầu nguyện của họ vọng lên mái vòm phía trên, nhưng sự xuất hiện của thái hậu cùng đám người áp giải khiến không gian đột nhiên im bật, hàng nghìn con mắt đổ dồn vào ả khi ả bước dọc lối đi, qua nơi đặt quan tài của cha ả sau khi ông bị sát hại. Cersei đi lướt qua tất cả bọn chúng, không nhìn trái cũng không nhìn phải. Đôi chân trần của ả giẫm lạch bạch xuống nền đá cẩm thạch lạnh lẽo. ả cảm nhận được những ánh mắt.

Phía sau các điện thờ, Thất Diện Thần cũng đang dõi theo.

Trong Sảnh Đèn, mười hai người trong nhóm Con Trai Thần Chiến Binh đang đợi ả, áo choàng cầu vòng rủ xuống sau lưng. Pha lê dính trên chiếc mũ vĩ đại của họ sáng lên lấp lánh trong ánh đèn. Giáp của họ làm bằng bạc đánh bóng như gương, nhưng ả biết mỗi người đều mặc áo dệt bằng tóc phía trong. Những chiếc khiên có hình điều được trang trí giống nhau: một thanh kiếm pha lê phát sáng trong bóng tối, huy hiệu cỡ đại của đám dân đen trong nhóm Kiếm.

Đội trưởng quỳ xuống trước mặt ả. "Thái hậu còn nhớ thần là ai không? Thần là Ser Theodan Trung Thực, và Đại Tư Tế đã trao cho thần quyền chỉ huy đội hộ tống người. Thần và các anh em sẽ đưa người qua thành phố an toàn."

Cersei nhìn mặt những người phía sau anh ta một lượt. Và cậu ta ở đó: Lancel, em họ ả, con trai Ser Kevan, kẻ từng thổ lộ yêu thương ả trước khi quyết định hấn yêu các vị thần hơn. Ruột thịt của ta, cũng là kẻ phản bội ta. ả sẽ không quên hẳn. "Đứng lên đi, Ser Theodan. Ta đã sẵn sàng."

Viên hiệp sĩ đứng dậy, quay người và giơ một tay lên. Hai người phía sau tiến về phía cửa tòa tháp và đẩy chúng bật mở, Cersei bước ra ngoài trời, chớp mắt dưới ánh nắng như con chuột chũi mới chui ra khỏi hang.

Một cơn gió lồng lộng thổi làm gấu áo của ả đập phàn phật vào chân. Không gian sáng sớm đậm đặc những thứ mùi tanh tươi quen thuộc của Vương Đô. ả hít lấy mùi chua của rượu, mùi bánh mỳ nướng, cá thối và phân, mùi khói, mồ hôi và nước đái ngựa. Những mùi hương ngọt ngào chẳng bông hoa nào có thể sánh bằng. Cúi mình trong chiếc áo choàng, Cersei dừng lại trên đỉnh cầu thang cẩm thạch trong khi đội Con Trai Thần Chiến Binh lập thành vòng tròn quanh ả.

Đột nhiên, ả nhớ ra mình đã từng đứng ở ngay chỗ này, trong ngày Lãnh chúa Eddard Stark bị chặt đầu. Việc đó không có trong kế hoạch. Joffrey ra phải tha tội cho ông ta và đưa ông ta đến Tường Thành. Con trai cả của Stark sẽ thay cha làm lãnh chúa Winterfell, nhưng Sansa sẽ phải ở lại triều đình làm con tin. Varys và Ngón út đã vạch rõ các điều khoản, và Ned Stark phải nuốt

cái danh dự quý báu của ông ta xuống, thú nhận tội phản bội để cứu lấy cái đầu rồng tuếch ngu đần của cô con gái nhỏ. Lẽ ra ta đã có thể sắp xếp cho Sansa một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Một cuộc hôn nhân với Nhà Lannister. Tất nhiên không phải với Joff, nhưng có thể Lancel sẽ phù hợp, hoặc các em của hắn. Petyr Baelish từng đề nghị được cưới con bé, ả nhớ lại, nhưng tất nhiên đó là điều không thể; ông ta có xuất thân quá thấp hèn. Nếu Joff làm tốt theo những gì được sai bảo thì Winterfell đã không bao giờ phải vướng vào chiến tranh, và cha đã không phải đối phó với các em trai của Robert.

Thay vào đó, Joff ra lệnh chặt đầu Stark, và Lãnh chúa Slynt cùng Ser Ilyn Payne nhanh chóng làm theo. Ngay ở kia, thái hậu nhớ lại và nhìn chăm chăm vào đó. Janos Slynt nắm tóc, nhắc đầu Ned Stark lên trong khi máu ông ta nhỏ xuống bậc thềm, và sau đó chẳng còn đường quay lại.

Những ký ức dường như quá xa xôi. Joffrey đã chết, và tất cả các con trai Nhà Stark cũng vậy. Ngay cả cha cũng đã qua đời. Và giờ ả đứng ở đây, trên những bậc thềm của Đại Điện một lần nữa, chỉ là lần này đám đông sẽ chăm chú nhìn ả, chứ không phải Eddard Stark.

Quảng trường lát đá cẩm thạch rộng phía dưới đông đúc chẳng kém gì ngày Stark qua đời. Nhìn chỗ nào thái hậu cũng thấy những đôi mắt. Có vẻ số lượng đàn ông và đàn bà trong đám đông ngang ngửa nhau. Một số người cho con cái ngồi lên vai. Ăn mày, trộm cắp, chủ quán rượu, dân buôn, thợ thuộc da, chăn ngựa, diễn viên kịch câm, lũ điếm rẻ tiền, mọi thể loại cặn bã của xã hội đều ra đây xem thái hậu bị bề mặt như thế nào. Và trà trộn giữa họ là hội Anh Em Nghèo, những sinh vật râu ria lông lá, bẩn thỉu, tay cầm giáo và rìu, trên người là những mảnh giáp lồi lõm, giáp xích gỉ sét và áo da nứt nẻ bên dưới lớp áo choàng bằng vải thô tẩy trắng in hình ngôi sao bảy cánh của Thất Điện Giáo. Đội quân rách rưới của Đại Chim sẻ.

Một phần trong ả vẫn mong mỏi Jaime xuất hiện và cứu ả khỏi sự sỉ nhục này, nhưng ả không thấy người em sinh đôi của mình đâu. Chú ả cũng vậy. ả không ngạc nhiên về điều đó. Ser Kevan đã nói rõ quan điểm của ông trong lần gặp gần đây nhất; nỗi nhục của ả không được gây tổn hại đến thanh danh của Casterly Rock. Hôm nay sẽ không có con sư tử nào đi cùng ả. Thử thách này là của ả và riêng ả mà thôi.

Septa Unella đứng bên phải, Septa Moelle bên trái, Septa Scolera đứng đằng sau. Nếu thái hậu bỏ trốn hay không chịu đi, ba mẹ già sẽ kéo ả trở lại, và lần này, họ sẽ không bao giờ cho ả rời nhà ngục nữa.

Cersei ngẩng đầu lên. Phía trên quảng trường, đằng sau một biển những con mắt đói khát, những cái mồm há hốc và những khuôn mặt bẩn thỉu, phía bên kia thành phố, đồi Aegon vươn cao ở đằng xa, những tòa tháp, tường thành của Tháp Đỏ hồng lên rực rỡ trong ánh bình minh. Quảng đường không xa lắm. Một khi đến được cổng thành, tất cả những gì tồi tệ, khó khăn nhất sẽ qua đi. ả sẽ lại được ở bên con trai. ả sẽ có một đứa squire. Chú ả đã hứa như vậy. Tommen đang đợi ta. Ông vua nhỏ của ta. Ta làm được. Ta phải làm được.

Septa Unella bước lên phía trước. "Một kẻ tội lỗi đã đến trước mặt người," ả tuyên bố. "Cô ấy là Cersei Nhà Lannister, thái hậu, mẹ của vua Tommen, góa phụ của vua Robert. Cô ấy đã thú nhận tội danh thông dâm và dối trá vô cùng trầm trọng."

Septa Moelle tiến lên đứng bên phải thái hậu. "Kẻ tội đồ này đã thú nhận mọi tội lỗi của mình và cầu xin được tha thứ. Đại Tư Tế đã lệnh cho cô ấy phải chứng tỏ sự ăn năn của mình, bằng cách từ bỏ tất cả danh dự và sự khôn ngoan, phơi bày bản thân như lúc được các vị thần tạo ra, trước con mắt của tất cả mọi người trong thành phố."

Septa Scolera kết thúc. "Bây giờ, kẻ tội lỗi này sẽ ra trước mặt mọi người với trái tim hối lỗi, không có bất kỳ bí mật hay điều khuất tất nào, trần trụi trước con mắt của người thường và thần linh, để bắt đầu cuộc điều hành đền tội."

Cersei mới chỉ có 1 tuổi khi ông ả qua đời. Việc đầu tiên cha ả làm khi kế nhiệm là đuổi người thiếp hèn mọn, ham tiền hám của cha ông ra khỏi Casterly Rock. Ông tước hết lựa là, gả vợ mà Lãnh chúa Tytos ban tặng cho bà ta, tất cả các món trang sức, sau đó lột trần người phụ nữ và điệu bà ta dọc phố Lannisport, để cả phương tây thấy rõ bà ta là ai.

Tuy nhiên, ả còn quá nhỏ để chứng kiến quang cảnh ấy, sau này lớn lên,

Cersei mới được nghe kể lại từ miệng các thợ giặt và lính canh, những người từng có mặt ở đó. Họ nói về việc bà ta khóc lóc van xin, bám lấy quần áo một cách tuyệt vọng như thế nào khi bị lột trần, và nỗ lực dùng tay che ngực, che hạ bộ ra sao khi phải trần truồng, tập tễnh trên phố bằng chân đất. "Cô ta trước đó mới kiêu căng, ngạo mạn làm sao," ả nhớ lại lời một tên lính gác, "kiêu kỳ đến mức mọi người nghĩ cô ta đã quên mình xuất thân từ chốn bùn lầy. Một khi lột hết quần áo trên người, cô ta trông cũng giống như mọi con điếm khác."

Nếu Ser Kevan và Đại Chim sẽ nghĩ có thể làm điều tương tự với ả thì họ đã rất nhầm. ả mang dòng máu của Lãnh chúa Tywin. Ta là con sư tử cái. Ta sẽ không cúi mình trước chúng.

Thái hậu giữ chiếc áo choàng khỏi người.

Ả lột trần cơ thể bằng một cử động nhẹ nhàng, uyển chuyển, như thể ả đang ở trong dinh thự của mình, cởi đồ chuẩn bị tắm, không có ai nhìn thấy ngoại trừ các hầu gái. Khi cơn gió lạnh lẽo chạm vào da thịt, ả run lên lập cập. ả phải cố hết sức mới không dùng tay che người, giống như con điếm của ông ả đã làm. Hai bàn tay ả nắm chặt lại thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào gan bàn tay. Bọn chúng đang nhìn ả, những con mắt đói khát. Nhưng bọn chúng thấy gì? Ta xinh đẹp, ả tự nhủ. Jaime đã nói với ả như vậy bao nhiêu lần rồi nhỉ? Ngay cả Robert cũng khẳng định điều đó khi ông ta say xỉn quay về giường làm tình với ả.

Tuy nhiên, họ cũng nhìn Ned Stark theo cách như vậy.

Ả phải tiến lên. Trần truồng, nhẵn nhụi, chân đất, Cersei từ từ bước xuống những bậc thang cẩm thạch rộng. Tay chân ả nổi da gà. ả ngẩng cao đầu, đúng phong cách của một thái hậu, và đoàn tùy tùng tản ra phía trước. Hội Anh Em Nghèo đẩy mọi người sang hai bên để mở đường, trong khi hội Kiếm dàn ra hai bên ả. Septa Unella, Septa Scolera và Septa Moelle đi theo. Đằng sau họ là các nữ giáo sinh trong trang phục trắng.

"Con điếm!" Ai đó hét. Giọng một phụ nữ. Phụ nữ luôn là những kẻ độc ác nhất khi kết tội một người phụ nữ khác.

Cersei phớt lờ cô ta. Sẽ còn nhiều hơn và tệ hơn thế. Những sinh vật này chẳng có niềm vui gì trong cuộc sống, ngoài việc nhạo báng những kẻ hơn mình. Ả không thể bắt chúng im mồm được, vì thế ả giả vờ như không nghe thấy gì. Ả cũng không nhìn thấy gì. Ả sẽ chăm chăm nhìn về đời Aegon ở đầu kia thành phố, nhìn những ngọn tháp của Tháp Đỏ nhô lên lấp lánh trong ánh nắng. Ở đó ả sẽ được cứu giúp, nếu chú ả thực hiện đúng như trong thỏa thuận.

Ông ta muốn ta bị thế này. Ông ta và Đại Chim sẻ. Chắc chắn cả bông hồng nhỏ nữa. Ta có tội và phải đền tội, phải điểu hành trong nhục nhã trước con mắt của mọi kẻ ăn xin trong thành phố. Bọn chúng tưởng điều đó sẽ đập tan niềm kiêu hãnh của ta, sẽ kết liễu ta, nhưng chúng đã nhầm.

Septa Unella và Septa Moelle đi ngang hàng với ả, còn Septa Scolera hấp tấp phía sau, vừa đi vừa rung chuông. "Hồ thẹn," mẹ già ngân nga, "kẻ tội đồ đáng hổ thẹn, hổ thẹn, hổ thẹn." Đâu đó ở phía bên phải, một giọng khác vang lên đối nghịch hẳn với giọng của bà già, tiếng rao của một cậu nhóc nướng bánh, "Bánh thịt, ba xu, bánh thịt nóng đây." Nền đá cẩm thạch dưới chân lạnh lẽo và trơn láng, Cersei phải bước rất cẩn thận vì sợ ngã. Họ đi qua bên dưới tượng Baelor Thần Thánh đang đứng cao ngạo và bình thản trên chân đế, mặt ông toát lên vẻ nhân từ. Nhìn ông ta, chẳng ai có thể biết được ông ta từng ngu ngốc như thế nào. Triều đại Targaryen tạo ra những vị vua có tốt, có xấu, nhưng không ai được yêu quý như Baelor, vị vua thầy tu dịu dàng và mộ đạo, kẻ yêu thương dân chúng lẫn các vị thần như nhau, nhưng lại bỏ tù chính các chị gái mình. Thật là một kỳ tích khi bức tượng không vỡ vụn trước bộ ngực trần của ả. Tyrion thường nói vua Baelor kính hãi trước hình ảnh của quý của chính mình. Một lần, ông ta còn đuổi hết lũ điếm ra khỏi Vương Đô, ả nhớ lại. Sách sử nói ông ta cầu nguyện cho họ khi họ bị đẩy ra khỏi cổng thành, nhưng ông không muốn nhìn thấy họ.

"Đĩ điếm," một tiếng thét vang lên. Một phụ nữ nữa. Có cái gì đó từ đám đông bay ra. Là rau thối. Nâu xỉn và chảy nước, nó bay trúng đầu ả và rơi bệt xuống chân một người trong hội Anh Em Nghèo. Ta không sợ. Ta là sư tử cái. Ả tiếp tục bước. "Bánh nóng đây," thằng nhóc nướng bánh tiếp tục rao. "Ai mua bánh nóng nào." Septa Scolera rung chuông và hát, "Kẻ tội đồ đáng

hồ thẹn, hồ thẹn, hồ thẹn." Hội Anh Em Nghèo đi phía trước họ, dùng khiên đẩy đám đàn ông sang hai bên, đứng thành rào chắn để mở một lối đi nhỏ. Cersei đi theo sự dẫn dắt của họ, đầu ả ngẩng cao, mắt nhìn xa xăm. Với mỗi bước đi, Tháp Đỏ lại ở gần hơn. Với mỗi bước đi, ả tiến sát hơn đến con trai và sự cứu tế.

Quãng đường đi qua quảng trường như dài hàng thế kỷ, nhưng cuối cùng đã cảm thạch cũng nhường chỗ cho sỏi cuội dưới chân, các hàng quán, chuồng ngựa, nhà dân ở khắp nơi xung quanh, và họ bắt đầu từ trên đồi Visenya đi xuống.

Đoạn này họ đi với tốc độ khá chậm. Đường đi hẹp và dốc, đám đông lại đứng chật kín hai bên. Hội Anh Em Nghèo xô những kẻ cản đường, cố đẩy họ sang hai bên nhưng họ chẳng có chỗ nào để tránh, trong khi đám đông ở phía sau xô ngược lại. Cersei cố ngẩng cao đầu, nhưng lại giẫm phải thứ gì đó trơn và ướt làm ả trượt chân. ả suýt ngã, nếu không nhờ có Septa Unella giữ lấy cánh tay và kéo ả đứng dậy. "Thái hậu nên để ý đường đi một chút."

Cersei giật tay ra. "Được rồi, septa," ả nói với giọng nhu mì, dù ả đang giận dữ muốn hét lên. Thái hậu tiếp tục đi, trên người chẳng có gì ngoài da gà nổi lên và niềm kiêu hãnh. ả tìm kiếm Tháp Đỏ, nhưng giờ nó đang bị những ngôi nhà gỗ cao ở hai bên che khuất. "Hồ thẹn, hồ thẹn," Septa Scolera hát, tiếng chuông của bà ta kêu leng keng. Cersei cố bước nhanh hơn, nhưng lại đâm sầm vào lưng đám vệ binh Sao ở trước mặt và phải đi chậm lại. Một người đàn ông phía trước đang bán thịt nướng xiên trên một chiếc xe đẩy, đoàn rước phải dừng lại để hội Anh Em Nghèo dẹp hăn sang một bên. Cersei thấy những xiên thịt trông giống thịt chuột, nhưng mùi của nó đượm trong không khí, và đến khi đường đủ quang để tiếp tục đi, ả thấy một nửa số đàn ông đứng quanh đang nhăm nháp những xiên thịt trên tay. "Muốn ăn không, thái hậu?" Một gã hét lớn. Đó là một gã to cao, lực lưỡng và cục súc với đôi mắt lợn, cái bụng khổng lồ và bộ râu rậm bù xù khiến ả nhớ đến Robert. Khi ả kinh tởm quay đi, hăn ném xiên thịt vào người ả. Nó đập trúng chân ả và rơi xuống đường, chỗ thịt nướng dở để lại một vệt mỡ và máu dài trên dùi ả.

Tiếng gào thét ở đây có vẻ to hơn ở trên quảng trường, có lẽ bởi đám đông ở gần hơn rất nhiều. "Con điếm" và "tội đồ" là những từ thông dụng nhất,

nhưng họ cũng ném lên ả những từ như "loạn luân", "chó cái" và "phản nghịch", thỉnh thoảng ả lại nghe thấy ai đó hô tên Stannis hoặc Margaery. Lốp sỏi dưới chân bản khủng khiếp, không gian quá hẹp nên thái hậu không thể đi vòng để tránh vũng nước. Chẳng ai chết vì ướt chân cả, ả tự nhủ. ả muốn tin rằng đó chỉ là nước mưa, nhưng cũng rất có thể là nước đái ngựa.

Rác rưởi tiếp tục được ném xuống rào rào từ trên các cửa sổ và ban công: quả thối, vại bia, trứng ung bốc mùi lưu huỳnh tanh tưởi khi chúng rơi xuống đất và nát bét. Rồi một kẻ nào đó ném một con mèo chết vào hội Anh Em Nghèo và Con Trai Thần Chiến Binh. Cái xác rơi xuống sỏi lát đường mạnh đến nỗi nó vỡ toác ra, hai chân sau đứt rời, ruột và giò bay ra tung tóe.

Cersei bước tiếp. Ta mù và điếc, còn chúng chỉ là lũ sâu bọ, ả tự nhủ. "Hỗ thẹn, hỗ thẹn," septa hát. "Hạt dẻ, hạt dẻ rang nóng đây," một người bán hàng rong nói. "Vì con chó cái thái hậu," một gã say trịnh trọng tuyên bố từ ban công trên đầu và giờ cốc ra chúc mừng một cách giấu cợt. "Tất cả hãy uống mừng cặp vú hoàng gia nào!" Lời nói gió bay, Cersei nghĩ. Lời nói không thể làm hại ta.

Được nửa đường từ đồi Visenya xuống, thái hậu trượt chân ngã lần đầu tiên, rất có thể là vì phân. Khi Septa Unella kéo ả đứng dậy, đầu gối ả sứt sẹo và chảy máu. Một tràng cười độc ác rộ lên từ đám đông, một gã đàn ông nào đó hét đề nghị sẽ hôn lên đó, và ả sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Cersei ngoảnh lại nhìn phía sau. ả vẫn nhìn thấy mái vòm lớn và bảy ngọn tháp pha lê của Đại Điện Baelor trên đỉnh đồi. Mình mới chỉ đi được một đoạn ngắn thế thôi sao? Tội tệ hơn, một trăm lần tệ hơn, là ả không nhìn thấy Tháp Đỏ đâu nữa. "Đâu... đâu rồi... ?"

"Thái hậu." Đội trưởng đội hộ tống tiến lên bên cạnh ả. Cersei đã quên mất tên hắn. "Người phải tiếp tục đi. Đám đông đang trở nên kích động."

Đúng vậy, ả nghĩ. Kích động. "Ta không sợ..."

"Người nên sợ đi." Gã nắm lấy cánh tay và kéo ả đi. ả khập khiễng đi xuống chân đồi - cứ thế đi xuống, đi xuống - nhả mặt với mỗi bước chân, ả cứ để hắn đỡ mình. Lẽ ra người bên cạnh ta phải là Jaime. Chàng sẽ rút kiếm vàng

ra chém, mở đường cho ả qua giữa đám đông, móc mắt bất cứ kẻ nào dám nhìn ả.

Đá lát đường nứt nẻ, khắp khềnh và trơn trượt, đâm vào lòng bàn chân ả cứng ngắc. ả giẫm vào thứ gì đó sắc nhọn, một hòn đá hoặc một mảnh sành vỡ. Cersei thốt lên vì đau. "Tôi đã xin bà một đôi xăng đan rồi," ả quát Septa Unella. "ít nhất bà cũng phải cho tôi một đôi dép chứ." Tên hiệp sĩ xóc cánh tay ả một lần nữa, như thể ả là một đứa hầu gái nhà quê tầm thường. Hắn quên mất ta là ai rồi sao? ả là thái hậu của Westeros; hắn không có quyền đặt bàn tay thô kệch kia lên người ả.

Gần dưới chân đồi, sườn đồi thoải dần và đường phố bắt đầu rộng ra. Cersei lại nhìn thấy Tháp Đỏ một lần nữa, sáng lấp lánh màu đỏ thẫm trong ánh mặt trời trên đỉnh đồi Aegon. Ta phải tiếp tục bước. ả giằng người ra khỏi nắm tay của Ser Theodan. "Không cần phải kéo, ser." ả tập tễnh đi lên, để lại một vệt dài những dấu chân dính máu trên đá phía sau.

ả giẫm lên bùn, lên phân, bàn chân chảy máu, nổi gai ốc và tập tễnh. Âm thanh xôn xao lên xung quanh ả. "Vú vợ tao còn đẹp hơn của cô ta," một người đàn ông hét lớn. Một người đánh xe chửi thề khi hội Anh Em Nghèo yêu cầu chiếc xe của ông ta tránh đường. "Kẻ tội đồ đáng hổ thẹn, hổ thẹn, hổ thẹn các septa khấn làm rằm." "Nhìn cái này này," một ả điếm từ trên cửa sổ một nhà thổ gọi xuống, tay tốc váy lên cho đám đàn ông phía dưới xem, "số đàn ông từng đâm vào nó chẳng bằng một nửa so với của cô ta." Tiếng chuông kêu leng keng, leng keng, leng keng. "Đó không thể là thái hậu được," một cậu nhóc nói, "trông bà ta già nua như mẹ mình ấy." Đây là sự trừng phạt cho tội lỗi của ta, Cersei tự nhủ. Ta gây nên những tội lỗi ghê tởm, và ta phải chuộc tội. Việc này sẽ nhanh chóng kết thúc, ta sẽ sớm bỏ lại mọi thứ phía sau, và khi đó ta có thể quên hết mọi thứ.

Thái hậu bắt đầu thấy những khuôn mặt quen thuộc. Một gã hói với tóc mai rậm rạp hai bên má nhúu mày nhìn xuống từ trên cửa sổ, giống hệt cách nhúu mày của cha ả, và trong giây lát trông hắn giống Lãnh chúa Tywin đến mức ả trượt chân. Một cô gái trẻ ngồi dưới một vòi phun nước, người ngòm ướm đầm, mắt nhìn ả chằm chằm; cái nhìn như buộc tội của Melara Hetherspoon. ả thấy Ned Stark, bên cạnh ông ta là cô con gái nhỏ Sansa với mái tóc màu

mật ong và con chó xám lông xù, rất có thể là con sói của cô ta. Mọi đứa trẻ luôn lách trong đám đông đều biến thành Tyrion em trai ả, giấu cột ả như khi hắn từng giấu cột trước cái chết của Joffey. Và trong đám đông còn có cả Joff, con trai ả, đứa con đầu lòng của ả, thằng bé đẹp đẽ sáng ngời với những lọn tóc quăn vàng óng và nụ cười dễ thương, đôi môi nó thật đẹp, thằng bé...

Ả ngã lần thứ hai.

Ả run rẩy như chiếc lá khi họ kéo ả đứng lên. "Làm ơn," ả nói. "Đức mẹ nhân từ. Con đã nhận tội rồi mà."

"Đúng là thái hậu nhận tội rồi," Septa Moelle nói, "Nhưng đây là sự đền tội."

"Không còn xa nữa đâu," Septa Unella nói. "Thấy không?" Bà ta chỉ. "Lên đỉnh đồi kia là xong."

Lên đỉnh đồi. Thế là xong. Đúng vậy. Họ đang ở dưới chân đồi Aegon, tòa lâu đài ở phía trên.

"Đĩ điếm," ai đó hét. "Loạn luân," một giọng nói khác thêm vào. "Thật kinh tởm!"

"Muốn mút thử thứ này không, thái hậu?" Một gã đàn ông trong chiếc tạp dề đồ tể lôi của quý ra khỏi quần và nhả nhổ cười. Không sao cả. Ả sắp về đến nhà rồi.

Cersei bắt đầu trào.

Thực ra, những tiếng cười nhạo và hò hét ở đây kinh khủng hơn. Ả không phải điểu qua Flea Bottom nên dân chúng ở đó đã tụ tập dưới chân đồi Aegon để xem màn trình diễn. Những khuôn mặt lộ ra liếc ả từ đằng sau hàng khiên và giáo của hội Anh Em Nghèo. Trông chúng thật méo mó, quái dị và tởm lợm. Lợn và trẻ con trần truồng vây dưới chân ả, người ăn xin què quặt và lũ móc túi đông như gián. Ả thấy những gã đàn ông mài răng nhọn hoắt, những mụn già có bướu trên cổ to như cái đầu, một ả điếm quần một con rắn vĩ đại nhiều màu quanh ngực và vai, một người đàn ông hai má và trán đầy vết

thương chảy mủ xám. Chúng nhả nở cười, liếm môi và hú hét khi ả tập tễnh đi qua, ngực ả phập phồng khi ả cố gắng trèo lên. Một số người hét những lời đề xuất khiếm nhã, những kẻ khác sỉ nhục. Lời nói gió bay, ả nghĩ, lời nói không thể làm ta đau được. Ta xinh đẹp, người phụ nữ xinh đẹp nhất Westeros, Jaime bảo thể, Jaime sẽ không bao giờ nói dối mình. Thậm chí Robert, dù chưa bao giờ yêu mình nhưng Robert thấy mình đẹp, ông ta muốn có mình.

Nhưng ả không cảm thấy xinh đẹp. ả thấy mình già cỗi, tàn tạ, bẩn thỉu và xấu xí. Trên bụng ả có những vết rạn vì những lần sinh con, và ngực ả không săn chắc như hồi còn trẻ nữa. Không có quần áo nâng đỡ, chúng sẽ xuống thật thảm hại. Lẽ ra mình không nên làm thế này. Ta là thái hậu của chúng, nhưng giờ chúng đã thấy, chúng đã thấy, chúng đã thấy hết rồi. Lẽ ra ta không nên để chúng nhìn thấy mới phải. ả phải mặc áo choàng và đội vương miện. ả là thái hậu cơ mà. Trần trụi, máu me be bét, bước đi tập tễnh, ả chỉ là một mụ đàn bà, chẳng khác biệt gì so với vợ họ, thậm chí trông giống mẹ họ hơn là mấy đứa con gái mới lớn xinh đẹp. Ta đã làm gì thế này?

Có cái gì đó trong mắt ả, cay cay, làm mọi thứ phía trước mờ đi. ả không được khóc, ả sẽ không khóc, lũ sâu bọ không bao giờ được nhìn thấy nước mắt của ả. Cersei dụi mắt bằng gan bàn tay. Một cơn gió lạnh làm ả run lên bần bật.

Đột nhiên, mụ phù thủy già đứng đó trong đám đông, hai vú đung đưa lắc qua lắc lại và làn da đầy mụn com xanh lét. Mụ ta hò hét cùng những người còn lại, đôi mắt vàng khè lèm nhèm gi ánh lên độc ác. "Người sẽ là hoàng hậu," mụ già rít lên, "cho đến khi một người mới trẻ hơn, xinh đẹp hơn lật đổ người và cướp hết những gì quý giá nhất của người."

Đến đây, ả không thể kìm nước mắt lại được nữa. Chúng chảy xuống nóng rực trên má thái hậu như a-xít. Cersei khóc thét lên, dùng một tay che ngực, tay còn lại với xuống che hạ bộ và bắt đầu chạy. Xô qua hàng rào của hội Anh Em Nghèo, ả thu mình, lập cập bò lên đỉnh đồi. Được nửa đường, ả vấp ngã, đứng dậy, rồi được 10 mét lại ngã lần nữa. Việc tiếp theo ả nhớ là ả đang bò lên đồi trên cả bốn chân như một con chó, trong khi dân chúng ở Vương Đô tránh đường cho ả, cười cợt ả, chế giễu ả, và vỗ tay hoan hô ả.

Sau đó, đột nhiên đám đông rẽ ra và dường như giải tán, trước mặt ả là cổng lâu đài cùng một hàng lính giáo trong mũ nửa đầu mạ vàng và áo choàng đỏ thẫm. Cersei nghe thấy tiếng gầm ra lệnh cộc cằn quen thuộc của chú ả vang lên. ả thoáng thấy có màu trắng ở hai bên khi Ser Boros Blount và Ser Meryn Trant bước về phía ả trong bộ giáp xám và áo choàng trắng như tuyết. "Con trai ta," ả kêu khóc. "Con trai ta đâu? Tommen đâu?"

"Thằng bé không ở đây. Con trai không cần phải chứng kiến nỗi nhục nhã của mẹ nó." Giọng Ser Kevan gay gắt. "Che người cho cô ta đi."

Jocelyn liền cúi xuống, bọc ả vào trong một chiếc chăn sạch mềm bằng len xanh cho ả khỏi trần truồng. Một cái bóng phủ lên hai người họ, che kín cả mặt trời. Thái hậu cảm thấy thép lạnh luồn dưới lưng, một đôi tay bọc giáp vĩ đại nâng ả khỏi mặt đất, nhấc bổng ả lên dễ dàng như ả bé Joffrey khi còn bé. Một người khổng lồ, Cersei nghĩ và thấy chóng mặt khi hấn sai những bước dài bé ả về phía cổng chòi. ả nghe nói trong đám người hoang dã vô thần ở phía bên kia Tường Thành vẫn có người khổng lồ. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết. Ta có đang mơ không nhỉ?

Không. Vị cứu tinh của ả là thật. Hấn cao 2 mét rưỡi, có khi còn cao hơn, chân to như gốc cây, ngực nở nang như của một con ngựa kéo, và đôi vai không kém gì bò mộng. Bộ giáp của hấn làm bằng thép tấm tráng men bạc sáng chói như những ước mơ thiếu nữ, phủ bên ngoài là giáp xích mạ vàng. Một chiếc mũ giáp vĩ đại che hết mặt hấn. Chòm lông mao trên đỉnh mũ là bảy chiếc lông vũ mềm mại mang bảy màu của Thất Diện Giáo. Chiếc áo choàng bay phấp phật sau lưng, trên hai vai áo là hai ngôi sao bảy cánh bằng vàng.

Áo choàng trắng.

Ser Kevan đã thực hiện đúng như trong thỏa thuận. Tommen, cậu con trai quý giá của ả đã cho đầu sĩ của ả vào đội Ngự Lâm Quân.

Cersei không biết Qyburn từ đâu đến, nhưng đột nhiên ông ta ở đó bên cạnh họ, hối hả bước cho kịp với sai bước dài của đầu sĩ. "Thưa thái hậu," ông ta

nói, "thật vui khi người đã trở lại. Thần có thể vinh hạnh giới thiệu thành viên mới nhất của Ngự Lâm Quân không? Đây là Ser Robert Khỏe Mạnh."

"Ser Robert," Cersei thì thầm khi họ bước vào qua cánh cửa. "Thưa thái hậu, Ser Robert đã nói lời tuyên thệ thiêng liêng là sẽ giữ im lặng," Qyburn nói, "Anh ta hứa sẽ không nói gì cho đến khi tất cả kẻ thù của người đã chết hoặc bị tổng khứ khỏi vương quốc."

Tốt rồi, Cersei Lannister nghĩ. Ôi, vậy là tốt rồi.

TYRION

Giấy da chất thành một đồng cao khổng khiếp. Tyrion nhìn chúng và thở dài. "Tôi hiểu các ông là một nhóm coi nhau như anh em. Vậy đây là tình yêu các anh em dành cho nhau sao? Niềm tin ở đâu hết rồi? Tình bạn, sự tôn trọng, những tình cảm sâu sắc mà chỉ những người đàn ông từng chiến đấu bên cạnh nhau mới hiểu được, chúng đâu cả rồi?"

"Rồi sẽ đến lúc," Ben Plumm Da Nâu nói.

"Sau khi người ký xong," Lộ Mục vừa nói vừa mài bút lông.

Kasporio Xảo Nguyệt chạm tay vào chuôi kiếm. "Nếu người thích chảy máu luôn bây giờ thì ta sẵn sàng giúp đỡ."

"Cảm ơn ý tốt của người," Tyrion nói. "Ta nghĩ là không cần đâu."

Lộ Mục đặt chồng giấy da ra trước mặt Tyrion và đưa cây bút lông cho anh. "Mực của người đây. Mực từ Volantis Cổ đầy. Nó bám lâu chẳng kém gì mực đen của các học sĩ đâu. Tất cả những gì người cần làm là ký và đưa chồng giấy lại cho ta. Ta sẽ lo hết những việc còn lại."

Tyrion nhếch mép cười. "Ta có được đọc chúng trước không?"

"Nếu người thích. Chúng như nhau cả thôi, trừ mấy tờ ở dưới cùng. Cứ từ từ, rồi chúng ta sẽ xử lý đến chúng."

Ồ, chắc chắn rồi. Đối với hầu hết mọi người, họ chẳng mất gì khi gia nhập một hội nhóm, nhưng anh không giống như hầu hết những người đàn ông khác. Anh nhúng chiếc bút vào lọ mực, cúi người xuống tấm giấy da đầu tiên, ngừng lại một chút, rồi ngẩng lên. "Ông thích tôi ký là Yollo hay Hugor Hill?"

Ben Da Nâu nheo mắt. "Người thích được ta trả về cho người thừa kế của Yezzan hay thích được chặt đầu luôn?"

Người lùn cười phá lên và ký tờ giấy, Tyrion Nhà Lannister. Khi đưa nó lại cho Lọ Mực, anh lật nhanh đồng giấy da phía dưới. "Có tất cả... bao nhiêu, năm mươi? Sáu mươi? Tôi tưởng hội Con Trai Thứ có năm trăm người chứ."

"Hiện tại là năm trăm mười ba," Lọ Mực nói. "Sau khi người ký xong, chúng ta sẽ có năm trăm mười bốn."

"Vậy cứ mười người thì chỉ có một người nhận được một tờ ghi chú à? Có vẻ không công bằng lắm nhỉ. Tôi tưởng trong hội nhóm tự do, cái gì cũng phải được chia đều chứ." Anh ký một tờ giấy khác.

Ben Da Nâu cười khúc khích. "À, đúng là có chia. Nhưng không đều. Không phải hội Con Trai Thứ không giống một gia đình..."

"... nhưng gia đình nào chẳng có vài thằng anh em họ gốc gác ghê." Tyrion ký một tờ nữa. Tờ giấy da nhăn lại khi anh đưa nó về phía người quản lý lương. "Dưới lòng Casterly Rock có những hầm ngục, nơi cha tôi giam giữ những kẻ tội tệ nhất trong gia tộc." Anh chấm bút lông vào lọ mực. Tyrion Nhà Lannister, anh viết nguệch ngoạc, hứa sẽ trả người cầm tờ giấy này một trăm đồng vàng. Mỗi nét mực in lên giấy là ta lại nghèo đi một chút... nói đúng hơn là nghèo đi trên lý thuyết, bởi ta đang là ăn mày khổ rách. Một ngày nào đó, anh sẽ hối hận về những chữ ký này. Nhưng không phải hôm nay. Anh thổi mực cho khô, đưa tấm giấy da cho người quản lý lương và ký một tờ nữa phía dưới. Một tờ nữa. Một tờ nữa. Một tờ nữa. "Điều này làm tôi tổn thương sâu sắc đấy, nói cho các người biết," anh vừa ký vừa nói. "Ở Westeros, lời nói của người Nhà Lannister quý như vàng."

Lọ Mực nhún vai. "Đây không phải là Westeros. Phía bên này biển hẹp, chúng ta viết những hứa hẹn lên giấy." Mỗi khi nhận một tờ giấy da, hấn lại rắc cát mịn lên trên chữ ký để hút bớt mực thừa, phỉu cát đi và để tờ giấy sang một bên. "Các khoản nợ viết lên gió thường rất dễ bị... lãng quên, chẳng phải vậy sao?"

"Với chúng ta thì không." Tyrion ký một tờ giấy nữa. Rồi lại một tờ nữa. Giờ anh ký đã thành nhịp. "Một người Nhà Lannister luôn trả món nợ của mình."

Plumm cười khúc khích. "Đúng thế, nhưng lời của lính đánh thuê chẳng có giá trị gì hết."

Với người thì đúng, Tyrion nghĩ và thấy cảm ơn các vị thần vì điều đó. "Đúng vậy, nhưng tôi sẽ chưa trở thành lính đánh thuê cho đến khi tôi ký vào cuốn sổ của ông."

"Sớm thôi," Ben Da Nâu nói. "Sau những tờ giấy nhớ này."

"Tôi đang múa bút nhanh hết mức có thể đây." Anh muốn phá lên cười, nhưng như vậy sẽ làm hỏng trò chơi. Plumm có vẻ thích thú trò này, và Tyrion không định phá hoại cuộc vui của hắn. Cứ để hắn tưởng rằng hắn có thể chơi ta, trong khi đó ta sẽ mua các tay kiếm thép bằng vàng giấy. Nếu anh có thể quay lại Westeros để nhận quyền thừa kế thì ông ta sẽ nhận được toàn bộ số vàng của Casterly Rock, theo những gì hai bên hứa hẹn. Tuy nhiên nếu việc không thành, anh sẽ chết, và các huynh đệ mới của ông ta có thể chùi dít bằng đồng giấy này. Vài người có thể cầm mảnh giấy của họ tới Vương Đô, hy vọng thuyết phục được chị gái đáng yêu của anh hoàn thành thỏa thuận với họ. Ước gì ta có thể là một con gián trong thảm cói để chứng kiến quang cảnh đó.

Được một nửa chồng giấy da thì chữ viết trên đó thay đổi. Các tờ giấy ghi 100 đồng vàng chỉ dành cho các đội trưởng. Bên dưới chúng, số lượng đột nhiên lớn hơn nhiều. Giờ Tyrion đang hứa hẹn phải trả người sở hữu mảnh giấy này 1.000 đồng vàng. Anh lắc đầu, phá lên cười rồi ký. Một tờ nữa. Một tờ nữa. Một tờ nữa. "Vậy," anh nói trong khi đang viết nguệch ngoạc, "nhiệm vụ của tôi khi ở trong hội là gì?"

"Người quá xấu nên không thể làm điểm đực cho Bokkoko được," Kasporio nói, "nhưng người có thể hứng tên khi ra chiến trường."

"Giỏi hơn người tưởng đấy," Tyrion nói và quyết không mắc mưu. "Người nhỏ cầm khiên to sẽ khiến các cung thủ phát điên. Một người đàn ông thông minh hơn người từng nói với ta như vậy."

"Người sẽ làm việc với Lọ Mực," Ben Plumm nói.

"Người sẽ làm việc cho Lọ Mực," Lọ Mực nói. "Giữ sổ sách, đếm tiền, thảo hợp đồng và thư từ."

"Rất hân hạnh," Tyrion nói. "Ta yêu sách vở lắm."

"Người còn có thể làm gì được nữa?" Kasporio cười khinh bỉ. "Nhìn người xem. Người có biết đánh nhau đâu."

"Có lần ta từng đảm nhiệm sửa sang hệ thống cống rãnh của toàn bộ Casterly Rock," Tyrion nhẹ nhàng nói. "Vài chiếc bị hỏng hóc suốt nhiều năm, nhưng ta nhanh chóng giúp khơi thông chúng." Anh nhúng chiếc bút vào mực một lần nữa. Chỉ hơn chục tờ giấy nữa là ta sẽ xong việc. "Hay là ta giám sát lũ điếm đi theo đội quân cho các người nhỉ? Không thể để quân lính bị tắc nghẽn chỗ đó được, đúng không?"

Câu đùa không được lòng Ben Da Nâu. "Tránh xa lũ điếm ra," ông ta cảnh báo. "Bọn chúng hầu hết là một lũ mạt hạng hay buôn chuyện. Người không phải tên nô lệ bỏ trốn đầu tiên gia nhập đội quân, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta phải hét toáng lên thông báo sự có mặt của người. Ta sẽ không để người quanh quẩn ở những nơi dễ bị nhìn thấy. Cố gắng đừng ra khỏi lều, đi ị vào xô ấy, vì trong nhà xí nhiều tai mắt lắm. Cũng đừng ra khỏi trại nếu không có sự cho phép của ta. Chúng ta có thể cho người mặc giáp của cận vệ, giả vờ người là dĩ đực của Jorah, nhưng sẽ có những người không dễ bị lừa như vậy. Một khi chiếm được Meereen và chúng ta trở về Westeros, người có thể mặc đồ vàng đỏ, nhảy nhót động cựa bao nhiêu tùy thích. Nhưng từ giờ đến lúc đó..."

"... tôi sẽ sống bên dưới một tảng đá và không phát ra một tiếng động nào. Tôi xin hứa như vậy." Tyrion Nhà Lannister, anh ký một tờ giấy nữa, nét chữ bay bướm. Đó là tờ giấy da cuối cùng. Còn ba bản ghi chép nữa, khác hẳn với những tờ còn lại. Hai bản được viết trên giấy da mịn và có ghi tên trên đó. Dành cho Kasporio Xảo Quyết, mười nghìn đồng vàng. Số tiền tương tự dành cho Lọ Mực, kẻ có tên thật là Tybero Istarion. "Tybero?" Tyrion nói. "Nghe như tên người Nhà Lannister ấy nhỉ. Liệu người có phải họ hàng thất lạc lâu ngày không vậy?"

"Có thể. Ta cũng luôn trả các món nợ của mình. Người phát lương mà. Ký đi."

Anh ký.

Biên bản cuối cùng là của Ben Da Nâu, một cuộn giấy da lông cừu. 100.000 đồng rồng vàng, 6.000 mẫu đất phì nhiêu, một tòa lâu đài và tước vị lãnh chúa. Được rồi, được rồi. Tên Plumm này đưa ra cái giá không hề rẻ. Tyrion gãi cái sọ và tự hỏi liệu anh có nên tỏ ra phần nộ hay không. Khi hiệp đáp một người đàn ông, hãnh họ cũng mong hãnh ré lên một, hai tiếng. Anh có thể nguyên rửa, chửi thề và vu cho hãnh tội trộm cướp trắng trợn, không chịu ký một lúc, sau đó miễn cưỡng chấp thuận, nhưng vẫn luôn miệng kêu ca. Nhưng anh đã quá chán mấy trò biểu diễn, vì vậy, thay vào đó anh nhắm mắt, ký tờ giấy và đưa nó lại cho Ben Da Nâu. "Của quý của ông quả thật là to như trong những câu chuyện mà họ đồn đại," anh nói. "Vì ông hãnh hiệp tôi đến mức đó cơ mà, Lãnh chúa Plumm."

Ben Da Nâu thối lên chữ ký của anh. "Rất hân hạnh, Quý Lùn. Còn bây giờ, người sẽ trở thành một người trong số chúng ta. Lọ Mực, đem cuốn sách lại đây."

Cuốn sách được đóng bằng da với gáy bằng sắt, đủ to để bày cả bữa tối lên đó. Bên trong, trên những tấm bảng gỗ nặng nề là những cái tên và ngày tháng từ hơn một thế kỷ trước. "Hội Con Trai Thứ là một trong những hội nhóm tự do lâu đời nhất," Lọ Mực nói khi lật giở từng trang. "Đây là cuốn sách thứ tư rồi. Trong đây có tên của tất cả những người từng phục vụ trong chúng ta. Họ tham gia khi nào, chiến đấu ở đâu, phục vụ bao lâu, và chết như thế nào - tất cả đều được ghi trong sách. Người sẽ tìm thấy những cái tên nổi tiếng trong này, một số đến từ Bảy Phụ Quốc của người. Aegor Rivers phục vụ một năm, trước khi rời nhóm và gia nhập hội Chiến Binh Vàng. Họ gọi ông ta là Thép Đắng. Hoàng Tử Lửa Sáng, Aerion Targaryen, ông ta cũng là một thành viên của Con Trai Thứ. Cả Rodrik Stark, biệt danh là Sói Lang Thang nữa. Không không, đừng dùng mực đó. Đây, dùng cái này này." Hãnh tháo nút một lọ mực mới và đặt nó xuống.

Tyrion nghiêng đầu. "Mực đỏ à?"

"Một truyền thống của hội thôi," Lộ Mực giải thích. "Đã có một thời tất cả lính mới phải tự viết tên mình bằng máu của chính họ, tuy nhiên, máu không phải là loại mực tốt."

"Nhà Lannister rất thích những truyền thống. Cho tôi mượn con dao nào."

Lộ Mực rướn mày, nhún vai rồi rút dao ra khỏi vỏ, sau đó đưa chuôi dao cho anh.

Vẫn đau như thường, cảm ơn Maester Nửa Mùa nhé, Tyrion nghĩ trong khi dùng dao rạch lên đầu ngón cái. Anh bóp một giọt máu vào lọ mực, đổi con dao lấy một chiếc bút lông mới và nguệch ngoạc viết tên, Tyrion Nhà Lannister, Lãnh chúa thành Casterly Rock, một dòng chữ to và đậm, ngay bên dưới chữ ký khiêm tốn hơn nhiều của Jorah Mormont.

Và thế là xong. Người lùn ngồi trở lại chiếc ghế đầu. "Chỉ cần thế thôi đúng không? Tôi có phải nói lời tuyên thệ không? Hay là giết trẻ em? Hay là ngậm của quý đội trưởng chẳng hạn?"

"Cứ việc ngậm cái gì ngươi thích." Lộ Mực xoay cuốn sách lại rắc chút cát mịn lên trang sách. "Đối với phần lớn chúng ta, chỉ cần chữ ký là đủ, nhưng ta cũng không muốn làm một người anh em mới thất vọng. Chào mừng đến hội Con Trai Thứ, Lãnh chúa Tyrion."

Lãnh chúa Tyrion. Nghe mới dễ chịu làm sao! Thanh danh hội Con Trai Thứ có thể không sáng chói như của hội Chiến Binh Vàng, nhưng họ đã có vài chiến thắng nổi tiếng trong mấy thế kỷ qua. "Còn lãnh chúa nào khác từng phục vụ trong hội nhóm không?"

"Các lãnh chúa không có đất," Ben Da Nâu nói. "cũng như người thôi, Quý Lùn."

Tyrion nhảy từ trên ghế xuống. "Ông anh trước đây của tôi khiến tôi vô cùng thất vọng. Nên tôi đặt nhiều niềm tin vào những người anh em mới. Giờ tôi đi

đâu để tìm giáp và vũ khí đây?"

"Người có cần một con lợn để cưới không?" Kasporio hỏi.

"Tại sao? Ta không biết là vợ người cũng tham gia trong hội," Tyrion nói.

"Cảm ơn người đã tốt bụng tặng cô ấy cho ta, nhưng ta thích ngựa hơn."

Kẻ giết thuê đỏ mặt, nhưng Lọ Mực phá lên cười, còn Ben Da Nâu cười như nắc nẻ. "Lọ Mực, chỉ cho hắn chỗ mấy cái xe ngựa. Hắn có thể tự chọn đồ trong kho vũ khí của hội. Cả cô gái nữa. Cho cô ta cái mũ và chiếc áo giáp để mọi người không biết cô ta là phụ nữ."

"Lãnh chúa Tyrion, đi với ta." Lọ Mực nâng cửa lều để Tyrion lạch bạch đi qua. "Ta sẽ cử Snatch dẫn người đến chỗ xe ngựa. Đi gọi ả đàn bà của người và gặp hắn bên ngoài lều của đầu bếp nhé."

"Cô ấy không phải của ta. Vả lại người đi mà gọi cô ấy. Gần đây, tất cả những gì cô ta làm là ngủ và nhìn ta trừng trừng."

"Người cần đánh cô ta mạnh hơn và làm tình với cô ta nhiều vào," gã quản lý tiền lương hào hứng khuyến khích. "Đem cô ta theo hay bỏ cô ta lại, muốn làm thế nào tùy thích. Snatch sẽ không quan tâm đâu. Khi nào có đủ giáp và vũ khí thì đến tìm ta, ta sẽ cho tên người vào sổ tính lương."

"Được thôi."

Tyrion tìm thấy Xu đang ngủ trong góc lều, người cuộn tròn trên tấm phản trải rơm, bên dưới một đồng chăn bẩn thỉu. Khi anh khẽ đá bột vào cô, cô gái xoay người, chớp mắt nhìn anh và ngáp. "Hugor à? Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta lại nói chuyện với nhau rồi à?" Tốt hơn rồi, cô ta đã không còn im lặng ủ rũ nữa. Tất cả chỉ vì một con lợn và một con chó bị bỏ rơi. Ta đã cứu hai chúng ta khỏi cảnh nô lệ, cô nên thấy biết ơn mới phải chứ. "Nếu còn tiếp tục ngủ, rất có thể cô sẽ bỏ lỡ cuộc chiến đấy."

"Tôi buồn lắm." Cô ta ngáp lần nữa. "Và mệt nữa. Rất mệt."

Mệt hay là ốm? Tyrion quỳ xuống bên cạnh tấm phản. "Trông cô xanh lắm." Anh sờ tay lên trán cô. Tại trong này nóng, hay cô ta bị sốt nhỉ? Anh không dám hỏi to câu đó. Ngay cả các chiến binh cừ như hội Con Trai Thứ cũng kinh hãi trước viễn cảnh phải cưỡi con ngựa cái xám. Nếu họ nghĩ Xu bị ốm, họ sẽ đuổi cô ta đi không chút ngại ngần. Thậm chí họ sẽ trả chúng ta lại cho người thừa kế của Yezzan, dù có những bản giao kèo hay không. "Tôi đã ký vào cuốn sách của họ rồi. Theo cách cũ, ký bằng máu. Giờ tôi là một người của hội Con Trai Thứ."

Xu ngồi dậy dụi mắt. "Thế còn tôi? Tôi có được ký không?"

"Tôi nghĩ là không. Có một số hội nhóm tự do nhận cả phụ nữ, nhưng... ừm, dù sao thì bọn họ cũng có phải là hội Thứ Nữ đâu."

"Chúng tôi chứ," cô gái nói. "Nếu anh đã là một trong số họ thì anh phải nói là chúng tôi không phải bọn họ. Đã có ai nhìn thấy Con Lợn Xinh Đẹp chưa? Lọ Mực nói anh ta sẽ hỏi thăm tin tức về nó. Hoặc là Răng Rắc, có tin tức gì về Răng Rắc không?"

Nếu cô tin lời Kasporio. Phó tướng không-xảo-quyết-cho-lắm của Plumm nói đám người Yunkai lòng bất nô lệ đã sục sạo khắp trại, hỏi tin tức về một cặp người lùn bỏ trốn. Một trong số chúng mang một cây giáo dài, bên trên xiên đầu một con chó, theo những gì Kaspo kể lại. Tuy nhiên, những tin tức đó sẽ không thể kéo Xu ra khỏi giường. "Chưa có tin gì cả," anh nói dối. "Đi thôi, chúng ta cần phải tìm áo giáp cho cô."

Cô gái nhìn anh cảnh giác. "Áo giáp à? Tại sao?"

"Thầy dạy võ già của tôi nói thế. 'Đừng bao giờ cởi tròng ra trận, nhóc ạ', ông ấy bảo vậy. Tôi tin lời ông ấy. Hơn nữa, bây giờ tôi là lính đánh thuê, và tôi thực sự phải có kiếm mới đi đánh thuê được." Cô ta vẫn không có dấu hiệu chuyển động gì. Tyrion nắm cổ tay cô gái, kéo cô ta đứng dậy và ném một nắm quần áo vào mặt cô ta. "Mặc vào. Mặc áo choàng có mũ và cúi đầu xuống. Chúng ta phải đóng vai hai thằng nhóc triển vọng, đề phòng bọn bất nô lệ theo dõi."

Snatch đang đợi ở lều của đầu bếp, miệng nhai lá chua khi hai người lùn xuất hiện trong áo choàng và mũ trùm đầu. "Nghe nói hai người chuẩn bị chiến đấu cho phe chúng ta à," tên hạ sĩ nói. "Chắc chắn bọn chúng ở Meereen phải sợ vãi đái ra mắt. Đã có ai trong số hai người từng giết người chưa?"

"Rồi," Tyrion nói. "Ta đập nát chúng như đập ruồi."

"Bằng cái gì?"

"Rìu, dao găm, lời nói. Nhưng ta đáng sợ nhất khi cầm nỏ."

Snatch gãi bộ râu lờm xờm như gốc rạ bằng móc lưỡi câu. "Nỏ à, một thứ vũ khí khá khó chịu đấy. Người đã giết bao nhiêu người với thứ đó?"

"Chín." Ít nhất thì cha anh cũng đáng giá chừng đó người. Lãnh chúa thành Casterly Rock, Người Bảo Hộ Phương Tây, Lá Chấn của Lannisport, quân sư của nhà vua, một người chồng, một anh trai, một người cha, một người cha, và một người cha.

"Chín người." Snatch khịt mũi và nhổ ra một bãi chất nhờn màu đỏ. Có lẽ hắn định nhổ vào chân Tyrion, nhưng nó lại trúng đầu gối anh. Rõ ràng đó là những gì hắn nghĩ về con số "chín." Các ngón tay tên hạ sĩ lốm đốm màu đỏ của nước lá chua mà hắn hay nhai. Hắn cho hai ngón tay vào miệng và huýt sáo. "Kem! Lại đây, thằng bụng bô chết dẫm kia." Kem vội vã chạy tới. "Đưa lãnh chúa và phu nhân Quý Lùn tới chỗ xe ngựa, bảo Búa sửa cho họ ít giáp và vũ khí."

"Búa chắc đang say rượu ngủ li bì rồi," Kem cảnh báo.

"Thế thì đái vào mặt hắn, hắn sẽ dậy thôi."

Snatch quay lại với Tyrion và Xu. "Chúng ta chưa bao giờ có tên lùn nào trong đội, nhưng chưa bao giờ thiếu các cậu nhóc. Con của lũ điếm, mấy thằng ngốc bỏ nhà đi để thỏa chí phiêu lưu, điếm đực, cận vệ, vân vân. Một số đồ của chúng có thể sẽ nhỏ vừa cho người Lùn. Đó phần lớn là những thứ

chúng mặc khi chết, nhưng ta biết lũ ngu đàn mạt hạng như các ngươi sẽ không thấy phiền lòng. Chín người, phải không nhỉ?" Hắc lắc đầu và bỏ đi.

Hội Con Trai Thứ đứng khiên giáp của hội trong sáu chiếc xe ngựa to ở gần giữa trại. Kem dẫn đường, vung vẩy cây giáo của cậu ta như xoay quền trượng. "Tại sao một chàng trai ở Vương Đô cuối cùng lại tham gia hội nhóm tự do vậy?" Tyrion hỏi cậu ta.

Thằng nhóc nheo mắt nhìn anh đề phòng. "Ai bảo anh là tôi đến từ Vương Đô?"

"Không ai cả." Mọi lời từ miệng ngươi thốt ra đều tanh mùi Flea Bottom. "Trí thông minh của cậu cho tôi biết điều đó. Người ta bảo không ai khôn khéo bằng người dân ở Vương Đô."

Thằng nhóc có vẻ giật mình. "Ai nói thế?"

"Tất cả mọi người." Ta.

"Từ lúc nào?"

Từ lúc ta bịa ra. "Từ xa xưa rồi," anh nói dối. "Cha tôi vẫn thường nói thế. Cậu có biết Lãnh chúa Tywin không, Kem?"

"Quân sư. Tôi nhìn thấy ông ấy cưỡi ngựa lên đồi một lần. Người của ông ấy mặc áo choàng đỏ và đội mũ có hình con sư tử nhỏ. Tôi rất thích những chiếc mũ đó." Miệng cậu ta mím lại. "Nhưng tôi chưa bao giờ thích quân sư. Ông ta cướp phá thành phố. Và sau đó đập tan chúng tôi trên dòng Xoáy Nước Đen."

"Lúc ấy cậu ở đó à?"

"Với Stannis. Lãnh chúa Tywin xuất hiện cùng bóng ma của Renly và tấn công vào mạn sườn chúng tôi. Tôi vút giáo chạy, nhưng trên mấy cái thuyền, một tên hiệp sĩ chó chết bảo, 'Giáo của ngươi đâu rồi, nhóc? Chúng ta không có chỗ cho những kẻ hèn nhát' sau đó chúng bỏ đi, để lại tôi và hàng ngàn

quân ở phía sau. Sau đó tôi nghe tin cha anh sẽ cho tất cả những ai chiến đấu cho Stannis tới Tường Thành, vì thế tôi tìm đường vượt qua biển hẹp và gia nhập hội Con Trai Thứ."

"Cậu có nhớ Vương Đô không?"

"Thỉnh thoảng. Tôi nhớ một người, cậu ấy... cậu ấy là bạn của tôi. Và cũng là em trai tôi, Kennet, nhưng nó chết trên cầu thuyền rồi."

"Quá nhiều người tốt phải chết ngày hôm ấy." Cái sẹ của Tyrion lại ngứa râm ran. Anh dùng móng tay gãi lên nó.

"Tôi nhớ cả đồ ăn nữa," Kem băng khuâng.

"Mẹ cậu có nấu nướng không?"

"Chuột cũng không ăn nổi những gì mẹ tôi nấu. Nhưng ở đó có các quán nôi súp. Không ai nấu món súp nâu giống họ. Nó đặc đến mức anh có thể đặt thìa thẳng đứng trong bát, và bên trong là đủ loại nguyên liệu thập cẩm. Anh đã bao giờ ăn súp nâu chưa, người lùn?"

"Một, hai lần. Tôi gọi nó là món súp ca sĩ."

"Tại sao lại thế?"

"Vị của nó ngon quá, đến nỗi nó làm tôi muốn hát."

Kem tỏ ra thích thú. "Món súp ca sĩ. Lần sau về Flea Bottom tôi sẽ gọi món đó. Thế còn người lùn, anh nhớ gì?"

Jaime, Tyrion nghĩ. Shae. Tysha. Vợ của ta, ta nhớ vợ ta, người vợ mà ta hầu như chẳng biết gì về cô ấy. "Rượu, gái điếm và sự giàu sang," anh trả lời.

"Đặc biệt là sự giàu sang. Của cải mua được cả rượu lẫn điếm. Nó còn mua được cả kiếm, và mua được rất nhiều Kem về múa kiếm nữa."

"Có đúng là các cô tiểu ở Casterly Rock làm bằng vàng khối không?" Kem

hỏi.

"Cậu không nên tin vào tất cả những gì mình nghe được. Đặc biệt là những thứ liên quan đến Nhà Lannister."

"Họ nói tất cả người Nhà Lannister đều là những con rắn xảo quyệt."

"Rắn ấy à?" Tyrion phá lên cười. "Tiếng cậu nghe được là cha tôi đang trườn dưới mộ đấy. Chúng tôi là sư tử, hay chính xác hơn chúng tôi thích nhận mình là sư tử. Nhưng cũng chẳng có gì khác biệt, Kem ạ. Dù giẫm lên đuôi rắn hay đuôi sư tử thì cậu cũng sẽ phải trả giá bằng cái chết."

Vừa lúc đó họ đến một nơi tồi tàn gọi là kho vũ khí. Người thợ rèn tên Búa huyền thoại là một gã to lớn vụng về, ngoại hình kỳ cục với cánh tay trái to gấp đôi cánh tay phải. "Anh ta say nhiều hơn tỉnh," Kem nói. "Ben Da Nâu chẳng quan tâm, nhưng rồi một ngày chúng ta sẽ có một người chế tạo vũ khí thực sự." Thợ học việc của Búa là một chàng trai trẻ với mái tóc đỏ loăn xoăn tên là Đinh. Tất nhiên rồi, còn có thể là gì nữa? Tyrion ngẫm nghĩ. Búa đang say rượu ngủ khi họ đến lò rèn, đúng như lời tiên đoán của Kem, nhưng Đinh không phản đối việc hai người lùn leo trèo lên những chiếc xe. "Hầu hết là sắt vụn ấy mà," cậu ta cảnh báo, "nhưng các người cứ việc lấy thứ gì mình thích."

Dưới nóc xe bằng gỗ cong và da cứng, vũ khí và áo giáp cũ chất đống trên những chiếc xe ngựa. Tyrion nhìn qua và thở dài, nhớ lại giá đựng kiếm, giáo và kích sáng loáng trong kho vũ khí của nhà Lannister dưới lòng Casterly Rock. "Sẽ mất thời gian đấy," anh thông báo.

"Vẫn có thép tốt đấy, nếu người tìm được," một giọng nói trầm trầm vang lên. "Chẳng có cái nào đẹp hết, nhưng chúng sẽ chặn được đao kiếm."

Một hiệp sĩ to lớn bước ra từ sau chiếc xe ngựa, từ chân đến đầu bọc trong bộ giáp của hội nhóm. Giáp che ống chân bên trái không cùng bộ với chiếc bên phải, giáp che cổ lốm đốm gỉ sét, giáp cẳng tay khá đẹp và được khảm men huyền trang trí hình hoa. Tay phải ông ta đeo một chiếc găng thép hình vỏ tôm hùm, tay trái là găng tay không ngón bằng giáp xích gỉ sét. Hai núm vú

trên tấm chắn ngực có một đôi khuyên đeo trên đó. Mũ giáp vĩ đại của ông ta có đôi sừng một con cừu đực, một bên sừng bị gãy.

Ông ta cởi chiếc mũ, để lộ khuôn mặt trầy xước nham nhở của Jorah Mormont. Trông ông ta giống lính đánh thuê đến từng xăng ti mét, và hoàn toàn không như cái thứ tiêu tụy chúng ta lôi ra khỏi lòng của Yezzan một chút nào, Tyrion nhớ lại. Các vết thâm tím của ông ta giờ này đã nhạt gần hết, khuôn mặt sưng húp cũng đã bớt sưng đi nhiều, vì thế Mormont đã gần như giống người trở lại... tuy nhiên không thực sự giống ông ngày trước nữa. Dấu sắt nung hình mặt nạ quỷ mà đám người buôn nô lệ đóng lên má phải của ông, để đánh dấu ông là một nô lệ nguy hiểm và bất phục tùng, sẽ không bao giờ mất đi. Ser Jorah vốn đã chưa bao giờ đẹp. Và dấu sắt nung lại càng khiến khuôn mặt ông ta trở nên hãi hùng hơn.

Tyrion cười nhăn nhở. "Chỉ cần trông tôi đẹp hơn ông là tôi thấy hạnh phúc rồi." Anh quay về phía Xu. "Cô tìm trong chiếc xe ngựa đó đi. Tôi sẽ bắt đầu với chiếc này."

"Nếu chúng ta đi cùng nhau thì sẽ nhanh hơn chứ." Cô gái cầm một chiếc mũ nửa đầu lên, cười khúc khích và đội nó lên đầu. "Trông tôi có đáng sợ không?"

Trông cô như một diễn viên kịch câm, với cái nôi đội trên đầu. "Đó là mũ nửa đầu. Cô sẽ cần mũ giáp lớn." Anh tìm thấy một chiếc và thề vào vị trí cái mũ nửa đầu.

"To quá." Giọng Xu vang lên trong chiếc mũ thép. "Tôi chẳng nhìn thấy gì bên ngoài." Cô gái tháo chiếc mũ ra và ném sang một bên. "Nửa đầu thì làm sao?"

"Nghĩa là sẽ lộ mặt." Tyrion nhéo mũi cô. "Tôi rất thích nhìn mũi cô. Tôi muốn cô giữ lấy nó."

Cô gái mở to mắt. "Anh thích mũi tôi à?"

Ôi Thất Diện Thần ơi. Tyrion quay đi và bắt đầu lục lọi đồng giáp cũ ở cuối

chiếc xe.

"Còn chỗ nào trên người tôi mà anh thích nữa không?" Xu hỏi.

Có lẽ cô ta chỉ muốn đùa vui, nhưng câu nói lại nghe thật buồn. "Chỗ nào của cô tôi cũng thích," Tyrion nói và hy vọng kết thúc chủ đề đó ở đây, "nhưng tôi thích của tôi hơn."

"Tại sao lại cần mặc giáp? Chúng ta chỉ là diễn viên kịch câm. Chúng ta ta chỉ giả vờ đánh nhau thôi mà."

"Cô giả vờ giỏi lắm," Tyrion nói và kiểm tra một chiếc áo giáp xích bằng sắt nặng, bên trên đầy những lỗ thủng trông như bị một ăn. Một gì mà lại ăn áo giáp xích? "Giả vờ chết là một cách để sống sót trong trận chiến. Cách khác là mặc áo giáp tốt." Nhưng ta e là ở đây không có nhiều những thứ như vậy. Ở Green Fork anh tìm được vài mảnh giáp cộc cạch trên xe ngựa của Lãnh chúa Lefford, cùng một cái mũ trụ có chóp nhọn trông như ai đó vừa úp ngược xô đựng quần áo lên đầu anh. Vũ khí của hội nhóm này lại càng tồi tệ. Không chỉ cũ và không vừa vặn mà còn méo mó, rạn nứt và ọp ẹp. Đó là máu khô hay chỉ là gỉ sét thôi nhỉ? Anh ngửi thử, nhưng vẫn không chắc chắn.

"Đây là cái nỏ." Xu giơ cho anh xem.

Tyrion liếc nhìn. "Tôi không dùng loại bàn đạp chân được. Chân tôi không đủ dài. Loại lắp tay hợp với tôi hơn." Tuy nhiên, thực tình mà nói, anh không thích dùng nỏ. Thời gian lắp tên quá lâu. Ngay cả khi anh núp gần hố xí đợi kẻ thù đi vệ sinh để tấn công thì anh cũng không có nhiều cơ hội lắp tên đến lần hai.

Thay vào đó anh nhặt một cái chùy, quăng thử và lại đặt xuống. Quá nặng. Anh chuyển sang một cái búa chiến (quá dài), một chiếc gậy gắn đinh tán (cũng quá nặng), và năm, sáu thanh trường kiếm trước khi tìm được một chiếc dao găm mà anh thích, một thanh kim loại xấu xí có ba lưỡi. "Cái này chắc là ổn," anh nói. Con dao hơi gỉ một chút, nhưng cũng chỉ khiến nó xấu xí hơn. Anh thấy một chiếc bao làm bằng gỗ và da vừa vặn và đút con dao vào.

"Thanh kiếm bé nhỏ cho người đàn ông nhỏ bé à?" Xu nói đùa.

"Là con dao găm cho người đàn ông vĩ đại." Tyrion chỉ cho cô một thanh trường kiếm. "Đây mới là kiếm này, thử đi."

Xu nhận lấy, vung nó và nhúu mày. "Nặng quá!"

"Thép tất nhiên là nặng hơn gỗ rồi. Thứ này có thể chặt đứt đầu người, và cái đầu sẽ không biến thành một quả dưa dẫu." Anh lấy lại thanh kiếm và kiểm tra nó kỹ lưỡng hơn. "Thép rẻ tiền, lại còn bị mẻ nữa. Đây này, thấy không? Tôi lấy lại câu vừa rồi nhé. Cô cần một thanh kiếm sắc hơn để chặt đầu."

"Tôi không muốn chặt đầu ai cả."

"Cô cũng không nên chặt thì tốt hơn. Cứ chém dưới đầu gối thôi. Cẳng chân, khoeo chân, mắt cá... ngay cả người khổng lồ cũng ngã gục khi cô chặt chân chúng. Một khi ngã xuống, chúng không còn to lớn hơn cô."

Trông Xu như sắp khóc đến nơi. "Đêm qua tôi mơ thấy anh trai mình sống lại. Chúng tôi đang đấu thương cho một lãnh chúa vĩ đại xem. Chúng tôi cười trên lưng Răng Rắc và Xinh Đẹp, mọi người ném hoa hồng cho chúng tôi. Chúng tôi rất hạnh phúc..."

Tyrion tặng cô một cái tát.

Thực ra anh đánh rất nhẹ, chỉ khẽ vẩy cổ tay và chẳng sử dụng chút lực nào. Nó thậm chí không để lại vết trên má cô ta. Thế nhưng mắt cô gái vẫn sung sũng nước như thường.

"Nếu cô muốn mơ thì tiếp tục đi ngủ đi," anh nói. "Khi cô tỉnh dậy, chúng ta sẽ là nô lệ bỏ trốn và đang bị vây bắt. Răng Rắc đã chết. Có thể cả con lợn nữa. Giờ thì đi tìm áo giáp mặc vào, và đừng có để ý chỗ nào bó chặt, chỗ nào không. Màn kịch câm đã kết thúc rồi. Chiến đấu, ẩn nấp hoặc ị ra quần, tùy cô chọn, nhưng dù quyết định làm gì thì cô cũng nên mặc áo giáp."

Xu đặt tay lên má nơi bị anh tát. "Lẽ ra chúng ta không nên chạy. Chúng ta không phải là lính đánh thuê. Chúng ta không phải là tay kiếm, dù là loại gì đi chăng nữa. Ở với Yezzan có tệ lắm đâu. Không hề. Đôi khi Vú Nuôi hơi tàn ác một chút, nhưng Yezzan thì không bao giờ. Chúng ta được ông ấy yêu quý, là... là..."

"Nô lệ của ông ta. Từ cô muốn nói là nô lệ."

"Nô lệ," cô đỏ mặt nói. "Nhưng chúng ta là những nô lệ đặc biệt. Giống như Kẹo Ngọt. Những báu vật của ngài ấy."

Thú nuôi chứ, Tyrion nghĩ. Và ông ta yêu quý chúng ta đến nỗi cho chúng ta ra trường đấu, để cho sư tử ăn thịt.

Nhưng cô ta không sai hoàn toàn. Nô lệ của Yezzan còn được ăn uống tử tế hơn khối nông dân ở Bảy Phụ Quốc, và ít có nguy cơ chết đói hơn khi mùa đông đến. Nô lệ đúng là tài sản thật. Họ bị mua đi bán lại, bị đánh đập và dán nhãn, được sử dụng làm trò chơi xác thịt cho chủ nhân, và được phối giống để đẻ ra thêm nhiều nô lệ nữa. Theo cách đó, thân phận họ chẳng khác gì chó hay ngựa. Nhưng hầu hết các lãnh chúa đối xử với chó và ngựa rất tốt. Những người đàn ông kiêu hãnh sẽ nói rằng họ thà chết tự do còn hơn sống đời nô lệ, nhưng niềm kiêu hãnh là thứ rẻ tiền. Khi thép và đá đập vào nhau, những người như vậy hiếm hoi như răng rồng; nếu không thì thế giới đã không nhiều nô lệ đến như vậy. Chẳng có nô lệ nào không tự chọn trở thành nô lệ cả, người lùn nhớ lại. Lựa chọn của họ có thể là chịu trời hoặc chịu chết, nhưng họ luôn được quyền lựa chọn.

Chính Tyrion Lannister cũng từng phản kháng. Hồi đầu, cái lưới đã mang về cho anh khá khá vết lằn trên lưng, nhưng anh nhanh chóng nhận ra những mảnh khoe để làm hài lòng Vú Nuôi và gã quý tộc Yezzan. Jorah Mormont chiến đấu lâu hơn và ngoan cường hơn, nhưng cuối cùng kết cục cũng không có gì khác biệt.

Còn Xu, hừm...

Xu vẫn luôn kiếm tìm một chủ nhân mới kể từ ngày Hào, anh trai cô ta mất

đầu. Cô ta muốn có ai đó chăm sóc, muốn có ai đó bảo cô ta phải làm gì.

Tuy nhiên, nếu nói ra điều đó thì quá tàn nhẫn. Vì vậy Tyrion nói, "Các nô lệ đặc biệt của Yezzan không ai thoát khỏi con ngựa cái xám. Bọn họ chết hết rồi. Kẹo Ngọt chết đầu tiên." Chủ nhân ma mót của họ chết ngay trong ngày họ bỏ trốn, anh nghe Ben Plumm Da Nâu nói như vậy. Cả ông ta lẫn Kasporio và các lính đánh thuê đều không biết số phận đám sinh vật kỳ quái của Yezzan... Nhưng nếu Xu Xinh Đẹp cần những lời nói dối để cô ta thôi thần thờ, thì anh sẽ sẵn sàng nói dối. "Nếu cô muốn làm nô lệ một lần nữa thì tôi sẽ tìm cho cô một chủ nhân tốt, và bán cô lấy vàng, đủ để đưa tôi về nhà," Tyrion hứa hẹn. "Tôi sẽ tìm cho cô một người đàn ông Yunkai tốt bụng để cô được đeo vòng cổ vàng một lần nữa, với những quả chuông nhỏ kêu leng keng theo mỗi bước đi. Tuy nhiên, đầu tiên cô phải sống sót trước những gì sắp tới đây. Chẳng ai mua xác diễn viên kịch câm cả."

"Hoặc là xác người lùn," Jorah Mormont nói. "Tất cả chúng ta đều có nguy cơ làm mồi cho giun khi cuộc chiến này kết thúc. Người Yunkai đã thua cuộc, dù phải một thời gian nữa họ mới nhận ra. Meereen có một đội quân Thanh Sạch, những chiến binh thiện nghệ nhất thế giới. Và Meereen có rồng. Ba con, một khi nữ hoàng quay lại. Cô ấy sẽ quay lại. Cô ấy phải quay lại. Phe ta bao gồm hơn hai chục lãnh chúa Yunkai, mỗi người sở hữu một đám khi được huấn luyện nửa mùa. Những nô lệ đi cà kheo, nô lệ trong xích sắt... họ còn có những đội quân gồm đàn ông mù lòa và trẻ em bại liệt nữa cũng nên, ta nghĩ lắm."

"Ôi, tôi biết chứ," Tyrion nói. "Hội Con Trai Thứ đang ở phe thua cuộc. Họ sẽ cần đổi phe một lần nữa, và phải làm ngay lập tức." Anh cười nhạo nhỏ. "Cứ để việc đó cho tôi."

KẾ LẬT ĐỎ NHÀ VUA

Một cái bóng nhạt và một cái bóng đậm, hai kẻ âm mưu lặng lẽ trong kho vũ khí trên tầng hai của Đại Kim Tự Tháp, giữa một loạt giá để giáo, các bó tên và những bức tường treo đầy chiến lợi phẩm từ những trận chiến mà người đời đã lãng quên.

"Đêm nay," Skahaz mo Kandaq nói. Chiếc mặt nạ đồng hình dơi máu ló ra bên dưới mũ trùm đầu của chiếc áo choàng chấp vá. "tất cả người của ta sẽ vào vị trí. Hiệu lệnh là Groleo."

"Groleo." Nghe có vẻ cũng ổn đấy. "Được rồi. Những gì họ làm với ông ấy... lúc đó anh có ở trong triều không?"

"Một trong bốn mươi lính canh. Tất cả đều chờ đợi cái áo choàng rồng tuếch trên ngai ra lệnh để xông vào giết tên Râu Đỏ và tất cả bọn chúng. Ông nghĩ người Yunkai có bao giờ dám đem đầu con tin đến cho Daenerys như vậy không?"

Không, Selmy nghĩ. "Hizdahr có vẻ rất đau buồn."

"Hắn giả bộ đấy. Đám người nhà Loraq họ hàng hắn đều được thả về nguyên vẹn. Ông không thấy sao. Người Yunkai diễn trò trước mặt chúng ta, mà quý tộc Hizdahr là diễn viên chính. Vấn đề không phải là Yurkhaz zo Yunzak. Bọn buôn nô lệ cũng muốn dẫm nát lão già ngu ngốc đó từ lâu rồi. Đây chỉ là cái cớ để Hizdahr giết lũ rồng thôi."

Ser Barristan ngẫm nghĩ một hồi lâu. "Hắn có dám không?"

"Hắn còn dám giết cả nữ hoàng cơ mà. Vật nuôi của cô ấy thì có gì không dám? Nếu chúng ta không hành động, Hizdahr sẽ do dự một thời gian, để chứng tỏ hắn cũng bất đắc dĩ mới phải làm như vậy, sau đó cho các Wise Master cơ hội giết Quạ Bão và các kỵ sĩ tâm phúc của nữ hoàng. Sau đó hắn mới hành động. Chúng muốn giết lũ rồng trước khi hạm đội của người Volantis tới."

Đúng vậy. Tất cả nghe đều có lý. Nhưng như vậy không có nghĩa là Barristan Selmy thích kế hoạch đó hơn. "Không thể để điều đó xảy ra được." Nữ hoàng của ông là Mẹ của Rồng; ông sẽ không để các con cô gặp nguy hiểm. "Giờ của sói. Khi màn đêm đen đặc nhất, khi cả thế giới ngủ say." Ông nghe những từ đó lần đầu tiên từ miệng Tywin Lannister, phía bên ngoài tường thành Duskendale. Hắn cho ta một ngày để giao nộp Aerys. Nếu ta không trở về cùng nhà vua trước bình minh của ngày hôm sau, hắn sẽ chiếm thị trấn bằng thép và lửa, hắn nói vậy. Ta bước vào đúng giờ của sói, và chúng ta trở ra cũng vào giờ của sói. "Giun Xám và đội quân Thanh Sạch sẽ đóng cổng cài then khi tia sáng đầu tiên xuất hiện."

"Tấn công khi tia sáng đầu tiên xuất hiện thì hơn, Skahaz nói. "Xô qua cổng và băng qua các lớp bao vây, đập tan người Yunkai khi chúng mới lờn còm bò dậy."

"Không được." Hai người họ vốn đã bắt đồng quan điểm về chuyện này từ trước. "Thông điệp hòa bình đã được chính nữ hoàng ký và đóng dấu. Chúng ta không thể là những kẻ đầu tiên phá vỡ nó được. Một khi bắt được Hizdahr, chúng ta sẽ lập một hội đồng cai trị thay vị trí của hắn, rồi yêu cầu người Yunkai thả con tin và rút quân đội về. Chỉ khi nào chúng từ chối, chúng ta mới tuyên bố rằng chúng phá bỏ hiệp ước hòa bình và tiến hành chiến tranh. Làm theo cách của anh là hèn hạ."

"Còn cách của ông là ngu xuẩn," Đầu Cạo nói. "Thời cơ đã chín muồi rồi. Cư dân tự do của chúng ta đã sẵn sàng. Và rất khát chiến tranh."

Điều đó thì đúng, Selmy biết. Symon Lung Vằn của nhóm Anh Em Tự Do và Mollono Yos Dob của đội Vệ Binh Lực Lượng đều hào hứng muốn ra trận, họ muốn chứng tỏ mình và rửa trôi tất cả những bất công họ từng phải chịu đựng bằng một biển máu của người Yunkai. Chỉ có Marselen của nhóm Người Của Mẹ Rồng là có chung mối hồ nghi với Ser Barristan. "Chúng ta đã bàn chuyện này rồi. Anh đã đồng ý với cách của ta."

"Đúng là tôi đồng ý," Đầu Cạo gầm gừ, "nhưng đây là trước khi sự việc xảy ra với Groleo. Cái đầu ấy. Bọn buôn nô lệ chẳng có chút liêm sỉ nào."

"Nhưng chúng ta thì có," Ser Barristan nói.

Đầu Cạo lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Ghis, sau đó nói, "Tùy ông thôi. Nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ phải hối hận vì danh dự của một ông già khi trò chơi này kết thúc. Thế còn lính canh của Hizdahr thì sao?"

"Nhà vua giữ hai lính canh bên cạnh khi đi ngủ. Một người ở cửa phòng ngủ, người thứ hai bên trong, ở một góc thụt ngay bên cạnh. Tối nay sẽ là phiên của Khrazz và Da Thép."

"Khrazz," Đầu Cạo gầm gừ. "Tôi không thích tên đó." "Không nhất thiết phải đổ máu," Ser Barristan nói. "Ta muốn nói chuyện với Hizdahr. Nếu hãn hiểu chúng ta không định giết hãn, có thể hãn sẽ bảo lính gác đầu hàng." "Nếu không thì sao? Không thể để Hizdahr chạy thoát được."

"Hãn sẽ không thể thoát." Selmy không sợ Khrazz, Da Thép lại càng không. Họ chỉ là các võ sĩ trong đấu trường. Đám đấu sĩ nô lệ đáng sợ của Hizdahr tạo thành một đội vệ binh không thể xoàng xĩnh hơn. Họ có tốc độ, sức khỏe và bản tính tàn bạo, một số người cũng có kỹ năng chiến đấu, nhưng những trò chơi máu me không phải là cách huấn luyện đội quân hộ giá. Trong đấu trường, kẻ thù của họ bước ra trong tiếng tù và và trống. Sau khi trận chiến kết thúc, những kẻ chiến thắng sẽ được băng bó vết thương, được uống sữa cây anh túc để giảm đau, được uống rượu, tiệc tùng và chơi điểm bởi họ biết nguy hiểm đã qua, cho đến khi trận đánh tiếp theo bắt đầu. Nhưng một trận chiến không bao giờ thực sự kết thúc đối với hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân. Nguy hiểm đến từ mọi phía và không từ đâu cả, bất kể ngày hay đêm. Chẳng có kèn trumpet báo hiệu kẻ thù: đầy tớ, người hầu, bạn bè, anh em, con trai, ngay cả vợ, bất kỳ ai trong số họ đều có thể giấu dao đằng sau áo khoác và giấu dã tâm giết người trong tim. Với mỗi giờ chiến đấu, một hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân dành mười nghìn giờ quan sát, chờ đợi, đứng lặng im trong bóng tối. Các đấu sĩ của Hizdahr đã bắt đầu chán ngán và chồn chân với nhiệm vụ mới của họ. Khi chán ngán, họ sẽ lơ là và phản ứng chậm chạp.

"Ta sẽ đối phó với Khrazz," Ser Barristan nói. "Chỉ cần đảm bảo ta không phải đối phó với tên Thú Đồng nào nữa."

"Không phải lo. Chúng tôi sẽ cùm Marghaz vào xích sắt trước khi hắn kịp giờ trốn. Tôi đã bảo rồi, đội Thú Đồng là của tôi."

"Anh nói anh cài tay chân trong đám người Yunkai nữa đúng không?"

"Bọn mách lẻo và gián điệp. Reznak có nhiều hơn."

Reznak không đáng tin. Mùi của hắn quá ngọt và ông có cảm giác hắn là kẻ xấu xa. "Cần có ai đó thả con tin của chúng ta ra. Nếu không cứu được người của chúng ta về, người Yunkai sẽ dùng họ để uy hiếp chúng ta."

Skahaz khịt mũi qua cái lỗ trên mặt nạ. "Nói về việc giải cứu thì dễ. Làm mới khó. Cứ để bọn buôn nô lệ dọa dẫm đi."

"Nếu chúng không chỉ dọa dẫm thì sao?"

"Ông nhớ họ đến thế sao, ông già? Một tên thái giám, một gã man rợ, và một tên lính đánh thuê?"

Anh Hùng, Jhogo và Daario. "Jhogo là kỹ sư tâm phúc của nữ hoàng, là máu mủ của cô ấy. Họ vượt qua Sa Mạc Đỏ cùng nhau. Anh Hùng là chỉ huy phó, sau Giun Xám. Còn Daario..." Cô ấy yêu Daario. Ông thấy rõ điều đó trong ánh mắt cô nhìn anh ta, trong giọng nói khi cô nói về anh ta. "... Daario kiêu căng và thiếu suy nghĩ, nhưng là người thân cận với nữ hoàng, Anh ta phải được giải cứu trước khi hội Quạ Bão quyết định tự mình ra tay. Việc đó có thể thực hiện được. Ta từng đưa cha của nữ hoàng an toàn ra khỏi Duskendale, nơi ông bị một lãnh chúa tạo phản bắt làm con tin, nhưng..."

"... ông không thể hy vọng đi giữa đám người Yunkai mà không bị phát hiện. Giờ này tất cả bọn chúng đều đã biết mặt ông."

Ta có thể giấu mặt đi, giống như anh, Selmy nghĩ, nhưng ông biết Đầu Cạo nói đúng. Sự việc ở Duskendale cách đây đã lâu lắm rồi. Ông đã quá già cho những phi vụ anh hùng như vậy. "Thế thì chúng ta cần tìm cách khác. Một người giải cứu khác. Ai đó hiểu về người Yunkai, kẻ có mặt trong trại của chúng mà không bị phát hiện..."

"Daario gọi ông là Ser Ông Nội," Skahaz nhắc. "Tôi không biết hẳn gọi tôi là gì. Nhưng nếu tôi và ông là con tin, liệu hẳn có dám mạo hiểm vì chúng ta không?"

Có lẽ không, ông nghĩ, nhưng ông nói, "Có thể."

"Daario có thể sẽ đá vào chúng ta để dập lửa, nếu chúng ta đang bị thiêu sống. Nếu không thì đừng tìm kiếm sự giúp đỡ của hẳn. Cứ để hội Quạ Bão chọn một đội trưởng khác, một kẻ biết vị trí của mình ở đâu. Nếu nữ hoàng không trở lại, thế giới cũng chỉ bớt đi một tên lính đánh thuê. Ai sẽ thương tiếc đây?"

"Vậy khi cô ấy trở lại thì sao?"

"Cô ấy sẽ khóc than, vò đầu dứt tóc và chửi rửa người Yunkai. Không phải chúng ta. Tay chúng ta không vậy máu. Ông có thể an ủi cô ấy. Kể cho cô ấy nghe về những ngày xưa cũ, cô ấy thích nghe những câu chuyện đó. Daario tội nghiệp, đội trưởng quả cảm của nữ hoàng... cô ấy sẽ không bao giờ quên hẳn, không bao giờ... nhưng nếu hẳn chết thì tốt hơn cho tất cả chúng ta, không phải sao? Tốt hơn cho cả Daenerys nữa."

Tốt hơn cho Daenerys, và cho Westeros. Daenerys Targaryen yêu đội trưởng của mình, nhưng đó là bé gái trong cô ấy, chứ không phải nữ hoàng. Hoàng tử Rhaegar yêu tiểu thư Lyanna, và hàng nghìn người đã phải chết vì điều đó. Daemon Blackfyre yêu Daenerys thứ nhất, và đã nổi lên phản loạn khi không có được cô. Thép Đắng và Máu Quạ đều yêu Shiera Seastar, kết cục là khiến Bảy Phụ Quốc phải chảy máu. Hoàng tử Chuồn Chuồn yêu Jenny vùng Oldstones đến nỗi ông bỏ cả vương miện, và Westeros phải trả giá bằng những mạng người. Cả ba con trai của Aegon Đệ Ngũ đều lấy vợ vì tình yêu, bất chấp sự phản đối của cha mình. Và vì vị vua không mong đợi đó cũng nghe theo tiếng gọi của trái tim khi chọn hoàng hậu nên ông cũng đồng ý cho các con trai tự mình quyết định, kết quả là thêm thù bớt bạn. Phản bội và phiến loạn cứ nối tiếp nhau như đêm nối ngày, và chỉ kết thúc bằng ma thuật, lửa và đau thương trong Sảnh Mùa Hè.

Tình yêu của cô ấy dành cho Daario là chất độc. Một chất độc ngấm từ từ hơn cả món châu chấu, nhưng cuối cùng vẫn gây chết người. "Nhưng vẫn còn Jhogo," Ser Barristan nói. "Anh ta và Anh Hùng. Cả hai đều là những báu vật của nữ hoàng."

"Chúng ta cũng có con tin còn gì," Skahaz Đầu Cạo nhắc. "Nếu bọn buôn nô lệ giết một người của chúng ta, chúng ta sẽ giết một người của chúng."

Trong giây lát, Ser Barristan không hiểu anh ta đang nhắc đến ai. Sau đó ông chợt nhớ ra. "Các tiểu đồng bụng cóc cho nữ hoàng ấy à?"

"Con tin chứ," Skahaz mo Kandaq khẳng định. "Grazdar và Qezza là người nhà của Mỹ Nữ Xanh Lá. Mezzara thuộc gia tộc Merreq, Kezmya là người nhà Pahl, Azzak người nhà Ghazeen. Bhakaz người nhà Loraq, cũng là dòng họ của Hizdahr. Tất cả đều là con trai, con gái đến từ các kim tự tháp. Zhak, Quazzar, Uhlez, Hazkar, Dhazak, Yherizan, tất cả đều là con cháu của các Great Master."

"Các bé gái ngây thơ và những cậu nhóc dễ mến." Ser Barristan đã quen thuộc với tất cả bọn trẻ trong thời gian bọn họ phục vụ nữ hoàng, Grazhar với những giấc mơ rực rỡ, Mezzara nhút nhát, Miklaz lười biếng, Kezmya xinh đẹp và kiêu căng, Qezza với đôi mắt to ủy mị và giọng nói như thiên thần, Dhazzar vũ công, và tất cả bọn họ. "Chúng chỉ là trẻ con."

"Con cháu của Harpy. Nợ máu chỉ có thể trả bằng máu."

"Gã người Yunkai mang cái đầu của Groleo tới cũng nói vậy."

"Hắn nói không sai."

"Ta không cho phép điều đó."

"Vậy thì con tin dùng để làm gì, nếu chúng ta không được đụng đến chúng?"

"Chúng ta có thể gợi ý đổi ba đứa trẻ lấy Daario, Anh Hùng và Jhogo," Ser Barristan quyết định. "Nữ hoàng..."

"... không có ở đây. Tôi và ông phải quyết định những việc cần làm. Ông biết tôi nói đúng mà."

"Hoàng tử Rhaegar có hai con," Ser Barristan nói. "Rhaenys là bé gái, Aegon mới chỉ đang ẵm ngửa. Khi Tywin Lannister chiếm Vương Đô, người của hắn giết cả hai đứa trẻ. Ông ta quấn thi thể hai đứa bé vào áo choàng đỏ thẫm và tặng chúng cho vị vua mới làm quà." Và Robert nói gì khi nhìn thấy chúng? Hắn ta có mỉm cười không? Barristan Selmy bị thương rất nặng ở Trident, nên ông không phải nhìn thấy cảnh Lãnh chúa Tywin tặng quà, nhưng ông vẫn thường tự hỏi như vậy. Nếu ta thấy hắn mỉm cười trước thi hài hai đứa con của Rhaegar thì không quân đội nào trên thế giới này có thể cản ta giết hắn. "Ta sẽ không bao giờ đồng ý việc sát hại trẻ em. Hãy chấp nhận điều đó, hoặc ta sẽ không tham gia việc này."

Skahaz cười khúc khích. "Ông đúng là một ông già ngoan cố. Các cậu bé khuôn mặt đáng yêu của ông khi lớn lên sẽ chỉ trở thành con trai nữ quái Harpy thôi. Giết chúng lúc đó, hoặc là giết chúng bây giờ, như nhau cả."

"Chúng ta giết người vì những tội lỗi họ gây ra, chứ không phải vì tội lỗi họ có thể gây ra một ngày nào đó."

Đầu Cạo nhấc một chiếc rìu từ trên tường xuống, ngắm nghía nó, rồi gầm gừ. "Được rồi. Không được làm hại đến Hizdahr hoặc là con tin. Thế đã hài lòng chưa, Ser Ông Nội?"

Chuyện này chẳng có gì khiến ta hài lòng cả. "Được rồi. Giờ của sói. Nhớ đấy!"

"Tôi đâu có dễ quên, ser." Dù chiếc miệng của mặt nạ hơi bằng đồng không động đậy, nhưng Ser Barristan vẫn cảm nhận được nụ cười toe toét phía sau. "Kandaq đã đợi đêm nay từ lâu lắm rồi."

Đó chính là điều ta sợ. Nếu vua Hizdahr vô tội, những gì họ làm ngày hôm nay sẽ là tạo phản. Nhưng làm sao hắn có thể vô tội được? Chính tai Selmy nghe thấy hắn giục Daenerys ăn thử món châu chấu tẩm độc, hô người của

mình giết con rồng. Nếu chúng ta không hành động, Hizdahr sẽ giết lũ rồng và mở cổng thành cho kẻ thù của nữ hoàng. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác trong việc này. Nhưng dù đã lật đi lật lại vấn đề không biết bao nhiêu lần, vị hiệp sĩ già vẫn không thấy việc đó anh hùng chút nào.

Thời gian đằng đẳng còn lại của ngày hôm đó trôi qua nhanh như sên.

Ông biết ở đâu đó, vua Hizdahr đang hội ý với Reznak mo Reznak, Marghaz zo Loraq, Galazza Galare, và các cố vấn người Meereen, quyết định xem nên đối phó với yêu cầu của người Yunkai như thế nào... nhưng Barristan Selmy không còn là thành viên của hội đồng đó nữa. Ông cũng không còn có một vị vua để bảo vệ. Thay vào đó, ông đi đi lại lại trong kim từ tháp từ đỉnh xuống đáy, để chắc chắn lính gác đều ở đúng vị trí canh gác. Ông mất gần hết một buổi sáng cho việc đó. Ông dành buổi chiều cho đám trẻ mồ côi, thậm chí tự tay cầm kiếm và khiên để nghiêm khắc kiểm tra các cậu nhóc lớn.

Vài người trong số họ từng luyện tập để làm chiến binh trong đấu trường khi Daenerys Targaryen chiếm Meereen và thả họ ra khỏi xiềng xích. Những cậu nhóc đó đã khá quen với kiếm, giáo và rìu chiến trước cả khi Ser Barristan thu nhận họ. Một số người đã khá nhuần nhuyễn. Đầu tiên là cậu nhóc đến từ Quần đảo Basilisk. Tumco Lho. Cậu ta đen trũi như mực của học sĩ, nhưng nhanh nhẹn và khỏe mạnh, một tay kiếm trời phú tuyệt vời nhất mà ông từng thấy, sau Jaime Lannister. Cả Larraq nữa. Cùng với cây Roi. Ser Barristan không tán thành phong cách chiến đấu của cậu nhóc, nhưng kỹ năng của cậu ta thì không có gì phải nghi ngờ. Larraq còn phải luyện tập nhiều năm nữa mới có thể sử dụng thuần thục các vũ khí của hiệp sĩ, kiếm, thương và gậy chùy, nhưng cậu ta đã nguy hiểm chết người với cây roi và chiếc đinh ba. Viên hiệp sĩ già vẫn cảnh báo cậu bé rằng cây roi sẽ vô dụng trước kẻ thù mặc giáp... cho đến khi ông nhìn thấy Larraq sử dụng nó, quật nó xuống chân đối thủ để kéo họ ngã xuống đất. Chưa phải là hiệp sĩ, nhưng là một chiến binh quả cảm.

Larraq và Tumco là hai người giỏi nhất của ông. Sau họ là cậu nhóc người Lhazar mà các cậu bé khác gọi là Cừu Đỏ, dù cậu ta chỉ hung tợn chứ chưa có kỹ năng gì. Có thể là cả ba anh em người Ghis bị bán làm nô lệ để trả nợ cho cha nữa.

Vậy là sáu người tất cả. Sáu trong số hai mươi bảy. Selmy có thể đặt hi vọng vào nhiều người hơn, nhưng sáu là một khởi đầu tốt đẹp. Hầu hết các cậu bé khác nhỏ tuổi hơn, quen với khung cửi, cày cuốc và bò tiểu hơn là khiên và kiếm, nhưng họ luyện tập rất chăm chỉ và học cũng rất nhanh. Chỉ cần để họ vài năm làm tiểu đồng, rất có thể ông sẽ cho nữ hoàng thêm sáu hiệp sĩ nữa. Còn những kẻ không bao giờ tiến bộ được thì, hừm, không phải ai cũng sinh ra để làm hiệp sĩ. Vương quốc cũng cần người làm nền, chủ nhà trọ và thợ rèn vũ khí chẳng kém gì. Ở Meereen hay Westeros cũng vậy mà thôi.

Khi nhìn họ luyện tập, Ser Barristan ngẫm nghĩ xem có nên phong cho Tumco và Larraq tước vị hiệp sĩ ngay không, có thể là cả Cừu Đỏ nữa. Cần có một hiệp sĩ để phong tước hiệp sĩ cho kẻ khác, và nếu tối nay lỡ có chuyện gì xảy ra, sáng mai rất có thể ông đã chết hoặc bị tống vào ngục tối. Khi đó, ai sẽ phong tước hiệp sĩ cho các cận vệ này? Tuy nhiên, một hiệp sĩ trẻ có tiếng tăm hay không cũng ít nhiều dựa vào thanh danh của người phong tước cho anh ta. Các cậu nhóc sẽ chẳng được lợi lộc gì nếu mọi người biết rằng chúng được phong tước bởi một kẻ phản bội, và rất có thể sẽ tống chúng vào ngục tối theo ông. Họ xứng đáng những thứ tốt đẹp hơn, Ser Barristan quả quyết. Thà làm cận vệ cả đời còn hơn làm một hiệp sĩ như bản.

Khi chiều chuyển dần sang tối, ông bảo lũ trẻ hạ kiếm và khiên rồi tụ tập xung quanh. Ông nói chuyện với họ về ý nghĩa của tước vị hiệp sĩ. "Điều làm nên một hiệp sĩ thực thụ chính là tinh thần nghĩa hiệp, chứ không phải một thanh kiếm," ông nói. "Không có danh dự, hiệp sĩ chỉ là kẻ giết người tầm thường. Thà chết với thanh danh còn hơn sống mà không có nó." Lũ nhóc nhìn ông vẻ ngạc nhiên, ông nghĩ, nhưng rồi một ngày chúng sẽ hiểu ra.

Sau đó khi trở lại đỉnh kim tự tháp, Ser Barristan thấy Missandei đang ngồi đọc giữa một đống giấy da và sách vở. "Tối nay cháu hãy ở lại đây," ông nói. "Dù chuyện gì xảy ra, dù nhìn thấy gì hay nghe thấy gì, cháu cũng không được rời dinh thự của nữ hoàng."

"Cháu nghe thấy rồi," cô bé nói. "Nhưng liệu cháu có thể hỏi..."

"Tốt nhất là không nên." Ser Barristan một mình bước ra vườn ngoài sân

thượng. Ta không sinh ra để làm những việc này, ông ngẫm nghĩ và nhìn thành phố trải ra trước mắt. Các kim tự tháp đang thức dậy từng chiếc một, đèn lồng và đuốc sáng lập lòe khi bóng tối bắt đầu giăng trên những con đường phía dưới. Âm mưu, thủ đoạn, những lời thì thầm, dối trá, bí mật chứa trong bí mật, và chẳng hiểu sao ta trở thành một phần trong chúng.

Lẽ ra giờ này, ông phải quen với những việc đó rồi mới phải. Tháp Đỏ cũng có những bí mật riêng của nó. Ngay cả Rhaegar. Hoàng tử của Dragonstone chưa bao giờ tin tưởng ông như đã tin tưởng Arthur Dayne. Harrenhal là minh chứng cho điều đó. Năm của mùa xuân giả dối.

Những ký ức vẫn còn đắng ngắt. Lãnh chúa Whent già thông báo về cuộc đấu thương ngựa không lâu sau cuộc viếng thăm của em trai ông, Ser Oswell Whent của đội Ngự Lâm Quân. Với Varys thì thậm chí bên tai, vua Aerys tin rằng con trai ông đang âm mưu phế truất ông, rằng cuộc đấu thương ngựa của Whent chỉ là cái cớ để Rhaegar gặp gỡ thật nhiều lãnh chúa lớn ở cùng một chỗ. Aerys không bước chân ra khỏi Tháp Đỏ kể từ trận chiến ở Duskendale, vậy mà đột nhiên ông thông báo sẽ đi cùng hoàng tử Rhaegar tới Harrenhal, và mọi thứ trở nên đảo lộn kể từ lúc ấy.

Nếu ta là một hiệp sĩ giỏi hơn... nếu ta đánh ngã được hoàng tử trong trận đấu cuối cùng đó, giống như ta từng khiến bao kẻ khác ngã ngựa, thì ta sẽ là người được chọn ra nữ hoàng của tình yêu và sắc đẹp...

Rhaegar đã chọn Lyanna Stark của Winterfell. Nếu là Barristan Selmy, ông sẽ chọn khác. Không phải nữ hoàng, vì cô không có mặt ở đó. Cũng không phải Elia xứ Dorne, dù cô ấy rất tốt bụng và dịu dàng; nếu cô ấy được lựa chọn thì vương quốc sẽ tránh được rất nhiều cuộc chiến và kẻ thù. Ông sẽ chọn một cô gái trẻ ở trong triều chưa lâu, một trong các quý cô đi theo bầu bạn với Elia... dù so với Ashara Dayne, cô công chúa xứ Dorne trông chẳng khác gì một ả phụ bếp nhếch nhác.

Dù đã chùng ấy năm trôi qua, Ser Barristan vẫn không quên hình ảnh và âm thanh tiếng cười của Ashara. Chỉ cần nhắm mắt lại là ông sẽ nhìn thấy cô, với mái tóc đen dài buông xõa xuống vai và đôi mắt tím đầy ám ảnh. Daenerys cũng có màu mắt đó. Thỉnh thoảng khi nữ hoàng nhìn ông, ông có cảm giác

như mình đang nhìn thấy con gái Ashara...

Nhưng con gái Ashara lại chết yếu, và tiểu thư xinh đẹp của ông sau đó đã gieo mình từ trên tháp xuống vì điên loạn sau khi mất đứa con, và có lẽ vì người đàn ông đã làm nhục cô ở Harrenhal nữa. Cô chết mà không bao giờ biết Ser Barristan yêu mình. Làm sao cô ấy biết được? Ông là hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân, đã thề sẽ không lập gia đình. Chẳng lợi lộc gì khi thổ lộ với cô tình cảm đó. Nhưng im lặng cũng không tốt. Nếu hồi đó ta đánh Rhaegar ngã ngựa và trao vương miện nữ hoàng của tình yêu và sắc đẹp cho Ashara, có thể cô ấy sẽ để ý đến ta, thay vì Stark?

Ông không bao giờ biết. Nhưng trong số những thất bại đã trải qua trong đời, không gì ám ảnh Barristan Selmy đến thế.

Bầu trời u ám, không khí nóng bức, oi nồng, ngột ngạt, nhưng trong không gian có thứ gì đó khiến sống lưng ông ngứa ran lên. Mưa, ông nghĩ. Một cơn bão sắp tới. Nếu không phải tối nay thì sẽ là sáng mai. Ser Barristan tự hỏi ông có sống đủ lâu để thấy cơn bão đến hay không. Nếu Hizdahr cũng có Nhên Nhện thì ta chết chắc. Nếu đến nước đó, ông nguyện được chết như cách ông đã sống, với thanh trường kiếm trong tay.

Khi tia nắng cuối cùng nhạt dần ở phía tây, đằng sau những cánh buồm nhô lên từ những chiếc thuyền lảng vảng trên Vịnh Vô Lệ, Ser Barristan quay trở vào, triệu tập hai người phục vụ và sai họ chuẩn bị nước nóng để tắm. Ông thấy bản thủ và nhộp nháp sau khi luyện tập với các cận vệ trong cái nắng buổi chiều.

Nước được mang tới chỉ hơi ấm ấm, nhưng Selmy nấn ná lại trong bồn tắm cho đến khi nó nguội hẳn và kỳ cọ cho đến khi da đỏ rực lên. Khi đã sạch sẽ, ông đứng dậy, lau người và mặc lên mình bộ đồ toàn màu trắng. Tất, đồ lót, áo dài lụa, áo da độn bông, tất cả đều mới được giặt tẩy. Bên ngoài, ông mặc bộ giáp mà nữ hoàng ban cho như một kỷ vật thể hiện lòng yêu mến. Chiếc áo giáp xích mạ vàng được chế tác tỉ mỉ, các mắt xích mềm dẻo như da, các tấm giáp tráng men cứng như băng và sáng như tuyết mới rơi. Ông đeo con dao ở một bên hông, bên kia là thanh trường kiếm, cả hai treo lủng lẳng trên chiếc thắt lưng bằng da trắng và khóa cài bằng vàng. Cuối cùng, ông lấy

chiếc áo choàng trắng dài xuống và thắt nó lên vai.

Ông để nguyên chiếc mũ trên giá. Hai khe mắt nhỏ hẹp hạn chế tầm nhìn của ông, ông cần được nhìn thấy những gì sắp tới. Các căn phòng trong kim tự tháp đều tối tăm khi màn đêm buông xuống, và kẻ thù có thể tấn công từ bất cứ hướng nào. Ngoài ra, dù đôi cánh rồng trang trí công phu trên mũ trông vô cùng lộng lẫy, nhưng chúng rất dễ bị kiếm hay rìu chém phải. Ông sẽ để dành nó cho cuộc đấu tiếp theo, nếu Thất Diện Thần cho phép.

Khi đã trang bị khiên giáp đầy đủ, viên hiệp sĩ già ngồi giữa bóng tối trong căn phòng nhỏ của ông, liền kề với dinh thự của nữ hoàng và chờ đợi. Khuôn mặt của tất cả các vị vua mà ông từng bảo vệ nhưng thất bại trôi trước mặt ông trong bóng tối, cả khuôn mặt của các anh em từng chiến đấu với ông trong Ngự Lâm Quân cũng vậy. Ông tự hỏi bao nhiêu người trong số đó cũng sẽ làm những việc ông chuẩn bị làm. Chắc chắn một số người sẽ đồng tình với lựa chọn của ông. Nhưng không phải tất cả. Một số sẽ không ngại ngần giết Đầu Cạo vì tội phản bội. Bên ngoài kim tự tháp, trời bắt đầu đổ mưa. Ser Barristan ngồi trong bóng tối và nghe ngóng. Âm thanh nghe như tiếng nước mắt rơi, ông nghĩ ngợi. Nghe như tiếng khóc của các vị vua đã băng hà.

Giờ đã đến lúc phải đi.

Đại Kim Tự Tháp của Meereen được xây theo hình mẫu Đại Kim Tự Tháp ở Ghis. Lomas Longstrider từng một lần tới thăm đồng đồ nát vĩ đại của nó. Giống như hình mẫu cổ đại trước nó, nơi những căn sảnh bằng đá cẩm thạch đồ gờ đây là nơi ở của nhện và dơi, kim tự tháp của Meereen cũng có ba mươi ba tầng, bởi con số này có một ý nghĩa thiêng liêng gì đó đối với các vị thần của Ghis. Ser Barristan bắt đầu quãng đường đi xuống dài đằng đẵng một mình, chiếc áo choàng trắng của ông khẽ bay bay phía sau ông khi ông đi xuống. Ông chọn lối đi của người hầu thay vì chiếc cầu thang vĩ đại bằng đá cẩm thạch có vân, nhưng những nhịp cầu thang hẹp hơn, dốc hơn và thẳng hơn đó nằm kín đáo bên trong những bức tường gạch dày.

Đi xuống được mười hai tầng, ông thấy Đầu Cạo đang chờ đợi, những đường nét thô kệch của anh ta vẫn giấu sau chiếc mặt nạ anh ta đeo sáng nay, một con dơi máu. Sáu lính của đội Thú Đồng đi cùng anh ta. Tất cả đều đeo mặt

nạ sâu bộ giống nhau. Selmy nhận ra chúng là mặt nạ châu chấu. "Groleo," ông nói. "Groleo," một trong số các con châu chấu trả lời. "Tôi có thể cung cấp thêm châu chấu, nếu ông cần," Skahaz nói.

"Sáu là đủ rồi. Đám người ở cửa thì sao?"

"Là của tôi. Ông không phải bận tâm."

Ser Barristan vỗ cánh tay Đầu Cạo. "Đừng để đổ máu. Trừ khi bắt buộc. Sáng mai chúng ta sẽ triệu tập một hội đồng, thông báo cho thành phố những việc chúng ta đã làm và giải thích lý do."

"Được rồi. Chúc ông may mắn, ông già."

Họ đi hai đường khác nhau. Đội Thú Đồng theo Ser Barristan tiếp tục đi xuống.

Dinh thự của nhà vua nằm sâu trong trung tâm của kim tự tháp, ở tầng thứ mười sáu và mười bảy. Khi tới hai tầng này, Selmy thấy cánh cửa dẫn vào bên trong kim tự tháp được khóa bằng xích sắt, với hai lính Thú Đồng đứng gác ở ngoài. Bên dưới chiếc mũ trùm đầu của áo choàng nhiều màu chấp vá, một người đeo mặt nạ chuột, người kia đeo mặt nạ bò tót.

"Groleo," Ser Barristan nói. "Groleo," con bò trả lời. "Phòng thứ ba, phía bên phải." Con chuột mở khóa sợi xích. Ser Barristan và đoàn hộ tống tiến vào một hành lang hẹp sáng ánh đuốc dành cho người hầu, xây bằng gạch đỏ và đen. Tiếng bước chân vọng trên sàn nhà khi họ đi bộ qua hai căn sảnh và rẽ phải vào căn thứ ba.

Bên ngoài hai cánh cửa gỗ cứng chạm trổ dẫn vào dinh thự của nhà vua là Da Thép, một đấu sĩ trẻ, vẫn chưa được coi là chiến binh hàng đầu. Má và trán anh ta chằng chịt những vết sẹo pha lẫn hình xăm màu xanh và đen, những dấu hiệu của phù thủy Valyria cổ đại, mục đích giúp cho da thịt anh ta cứng như thép. Trên ngực và cánh tay anh ta cũng có những dấu hiệu tương tự, nhưng chúng có thực sự đỡ được kiếm hay rìu không thì còn phải xem xét.

Ngay cả khi không có chúng, trông Da Thép đã rất dữ dội - một chàng trai mạnh khỏe, lực lưỡng và cao hơn Ser Barristan mười lăm phân. "Ai đấy?" Anh ta hỏi và vung chiếc rìu dài sang ngang để chặn đường. Khi nhìn thấy Ser Barristan cùng đội châu chấu đồng phía sau, anh ta hạ rìu xuống. "Chào Ser Già."

"Ta có vài lời muốn nói với nhà vua nếu bệ hạ đồng ý."

"Bây giờ muộn rồi."

"Giờ đã muộn, nhưng công việc là khẩn cấp."

"Để tôi hỏi đã." Da Thép đập chuôi chiếc rìu dài lên cánh cửa dẫn vào dinh thự của nhà vua. Một cánh cửa kéo nhỏ mở ra, ông nhìn thấy mặt một đứa bé bên trong. Giọng đứa trẻ vang lên. Da Thép trả lời. Ser Barristan nghe thấy tiếng một chiếc then cài nặng nề mở ra. Cánh cửa bật mở.

"Chỉ ông vào thôi," Da Thép nói. "Đội thú đợi ở ngoài này."

"Được thôi." Ser Barristan gạt đầu với đám châu chấu. Một người gạt đầu đáp trả. Selmy một mình bước vào qua cánh cửa.

Dù tối tăm và không có cửa sổ, xung quanh bốn bề là tường gạch dày 2 mét rưỡi, bên trong dinh thự của nhà vua thực ra rộng rãi và xa hoa. Những thanh xà vĩ đại bằng gỗ sồi đen chống trần nhà cao. Trên nền nhà trải thảm lụa của vùng Qarth. Trên tường là những tấm thảm treo vô giá, cổ đại và đã bạc hết màu, diễn tả cảnh huy hoàng của Đế Chế Ghis Cổ Đại. Bức to nhất có hình đám tàn binh của đội quân Valyria bại trận đang đeo xiềng xích đi qua bên dưới ngọn giáo bắt chéo. Cánh cửa vòm dẫn vào phòng ngủ hoàng gia được canh gác bởi một đôi tình nhân làm bằng gỗ đàn hương dẻo gọt công phu, mềm mượt và bóng dầu. Chắc hẳn là để gợi tình, nhưng Ser Barristan lại cảm thấy khó chịu khi nhìn chúng. Phải thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Ánh sáng duy nhất phát ra từ một chiếc lò sưởi sắt. Bên cạnh là hai tiểu đồng bê cốc của nữ hoàng, Draqaz và Qezza. "Miklaz đi đánh thức nhà vua rồi," Qezza nói. "Ngài có muốn uống rượu không, ser?"

"Không, ta cảm ơn."

"Ngài ngồi đi," Draqaz nói và chỉ một chiếc ghế băng.

"Ta muốn đứng hơn." Ông nghe được những tiếng nói vọng qua cánh cửa vòm dẫn vào phòng ngủ. Một trong những giọng nói đó là của nhà vua.

Phải một lát sau, vua Hizdahr zo Loraq Đồi Thứ Mười Bốn của Dòng Dối Loraq Quý Tộc mới ngáp ngáp ngắn ngắn dài xuất hiện, tay buộc thắt lưng của chiếc áo thụng dài. Chiếc áo bằng vải sa tanh màu xanh lá, trang trí lòe loẹt với ngọc trai và chỉ bạc. Bên trong chiếc áo, nhà vua có vẻ không mặc gì cả. Vây càng tốt. Những kẻ trần truồng thường dễ bị tổn thương và ít khi tỏ ra anh hùng kiêu tự sát.

Người phụ nữ Ser Barristan thoáng nhìn thấy trong cửa vòm, lấp ló sau một tấm rèm mỏng dính cũng đang trần truồng, cặp vú và hông chỉ được che hờ bởi tấm lụa bông bênh.

"Ser Barristan." Hizdahr ngáp một lần nữa. "Mấy giờ rồi? Đã có tin tức gì về nữ hoàng đáng yêu của ta chưa?"

"Vẫn chưa, thưa nhà vua."

Hizdahr thở dài. "Làm ơn nói 'thưa quốc vương vĩ đại, ' có được không. Dù giờ này, 'Quốc vương buồn ngủ' nghe sẽ hợp hơn." Nhà vua tiến về phía tủ cạnh và tự rót cho mình một cốc rượu, nhưng vò rượu chỉ còn một vài giọt dưới đáy. Mặt nhà vua thoáng vẻ bực bội. "Miklaz, đem rượu lên đây. Ngay lập tức!"

"Vâng, thưa quốc vương."

"Đem cả Draqaz đi cùng nữa. Một bình rượu Arbor vàng, một bình Arbor đỏ ngọt. Đừng có đem loại rượu vàng như nước đá của chúng ta, cảm ơn. Lần sau, nếu ta thấy vò rượu hết nhãn như thế này thì các người cứ chường đôi má hồng hào xinh đẹp ra mà ăn đòn nhé." Cậu nhóc vội vã chạy đi, nhà vua

quay lại với Selmy. "Ta vừa mơ thấy ông tìm được Daenerys."

"Giấc mơ có thể lừa dối, thưa nhà vua."

"'Thưa quốc vương' Sao ông lại đến tìm ta giờ này vậy, ser? Thành phố có vấn đề gì à?"

"Thành phố vẫn yên bình."

"Thế à?" Hizdahr có vẻ bối rối. "Thế thì tại sao ông đến đây?"

"Để hỏi một câu. Quốc vương, ngài có phải Harpy không?"

Cốc rượu của Hizdahr tuột khỏi tay, rơi xuống thảm và lăn tròn. "Ông đến phòng ngủ của ta nửa đêm nửa hôm để hỏi ta câu đó sao? Ông bị điên rồi hả?" Chỉ đến lúc này nhà vua mới nhận ra Ser Barristan đang mặc giáp. "Cái gì... tại sao... sao ông dám..."

"Việc hạ độc có phải do ngài gây ra không, thưa quốc vương?"

Vua Hizdahr lùi lại một bước. "Món châu chấu ấy à? Đó là... đó là do đám người Dorne. Quentyn, gã tự nhận là hoàng tử đó. Nếu ông nghi ngờ ta thì cứ hỏi Reznak."

"Ngài có bằng chứng không? Reznak có không?"

"Không có, nếu không ta đã bắt chúng lại rồi. Có lẽ ta nên làm thế, dù có bằng chứng hay không. Marghaz sẽ bắt chúng phải thú tội, ta dám chắc như vậy. Người Dorne đều là chuyên gia bỏ độc. Reznak nói bọn chúng thờ răn."

"Họ ăn răn," Ser Barristan nói. "Đó là trường đấu của ngài, khán đài của ngài, chỗ ngồi của ngài. Rượu ngọt và gối êm, quả sung, dưa và châu chấu tẩm mật ong. Tất cả đều là của ngài. Ngài giục giã nữ hoàng ăn thử món châu chấu nhưng không động tay một lần nào."

"Ta... ta không ăn được đồ cay nóng. Cô ấy từng là vợ, là nữ hoàng của ta."

Tại sao ta lại muốn hạ độc cô ấy chứ?" Hắc nói đã "tùng". Hắc tin là nữ hoàng đã chết. "Chỉ ngài mới trả lời được câu hỏi đó, thừa quốc vương vĩ đại. Cũng có thể do ngài muốn đưa một ả phụ nữ khác lên thay vị trí của cô ấy." Ser Barristan hát hàm về phía cô gái đang bên lều ra từ phòng ngủ. "Như ả kia chẳng hạn?"

Nhà vua nhìn quanh sợ hãi. "Cô ta ấy à? Cô ta có là gì đâu. Nô lệ trên giường thôi mà." Hắc giờ hai tay lên. "Ta nói nhầm. Không phải nô lệ. Một phụ nữ tự do, được luyện cách làm hài lòng đàn ông. Dù là nhà vua thì cũng có nhu cầu chứ, cô ta... cô ta không phải việc của ông, ser. Ta sẽ không bao giờ làm hại Daenerys. Không bao giờ."

"Ngài giục nữ hoàng ăn châu chấu. Tôi nghe thấy." "Ta nghĩ có thể cô ấy sẽ thích." Hizdahr lùi lại một bước nữa. "Vừa ngọt vừa cay."

"Vừa ngọt, vừa cay, vừa độc. Chính tai tôi nghe thấy ngài ra lệnh cho quân lính ở trường đấu giết Drogon. Chính ngài hò hét ra lệnh."

Hizdahr liếm môi. "Con quái vật lúc đó đang ăn thịt Barsena. Con người là thức ăn của rồng. Lúc đó nó đang giết chóc, thiêu hết mọi thứ..."

"... thiêu những kẻ định làm hại nữ hoàng của ngài. Hội Con Trai Nữ Quái Harpy chẳng hạn. Các bạn của ngài."

"Không phải bạn của ta."

"Ngài nói là không phải, nhưng họ lại nghe lời khi ngài ra lệnh ngừng giết chóc. Tại sao họ lại làm như vậy, nếu ngài không phải là một trong số chúng?"

Hizdahr lắc đầu. Lần này hắc không trả lời.

"Ngài nói thật đi," Ser Barristan tiếp tục, "ngài đã bao giờ yêu cô ấy chưa, dù chỉ một chút? Hay là ngài chỉ thèm khát chiếc vương miện thôi?"

"Thèm khát? Ông dám nói ta thèm khát à?" Miệng nhà vua đánh lại vì giận

dữ. "Ta thèm khát chiếc vương miện, đúng... nhưng chẳng bằng một nửa so với cô ấy thèm khát tên lính đánh thuê. Có khi chính đội trưởng quý báu của cô ấy đã ra tay bỏ độc, vì cô ấy dám gạt hấn sang một bên. Và nếu ta cũng ăn món đó, hừm, vậy thì quá tốt."

"Daario là sát thủ, nhưng không phải kẻ bỏ độc." Ser Barristan tiến lại gần nhà vua hơn. "Ngài có phải Harpy không?" Lần này ông đặt tay lên chuôi thanh trường kiếm. "Nói cho ta sự thật, và ta hứa sẽ ban cho người cái chết sạch sẽ và nhanh chóng."

"Ông suy luận nhiều quá rồi, ser," Hizdahr nói. "Ta quá chán những câu hỏi này rồi, và cả người nữa. Người bị sa thải. Hãy rời Meereen ngay lập tức, ta sẽ để cho người sống."

"Nếu người không phải Harpy thì hãy nói tên hấn đi." Ser Barristan lôi kiếm ra khỏi bao. Cạnh sắc của nó bắt ánh sáng phát ra từ lò sưởi, tạo thành một lưỡi lửa màu cam.

Hizdahr bỏ chạy. "Khrazz!" Hấn hét lên, và lão đảo lùi lại căn phòng ngủ. "Khrazz! Khrazz!"

Ser Barristan nghe thấy tiếng cửa mở, đầu đó ở phía trái, ông quay người vừa kịp lúc và nhìn thấy Khrazz xuất hiện đằng sau một tấm thảm treo tường. Hấn di chuyển chậm chạp và hơi lão đảo vì ngái ngủ, nhưng vũ khí lợi hại đã ở trên tay: một chiếc arakh của người Dothraki, dài và cong. Một thanh kiếm được chế tạo để chém những nhát sâu từ trên lưng ngựa. Một vũ khí giết người đối với kẻ thù cởi trần ngoài chiến trường hay trong hố đấu. Nhưng ở đây trong không gian hẹp, chiều dài của chiếc arakh sẽ là bất lợi, hơn nữa Barristan Selmy đang mặc áo giáp.

"Ta đến đây tìm Hizdahr," hiệp sĩ nói. "Ném vũ khí xuống và tránh sang một bên, sẽ không ai làm hại người cả."

Khrazz phá lên cười. "Lão già, ta sẽ ăn tim người."

Hai người đàn ông có chiều cao bằng nhau, nhưng Khrazz nặng hơn bội phần

và cũng trẻ hơn bốn mươi tuổi, với làn da trắng xanh, đôi mắt lạnh lẽo vô hồn và chòm tóc màu đen pha đỏ dựng đứng như bờm ngựa chạy từ đỉnh đầu ra sau gáy.

"Thế thì đến đây," Barristan Quả Cảm nói. Khrazz lao tới.

Lần đầu tiên trong suốt cả ngày, Selmy cảm thấy chắc chắn. Ta sinh ra để làm những việc như thế này, ông nghĩ. Điệu nhảy, bài ca ngọt ngào của thép, thanh kiếm trong tay và kẻ thù trước mặt.

Tên đấu sĩ nhanh nhẹn không kém những kẻ Ser Barristan từng chiến đấu. Trong đôi tay vĩ đại của hắn, chiếc arakh biến thành một cái bóng lơ lửng qua vút lại, một cơn bão thép đổ bộ lên viên hiệp sĩ già từ ba phía cùng một lúc. Hầu hết các nhát chém đều hướng về phía đầu ông. Khrazz không ngóc. Khi không có mũ giáp, Selmy dễ bị thương nhất từ phần cổ trở lên.

Ông bình tĩnh chặn các cú đánh, thanh trường kiếm của ông chặn được mọi nhát chém và gạt nó sang một bên. Hai lưỡi kiếm liên tục chạm vào nhau leng keng. Ser Barristan lùi lại. Ông thoáng thấy hai tiểu đồng bụng bê đang đứng quan sát, mắt mở to, trắng dã như trứng gà luộc. Khrazz chửi thề và chuyển một cú chém cao thành chém thấp, vượt qua được cú đỡ của viên hiệp sĩ già một lần, nhưng lưỡi đao của hắn chỉ cào vào xà cạp thép của ông một cách vô dụng. Selmy trả đòn bằng một nhát chém vào vai chiến binh đấu trường, làm lớp vải lanh rách đôi và cắt vào da thịt phía dưới. Chiếc áo dài màu vàng của hắn chuyển thành màu hồng, rồi đỏ.

"Chỉ những kẻ hèn nhát mới mặc giáp sắt," Khrazz tuyên bố và đi vòng tròn. Chẳng ai mặc giáp trong hố đấu. Đám đông đến để xem máu chảy: chết chóc, mất chân tay, những tiếng thét đau đớn, và những bài hát của cát đỏ.

Ser Barristan quay về phía hắn. "Tên hèn nhát này chuẩn bị giết người đấy, ser." Hắn không phải hiệp sĩ, nhưng lòng dũng cảm của hắn cũng đủ để ông tỏ ra nhã nhặn. Khrazz không biết phải đánh nhau với một người mặc giáp như thế nào. Ser Barristan có thể nhìn rõ điều đó trong mắt hắn: nghi ngờ, bối rối, và bắt đầu sợ hãi. Đấu sĩ lao lên lần nữa, lần này hắn thét lên như thể âm thanh sẽ giết được kẻ thù trong khi kiếm thép còn không thể. Chiếc arakh

chém thấp, rồi chém cao, rồi thấp một lần nữa.

Selmy đỡ những nhát chém vào đầu, còn lại để bộ giáp che chắn, trong khi thanh kiếm của ông chém vào má, rạch một đường từ tai đến miệng tên đầu sĩ, sau đó cắt một vết sâu nữa lên ngực hắn. Máu trào lên từ các vết thương của Khrazz. Nhưng điều đó chỉ làm hắn điên cuồng hơn. Hắn nắm lấy lò than bằng tay còn lại và lật nó, tung than nóng lên chân Selmy. Ser Barristan nhảy qua chúng. Khrazz chém trúng cánh tay ông, nhưng chiếc arakh chỉ cào được lớp men cứng tráng bên trên ra trước khi đụng phải thép bên dưới.

"Này ông già, trong hổ đấu ông phải cởi bộ giáp đó ra."

"Chúng ta không ở trong hổ đấu."

"Cởi giáp ra!"

"Vẫn chưa muộn để buông vũ khí đâu. Đầu hàng đi."

"Chết đi," Khrazz lầu bầu... nhưng khi hắn nhấc chiếc arakh lên, mũi của nó sượt qua một trong những tấm rèm treo trên tường và mắc lại. Đó là tất cả những gì Ser Barristan cần. Ông rạch toang bụng tên đầu sĩ bằng một nhát kiếm, tránh sang bên khi chiếc arakh văng ra, sau đó kết thúc Khrazz bằng một cú đâm nhanh vào giữa tim, trong khi ruột tên đầu sĩ lòi ra như một ổ lươn nhầy nhụa.

Máu và nội tạng văng vãi khắp nơi trên tấm thảm lụa của nhà vua. Selmy lùi lại một bước. Nửa dưới thanh trường kiếm trong tay ông đỏ rực. Đây đó, tấm thảm bắt đầu cháy âm ỉ nơi bị than rơi trúng. Ông nghe thấy tiếng khóc của Qezza tội nghiệp. "Đừng sợ," viên hiệp sĩ già nói. "Ta không định làm hại nhóc. Ta chỉ muốn có nhà vua thôi."

Ông lau sạch máu vào một tấm rèm rồi bước vào phòng ngủ, trong đó ông tìm thấy Hizdahr zo Loraq, quý tộc đời thứ mười bốn của dòng họ Loraq, đang thút thít trốn sau một tấm thảm treo tường. "Tha cho tôi," hắn van xin. "Tôi không muốn chết."

"Hầu như chẳng ai muốn cả. Nhưng ai chẳng phải chết." Ser Barristan tra kiếm vào vỏ và kéo Hizdahr đứng dậy. "Đi. Ta sẽ dẫn ngươi vào nhà ngục." Giờ này, hãn đội Thú Đồng đã tước vũ khí của Da Thép rồi. "Ngươi sẽ làm tù binh cho đến khi nữ hoàng quay lại. Nếu không có gì chứng minh ngươi phạm tội, ngươi sẽ không bị sao hết. Ta hứa với ngươi trên tư cách một hiệp sĩ." Ông lôi cánh tay nhà vua và dẫn giải ra khỏi phòng ngủ, cảm giác lâng lâng như người say. Ta từng là lính Ngự Lâm Quân. Giờ ta là cái gì thế này?

Miklaz và Draqaz trở lại đem rượu cho Hizdahr. Họ đứng ở ngưỡng cửa, ầm vò rượu trước ngực và trợn tròn mắt nhìn cái xác của Khrazz. Qezza vẫn đang khóc, nhưng Jezhene có vẻ đang dỗ dành. Con bé ôm lấy đứa bé hơn, vuốt tóc nó. Một số đứa nhóc bụng bê khác đứng nhìn phía sau. "Thưa quốc vương," Miklaz nói, "quý tộc Reznak mo Reznak nh... nhấn người rằng hãy đến ngay lập tức." Cậu nhóc nói với nhà vua như thể Ser Barristan không có mặt ở đó, như thể chẳng có cái xác nào nằm chình ình trên thảm, nơi máu hãn đang dần dần nhuộm lụa thành màu đỏ. Skahaz đáng lẽ đã phải giam Reznak lại cho đến khi lòng trung thành của hãn được chứng minh. Có chuyện gì xảy ra rồi chẳng? "Đến đâu?" Ser Barristan hỏi cậu bé. "Quản gia muốn nhà vua đi đâu?"

"Ra ngoài." Miklaz làm như giờ mới để ý thấy ông. "Bên ngoài, ser. Ra ngoài s... sân thượng. Để nhìn."

"Nhìn cái gì?"

"R.. r... rông. Rông đã ở rất gần, ser."

Tạ ơn Thất Diện Thần, hiệp sĩ già ngẫm nghĩ.

NGƯỜI HUẤN LUYỆN RỒNG

Đêm trôi qua chậm chạp. Giờ của dơi kết thúc, nhường chỗ cho giờ của lươn, rồi giờ của lươn nhường chỗ cho giờ ma quỷ. Hoàng tử nằm trên giường, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà, mơ mộng nhưng không ngủ, hồi tưởng, hình dung, liên tục xoay người bên dưới tấm chăn bằng vải lạnh, đầu óc bồn chồn với những suy nghĩ về lửa và máu.

Cuối cùng, Quentyn Martell không ngủ nữa mà ra phòng khách, rót một cốc rượu và uống trong bóng tối. Vị của nó ngọt dễ chịu trên đầu lưỡi, vì thế anh nhấp một cây nến lên và rót thêm một cốc. Rượu sẽ giúp ta dễ ngủ, anh tự nhủ, nhưng anh biết anh chỉ đang tự dối mình.

Anh nhìn cây nến một hồi lâu, sau đó đặt cốc xuống và hơ lòng bàn tay lên trên ngọn lửa. Anh phải lấy hết can đảm mới có thể hạ tay xuống cho đến khi ngọn lửa chạm vào da thịt, cũng là khi anh giật tay lại và hét toáng lên vì đau. "Quentyn, cậu bị điên à?"

Không, chỉ sợ thôi. Tôi không muốn bị thiêu cháy. "Gerris?"

"Tôi nghe thấy tiếng cậu đi lại."

"Tôi không ngủ được."

"Nên cậu chữa bằng cách tự đốt tay mình à? Một chút sữa ấm và một bài hát ru chắc sẽ có tác dụng với cậu đấy. Hoặc tốt hơn là tôi sẽ đưa cậu đến Đền Mỹ Nữ và tìm cho cậu một cô gái."

"Ý anh là một còn điếm chứ gì."

"Người ta gọi họ là các Mỹ Nữ. Họ có nhiều màu khác nhau. Chỉ các cô màu đỏ mới làm tình thôi." Gerris ngồi xuống phía bên kia chiếc bàn. "Các nữ tu ở nhà nên học tập họ ở điểm này, tôi nghĩ vậy. Cậu có thấy các septa đều già nhăn nheo như quả mận khô không? Một cuộc đời trinh bạch sẽ biến cậu thành như vậy đấy."

Quentyn liếc nhìn ra sân thượng, nơi bóng đêm dày đặc quanh các thân cây. Anh nghe được tiếng nước đổ xuống khe kẽ. "Mưa à? Thế thì lũ điếm của anh sẽ đi mất."

"Không phải tất cả. Trong các khu vườn khoáng lạc có những phòng riêng nhỏ ấm cúng, và đêm nào họ cũng chờ đợi, cho đến khi một người đàn ông chọn họ. Những người không được chọn sẽ ở lại cho đến khi mặt trời lên, cảm giác bị bỏ rơi và cô quạnh. Chúng ta có thể an ủi họ."

"Họ có thể an ủi tôi mới phải chứ."

"Cả hai."

"Nhưng đó không phải là kiểu an ủi mà tôi cần."

"Tôi không đồng ý. Daenerys Targaryen không phải là người phụ nữ duy nhất trên thế giới. Cậu có muốn chết mà vẫn là một gã trai còn trinh không?"

Quentyn không muốn chết chút nào cả. Ta muốn về Yronwood hôn cả hai em gái anh, muốn cưới Gwyneth Yronwood, chứng kiến cô ấy lớn lên xinh đẹp, có con với cô ấy. Ta muốn cưới ngựa đấu thương, đi săn bắt, tới thăm mẹ ở Norvos, đọc những quyển sách mà cha gửi cho ta. Ta muốn Cletus, Will và Maester Kedry sống lại. "Anh có nghĩ Daenerys sẽ hài lòng nếu tôi đã từng ăn nằm với một ả điếm không?"

"Có thể. Đàn ông có thể thích gái trinh, nhưng phụ nữ thích đàn ông biết mình phải làm gì trong phòng ngủ. Đó là cũng là một kiểu đánh kiếm. Phải luyện tập thì mới giỏi được."

Câu chế giễu khiến anh đau nhói. Quentyn chưa bao giờ cảm thấy mình bé bỏng đến thế, cho đến khi đứng trước mặt Daenerys Targaryen, cầu xin được nắm lấy tay cô ấy. Ý nghĩ về việc ăn nằm với cô khiến anh sợ hãi không kém so với lũ rồng. Nếu anh không thể làm cô hài lòng thì sao? "Daenerys có một nhân tình rồi," anh biện hộ. "Cha tôi không cử tôi đến đây để mua vui cho nữ hoàng trong phòng ngủ. Anh biết tại sao chúng ta đến đây rồi đây."

"Cậu không thể lấy cô ấy được. Cô ấy đã có chồng."

"Cô ấy không yêu Hizdahr zo Loraq."

"Yêu và cưới thì có liên quan gì đến nhau? Cậu là hoàng tử, cậu phải biết nhiều hơn thế chứ. Nghe nói cha cậu lấy vợ vì tình yêu. Và kết cục có vui vẻ gì không?"

Hầu như không. Doran Martell và bà vợ người Norvos sống ly thân trong một nửa cuộc hôn nhân, nửa còn lại dành cho cái cọ. Một số người nói đó là lần quyết định vội vàng duy nhất của cha anh, lần duy nhất ông nghe theo trái tim thay vì khối óc, và kết quả là ông phải hối hận cả đời. "Không phải rủi ro nào cũng kết thúc bằng thất bại," anh khẳng định. "Đây là nhiệm vụ của tôi. Là số mệnh của tôi." Anh là bạn của tôi cơ mà, Gerris. Tại sao anh lại giấu cợt những hy vọng của tôi? Chẳng cần anh bỏ thêm dầu vào lửa, tôi cũng đã đủ hoài nghi và sợ hãi rồi. "Đây sẽ là cuộc phiêu lưu vĩ đại của tôi."

"Con người chết vì những cuộc phiêu lưu đó."

Anh ta nói không sai. Điều đó cũng được kể lại trong các câu chuyện. Vị anh hùng lên đường với bạn bè và những người đồng hành, đối mặt với hiểm nguy, và chiến thắng trở về. Chỉ có một số bạn đồng hành của anh ta là không bao giờ quay lại. Tuy nhiên, các anh hùng không bao giờ chết. Ta phải là người hùng đó. "Tất cả những gì tôi cần là lòng can đảm. Anh muốn Dorne nhớ đến tôi như một kẻ thất bại sao?"

"Dorne sẽ chẳng nhớ chúng ta được bao lâu đâu." Quentyn mút vết bỏng trên lòng bàn tay. "Dorne nhớ Aegon và các chị em gái của ông ấy. Rồi không dễ bị lãng quên. Họ sẽ nhớ cả Daenerys nữa."

"Nếu cô ấy đã chết thì không đâu."

"Cô ấy vẫn sống." Cô ấy phải sống. "Cô ấy đang mất tích, nhưng tôi có thể đi tìm." Và khi đó, cô ấy sẽ nhìn tôi theo cách cô ấy nhìn tên lính đánh thuê. Một khi tôi chứng minh được mình xứng đáng với cô ấy.

"Từ trên lưng rồng sao?"

"Tôi cưỡi ngựa từ khi lên 6 rồi."

"Và ngã hết lần này đến lần khác."

"Nhưng điều đó đâu ngăn được tôi tiếp tục leo lên lưng ngựa."

"Cậu chưa bao giờ bị ném từ ba nghìn mét xuống đất," Gerris phân tích. "Và ngựa hiếm khi biến người cưỡi chúng thành xương cháy và tro."

Ta hiểu những mối nguy hiểm chứ. "Tôi sẽ không nghe thêm về chuyện này nữa. Anh đi được rồi. Tìm một con thuyền và chạy về nhà đi, Gerris." Hoàng tử đứng dậy, thổi nến và bò lại vào giường với đồng chăn đệm bằng vải lanh ướt đầm mồ hôi. Lẽ ra mình nên hôn một trong hai chị em sinh đôi Nhà Drinkwater, hoặc là cả hai người họ. Mình nên hôn họ khi còn có thể. Lẽ ra mình nên tới Norvos thăm mẹ, nơi bà sinh ra, để mẹ biết mình không quên bà ấy. Anh nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp lên tường gạch bên ngoài.

Khi giờ của sói đến, mưa đã rơi mau và đều hơn, tạo thành từng dòng xối xả, lạnh lẽo và dữ dội. Nó sẽ nhanh chóng biến các con đường lát gạch của Meereen thành những dòng sông. Ba người Dorne ăn sáng trong cái ớn lạnh trước bình minh - một bữa ăn đơn giản gồm trái cây, bánh mì và pho mát, uống kèm sữa dê. Khi Gerris rót cho mình một cốc rượu, Quentyn cản anh lại. "Không uống rượu. Chúng ta thừa thời gian để uống sau khi xong việc "

"Hy vọng là thế," Gerris nói.

Gã to xác nhìn ra ngoài sân hiên. "Tôi biết là trời sẽ mưa mà," giọng anh ta buồn rầu. "Đêm qua xương cốt tôi đau nhức. Chúng luôn đau nhức khi trời chuẩn bị mưa. Lũ rồng sẽ không thích đâu. Lửa và nước không hợp nhau, đó là chân lý rồi. Chẳng hạn cậu vừa nhóm bếp lò, lửa cháy rừng rực xong thì trời mưa xối xả, và chẳng mấy chốc củi của cậu ướt nhẹp còn lửa đã tắt ngóm."

Gerris cười khúc khích. "Rồng không làm bằng gỗ, Arch ạ."

"Một số. Vua Aegon già, vị vua hung hăng ấy, ông ta dựng cả một con rồng gỗ để chinh phạt chúng ta. Tuy nhiên kết cục của nó không được tốt đẹp cho lắm."

Có thể lần này cũng vậy, hoàng tử nghĩ. Anh không bận tâm đến sự điên rồ và thất bại của Aegon Đệ Tiễn, nhưng trong lòng anh đầy hoài nghi và e sợ. Câu đùa gượng gạo từ những người bạn chỉ làm anh đau đầu. Họ không hiểu. Họ có thể là người Dorne, nhưng ta đại diện cho cả xứ Dorne. Nhiều năm nữa sau khi ta đã chết, chuyện của ngày hôm nay sẽ trở thành bài hát ca ngợi ta. Anh đột ngột đứng lên. "Đến giờ rồi."

Các bạn anh cũng đứng dậy. Ser Archibald uống nốt chỗ sữa dê và lau sữa trên ria bằng mu bàn tay vĩ đại. "Để tôi đi lấy trang phục diễn viên kịch câm của chúng ta." Anh ta trở về với cái bọc họ nhận từ tay Hoàng Tử Rách Rưới trong cuộc gặp lần thứ hai. Bên trong là ba chiếc áo choàng dài có mũ làm từ vô số các mảnh vải hình vuông nhỏ khâu lại với nhau, ba chiếc dùi cui, ba đoản kiếm, ba chiếc mặt nạ đồng sáng bóng. Một con bò đực, một con sư tử và một con khỉ.

Mọi thứ cần thiết để trở thành một chiến binh Thú Đồng. "Có thể họ sẽ hỏi một từ mật mã," Hoàng Tử Rách Rưới cảnh báo khi đưa cái bọc cho họ. "Từ đó là chó nhé."

"Ông chắc đấy chứ?" Gerris đã hỏi ông ta như vậy.

"Đủ chắc để đánh cược một mạng sống."

Hoàng tử hiểu ông ta muốn nói gì. "Mạng sống của tôi."

"Còn ai vào đây nữa."

"Làm sao ông biết mật mã của họ?"

"Chúng ta tình cờ gặp vài người trong đội Thú Đồng và Meris nhẹ nhàng hỏi họ. Nhưng một hoàng tử lẽ ra phải khôn ngoan hơn chứ, tại sao lại hỏi những

câu như vậy? Ở Pentos, chúng ta có một câu ngạn ngữ. Không bao giờ hỏi thợ làm bánh xem anh ta bỏ gì vào bánh. Cứ ăn thôi."

Cứ ăn thôi. Nghe cũng có lý, Quentyn nghĩ.

"Tôi sẽ là bò tốt," Arch tuyên bố.

Quentyn đưa cho anh ta chiếc mặt nạ bò tốt. "Tôi sẽ là sư tử."

"Vậy là tôi sẽ làm khi." Gerris ấn chiếc mặt nạ khi vào tay anh ta. "Họ thở thế nào trong mấy cái mặt nạ này nhỉ?"

"Cứ đeo vào thôi." Hoàng tử không có tâm trạng nào để đùa cợt.

Trong cái bọc còn có một cây roi - một mảnh da cũ bản thủ với tay cầm bằng đồng và xương, đủ khỏe để đánh tuột da một con bò. "Cái đó để làm gì?" Arch hỏi.

"Daenerys dùng roi để điều khiển con quái vật màu đen." Quentyn cuộn cây roi lại và đeo nó vào thắt lưng. "Arch, đem cả búa theo nữa. Có thể chúng ta sẽ cần đến nó."

Lên vào Đại Kim Tự Tháp Meereen vào ban đêm không phải việc dễ dàng. Ngày nào mọi cánh cửa cũng được đóng chặt và cài then mỗi khi mặt trời lặn rồi đóng nguyên như vậy cho đến sáng sớm hôm sau. Lính canh được bố trí ở mọi lối vào, và đứng nhiều hơn nữa trên ban công của tầng thấp nhất, nơi họ có thể nhìn xuống đường phố. Ban đầu, lính canh đều là quân Thanh Sạch. Giờ là nhóm Thú Đồng. Quentyn hy vọng điều đó sẽ làm nên sự khác biệt.

Họ đổi gác khi mặt trời lên, nhưng còn nửa tiếng nữa mới đến bình minh khi ba người Dorne bắt đầu đi xuống cầu thang dành cho người hầu. Những bức tường xung quanh họ xây bằng gạch mang vài chục màu sắc khác nhau, nhưng bóng tối biến tất cả thành màu đen cho đến khi được ánh đuốc của Gerris mang theo chiếu vào. Trên đường xuống, họ không gặp ai cả. Tiếng động duy nhất phát ra là tiếng lộp cộp của giày trên nền gạch mòn vẹt dưới chân.

Cổng chính của kim tự tháp quay mặt ra quảng trường chính của Meereen, nhưng đám người Dorne đi theo đường phụ mở ra một con ngõ nhỏ. Đó là cánh cổng mà nô lệ vẫn dùng ngày xưa mỗi khi họ phải đi lo việc cho chủ nhân, nơi dân đen và lái buôn đến, đi và đưa đồ.

Hai cánh cửa làm bằng đồng đặc và được cài bằng một thanh sắt nặng. Đứng trước cửa là hai lính Thú Đồng, với gậy tày, giáo và đoản kiếm trong tay. Ánh đuốc sáng lập lờ trên những chiếc mặt nạ đồng đánh bóng của họ - một con chuột và một con cáo. Quentyn ra dấu bảo gã to xác ở lại phía sau trong bóng tối. Anh và Gerris cùng nhau tiến lên phía trước.

"Hai người đến sớm thế," con cáo nói.

Quentyn nhún vai. "Chúng tôi có thể đi, nếu các anh muốn. Các anh thích gác thì cứ tự nhiên." Giọng anh không giống giọng người Ghis chút nào, anh biết; nhưng một nửa số người trong đội Thú Đồng là nô lệ được thả tự do, nói đủ thứ tiếng khác nhau, vì thế ngữ giọng của anh không có gì đặc biệt.

"Có điên mới thích," con chuột nói. "Nói mật mã của ngày hôm nay đi," con cáo nói.

"Chó," người Dorne nói.

Hai tên lính Thú Đồng nhìn nhau. Trong một khoảnh khắc, Quentyn đã sợ có điều gì không ổn, sợ rằng Meris Xinh Đẹp và Hoàng Tử Rách Rưới đã cho họ từ mật mã sai. Sau đó con cáo gầm gừ. "Được rồi, chó," anh ta nói. "Cánh cổng là của các anh." Khi họ đi khỏi, hoàng tử mới thở được bình thường trở lại.

Họ không có nhiều thời gian. Lính gác thật sắp đến. "Arch," anh gọi, và gã to xác xuất hiện, ánh đuốc chiếu sáng chiếc mặt nạ bò tót của anh ta. "Then cài. Nhanh lên." Then cửa bằng sắt dày cộp và nặng chịch, nhưng được tra dầu đầy đủ. Ser Archibald có thể nhắc nó lên mà không gặp vấn đề gì. Khi anh ta dựng then cài lên, Quentyn kéo cửa mở ra và Gerris bước vào, hươu hươu cây đuốc. "Đem nó lại đây, nhanh lên."

Chiếc xe kéo của đồ tể đang đợi trong con ngõ nhỏ ở ngoài. Người đánh xe quật con la một roi và chiếc xe tiến lên, bánh xe vành sắt lăn trên đường lát gạch lộ cộc. Một phần tư con bò nằm trên sàn xe, cùng với xác hai con cừu. Sáu người đi bộ bước vào. Năm người mặc áo choàng và đeo mặt nạ của đội Thú Đồng, nhưng Meris Xinh Đẹp không chịu cải trang. "Lãnh chúa của cô đâu?" anh hỏi Meris.

"Ta không có lãnh chúa nào cả," cô ta trả lời. "Nếu người định hỏi về hoàng tử thì ông ấy đang ở gần thôi, cùng với năm mươi người nữa. Chỉ cần đem được con rồng ra, ông ấy sẽ đưa người đi khỏi đây an toàn như đã hứa. Caggo chỉ huy ở đây."

Ser Archibald nheo mắt nhìn chiếc xe của đồ tể. "Cái xe bò đó có đủ lớn để chở một con rồng không?" Anh ta hỏi.

"Phải đủ. Nó đủ chỗ cho hai con bò mộng." Kẻ Giết Xác ăn mặc theo kiểu Thú Đồng, khuôn mặt với các đường khâu và sẹo chằng chịt của anh ta giấu đằng sau chiếc mặt nạ hình rắn độc, nhưng hoàng tử nhận ra anh ta qua chiếc arakh màu đen quen thuộc treo lưng lửng ở một bên hông. "Chúng ta nghe nói hai con rồng đó nhỏ hơn con quái vật của nữ hoàng."

"Cái hổ đã kìm hãm sự phát triển của chúng." Theo những cuốn sách mà Quentyn đọc thì những chuyện tương tự cũng xảy ra ở Bảy Phụ Quốc. Không con rồng nào được đẻ ra và nuôi lớn trong Hồ Rồng ở Vương Đô có thể to bằng Vhagar hay Meraxes, lại càng không thể to bằng Ác Mộng Đen, con quái vật của vua Aegon. "Cô có đem đủ xích không?"

"Anh có bao nhiêu con rồng?" Meris Xinh Đẹp nói. "Chúng tôi mang đủ cho mười con, giấu bên dưới đồng thịt ấy."

"Tốt lắm." Quentyn thấy chóng mặt. Chuyện này chẳng cảm giác thật gì cả. Có lúc nó như một trò chơi, một lúc sau lại giống như cơn ác mộng, như một giấc mơ tồi tệ trong đó anh thấy mình mở một cánh cửa tối tăm, biết rằng nỗi kinh hoàng và cái chết đang chờ chực trong đó, nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn không thể ngăn mình lại được. Hai lòng bàn tay anh ướt đẫm mồ hôi.

Anh lau chúng vào đui và nói, "Bên ngoài chiếc hố còn nhiều lính gác nữa."

"Chúng tôi biết," Gerris nói. "Chúng ta cần phải sẵn sàng đối mặt với họ."

"Chúng ta sẵn sàng rồi," Arch nói.

Bụng Quentyn quặn lên. Anh đột nhiên thấy cần đi ngoài, nhưng anh biết mình không thể đi vào lúc này được. "Vậy thì đường này." Anh hiếm khi cảm thấy mình trẻ con như vậy. Nhưng họ vẫn đi theo; Gerris và gã to xác, Meris, Caggo và các chiến binh khác của hội Gió Thổi. Hai lính đánh thuê đã lòi nỏ ra từ chỗ giấu bên trong chiếc xe kéo.

Phía bên kia chuồng gia súc, tầng đáy của Đại Kim Tự Tháp trở thành một mê cung, nhưng Quentyn Martell từng xuống đây với nữ hoàng, và anh nhớ đường. Họ đi dưới ba mái vòm bằng gạch vĩ đại, sau đó xuống một đoạn đường đá dốc dẫn sâu vào lòng đất, qua hầm ngục và các phòng tra tấn, và qua hai bể nước sâu bằng đá. Tiếng bước chân họ vọng oang oang lên tường, trong khi chiếc xe chở thịt kêu lộc cộc phía sau. Gã to xác giật một cây đuốc cắm trong chân đế trên tường xuống để soi đường.

Cuối cùng, hai cánh cửa sắt nặng nề cũng xuất hiện trước mặt họ, gỉ sét và găm ghềnh. Một sợi xích khóa chặt hai cánh cửa, mỗi mắt xích to như cánh tay đàn ông. Kích thước và độ dày của những cánh cửa đó đủ để Quentyn Martell nghi ngờ liệu việc họ đang làm có ngu ngốc hay không. Thậm chí tệ hơn, hai cánh cửa rõ ràng có những vết lõm do thứ gì đó bên trong cố thoát ra ngoài. Sắt dày bị nứt nẻ ba chỗ, và góc bên trên của cánh cửa bên trái trông có vẻ bị nung chảy một phần.

Bốn người trong đội Thú Đồng đứng gác cổng. Ba người cầm giáo dài; người thứ tư trang bị dao găm và đoản kiếm là tên đội trưởng. Mặt nạ của hắn đúc hình đầu rắn thần basilisk. Ba người còn lại đeo mặt nạ hình côn trùng.

Quentyn nhận ra đó là mặt nạ châu chấu. "Chó," anh nói.

Tên hạ sĩ khựng lại.

Chỉ cần chừng đó là đủ để Quentyn Martell nhận ra có gì đó không ổn ở đây. "Hạ chúng," anh khàn khàn ra lệnh khi tay gã basilisk với lấy đoản kiếm.

Tên hạ sĩ khá nhanh nhẹn. Nhưng gã to xác nhanh hơn. Anh ta ném cây đuốc vào con châu chấu gần nhất, với ra sau và lôi chiếc búa chiến ra. Đoàn kiếm của gã basilisk còn chưa kịp tuốt ra khỏi vỏ da thì lưỡi búa đã bổ xuống thái dương hấn, cắt qua lớp đồng mỏng của chiếc mặt nạ, vào đến thịt và xương phía dưới. Tên hạ sĩ lao đảo tránh sang bên được nửa bước thì đầu gối gập lại, và hấn ngã khụy xuống sàn, toàn thân co giật.

Quentyn khiếp đảm đứng nhìn, bụng quặn lên. Kiếm của anh vẫn ở trong vỏ. Anh còn chưa kịp thò tay với kiếm. Anh đứng nhìn trần trời vào tên hạ sĩ đang co giật, hấp hối trước mặt. Cây đuốc bị rơi vẫn ở trên sàn, ánh lửa lập lòe khiến những cái bóng nhảy nhót, uốn éo một cách kỳ quái như nhạo báng người đàn ông đang giãy chết. Hoàng tử không nhận ra mũi giáo của một con châu chấu lao đến chỗ mình, cho đến khi Gerris đâm sầm vào hấn, đẩy hấn ngã sang bên. Ngọn giáo sượt qua má chiếc mặt nạ sư tử anh đang đeo. Ngay cả như vậy, lực của cú đánh vẫn mạnh đến nỗi nó làm chiếc mặt nạ gần rách toạc. Suýt nữa nó đã đâm thẳng qua họng ta, hoàng tử sững sờ nghĩ.

Gerris chửi thề khi đám châu chấu bao vây anh. Quentyn nghe thấy tiếng bước chân chạy. Sau đó, đám lính đánh thuê từ trong bóng tối lao ra. Một trong các tên lính gác chỉ kịp liếc nhìn họ trước khi bị Gerris áp sát quá tầm tấn công của giáo. Anh ta luồn kiếm vào bên dưới chiếc mặt nạ đồng và đâm vào cổ tên lính, vừa đúng lúc tên châu chấu thứ hai nhận một mũi tên vào ngực.

Tên châu chấu cuối cùng vội hạ giáo xuống. "Xin hàng, tôi xin đầu hàng."

"Không. Người phải chết." Caggo chặt phăng đầu hấn bằng một nhát arakh, thép Valyrian cắt ngọt qua thịt, xương và sụn nhẹ nhàng như cắt vào mỡ. "Ồn ào quá," anh ta phàn nàn. "Kẻ nào không bị điếc cũng sẽ nghe được chúng ta."

"Chó," Quentyn nói. "Mặt mã của ngày hôm nay là chó mà. Tại sao chúng không để chúng tôi qua? Mọi người nói..."

"Mọi người nói kế hoạch của ngươi là kế hoạch điên rồ, ngươi quên rồi sao?" Meris Xinh Đẹp trả lời. "Ngươi đến để làm gì thì làm ngay đi."

Lũ rồng, hoàng tử Quentyn nghĩ. Đúng vậy. Chúng ta đến vì lũ rồng. Anh cảm giác như mình sắp ốm đến nơi. Ta đang làm gì ở đây thế này? Cha ơi, tại sao? Bốn người chết trong vài tích tắc, để làm gì cơ chứ? "Lửa và máu," anh thì thầm, "máu và lửa." Máu chảy thành vũng dưới chân anh, thấm đẫm vào nền gạch. Lửa đang ở đằng sau những cánh cửa kia. "Sợi xích... chúng ta không có chìa khóa..."

"Tôi có chìa khóa." Arch nói rồi vung búa chiến lên, cú chém nhanh và mạnh. Tia lửa tóe ra nơi chiếc búa giáng vào cái khóa. Và thêm một lần nữa, một lần nữa, một lần nữa. Sau cú thứ năm, chiếc khóa vỡ ra, và sợi xích leng keng rơi xuống, âm thanh to đến nỗi Quentyn dám chắc cả nửa kim tự tháp đều nghe thấy. "Đem chiếc xe lại đây." Lũ rồng sẽ dễ bảo hơn nếu được ăn no. Để chúng ăn no thịt cừu nướng đã.

Archibald Yronwood nắm lấy hai cánh cửa sắt và đẩy chúng ra. Bản lề gỉ sét kêu lên ken két, đánh thức nốt những kẻ vẫn còn chưa tỉnh dậy khi Arch phá khóa. Một luồng không khí nóng đột ngột phả vào họ, mùi tro, lưu huỳnh và thịt cháy xộc lên sức nức.

Bên trong cánh cửa mọi thứ tối thui, thứ bóng tối ảm đạm thô lương dường như sống động, đáng sợ và đói khát. Quentyn cảm nhận được có cái gì đó trong bóng tối đang cuộn lên và chờ đợi. Thần Chiến Binh, xin hãy cho con lòng dũng cảm, anh cầu nguyện. Dù không hề muốn làm việc này, nhưng anh thấy không còn lựa chọn nào khác. Tại sao Daenerys lại cho ta xem lũ rồng? Rõ ràng cô ấy muốn ta chứng tỏ khả năng của mình. Gerris đưa một cây đuốc cho anh. Anh bước qua cánh cửa.

Con màu xanh là Rhaegal, con màu trắng là Viserion, anh tự nhủ. Gọi tên chúng, ra lệnh cho chúng, nói chuyện với chúng một cách điềm tĩnh nhưng nghiêm khắc. Làm chủ chúng, giống như Daenerys đã làm chủ Drogon trong hố đấu. Cô gái chỉ có một mình trong bộ đồ lụa mỏng manh, nhưng cô ấy không hề nao núng. Mình không được sợ. Cô ấy làm được, mình cũng vậy.

Cái chính là không được tỏ ra khiếp sợ. Động vật có thể ngửi thấy mùi sợ hãi, và rồng... Anh thì biết gì về rồng? Có ai biết gì về rồng đâu? Chúng đã biến mất khỏi trái đất suốt cả thế kỷ nay rồi.

Miệng hổ ở ngay phía trước. Quentyn chậm rãi tiến lên, hướng đuốc từ bên này sang bên nọ. Tường, nền và trần nhà uống hết ánh sáng. Anh nhận ra chúng đều bị cháy xém. Tường gạch cháy đen thui và vỡ vụn thành tro. Càng bước vào trong, không khí càng ẩm. Anh bắt đầu toát mồ hôi.

Hai con mắt hiện ra trước mặt anh.

Hai con mắt bằng đồng sáng hơn cả khiên đánh bóng, chúng phát sáng nóng rực đằng sau một tấm mạng bằng hơi nước bay lên từ mũi con rồng. Ánh đuốc của Quentyn chiếu lên những cái vảy xanh sẫm, màu xanh của rêu trong rừng già lúc hoàng hôn, ngay trước khi những tia nắng cuối cùng tắt hẳn. Sau đó con rồng mở miệng, nhiệt và ánh sáng bao trùm lấy họ. Đằng sau hàm răng đen nhọn hoắt, anh thoáng nhìn thấy quang sáng như trong lò sưởi, ánh sáng lung linh của một ngọn lửa đang ngủ yên, sáng hơn ngọn đuốc của anh gấp trăm lần. Đầu con rồng to hơn đầu ngựa, cái cổ dài cứ vươn cao, vươn cao mãi, trải ra như một con rắn xanh khổng lồ khi cái đầu thò lên, cho đến khi đôi mắt màu đồng sáng rực nhìn thẳng xuống anh.

Màu xanh, hoàng tử nghĩ, vảy của nó màu xanh. "Rhaegal," anh nói. Giọng anh nghẹn lại trong cổ, và âm thanh phát ra chỉ là tiếng ồm ồm đứt quãng. Con ếch, anh nghĩ, ta lại biến thành Ếch một lần nữa rồi. "Thức ăn," anh nhớ lại và cất giọng khàn khàn gọi. "Đem thức ăn lại đây."

Gã to xác nghe thấy tiếng anh. Arch vật lộn lôi chân một con cừu ra khỏi cái xe và ném nó xuống hố.

Rhaegal bắt lấy nó trên không. Cú tấp rất nhanh, lửa phun ra giữa hai hàm răng, giống như một cơn lốc xoáy màu vàng cam với những đường vân xanh lá. Con cừu bị thiêu cháy trước khi rơi xuống. Trước khi cái xác bốc khói kịp rơi xuống nền gạch, răng con rồng đã ngoạm lấy nó. Một quang lửa vẫn đang lập lòe bên trên cái xác. Không khí tanh mùi gỗ cháy và lưu huỳnh. Mùi tanh của rồng.

"Tôi tưởng có hai con chứ," gã to xác nói.

Viserion. Đúng. Viserion đâu rồi? Hoàng tử hạ thấp đuốc xuống để chiếu vào không gian tối tăm phía dưới. Anh vẫn nhìn thấy con rồng xanh đang cắn xé cái xác bốc khói của con cừu, cái đuôi dài của nó quật từ bên này sang bên kia khi nó đang ăn. Một chiếc vòng cổ bằng sắt dày đeo trên cổ con vật, với một sợi xích đứt tầm 1 mét dính lưng lửng vào đó. Các mắt xích vỡ vụn vương vãi khắp sàn, lẫn với những mảnh xương cháy đen - những vòng xoắn bằng kim loại một phần bị thiêu cháy. Rhaegal bị xích vào tường và sàn nhà trong lần cuối mình tới đây, hoàng tử nhớ lại, nhưng Viserion đậu trên trần nhà. Quentyn lùi lại, nhấc đuốc và ngهن cổ lên.

Ban đầu, anh chỉ nhìn thấy những vòm gạch phía trên bị lửa rồng thiêu đen kịt. Anh thấy một chút tro chảy xuống, chứng tỏ có cử động. Một thứ gì đó màu xám giầu nửa người trong gạch khê động dậy. Hoàng tử nhận ra con rồng tự làm hang cho mình. Một cái hang trong tường gạch. Tầng đáy của Đại Kim Tự Tháp Meereen rất to và dày để nâng đỡ trọng lượng của khối kiến trúc vĩ đại phía trên; ngay cả những bức tường bên trong cũng dày gấp ba lần tường phòng vệ của bất cứ tòa lâu đài nào. Nhưng Viserion đã dùng lửa và móng để tự đào một cái hố trên đó, đủ rộng để nó có thể ngủ bên trong.

Và chúng ta vừa mới đánh thức nó. Anh nhìn thấy một thứ trông như một con rắn trắng khổng lồ, đang duỗi mình ra trong hốc tường ngay chỗ cong tiếp giáp với trần nhà. Tro tiếp tục rơi xuống, và một chút gạch vụn cũng rơi ra. Con rắn lúc này trở thành cái cổ và cái đuôi, sau đó cái đầu rồng với chiếc sừng dài xuất hiện, đôi mắt nó sáng lên trong bóng tối như hai hòn than màu vàng. Cánh nó sải ra loạt soạt.

Tất cả mọi kế hoạch bay sạch khỏi đầu Quentyn. Anh nghe thấy Caggo Kẻ Giết Xác hò hét gọi lính đánh thuê. Xích sắt, anh ta đang gọi người mang xích đến, hoàng tử xứ Dorne nghĩ. Kế hoạch của họ là cho hai con rồng ăn và xích chúng trong trạng thái lơ dờ, giống như nữ hoàng đã làm. Một con rồng, hoặc cả hai thì càng tốt.

"Thêm thịt," Quentyn nói. Khi được ăn no, chúng sẽ chậm chạp hơn. Anh đã thấy tác dụng của nó đối với lũ rắn ở Dorne, nhưng ở đây, với hai con quái vật này... "Đem... đem..."

Viserion từ trên trần nhà lao xuống, đôi cánh da màu xám sải rộng ra. Sợi xích sắt lắc qua lắc lại dữ dội trên cổ nó. Lửa của nó làm cái hố sáng rực lên, màu vàng nhạt pha lẫn đỏ và cam, một đám mây tro nóng lẫn với lưu huỳnh cuộn lên trong không khí khi đôi cánh trắng đập phành phạch.

Một bàn tay nắm lấy vai Quentyn. Cây đuốc tuột khỏi tay anh và rơi xuống nền nhà, sau đó rơi xuống hố trong khi lửa vẫn đang cháy. Anh thấy mình đang đối mặt với một con khỉ đồng. Gerris. "Quent, thế này không được đâu. Chúng quá hoang dã, chúng..."

Con rồng sà xuống giữa hai người Dorne và cánh cửa, với một tiếng gầm đủ để khiến hàng trăm con sư tử bỏ chạy. Đầu nó quay bên này bên kia, nhìn đám người đột nhập - người Dorne, hội Gió Thổi, Caggo. Cuối cùng, con rồng nhìn Meris Xinh Đẹp lâu nhất, mũi khịt khịt. Vì cô ta là phụ nữ, Quentyn đã hiểu. Nó biết cô ấy là phụ nữ. Nó đang tìm kiếm Daenerys. Nó muốn mẹ nó và không hiểu tại sao cô ấy lại không có ở đây.

Quentyn vùng người ra khỏi tay Gerris. "Viserion," anh hô. Con màu trắng là Viserion. Đột nhiên anh cứ sợ mình gọi nhầm. "Viserion," anh gọi một lần nữa, tay quờ quạng tìm cây roi đeo ở bên hông. Cô ấy có thể thuần hóa con màu đen bằng một cây roi. Ta cũng sẽ làm được như vậy.

Con rồng biết tên của nó. Nó quay đầu và nhìn hoàng tử người Dorne một hồi lâu. Lửa trắng cháy rực đằng sau hàm răng đen nhọn hoắt như dao găm. Mắt nó như hai hồ vàng nấu chảy, khói bay lên từ lỗ mũi.

"Nằm xuống," Quentyn nói. Sau đó anh ho, và ho một lần nữa.

Không khí dày đặc mùi khói và mùi tanh của lưu huỳnh khiến anh ngạt thở. Viserion mất hứng thú. Con rồng quay về phía tên lính của hội Gió Thổi và lao ra cửa. Có lẽ nó ngửi thấy mùi máu của đám lính canh bị giết hoặc mùi thịt trên xe kéo. Hoặc có thể bây giờ nó mới nhìn thấy cánh cửa đã mở ra.

Quentyn nghe thấy tiếng đám lính đánh thuê gào thét. Caggo đang kêu mang sợi xích tới, còn Meris Xinh Đẹp đang la hét bảo ai đó tránh sang một bên. Con rồng vung về di chuyển trên mặt đất, giống như một người đàn ông quờ quạng bò trên đầu gối và khuỷu tay, nhưng nhanh hơn những gì hoàng tử người Dorne tưởng. Khi tên lính của hội Gió Thổi không kịp tránh đường, Viserion gầm lên một tiếng nữa. Quentyn nghe thấy tiếng leng keng của sợi xích và tiếng thịch của nó vang lên.

"Không," anh hét lên, "Không, đừng, đừng," nhưng đã quá muộn. Đồ ngốc là tất cả những gì anh kịp nghĩ trước khi mũi tên đâm vào cổ Viserion và biến mất trong bóng tối. Một vệt lửa sáng lên nơi mũi tên đâm vào - máu rồng, phát sáng màu vàng và đỏ rực.

Gã cầm nó đang lóng ngóng tìm một mũi tên nữa thì hàm răng của con rồng đã ngoạm quanh cổ hắn. Người đàn ông đeo mặt nạ của đội Thú Đồng, hình con hổ dữ tợn. Khi hắn buông vũ khí để cố banh hàm Viserion ra, từng giọt lửa rơi xuống từ miệng con hổ. Mắt người đàn ông cháy nổ lép bép, và chiếc mặt nạ đồng bắt đầu chảy ra. Con rồng cắn một tảng thịt, hầu hết từ cổ của tên lính đánh thuê, rồi nuốt và thả cái xác cháy xuống nền nhà.

Những người khác trong hội Gió Thổi lùi lại. Ngay cả Meris Xinh Đẹp cũng mất can đảm trước những gì đang diễn ra. Cái đầu có sừng của Viserion gật gù nhìn đi nhìn lại giữa họ và con mồi của nó, nhưng sau một hồi, nó quên mất đám lính đánh thuê và cúi xuống xé thịt người chết. Lần này là một cẳng chân.

Quentyn thả roi ra. "Viserion," anh gọi, lần này giọng to hơn. Anh làm được, anh sẽ làm được, cha anh cử anh đến nơi tận cùng trái đất cũng chỉ vì việc này, anh không thể phụ lòng ông được. "VISERION!" Anh vụt cây roi vào không khí, một tiếng tách vang lên vọng vào những bức tường cháy đen.

Cái đầu màu xám trắng ngẩng lên. Đôi mắt màu vàng vĩ đại nheo lại. Những vệt khói mỏng bay cuộn lên từ mũi con rồng.

"Nằm xuống," hoàng tử ra lệnh. Người không được để nó ngủi thấy mùi sợ

hãi. "Nằm xuống, nằm xuống, nằm xuống." Anh lôi roi ra và quật vào mặt con rồng. Viserion rít lên.

Sau đó một làn gió nóng phả lên người anh, anh nghe thấy tiếng đôi cánh da đập phành phạch, không khí đầy tro bụi, và một tiếng gầm chói tai vang vọng lên những bức tường gạch cháy đen. Anh nghe thấy tiếng các bạn mình kêu thất thanh. Gerris đang liên tục, liên tục gọi tên anh, còn gã to xác thì rống lên, "Đằng sau cậu! Đằng sau cậu! Đằng sau cậu!"

Quentyn quay người và giơ tay trái lên che mắt trước cơn gió nóng rực như lò lửa. Rhaegal, anh tự nhủ, con màu xanh là Rhaegal.

Khi giờ chiếc roi lên, anh thấy cây roi đang cháy. Tay anh cũng vậy. Cả người anh, cả người anh cũng đang cháy.

Ôi, anh nghĩ. Sau đó anh bắt đầu hét lên.

JON

"Cứ để chúng chết," hoàng hậu Selyse nói.

Jon Snow đã lưỡng lự trước câu trả lời đó. Bà hoàng hậu này chưa bao giờ ngừng làm người ta thất vọng, Nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn thấy choáng váng. "Thưa hoàng hậu," anh ngoan cố, "hàng nghìn người bọn họ đang chết đói ở Hardhome. Rất nhiều trong số đó là phụ nữ..."

"... và trẻ em nữa. Buồn thật!" Hoàng hậu kéo con gái lại gần và hôn lên má cô bé. Bên má chưa bị bệnh vẩy xám tấn công, Jon vẫn kịp để ý. "Tất nhiên chúng ta lấy làm tiếc cho bọn trẻ, nhưng phải biết nhận định một chút. Chúng ta không có thức ăn cho họ, và họ còn quá trẻ nên không thể chiến đấu cho chồng ta. Tốt nhất hãy để họ tái sinh vào ánh sáng."

Đó chỉ là cách nói nhẹ nhàng hơn của câu cứ để chúng chết.

Căn phòng đông đúc. Công chúa Shireen đứng cạnh ghế của mẹ, Mặt Sẹo ngồi xếp bằng tròn dưới chân cô. Phía sau hoàng hậu là Ser Axell Florent đứng lù lù. Melisandre vùng Asshai đứng gần ngọn lửa hơn, viên ruby trên cổ cô ta đập theo mỗi nhịp cô ta thở. Nữ tu đỏ cũng có các tùy tùng riêng - cận vệ Devan Seaworth và hai trong số các lính gác nhà vua để lại cho cô.

Đội quân bảo vệ hoàng hậu Selyse đứng dọc theo tường, một hàng các hiệp sĩ sáng chói: Ser Malegorn, Ser Benethon, Ser Narbert, Ser Patrek, Ser Dorden, Ser Brus. Trước tình cảnh dân du mục khát máu tràn vào quấy phá Hắc Thành, Selyse luôn giữ các lính canh bên mình cả ngày lẫn đêm. Tormund Giantsbane đã cười âm lên khi nghe thấy thế. "Bà ta sợ bị bắt đi à? Ta hy vọng người không tuyên truyền về của quý vĩ đại của ta đấy chứ, Jon Snow? Bất cứ người phụ nữ nào nghe thấy thế cũng sẽ phải hoảng sợ. Vừa hay ta luôn muốn một phụ nữ có ria." Sau đó hắn cười như nắc nẻ.

Nhưng giờ hắn sẽ không thể cười được nữa.

Jon đã phung phí quá nhiều thời gian ở đây. "Thần xin lỗi vì đã làm phiền người. Đội Tuần Đêm sẽ lo liệu việc này."

Lỗ mũi hoàng hậu phồng lên. "Người vẫn muốn tới Hardhome. Tất cả hiện rõ trên mặt người. Ta đã bảo cứ để cho chúng chết, nhưng người vẫn cố tình thực hiện kế hoạch điên rồ đó. Đừng có chối!"

"Thần phải làm những gì thần cho là tốt nhất. Và thưa hoàng hậu, Tường Thành là của thần, quyền quyết định cũng vậy."

"Đúng thế," Selyse đồng tình, "và người sẽ phải trả lời cho chuyện đó khi nhà vua trở về. Ta e rằng với cả những quyết định khác nữa. Nhưng ta thấy người quá cứng đầu và ngu ngốc. Cứ việc làm những gì người phải làm."

Ser Malegorn lên tiếng. "Lãnh chúa Snow, ai sẽ dẫn đầu cuộc xuất kích này?"

"Ngài muốn nhận nhiệm vụ đó à, ser?"

"Trông tôi có ngu không?"

Mặt Sero nhảy ra. "Tôi sẽ dẫn đầu!" Những chiếc chuông rung lên vui vẻ. "Chúng ta sẽ hành quân ra biển một lần nữa. Dưới những con sóng, chúng ta sẽ cười cá ngựa, các tiên cá sẽ thổi vỏ sò thông báo khi chúng ta tới, ồ ồ ô."

Tất cả bọn họ đều phá lên cười. Ngay cả hoàng hậu Selyse cũng nhếch môi. Nhưng Jon không thấy hài hước gì cả. "Tôi sẽ không bắt người của mình phải làm những việc mà tôi không dám đích thân làm. Tôi sẽ chỉ huy cuộc xuất kích."

"Dừng cảm quá nhỉ," hoàng hậu nói. "Chúng ta đồng ý. Chắc hẳn sau này một thi sĩ nào đó sẽ viết một bài hát cảm động về người, và chúng ta sẽ có một tướng chỉ huy khôn ngoan hơn." Bà ta nhấp một ngụm rượu. "Chúng ta hãy nói về những vấn đề khác đi. Axell, dẫn vua du mục lại đây nào."

"Có ngay đây, thưa hoàng hậu." Ser Axell đi qua một cánh cửa và một lát sau quay trở lại với Gerrick Hoàng Tộc. "Gerrick Nhà Râu Đỏ," ông ta thông báo, "Vua Du Mục."

Gerrick Hoàng Tộc là một người đàn ông cao lớn, chân dài, vai rộng. Có vẻ

hoàng hậu cho hắn mặc bộ đồ cũ nào đó của nhà vua. Sau khi được tắm rửa và chải chuốt, mặc đồ nhung xanh và áo choàng nửa thân bằng lông chồn ec-min, với mái tóc đỏ dài mới gội và bộ râu đỏ rục tĩa tốt gọn gàng, gã du mục trông giống một lãnh chúa phương nam đến từng xăng ti mét. Hắn có thể đường hoàng bước vào sảnh thiết triều ở Vương Đô mà không ai mảy may nghi ngờ gì, Jon nghĩ.

"Gerrick là vị vua đích thực và chính đáng của dân du mục," hoàng hậu nói, "con cháu chính tông của vua Raymun Râu Đỏ vĩ đại, trong khi kẻ tiếm quyền Mance Rayder chỉ là con của một phụ nữ tầm thường và một trong các anh em áo đen của các người."

Không đúng, Jon định nói như vậy, Gerrick là con cháu của em trai Raymun Râu Đỏ. Đối với cư dân tự do, điều đó cũng giống như việc có tổ tiên là con ngựa của Raymun Râu Đỏ. Họ chẳng biết gì, Ygritte ạ. Và tệ hơn là họ còn không chịu học.

"Gerrick đã vui vẻ chấp thuận gả con gái lớn của ông ta cho Axell đáng yêu đây, để họ được Thần Ánh Sáng tác thành hôn thú thiêng liêng," hoàng hậu Selyse nói. "Các cô con gái nhỏ hơn cũng sẽ thành thân cùng ngày - con gái thứ hai lấy Ser Brus Buckler và cô con gái út lấy Ser Malegorn vùng Redpool."

"Các hiệp sĩ." Jon cúi đầu trước các hiệp sĩ vừa được nhắc đến. "Chúc các vị hạnh phúc."

"Dưới biển, người kết hôn với cá." Mặt Sẹo nhảy vài bước nhỏ và rung chuông. "Họ cưới nhau, cưới nhau, cưới nhau."

Hoàng hậu Selyse khịt mũi một lần nữa. "Ba hay bốn đám cưới một ngày cũng không có gì khác nhau. Đã đến lúc Val cần phải ổn định cuộc sống rồi, Lãnh chúa Snow. Ta quyết định sẽ cho cô ta kết hôn vị hiệp sĩ tài hoa và trung thành của ta, Ser Patrek vùng Núi Vương."

"Val đã biết chuyện này chưa, thưa hoàng hậu?" Jon hỏi. "Đối với cư dân tự do, khi một người đàn ông muốn có một người phụ nữ, anh ta sẽ đánh cắp cô

ấy về, như vậy để chứng tỏ sức mạnh, tài trí và lòng quả cảm của anh ta. Người cầu hôn có nguy cơ bị đánh cho thừa sống thiếu chết nếu anh ta bị người nhà của cô gái bắt được, và kết cục còn tồi tệ hơn nữa nếu cô gái cảm thấy anh ta không xứng đáng."

"Một tục lệ dã man," Axell Florent nói.

Ser Patrek chỉ cười khùng khục. "Không người đàn ông nào dám nghi ngờ lòng quả cảm của ta. Phụ nữ lại càng không."

Hoàng hậu Selyse mím môi. "Lãnh chúa Snow, nếu tiểu thư Val chưa quen với tục lệ của chúng ta như vậy thì hãy đưa cô ấy đến đây cho ta, để ta dạy cho cô ấy biết nhiệm vụ của một phu nhân quý tộc đối với lãnh chúa chồng mình là như thế nào."

Chắc chắn kết quả sẽ tốt đẹp lắm đây. Jon tự hỏi không biết hoàng hậu có còn hào hứng muốn Val lấy một trong các hiệp sĩ của bà ta hay không, nếu bà biết những gì Val nghĩ về công chúa Shireen. "Được thôi," anh nói, "nhưng nếu thần được nói thẳng...."

"Không, ta không nghĩ vậy. Người đi được rồi."

Jon Snow quỳ gối, cúi đầu và rời đi.

Anh bước hai bậc một lúc, gật đầu chào các lính gác của hoàng hậu khi đi xuống. Hoàng hậu đã cắt cử lính gác ở mọi đầu cầu thang để bảo vệ bà ta khỏi đám dân du mục tàn bạo. Nửa đường xuống, một giọng nói vọng lên trên đầu anh. "Jon Snow."

Jon quay người. "Quý cô Melisandre."

"Chúng ta phải nói chuyện."

"Phải sao?" Ta không nghĩ vậy đâu. "Thưa quý cô, tôi còn có nhiệm vụ phải làm."

"Chính là nói về những nhiệm vụ đó đấy." Cô ta bước xuống, giấu chiếc váy đỏ sột soạt trên những bậc thang. Cô ta giống như đang trôi đi trong không khí. "Con sói của cậu đâu rồi?"

"Đang ngủ trong phòng tôi. Hoàng hậu không cho phép Bóng Ma xuất hiện trước mặt bà. Bà ấy nói nó làm công chúa sợ. Và lại khi ở gần Borroq và con lợn lòi của hắn, tôi không dám thả nó ra." Gã đội lốt sẽ đi cùng Soren Đập Vỡ Khiên tới Stonedoor một khi đoàn xe chở bộ tộc của Lột Da Hải Cầu tới Greenguard trở về. Từ giờ đến lúc đó, Borroq được bố trí ở một trong các lăng mộ cổ bên cạnh nghĩa địa của tòa lâu đài. Người chết có vẻ hợp để bầu bạn với hắn hơn là người sống, và con lợn lòi của hắn có vẻ cũng rất sung sướng được ủi đất quanh mấy cái mộ, tránh xa các vật nuôi khác. "Con vật đó to như bò mộng, răng nanh dài như hai thanh kiếm. Nếu được thả ra, Bóng Ma sẽ đuổi theo nó, và sau cuộc chạm trán, một trong hai hoặc cả hai sẽ không sống sót."

"Borroq là kẻ ít đáng lo nhất đối với cậu. Cuộc xuất quân này..."

"Rất có thể một lời của quý cô sẽ lay chuyển được hoàng hậu."

"Selyse cũng có lý trong chuyện này, Lãnh chúa Snow. Để họ chết đi. Cậu không thể cứu họ được đâu. Thuyền của cậu đã mất cả rồi..."

"Vẫn còn sáu thuyền. Hơn một nửa hạm đội."

"Thuyền của cậu đã mất. Tất cả. Sẽ không có một người nào quay lại. Ta đã thấy điều đó trong ngọn lửa."

"Lửa của cô vốn hay nói dối."

"Ta thừa nhận mình có nhầm lẫn, nhưng..."

"Cô gái màu xám trên con ngựa sắp chết. Những con dao trong bóng tối. Một hoàng tử được hứa hẹn, sinh ra trong khói và muối. Tôi thấy cô chẳng làm được gì ngoài nhầm lẫn, quý cô ạ. Stannis đâu? Giáp Xương và đám nữ chiến binh thế nào rồi? Em gái tôi đâu?"

"Tất cả những câu hỏi của cậu sẽ được trả lời. Nhìn lên trời đi, Lãnh chúa Snow. Khi cậu có câu trả lời, hãy đem nó đến cho ta. Mùa đông sắp tới rồi. Ta là hy vọng duy nhất của cậu."

"Hy vọng của một thằng ngốc." Jon quay người và bỏ đi.

Leathers đang đi vợ vắn ngoài sân. "Toregg vừa quay về," anh ta báo cáo khi Jon xuất hiện. "Cha cậu ta đã sắp xếp ổn thỏa cho người của ông ta ở Oakenshield và chiều nay sẽ trở về cùng tám mươi chiến binh. Bà hoàng hậu có râu nói thế nào?"

"Hoàng hậu không giúp được gì cả."

"Chắc là bạn nhỏ lông cừu quá đúng không?" Leathers nhổ bọt. "Chả sao cả. Người của Tormund cộng với của chúng ta là đủ rồi."

Chắc sẽ đủ để đến đó. Nhưng đoạn đường về mới là thứ khiến Jon Snow lo lắng. Cuộc trở về sẽ vô cùng chậm chạp bởi hàng ngàn cư dân tự do, nhiều người trong số đó ốm đau và đói khát. Dòng người di chuyển chậm hơn cả dòng sông băng. Và như vậy họ sẽ rất dễ bị tấn công. Xác sống ở trong rừng. Xác sống dưới mặt nước. "Bao nhiêu người là đủ?" anh hỏi Leathers. "Một trăm? Hai trăm? Năm trăm? Hay một nghìn?" Ta nên đem theo nhiều người hơn hay ít người hơn? Đoàn người nhỏ sẽ tới Hardhome sớm hơn... nhưng đem theo tay kiếm để làm gì nếu không có thức ăn? Mẹ Chuột Chũi và người của bà ta đã đói đến mức sắp ăn cả người chết. Để nuôi họ, anh sẽ phải đem theo các xe kéo, xe ngựa, và động vật kéo xe - ngựa, bò, chó. Thay vì bay qua rừng, họ sẽ buộc phải bò. "Vẫn còn rất nhiều thứ phải quyết định. Truyền tin đi. Trước tiên thông báo cho tất cả các chỉ huy ở Sảnh Khiên vào đầu phiên gác tối nay. Chắc hẳn lúc đó Tormund đã về rồi. Ta sẽ tìm Toregg ở đâu nhỉ?"

"Chắc đang ở với quái vật con. Nghe nói cậu ta có cảm tình với một trong các vú nuôi của thằng nhóc."

Cậu ta có cảm tình với Val. Chị cô ấy từng là hoàng hậu, tại sao cô ấy lại

không? Tormund từng nghĩ đến việc tự nhận là Vua-Phía-Bên-Kia-Tường-Thành, trước khi bị Mance đánh bại. Toregg Cao rất có thể cũng đang mơ giấc mơ đó. Thà là cậu ta còn hơn Gerrick Hoàng Tộc. "Cứ mặc họ," Jon nói. "Ta sẽ nói chuyện với Toregg sau." Anh ngược nhìn lên phía sau Tháp Vương. Bức Tường Thành trắng đục một màu, bầu trời phía trên còn trắng hơn. Bầu trời phủ tuyết. "Hy vọng sẽ không có thêm một trận bão nào nữa."

Bên ngoài kho vũ khí, Mully và Bọ Chết run rẩy đứng canh. "Sao hai người không vào trong cho khỏi gió?" Jon hỏi.

"Được thế thì tuyệt quá," Fulk Bọ Chết nói, "nhưng hôm nay con sói của ngài không muốn có ai ở cạnh."

Mully đồng ý. "Nó định đớp tôi một miếng đấy."

"Bóng Ma ấy à?" Jon kinh ngạc.

"Đúng thế, trừ khi lãnh chúa có con sói trắng nào khác. Tôi chưa thấy nó như thế bao giờ. Ý tôi là nó rất hoang dã."

Ông ta nói không sai, Jon cũng tự mình nhận ra điều đó khi bước vào trong. Con sói trắng vĩ đại không chịu nằm yên. Nó chạy quanh phòng từ góc này sang góc khác, qua bể lò rèn nguội lạnh, rồi quay trở lại. "Yên nào, Bóng Ma," Jon gọi. "Ngồi xuống, Bóng Ma. Ngồi xuống." Nhưng khi anh định chạm vào nó, con sói xù lông và nhe răng. Là con lợn lòi chết tiệt. Ngay cả ở trong này, Bóng Ma vẫn ngửi thấy mùi tanh hôi của nó.

Con quạ của Mormont có vẻ cũng bị kích động. "Snow," con chim luôn mồm kêu. "Snow, snow, snow." Jon xù đuôi con vật đi, bảo Sa-tanh nhóm một ngọn lửa, sau đó sai cậu bé triệu tập Bowen Marsh và Othell Yarwyck. "Đem cả một bình rượu nóng đến đây nữa nhé."

"Vớ ba chiếc cốc ạ?"

"Sáu. Mully và Bọ Chết có vẻ cũng cần được uống thứ gì đó ấm áp. Cả cậu cũng vậy."

Khi Sa-tanh đi rồi, Jon ngồi xuống và nhìn lại bản đồ vùng đất phía bắc Tường Thành một lần nữa. Con đường ngắn nhất tới Hardhome là dọc theo bờ biển... từ Trạm Đông. Khu rừng thưa thớt hơn khi ở gần biển, địa thế phần lớn là bằng phẳng, đồi thoải và đầm muối. Và khi các cơn bão mùa thu gào rú, bờ biển có mưa đá và mưa lạnh chứ ít khi đổ tuyết. Người khổng lồ ở Trạm Đông, và Leathers nói vài người trong số đó có thể giúp được. Từ Hắc Thành đường đi sẽ khó khăn hơn, xuyên qua chính giữa khu rừng ma ám. Nếu ở Tường Thành tuyết đã rơi dày như thế này, thì ở đó tình hình còn tệ đến mức nào?

Marsh khụt khịt bước vào, cùng với Yarwyck nghiêm nghị. "Một cơn bão nữa," thợ cả thông báo. "Làm sao chúng tôi có thể làm việc trong thời tiết thế này? Tôi cần thêm thợ xây."

"Dùng cư dân tự do ấy," Jon nói.

Yarwyck lắc đầu. "Lũ người đó gây rắc rối là chủ yếu. Lôi thôi, cẩu thả, lười nhác... tôi không phủ nhận thỉnh thoảng có những thợ mộc giỏi, nhưng hầu hết chẳng tên nào biết xây, và thợ rèn thì hoàn toàn không. Có thể lưng chúng khỏe đấy, nhưng chúng không nghe lời ai cả. Và thợ xây chúng tôi phải biến đồng tàn tích thành những pháo đài như trước. Không thể hoàn thành được đâu, thưa lãnh chúa. Tôi nói thật với ngài. Không thể xong được."

"Phải xong," Jon nói, "nếu không bọn họ sẽ phải sống trong đồng đổ nát."

Một lãnh chúa cần những người có thể tin tưởng được ở xung quanh, để họ cho những lời cổ vắn chân thành. Marsh và Yarwyck không phải những kẻ ư xu nịnh, và đó là điểm tốt... nhưng họ cũng hiếm khi giúp được gì. Càng ngày anh càng đoán trước được những gì họ định nói trước cả khi đặt câu hỏi cho họ.

Đặc biệt trong những chuyện liên quan đến cư dân tự do, khi sự phản đối của họ sâu sắc tận xương tủy. Khi Jon giao Stonedoor cho Soren Đập Vỡ Khiên, Yarwyck đã phàn nàn rằng nơi đó quá biệt lập. Làm sao họ biết được Soren định toan tính điều gì khi hắn ở tít khu đồi đó? Khi anh trao Oakenshield cho

Tormund Giantsbane và Queensgate cho Morna Mặt Nạ Trắng, Marsh cho rằng giờ Hắc Thành sẽ có kẻ thù từ cả hai phía, và chúng có thể dễ dàng tách ra khỏi toàn bộ những phần còn lại của Tường Thành. Còn về Borroq, Othell Yarwyck cho rằng khu rừng ở phía bắc Stonedoor tràn ngập lợn lòi. Ai dám chắc kẻ đội lốt sẽ không thành lập một đội quân lợn lòi của riêng hẳn?

Hoarfrost Hill và Rimegate vẫn thiếu quân đồn trú, vì thế Jon đã hỏi họ xem tộc trưởng và tướng lĩnh du mục nào còn lại phù hợp để trấn thủ hai nơi đó. "Chúng ta có Brogg, Gavin Thương Nhân, Hải Mã Vĩ Đại... Howd Lang Thang luôn đi một mình, theo lời Tormund, nhưng ngoài ra còn có Harle Thợ Săn, Harle Đẹp Trai, Doss Mù Lòa... Ygon Cha Già cũng có một nhóm người ủng hộ, nhưng hầu hết là con và cháu trai của chính hẳn. Hẳn có mười tám vợ, một nửa trong số họ là do hẳn cướp được trong các cuộc đột kích. Ai trong số đó..."

"Chẳng ai cả," Bowen Marsh nói. "Tôi quá hiểu hành vi của những kẻ đó. Chúng ta phải trông chúng vào dây treo cổ, chứ không phải cho chúng lâu đài của chúng ta."

"Đúng vậy," Othell Yarwyck đồng tình. "Tôi, tôi hơn và tôi nhất, đó là những lựa chọn của ăn mày. Chẳng khác nào Lãnh chúa vừa dẫn đến cho chúng tôi một bầy sói và hỏi chúng tôi thích bị con nào cắn toạc họng trước."

Với Hardhome cũng vậy. Sa-tanh rót rượu trong khi Jon kể lại cho họ về cuộc viếng thăm của anh tới chỗ hoàng hậu. Marsh chăm chú lắng nghe, không để ý gì đến rượu hâm, trong khi Yarwyck uống hết cốc này đến cốc khác. Nhưng ngay khi Jon nói xong, ngài Tổng Quản đã lên tiếng, "Hoàng hậu rất khôn ngoan. Cứ để chúng chết."

Jon ngồi lại ghé. "Đó là lời khuyên duy nhất ngài có thể đưa ra sao? Tormund sẽ đem theo tám mươi người. Chúng ta nên đem bao nhiêu? Có nên đem người khổng lồ không? Các nữ chiến binh ở Long Barrow thì sao? Nếu đem phụ nữ theo, có thể sẽ dễ dàng cho Mẹ Chuột Chũi hơn."

"Thế thì cử phụ nữ đi. Cử người khổng lồ đi. Cử những đứa nhóc đang bú mẹ nữa. Đó có phải những gì ngài muốn nghe không?" Bowen Marsh xoa lên

chiếc sẹ ông nhận được trong trận chiến ở Cầu Đầu Lâu. "Cho tất cả bọn chúng đi. Mất càng nhiều người, chúng ta càng phải nuôi ít miệng ăn."

Yarwyck cũng chẳng có ích hơn chút nào. "Nếu dân du mục ở Hardhome cần được cứu thì hãy để dân du mục ở đây đi cứu chúng. Tormund biết đường đến Hardhome. Chính miệng hắc nói hắc có thể tự cứu tất cả bọn họ bằng của quý vĩ đại của hắc cơ mà."

Cuộc nói chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu hết, Jon nghĩ. Vô nghĩa, vô ích, vô vọng. "Cảm ơn lời tư vấn của các ngài."

Sa-tanh giúp họ mặc lại áo choàng. Khi họ đi qua kho vũ khí, Bóng Ma ngửi họ, đuôi xù lên và nghển cao. Các anh em của ta. Đội Tuần Đêm cần những thủ lĩnh với trí tuệ của Maester Aemon, khả năng học hỏi của Samwell Tarly, lòng dũng cảm của Qhorin Cụt Tay, sức mạnh ngoan cường của Gấu Già, và lòng trầm ẩn của Donal Noye. Nhưng thay vào đó, chúng ta chỉ có họ.

Bên ngoài tuyết đang rơi dày đặc. "Gió thổi từ hướng nam," Yarwyck quan sát. "Nó đang thổi tuyết thẳng lên Tường Thành. Thấy không?"

Ông ta nói đúng. Jon thấy chiếc cầu thang quanh co đã bị chôn vùi đến gần chiều nghì đầu tiên, cửa gỗ của các ngục băng và nhà kho cũng biến mất đằng sau một bức tường trắng xóa. "Chúng ta có bao nhiêu người trong các ngục băng ấy nhỉ?" Anh hỏi Bowen Marsh.

"Bốn người sống. Hai người chết."

Những cái xác. Jon suýt nữa quên mất họ. Anh đã hy vọng có thể học được gì đó từ những cái xác họ đem về từ rừng đước, nhưng người chết cứ cứng đầu chết mãi. "Chúng ta phải đào mấy nhà ngục đó ra."

"Mười người phục vụ và mười cái thuổng là được," Marsh nói.

"Dùng cả Wun Wun nữa."

"Xin theo ý ngài."

Mười người phục vụ và một người khổng lồ có thể đào lớp tuyết nhanh chóng, nhưng ngay cả khi những cánh cửa lộ ra, Jon vẫn không thấy hài lòng. "Đến sáng mai chúng lại bị chôn vùi trong tuyết thôi. Tốt nhất chúng ta hãy chuyển tù binh đi trước khi họ bị ngạt chết."

"Cả Karstark nữa à, lãnh chúa?" Fulk Bọ Chết hỏi. "Cứ để hắn run lập cập đến mùa xuân không được sao?"

"Ước gì chúng ta có thể làm vậy." Cregan Karstark gần đây thường la hét trong đêm và ném những cục phân đóng băng vào bất cứ ai đem đồ ăn tới cho hắn. Vì thế nên hắn chẳng được lính canh nào yêu quý cả. "Đưa hắn đến Tháp Chỉ Huy. Hắn sẽ ở dưới tầng hầm." Dù một phần đã bị sập, nhưng nơi ở trước đây của Gấu Già sẽ ấm hơn ngục băng. Các tầng hầm hầu như vẫn còn nguyên vẹn.

Cregan đá lính gác khi họ đi qua cửa, quần quai và xô đẩy khi họ xóc hắn lên, thậm chí còn định cắn họ. Nhưng cái lạnh đã làm hắn yếu đi, và người của Jon lại to cao hơn, trẻ hơn và khỏe mạnh hơn. Hắn vẫn oằn người chống trả khi họ lôi hắn ra và kéo hắn qua lớp tuyết cao đến tận đùi để đến ngôi nhà mới.

"Tướng chỉ huy muốn chúng tôi làm gì với mấy cái xác đây?" Marsh hỏi khi người sống đã được mang ra ngoài.

"Mặc kệ đi." Nếu cơn bão chôn vùi chúng thì càng tốt. Đằng nào anh cũng phải chôn chúng, nhưng hiện tại chúng đang bị cùm trong xích sắt trong nhà ngục. Hơn nữa họ đều đã chết nên lại càng vô hại.

Tormund Giantsbane ước lượng thời gian xuất hiện một cách hoàn hảo. Hắn huỳnh huých đi tới cùng các chiến binh đúng lúc việc đào đất xong xuôi. Có vẻ quân số chỉ là năm mươi người, thay vì tám mươi như Toregg hứa hẹn với Leathers, nhưng không phải tự nhiên mà Tormund có biệt danh là Đại Ngôn. Tên du mục đỏ mặt tía tai xuất hiện, kêu mang bia và đồ ăn nóng tới. Băng đóng trên râu và ria hắn.

Ai đó đã nói với Năm Đấm Sấm Sét về Gerrick Hoàng Tộc và tước vị mới của hắn. "Vua của dân du mục ấy à?" Tormund gầm lên. "Ha! Vua của cái đít ta thì có."

"Trông hắn cũng khá giống vua," Jon nói.

"Hắn có thằng nhỏ bé xiu đỏ hỏn, đồng bộ với mái tóc đỏ, chấm hết. Raymund Râu Đỏ và các con trai đều chết ở Hồ Dài cả rồi, nhờ lũ người Nhà Stark chết tiết của người và Người Khổng Lồ Say Rượu. Nhưng cậu em trai thì không chết. Người có tự hỏi tại sao mọi người gọi hắn là Quạ Đỏ không?" Tormund nhe hàm răng cái còn cái mất ra cười. "Hắn là người đầu tiên bỏ chạy khỏi chiến trường. Sau này còn có một bài hát về việc đó đấy. Các ca sĩ phải tìm từ vần với gan thỏ, cho nên..." Hắn lau mũi. "Nếu các hiệp sĩ của hoàng hậu muốn có mấy đứa con gái đó thì bảo chúng tự đến mà cướp về."

"Gái," con quạ của Mormont kêu quác quác. "Gái, gái."

Con quạ làm Tormund cười lẫn lộn. "Đấy, con chim khôn đấy chứ. Người muốn ta trả bao nhiêu cho nó hả, Snow? Ta đã cho người một thằng con trai, ít nhất người cũng phải cho ta một con quạ chết tiết chứ."

"Ta sẵn sàng thôi," Jon nói, "nhưng nhiều khả năng người sẽ ăn thịt nó mất."

Tormund cũng cười ầm lên khi nghe thấy thế. "Ăn," con quạ buồn rầu nói và đập cánh. "Ngô? Ngô? Ngô?"

"Chúng ta cần bàn về cuộc xuất kích," Jon nói. "Ta muốn chúng ta phải nhất trí với nhau khi tới Sản Khiên, chúng ta phải..." Anh ngừng lại khi Mully thò mũi vào cửa, nghiêm nghị thông báo rằng Clydas đem một lá thư tới.

"Bảo ông ấy để lá thư chỗ ông. Tôi sẽ đọc sau."

"Vâng, xin theo ý ngài, chỉ là... Clydas trông không được bình thường... mặt ông ta không hồng hào mà trắng bệch, ngài hiểu ý tôi chứ... và ông ta đang run rẩy nữa."

"Đôi cánh đen đem theo những tin tức đen tối," Tormund gầm gừ. "Bọn quý gồi các người vẫn hay nói vậy đúng không?"

"Chúng ta còn nói Cảm lạnh thì chích máu, sốt thì ăn thật nhiều," Jon bảo hắn. "Chúng ta còn nói không bao giờ uống rượu với người Dorne khi trăng tròn nữa. Chúng ta có nhiều câu châm ngôn lắm."

Mully cũng thêm vào. "Bà nội tôi cũng thường bảo, những người bạn mùa hè sẽ tan đi như tuyết mùa hè, nhưng những người bạn mùa đông sẽ là bạn mãi mãi."

"Chắc hiện tại chừng đó châm ngôn là đủ cho chúng ta rồi nhỉ," Jon Snow nói. "Ông có thể dẫn Clydas vào được không?"

Mully nói không sai; người phục vụ già đang run rẩy, mặt trắng bệch như tuyết bên ngoài. "Thưa tướng chỉ huy, có thể tôi ngu ngốc, nhưng... lá thư này làm tôi sợ. Ngài nhìn xem."

Con hoang, đó là tất cả những gì viết bên ngoài cuộn - giấy da. Không có Lãnh chúa Snow hay Jon Snow hay Tướng chỉ huy gì hết. Đơn giản là Con hoang. Và lá thư được niêm phong bằng một vết sáp cứng màu hồng. "Ông làm rất đúng khi đến ngay lập tức," Jon nói. Ông sợ hãi cũng không có gì sai. Anh mở dấu niêm phong, trải phẳng cuộn giấy da và đọc.

Tên vua giả mạo của người đã chết, con hoang. Hắn và đội quân của hắn bị đập tan chỉ sau bảy ngày chiến đấu. Ta đang có trong tay thanh kiếm ma thuật của hắn. Bảo con điểm đồ của hắn như vậy.

Lũ bạn của tên vua giả mạo của người cũng đã chết. Đầu chúng đang bị treo trên tường thành Winterfell. Đến mà xem, con hoang. Tên vua giả của người nói dối, và người cũng vậy. Người nói với cả thế giới rằng người đã thiêu chết Vạ- Vua-Bên-Ngoài-Tường-Thành. Nhưng người lại cử hắn đến Winterfell đánh cắp cô dâu của ta.

Ta sẽ cướp lại cô dâu của ta. Nếu người muốn lấy lại Mance Rayder thì hãy đến mà cứu hắn. Ta giam hắn vào một cái lồng cho cả phương bắc nhìn thấy,

bằng chứng về sự dối trá của người. Cái lồng lạnh lẽo lắm, nhưng ta đã làm cho hắn một cái áo choàng từ da của sáu con điếm cùng hắn tới Winterfell.

Ta muốn cô dâu của ta trở lại. Ta muốn hoàng hậu của tên vua giả. Ta muốn con gái hắn và ả phù thủy đỏ của hắn. Ta muốn cả công chúa du mục nữa.

Ta muốn hoàng tử nhỏ của hắn, thằng nhóc con du mục. Và ta muốn Hôi Thối của ta. Đưa họ đến đây cho ta, con hoang, rồi ta sẽ để yên cho đám quạ đen các người. Bằng không nếu người giữ chúng, ta sẽ moi tìm người ra ăn, đồ con hoang ạ.

Bức thư được ký,

Ramsay Bolton,

Lãnh chúa đích thực của Winterfell.

"Snow?" Tormund Giantsbane hỏi. "Cái đầu máu me của cha người vừa lăn từ tờ giấy ra à?"

Jon Snow không trả lời ngay lập tức. "Mully, giúp Clydas về phòng đi. Đêm tối, đường nhiều tuyết sẽ trơn trượt. Sa Tanh, cậu hãy đi với họ." Anh đưa bức thư cho Tormund Giantsbane. "Đây, tự đọc đi."

Tên du mục nhìn lá thư ngờ vực rồi đưa ngay lại cho Jon. "Bực mình thật... nhưng Tormund Năm Đám Sấm Sét có nhiều việc phải làm hơn là học cách nói chuyện với tờ giấy. Chúng chẳng bao giờ nói được điều gì tốt đẹp cả, đúng không?"

"Thường là như vậy," Jon Snow thừa nhận. Đôi cánh chim đen mang lời u tối. Có lẽ những câu châm ngôn cổ đó đúng hơn anh tưởng. "Bức thư gửi đến từ Ramsay Snow. Ta sẽ đọc cho người những gì hắn viết."

Khi anh đọc xong, Tormund huýt sáo. "Ha. Đúng là tên khốn. Đoạn về Mance là thế nào? Hắn bị nhốt trong lồng à? Bằng cách nào, khi hàng trăm người đã thấy phù thủy đỏ của người thiêu chết hắn?"

Đó là Giáp Xương, Jon suýt buột miệng, Đó là thuật phù thủy. Là ảo ảnh, cô ta gọi nó như vậy. "Melisandre... cô ta bảo hãy nhìn lên bầu trời." Anh đặt lá thư xuống. "Một con quạ trong cơn bão, cô ta đã thấy trước điều này." Khi cậu có câu trả lời, hãy đem nó đến cho ta.

"Có khi là dối trá hết." Tormund gãi râu. "Nếu có cái bút lông ngỗng với mực của maester, ta cũng có thể ghi thẳng nhỏ của ta to và dài như cánh tay, nhưng lời nói không phải là sự thật."

Hắn có thanh Sứ Giả Ánh Sáng. Hắn nói về những cái đầu trên tường thành Winterfell. Hắn biết về đám nữ chiến binh và số lượng của họ. Hắn biết Mance Rayder. "Không. Chắc chắn có sự thật trong đó."

"Ta đâu có bảo người sai. Người định làm gì bây giờ hả quạ?"

Jon co duỗi bàn tay cầm kiếm. Đội Tuần Đêm không can dự. Anh nắm tay lại và mở ra lần nữa. Những dự định của người chỉ có thể là tạo phản. Anh nghĩ về Robb với những bông tuyết tan trên tóc. Giết thẳng nhóc để người đàn ông được sinh ra. Anh nghĩ đến Bran leo trèo các tòa tháp thoăn thoắt như một con khỉ. Nghĩ đến tiếng cười khanh khách của Rickon. Nghĩ đến Sansa ngồi chải lông cho Quý Cô và ca hát một mình. Người chẳng biết gì, Jon Snow ạ. Anh nghĩ đến Arya với mái tóc rối bù như tổ chim. Ta đã làm cho hắn một cái áo choàng từ da của sáu con điếm cùng hắn tới Winterfell... Ta muốn cô dâu của ta trở lại... Ta muốn cô dâu của ta trở lại... Ta muốn cô dâu của ta trở lại...

"Ta nghĩ chúng ta nên thay đổi kế hoạch thôi," Jon Snow nói.

Họ nói chuyện trong vòng hai giờ.

Ngựa và Rory đã gác thay cho Fulk và Mully ở cửa kho vũ khí. "Đi với ta," Jon bảo họ khi thời khắc đến. Bóng Ma lẻ ra cũng đi cùng, nhưng khi con sói chạy theo, Jon nắm lấy gáy con vật và cố đẩy nó vào trong. Rất có thể Borroq cũng nằm trong số những người tụ tập ở Sảnh Khiên. Và điều cuối cùng anh muốn lúc này là con sói của anh tấn công con lợn lòi của kẻ đội lốt.

Sảnh Khiên là một trong những phần cổ nhất của Hắc Thành, một căn sảnh đại tiệc dài và lạnh lẽo xây bằng đá đen, xà nhà bằng gỗ sồi ám đen bởi khói từ hàng thế kỷ. Ngày xưa, khi Đội Tuần Đêm còn là một đội quân lớn hơn nhiều, trên các bức tường trong sảnh có treo những hàng khiên gỗ đủ màu sắc rực rỡ. Theo truyền thống từ trước đến nay, khi một hiệp sĩ mặc áo choàng đen nghĩa là anh ta từ bỏ gia huy trước đây của mình để đổi lấy chiếc khiên đen tuyền của các anh em. Những chiếc khiên bỏ đi sẽ được treo ở Sảnh Khiên.

Hàng trăm hiệp sĩ đồng nghĩa với hàng trăm chiếc khiên. Điều hâu và đại bàng, rồng và điều sư, mặt trời và hươu đực, sói và rồng bay, manticores, bò tót, cây và hoa, đàn hạc, giáo, cua và thủy quái kraken, sư tử đỏ, sư tử vàng, sư tử kẻ ô bàn cờ, cú, cừu, tiên cá, người cá, ngựa giống, ngôi sao, xô nước, ổ khóa, người bị lột da, người bị treo cổ, người bị thiêu, rìu, trường kiếm, rùa, kỳ lân, gấu, lông ngỗng, rắn, bọ cạp, và hàng trăm chiếc khiên mang những huy hiệu khác, tô điểm cho các bức tường của Sảnh Khiên, màu sắc sặc sỡ hơn mọi chiếc cầu vồng.

Nhưng khi một hiệp sĩ chết, khiên của anh ta sẽ bị tháo xuống để theo anh ta lên giàn thiêu hoặc xuống mộ, và mỗi năm tháng, mỗi thế kỷ trôi qua, số lượng hiệp sĩ gia nhập đội quân áo đen ngày càng ít. Rồi đến một ngày, các hiệp sĩ của Hắc Thành cảm thấy chẳng cần phải ăn riêng nữa. Sảnh Khiên từ đó bị bỏ hoang. Trong một trăm năm qua, căn sảnh hiếm khi được sử dụng. Là một sảnh ăn nhưng nó chẳng có gì hấp dẫn - vừa tối tăm, vừa bẩn thỉu, vừa lạnh lẽo, lại khó đốt lò sưởi trong mùa đông, tầng hầm nhưng nhúc nhủt và xà nhà gỗ vĩ đại không chỉ bị một ăn mà còn trang hoàng đầy mạng nhện.

Nhưng nó đủ rộng và đủ dài cho hai trăm người ngồi, và có thể chứa gấp rưỡi số đó nếu họ ngồi sát lại. Khi Jon và Tormund bước vào, một âm thanh vọng lên nghe như tiếng ong rộ lên trong tổ. Số lượng dân du mục đông gấp năm lần số quạ, vì anh chỉ nhìn thấy có một nhóm áo đen. Trên tường chỉ còn chưa đến một tá khiên, trông chúng thật buồn và ảm đạm với màu sơn bạc phéch và những vết nứt dài trên gỗ. Nhưng những ngọn đuốc mới đang cháy bập bùng trên các chân đế bằng sắt dọc theo tường, và Jon đã lệnh cho người mang vào thêm bàn và ghế. Mọi người sẽ lắng nghe tốt hơn khi được ngồi

thoải mái, Maester Aemon từng bảo anh như vậy; những người phải đứng thường rất dễ gào thét.

Ở đầu sảnh là một chiếc bục đã lún. Jon trèo lên đó cùng Tormund Giantsbane bên cạnh, và giơ tay lên ra hiệu mọi người im lặng. Nhưng tỏ ông lại càng vo ve to hơn. Sau đó Tormund đưa chiếc tù và chiến lên môi và thổi một hồi. Âm thanh ngập tràn căn sảnh, vọng lên xa nhà phía trên đầu. Không khí im lặng bao trùm.

"Ta triệu tập mọi người hôm nay để lên kế hoạch về việc giải cứu người ở Hardhome." Jon Snow mở đầu. "Hàng nghìn cư dân tự do đang tụ tập ở đó, mắc kẹt và chết đói, và chúng ta cũng nhận được những bản báo cáo về những xác sống trong rừng." Phía bên trái, anh nhìn thấy Marsh và Yarwyck. Othell ngồi giữa đám thợ xây, trong khi Bowen có Wick Cán Dao, Lew Tay Trái, và Alf Bùn Nhão bên cạnh. Bên phải anh là Soren Đập Vỡ Khiên ngồi khoanh tay trước ngực. Xa hơn ở phía sau, Jon thấy Gavin Thương Gia và Harle Đẹp Trai đang thì thầm với nhau. Ygon Cha Già ngồi với các bà vợ, Howd Lang Thang ngồi một mình. Borroq ngồi trong một góc tối dựa lưng vào tường. Thật may là con lợn lòi của hắn không có ở đó. "Số thuyền ta cử đi để đưa Mẹ Chuột Chũi và người của bà ta về đã bị sóng đánh tan tác. Chúng ta phải cử người đi cứu trợ bằng đường bộ, hoặc là để họ chết." Jon thấy hai người trong số các hiệp sĩ của hoàng hậu Selyse cũng đến. Ser Narbert và Ser Benethon ngồi gần cửa ra vào ở cuối sảnh. Nhưng còn lại tất cả người của hoàng hậu đều vắng mặt. "Ta đã hy vọng có thể tự mình dẫn đầu nhóm xuất kích và đem càng nhiều cư dân tự do sống sót về càng tốt." Màu đỏ thắp thoáng ở cuối sảnh khiến Jon để ý. Quý cô Melisandre đã tới. "Nhưng giờ ta không thể tới Hardhome. Tormund Giantsbane sẽ dẫn đầu đội quân. Ta đã đồng ý cho ông ta mang đi bao nhiêu người cũng được."

"Vậy người sẽ ở đâu, hả quạ?" Borroq nói như sấm. "Ẩn nấp ở Hắc Thành với con chó trắng của người à?"

"Không, ta sẽ đi về phương nam." Sau đó Jon đọc cho họ bức thư của Ramsay Snow.

Sảnh Khiên trở nên điên loạn.

Tất cả mọi người hò hét cùng một lúc. Họ nhảy chồm chồm, đâm vào không khí. Dù được ngồi ghế dễ chịu đến mấy cũng không xoa dịu được họ. Họ khua kiếm, đập rìu vào khiên. Jon Snow liếc nhìn Tormund. Giantsbane thối chiếc tù và lần nữa, lần này dài và to gấp đôi lần trước.

"Đội Tuần Đêm không liên quan gì đến các cuộc chiến của Bảy Phụ Quốc," Jon nhắc họ khi cuối cùng âm thanh huyền não cũng lắng xuống một chút. "Chúng ta không có nhiệm vụ chống lại tên Con Hoang Nhà Bolton, để trả thù cho Stannis Baratheon, hay bảo vệ góa phụ và con gái của ông ấy. Sinh vật chuyên may áo choàng từ da phụ nữ này đã thề sẽ lấy đầu ta, và ta sẽ bắt hắn phải trả lời cho những tuyên bố đó... nhưng ta sẽ không bắt các anh em phải từ bỏ lời thề của mình.

"Đội Tuần Đêm sẽ vẫn tới Hardhome. Ta sẽ tới Winterfell một mình, trừ khi..." Jon ngừng lại. "... có ai muốn sát cánh với ta không?"

Tiếng hò hét rầm rầm vang lên là tất cả những gì Jon mong đợi, âm thanh huyền não đến mức hai chiếc khiên cũ rơi từ trên tường xuống. Soren Đập Vỡ Khiên đứng lên, cả kẻ Lang Thang cũng vậy. Toregg Cao, Brogg, cả Harle Thợ Săn lẫn Harle Đẹp Trai, Ygon Cha Già, Doss Mùa, thậm chí cả Hải Mã Vĩ Đại. Ta đã có các tay kiếm của mình, Jon Snow nghĩ, và bọn ta chuẩn bị đến tìm người đây, Con Hoang.

Anh thấy Yarwyck và Marsh đang lẩn ra ngoài, cùng với người của họ. Chẳng sao cả. Giờ anh không cần họ nữa. Anh không muốn có họ. Không ai có thể nói anh bắt các anh em phá vỡ lời tuyên thệ. Nếu việc này là phá bỏ lời thề thì tội lỗi nằm ở ta, và chỉ thuộc về ta. Sau đó Tormund vỗ vào lưng anh, cái miệng thiếu răng cười xé đến tận mang tai. "Quạ nói hay lắm. Giờ thì mang rượu mật ong ra thôi! Biến họ thành người của mình, và cho họ uống say, công thức là như vậy. Chúng ta sẽ biến người thành dân du mục, nhóc ạ. Ha!"

"Ta sẽ cho người mang bia lên," Jon lơ đãng nói. Anh nhận ra Melisandre cũng đã rời đi, và các hiệp sĩ của hoàng hậu cũng vậy. Lẽ ra mình nên đến gặp Selyse trước. Bà ta có quyền biết về cái chết của chồng mình. "Xin phép

nhé. Việc chuốc say họ ta để lại cho người đây."

"Ha! Nhiệm vụ quá phù hợp với ta, quạ ạ. Người cứ việc đi đâu thì đi!"

Ngựa và Rory theo sau Jon khi anh rời Sảnh Khiên. Minh phải nói chuyện với Melisandre sau khi gặp hoàng hậu, anh nghĩ. Nếu cô ta có thể nhìn thấy một con quạ trong cơn bão thì cô ta cũng có thể tìm thấy Ramsay Snow giúp mình. Sau đó anh nghe thấy tiếng hô hoán... và một tiếng gầm to đến nỗi như làm rung chuyển Tường Thành. "Âm thanh từ Tháp Hardin, thừa lãnh chúa," Ngựa báo cáo. Anh ta còn định nói thêm, nhưng bị một tiếng thét vang lên ngắt lời.

Ý nghĩ đầu tiên của Jon là Val. Nhưng đó không phải tiếng thét của phụ nữ. Là một người đàn ông đang kêu lên đau đớn. Anh vội chạy tới. Ngựa và Rory chạy theo anh. "Có phải xác sống không nhỉ?" Rory hỏi. Jon cũng tự hỏi như vậy. Hay là những cái xác đã phá xích thoát ra?

Khi họ tới được Tháp Hardin, tiếng thét đã dừng lại, nhưng Wun Weg Wun Dar Wun vẫn đang gào rống. Người khổng lồ đang cầm chân một cái xác máu me và vung vẩy, giống như cách Arya khi còn nhỏ vung vẩy con búp bê, lắc nó như lắc một quả chùy gai bị dính rau vậ. Tuy nhiên, Arya chẳng bao giờ xé con búp bê ra thành từng mảnh. Tay cầm kiếm của xác chết văng ra cách đó vài mét, tuyết bên dưới nó chuyển thành màu đỏ.

"Thả hấn ra," Jon hét. "Wun Wun, thả hấn ra."

Wun Wun không nghe, hoặc nghe không hiểu. Người khổng lồ cũng đang chảy máu, với những vết kiếm chém trên bụng và cánh tay. Anh ta đập tên hiệp sĩ chết vào tháp đá xám, đập liên tục cho đến khi đầu hấn đỏ rực và nhão nhoét như một quả dưa mùa hè. Chiếc áo choàng hiệp sĩ bay lật phật trong gió lạnh. Nó từng làm bằng len trắng viền kim tuyến và trang trí bằng những ngôi sao xanh. Máu và xương bay khắp mọi nơi.

Người đổ ra từ các pháo đài và tòa tháp xung quanh. Người phương bắc, cư dân tự do, người của hoàng hậu... "Xếp thành một hàng," Jon Snow ra lệnh. "Ngăn họ lại. Tất cả mọi người, đặc biệt là người của hoàng hậu." Người chết

là Ser Patrek vùng Núi Vương; phần lớn đầu hắn đã rời khỏi cổ, nhưng huy hiệu của hắn cũng dễ nhận dạng như khuôn mặt hắn. Jon không muốn mạo hiểm để Ser Malegorn, Ser Brus hay bất kỳ hiệp sĩ nào khác của hoàng hậu cố trả thù anh.

Wun Weg Wun Dar Wun rống lên một lần nữa rồi bẻ và giật tay còn lại của Ser Patrek. Cánh tay rời ra khỏi vai, một tia máu đỏ tươi trào ra. Giống như một đứa trẻ bứt cánh hoa cúc ra khỏi bông hoa, Jon nghĩ. "Leathers, nói chuyện với anh ta đi, cho anh ta bình tĩnh lại. Dùng Ngôn Ngữ Cổ ấy, anh ta hiểu Ngôn Ngữ Cổ. Lùi lại, tất cả mọi người. Cắt dao và kiếm đi, chúng ta đang làm anh ta sợ đấy." Họ không thấy người khổng lồ đã bị chém hay sao? Jon cần phải chấm dứt chuyện này, nếu không nhiều người nữa sẽ chết. Họ không hiểu gì về sức mạnh của Wun Wun. Một chiếc tù và, mình cần một chiếc tù và. Khi thấy ánh thép sáng lóe lên, anh quay về phía đó. "Không dùng kiếm!" Anh hét lớn. "Wick, cắt con dao..."

... đi, anh định nói như vậy. Khi Wick Cán Dao chém vào cổ anh, lời nói biến thành một tiếng rên. Jon xoay người tránh con dao, vừa kịp lúc nên con dao chỉ làm anh hơi xước da. Hắn chém ta. Khi anh đặt tay lên một bên cổ, máu trào ra giữa các ngón tay. "Tại sao?"

"Vì Đội Tuần Đêm." Wick chém anh lần nữa. Lần này Jon tóm được cổ tay và bẻ tay hắn về phía sau cho đến khi hắn làm rơi con dao. Gã phục vụ gầy còm lùi lại, hai tay giơ lên như thể đang nói, không phải tôi, không phải tôi. Mọi người đang gào thét. Jon với thanh Móng Dài, nhưng các ngón tay anh trở nên cứng đờ và lóng ngóng. Chẳng hiểu sao anh không thể rút được thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Sau đó Bowen Marsh đứng đó trước mặt anh, nước mắt chảy xuống hai má. "Vì Đội Tuần Đêm." Ông ta đâm Jon vào bụng. Khi ông ta thu tay lại, con dao đâm sâu vào người anh.

Jon ngã khụy xuống. Anh sờ thấy chuôi dao và lôi nó ra. Trong đêm đen lạnh giá, vết thương bốc khói. "Bóng Ma," anh thì thầm. Con đau xâm chiếm lấy anh. Đâm chúng bằng đầu nhọn. Khi lưỡi dao thứ ba đâm vào giữa hai bả vai anh, anh khẽ rên lên và ngã úp mặt xuống tuyết. Anh không cảm nhận được

lưỡi dao thứ tư. Chỉ còn thấy buốt giá...

QUÂN SƯ CỦA NỮ HOÀNG

Hoàng tử xứ Dorne đã hấp hối được ba ngày.

Cậu ta rùng mình trút hơi thở cuối cùng lúc bình minh vừa ló rạng, khi cơn mưa lạnh đổ xuống từ bầu trời đen kịt, biến các con đường lát gạch của thành phố cổ thành những dòng sông. Cơn mưa đã nhấn chìm phần kinh khủng nhất của cuộc hỏa hoạn, nhưng khói mỏng vẫn bốc lên từ đồng gạch vụn cháy âm ỉ nơi trước kia từng là kim tự tháp của Hazkar, và kim tự tháp đen vĩ đại của Yherizan nơi Rhaegal dùng làm hang ổ đứng lù lù trong bóng tối trông như một mục béo đeo đầy trang sức màu cam lóng lánh lên người.

Có lẽ các vị thần cũng không điếc hần, Ser Barristan Selmy ngẫm nghĩ khi ngồi nhìn đồng than hồng ở đằng xa. Nếu không nhờ cơn mưa thì giờ này chắc ngọn lửa đã nuốt trọn cả Meereen rồi.

Ông không thấy dấu hiệu nào của lũ rồng, nhưng ông cũng không hy vọng điều đó. Rồng không thích mưa. Một vết sáng mảnh mai đỏ rực cắt ngang chân trời phía đông, nơi mặt trời sắp sửa mọc. Nó khiến Selmy nghĩ đến hình ảnh giọt máu đầu tiên trào ra từ một vết thương. Thông thường, với mỗi nhát chém sâu, máu chảy ra trước khi người ta kịp cảm thấy đau đớn.

Ông đứng bên bức tường chắn ở bậc cao nhất của Đại Kim Tự Tháp, nhìn lên tìm kiếm trên bầu trời giống như ông vẫn làm mỗi sáng, biết rằng bình minh sẽ lên và hi vọng cùng với nó, nữ hoàng của ông sẽ quay về. Cô ấy sẽ không bỏ chúng ta, cô ấy sẽ không bao giờ rời bỏ thân dân của mình, ông tự nhủ. Đó cũng là lúc ông nghe thấy tiếng hấp hối của hoàng tử vọng ra từ dinh thự của nữ hoàng.

Ser Barristan bước vào trong. Nước mưa chảy xuống từ lưng áo choàng trắng, đôi boot của ông cũng để lại dấu nước trên sàn nhà và thảm. Theo lệnh ông, Quentyn Martell được đặt nằm trên chính giường của nữ hoàng. Cậu ta từng là hiệp sĩ, thêm nữa lại là hoàng tử xứ Dorne. Cậu ta đã đi nửa thế gian đến đây cũng vì chiếc giường này, để cậu ta chết trên đó cũng là nhân nghĩa. Mọi thứ trên giường đều hỏng hết - khăn trải giường, chăn, gối, đệm, tất cả đều đầy máu và khói, nhưng Ser Barristan nghĩ Daenerys sẽ tha thứ cho ông.

Missandei ngồi bên cạnh giường. Cô bé đã túc trực bên hoàng tử ngày đêm, chăm chút cho mọi nhu cầu của cậu ta, đem cho cậu ta sữa cây anh túc mỗi khi cậu ta đủ sức uống, thỉnh thoảng lại nghe những lời cậu ta thốt ra đầy khó nhọc, đọc sách cho hoàng tử nghe khi cậu im lặng, và ngủ trên chiếc ghế ngay cạnh đó. Ser Barristan đã yêu cầu vài tiểu đồng của nữ hoàng trợ giúp, nhưng hình ảnh người đàn ông bị bỏng toàn thân khiến ngay cả đứa dũng cảm nhất cũng khiếp đảm. Và các Mỹ Nữ Xanh Dương không bao giờ đến, dù ông đã mời họ tới bốn lần.

Có lẽ người cuối cùng trong số họ đã bị con ngựa cái xám đem đi rồi cũng nên.

Cô bé phiên dịch bé nhỏ người Naath ngẩng lên khi ông tới. "Hiệp sĩ đáng kính. Hoàng tử không còn phải chịu đau đớn nữa rồi. Các vị thần xứ Dorne đã đưa anh ấy về nhà. Ngài thấy không? Anh ấy đang mỉm cười đấy."

Làm sao cháu biết được? Cậu ta đâu còn môi. Thà lũ rồng ăn thịt cậu ta đi còn nhân đạo hơn thế này. Ít nhất cái chết còn nhanh chóng. Đàng này... Chết vì lửa là cái chết kinh hoàng. Thảo nào một nửa địa ngục là lửa. "Che cậu ta lại đi."

Missandei kéo tấm chăn lên che mặt hoàng tử. "Ngài định làm gì với anh ấy đây, ser? Nhà anh ấy ở xa quá."

"Ta sẽ cho người đưa cậu ấy về Dorne." Nhưng bằng cách nào? Đốt thành tro à? Như vậy sẽ phải cần nhiều lửa hơn, và Ser Barristan không muốn nhìn thấy lửa thêm nữa. Chúng ta sẽ phải róc thịt ra khỏi xương. Dùng bọ cánh cứng, chứ không nhúng nước sôi. Nếu là ở nhà, các chị em quân sinh tử sẽ lo việc này, nhưng đây là Vịnh Nô Lệ. Chị em quân sinh tử gần nhất cũng ở cách đây ba mươi mấy ngàn dặm. "Cháu nên đi ngủ đi. Về giường cháu ấy."

"Ngài cũng nên như vậy, ser. Cả đêm qua ngài đã không ngủ rồi."

Suốt nhiều năm rồi, nhóc ạ. Kể từ trận Trident. Grand Maester Pycelle từng bảo ông rằng người già không cần ngủ nhiều như người trẻ, nhưng với ông nó còn hơn thế. Ông đã đến cái tuổi mà ông không muốn nhắm mắt, vì sợ rằng

ông sẽ không bao giờ mở mắt ra lần nữa. Những người khác có thể ước được chết trong giấc ngủ, nhưng đó không phải là cái chết dành cho một hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân.

"Đêm rất dài," ông nói với Missandei, "và lúc nào cũng luôn có rất nhiều việc để làm. Ở đây, cũng như ở Bảy Phụ Quốc. Nhưng cháu đã bận rộn nhiều rồi. Đi nghỉ đi." Và nếu các vị thần tốt bụng, cháu sẽ không phải mơ về những con rồng.

Sau khi cô bé đi rồi, vị hiệp sĩ già lật tấm chăn ra để nhìn khuôn mặt Quentyn Martell lần cuối, nói đúng hơn là những gì còn lại trên khuôn mặt. Phần lớn thịt trên mặt hoàng tử đã tróc hết, đến nỗi ông nhìn thấy cả sọ phía dưới. Mắt cậu ta là hai cái hố đầy mù. Lẽ ra cậu ta nên ở lại Dorne. Cậu ta cứ làm con ếch thì hơn. Không phải ai cũng có thể nhảy với rồng. Khi đập cái xác lại lần nữa, ông tự hỏi liệu có ai đập xác cho nữ hoàng của ông không, hay xác cô sẽ nằm đâu đó giữa đồng cỏ cao của biển Dothraki mà chẳng được ai thương tiếc, đôi mắt vô hồn nhìn lên trời cho đến khi da thịt rời ra khỏi xương.

"Không," ông nói to. "Daenerys chưa chết. Và cô ấy đang cười rồng. Chính mắt ta nhìn thấy." Ông đã nói câu này cả nghìn lần trước đó... nhưng mỗi ngày trôi qua, nó càng trở nên khó tin hơn. Ta cũng thấy tóc cô ấy bắt lửa. Cô ấy bốc cháy... và dù ta không nhìn thấy cô ấy ngã thì vẫn có hàng trăm người thề rằng họ nhìn thấy.

Ban ngày đã len lỏi vào thành phố. Dù mưa vẫn rơi, một quãng sáng mờ hồ vẫn rực lên ở chân trời phía đông. Bình minh đến cùng với Đầu Cạo. Skahaz mặc bộ trang phục quen thuộc gồm váy đen gấp li, giáp che ống chân và tấm giáp che ngực cơ bắp. Chiếc mặt nạ thú đồng kẹp dưới cánh tay anh ta còn mới nguyên - một chiếc mặt nạ đầu sói với cái lưỡi thè ra.

"Thế là," anh ta nói thay cho câu chào, "thằng ngốc chết rồi hả?"

"Hoàng tử Quentyn vừa qua đời trước khi trời sáng." Selmy không ngạc nhiên khi Skahaz biết chuyện. Trong kim tự tháp, tin được truyền đi nhanh chóng. "Hội đồng đã tập hợp chưa?"

"Họ đang chờ quân sư ở dưới."

Ta không phải quân sư gì hết, một phần trong ông muốn hét lên. Ta chỉ là một hiệp sĩ giản dị, người bảo vệ nữ hoàng. Ta không bao giờ muốn thế này. Nhưng khi nữ hoàng không ở đây và nhà vua đang đeo xiềng xích, ai đó phải đứng ra cai trị, và Ser Barristan không tin Đầu Cạo. "Đã có tin tức gì từ Mỹ Nữ Xanh Lá chưa?"

"Bà ta vẫn chưa quay về thành phố." Skahaz vẫn phản đối việc cử nữ tu đi. Galazza Galare cũng không muốn làm việc đó. Vì hòa bình bà vẫn đồng ý đi, chỉ là Hizdahr zo Loraq phù hợp để đàm phán với các Wise Master hơn. Tuy nhiên Ser Barristan không nhanh chóng đầu hàng, và cuối cùng Mỹ Nữ Xanh Lá đã cúi đầu và hứa sẽ làm hết sức mình.

"Thành phố thế nào rồi?" Selmy hỏi Đầu Cạo.

"Tất cả các cánh cổng đều đóng chặt cài then, theo lệnh của ông. Chúng tôi đang truy sát bất kỳ tên lính đánh thuê nào của Yunkai còn lại trong thành phố và tổng khứ hoặc bắt giam những người chúng tôi bắt được. Hình như bọn chúng đã trốn hết rồi thì phải. Chắc hẳn là ở bên trong các kim tự tháp. Người của Hội Thanh Sạch trấn giữ tường thành và các tòa tháp, sẵn sàng cho bất cứ cuộc tấn công nào. Hai trăm người dòng dõi cao quý đang tập trung ở quảng trường, mặc áo tokar, đứng trong mưa và hú hét đòi diện kiến. Họ muốn Hizdahr được thả ra, muốn tôi phải chết, và muốn ông giết lũ rồng. Ai đó tuyên truyền với họ là hiệp sĩ rất giỏi việc đó. Mọi người vẫn đang kéo xác từ kim tự tháp Hazkar ra. Các Great Master của Yherizan và Uhlez đã bỏ kim tự tháp của họ vì hai con rồng đã lấy chúng làm tổ."

Những chuyện đó Ser Barristan đều đã biết. "Tổng số người bị giết là bao nhiêu?" Ông hỏi và run sợ phải nghe câu trả lời.

"Hai mươi chín."

"Hai mươi chín?" Quá nhiều so với dự đoán của ông. Hai ngày trước, hội Con Trai Nữ Quái lại tiếp tục cuộc chiến trong bóng đêm của bọn chúng. Đêm đầu tiên có ba người bị giết, đêm thứ hai chín người. Nhưng từ chín lên

đến hai mươi chín chỉ trong một đêm thì...

"Đến trưa, con số chắc chắn sẽ quá ba mươi. Sao trông ông xám ngoét vậy, ông già? Ông hy vọng điều gì chứ? Harpy muốn thả tự do cho Hizdahr, vì thế hắt lại cho các con hắt cầm dao ra đường. Người chết toàn là cư dân tự do và thuộc hội Cạo Đầu như trước. Một thuộc hạ của tôi, lính Thú Đồng. Dấu hiệu của Harpy được để lại bên cạnh những cái xác, gồm vết phấn trên vỉa hè hoặc vết cào xước trên tường. Chúng còn để lại thông điệp nữa. 'Rồng phải chết' và 'Harghaz Anh Hùng.' Ngoài ra còn có cả 'Daenerys phải chết' nữa, sau đó những dòng chữ bị cơn mưa xóa sạch."

"Thuế máu..."

"2.900 đồng vàng từ mỗi kim tự tháp, đúng," Skahaz gầm gừ. "Tiền sẽ được thu... nhưng vài xu lẻ sẽ không bao giờ ngăn được bàn tay của Harpy. Chỉ có máu mới làm được việc đó thôi."

"Đó là anh nghĩ thế." Lại là các con tin. Hắc sẽ giết hết tất cả bọn chúng nếu được ta đồng ý. "Ta đã nghe đến cả trăm lần rồi. Không được."

"Hừ, Cánh Tay Của Nữ Hoàng," Skahaz làm bầm vế chán ghét. "Tôi thấy giống bàn tay của cụ già, nhăn nheo và run rẩy thì đúng hơn. Cầu mong Daenerys sớm trở lại với chúng ta." Anh ta kéo chiếc mặt nạ thú đồng qua đầu và đeo lên mặt. "Hội đồng của ông đang sốt ruột lắm rồi."

"Hội đồng của nữ hoàng đầy chứ, đâu phải của ta." Selmy thay chiếc áo choàng ẩm bằng một chiếc khô và cài đai đeo kiếm, sau đó cùng Đầu Cạo đi xuống cầu thang.

Căn sảnh với những cột chống sáng nay không có người cầu kiến. Dù đã chấp nhận tước vị quân sư, nhưng Ser Barristan không nghĩ mình sẽ thiết triều thay thế nữ hoàng, cũng không định để Skahaz mô Kandaq làm điều đó. Hai chiếc ngai rồng kỳ cục của Hizdahr đã được bỏ đi theo lệnh Ser Barristan, nhưng ông vẫn chưa kê lại chiếc ghế với gối đệm đơn giản mà nữ hoàng vẫn yêu thích. Thay vào đó là một chiếc bàn tròn đặt ở giữa sảnh, với ghế cao xung quanh để mọi người có thể ngồi nói chuyện.

Họ đứng lên khi Ser Barristan bước xuống các bậc thang cẩm thạch, Skahaz Đầu Cạo đi bên cạnh. Marselen của hội Người Cửa Mẹ Rồng có mặt ở đó với Symon Lung Vằn, trưởng nhóm Anh Em Tự Do. Hội Vệ Binh Lực Lượng đã chọn một tướng chỉ huy mới, Tal Toraq da đen đến từ quần đảo Summer. Đội trưởng cũ, Mollono Yos Dob, đã bị con ngựa cái xám mang đi. Giun Xám ở đó thay mặt hội Thanh Sạch, cùng với ba đội trưởng thái giám đội mũ đồng chớp nhọn đi theo hộ tống. Đại diện của hội Quạ Bão là hai lính đánh thuê dạn dày kinh nghiệm, một cung thủ tên Jokin và một tay rìu gắt gồng, sọc chằng chịt gọi là Góa VỢ. Hai người họ nắm quyền chỉ huy thay cho Daario Naharis đang vắng mặt. Hầu hết mọi người trong khalasar của nữ hoàng đã lên đường cùng với Aggo và Rakharo đi tìm cô trên biển Dothraki, nhưng jaqqa rhan già nhăn nheo chân vòng kiềng tên Rommo tới thay mặt cho các kỵ sĩ còn lại.

(Trong tiếng Dothraki nghĩa là "người ban ơn," có nhiệm vụ chặt đầu người chết sau các cuộc chiến hoặc cướp bóc)

Đối diện với Ser Barristan qua chiếc bàn là bốn hộ vệ cũ của vua Hizdahr, các chiến binh trong hồ đấu bao gồm Goghor Khổng Lồ, Belaquo Bẻ Gãy Xương, Camarron Bá Tước, và Mèo Đốm. Selmy khẳng khẳng muốn họ có mặt mặc dù Skahaz Đầu Cạo kịch liệt phản đối. Họ từng giúp Daenerys Targaryen chiếm thành phố này, và không thể lãng quên công lao đó. Họ có thể là những kẻ giết người tàn bạo và khát máu, nhưng họ trung thành theo cách của riêng mình... trung thành VỚI vua Hizdahr, đúng, nhưng với cả nữ hoàng nữa.

Cuối cùng là Belwas Khỏe Mạnh lão đảo đi vào.

Gã thái giám đã đối mặt quá gần với thần chết, gần đến mức suýt chạm môi nhau đến nơi. Hệ quả của nó là cân nặng của anh ta như sút đi hơn chục ký, và làn da nâu căng bóng với sọc mờ chằng chịt trên ngực và bụng ngày xưa giờ trông nhão nhoét, lỏng lẻo và xệ xuống, giống như mặc chiếc áo choàng to hơn người ba cỡ. Bước chân của anh ta cũng chậm chạp, và có vẻ hơi không chắc chắn.

Ngay cả như vậy, vị hiệp sĩ già vẫn vui mừng khi nhìn thấy anh ta. Ông từng băng qua nửa thế gian với Belwas Khỏe Mạnh, và ông biết ông có thể dựa vào anh ta, nếu cần dùng đến đao kiếm. "Belwas. Chúng ta rất mừng vì anh có thể tham gia."

"Râu Trắng." Belwas mỉm cười. "Hành tây nấu gan đâu rồi? Belwas Khỏe Mạnh không được khỏe như trước nữa, anh ta phải ăn để to béo trở lại. Chúng làm Belwas Khỏe Mạnh ốm. Ai đó phải chết."

Ai đó sẽ phải chết. Có thể là rất nhiều người. "Ngồi xuống đi ông bạn." Khi Belwas ngồi xuống và khoan tay lại, Ser Barristan tiếp tục. "Quentyn Martell chết sáng nay rồi, ngay trước khi mặt trời mọc."

Góa Vợ phá lên cười. "Kẻ Cưỡi Rồng."

"Tôi gọi hấn là ngu ngốc," Symon Lung Vằn nói. Không, chỉ là một cậu nhóc thôi. Ser Barristan vẫn chưa quên những trò ngu ngốc ông đã làm hồi trẻ. "Đừng nói xấu người chết. Hoàng tử đã phải trả một cái giá quá đắt cho những việc cậu ta làm rồi."

"Thế hai người Dorne còn lại thì sao?" Tal Toraq hỏi.

"Hiện tại là tù binh." Cả hai người họ đều không phản kháng gì cả. Archibald Yronwood đang ngồi ôm hoàng tử cháy xém và bốc khói khi được đội Thú Đồng tìm thấy, hai bàn tay bỏng rộp của anh ta chứng minh điều đó. Anh ta dùng tay đập lửa trên người Quentyn Martell. Gerris Drinkwater đứng cạnh họ với thanh kiếm trong tay, nhưng anh ta buông kiếm khi các lính châu châu xuất hiện. "Cả hai đang ở chung trong một nhà ngục."

"Cho họ chung một giá treo cổ đi," Symon Lung Vằn nói. "Bọn chúng thả hai con rồng vào thành phố."

"Mở các trường đấu ra và đưa kiếm cho chúng," Mèo Đốm giục. "Tôi sẽ giết cả hai bọn chúng trong tiếng reo hò của người dân Meereen."

"Trường đấu vẫn sẽ đóng cửa," Selmy nói. "Máu và tiếng huyên náo chỉ tổ

thu hút lũ rồng thôi."

"Có lẽ cả ba con," Marselen nhận định. "Con quái vật đen đã quay lại một lần, tại sao không thể quay lại lần thứ hai? Lần này, nó sẽ trở về cùng với nữ hoàng."

Hoặc không có cô ấy. Nếu Drogon trở về Meereen mà không có Daenerys trên lưng, thành phố sẽ chìm trong máu lửa, Ser Barristan dám chắc điều đó. Những người ngồi bên chính chiếc bàn này sẽ nhanh chóng chĩa dao vào nhau. Có thể cô ấy chỉ là một cô gái trẻ, nhưng Daenerys Targaryen là thứ duy nhất gắn kết họ lại với nhau.

"Nữ hoàng sẽ trở lại khi nào cô ấy trở lại," Ser Barristan nói. "Chúng ta đã lừa hàng nghìn con cừu vào trường đấu Daznak, chất đầy trường đấu Ghrazz với bò thiến và trường đấu Vàng với đám thú dữ mà Hizdahr zo Loraq tập hợp để phục vụ cho các trận đấu của hắn." Đến giờ này, cả hai con rồng đều có vẻ thích thịt cừu. Chúng trở lại trường đấu Daznak mỗi khi đói. Ser Barristan không nghe thấy ai báo cáo về việc chúng săn đuổi người, dù là bên ngoài hay bên trong thành phố. Những người Meereen duy nhất bị rồng giết sau Harghaz Anh Hùng là mấy tên buôn nô lệ ngu ngốc cản đường Rhaegal khi nó làm tổ trên nóc kim tự tháp Hazkar. "Chúng ta có nhiều vấn đề cấp bách hơn phải bàn bạc. Ta đã cử Mỹ Nữ Xanh Lá đến chỗ người Yunkai thỏa thuận về việc thả các con tin của chúng ta. Ta hy vọng trưa nay bà ấy sẽ trở về và đem theo câu trả lời của họ."

"Chỉ là lời nói thôi," Góa Vợ nói. "Hội Quạ Bão quá hiểu người Yunkai. Lũ họ là những con sâu ngoe nguẩy. Mỹ Nữ Xanh Lá sẽ trở về đem theo lời lẽ của lũ sâu, chứ không phải về cùng đội trưởng."

"Xin quân sư hãy nhớ lại, các Wise Master giữ cả Anh Hùng nữa," Giun Xám nói. "Ngoài ra còn có chúa ngựa Jhogo, kỵ sĩ tâm phúc của nữ hoàng."

"Máu mủ của cô ấy," Rommo của Dothraki đồng ý. "Cần phải thả cậu ấy ra. Danh dự của khalasar yêu cầu điều đó."

"Anh ta sẽ được thả," Ser Barristan nói, "nhưng đầu tiên chúng ta phải đợi

xem Mỹ Nữ Xanh Lá làm được gì..." Skahaz Đầu Cạo đấm rằm lên bàn. "Mỹ Nữ Xanh Lá sẽ chẳng được tích sự gì hết. Thậm chí có khi bà ta còn đang bày mưu tính kế với người Yunkai khi chúng ta đang ngồi đây. Ông nói thỏa thuận đúng không? Thỏa thuận điều gì? Thỏa thuận kiểu gì vậy?"

"Tiền chuộc," Ser Barristan nói. "Trả cho họ số vàng nặng bằng các con tin."

"Các Wise Master không cần vàng của chúng ta đâu, ser," Marselen nói. "Tất cả bọn họ đều giàu hơn các lãnh chúa Westeros của ông nhiều."

"Nhưng lính đánh thuê của họ thì cần vàng. Con tin với họ có ý nghĩa gì đâu? Nếu người Yunkai từ chối, một cuộc tranh chấp sẽ nổ ra giữa họ và những kẻ họ thuê." Hi vọng là vậy. Chính Missandei là người gợi ý cho ông việc đó. Bản thân ông không bao giờ có thể nghĩ ra. Ở Vương Đô, đưa hối lộ là việc của Ngón út, trong khi Lãnh chúa Varys đảm đương nhiệm vụ thúc đẩy chia rẽ kẻ thù. Nhiệm vụ của ông luôn đơn giản hơn nhiều. Dù chỉ mới mười một tuổi nhưng Missandei thông minh hơn một nửa số người ở đây và hiểu biết hơn tất cả bọn họ. "Ta đã dặn Mỹ Nữ Xanh Lá chỉ đưa ra đề nghị khi tất cả các chỉ huy người Yunkai đều có mặt ở đó."

"Ngay cả như vậy họ cũng sẽ từ chối thôi," Symon Lưng Vằn khẳng định. "Họ sẽ nói họ muốn lũ rồng phải chết và nhà vua được phục chức như cũ."

"Ta cầu mong không phải như thế." Và e rằng đó là sự thật.

"Các vị thần của ông ở xa lắm, Ser Ông Nội ạ," Góa VỢ nói. "Tôi không nghĩ họ nghe thấy lời cầu nguyện của ông đâu. Và khi người Yunkai gửi bà già đó về phi nhỏ vào mặt ông, lúc đó sẽ tính sao đây?"

"Lửa và máu," Barristan Selmy nói nhỏ nhẹ.

Không ai nói gì một hồi lâu. Sau đó Belwas Khỏe Mạnh vỗ bụng nói, "Vẫn tốt hơn là gan và hành," còn Skahaz Đầu Cạo nhìn trừng trừng qua hai cái lỗ trên mặt nạ đầu sói và nói, "Ông định phá vỡ hòa bình của vua Hizdahr đúng không, ông già?"

"Ta định đập tan nó." Có một lần, cách đây đã lâu lắm rồi, một hoàng tử đã đặt tên cho ông là Barristan Quả Cảm. Một phần của cậu bé đó vẫn ở trong ông đến tận giờ. "Chúng ta đã dựng một đám lửa hiệu trên chốc kim tự tháp, nơi Harpy từng đứng. Gỗ khô ngập trong dầu và được che chắn để khỏi ướt nước mưa. Khi thời khắc đến, dù ta hi vọng là nó không bao giờ đến, chúng ta sẽ đốt lửa hiệu lên. Lửa sẽ là tín hiệu để chúng ta mở tung cổng thành và tấn công. Mỗi người chúng ta sẽ có một nhiệm vụ khác nhau, vì thế ai cũng phải sẵn sàng, bất kể ngày hay đêm. Chúng ta sẽ tiêu diệt kẻ thù, hoặc là sẽ bị kẻ thù tiêu diệt." Ông giơ một tay ra hiệu cho các cận vệ đang chờ đợi. "Ta có một số bản đồ chuẩn bị sẵn, trên đó ghi rõ vị trí của kẻ thù, cách bố trí trại, các hàng bao vây và máy bắn đá. Nếu chúng ta có thể vượt qua bọn buôn nô lệ đó, đám lính đánh thuê sẽ bỏ mặc chúng. Ta biết mọi người sẽ có nhiều mối quan tâm và các câu hỏi. Hãy lên tiếng luôn ở đây. Cho đến khi chúng ta rời chiếc bàn này, tất cả phải nhất trí đồng lòng, cùng hướng đến một mục tiêu chung."

"Thế thì phải chuẩn bị thức ăn với chút rượu đi," Symon Lung Vằn gợi ý. "Việc này sẽ mất thời gian đấy."

Họ mất hết cả buổi sáng và gần hết buổi chiều. Các đội trưởng và chỉ huy cãi cọ nhau bên chiếc bản đồ như các bà hàng cá cãi nhau vì một giỏ cua. Điểm mạnh và điểm yếu, làm sao để sử dụng nhóm cung thủ nhỏ của họ một cách hiệu quả nhất, liệu nên dùng voi để phá vòng vây của Yunkai hay là để dự phòng, ai sẽ vinh dự chỉ huy đợt tấn công đầu tiên, nên bố trí các kỵ binh ở hai bên hông hay phía trước.

Ser Barristan đề tất cả mọi người nêu ý kiến. Tal Toraq cho rằng họ nên tấn công Yunkai một khi họ vượt qua vòng bao vây; Thành Phố Vàng sẽ hầu như không có ai bảo vệ, và người Yunkai sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngừng bao vây và nghe theo. Mèo Đốm ngỏ ý muốn thách kẻ địch cử một đấu sĩ ra đấu tay đôi với hắn. Belwas Khỏe Mạnh thích ý kiến đó nhưng khẳng khái muốn tự mình thi đấu, thay vì Mèo Đốm. Camarron Bá Tước gợi ý kế hoạch chiếm những con thuyền dọc cửa sông và dùng sông Skahazadhan để đưa ba trăm đấu sĩ tới phía sau đội quân Yunkai. Mọi người ở đó đều đồng ý rằng quân Thanh Sạch là quân đội mạnh nhất của Meereen, nhưng họ lại không đồng ý với nhau về cách dàn quân. Góa Vợ muốn sử

dụng các thái giám như một nắm đấm thép, đâm thẳng vào trung tâm hàng phòng thủ của Yunkai. Marselen thấy họ nên được bố trí ở hai đầu của hàng quân, nơi họ có thể phản công nếu kẻ thù định đánh vào hai bên sườn. Symon Lung Vann muốn chia đội quân làm ba mũi và chia nhỏ ba nhóm cư dân tự do. Hội Anh Em Tự Do của anh ta đều là những người dũng cảm và háo hức muốn chiến đấu, anh ta nói, nhưng không có hội Thanh Sạch dẫn dắt, anh ta sợ rằng đội quân chưa từng đổ máu đó sẽ không đủ kỷ luật để tự mình đối mặt với những tên lính đánh thuê dạn dày chinh chiến. Giun Xám chỉ nói hội Thanh Sạch sẽ nghe lệnh, dù có bắt họ làm gì.

Khi mọi thứ đã được bàn bạc, thảo luận và quyết định xong, Symon Lung Vann nêu một luận điểm cuối cùng. "Khi còn là nô lệ ở Yunkai, tôi từng giúp chủ nhân mặc cả với các hội nhóm tự do và lo việc trả lương cho họ. Tôi hiểu lính đánh thuê, và tôi biết người Yunkai không thể đủ tiền để thuê họ đối mặt với lửa của rồng. Vậy tôi hỏi ông... nếu nền hòa bình này sụp đổ và cuộc chiến nổ ra, liệu lũ rồng có tham gia không? Liệu chúng có tham gia chiến đấu không?"

Chúng sẽ tới, Ser Barristan định nói như vậy. Tiếng ồn sẽ làm chúng chú ý, những tiếng la hét, kêu gào, và cảnh tượng máu me. Những điều đó sẽ kéo chúng ra chiến trường, giống như tiếng la hét trong trường đấu Daznak đã kéo Drogon tới bãi cát đỏ. Nhưng khi chúng đến, làm sao chúng phân biệt được bên nào với bên nào? Nhưng chẳng hiểu sao ông không nghĩ như vậy. Vì thế ông chỉ nói, "Lũ rồng sẽ làm những gì chúng muốn làm. Nếu chúng tới, rất có thể cái bóng đôi cánh của chúng cũng đủ làm bọn buôn nô lệ sợ hãi và bỏ chạy rồi." Sau đó ông cảm ơn bọn họ và cho họ lui.

Giun Xám nán lại sau khi những người khác đã rời đi. "Chúng tôi sẽ sẵn sàng khi lửa hiệu thấp lên. Nhưng Quân Sư phải hiểu rằng khi chúng ta tấn công, chắc chắn người Yunkai sẽ giết các con tin."

"Ta sẽ làm hết sức để ngăn chặn điều đó, bạn của ta. Ta có một... ý tưởng. Nhưng giờ ta phải xin phép rồi. Đã đến lúc hai người Dorne phải được nghe về cái chết của hoàng tử của họ."

Giun Xám cúi đầu. "Xin tuân lệnh."

Ser Barristan đem hai hiệp sĩ mới sắc phong cùng ông xuống ngục tối. Cảm giác đau buồn và tội lỗi vẫn luôn khiến người ta trở nên điên dại, và cả Archibald Yronwood lẫn Gerris Drinkwater đều góp phần trong cái chết của bạn mình. Nhưng khi đến nhà ngục, ông bảo Tum và Cừu Đỏ chờ ở ngoài, còn ông vào trong thông báo cho đám người Dorne rằng hoàng tử của họ đã không còn phải chịu đau đớn nữa.

Ser Archibald, gã hói to béo không nói gì. Anh ta ngồi ở rìa tấm phản, mắt nhìn không chớp vào hai bàn tay cuộn vải lạnh. Ser Gerris đâm vào tường. "Tôi đã bảo cậu ta việc đó là điên rồ. Tôi đã cầu xin cậu ấy về nhà. Nữ hoàng chó chết của ông chẳng được tích sự gì đối với cậu ấy cả, ai cũng thấy rõ điều đó. Cậu ấy đi nửa vòng trái đất đến đây để dâng hiến cho cô ta tình yêu và lòng trung thành, nhưng cô ta cười vào mặt cậu ấy."

"Cô ấy chưa bao giờ cười," Selmy nói. "Nếu hiểu cô ấy, cậu sẽ biết điều đó."

"Cô ta từ chối cậu ấy. Hoàng tử cho cô ấy cả trái tim, để rồi cô ấy ném nó lại và bỏ lên giường với tên lính đánh thuê."

"Hãy biết giữ mồm giữ miệng, ser." Ser Barristan không thích tên Gerris Drinkwater này, cũng không cho phép hấn phỉ báng Daenerys. "Cái chết của hoàng tử Quentyn là do cậu ta tự chuốc lấy, và có phần lỗi của các người."

"Chúng tôi? Chúng tôi có lỗi gì vậy, ser? Quentyn đúng là bạn của chúng tôi. Ngài có thể nói cậu ấy hơi ngốc nghếch, vì mọi kẻ mơ mộng đều điên rồ. Nhưng về cơ bản, cậu ấy vẫn là hoàng tử của chúng tôi. Chúng tôi phải nghe lệnh cậu ấy."

Barristan Selmy không thể phủ nhận điều đó. Ông đã dành phần lớn cuộc đời nghe lệnh những gã say xỉn và những kẻ điên. "Cậu ta đến quá muộn!"

"Cậu ấy đã dâng hiến cả trái tim mình," Ser Gerris nói lại lần nữa.

"Cô ấy cần kiếm sĩ, không cần trái tim."

"Hoàng tử sẽ cho cô ta cả các tay giáo của Dorne nữa."

"Ước gì cậu ta có thể." Không ai mong Daenerys để mắt tới hoàng tử Dorne bằng Barristan Selmy. "Nhưng cậu ta đến quá muộn, và đây là việc điên rồ... mua lính đánh thuê, thả hai con rồng ra ngoài phố... còn hơn cả mức điên rồ. Đó là tội tạo phản."

"Cậu ấy làm thế vì yêu nữ hoàng Daenerys," Gerris Drinkwater khẳng định.
"Để chứng tỏ cậu ấy xứng đáng với cô ta."

Vị hiệp sĩ già đã nghe quá đủ. "Hoàng tử Quentyn làm thế vì Dorne. Anh nghĩ ta là ông già ngu độn chắc? Ta đã dành cả đời bên cạnh các vị vua, hoàng hậu và hoàng tử. Sunspear muốn giương vũ khí chống lại Ngai Sắt. Đừng phủ nhận điều đó. Doran Martell không phải kiểu người đánh mà không mong chiến thắng. Hoàng tử Quentyn đến đây vì sứ mệnh. Sứ mệnh, danh dự và khao khát vinh quang... hoàn toàn không phải vì tình yêu. Quentyn đến đây vì những con rồng, không phải vì Daenerys."

"Ngài đâu có biết hoàng tử. Cậu ấy..."

"Cậu ấy chết rồi, Drink." Yronwood đứng lên. "Có nói bao nhiêu nữa cũng không thể đem cậu ấy trở lại. Cletus và Will cũng đã chết. Thế nên anh hãy cầm mồi lại trước khi tôi đâm vỡ mồi anh." Gã hiệp sĩ to lớn quay về phía Selmy. "Các ông định làm gì với chúng ta?"

"Skahaz Đầu Cáo muốn treo cổ các người. Anh giết bốn người của anh ta. Bốn người của nữ hoàng. Hai người là cư dân tự do đã theo nữ hoàng từ hồi ở Astapor."

Yronwood tỏ ra không có gì ngạc nhiên. "Bọn người thú, đúng. Tôi chỉ giết mỗi một tên, gã đeo mặt nạ basilisk. Còn lại là do hội lính đánh thuê. Mà cũng có vấn đề gì đâu." "Chúng tôi phải bảo vệ hoàng tử Quentyn," Drinkwater nói. "Chúng tôi..."

"Im đi, Drink. Ông ta biết rồi." Gã hiệp sĩ quay về phía Ser Barristan nói, "Nếu định treo cổ chúng tôi thì ông chẳng phải đến nói chuyện làm gì. Mục

đích của ông không phải vậy, đúng không?"

"Không." Tên này có vẻ không ngốc như vẻ bề ngoài. "Ta có thể sử dụng người sống vào nhiều việc hơn người chết. Hãy phục vụ ta, và sau đó ta sẽ chuẩn bị thuyền đưa các người trở về Dorne, đưa xương cốt hoàng tử Quentyn trả về cho cha cậu ấy."

Ser Archibald nhăn nhó. "Tại sao lúc nào cũng phải là thuyền mới được chứ? Nhưng đúng là cần có người đưa Quent về nhà. Vậy ông muốn chúng tôi làm gì, ser?"

"Cần tay kiếm của các anh."

"Ông có hàng ngàn tay kiếm rồi."

"Cư dân tự do của nữ hoàng chưa có nhiều kinh nghiệm. Hội lính đánh thuê thì ta không tin tưởng. Hội Thanh Sạch là đội quân dũng cảm... nhưng họ không phải chiến binh. Cũng không phải là hiệp sĩ." Ông ngừng lại. "Chuyện gì diễn ra khi các người cố bắt hai con rồng? Kể ta nghe."

Hai người Dorne nhìn nhau. Sau đó Drinkwater nói, "Quentyn bảo Hoàng Tử Rách Rưới rằng cậu ấy có thể điều khiển chúng. Nhờ dòng dõi của cậu ấy. Cậu ấy mang dòng máu Targaryen."

"Dòng máu của rồng."

"Đúng. Đám lính đánh thuê được giao nhiệm vụ giúp chúng tôi xích lũ rồng lại để chúng tôi có thể đem chúng tới cầu cảng."

"Rách Rưới đã chuẩn bị thuyền," Yronwood nói. "Một chiếc thuyền lớn, để phòng trường hợp chúng tôi bắt được cả hai con rồng. Và Quent sẽ cưới một con." Anh ta nhìn bàn tay cuộn băng. "Tuy nhiên khi chúng tôi tiến vào, chẳng có gì diễn ra theo kế hoạch cả, ông cũng thấy đấy. Lũ rồng quá hoang dã. Những sợi xích... chúng đứt tung và vương vãi khắp nơi, các mắt xích to bằng cỡ đầu ông nằm lẫn với những khúc xương vỡ. Và Quent, Thất Diện Thần ơi, trông cậu ấy như sắp sửa ị ra quần đến nơi ấy. Caggo và Meris

không mù, họ cũng nhìn thấy điều đó. Sau đó một trong các cung thủ bị hất bay. Có thể họ đã muốn giết lũ rồng từ lâu rồi và chỉ dùng chúng tôi làm công cụ tiếp cận thôi. Chẳng bao giờ lường trước được điều gì với gã Rách Rưới đó. Dù nghĩ theo cách nào thì đó cũng không phải là việc làm khôn ngoan. Tất cả chỉ làm lũ rồng thêm giận dữ, và ngay từ đầu tâm trạng của chúng đã không được tốt. Sau đó... sau đó mọi chuyện trở nên tồi tệ."

"Và hội Gió Thổi bay đi hết," Ser Gerris nói. "Quent gào thét, người chìm trong lửa, còn bọn chúng đã chuồn sạch. Caggo, Meris Xinh Đẹp, tất cả bọn họ, trừ tên đã chết."

"Hừ, cậu còn mong chờ gì, hả Drink? Một con mèo sẽ giết chuột, một con lợn sẽ tự ăn phân mình, và một tên lính đánh thuê sẽ bỏ chạy khi chúng ta cần hấn nhất. Không thể trách họ được. Đó là lẽ tự nhiên rồi."

"Cậu ta nói đúng đấy," Ser Barristan nói. "Hoàng tử Quentyn đã hứa hẹn điều gì với Hoàng Tử Rách Rưới để đổi lấy sự giúp đỡ của ông ta?"

Ông không nhận được câu trả lời. Ser Gerris nhìn Ser Archibald. Ser Archibald nhìn tay, rồi nhìn sàn nhà, nhìn ra cửa.

"Pentos," Ser Barristan nói. "Cậu ta hứa sẽ trao cho ông ta Pentos. Nói đi. Giờ này các người có nói gì thì cũng không ảnh hưởng đến hoàng tử Quentyn nữa rồi."

"Đúng thế." Ser Archibald buồn rầu nói. "Đó là Pentos. Họ giao kèo trên giấy, hai người họ."

Vậy là có một cơ hội ở đây. "Chúng ta vẫn đang giam người của hội Gió Thổi trong ngục tối. Mấy tên giả vờ đào ngũ ấy."

"Tôi nhớ rồi," Yronwood nói. "Hungerford, Straw, lũ người đó. Vài người trong số họ không xấu như lính đánh thuê thông thường. Những kẻ khác, hừm, chắc chết cũng không vấn đề gì. Thế họ làm sao?"

"Ta định gửi họ lại cho Hoàng Tử Rách Rưới. Và các người sẽ đi cùng họ."

Các người chỉ là hai trong hàng nghìn người. Sự có mặt của hai người trong trại của Yunkai sẽ không bị ai để ý. Ta muốn hai người đưa một thông điệp đến Hoàng Tử Rách Rưới. Bảo ông ấy rằng ta cử hai người đến, và ta phát ngôn thay mặt nữ hoàng. Bảo ông ta rằng chúng ta sẽ trả cái giá ông ta muốn, nếu ông ta trả lại các con tin cho chúng ta, khỏe mạnh và nguyên vẹn."

Ser Archibald dăm chiêu. "Rách Rưới Tả Tời nhiều khả năng sẽ giao chúng tôi cho Meris Xinh Đẹp. Ông ta sẽ không đồng ý đâu."

"Tại sao không? Nhiệm vụ quá đơn giản." So với việc đánh cắp rồng. "Tôi từng mang cha của nữ hoàng ra khỏi Duskendale."

"Đó là Westeros," Gerris Drinkwater nói. "Đây là Meereen."

"Arch không thể cầm kiếm bằng hai bàn tay đó được."

"Anh ta không cần cầm kiếm. Các người sẽ có đám lính đánh thuê đi cùng, trừ khi người của ta làm phản."

Gerris Drinkwater hất mái tóc màu nắng ra phía sau. "Liệu chúng tôi có thể hội ý một chút được không?"

"Không," Selmy nói.

"Tôi sẽ làm," Ser Archibald tuyên bố, "chỉ cần không liên quan đến mấy cái thuyền chết tiệt là được. Drink cũng sẽ đồng ý." Anh ta nhún nhử cười. "Tuy chưa quyết định, nhưng cậu ta sẽ đồng ý thôi."

Và họ kết thúc ở đó.

Ít nhất đã xong phần đơn giản nhất, Barristan Selmy nghĩ khi ông đang trèo lên đỉnh kim tự tháp. Phần khó khăn ông trao vào tay đám người Dorne. Ông nội ông chắc hẳn sẽ há hốc mồm nếu biết được việc này. Hai người Dorne đều là hiệp sĩ, ít nhất trên danh nghĩa, nhưng chỉ có Yronwood khiến ông ấn tượng bởi khả năng dùng kiếm thực thụ. Những gì Drinkwater có chỉ là một khuôn mặt đẹp, cái lưỡi giảo hoạt và mái tóc quăn rũ.

Khi vị hiệp sĩ già lên đến dinh thự của nữ hoàng trên đỉnh kim tự tháp, xác hoàng tử Quentyn đã được mang đi. Sáu tiểu đồng đang chơi một trò chơi trẻ con nào đó khi ông bước vào. Chúng ngồi thành vòng tròn trên nền nhà và lần lượt quay một con dao. Khi con dao dừng lại, họ cắt một nắm tóc của người bị mũi dao chỉ trúng. Ser Barristan từng chơi trò tương tự với các anh em họ khi còn là một cậu nhóc ở Harvest Hall... tuy nhiên theo trí nhớ của ông, ở Westeros, trong luật chơi còn có cả hôn. "Bhakaz," ông gọi. "Đem cho ta một cốc rượu nào. Grazhar, Azzak, ra canh cửa đi. Ta đang đợi Mỹ Nữ Xanh Lá. Hãy đưa bà ấy vào đây ngay lập tức khi bà ấy tới. Còn không đừng để ai quấy rầy ta."

Azzak lồm cồm đứng lên. "Tuân lệnh ngài quân sư."

Ser Barristan ra ngoài sân thượng. Con mưa đã dứt, dù một bức tường mây xám vẫn che khuất mặt trời đang dần lặn xuống Vịnh Nô Lệ. Vài vạt khói bay lên từ đồng đá của Nhà Hazdar, uốn éo như những dải ruy băng trong không khí. Xa hơn về phía đông, bên ngoài bức tường thành, ông thấy đôi cánh xám bay lượn trên những ngọn đồi xa tít. Viserion. Có thể nó đang đi săn, hoặc chỉ đơn giản là bay lượn. Ông tự hỏi Rhaegal đang ở nơi nào. Từ trước đến nay, con rồng xanh luôn tỏ ra nguy hiểm hơn con màu trắng.

Khi Bhakaz đem rượu lại cho ông, vị hiệp sĩ già uống một hơi dài và sai cậu bé đi lấy nước. Một vài cốc rượu có thể giúp ông ngủ được, nhưng ông cần tỉnh táo khi Galazza Galare trở về từ cuộc đàm phán với kẻ thù. Vì thế ông uống rượu pha nước, trong khi thế giới tối dần xung quanh. Ông mệt mỏi và ngờ vực. Đám người Dorne, Hizdahr, Reznak, những kẻ tấn công... liệu những gì ông làm có đúng hay không? Liệu những gì ông làm có phải là điều Daenerys muốn? Ta không sinh ra để làm những việc này. Các hiệp sĩ khác của Ngự Lâm Quân trước ông cũng từng làm quân sư. Không nhiều, nhưng một số. Ông đã đọc về họ trong Sách Trắng. Giờ ông đang tự hỏi liệu họ có thấy mất phương hướng và lúng túng như ông hay không.

"Thưa ngài quân sư." Grazhar đứng ở cửa với một dây nến trong tay. "Ngài đã dặn thông báo khi nào Mỹ Nữ Xanh Lá đến. Bà ấy tới rồi ạ."

"Đưa bà ấy vào. Và thấp vài ngọn nến lên!"

Bốn Mỹ Nữ Hồng đi theo hộ tống Galazza Galare. Về uyên thâm và đạo mạo toát ra xung quanh bà, khiến Ser Barristan không thể không ngưỡng mộ. Đây là một người phụ nữ mạnh mẽ, và từng là một người bạn trung thành của Daenerys. "Thưa ngài quân sư," bà nói, mặt bà giấu đằng sau một tấm mạng che mặt màu xanh lá long lanh. "Tôi có thể ngồi được không? Xương cốt này đã già và mỏi mệt quá rồi."

"Grazhar, đem một chiếc ghế đến đây cho Mỹ Nữ Xanh Lá." Các Mỹ Nữ Hồng xếp hàng đằng sau bà, mắt cụp xuống và tay chấp phía trước. "Bà có muốn uống gì không?" Ser Barristan hỏi.

"Vậy thì tốt quá, Ser Barristan. Hạng tôi khô đặc rồi. Liệu nước hoa quả có được không?"

"Có ngay đây." Ông vẫy Kezmya và bảo cô bé mang đến chỗ nữ tu một cốc nước chanh pha mật ong. Để uống nước, nữ tu phải tháo mạng che mặt, và nhìn vào đó, Selmy mới nhớ ra bà đã già đến chừng nào. Phải hơn ta hai chục tuổi, hoặc hơn thế nữa. "Nếu nữ hoàng ở đây, tôi chắc chắn cô ấy sẽ cùng tôi cảm ơn bà về tất cả những gì bà đã làm cho chúng tôi."

"Nữ hoàng lúc nào cũng vô cùng lịch thiệp." Galazza Galare uống nốt cốc nước và lại che mạng lên. "Đã có thêm tin tức gì về nữ hoàng đáng yêu của chúng ta chưa?"

"Vẫn chưa."

"Tôi sẽ cầu nguyện cho cô ấy. Và liệu tôi có thể hỏi, vua Hizdahr giờ này thế nào rồi không? Liệu ngài có thể cho phép tôi vào thăm quốc vương không?"

"Sẽ sớm thôi, tôi hy vọng thế. Tôi hứa với bà, nhà vua sẽ không bị nguy hiểm gì hết."

"Nếu vậy thì mừng quá. Các Wise Master của Yunkai vẫn hỏi tin tức về quốc vương suốt. Chắc ngài cũng không ngạc nhiên khi họ muốn quý tộc Hizdahr

phải được trở về ngôi vị chính đáng của ngài ấy ngay lập tức."

"Sẽ là như vậy, nếu các bằng chứng chứng minh được anh ta không có ý định ám sát nữ hoàng. Từ giờ đến lúc đó, Meereen sẽ được cai trị bởi một hội đồng gồm những người trung thành và chính trực. Bà cũng có chỗ trong hội đồng đó đấy. Tôi biết một Mỹ Nữ của Lòng Nhân Đức như bà có rất nhiều điều có thể răn dạy chúng tôi. Chúng tôi cần sự thông thái của bà."

"Tôi e là ngài đã tâng bốc tôi bằng những câu lịch sự rỗng tuếch rồi, thưa ngài quân sư," Mỹ Nữ Xanh Lá nói. "Nếu ngài thực sự nghĩ tôi thông thái thì hãy nghe tôi. Thả quý tộc Hizdahr ra và đưa ngài ấy trở lại ngài vàng."

"Chỉ nữ hoàng mới có thể làm điều đó."

Mỹ Nữ Xanh Lá thở dài đằng sau tấm mạng. "Nền hòa bình mà chúng ta phải cố gắng lắm mới giành được đang rung rinh như lá trong gió thu. Những ngày này thật khủng khiếp. Xác chết chất đống trên đường, chỉ vì con ngựa cái xám ngàn lần đáng nguyên rủa đến từ Astapor. Lũ rồng ám quẻ bầu trời, ăn thịt trẻ em. Hàng trăm người đang lên thuyền chạy đến Yunkai, đến Tolos, đến Qarth, đến bất cứ nơi nào chấp nhận họ. Kim tự tháp Hazkar giờ đã thành một đống đổ nát bốc khói, và rất nhiều người trong dòng dõi cổ đại đó đã nằm lại bên dưới đống gạch đá cháy đen. Các kim tự tháp Uhlez và Yherizan cũng trở thành hang ổ của quái vật, và chủ nhân của chúng trở thành những kẻ ăn xin không nhà không cửa. Người của chúng ta đã mất hết tất cả hy vọng và quay lưng lại với các vị thần, đêm nào cũng đắm chìm trong tử sắc."

"Và giết người nữa chứ. Hội Con Trai Nữ Quái Harpy giết ba mươi người một đêm."

"Tôi rất buồn khi nghe điều đó. Lại càng có thêm lý do để thả quý tộc Hizdahr zo Loraq, người từng chấm dứt được những cuộc chém giết như vậy."

Và làm thế nào hắn có thể đạt được điều đó, nếu không phải vì hắn chính là Harpy? "Nữ hoàng đưa tay cho Hizdahr zo Loraq, đưa anh ta lên làm chồng

và làm vua, phục hồi thứ nghệ thuật chết người theo lời anh ta khẩn cầu. Để đền đáp, anh ta lại dùng châu chấu tẩm độc để hại nữ hoàng."

"Để đáp lại, quốc vương cho cô ấy hòa bình. Đừng ném nó đi, ser, tôi xin ngài. Hòa bình là viên ngọc vô giá. Hizdahr mang họ Loraq. Ngài ấy không bao giờ dùng độc để làm bẩn tay mình đâu. Ngài ấy vô tội."

"Làm sao bà dám quả quyết thế?" Trừ khi bà biết kẻ bỏ độc là ai.

"Các vị thần của Ghis nói cho tôi."

"Tôi chỉ có Thất Diện Thần, và Thất Diện Thần chẳng nói gì về chuyện này cả. Nữ Tu Thông Thái, bà đã giúp chuyển lời về đề nghị của tôi chưa?"

"Tôi tất cả các lãnh chúa và đội trưởng của Yunkai rồi, theo lệnh của ngài... nhưng tôi sợ là ngài sẽ không thích câu trả lời của họ đâu."

"Họ từ chối à?"

"Đúng vậy. Họ bảo tôi chẳng vàng nào có thể đem người của ngài trở lại. Chỉ có máu rồng mới có thể đổi được sự tự do cho họ."

Câu trả lời đó vốn đã được Ser Barristan lường trước, nếu không muốn nói là mong đợi. Miệng ông mím lại.

"Tôi biết đây không phải là những lời ngài muốn nghe," Galazza Galare nói. "Nhưng tôi hiểu việc này là thế nào. Lũ rồng là những con thú hủy diệt. Người Yunkai sợ chúng... và họ có những lý do chính đáng mà ngài không thể chối được. Lịch sử của chúng tôi vẫn nhắc đến các lãnh chúa rồng của Valyria đáng sợ và sự hủy diệt mà họ gây ra cho người dân Ghis Cổ. Ngay cả nữ hoàng trẻ của ngài, Daenerys xinh đẹp tự nhận mình là Mẹ Của Rồng... vậy mà ngày hôm đó chúng ta cũng thấy cô ấy bị thiêu dưới hố đấu... ngay cả cô ấy cũng không an toàn trước cơn thịnh nộ của rồng."

"Nữ hoàng chưa... cô ấy..."

"... chết rồi. Cầu mong các vị thần cho cô ấy giấc ngủ ngọt ngào." Nước mắt lấp lánh phía sau chiếc mạng che mặt của bà ta. "Hãy để lũ rồng chết theo cô ấy."

Selmy đang nghĩ câu trả lời thì nghe thấy tiếng bước chân nặng nề. Cánh cửa bật mở vào trong, và Skahaz mo Kandaq hùng hổ xông vào với bốn người trong đội Thú Đồng phía sau. Khi Grazhar cố chặn đường, anh ta đẩy thẳng bé sang một bên.

Ser Barristan lập tức đứng lên. "Chuyện gì thế?"

"Máy bắn đá," Đầu Cạo gầm gừ. "Cả sáu cái."

Galazza Galare đứng dậy. "Vậy là người Yunkai đã đáp trả lời đề nghị của ngài, ser. Tôi đã nói là ngài sẽ không thích câu trả lời của họ mà."

Vậy là họ chọn chiến tranh. Được thôi. Ser Barristan cảm giác nhẹ nhõm một cách khó tả. Chiến tranh thì ông biết rõ. "Nếu chúng nghĩ có thể đập đổ Meereen bằng cách ném đá..."

"Không phải đá." Giọng người phụ nữ lớn tuổi đầy đau buồn và sợ hãi. "Mà là những xác chết."

DAENERYS

Ngọn đồi trông như hòn đảo đá giữa một biển màu xanh xám.

Dany phải mất nửa buổi sáng mới trèo được xuống. Khi tới chân đồi, cô đã mệt đứt hơi. Cơ bắp cô đau nhức, và cô cảm giác như mình sắp sửa bị sốt đến nơi. Đá làm tay cô xước xát. Nhưng chúng không tệ bằng trước đây, cô nghĩ và cạy một vết phỏng rộp. Da cô mềm mại và hồng hào, một chất lỏng màu xám sữa chảy ra từ lòng bàn tay rạn nứt, nhưng những vết bỏng đang lành lại.

Dưới này, ngọn đồi trông vĩ đại hơn. Dany đã quen gọi nó là Dragonstone, theo tên của thành trì cổ nơi cô sinh ra. Cô không nhớ gì về Dragonstone đó, nhưng cô sẽ không dễ quên chỗ này. Cỏ rậm rạp và bụi gai phủ kín triền đồi phía dưới; bên trên là đá xếp ngồn ngang, đột ngột nhô lên lởm chởm, dốc đứng trên nền trời. Ở đó giữa những tảng đá vỡ, những rặng núi sắc như dao cạo và những chóp nhọn nhô lên như mũi kim, Drogon làm tổ trong một cái hang nông. Nó đã ở đó được một thời gian, Dany nhận ra ngay khi mới nhìn thấy quả đồi. Không khí ám mùi tro, mọi tảng đá và thân cây xung quanh đều cháy xém và đen kịt, nền hang rải rác xương cháy và xương gãy, nhưng đó là nhà của nó.

Dany hiểu chữ nhà quyền rũ như thế nào.

Hai ngày trước khi trèo lên một mỏm núi, cô đã phát hiện ra nguồn nước ở phía nam, lạch nước mảnh dẻ khẽ sáng lên lấp lánh khi mặt trời chiếu xuống. Một dòng suối, Dany nghĩ. Tuy nhỏ nhưng nó sẽ dẫn cô đến một dòng suối lớn hơn, dòng suối đó sẽ đổ ra một dòng sông nhỏ, và tất cả các dòng sông ở khu vực này đều là nhánh của sông Skahazadhan. Một khi tìm được Skahazadhan, cô chỉ cần theo nó xuôi ra Vịnh Nô Lệ.

Đương nhiên cô thích trở về Meereen trên đôi cánh rộng hơn. Nhưng có vẻ Drogon không có chung nguyện ước đó.

Các lãnh chúa rồng của Valyria cổ điều khiển thú cưỡi của họ bằng thần chú và tù và phù thủy. Daenerys chỉ có cây roi và lời nói. Cưỡi trên lưng con rồng, cô thường cảm giác như mình đang học cưỡi ngựa lại từ đầu. Khi cô vụt

con ngựa cái màu bạc vào sườn phải, con vật sẽ đi về phía bên trái, vì bản năng đầu tiên của loài ngựa là tránh hiểm nguy. Nhưng khi cô vọt vào phía bên phải của Drogon, nó xoay ngay sang bên phải, vì bản năng của một con rồng là tấn công. Đôi khi việc cô đánh vào đầu cũng không phải là vấn đề; đôi khi nó cứ đi chỗ nào nó thích, và đưa cô đi cùng. Chẳng roi vọt hay lời lẽ nào có thể bắt Drogon quay lại, nếu nó không muốn thế. Cái roi làm nó khó chịu nhiều hơn là đau, cô nhận ra điều đó. Vảy của nó đã cứng hơn cả sừng.

Và không cần biết mỗi ngày con rồng bay bao xa, cứ đến đêm, bản năng lại kéo nó về Dragonstone. Nhà của nó, nhưng không phải nhà mình. Nhà cô ở Meereen, với chồng và người tình của cô. Cô thuộc về nơi đó, tất nhiên rồi.

Cứ đi tiếp. Nếu nhìn lại, ta sẽ lạc lối mất.

Những ký ức đi theo cô. Cô được nhìn xuống những đám mây. Ngựa nhỏ như lũ kiến trong đám cỏ. Một vàng trắng bạc, gần đến mức cô cảm giác có thể chạm tay vào. Những dòng sông xanh sáng lên phía dưới, lấp lánh trong ánh mặt trời. Ta có còn được nhìn thấy những cảnh tượng đó nữa không? Trên lưng Drogon, cô mới thấy mình toàn vẹn. Trên bầu trời, mọi đau buồn trên thế giới này không chạm được vào cô. Sao cô có thể từ bỏ điều đó được?

Nhưng đã đến lúc rồi. Một cô gái có thể rong chơi, nhưng cô là một phụ nữ trưởng thành, một nữ hoàng, một người vợ, và là mẹ của cả ngàn người. Các con cần có cô. Drogon đã cúi đầu trước roi vọt, cô cũng phải như vậy. Cô phải tiếp tục đội vương miện, trở về với chiếc ghế gỗ mun và vòng tay của người chồng quý tộc Hizdahr, với những nụ hôn nhạt nhẽo.

Sáng nay mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Tốt lắm. Quần áo của Dany lúc này chẳng khác gì giẻ rách, và hầu như không có tác dụng giữ ấm chút nào. Một trong hai chiếc dép của cô bị tuột mất trong chuyến bay điên cuồng của cô từ Meereen, và cô đã để chiếc còn lại trong hang của Drogon, vì thà đi chân đất còn hơn chân có chân không. Tokar và các loại mạng che đã bị bỏ lại trong trường đấu, còn chiếc áo mặc trong bằng vải lanh của cô không được may để chống chọi với cái nóng gay gắt ban ngày và cái lạnh ban đêm của vùng biển Dothraki. Mồ hôi, cỏ và đất bám đầy trên đó, và Dany đã xé một dải ở đường viền để băng ống chân.

Chắc hẳn là trông ta đói rách lắm, cô nghĩ, nhưng nếu ban ngày trời ẩm áp, ta sẽ không chết rét.

Cô đơn độc khi lưu lại nơi đây, và phần lớn thời gian cô bị thương và đói khát... nhưng bất chấp tất cả những điều đó, cô thấy hạnh phúc một cách kỳ lạ. Một vài chỗ đau, cái bụng rỗng, đêm đen lạnh lẽo... có là gì đâu nếu cô có thể bay? Minh sẵn sàng trải nghiệm nó một lần nữa.

Jhiqui và Irri sẽ đang đợi ta trên đỉnh kim tự tháp ở Meereen, cô tự nhủ. Cả cô bé phiên dịch đáng yêu Missandei nữa, cùng với các tiểu đồng nhỏ bé của ta. Chúng sẽ đem thức ăn cho ta, và ta có thể tắm trong hồ bơi bên cạnh cây hồng vàng. Thật tuyệt khi lại được cảm giác sạch sẽ. Dany không cần gương soi cũng biết mình rất bẩn thỉu.

Cô còn đói nữa. Một buổi sáng cô tìm được ít hành dại mọc giữa đường đi xuống, rồi cũng trong ngày hôm đó, cô tìm được một loại rau lá đỏ, có thể là một giống cải bắp. Dù là gì thì nó cũng không làm cô ốm. Ngoài những thứ đó và một con cá cô bắt được ở hồ nước bên ngoài hang của Drogon, cô cố gắng sống sót bằng thức ăn thừa của con rồng, xương cháy, những mẩu thịt ám khói nửa sống nửa cháy thành than. Cô biết mình cần thêm thức ăn. Một hôm cô đá vào một cái sọ cừu vỡ bằng cạnh bàn chân làm nó nảy qua vách đá. Và khi cô nhìn nó lăn xuống sườn đồi dốc và rơi xuống một bãi cỏ, cô nhận ra mình cần phải đi theo.

Dany chạy thoăn thoắt qua đồng cỏ. Đất dưới chân cô ẩm áp. Cỏ cao gần đến đầu. Khi cưỡi trên lưng con ngựa bạc bên cạnh mặt trời và các vì tinh tú của ta, dẫn đầu khalasar của chàng, chưa bao giờ ta thấy cỏ cao đến vậy. Khi cô chạy bộ, cây roi của người chủ trường đấu khẽ đập vào đùi. Tất cả những gì cô mang theo từ Meereen chỉ có nó và bộ quần áo giẻ rách trên người.

Dù cô đang đi qua một vương quốc màu xanh, nhưng nó không phải là màu xanh thắm của mùa hè. Mùa thu đã hiện hữu ngay cả ở nơi này, và mùa đông cũng không còn xa nữa. Màu cỏ nhạt hơn trong trí nhớ của cô nhiều, một thứ màu xanh nhợt nhạt, yếu ớt sắp ngả sang vàng. Tiếp đó sẽ là màu nâu. Cỏ đang chết dần.

Daenerys Targaryen không lạ gì vùng biển Dothraki, một biển cỏ vĩ đại trải dài từ cánh rừng ở Qohor đến Núi Mẹ và Dạ Con Của Thần Đất. Cô nhìn thấy nó lần đầu khi còn là một bé gái, mới được gả cho Khai Drogo và đang trên đường từ Vaes Dothrak tới diện kiến các lão bà trong nhóm dosh khaleen (*Nhóm các bà quả phụ của các Khal*). Hình ảnh thảm cỏ trải dài tít tắp trước mặt khiến cô muốn nghẹt thở. Bầu trời xanh thăm thẳm, biển cỏ xanh lá, và trong lòng ta đầy hy vọng. Lúc đó Ser Jorah còn ở bên cô, con gấu già cục cằn thô lỗ của cô. Cô có Irri, Jhiqui và Doreah ở bên cạnh chăm sóc, có mặt trời và các vì tinh tú ôm cô mỗi đêm, và con cô đang lớn dần trong bụng. Rhaego. Mình đã định đặt tên thằng bé là Rhaego, và các dosh khaleen nói thằng bé sẽ trở thành Lãnh Chúa Ngựa Thống Trị Thế Giới. Kể từ những ngày tháng chập chờn trong ký ức ở Braavos, khi cô sống trong căn nhà có cánh cửa màu đỏ, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến vậy.

Nhưng ở Hoang Mạc Đỏ, tất cả niềm vui của cô tan thành tro bụi. Mặt trời và các vì tinh tú của cô ngã ngựa, mụ phù thủy Mirri Maz Duur giết chết Rhaego khi thằng bé còn đang trong bụng mẹ, và chính tay Dany đã nhấn Khal Drogo chết ngạt để kết thúc những tháng ngày sống thực vật của anh. Sau đó, khalasar vĩ đại của Drogo tan rã. Ko Pono tự phong là Khal Pono và đem theo rất nhiều kỵ sĩ, cả nô lệ cũng nhiều không kém. Ko Jhaqo cũng tự nhận là Khal Jhaqo và thậm chí còn mang theo nhiều người hơn. Kỵ sĩ tâm phúc của hắn là Mago hiệp rồi giết Eroeh, cô gái từng được Daenerys một lần cứu từ tay hắn. Chính nhờ những con rồng mới nở giữa lửa và khói trong giàn thiêu xác Khai Drogo nên Dany mới không bị lôi về Vaes Dothrak sống nốt những ngày tháng còn lại của cuộc đời cùng một đám các bà già trong hội dosh khaleen.

Lửa thiêu rụi tóc ta, nhưng không chạm được vào bất cứ chỗ nào khác trên cơ thể. Dưới hố đầu của Daznak cũng vậy. Cô chỉ nhớ lại được chừng đó, hầu hết những gì xảy ra tiếp theo là một mớ hỗn độn, mơ hồ. Quá đông người, quá nhiều tiếng gào thét và xô đẩy. Cô nhớ cảnh những con ngựa lồng lên, một quầy thức ăn chở dưa bị lật ngược. Phía dưới, một lính giáo bị đánh bay, tiếp theo là hàng loạt mũi tên bắn ra từ nỏ. Một mũi tên bay gần đến nỗi Dany cảm giác nó chạm vào má cô. Những mũi tên khác chạm vào váy của Drogon và bắn ra, rơi xuống giữa họ hoặc đâm vào màng cánh của nó. Cô nhớ khi cô cưỡi trên lưng con rồng, con vật quằn quại phía dưới và rùng mình mỗi lần

mũi tên bắn trúng, trong khi cô cố bám vào vảy trên lưng nó. Các vết thương bốc khói. Dany thấy một mũi tên đột nhiên bốc cháy. Một mũi tên nữa bay ra vì con rồng đập cánh. Phía dưới, cô thấy đám đàn ông quay cuồng, múa may trong lửa, hai tay giơ lên cao như thể đang nhảy dờ điệu nhảy điên dại. Một phụ nữ trong chiếc tokar xanh ôm lấy một đứa trẻ đang khóc, kéo thẳng bé vào lòng để che cho nó khỏi ngọn lửa. Dany nhìn thấy những màu sắc sống động, nhưng không nhìn rõ mặt người phụ nữ. Mọi người giẫm đạp lên cô ta khi họ nằm trên nền gạch. Một số người chìm trong lửa.

Sau đó, tất cả những hình ảnh đó nhạt đi, âm thanh nhỏ dần, mọi người phía dưới nhỏ dần, những mũi giáo, mũi tên rơi ngược xuống khi Drogon bay vút lên trời. Nó đưa cô lên cao mãi, cao mãi, cao mãi, cao hơn cả các kim tự tháp và trường đấu, sải cánh nó dang rộng hứng lấy luồng khí ấm bay lên từ những bức tường gạch của thành phố nung đốt dưới ánh mặt trời. Kể cả ta có ngã và chết thì cũng đáng, lúc đó cô đã nghĩ như vậy.

Họ bay về phương bắc, tới phía bên kia dòng sông, Drogon chao liệng trên đôi cánh rách nát, những đám mây vụt qua như cờ hiệu của một đội quân ma quỷ. Dany lơ mơ nhìn thấy bờ biển ở Vịnh Nô Lệ và đường Valyrian Cổ chạy song song với con sông, xuyên qua bãi cát và vùng đất hoang, cho đến khi nó biến mất ở phía tây. Đường về nhà. Sau đó, phía dưới chẳng còn gì ngoài cỏ đung đưa trong gió.

Lần bay đầu tiên đó có phải cách đây một nghìn năm rồi không nhỉ? Đôi khi cô cảm giác quá khứ đã xa xôi đến nhường đó.

Mặt trời càng lên cao càng nóng rát, và chẳng mấy chốc đầu cô đau nhức. Tóc Dany đã mọc dài ra, nhưng chậm chạp. "Mình cần một cái mũ," cô nói to. Khi còn ở Dragonstone cô đã cố làm một chiếc mũ cho mình, bằng cách dệt cỏ với nhau như cách phụ nữ Dothraki vẫn làm, hỏi cô còn ở với Drogo, nhưng có lẽ cô dùng không đúng loại cỏ, hoặc là không có đủ kỹ năng. Cái mũ nào cô làm cũng rơi ra từng mảnh. Thử lại xem nào, cô tự nhủ. Lần sau người sẽ làm tốt hơn. Người mang dòng máu của rồng, sao lại không làm được một cái mũ cơ chứ. Cô cố đi cố lại, nhưng lần cuối vẫn không hề khả quan hơn lần đầu.

Phải đến chiều Dany mới tìm thấy dòng suối cô nhìn thấy từ trên đỉnh đồi. Đó là một dòng chảy nhỏ, một ngòi nước, một con lạch to chỉ bằng cánh tay cô... mà tay cô thì ngày một gầy đi sau những tháng ngày ở Dragonstone. Dany vốc một vốc nước và té lên mặt. Khi cô khum tay lại, các khớp tay cô chạm phải bùn dưới đáy nước. Lẽ ra cô sẽ ước dòng nước mát hơn, trong hơn... nhưng không, nếu định dựa dẫm vào điều ước thì thà cô ước được giải cứu.

Nhưng cô vẫn bám vào hy vọng rằng ai đó sẽ đi tìm cô. Ser Barristan có thể sẽ đi tìm cô; ông là người đầu tiên trong Đội Bảo Vệ Nữ Hoàng, người thề sẽ bảo vệ cô bằng cả tính mạng của mình. Các kỵ sĩ tâm phúc của cô cũng không lạ gì biển Dothraki nữa, mạng sống của cô và của họ không thể tách rời. Chồng cô, quý tộc Hizdahr zo Loraq cũng có thể cử người đi tìm kiếm. Và Daario... Dany tưởng tượng ra cảnh anh cưỡi ngựa đến với cô, băng qua đồng cỏ cao, miệng mỉm cười, chiếc răng vàng của anh sáng lên trong ánh mặt trời lúc hoàng hôn.

Nhưng Daario đang phải làm con tin ở chỗ người Yunkai, để đảm bảo các đội trưởng của Yunkai không gặp nguy hiểm. Daario, Anh Hùng, Jhogo, Groleo, và ba người ruột thịt của Hizdahr. Giờ này, chắc chắn các con tin đã được thả ra. Nhưng...

Cô tự hỏi hai con dao của đội trưởng có còn được treo ở bên giường cô, chờ Daario về lấy hay không. "Ta sẽ để hai cô gái của ta ở lại," anh nói. "Hãy bảo vệ họ an toàn, tình yêu của ta." Liệu người Yunkai có biết anh ta có ý nghĩa với cô thế nào không nhỉ? Cô từng hỏi Ser Barristan câu đó vào buổi chiều các con tin ra đi. "Chắc hẳn họ sẽ nghe được thông tin gì đó," ông trả lời. "Có khi Naharis còn khoác lác về việc... về sự quan tâm... của nữ hoàng... đối với anh ta rồi. Xin lỗi cho thần nói thẳng, nhưng khiêm tốn không phải là tính cách của đội trưởng. Anh ta quá tự kiêu về... khả năng dùng kiếm của mình."

Ý ông là anh ta khoác lác về việc ăn nằm với ta, đúng không. Nhưng Daario sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi rêu rao với kẻ thù của cô. Chẳng sao cả. Giờ này có lẽ người Yunkai đã đang trên đường về nhà rồi. Những gì cô làm trong thời gian qua cũng là vì điều đó. Vì hòa bình.

Cô quay đầu nhìn về phía sau, nơi Dragonstone nhô lên giữa đồng cỏ xanh

giống như một nắm đấm. Đường như nó ở rất gần. Ta đã đi bộ hàng giờ, vậy mà ta vẫn cảm tưởng như có thể với tay ra là chạm được vào nó. Vẫn chưa quá muộn để quay về. Bên cạnh hang của Drogon có một cái hồ mở, và ở trong có cá. Cô bắt được một con trong ngày đầu tiên ở đó, và cô có thể bắt được nhiều hơn. Cô còn có thức ăn thừa, những mẫu xương cháy có dính chút thịt trên đó, phần thức ăn mà Drogon bỏ lại.

Không, Dany tự nhủ. Nếu nhìn lại, ta sẽ lạc lối. Cô có thể sống nhiều năm trong những tảng đá thiêu đốt dưới ánh mặt trời ở Dragonstone, cười Drogon ban ngày và gặm thức ăn thừa của nó lúc hoàng hôn, khi đồng cỏ vĩ đại chuyển từ màu vàng sang cam, nhưng cô sinh ra không phải để sống cuộc sống đó. Vì thế, một lần nữa cô quay lưng lại với ngọn đồi xa xăm và bịt tai lại khi gió vừa ca những bài ca của tự do, vừa vui đùa trên những rặng núi đá. Dòng suối đang chảy về phía nam và đông nam, theo suy đoán của cô. Cô đi theo nó. Hãy đưa ta ra sông, ta chỉ cần ở người có thể. Hãy đưa ta ra sông, và ta sẽ lo hết những việc còn lại.

Thời gian trôi qua chậm chạp. Dòng suối quanh co, và Dany đi theo, gõ nhịp thời gian đều đều bằng đùi và cây roi, cố không nghĩ đến khoảng cách mà cô phải đi hay cảm giác đau nhói ở đầu, hay cái bụng đang rỗng tuếch. Một bước. Bước nữa. Rồi bước nữa. Cô còn có thể làm gì khác?

Biển cả thật tĩnh lặng. Khi gió nổi lên, đồng cỏ sẽ thở dài khi những ngọn cỏ chạm vào nhau, thì thầm với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà chỉ các vị thần mới hiểu. Thỉnh thoảng, dòng suối nhỏ lại róc rách khi chảy qua một hòn đá. Bùn lén nhép giữa các ngón chân cô. Côn trùng kêu vo vo xung quanh, những con chuồn chuồn lười biếng, ong vò vẽ xanh sáng lấp lánh và những con muỗi vằn nhỏ xíu khó mà nhìn thấy rõ. Cô phúi phúi băng quơ khi chúng đậu lên tay. Một lần cô thấy một con chuột đang uống nước từ dòng suối, nhưng nó vội vã bỏ chạy vào đồng cỏ cao khi cô xuất hiện.

Thỉnh thoảng cô nghe thấy tiếng chim hót. Âm thanh đó khiến bụng cô sôi ục ục, nhưng cô không có lưới để bắt chúng, và cô cũng chưa nhìn thấy tổ chim nào. Một lần ta từng mơ thấy mình biết bay, cô nghĩ, và giờ ta đã được bay, nhưng lại mơ được đi ăn cắp trứng. Cô phá lên cười trước ý nghĩ đó. "Con người điên rồ, các vị thần còn điên rồ hơn," cô nói với cây cỏ, và cây cỏ làm

bầm đồng ý.

Lần thứ ba trong ngày hôm đó cô thoáng nhìn thấy Drogon. Một lần nó ở xa đến nỗi cô tưởng nó là một con đại bàng bay ra bay vào những đám mây phía xa, nhưng giờ Dany đã quen với hình dáng nó, ngay cả khi trông nó nhỏ như hạt cát. Lần thứ hai nó bay qua mặt trời, đôi cánh đen dang rộng, và cả thế giới tối sầm lại. Lần cuối cùng nó bay ngay trên đầu cô, gần đến nỗi cô nghe được cả tiếng đập cánh của nó. Trong một tích tắc, Dany đã tưởng cô trở thành con mồi của nó, nhưng nó bay qua mà không để ý gì đến cô, và biến mất ở đâu đó phía đông. May quá, cô nghĩ.

Màn đêm sập xuống bất chợt. Khi mặt trời lặn dần đằng sau những mỏm núi của Dragonstone, Dany vấp phải một bức tường đá thấp, đổ vỡ và bị cỏ mọc đầy. Có lẽ đó từng là một phần của một ngôi đền, hoặc là nơi ở của một chức sắc trong làng. Đống tàn tích vẫn tiếp tục trải ra phía trước - một cái giếng cũ, vài hình tròn trong cỏ đánh dấu nơi những căn nhà tồi tàn từng đứng. Chúng được xây bằng bùn và rơm, theo phán đoán của cô, nhưng gió mưa và tháng năm bào mòn đã khiến chúng gần như biến mất. Dany tìm thấy tám vòng tròn như vậy trước khi mặt trời lặn hẳn, nhưng phía trước có thể vẫn còn nữa, chỉ là chúng ẩn trong đám cỏ.

Tường đá tồn tại được lâu hơn tất cả. Dù cao chưa đầy một mét, nhưng góc tường thấp vẫn có thể trở thành nơi ẩn náu, và lại đêm ập đến rất nhanh. Dany gieo mình xuống góc tường đó, làm một cái ổ mềm bằng cỏ nhỏ lên từ xung quanh đống đổ nát. Cô rất mệt, những vết phồng giộp mới đã xuất hiện trên cả hai chân, bao gồm hai vết giộp giống hệt nhau ở hai ngón út. Chắc hẳn là do cách đi của mình, cô nghĩ và cười khúc khích.

Khi cả thế giới tối dần, Dany nằm xuống và nhắm mắt lại, nhưng giấc ngủ không chịu tới. Ban đêm lạnh lẽo, nền đất cứng ngắt, và bụng cô chẳng có gì. Cô nghĩ về Meereen, về Daario tình yêu của cô, về Hizdahr chồng cô, về Irri, Jhiqui và Missandei đáng yêu, Ser Barristan, Reznak và Skahaz Đầu Cạo. Họ có lo ta chết không? Ta bay đi trên lưng rồng. Họ có nghĩ con rồng đã ăn thịt ta không nhỉ? Cô tự hỏi không biết Hizdahr có còn là vua nữa hay không. Chiếc vương miện của anh ta nhờ cô mà có, anh ta có giữ nổi nó khi cô vắng mặt hay không? Anh ta muốn Drogon phải chết. Mình nghe thấy. "Giết nó,"

anh ta hét, "giết con quái vật đi," và vẻ mặt anh ta đầy thèm khát. Belwas Khỏe Mạnh lúc đó đang khụy gối, nôn mửa và rùng mình. Trúng độc. Chắc hẳn anh ta bị hạ độc. Món châu chấu tẩm mật ong. Hizdahr cứ giục ta ăn, nhưng cuối cùng Belwas ăn hết. Cô đã đưa Hizdahr lên làm chồng, đưa anh ta lên giường, mở trường đấu theo ý anh ta. Anh ta chẳng có lý do gì để muốn cô chết cả. Nhưng còn là ai vào đây được nữa? Reznak, vị quân gia nước hoa thon phức của cô chẳng? Hay là người Yunkai? Hay hội Con Trai Nữ Quái?

Một con sói tru lên ở đằng xa. Âm thanh khiến cô thấy buồn và cô độc. Cả đời nữa. Khi mặt trăng lên cao trên đồng cỏ, cuối cùng giấc ngủ chập chờn cũng đến với Dany.

Cô mơ. Trong mơ cô không còn lo lắng gì, cũng không còn đau đớn, và dường như cô đang trôi lên bầu trời. Cô lại được bay lần nữa, xoay tròn, cười đùa, nhảy nhót, trong khi các vì sao quay quanh cô và thì thầm vào tai cô những điều bí mật. "Để tiến về phía bắc, cô phải đi về hướng nam. Để tiến về phía tây, cô phải đi về hướng đông. Để tiến lên, cô phải quay lại. Để chạm vào ánh sáng, cô phải đi qua bóng tối."

"Quaithe?" Dany gọi. "Bà ở đâu, Quaithe?"

Sau đó cô nhìn thấy. Chiếc mặt nạ của bà ta làm bằng ánh sao. "Hãy nhớ mình là ai, Daenerys," những ngôi sao thì thầm bằng giọng của phụ nữ. "Những con rồng biết, cô có biết không?"

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy, thấy người cứng ngắc và đau nhức; kiến bò lên chân, tay và mặt cô. Khi nhận ra chúng là gì, cô đá đồng cỏ nâu khô cô dùng làm giường và chần sang một bên và lập cập đứng dậy. Khắp người cô đầy vết côn trùng cắn, những nốt đỏ ngứa ngáy và nóng rực. Lũ kiến ở đâu ra thế nhỉ? Dany phải chúng khỏi tay, chân và bụng. Cô sờ tay lên đầu, nơi tóc cô cháy gần hết và chỉ còn lờm chờm như gốc rạ. Cô thấy kiến bò cả lên đầu, một con đang bò xuống cổ. Cô phải chúng xuống và nghiền nát chúng dưới chân. Nhiều kiến quá...

Hóa ra ụ tổ kiến nằm ở bên kia bức tường. Cô tự hỏi sao lũ kiến có thể trèo qua tường và tìm thấy cô. Đối với chúng, đồng đá xiêu vẹo đó phải không lồ

như tường thành Westeros. Bức tường cao nhất trên thế giới, Viserys anh cô thường nói về nó với vẻ tự hào như thể chính anh là người xây nó.

Viserys kể cho cô những câu chuyện về các hiệp sĩ nghèo, nghèo đến mức họ phải ngủ bên dưới những bờ giậu mọc ven đường ở Bảy Phụ Quốc. Lúc này Dany cũng chỉ thêm một hàng giậu dày đẹp đẽ. Không có ụ kiến bên cạnh là tốt nhất.

Mặt trời chỉ vừa mới mọc. Vài ngôi sao sáng vẫn còn nán lại trên bầu trời màu cô ban. Có lẽ một trong số đó là Khal Drogo, đang cười trên lưng con ngựa giống hung hăng giữa vùng đất bóng đêm và nhìn xuống mỉm cười với ta. Dragonstone vẫn hiện ra phía sau đồng cỏ. Trông nó thật gần. Giờ chắc hẳn ta đã cách nó vài chục dặm, nhưng trông nó gần đến nỗi cảm giác ta có thể quay lại đó chỉ trong một giờ đồng hồ. Cô muốn nằm xuống, nhắm mắt lại và ngủ. Không, mình phải đi. Dòng suối. Chỉ cần đi theo dòng suối.

Dany mất một lúc để xác định rõ phương hướng. Cô không thể đi sai đường và để mất dấu dòng suối được. "Bạn của ta," cô nói to. "Nếu ta ở gần bạn mình, ta sẽ không bao giờ đi lạc." Cô có thể ngủ bên dòng nước nếu dám, nhưng ban đêm có các loài động vật đến gần suối để uống nước. Cô đã nhìn thấy dấu chân chúng. Dany sẽ trở thành bữa ăn đạm bạc cho sói hoặc sư tử, nhưng kể cả một bữa ăn tồi tàn vẫn tốt hơn là không có gì.

Một khi đã định hướng được đường nào đi về phía nam, cô bắt đầu đếm bước chân. Dòng suối hiện ra sau tám bước. Dany vốc một ngụm nước uống. Nước ở đây làm cô đau bụng, nhưng đau bụng vẫn dễ chịu hơn khát nước. Cô chẳng có gì uống ngoài sương sớm đọng trên những ngọn cỏ cao, và chẳng có gì ăn, trừ khi cô dám ăn cỏ. Mình có thể thử ăn kiến. Những con màu vàng nhỏ xíu quá bé nên chẳng có bao nhiêu dinh dưỡng, nhưng trong lùm cỏ còn có kiến đỏ, và chúng to hơn. "Mình bị lạc ngoài biển," cô vừa nói vừa tập tễnh bước đi cạnh con lạch nhỏ quanh co, "như vậy có thể mình sẽ tìm được vài con cua hoặc một con cá béo." Cây roi của cô khẽ đập vào đùi phạch phạch phạch. Từng bước một, và dòng suối sẽ đưa ta về nhà.

Quá trưa, cô gặp một bụi cây mọc bên suối, cành cây cong queo phủ đầy quả mọng cứng màu xanh. Dany nheo mắt nhìn chúng nghi hoặc, sau đó ngắt một

quả từ trên cành và mút thử. Thịt quả chát và dai, với vị đắng sau khi ăn quen thuộc. "Ồ khalasar, họ thường dùng quả mọng như thế này để tăng mùi vị của thịt nướng," cô nói. Lời nói ra khiến cô thấy tự tin vào điều đó hơn. Bụng cô sôi sùng sục, Dany bứt quả mọng bằng hai tay và bỏ vào mồm.

Khoảng một tiếng sau, vì bụng quá đau nên cô không thể tiếp tục đi. Cả phần còn lại của ngày hôm đó, cô liên tục nôn ra một chất nhầy màu xanh. Nếu ở lại đây, ta sẽ chết. Có lẽ ngay lúc này ta đang chết dần. Lãnh chúa ngựa của người Dothraki có lẽ cò đưa cô đến khalasar sao sáng của ông ta không, để cô được cưỡi ngựa trên vùng đất bóng tối với Khal Drogo? Ở Westeros, khi người Nhà Targaryen chết, xác họ sẽ được hỏa thiêu, nhưng ai sẽ là người chôn cất thiêu cho cô ở nơi này? Da thịt ta sẽ làm thức ăn cho sói và quạ ăn xác thối, cô buồn bã nghĩ, và giò bọ sẽ đào hang trong bụng ta. Cô ngoái lại nhìn Dragonstone. Trông nó nhỏ hơn trước. Cô nhìn thấy khói bốc lên từ đỉnh núi dải dầu sương gió, từ cách xa nhiều dặm. Drogon đã trở về sau cuộc đi săn.

Mặt trời lặn, cô ngồi xồm trên cỏ và rên rỉ. Phân mỗi lúc một lỏng hơn và mùi cũng hôi thối hơn. Khi trăng lên cũng là lúc cô đi ngoài ra nước nâu lỏng bõng. Càng uống nước cô càng đi ngoài nhiều, nhưng càng đi ngoài cô lại càng thấy khát, và cơn khát khiến cô bò đến bên dòng suối, uống lấy uống để. Cuối cùng khi cô nhắm mắt lại, Dany không biết liệu cô có còn đủ sức mở chúng ra nữa hay không.

Cô mơ thấy anh trai cô.

Viserys trông vẫn y hệt như lần cuối cô nhìn thấy anh. Miệng anh méo đi vì đau đớn, tóc anh cháy trụi, khuôn mặt đen kịt và bốc khói nơi vàng lỏng chảy xuống trán, má và chảy cả vào mắt.

"Anh chết rồi," Dany nói.

Bị giết. Dù miệng anh không động đậy, nhưng bằng cách nào đó cô vẫn nghe được giọng anh thì thầm vào tai cô. Em chưa bao giờ thương tiếc ta, em gái. Chết mà không được thương tiếc thì khó siêu thoát lắm.

"Tôi đã từng yêu quý anh."

Đã từng, anh nói, giọng chua chát đến mức nó làm cô rùng mình. Lẽ ra em phải là vợ ta, sinh cho ta những đứa con tóc bạch kim và mắt tím, để giữ cho dòng máu rồng thuần chủng. Ta đã chăm sóc cho em, dạy em nên người. Ta nuôi em ăn. Ta bán chiếc vương miện của mẹ để em không chết đói.

"Anh đánh tôi. Anh làm tôi sợ."

Chỉ khi em đánh thức con rồng thôi. Ta từng rất yêu em.

"Anh bán tôi đi. Anh phản bội tôi."

Không. Cô mới là kẻ phản bội. Cô quay lưng lại với ta, quay lưng lại với chính dòng máu của mình. Họ lừa ta. Con ngựa chồng cô và đội quân man rợ thối tha của hắn. Chúng là những kẻ lừa gạt và dối trá. Chúng hứa sẽ đem lại cho ta vương miện vàng, vậy mà ta nhận được thứ này đây. Anh ta chạm vào chỗ vàng lỏng đang chảy xuống mặt, khói bốc lên từ ngón tay.

"Lẽ ra anh sẽ có được vương miện," Dany nói. "Mặt-trời-và-các-vì-tinh-tú của tôi lẽ ra sẽ đoạt nó cho anh, nếu anh biết chờ đợi."

Ta đợi quá đủ rồi. Ta đã chờ đợi cả đời. Ta là vua của chúng, là vị vua chính đáng của chúng. Vậy mà chúng cười nhạo ta.

"Lẽ ra anh nên ở lại Pentos với Magister Illyrio. Khal Drogo phải đưa tôi đến trình diện với dosh khaleen, nhưng anh cần gì phải đi cùng chúng tôi. Đó là lựa chọn của anh, là sai lầm của anh."

Cô có muốn đánh thức rồng không, con điểm ngu ngốc kia? Khalasar của Drogo là của ta. Ta đã mua họ từ hắn, một trăm nghìn tên. Ta trả cho họ bằng trinh tiết của cô.

"Anh không hiểu gì cả. Người Dothraki không mua và bán. Họ trao quà và nhận quà. Nếu anh chờ đợi..."

Ta đã chờ đợi. Chờ đợi vương miện, chờ đợi ngai vàng, chờ đợi cô. Trong suốt những năm qua, và tất cả những gì ta nhận được là một hũ vàng nấu chảy. Tại sao họ lại đưa trứng rồng cho cô? Chúng phải là của ta chứ. Nếu có một con rồng, ta sẽ cho cả thế giới biết lời nói của chúng ta có giá trị như thế nào.

Viserys bắt đầu cười, cho đến khi xương hàm rơi ra khỏi mặt, máu và vàng lỏng chảy xuống miệng.

Khi cô hôn hên tỉnh giấc, hai đùi cô đầm máu.

Trong khoảnh khắc cô không nhận ra đó là gì. Thế giới chỉ vừa mới sáng lên, và đồng cỏ cao rì rào trong gió. Không, xin hãy để ta ngủ thêm chút nữa. Ta mệt quá. Cô cố vùi mặt vào một đống cỏ mà cô đã nhổ lên trước khi đi ngủ. Vài ngọn cỏ có vẻ ướt ướt. Trời mưa à? Cô ngồi dậy và sợ rằng cô đã đái dầm trong lúc ngủ. Nhưng khi cô đưa tay lên mặt, cô ngửi thấy mùi máu. Ta sắp chết rồi ư? Sau đó cô nhìn thấy vàng trắng khuyết trôi lơ lửng trên bầu trời cao tít, và cô nhớ ra đó là máu khi cô đến tháng.

Nếu cô không quá ốm yếu và sợ hãi thì đó sẽ là điều khiến cô khuây khỏa. Nhưng cô bắt đầu run lập cập. Cô cúi xuống cào một nắm cỏ và lau máu giữa hai chân. Rồng không bao giờ khóc. Cô đang chảy máu, nhưng đó chỉ là máu phụ nữ thôi. Tuy nhiên, mặt trắng vẫn là mảnh trắng lười liềm. Sao lại thế được nhỉ? Cô cố nhớ xem lần cuối cô chảy máu là khi nào. Lần trắng tròn gần đây nhất ư? Hay là lần trước đó? Hay là trước đó nữa? Không, không thể lâu như vậy được. "Ta mang dòng máu của rồng," cô nói to với cây cỏ.

Đã từng thôi, cỏ thì thầm trả lời, cho đến khi người nhốt lũ rồng lại trong bóng tối.

"Drogon giết một bé gái. Tên con bé là... tên con bé là..." Dany không thể nhớ ra tên đứa trẻ. Điều đó làm cô buồn bã đến phát khóc, nếu không phải vì nước mắt cô đã cạn khô. "Ta không thể có con gái được. Ta là Mẹ của Rồng."

Đúng, ngọn cỏ nói, nhưng người quay lưng lại với các con mình.

Bụng cô rỗng tuếch, chân cô phồng rộp đau nhức, và có vẻ cơn đau đến tháng của cô mỗi lúc một tệ hại hơn. Cô cảm giác như một đàn rắn đang quấn quai và cắn vào thành ruột. Hai tay cô run run vốc lên một vốc nước và bùn. Giữa ngày nước sẽ ấm, nhưng trong cái se lạnh buổi chiều tà, nước khá mát mẻ và giúp cho mắt cô không trĩu xuống. Khi té nước lên mặt, cô nhìn thấy máu chảy xuống đùi. Rìa chiếc áo trong rách rưới của cô nhuốm máu đỏ rực. Máu đỏ quá nhiều khiến cô sợ hãi. Chỉ là máu khi đến tháng thôi, nhưng cô nhớ mình chưa bao giờ chảy máu nhiều như vậy. Có phải do nước không nhỉ? Nếu là do nước thì cô tiêu đời. Cô phải uống, hoặc là sẽ chết khát.

"Đi tiếp đi," Dany tự ra lệnh cho mình. "Đi theo dòng suối và nó sẽ dẫn ngươi tới Skahazadhan. Ở đó Daario sẽ tìm thấy ngươi." Nhưng phải dùng hết sức bình sinh cô mới có thể đứng lên, và khi đứng lên được rồi, tất cả những gì cô làm được là đứng đó trong cơn sốt và chảy máu. Cô ngược lên bầu trời xanh trong vắt, nheo mắt nhìn mặt trời. Cô sợ hãi nhận ra một nửa buổi sáng đã trôi qua. Cô cố đi một bước, rồi bước nữa, và sau đó cô tiếp tục đi theo dòng suối nhỏ.

Ngày âm dần lên, và ánh mặt trời chói chang rọi xuống đầu cô như thiêu đốt phần còn lại của mái tóc. Nước tóe lên lòng bàn chân cô. Cô đang đi giữa dòng suối. Cô đã đi được bao lâu rồi nhỉ? Bùn nâu mềm mại giữa các ngón chân thật dễ chịu, nó giúp xoa dịu những vết phồng rộp ở chân cô. Dù đi dưới dòng suối hay đi trên bờ, ta cũng phải tiếp tục bước. Nước chảy xuôi dòng. Dòng suối sẽ dẫn ta ra sông, và sông sẽ đưa ta về nhà.

Nhưng không phải vậy, không thực sự như vậy.

Meereen không phải nhà cô, và sẽ không bao giờ là nhà cô. Đó là thành phố của những con người xa lạ, với những vị thần xa lạ và tóc tai kỳ lạ, thành phố của đám người buôn nô lệ trong những chiếc tokar diêm dúa, nơi dĩ điểm được coi là duyên dáng, giết chóc là nghệ thuật và thịt chó là đặc sản. Meereen sẽ luôn là thành phố của Harpy, và Daenerys không thể là nữ quái harpy được.

Không bao giờ, ngọn cỏ nói, giọng điệu cộc cằn đúng kiểu Jorah Mormont. Nữ hoàng đã được cảnh báo rồi đấy chứ. Tôi đã bảo cứ mặc kệ thành phố đi.

Cuộc chiến của người là ở Westeros.

Giọng nói chỉ như một tiếng thì thầm, nhưng chẳng hiểu sao Dany cảm giác như ông đang đi bộ ở ngay phía sau cô. Con gấu của ta, cô nghĩ, con gấu già đáng yêu, kẻ từng yêu ta và phản bội ta. Cô cũng nhớ ông. Cô muốn nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của ông, muốn ôm ông trong tay và nép vào ngực ông, nhưng cô biết nếu cô quay lại, Ser Jorah sẽ biến mất. "Ta đang mơ," cô nói. "Một cơn mộng du. Mộng du. Ta đang cô đơn và lạc lối."

Lạc lối, bởi người nấn ná ở lại, ở một nơi không thuộc về người, Ser Jorah lẩm bẩm, tiếng nói thoang thoảng như gió. Đơn độc, vì người đuổi tôi đi.

"Ông phản bội ta. Ông do thám ta để đổi lấy vàng."

Để được về nhà. Nhà là tất cả những gì tôi muốn.

"Và ta. Ông muốn có ta." Dany nhìn thấy điều đó trong mắt ông.

Đã từng, ngọn cỏ thì thầm buồn bã.

"Ông hôn ta. Ta chưa bao giờ cho phép, nhưng ông cứ làm. Ông bán ta cho kẻ thù, nhưng ông hoàn toàn thật lòng khi hôn ta."

Tôi cho nữ hoàng những lời khuyên đúng đắn. Tôi đã nói rồi, hãy để dành các tay giáo, tay kiếm của người cho Bảy Phụ Quốc. Hãy để Meereen lại cho người Meereen và đi về phía tây. Nhưng người không chịu nghe.

"Ta phải chiếm Meereen, nếu không các con của ta sẽ chết đói trên đường." Dany vẫn mừng rỡ ra hàng dài những cái xác cô đã bỏ lại khi vượt qua Hoang Mạc Đỏ. Cô không bao giờ muốn thấy cảnh tượng đó một lần nữa. "Ta phải chiếm Meereen mới có được đồ ăn cho mọi người."

Người chiếm Meereen, ông nói, nhưng người vẫn lần lữa ở lại.

"Để làm nữ hoàng."

Người là nữ hoàng, con gấu của cô nói. Của Westeros.

"Đó là quãng đường dài," cô phàn nàn. "Ta rất mệt mỏi, Jorah. Ta mệt mỏi vì chiến tranh. Ta muốn được nghỉ ngơi, được cười đùa, được trồng cây và nhìn chúng lớn. Ta chỉ là một cô gái trẻ."

Không, người mang dòng máu của rồng. Tiếng thì thầm nhỏ dần, như thể Ser Jorah tụt lại phía sau. Rồng không trồng cây. Hãy nhớ lấy điều đó. Hãy nhớ người là ai, và người sinh ra để làm gì. Nhớ lấy gia ngôn của dòng tộc.

"Lửa và Máu," Daenerys nói với ngọn cỏ đung đưa.

Cô vấp phải một hòn đá dưới chân, ngã khụy một gối và kêu lên đau đớn, hy vọng con gấu của cô sẽ đỡ cô đứng lên dù biết rằng vô vọng. Khi cô quay đầu tìm kiếm ông, tất cả những gì cô thấy chỉ là một dòng nước nâu... và cỏ vẫn khẽ rung rinh. Là gió, cô tự nhủ, gió làm những ngọn cỏ đu đưa. Nhưng chẳng có ngọn gió nào thổi cả. Mặt trời ở trên đầu, thế giới tĩnh lặng và nóng nực. Ruồi muỗi bay dày đặc trong không khí, một con chuồn chuồn lướt trên dòng suối, thỉnh thoảng lại lao xuống đập nước, cỏ khẽ lay động mà không có lý do.

Cô dò dẫm dưới nước, tìm thấy một hòn đá cỡ bằng nắm tay cô và nhặt nó lên khỏi bùn. Một thứ vũ khí tồi tệ, nhưng vẫn tốt hơn là tay không. Khóe mắt Dany thoáng thấy cỏ động dậy lần nữa phía bên phải, cỏ đung đưa và cúi rạp xuống như đang cúi đầu trước một vị vua, nhưng chẳng có vị vua nào xuất hiện trước mặt cô cả. Thế giới vẫn xanh ngắt và trống trải. Thế giới vẫn xanh ngắt và tĩnh lặng. Thế giới vàng vọt và chết chóc. Ta phải dậy thôi, cô tự nhủ. Ta phải đi. Ta phải men theo dòng nước.

Trong cỏ vang lên tiếng leng keng của bạc.

Chuông, Dany thầm nghĩ, mỉm cười và nhớ lại Khal Drogo, mặt-trời-và-các-vi-tinh-tú của cô, và những quả chuông tết trên mái tóc anh. Khi mặt trời mọc ở đằng tây và lặn ở đằng đông, khi biển cạn khô và núi bị gió thổi bay như những chiếc lá, khi bụng ta lại quặn lên lần nữa và ta sinh ra một đứa con khỏe mạnh, Khal Drogo sẽ trở về với ta.

Nhưng chưa có điều gì trong số đó xảy ra cả. Những quả chuông, Dany nghĩ lần nữa. Các kỵ sĩ tâm phúc đã tìm thấy cô. "Aggo," cô thì thầm. "Jhogo. Rakharo." Daario có đi với họ không?

Biển xanh mở ra. Một kỵ sĩ xuất hiện. Mái tóc tết của anh ta đen nhánh, da sẫm như đồng đánh bóng và đôi mắt hình quả hạnh. Những quả chuông hát trên mái tóc anh. Anh ta đeo thắt lưng kiêu mẽ đầy, mặc áo chẽn sơn, đeo arakh một bên hông và một cây roi ở bên còn lại. Một cây cung của thợ săn và ống tên treo lưng lửng trên yên ngựa.

Một kỵ sĩ, và chỉ có một mình. Là lính trinh sát. Đó là người thường đi trước một đoàn khalasar để tìm đường và tìm những bãi cỏ xanh tốt, đánh hơi kẻ thù nếu chúng đang lẫn trốn. Nếu hắn thấy cô ở đây, hắn sẽ giết cô, hãm hiếp cô, hoặc bắt cô làm nô lệ. Hoặc ít nhất hắn cũng đưa cô về chỗ các bà già nhăn nheo của hội dosh khaleen, nơi các khaleesi tốt phải tụ tập khi các khal của họ qua đời.

Nhưng hắn không nhìn thấy cô. Cỏ che khuất cô, và hắn đang nhìn đi hướng khác. Dany dõi theo ánh mắt hắn, và ở đó cái bóng bay ra, đôi cánh trải rộng. Con rồng ở cách đó cả dặm, nhưng tên lính trinh sát vẫn đứng như trời trồng, cho đến khi con ngựa của hắn bắt đầu hí lên sợ hãi. Sau đó, giống như bừng tỉnh cơn mê, hắn quay ngựa và phi nước đại qua đồng cỏ cao bỏ chạy.

Dany nhìn hắn bỏ đi. Khi âm thanh tiếng vó ngựa nhỏ dần rồi mất hẳn, cô bắt đầu hét. Cô hét cho đến khi giọng lạc đi... và Drogon tới, khói bay ra từ mũi. Cỏ cúi rạp xuống trước mặt nó. Dany nhảy lên lưng con vật. Người cô tanh mùi máu, mồ hôi và sợ hãi, nhưng chẳng vấn đề gì cả. "Để tiến lên ta phải quay lại," cô nói. Đôi chân trần của cô kẹp chặt vào cổ con rồng. Cô đá nó, và Drogon tung mình lên bầu trời. Cây roi của cô đã không còn, vì thế cô dùng tay và chân để điều khiển con vật bay về hướng đông bắc, đuổi theo gã trinh sát. Drogon hồ hởi tự nguyện bay theo; có lẽ nó ngửi được mùi sợ hãi của tên kỵ sĩ.

Chỉ một loáng họ đã bay qua gã người Dothraki, trong khi hắn đang phi ngựa phía dưới. Bên trái và bên phải, Dany thoáng thấy những nơi cỏ bị cháy đen.

Vậy là Drogon đã từng đi con đường này. Dấu vết từ những cuộc đi săn của nó tạo thành những chấm tròn trên biển cỏ xanh, giống như một dãy các hòn đảo màu xám.

Một đàn ngựa lớn hiện ra phía dưới. Ngoài ra còn có các kỵ binh, khoảng một hai chục người, nhưng họ quay đầu và bỏ chạy khi thoáng nhìn thấy bóng con rồng. Lũ ngựa lồng lên và chạy tán loạn khi cái bóng sà xuống. Chúng chạy mãi miết trên bãi cỏ cho đến khi hai bên sườn mồ hôi sủi bọt trắng xóa, đất dưới móng chúng sục lên... nhưng dù chạy nhanh đến mấy chúng cũng không thể bay. Một con ngựa nhanh chóng bị tụt lại so với bầy. Con rồng sà xuống chỗ nó, găm lên và lập tức con vật tội nghiệp chìm trong lửa, nhưng không hiểu sao nó vẫn tiếp tục chạy được, với mỗi bước chạy là tiếng hí đau đớn, cho đến khi Drogon đậu lên người con ngựa làm nó gãy lưng. Dany ôm chặt cổ con rồng bằng tất cả sức mạnh của mình để khỏi bị trượt xuống.

Cái xác quá nặng nên con rồng không thể tha về ổ, vì thế Drogon ăn con mồi ngay tại chỗ. Nó xé thịt ngựa bị nướng đen bên ngoài, trong khi cỏ cháy xung quanh họ, không khí dày đặc khói và mùi lông ngựa cháy. Dany đói khát nhảy từ lưng con rồng xuống và ăn cùng nó. Cô xé từng mảnh thịt bóc khói ra từ xác con ngựa bằng tay không bỏng rộp. Ở Meereen ta là nữ hoàng trong lụa là gấm vóc, nhấm nháp quả chà là và thịt cừu tẩm mật ong, cô nhớ lại. Ông chồng quý tộc của ta sẽ nghĩ gì nếu nhìn thấy ta lúc này nhỉ? Chắc chắn Hizdahr sẽ khiếp sợ. Nhưng Daario...

Daario sẽ cười phá lên, dùng arakh cắt một miếng thịt ngựa và ngồi xỏm xuống ăn cùng cô.

Khi bầu trời phía tây chuyển sang màu đỏ như vết thương rớm máu, cô nghe thấy tiếng ngựa tiến đến. Dany đứng dậy, lau tay vào chiếc áo lót trong trông như giẻ rách và tới đứng bên cạnh con rồng của mình.

Và Khal Jhaqo tìm thấy cô theo cách đó, cùng năm chục chiến binh cưỡi ngựa từ trong làn khói bước ra.

PHÂN KẾT

"Tôi không phản bội," Hiệp Sĩ của Griffin's Roost tuyên bố. "Tôi là người của vua Tommen, và cũng là của ngài."

Tiếng nước tong tong xen lẫn với lời nói của anh ta khi tuyết tan chảy từ áo choàng xuống thành một vũng trên nền nhà. Tuyết rơi ở Vương Đô suốt cả đêm; bên ngoài, tuyết đã ngập đến mắt cá chân. Ser Kevan Lannister quần chiếc áo choàng chặt hơn quanh người. "Đây là anh nói vậy, hiệp sĩ ạ. Lời nói gió bay."

"Vậy thì hãy để tôi chứng tỏ sự chân thực của nó bằng kiếm." Ánh đuốc khiến cho mái tóc và bộ râu dài đỏ rực của Ronnet Connington như bùng cháy. "Hãy cử tôi đến chiến đấu với bác tôi, và tôi sẽ đem đầu ông ta trở về, cả đầu của con rồng giả mạo nữa."

Lính giáo của Nhà Lannister trong trang phục áo choàng đỏ và mũ nửa đầu chạm hình rồng đứng dọc bức tường phía tây của sảnh thiết triều. Vệ binh của Tyrell trong áo choàng xanh đứng đối mặt với họ ở bức tường đối diện. Sảnh thiết triều lạnh tái tê, dù cả thái hậu Cersei lẫn hoàng hậu Margaery đều không ở đây, nhưng sự hiện hữu của họ cũng làm không khí nhiễm độc, giống như những con ma trong bữa tiệc.

Đằng sau chiếc bàn, nơi năm thành viên tiểu hội đồng của nhà vua đang ngồi, Ngai Sắt thu mình như một con mãnh thú màu đen vĩ đại, những ngạnh mũi tên, móng vuốt và lưỡi kiếm lấp ló trong bóng tối. Kevan Lannister vẫn cảm nhận được nó ở sau lưng, cảm giác ngứa ngáy giữa hai bả vai. Ông dễ dàng mừng tượng ra vua Aerys đang ngồi trên đó, máu trào ra từ vết thương mới và chảy xuống. Nhưng hôm nay ngai vàng trống không. Ông chẳng thấy có lý do gì để cho Tommen ngồi đây với họ. Để cho thằng bé ở cùng mẹ thì tốt hơn. Chỉ Thất Diện Thần mới biết hai mẹ con được ở bên nhau bao lâu trước khi Cersei bị đem ra xét xử... và rất có thể sẽ phải mang tội chết.

Mace Tyrell đang nói. "Chúng ta sẽ giải quyết ông bác của người và thằng nhóc giả mạo của lão sau." Quân Sư mới đang ngồi trên một chiếc ngai gỗ sồi chạm khắc hình bàn tay, một vật phù phiếm đến lỗi bịch được ông ta sai đóng

ngay trong ngày Ser Kevan đồng ý trao cho Mace chức vụ mà ông ta đã thêm muốn bấy lâu. "Người sẽ ở lại đây cho đến khi chúng ta sẵn sàng xuất quân. Sau đó người sẽ có cơ hội chứng tỏ lòng trung thành của mình."

Ser Kevan không có vấn đề gì với quyết định đó. "Hộ tống Ser Ronnet về phòng nghỉ đi," ông nói. Và đừng để hắn đi đâu nếu không có lệnh khác ban ra. Dù hắn có cam đoan mạnh miệng đến đâu, Hiệp Sĩ của Griffin's Roost vẫn là một kẻ đáng ngờ. Đặc biệt nếu đám lính đánh thuê vừa cập bến ở phương nam được dẫn dắt bởi chính một người ruột thịt của hắn.

Khi tiếng bước chân của Connington nhỏ dần, Grand Maester Pycelle chậm chạp lắc đầu. "Bác cậu ta từng đứng chính nơi thằng nhóc đứng bây giờ và tuyên bố với vua Aerys rằng anh ta sẽ đem cho nhà vua cái đầu của Robert Baratheon."

Những ông già như Pycelle luôn như vậy. Mọi thứ họ nhìn thấy hay nghe thấy đều gợi nhớ đến những gì họ nhìn và nghe thấy khi còn trẻ. "Ser Ronnet đem theo bao nhiêu kỵ binh hạng nặng vào thành phố thế?" Ser Kevan hỏi.

"Hai mươi," Lãnh chúa Randyll Tarly nói, "và hầu hết bọn họ là người cũ của Gregor Clegane. Jaime cháu trai ngài trao họ cho Connington. Chắc hẳn là cậu ấy muốn tống khứ chúng đi càng sớm càng tốt. Họ ở Maidenpool chưa đến một ngày mà một kẻ đã giết người và kẻ khác bị buộc tội hãm hiếp. Nếu là tôi, tôi sẽ treo cổ một tên và thiến tên còn lại. Nếu được quyền quyết định, tôi sẽ cho tất cả bọn chúng vào Đội Tuần Đêm, và cả Connington nữa. Tường Thành là nơi dành cho lũ cặn bã đó."

"Chủ nào chó nấy," Mace Tyrell nói. "Tôi đồng ý là áo choàng đen sẽ hợp với chúng. Tôi không thể chịu được khi để chúng trong đội bảo vệ thành phố." Một trăm người của chính Highgarden đã được bổ sung vào đội áo choàng vàng, nhưng rõ ràng ngài lãnh chúa này không muốn cho bất cứ người phương tây nào trộn lẫn vào đó.

Ta càng cho hắn, hắn lại càng muốn có nhiều. Kevan Lannister bắt đầu hiểu ra tại sao Cersei lại hận Nhà Tyrell đến vậy. Nhưng bây giờ không phải lúc để khơi mào một cuộc tranh cãi nữa. Randyll Tarly và Mace Tyrell đều đã

đem quân đội tới Vương Đô, trong khi hầu hết lực lượng của Nhà Lannister vẫn ở vùng ven sông và càng ngày càng hao hụt. "Người của Ngọn Núi luôn là các chiến binh," ông hòa giải, "và chúng ta có thể sẽ cần mọi tay kiếm để chống lại đám lính đánh thuê đó. Nếu đây thực sự là hội Chiến Binh Vàng, như đám mật thám của Qyburn vẫn khẳng định..."

"Cứ gọi chúng là gì tùy thích," Randyll Tarly nói. "Chúng vẫn chỉ là bọn đánh thuê thôi "

"Có thể," Ser Kevan nói. "Nhưng ta phớt lờ bọn chúng càng lâu, lực lượng của chúng càng mạnh. Chúng ta đã cho người chuẩn bị một tấm bản đồ ở đây, bản đồ vẽ lại các cuộc đánh úp. Đại Học Sĩ đâu rồi?"

Tấm bản đồ tuyệt đẹp được vẽ bằng bàn tay một học sĩ, trên một tấm giấy da mịn nhất, và nó to đến mức có thể che kín cả chiếc bàn. "Đây." Pycelle chỉ bằng bàn tay lốm đốm chấm đồi mồi. Khi ông ta xắn tay áo lên, da thịt trắng bệch bèo nhèo từ cẳng tay rủ xuống. "Đây và đây. Một loạt dọc theo bờ biển, và trên các hòn đảo. Tarth, Stepstones, thậm chí cả Estermont. Và bây giờ chúng ta vừa nghe tin báo rằng Connington đang di chuyển tới Storm's End."

"Nếu đó là Jon Connington," Randyll Tarly nói.

"Storm's End." Lãnh chúa Mace Tyrell gần từng tiếng. "Hắn không thể chiếm Storm's End được. Trừ khi hắn là Aegon Nhà Chinh Phạt. Mà hắn chiếm nơi đó cũng có sao chứ? Nó thuộc về Stannis. Hãy cứ để tòa lâu đài chuyển từ tay kẻ giả danh này sang kẻ giả danh khác, chúng ta việc gì phải quan tâm? Tôi sẽ lấy lại nó sau khi con gái tôi được chứng minh vô tội."

Làm sao ông lấy lại được nó, trong khi ông chưa bao giờ chiếm được nó cả?
"Tôi hiểu, thưa lãnh chúa, nhưng..."

Tyrell không để ông nói xong. "Những cáo buộc dành cho con gái tôi đều là những lời dối trá bẩn thỉu. Tôi hỏi lại lần nữa, tại sao chúng ta phải đóng vở hài kịch này? Hãy bảo vua Tommen tuyên bố con gái tôi trong sạch, ser, và chấm dứt trò ngu ngốc đó ngay tại đây và ngay lúc này."

Một khi làm thế, những lời thì thầm sẽ theo Margaery đến tận cuối đời.
"Không ai nghi ngờ gì sự vô tội của con gái ngài, thưa lãnh chúa," Ser Kevan nói dối, "nhưng Đại Tư Tế khẳng khẳng tổ chức một buổi xét xử."

Lãnh chúa Randyll khịt mũi. "Chúng ta đã trở thành cái gì thế này, nhà vua và các lãnh chúa cấp cao mà lại phải nhảy theo tiếng hót líu ríu của lũ chim sẻ là sao?"

"Kẻ thù của chúng ta ở khắp nơi, Lãnh chúa Tarly ạ," Ser Kevan nhắc.
"Stannis ở phía bắc, người sắt ở phương tây, lính đánh thuê ở phương nam. Nếu không tuân theo lời Đại Tư Tế, máu cũng sẽ chảy thành sông ở Vương Đô. Nếu chống lại các vị thần, chúng ta sẽ chỉ đẩy những kẻ mộ đạo vào tay một trong số những kẻ tiềm quyền đó."

Mace Tyrell vẫn không hồi tâm chuyển ý. "Một khi Paxter Redwyne quét được lũ người sắt ra khỏi bờ biển, các con trai tôi sẽ lấy lại vùng Shields. Tuyệt sẽ đập tan đội quân của Stannis, nếu không thì Bolton cũng sẽ làm điều đó. Còn về Connington..."

"Nếu đó thực sự là hấn," Lãnh chúa Randyll nói.

"... còn về Connington," Tyrell nhắc lại, "hấn đã thắng trận nào rồi mà chúng ta phải sợ hấn như vậy? Nếu giỏi thì hấn đã dập tắt được cuộc phản loạn của Robert ở Thánh Đường Đá. Nhưng hấn đã thất bại. Chẳng khác gì hội Chiến Binh Vàng. Một số kẻ sẽ vội vã đứng về phía họ, đúng. Vương quốc thiếu gì những kẻ xuẩn ngốc như vậy."

Ser Kevan thầm ước ông có thể chắc chắn mọi thứ đến như vậy. Ông hiểu Jon Connington, dù chỉ qua loa - một chàng trai kiêu ngạo, ương ngạnh nhất trong đám lãnh chúa trẻ tụ tập quanh hoàng tử Rhaegar Targaryen, tranh giành sự sủng ái của hoàng gia. Kiêu ngạo, nhưng có thực tài và tràn đầy năng lượng. Chính điều đó cộng với kỹ năng đánh kiếm là lý do tại sao Vua Điện Aerys phong hấn làm quân sư. Sự ỉ trệ của Lãnh chúa Merryweather già khiến cho cuộc bạo loạn bén rễ và lan rộng, nên Aerys muốn ai đó trẻ trung và dữ dội để đấu lại với tuổi trẻ và sức mạnh của Robert. "Vội quá," Lãnh chúa Tywin Lannister đã tuyên bố như vậy khi tin tức về lựa chọn của nhà

vua lan đến Casterly Rock. "Connington còn quá trẻ, quá bạo gan, và quá thèm khát vinh quang."

Trận chiến Chuông Rung đã chứng minh điều đó. Ser Kevan từng hi vọng rằng sau đó, Aerys sẽ không còn cách nào khác mà buộc phải triệu tập Tywin một lần nữa... nhưng thay vào đó, vị Vua Điên đã quay sang các lãnh chúa Chelsted và Rossart, và phải trả giá cho điều đó bằng cả mạng sống và vương miện của mình. Tuy nhiên, chuyện đó đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Nếu đây thực sự là Jon Connington thì đúng là ông ta đã trở thành một người khác. Già hơn, cứng cáp hơn, dạn dày hơn... và nguy hiểm hơn nữa. "Connington có thể còn có nhiều thứ hơn là một hội Chiến Binh Vàng. Nghe nói hắn có một kẻ yêu sách Nhà Targaryen trong tay."

"Những gì hắn có là một thằng nhóc giả dạng," Randyll Tarly nói.

"Có thể đúng, có thể không." Kevan Lannister từng ở đây, trong chính căn phòng này khi Tywin đặt xác các con của hoàng tử Rhaegar bọc trong hai chiếc áo choàng đỏ thắm dưới chân Ngai Sắt. Đứa con gái đúng là công chúa Rhaenys, nhưng thằng bé... một đồng bầy nhầy không có mặt kinh tởm gồm xương, não máu đông và vài lọn tóc bạch kim. Chẳng ai trong chúng ta dám nhìn lâu. Tywin nói đó là hoàng tử Aegon, và chúng ta cũng chỉ biết tin như vậy. "Ta cũng nghe được những câu chuyện tương tự từ phương đông lan tới. Một người Nhà Targaryen thứ hai, và dòng dõi của cô ta không ai có thể nghi ngờ được. Daenerys Bão Tố."

"Cũng điên rồ như cha cô ta," Lãnh chúa Mace Tyrell tuyên bố.

Cũng chính là người cha mà Highgarden và Nhà Tyrell từng phục vụ đến tận những giây phút quyết liệt cuối cùng và còn hơn thế nữa. "Kể cả cô ta có điên rồ," Ser Kevan nói, "nhưng khi khói lan đến phương tây quá nhiều như vậy, chắc chắn lửa phải đang cháy đâu đó ở phương đông."

Grand Maester Pycelle gật đầu. "Những con rồng. Những câu chuyện tương tự cũng đã truyền tới Oldtown. Nhiều không đếm xuể. Một nữ hoàng tóc bạch kim cùng với ba con rồng."

"Từ đầu bên kia thế giới." Mace Tyrell nói. "Nữ hoàng của Vịnh Nô Lệ, hừ. Cô ta cứ việc làm bà hoàng ở đó."

"Về việc ấy thì chúng ta đồng ý," Ser Kevan nói, "nhưng cô ta mang dòng máu của Nhà Chinh Phạt Aegon, và tôi không nghĩ cô ta sẽ bằng lòng ở lại Meereen mãi mãi đâu. Nếu cô ta cập bến ở đây và tập trung sức mạnh với Lãnh chúa Connington cùng hoàng tử của ông ta, dù là giả hay thật, thì... chúng ta phải đập tan Connington và kẻ yêu sách giả của hắn, trước khi Daenerys Bão Tố tiến về phương tây."

Mace Tyrell khoanh tay trước ngực. "Tôi cũng định như vậy, ser. Sau mấy cuộc xét xử này."

"Lính đánh thuê đánh nhau vì tiền," Grand Maester Pycelle tuyên bố. "Nếu có đủ vàng, chúng ta có thể thuyết phục hội Chiến Binh Vàng giao nộp Lãnh chúa Connington và kẻ yêu sách vô lý kia."

"Đúng, nếu chúng ta có vàng," Ser Harys Swyft nói. "Nhưng than ôi, trong hầm của chúng ta chỉ có chuột và gián thôi, các lãnh chúa ạ. Tôi đã viết một lá thư nữa cho ngân hàng ở Myr. Nếu họ đồng ý trả món nợ hoàng gia cho ngân hàng ở Braavos và cho chúng ta một khoản nợ mới, may ra chúng ta mới không phải tăng thuế. Bằng không.."

"Các magister của Pentos cũng cho mượn tiền mà," Ser Kevan nói. "Thử hỏi họ xem." Cơ hội của họ với người Pentos thậm chí còn ít hơn so với những người đòi tiền ở Myr, nhưng dù gì họ cũng phải thử. Trừ khi họ tìm ra một nguồn tiền mới, hoặc Ngân Hàng Sắt chịu dúi đi, ông sẽ không còn cách nào khác ngoài việc trả món nợ hoàng gia bằng vàng của Nhà Lannister. Ông không dám áp đặt thuế mới, nhất là khi Bảy Phụ Quốc đang nhung nhúc lũ phiến loạn như lúc này. Một nửa số lãnh chúa trong vương quốc không phân biệt được đâu là thuế, đâu là sự chuyên quyền bạo ngược, và sẽ quỳ gối trước kẻ tiếm quyền gần nhất chỉ trong tích tắc để tiết kiệm vài đồng xu mề. "Nếu không thành công, có lẽ ngài phải đến Braavos để tự mình thỏa hiệp với Ngân Hàng Sắt."

Ser Harys mất tinh thần. "Tôi phải đi ấy à?"

"Ngài là chủ quản tiền bạc," Lãnh chúa Randyll gay gắt nói.

"Đúng thế." Đám râu trắng phồng lên dưới cằm Swyft run lên vì giận dữ.

"Nhưng tôi có phải nhắc cho ngài biết, rằng rắc rối này không phải do tôi gây ra không? Và đâu phải ai trong chúng ta cũng có cơ hội đổ đầy két bằng những thứ cướp bóc được ở Maidenpool và Dragonstone."

"Ngài ám chỉ cái gì thế, Swyft," Mace Tyrell phẫn nộ. "Chẳng có tài sản quái gì ở Dragonstone cả, tôi thề với ngài. Người của con trai tôi đã kiểm tra từng góc ngách của hòn đảo ẩm ướt và u ám đó, và chẳng tìm được gì cả, đến một viên đá quý hay một vụn vàng cũng không. Cũng chẳng có dấu tích gì của những quả trứng rồng như trong truyền thuyết."

Kevan Lannister đã từng tận mắt nhìn thấy Dragonstone. Ông không mấy tin việc Loras Tyrell đã tìm kiếm mọi góc ngách của thành trì cổ đại đó. Dù gì thì nó cũng do người Valyria dựng nên, và tất cả mọi công trình của họ đều tanh mùi tà thuật. Ngoài ra Ser Loras còn trẻ, phán quyết thường nông nổi theo kiểu thanh niên, hơn nữa lại bị thương rất nặng trong khi công thành. Nhưng tốt nhất không nên gọi cho Tyrell nhớ đến tình trạng cậu con trai yêu quý của ông ta. "Nếu có tài sản ở Dragonstone thì Stannis đã tìm thấy chúng hết rồi," ông tuyên bố.

"Chúng ta hãy tiếp tục nào. Chúng ta có một thái hậu và một hoàng hậu cần xét xử vì tội đại phản nghịch, có thể nói như vậy. Cháu gái tôi chọn cách xét xử bằng đấu tay đôi, nó đã thông báo cho tôi rồi. Ser Robert Khỏe Mạnh sẽ là đấu sĩ của nó."

"Tên không lồ ngu ngốc." Lãnh chúa Randyll tỏ vẻ ghê tởm. "Ngài nói xem, ser, tên đó ở đâu ra vậy?"

Mace Tyrell hỏi. "Tại sao chúng ta chưa nghe tên hắn bao giờ? Hắn không nói năng gì, cũng không chịu lộ mặt, và chưa bao giờ xuất hiện ở đâu mà không mặc giáp. Thậm chí chúng ta có dám chắc hắn là hiệp sĩ không?"

Chúng ta còn chẳng biết chắc hắn là người sống hay người chết. Meryn Trant

nói rằng Khỏe Mạnh không cần ăn uống, và Boros Blount thậm chí còn cho rằng ông ta chưa bao giờ thấy hắn đi vệ sinh. Tại sao phải đi chứ? Người chết đâu cần đại tiện. Kevan Lannister rất nghi ngờ về danh tính thực sự của Ser Robert này bên dưới bộ giáp trắng sáng chói kia. Rõ ràng cả Mace Tyrell lẫn Randyll Tarly cũng đang hoài nghi về điều đó. Dù khuôn mặt giấu đằng sau mũ giáp của Khỏe Mạnh có là gì đi chăng nữa thì cũng cứ để anh ta giấu mặt. Gã khổng lồ ngu ngốc đó là hi vọng duy nhất của cháu gái ông. Và cầu mong hắn cũng đáng sợ như ngoại hình của hắn.

Nhưng Mace Tyrell chẳng quan tâm đến chuyện gì ngoài mối đe dọa đối với con gái ông ta. "Thái hậu cho Ser Robert vào Ngự Lâm Quân," Ser Kevan nhắc, "và Qyburn cũng bảo đảm về hắn. Cứ cho là như vậy đi, nhưng chúng ta cần Ser Robert chiến thắng, các ngài ạ. Nếu cháu gái ta được chứng minh phạm tội phản nghịch, người ta sẽ nghi ngờ tính hợp pháp của con trai nó. Nếu Tommen bị phế truất, Margaery sẽ không còn là hoàng hậu." Ông để Tyrell nghiền ngẫm đoạn đó một lúc. "Dù Cersei đã làm gì đi chăng nữa, con bé cũng là con gái của thành Rock, là máu mủ của tôi. Tôi sẽ không để nó phải chết vì tội phản nghịch, nhưng tôi đã nhổ hết nanh vuốt của nó rồi. Tất cả lính gác của nó đã bị sa thải và thay bằng người của tôi. Thay vì các quý cô ngày xưa bầu bạn với nó, từ giờ trở đi nó sẽ được hộ tống bởi một nữ tu và ba giáo sinh do Đại Tư Tế lựa chọn. Nó cũng không còn tiếng nói nào trong bộ máy cai trị vương quốc nữa, ngay cả trong việc giáo dục Tommen. Ta định đưa nó về Casterly Rock sau cuộc xét xử, và cho nó ở lại đó. Như vậy là đủ rồi."

Phần còn lại ông không nói ra. Cersei đã mang nhục rồi, và quyền lực của nó đã hết. Mọi thằng bé nướng bánh mì và ăn xin trong thành phố đều đã chứng kiến sự ô nhục của nó, mọi ả điếm và thợ thuộc da, từ Flea Bottom tới Pisswater Bend nhìn thấy nó trần truồng, những đôi mắt háo hức dò dẫm khắp ngực, bụng và chỗ kín của nó. Chẳng bà hoàng nào có thể cai trị một lần nữa sau những chuyện đó. Cersei từng là thái hậu trong vàng bạc, nhung lụa và ngọc lục bảo, trông chẳng khác gì một nữ thần; nhưng khi trần truồng, nó chỉ là con người, một phụ nữ già nua với những vết rạn trên bụng và ngực đã bắt đầu chảy xệ... giống như những mù đàn bà đánh đá trong đám đông đã hăm hở chỉ cho chồng và người yêu của họ. Thà sống nhục còn hơn chết vinh, Ser Kevan tự nhủ. "Cháu gái tôi sẽ không gây chuyện được nữa," ông

hứa hẹn với Mace Tyrell. "Tôi xin hứa với ngài điều đó."

Tyrell miễn cưỡng gật đầu. "Vậy thì theo ý ông. Margaery của tôi muốn được xét xử bởi Thất Diện Giáo, để cả vương quốc được chứng kiến sự ngây thơ vô tội của nó."

Nếu con gái ông vô tội như thế, tại sao ông phải vội kéo quân đội tới khi cô ta phải đối mặt với những kẻ cáo buộc? Ser Kevan rất muốn hỏi như vậy. "Sẽ sớm thôi, tôi hi vọng thế," thay vào đó ông nói, sau đó quay về phía Grand Maester Pycelle. "Còn gì nữa không?"

Đại học sĩ xem xét đồng giấy tờ. "Chúng ta nên định đoạt người thừa kế của Nhà Rosby. Hiện tại đã có sáu người đứng ra tranh..."

"Chuyện của Nhà Rosby để sau cũng được. Còn gì nữa?"

"Cần sửa soạn chuẩn bị cho công chúa Myrcella."

"Chuyện này liên quan đến việc thỏa thuận với người Dorne," Mace Tyrell nói. "Chắc chắn phải có mối nào đó khá hơn cho công chúa chứ?"

Chẳng hạn như Willas, con trai ông ấy hả? Con bé bị một người Dorne cắt tai, còn cậu ta thì bị một người Dorne khác đánh què? "Chắc chắn rồi," Ser Kevan nói, "nhưng chẳng cần xúc phạm người Dorne, chúng ta cũng đã có quá nhiều kẻ thù rồi. Nếu Doran Martell định hiệp lực với Connington để ủng hộ con rồng giả mạo kia, chúng ta sẽ vô cùng khốn đốn đấy."

"Hay là chúng ta thuyết phục các bạn xứ Dorne xử lý Lãnh chúa Connington," Ser Harys Swyft vừa nói vừa cười khúc khích. "Như vậy chúng ta sẽ giảm được vô số rắc rối và thương vong."

"Đúng thế," Ser Kevan mệt mỏi nói. Đã đến lúc phải chấm dứt cuộc hội họp này rồi. "Cảm ơn các lãnh chúa. Chúng ta sẽ họp lần nữa sau năm ngày. Sau cuộc xét xử Cersei."

"Xin theo ý ngài. Cầu xin Thần Chiến Binh cho Ser Robert thêm sức mạnh."

Với câu nói đầy miễn cưỡng, Mace Tyrell khẽ gật đầu với ngài Nhiếp Chính thay cho cái cúi chào. Nhưng nó vẫn có ý nghĩa nhất định, và Ser Kevan Lannister thấy như vậy là đủ.

Randyll Tarly rời căn sảnh với lãnh chúa chư hầu của mình, các lính giáo áo choàng xanh đi ngay phía sau. Tarly là mối nguy hiểm thực sự, Ser Kevan ngẫm nghĩ khi ông nhìn họ rời đi. Một người đàn ông hẹp hòi, nhưng lại sắc sảo và có ý chí sắt đá, một chiến binh cừ khôi chẳng kém tay kiếm nào ở vùng Reach. Nhưng làm sao để kéo được ông ta về phía mình?

"Lãnh chúa Tyrell không yêu quý tôi," Grand Maester Pycelle nói với giọng buồn rầu khi quân sư đã rời đi. "Về việc trà mặt trăng... lẽ ra tôi sẽ không bao giờ hé răng nói về chuyện đó, nhưng thái hậu bắt tôi phải khai! Thưa ngài Nhiếp Chính, tôi sẽ ngủ ngon hơn nhiều nếu ngài cho tôi mượn một vài lính canh."

"Lãnh chúa Tyrell có thể sẽ không hài lòng đâu."

Ser Harys Swyft vuốt râu. "Tôi cũng cần có lính canh. Giai đoạn này nguy hiểm quá."

Đúng vậy, Kevan Lannister nghĩ, và Pycelle không phải là thành viên hội đồng duy nhất mà Quân Sư của chúng ta muốn thay thế. Mace Tyrell đưa ra ứng cử viên của mình cho chức chủ quản tiền bạc: Lãnh chúa Quản Thành của Highgarden, chú ruột ông ta, kẻ được mọi người gọi là Garth Phì Nộn. Một tay chân nữa của Tyrell trong tiểu hội đồng là điều ông không mong muốn nhất. Ông đang áp đảo về quân số. Ser Harys là bố vợ ông, và Pycelle cũng có thể được coi là người của ông. Nhưng Tarly thề trung thành với Highgarden, cũng như Paxter Redwyne, đô đốc và chủ quản tàu bè, hiện tại đang đưa hạm đội của ông ta tới Dorne để giải quyết đám người sắt của Euron Greyjoy. Một khi Redwyne trở về Vương Đô, hội đồng sẽ ở thế ba ba, Lannister và Tyrell.

Tiếng nói thứ bảy sẽ là một phụ nữ người Dorne, kẻ hiện tại đang hộ tống Myrcella về nhà. Tiểu thư Nym. Nhưng cô ta không hề giống một quý cô, nếu một nửa những gì Qyburn báo cáo là sự thật. Con hoang của Rắn Hồ

Lục, cũng gần khét tiếng bằng cha mình và cô ta dự định sẽ đòi chiếc ghế trong hội đồng mà hoàng tử Oberyn mới ngồi chưa ấm chỗ. Ser Kevan thấy vẫn chưa đến lúc thích hợp để thông báo cho Mace Tyrell về việc cô ta tới. Ông biết ngài Quân Sư sẽ không hài lòng. Người chúng ta cần là Ngón út. Petyr Baelish có biệt tài hái vàng từ không khí.

"Thuê người của Ngọn Núi đi," Ser Kevan gợi ý. "Ronnet Đỏ sẽ chẳng có tác dụng gì với họ nữa." Ông không nghĩ Mace Tyrell ngu ngốc đến mức định ám sát Pycelle hay Swyft, nhưng nếu lính gác giúp họ cảm giác an toàn hơn thì hãy để họ giữ lính gác bên mình.

Ba người đàn ông cùng nhau bước ra khỏi sảnh thiết triều. Bên ngoài, tuyết cuộn xoáy trên sân giống như một con thú bị giam cầm đang gào thét đòi được thả tự do. "Các ngài thấy lạnh như thế này bao giờ chưa?" Ser Harys hỏi.

"Lúc này không phù hợp để nói về cái lạnh," Grand Maester Pycelle nói, "khi chúng ta đang đứng ngoài trời rét mướt thế này." Ông ta chậm rãi đi ra sân ngoài và trở về dinh thự của mình.

Hai người còn lại nấn ná một chút trên bậc thang của sảnh thiết triều. "Con không tin tưởng các ngân hàng của Myr chút nào hết," Ser Kevan nói với bố vợ. "Tốt nhất cha hãy chuẩn bị đến Braavos đi."

Ser Harys không vui vẻ gì trước viễn cảnh đó. "Nếu đó là điều bắt buộc. Nhưng ta nói lại lần nữa, những rắc rối này không phải do ta gây ra."

"Đúng vậy. Chính Cersei là người quyết định cho Ngân Hàng Sắt chờ đợi. Con có nên cử cô ta đến Braavos không?" Ser Harys chớp mắt.

"Thái hậu... như vậy... như vậy..."

Ser Kevan phải lập tức giải cứu. "Con nói đùa thôi. Và là câu đùa tệ hại. Thôi, cha hãy đi tìm chỗ nào ấm áp đi. Con cũng sẽ làm như vậy." Ông đeo găng tay vào và băng qua sân, đầu cúi về phía trước để gió khỏi thổi bật người, chiếc áo choàng cuộn lên, bay phấp phật sau lưng.

Con hào cạn xung quanh pháo đài Maegor đã ngập trong tuyết gần một mét, các chân song sắt nhọn bị băng giá bao phủ sáng long lanh. Con đường duy nhất để ra vào pháo đài Maegor là băng qua cây cầu kéo bắc qua con hào đó. Một hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân luôn đứng gác ở đầu bên kia cầu. Đêm nay phiên gác thuộc về Ser Meryn Trant. Khi Balon Swann còn đang bận ở Dorne truy đuổi tên hiệp sĩ Sao Đen chết dẫm, Loras Tyrell bị thương nặng ở Dragonstone, và Jaime biến mất ở vùng đất ven sông, ở Vương Đô chỉ còn lại bốn tay kiếm áo trắng, và Ser Kevan đã tống Osmund Kettleblack (và cả em trai Osfryd) vào ngục tối chỉ vài giờ sau khi Cersei thú nhận ăn nằm với cả hai người họ. Vậy là chỉ còn Trant, Boros Blount yếu ớt, và Robert Khỏe Mạnh, con quái vật không biết nói của Qyburn, để bảo vệ ấu vương và hoàng tộc.

Ta sẽ phải tìm vài tay kiếm mới cho đội Ngự Lâm Quân. Tommen cần có bảy tay kiếm giỏi ở xung quanh. Trước đây Ngự Lâm Quân phục vụ cả đời, nhưng điều đó vẫn không ngăn được Joffrey sa thải Ser Barristan Selmy để lấy chỗ cho Sandor Clegane, con chó của thằng nhóc. Kevan có thể tận dụng tiền lệ đó. Ta có thể cho Lancel mặc áo choàng trắng, ông ngẫm nghĩ. Vị trí đó danh giá hơn nhiều so với bất cứ vị trí nào trong hội Con Trai Thần Chiến Binh.

Kevan Lannister treo chiếc áo choàng bám đầy tuyết trong phòng, tháo giày và sai người hầu mang chút củi khô tới nhóm lửa. "Đem cho ta cốc rượu hâm nóng nữa nhé," ông nói khi ngồi bên ngọn lửa.

Lửa nhanh chóng giúp ông tan giá, và rượu làm bụng dạ ông ấm hẳn. Nó cũng khiến ông buồn ngủ, nên ông không dám uống đến cốc thứ hai. Một ngày của ông còn lâu nữa mới kết thúc. Ông còn phải đọc báo cáo, phải viết thư. Phải ăn tối với Cersei và nhà vua nữa. Tạ ơn các vị thần, cháu gái ông trở nên dịu dàng và ngoan ngoãn kể từ khi phải điều hành đền tội. Các giáo sinh theo hầu con bé báo cáo rằng thái hậu dành một phần ba thời gian thức ở bên con trai, một phần ba nữa cầu nguyện, và toàn bộ thời gian còn lại ở trong bồn tắm. Thái hậu tắm bốn, năm lần một ngày, kỳ cọ người bằng bàn chải lông đuôi ngựa và xà bông kiếm cực mạnh, như muốn lột cả da ra.

Con bé sẽ không bao giờ gột sạch được hết tội lỗi, dù có kỳ cọ mạnh đến đâu. Ser Kevan nhớ lại bé gái Cersei ngày xưa, đầy sức sống và tinh quái. Và khi con bé đến tuổi trưởng thành, ahhhh... trên đời làm gì có thiếu nữ nào trông đáng yêu như vậy? Nếu Aerys đồng ý cho con bé lấy Rhaegar thì biết bao nhiêu người đã không phải chết. Cersei sẽ sinh con trai cho hoàng tử đúng như cậu ta mong muốn, sư tử với đôi mắt tím và bờm bạc... và với một người vợ như vậy, Rhaegar có thể sẽ không bao giờ liếc Lyanna Stark đến lần thứ hai. Cô gái phương bắc có vẻ đẹp hoang dã, ông nhớ lại, tuy nhiên, dù một cây đuốc có sáng đến mức nào cũng không thể so với mặt trời được.

Nhưng có ích gì khi cứ nghĩ mãi về những trận chiến thất bại và những con đường họ không chọn để đi. Đó là thói xấu của những ông già vô dụng. Rhaegar đã cưới Elia xứ Dorne, Lyanna Stark đã chết, Robert Baratheon đã lấy Cersei làm vợ, và giờ họ ở đây. Và tối nay, con đường của riêng ông sẽ đưa ông tới phòng của cháu gái ông, và ông sẽ đối mặt với Cersei.

Ta chẳng việc gì phải cảm thấy tội lỗi cả, Ser Kevan tự nhủ. Tywin chắc chắn sẽ hiểu. Chính con gái ông ấy làm ô danh dòng tộc, không phải ta. Tất cả những gì ta làm đều là vì Nhà Lannister.

Đâu phải anh trai ông chưa từng làm những việc tương tự. Trong những năm cuối đời của cha họ, sau khi mẹ họ mất, cha họ đã đưa một cô gái nghèo hèn con của một người làm nển về làm thê thiếp. Chẳng có gì lạ khi một lãnh chúa góa vợ dùng một cô gái dân thường để ủ ấm giường mỗi đêm... nhưng sau đó, Lãnh chúa Tytos nhanh chóng cho cô ta ngồi bên cạnh ông trong sảnh, tặng cô ta quà cáp và danh phận, thậm chí hỏi ý kiến cô ta trong những vấn đề trọng đại của đất nước. Chỉ trong một năm cô ta đã đuổi người hầu, sai khiến các hiệp sĩ trong gia tộc, thậm chí đại diện cho tiếng nói của lãnh chúa mỗi khi ông không có mặt. Ảnh hưởng của cô ta lớn đến nỗi ở Lannisport người ta đồn rằng bất cứ ai muốn cầu kiến đều phải quỳ xuống trước mặt cô ta và nói thật to vào đùi cô ả... vì tai Tytos Lannister nằm giữa hai đùi cô ta. Thậm chí cô ta còn được dùng trang sức của mẹ họ.

Cho đến một ngày, tim cha họ nổ tung trong lồng ngực khi ông đang đi xuống một nhịp cầu thang dốc, trên đường tới phòng ngủ của cô gái. Tất cả những kẻ cơ hội, tự nhận mình là bạn cô ta để tranh thủ sự sủng ái, giờ đều

nhANH chóng bỏ rơi cô ta khi Tywin cho người lột sạch quần áo cô ta và điều từ Lannisport ra bến cảng như một con diêm rỏ tiền. Dù không một người đàn ông nào đặt tay lên cô ả, nhưng lần điều hành đó đặt dấu chấm hết cho quyền lực của cô ta. Chắc chắn có mơ Tywin cũng không thể ngờ cảnh đó lại xảy ra với cô con gái vàng gái bạc của mình.

"Phải là như vậy," Ser Kevan lẩm bẩm khi uống ngụm rượu cuối. Phải làm sao cho Đại Tư Tế nguôi ngoai. Tommen cần Thất Diện Thần bên cạnh trong những trận chiến sắp tới. Và Cersei... đứa con gái vàng đã biến thành một phụ nữ ngạo mạn, ngu ngốc và tham lam. Nếu được tiếp tục cai trị, nó sẽ làm hỏng Tommen như đã làm với Joffrey.

Bên ngoài gió đang gào thét, cào lên cửa sổ chớp của phòng ông. Ser Kevan đứng dậy. Đã đến lúc vào chuồng cạp gặp sư tử cái rồi. Chúng ta đã rút móng vuốt của nó. Nhưng Jaime... Không, chắc chắn cậu ta sẽ không đau buồn vì điều đó.

Ông mặc một chiếc áo chên cũ và mòn vẹt, đề phòng cháu gái ông lên con diên tiết và ném cốc rượu nữa vào mặt ông, nhưng ông bỏ lại đai đeo kiếm và treo nó vào sau ghế. Chỉ có các hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân mới được phép cầm kiếm ở trước mặt Tommen.

Ser Boros Blount đang ở cạnh nhà vua và thái hậu khi Ser Kevan bước vào cung điện của hoàng gia. Blount mặc áo giáp vảy khảm men, áo choàng trắng và mũ giáp nửa đầu. Trông ông ta hình như không được khỏe. Gần đây mặt và bụng Boros trở nên nặng nề trông thấy, và da dẻ ông ta cũng có vẻ không khỏe mạnh. Ông ta đang dựa vào tường, như thể đứng cũng là một việc quá khó khăn.

Phục vụ bữa ăn là ba giáo sinh, ba bé gái sạch sẽ, con nhà dòng dõi, độ tuổi từ 12 đến 16. Trong trang phục bằng len trắng mềm mại, trông chúng thật ngây thơ và thánh thiện, nhưng Đại Tư Tế vẫn quyết định không cho cô bé nào được ở bên thái hậu quá bảy ngày, vì sợ Cersei sẽ làm hư hỏng chúng. Bọn trẻ chuẩn bị quần áo, đun nước tắm, rót rượu, thỉnh thoảng thay ga trải giường cho thái hậu. Một đứa trong số đó sẽ ngủ với thái hậu mỗi đêm, để chắc chắn không có ai khác lên vào giường; hai người còn lại ngủ trong căn

phòng kế bên với septa, người trông coi cả ba bọn họ.

Một bé gái cao và gầy còm với khuôn mặt rỗ hoa đưa ông vào diện kiến hoàng gia. Cersei đứng lên khi ông bước vào và hôn nhẹ lên má ông. "Chú yêu. Cháu rất vui khi chú có thể dùng bữa với mẹ con cháu." Thái hậu mặc đồ nhã nhặn như một mệnh phụ phu nhân, gồm một chiếc váy màu nâu đậm cài khuy đến tận cổ và một chiếc áo choàng không tay có mũ che kín phần đầu trọc tóc. Nếu không vì cuộc diễu hành nhục nhã đó, thái hậu có thể che đầu bằng chiếc vương miện vàng. "Chú vào ngồi đi," ả nói. "Chú uống rượu nhé?"

"Một cốc thôi." Ông nói với vẻ thận trọng.

Một giáo sinh mặt lấm chàm tàn nhang rót cho bọn họ rượu pha gia vị nóng. "Tommen nói với cháu là Lãnh chúa Tyrell định cho xây lại Tháp Quân Sư," Cersei nói.

Ser Kevan gật đầu. "Ông ta nói tòa tháp mới sẽ cao gấp đôi tòa tháp bị cháu thiêu trụi."

Cersei cười khàn trong cuống họng. "Giáo dài, tháp cao... Lãnh chúa Tyrell đang ám chỉ điều gì vậy?"

Ông cười khẽ. Thật tốt vì con bé vẫn còn nhớ cách cười. Khi ông hỏi cô cháu gái có cần thêm gì nữa không, thái hậu nói, "Cháu được phục vụ rất đầy đủ. Máy đĩa trẻ rất đáng yêu, các septa tốt bụng cũng nhắc nhở cháu cầu nguyện. Nhưng một khi được chứng minh vô tội, cháu muốn đưa Taena Merryweather vào bầu bạn một lần nữa. Cô ấy có thể mang con trai vào triều. Tommen cần có những cậu bé khác xung quanh, những người bạn đồng đội quý tộc."

Một yêu cầu quá khiêm nhường. Ser Kevan chẳng thấy có lý do gì để từ chối điều đó. Ông có thể nhận nuôi con trai của Merryweather, trong khi phu nhân Taena đồng hành với Cersei về Casterly Rock. "Ta sẽ triệu tập cô ta sau cuộc xét xử," ông hứa hẹn.

Bữa tối bắt đầu với súp bò và lúa mạch, tiếp theo là một đôi chim cút và cá măng nướng dài gần một mét, củ cải, nấm, cùng với rất nhiều bánh mỳ nóng và bơ. Ser Boros ném thử mọi đĩa thức ăn đặt trước mặt nhà vua. Một nhiệm vụ quá nhọc nhằn cho một hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân, nhưng có lẽ giờ đây đó là tất cả những gì Blount có thể làm... và cũng không phải là việc vô ích, nhất là sau cái chết của anh trai Tommen.

Có vẻ sau một thời gian dài nhà vua mới được vui vẻ như vậy, theo quan sát của Kevan Lannister. Từ đầu đến cuối bữa, Tommen vừa luyện thuyên về thành tích của đám mèo con, vừa cho chúng ăn cá từ đĩa của chính mình. "Đêm qua con mèo xấu đứng ngoài cửa sổ phòng cháu," cậu nhóc nói với Kevan, "nhưng Ser Pounce nhe răng với nó, và nó băng qua mái nhà chạy mất."

"Con mèo xấu à?" Ser Kevan vui vẻ nói. Thằng bé thật đáng yêu.

"Một con mèo đực già màu đen, một bên tai bị sứt," Cersei nói. "Vừa bản thủ, lại còn vừa khó tính nữa chứ. Nó từng cào vào tay Joff một lần." Ả nhún mắt. "Cháu biết là lũ mèo sẵn chuột, nhưng con mèo đó... người ta nói nó còn tấn công cả lũ quạ trên cây."

"Ta sẽ bảo người bẫy chuột bẫy nó." Ser Kevan chưa bao giờ thấy cháu gái mình lặng lẽ, dịu dàng và nghiêm trang đến như vậy. Thế lại tốt, ông nghĩ. Nhưng nó cũng khiến ông buồn. Ngọn lửa của con bé đã tắt, trong khi ngày xưa nó từng cháy bùng và sáng chói. "Cháu không hỏi gì về em trai à," ông nói khi họ đang đợi bánh kem được mang ra. Bánh kem món yêu thích của nhà vua.

Cersei ngẩng cằm lên, đôi mắt màu xanh lá sáng long lanh trong ánh nến. "Jaime ấy à? Chú có tin tức gì không?"

"Không. Cersei, cháu nên chuẩn bị cho điều..."

"Nếu cậu ấy chết, chắc chắn cháu sẽ biết. Chúng cháu đến thế giới này cùng nhau, chú ạ. Cậu ấy sẽ không đi mà không có cháu." Ả uống một ngụm rượu. "Nhưng Tyrion thì muốn đi lúc nào cũng được. Chắc chú cũng không có tin

tức gì về nó đúng không."

"Gần đây không có ai cố bán đầu người lùn cho chúng ta cả."

Thái hậu gật đầu. "Chú này, cháu hỏi chú một câu được không?"

"Gì cũng được."

"Vợ chú... chú có định đưa bà ấy vào triều không?"

"Không." Dorna rất hiền lành, chẳng nơi đâu làm bà ấy dễ chịu bằng ở nhà với bạn bè và những người thân thuộc. Bà ấy đã làm tròn bổn phận người mẹ và mơ về những đứa cháu, cầu nguyện bảy lần một ngày, thích đan lát và cắm hoa. Ở Vương Đô, bà ấy sẽ hạnh phúc chẳng kém gì lũ mèo của Tommen trong một ổ rơm ấm. "Vợ ta không thích đi lại nhiều. Chỗ của bà ấy là ở Lannisport."

"Một người phụ nữ khôn ngoan biết vị trí của mình ở đâu."

Ông không thích câu nói đó. "Nếu cháu nghĩ vậy."

"Đúng là cháu nghĩ vậy mà." Cersei giờ cốc ra. Bé gái mặt tàn nhang rót đầy cốc một lần nữa. Lúc này bánh kem được mang ra, và cuộc nói chuyện chuyển sang hướng nhẹ nhàng hơn. Chỉ sau khi Tommen và lũ mèo được Ser Boros dẫn về phòng ngủ, họ mới bắt đầu nói về vụ xét xử thái hậu.

"Các anh trai của Osney sẽ không đứng im nhìn anh ta chết đâu," Cersei cảnh báo.

"Ta cũng không nghĩ vậy. Ta đã cho bắt cả hai người họ rồi."

Câu nói có vẻ làm thái hậu giật mình. "Vì tội gì?"

"Gian dâm với thái hậu. Đại Tư Tế nói cháu đã thú nhận ăn nằm với cả hai người họ - cháu quên rồi à?"

Mặt Cersei đỏ lựng lên. "Chưa. Chú định làm gì với họ?"

"Cho đến Tường Thành, nếu họ thú nhận tội lỗi. Nhưng nếu không nhận tội, họ sẽ được đổi mặt với Ser Robert. Lẽ ra không nên cho những kẻ như bọn họ lên vị trí cao quá như vậy."

Cersei cúi đầu. "Cháu... cháu đã đánh giá nhầm về họ."

"Có vẻ cháu đánh giá nhầm nhiều người quá."

Ông còn định nói thêm nữa, nhưng một giáo sinh tóc đen với hai má phúng phính quay lại thông báo, "Thưa lãnh chúa, thưa thái hậu, xin lỗi vì đã cắt ngang, nhưng dưới kia có một cậu bé đến tìm. Grand Maester Pycelle muốn ngài Nhiếp Chính đến gặp ông ấy ngay lập tức."

Đôi cánh đen mang điều u tối, Ser Kevan nghĩ. Chẳng lẽ Storm's End đã thất thủ rồi sao? Hay đây là thư từ Bolton ở phương bắc?

"Có thể là tin từ Jaime," thái hậu nói.

Chỉ có một cách để biết. Ser Kevan đứng dậy. "Ta phải xin phép rồi." Trước khi rời đi, ông quỳ một gối và hôn lên tay thái hậu. Nếu gã khổng lồ câm lặng của cô thua cuộc, rất có thể đây là nụ hôn cuối cùng ông dành cho cô cháu gái.

Người đưa tin là một cậu bé khoảng tám, chín tuổi trong chiếc áo lông to sù sụ, khiến cậu ta trông như một con gấu con. Trant đang đợi ở ngoài trên cây cầu kéo chứ không vào pháo đài Maegor. "Đi tìm chỗ nào sưởi ấm đi, chàng trai," Ser Kevan nói và ấn một đồng xu vào tay anh. "Đường về tổ quạ ta đã quá thông thạo rồi."

Cuối cùng tuyết đã ngừng rơi. Đằng sau tấm màn mây tả tơi là mặt trăng tròn vành vạnh, béo trắng như quả bóng tuyết đang trôi trên bầu trời. Những ngôi sao chiếu sáng lạnh lẽo và xa xôi. Khi Ser Kevan băng qua sân trong, tòa lâu đài dường như trở thành một nơi xa lạ dường như mọi pháo đài và tòa tháp đều mọc ra những cái răng băng giá, và tất cả các lối đi quen thuộc biến mất

đằng sau tấm chăn trắng xóa. Có lúc một trụ băng dài như cây thương rơi xuống và vỡ vụn cạnh chân ông. Mùa thu ở Vương Đô, ông ngẫm nghĩ. Ở Tường Thành còn tệ đến mức nào?

Một bé gái người hầu ra mở cửa, cô bé gầy gò mặc áo choàng viền lông to quá khổ so với người. Ser Kevan dậm chân giữ tuyết ra khỏi giày, cởi áo choàng và ném nó cho cô bé. "Grand Maester đang đợi ta," ông thông báo. Bé gái im lặng gật đầu một cách trịnh trọng, và chỉ về phía bậc thang.

Nơi ở của Pycelle nằm ở dưới tổ quạ, các căn phòng rộng rãi chất đầy những kệ thảo mộc, thuốc mỡ, thuốc nước, các giá sách đựng chặt cứng sách và các cuộn giấy da. Ser Kevan luôn cảm thấy nơi này vô cùng nóng nực. Nhưng đêm nay thì không. Khi đi qua cửa phòng, cơn ớn lạnh trở nên mãnh liệt. Tro đen và than tàn là tất cả những gì còn lại trong lò sưởi. Đây đó, vài cây nến lập lòe tỏa ánh sáng tù mù.

Còn lại, tất cả chìm trong bóng tối... trừ bên dưới cánh cửa sổ đang mở, và bên ngoài là các tinh thể băng sáng lấp lánh trong ánh trăng và cuộn lên trong không khí. Trên cửa sổ là một con quạ đang đi tha thẩn, con quạ màu sáng vĩ đại, lông rồi bù xù. Kevan Lannister chưa từng thấy con quạ nào lớn đến thế. Lớn hơn bất kỳ loài chim ưng săn mồi nào ở Casterly Rock, lớn hơn cả loài cú lớn. Tuyết nhảy nhót xung quanh nó, và mặt trăng dát lên người nó ánh bạc.

Không phải màu bạc. Mà là màu trắng. Con chim có màu trắng.

Những con quạ trắng của Citadel không đem thông điệp như đám quạ đen. Khi đến từ Oldtown, chúng chỉ có một mục đích duy nhất: báo hiệu sự thay đổi mùa.

"Mùa đông," Ser Kevan nói. Lời ông nói ra để lại một làn khói trắng trong không khí. Ông quay lưng lại cửa sổ.

Đột nhiên có thứ gì đó đâm sầm vào ngực ông giữa các dẻ sườn, mạnh như nắm đấm của người khổng lồ. Nó khiến ông nghẹt thở và loạng choạng lùi lại. Con quạ trắng tung cánh bay lên, đôi cánh xám nhạt vỗ lạch phạch trên

đầu ông. Ser Kevan nửa ngồi nửa ngã xuống bệ cửa sổ. Cái gì... ai... một mũi tên đâm vào giữa ngực ông. Không. Không, anh trai ta đã chết theo cách đó. Máu chảy ra quanh mũi tên. "Pycelle," ông lẩm bẩm trong bối rối. "Cứu tôi... tôi..."

Sau đó ông nhìn thấy Grand Maester Pycelle đang ngồi bên chiếc bàn, đầu ông gối lên quyển sách dày bọc da trước mặt. Ông ấy đang ngủ, Kevan nghĩ... cho đến khi ông nhìn lại lần nữa và thấy một vết thương dài, sâu và đỏ rực trên cái đầu lấm chàm đồi mồi của ông già, và vũng máu dưới đầu ông, làm đỏ rực cả những trang sách. Xung quanh cây nền của ông là những mảnh xương và não, nhô lên như những hòn đảo trong một vũng sáp nến.

Ông ta muốn có lính gác, Ser Kevan nghĩ. Lẽ ra mình nên cử lính gác tới. Chẳng lẽ những gì Cersei nói từ trước đến nay đều đúng? Liệu đây có phải tội ác của cháu trai ông không? "Tyrion?" Ông gọi. "Người ở... ?"

"Xa lắm," một giọng nói có phần quen thuộc cất lên.

Hắn đứng trong bóng tối bên cạnh giá sách, dáng người bụ bẫm, khuôn mặt trắng xám, vai tròn, trên đôi tay mềm như bột cầm một chiếc nỏ. Chân hắn đi một đôi dép lê bằng lụa.

"Varys?"

Tên thái giám đặt cây nỏ xuống. "Ser Kevan. Xin thứ lỗi cho tôi. Tôi không có ý gì xấu cả. Tôi không làm việc này vì thù hận cá nhân. Đó là vì vương quốc. Vì lũ trẻ."

Ta còn có con. Ta còn có vợ. Ôi, Dorna. Con đau xâm chiếm cơ thể ông. Ông nhắm mắt lại, sau đó mở ra lần nữa. "Ở đây... ở đây có hàng trăm vệ binh của Nhà Lannister trong lâu đài."

"Nhưng thật may là trong này chẳng có ai cả. Tôi cũng đau đớn vì việc này lắm chứ. Ngài không đáng phải chết một mình trong màn đêm lạnh giá như thế này. Có nhiều người giống ngài lắm, người tốt nhưng chiến đấu vì những mục tiêu sai trái... nhưng ngài lại định xóa bỏ tất cả những việc tốt mà thái

hậu đã làm, hòa giải giữa Highgarden và Casterly Rock, cột chặt vua nhỏ với Thất Diện Giáo, hợp nhất Bảy Phụ Quốc dưới sự cai trị của Tommen. Thế nên..."

Một cơn gió lạnh nổi lên. Ser Kevan run rẩy dữ dội. "Ngài lạnh à?" Varys hỏi. "Xin ngài thứ lỗi. Grand Maester ị cả ra quần khi hấp hối, và mùi hôi thối kinh tởm đến mức làm tôi suýt ngẹn."

Ser Kevan cố đứng dậy, nhưng mọi sức lực đã rời khỏi ông. Ông không còn cảm nhận được chân mình nữa.

"Tôi nghĩ cái nỏ khá phù hợp đấy chứ. Ngài có rất nhiều điểm tương đồng với Lãnh chúa Tywin, vậy tại sao không thêm cả điểm đó nữa? Cháu gái ông sẽ nghĩ ông bị Nhà Tyrell sát hại, có thể với cả sự đồng lõa của Quỷ Lùn. Nhà Tyrell sẽ nghi ngờ ả. Ai đó ở đâu đó sẽ nghĩ ra cách để đổ tội cho người Dorne. Nghi ngờ, chia rẽ, bất tín, tất cả sẽ gặm nhấm sạch đất dưới chân nhà vua trẻ con của ngài, trong khi Aegon giương cờ trên đỉnh Storm's End, và các lãnh chúa trong vương quốc sẽ tụ tập quanh cậu ấy."

"Aegon?" Trong giây lát ông không hiểu gì cả. Sau đó ông nhớ ra. Một đứa bé quần trong áo choàng đỏ thẫm, tám vài be bét máu và não của thằng bé. "Chết rồi. Thằng bé chết rồi."

"Chưa hề." Giọng tên thái giám có vẻ trầm hơn. "Cậu ấy ở đây. Aegon được chỉ định là người cai trị, ngay cả trước khi hoàng tử biết đi. Cậu ấy được rèn luyện trong quân đội, hoàn toàn có thể trở thành một hiệp sĩ, nhưng không chỉ có như vậy. Cậu ấy biết đọc, biết viết, biết nói vài thứ tiếng, hoàng tử học về lịch sử luật pháp và thơ ca. Một septa dạy cho cậu ấy về những điều huyền bí của Thất Diện Giáo kể từ khi cậu ấy đủ lớn để nghe và hiểu. Hoàng tử sống với dân chài lưới, lao động bằng chính bàn tay mình, bơi trên sông, vá lưới và học cách tự giặt quần áo cho mình. Cậu ấy có thể câu cá, nấu ăn và băng bó vết thương, cậu ấy biết thế nào là đói khát, thế nào là bị săn đuổi, thế nào là sợ hãi. Tommen được dạy rằng thằng bé có quyền làm vua. Aegon hiểu rằng vương vị là nghĩa vụ, rằng một vị vua phải đặt dân chúng lên trên, sống và cai trị họ."

Kevan Lannister cố hét lên... gọi lính gác, gọi vợ, gọi anh... nhưng âm thanh không chịu phát ra. Máu tràn ra từ miệng ông. Ông run lên dữ dội.

"Tôi xin lỗi." Varys siết tay. "Tôi biết ngài đang rất đau đớn, vậy mà tôi còn cứ đứng đây lải nhải như mù già ngu ngốc. Đã đến lúc kết thúc việc này rồi." Tên thái giám trề môi và huýt một hồi sáo.

Ser Kevan thấy lạnh như băng, và mỗi lần cố thở, cơ thể ông lại nhói lên đau đớn. Ông thoáng nhìn thấy những cử động, nghe thấy tiếng dép lê loẹt quẹt trên nền đá. Một đứa trẻ xuất hiện từ trong bóng tối đen đặc, cậu nhóc với làn da trắng xanh trong chiếc áo dài rách rưới, chỉ khoảng 9 đến 10 tuổi. Một người nữa đứng lên từ sau chiếc ghế của Grand Maester. Bé gái mở cửa cho ông cũng ở đó. Bọn họ tập trung quanh ông, hàng năm, sáu người, những đứa trẻ khuôn mặt trắng dã và đôi mắt đen sì, cả trai lẫn gái.

Và trong tay chúng là những con dao.